PRINTED BY
JAYA KRISHNA DAS GUPTA,
VIDYA VILAS PRESS BENARES CITY
1938

रघुवंशमहाकाव्यस्य संक्षिप्तकथा ।

प्रथमः सर्गः ।

महाकविः कालिदासः काव्यमारभमाणो मङ्गलमाचरणीयमिति रीत्या स्वाभीष्टसिद्ध्यर्थं भगवन्तौ शङ्करं पार्वतीं चास्तावीत्। ततः स्वीयबुद्धिलाघवं प्रकटयन् "क्वाहं रघुवंशवर्णनेऽसमर्थोऽपि पूर्वैर्वाल्मीक्यादिभिर्निर्मिते पथि गच्छन् तेषामेवानुकम्पया कथाविस्तारं यास्याम्येव" इति निश्चित्य महाराजदिलीपस्य प्रतापं वर्णयामास।

सत्यपि निखिलसौख्यवस्तुजाते एकेन वंशानन्ददायिना पुत्रेण विना दिलीपः सर्वमपि जगत् शून्यमेव पश्यति। अन्ते च मुहुर्मुहुः चिन्तयानः कस्मिंश्चिद्दिने मुख्यं धुरन्धरः सर्वं राज्यभारममात्येषु निक्षिप्य शुभे मुहूर्ते विधातारमभ्यर्च्य प्रियया सुदक्षिणया सह रथमारुह्य गुरोः समीपं गन्तुं प्रचक्रमे। मार्गे ग्राम्यानि वस्तूनि पश्यन् सायं वसिष्ठाश्रममभ्यर्णं प्राप्तवान्। श्रान्तमस्य यन्ता वाहनोत्तारणाय रथं तत्राप एव रथं ररक्ष। आगतमातिथेयम् मुनयोऽर्घ्यपाद्यादिभिः पूजयामासुः। सायङ्काले कर्माणि निवृत्ते राजा सुदक्षिणा च गुरोः पादौ ववन्दतुः। निहित भक्ति-भावी च तस्यागमनं पप्रच्छ। राजोवाच भगवन्! भवति ध्यायति सर्वत्र कुशलमेव किन्तु मम स्नुषायामपत्यं भविष्यत्यतिमनःखेदकम् पितृणामपि निवापोदकानि राज्यम् भोग्यं मे रोचते। भवति स्वर्गते वसिष्ठ पितरः पिण्डरहिता भविष्यन्तीति दुःखं पयः पास्यन्ति। नाथ! भवद्विधेषु योगक्षेमं विशेषेण न भवतापि ते भवति कस्य चसु-लभते। न सन्तत्या विनाऽस्य कल्याणं भविष्यति अपन्यसे। अतो येन विधिना मे मोक्षो भवेत् स भवता विधातव्यः। गुरुः राज्ञो वचनमाकर्ण्य ध्यानेन सन्ततिप्रतिबन्धकारणं विशेषेण ज्ञातवान्। पुरा स्वर्गात्प्रत्यागच्छता त्वया मार्गे स्थितां सुरभिं नमस्कर्तव्यामिमां स्मरन् सत्वरं पाण्डुरीः त्वदमत्ता "यतो मां तिरस्करोषि अतस्त्वत्सन्ततिमनाराध्य न ते सन्ततिर्भविष्यति" इति शशाप। सः शापस्तत्सखिभिर्वा कालवशादपगतः निभा इव भवता आराधिता च न श्रुतः। तेन ईप्सितं सन्तानमनवाप्नोषि। सुरभिस्तु सम्प्रति पातालं गता तस्याः सुता नन्दिनी अत्रैव तिष्ठति। तस्यामाराधनम् भवान् सपत्नीकः गौरवो भविष्यतीति वचनमाकर्ण्य प्रसन्नमना राजा रात्रिं निनाय।

द्वितीयस्सर्गः ।

रजनियापनानन्तरं प्रातःकाले दिलीपो गां पुरतः कृत्वा वनं जगाम । मन्वर्थं पतिमनर्थैकस्य सुदक्षिणाऽपि तमनुगतवती । किञ्चिद्दूरं गता सा सुदक्षिणामनुचरन्ती च निवर्तयामास । मार्गे कश्चिदभिषज्यम्पमानैः कश्चित्(शाखानिपातनैव ताम् उपचयामास । वने गते दिलीपे तत्प्रभावेण तत्र न कश्चिदस्मिन्निदवर्थं कर्तुं शशाक । वनवह्निः शान्तिं प्राप । वृक्षाः फलपुष्पसमृद्धा बभूवुः । प्रबलः दुर्बलं न बाधयामास । एवं प्रतीतेऽपि सायंकाले तामनुगत आश्रमाय निवृत्तः सुदक्षिणा पथि विरतमात्म प्रथमत एव स्थिता गां पथि नामकोच्छ्रितवती । ततः उपचारवस्तुभिस्तां समभ्यर्च्य वत्सपरिकर्मोपरम्भोठितामपि धनवामतया पूर्वां प्रकृतीं विशेषत्वात्सम्भावं सपमनोरथं मेने । प्रहृतमां रात्रौ दिलीपोऽपरस्मृत्योद्वितमस्य गुरोः पादौ सम्पीड्य दोहनानन्तरं तां पुनः संसेव्य स्वयमपि सुष्वाप । प्रातः तस्याः प्रथमत एवोत्तस्थिवान् । एवं नियोगमात्रेण तेन एकविंशतिदिवसानि निन्यिरे । द्वाविंशेऽह्नि पशिवप्रमावाहनेनापि प्रवर्तयितुमशक्याऽप्यनुचरस्य मार्गं ज्ञातुमिच्छया कैलासस्य कन्दरां प्रविश्य केसरिसत्त्वेन समाक्रान्ता चक्रन्द । गिरिशोभाऽवलोकनप्रसक्तो दिलीपाऽप्य सिंहेनाक्रान्तां धेनुं ददर्श । झटिति तद्वधायोद्युक्तः, किन्तु चापमादाय प्रसारितः पाणिः शायकपुङ्ख एव लग्नः । एवं किञ्चिदपि विधातुमसमर्थमपि तं नृपं सिंहः "राजन् । गिरिशप्रसादात् मयि किञ्चिदपि भवान् कर्तुं समर्थः । गिरिशभक्तिरोऽहमेनां भक्षयित्वा तृप्तिं प्राप्स्यामि भवान् गृहं निवर्तताम्' इति सिंह उवाच । एवं वाक्यमाकर्ण्य दिलीप उवाच—'मृगेन्द्र । भगवान् गिरीशो गुरुर्विशिष्टश्च मे पूज्यः अत इमां परित्यज्य मम शरीरेण क्षुधां निवर्तय । "राजन् । शरीरं रक्ष एतेन बहवो विप्रमानव तुष्यन्ति' एवं तेन पुनः पुनराग्रहमानोऽपि स्वीयां तनुं दातुं मांस पिण्ड इव तस्याग्रतः स्थितः । तदा देवैः तस्योपरि पुष्पवृष्टिः विहिता सोऽपि 'वत्स उत्तिष्ठ' इत्यमृतकल्पं वाक्यं शुश्रोपि च । धेनुरुवाच—भद्र । गुरौ भक्त्या मय्यनुकम्पया च तवोपरि प्रीताऽस्मि वरं वृणीष्व मां कामधेनुं जानीहि । सम्पुटितपाणिर्दिलीपो मातः । सन्तानकामोऽस्मि इत्युवाच । साऽपि तथास्तु कथयित्वा मयीमं दुग्धं पिबेत्या' दिदेश । मातः । गुरोरपि विहितकर्माणि निवृत्ते तस्याज्ञयैव पातुं समीहे । इत्याकर्ण्य प्रसन्ना आश्रममियाय । गुरोराज्ञया पीतदुग्धः सुदक्षिणया समं राजधानीं निववृते । प्रीतिनेत्रैः प्रजाभिरवलोक्यमानो राज्यभारमारभत दधार, सुदक्षिणा च गर्भं धृतवती ।

तृतीयः सर्गः ।

अथ गर्भं दधाना सुदक्षिणा नानाविधैर्गर्भचिह्नैर्दिलीपं तुतोष । महत्प्रभावस्य दिलीपस्य प्रभावात्तस्या विविधं दोहदं पूर्णतामगमत् । ततोऽपि सोऽस्याः पुंसवनसीमन्तप्रभृतीनि कर्माणि कृतवान् । कुशलैर्वैद्यै रक्ष्यमाणा सा पूर्णे समये यथास्थानस्थिते ग्रहपञ्चके सुतमसूत । तस्य जन्मकाले सर्वमेव वस्तु शुभमयमदृश्यत । कञ्चुकिना तदभिधानं सुतजन्म नितरां प्रहृष्टः सुतानने विस्मयपात्रमात्मानं कृतकृत्यं मेने । वसिष्ठस्तस्य जातकर्म विदधे । दिलीपो रघुरितिनाम करणं कृतवान् । रघुरपि सोम इव वृद्धिं प्राप । सुदक्षिणादिलीपयोस्तु स्वाभाविकं प्रेम पुत्रेण व्यवहितमपि नाह्रसित् वृद्धिमयात् । रघुः धात्रे नमयन्ती धात्र्युक्तं वाक्यमनुसरन् च शुश्रूषयैतस्य जगाम; तेन दिलीपो भृशं प्रीतः । प्राप्तेऽष्टमे वत्सरे मन्त्रिसुतैः सार्धं लिपिमारभत । विद्याद्रि सम्यक् शिक्षमाणो धनुर्विद्यासागरस्य पारं जगाम । ततो ब्रह्मचारिवेषधारी सः पितुः धनुर्वेदमशिक्षत । सम्प्राप्ते गोदानकर्मणि दिलीपस्तस्योद्वाहं चकार । राजकन्यास्तं सदृशं पतिं प्राप्यात्मानं कृतकृत्यं मेनिरे । दिलीपश्चिरप्रजापालनात् श्रान्तः पृथिव्या भारं सूनौ निवेश्य तं युवराजं कृतवान् । एकोनशतीं विविधाध्वरे पुत्रं रक्षकं कृत्वा अश्वमेधानामनुष्ठानं कर्तुं निदधे । ततोऽश्वमेधीयं स्तु विपक्षभयमगमत्ताश्वं मुमोच तत्र गच्छन्तं रक्ष्यन्तं पुरत एव पुरन्दर अपहृतवान् । अकस्मादश्वेन सर्व एव सामन्तादयः 'किम्भूतम्' । मायापति कस्मादिव इह अश्वस्यापहर्ता' इति जानन्तो विषेदुः । अथ स्वेच्छया सुरसमम रमणीय नन्दिनी समागता रघुस्तन्मूत्रेण लोचने प्रक्षाल्य प्रतीतचक्षुस्तुरगं पूर्वतो गच्छन्तमिन्द्रं च ददर्श । रघुरुवाच भो इन्द्र ! भवानेव देवानां राजा गण्यते ईदृशं गर्हितं कर्म कुर्वन् लज्जसे । मातृनापि विप्रियेऽप्यसूयं जातम् । इमं तुरगं विमुञ्च । यतो यज्ञ मखकर्ता महाप्रवर्तकाः मार्गं च त्वाकुर्वन्ति । इत्थं निशम्य तत्संवादमाकर्ण्य विस्मितो रघुं न्यवर्तत । राजपुत्र ! यत्त्वया निगदितं तत्सत्यम्, किन्तु लोके सर्व एव स्पर्धिनं रक्षितुं समीहन्ते मां परित्यज्य न कोऽपि शतक्रतुपदमारभमाण भवत्पितुस्त्वां मे प्रतिभा कीर्ति विलुप्तेति । अतो मया इत्थं व्यापारि । तच्छ्रुत्वा रघुरुवाच—यदि ते इत्थं निश्चयस्तदा धनुः गृहाण मया सह युद्धस्व न मयि जीवति भवान् इत्थं कर्तुं शक्ष्यति । इत्थं निगदन् रघुरपि सायकं निषङ्गादुद्धृत्य चिक्षेप तेन च इन्द्रस्य रोमाञ्चलपि वर्ष्म पातयामास रघुरपि इन्द्रस्य

यातो मार्गं निरुन्धान इन्द्रस्य पक्षौ न चिच्छेद। इत्थमुभयोस्तुमुलं युद्धं बभूव। तस्मिंश्च समयसमनन्तरमेव सर्वं कुपितः शतक्रतुः पर्वतच्छेदनसमर्थमशनिं तस्य वक्षसि चिक्षेप। तस्य वेदनया सकलसैन्ये सैनिकैरीक्ष्यमाणो भूमौ पपात क्षितिपति तथैवासौ शिरस्कुर्वन्नुदतिष्ठत्। अथासौ शक्रमपि रघुं स्थितं निरीक्ष्य प्रीतस्तमुवाच इदं कर्मेदं मे बलं त्वदतिरिक्तं न केनापि सोढमतोऽहं विहाय किमन्यदीहसे। यदि यथाश्वं न दित्ससि तदा इति वरं ददस्व यन्मे पिता सततं यज्ञमखस्यापि अश्वमेधयज्ञफलमाप्नोतु एष वृत्तान्तं भवत एवानुचरो मे पितरं विज्ञापयतु। तथेति स्वीकृत्य इन्द्रः स्वर्गं ययौ रघुश्च पितुः समीपं जगाम। दिलीपस्तु इन्द्रदूतेन तद्वृत्तान्तं प्रथमत एवाकर्ण्य पुरतः प्रणमन्तं सुतमुत्थाप्य प्रीतस्तदेवं पस्पर्श। अथ राज्यकर्मणि योग्यं सुतं राज्यासने संस्थाप्य सुदक्षिणया समं तपोवनं विवेश।

चतुर्थः सर्गः।

रघुस्तु राज्यं प्राप्य प्रीतो पौरैरभ्यर्च्यमानः सप्रणामतया राजमण्डलं शशास। सति तस्मिन्नपि सर्वा एव प्रजा आत्मनेव आत्मेन दिलीपे मन्त्रोत्साहतां जग्मुः। इत्थं न्यायेन पृथ्वीं शासतस्तस्य गृहस्थस्य लक्ष्मीः सरस्वती च तं समाश्रित्य विभाव। अथ प्राप्तायां शरदि विजिगमिषेच्छया शुभे मुहूर्ते होमादिकं विधाय पौरयोषित्त्राणाभिमन्त्रितैरक्षतैर्मान्यो महत्या सेनया समं पूर्वां दिशं प्रतस्थे। मार्गे क्वचिन्नागः प्रवर्धयन्, क्वचिदुन्मूलयन्, क्वचित्स्थापयन्स्तथैव समरस्याभिलक्ष्यं प्राप। तत्र सुह्यैस्तत्समये मन्त्रीभूयास्मानासिताः। वङ्गा भूमौ उत्पाटिताः प्रार्थनया पुनः स्थापिताश्च। इत्थं तां दिशं जित्वा कलिङ्गान् ययौ। तत्र कलिङ्गैः सह महायुद्धं जातम्। प्रथमं कलिङ्गास्तं सर्वं पराजयितुमुद्योगं विहितवन्तः। किन्तु पश्चात्ते रघुणा निर्जिता एव बभूवुः। स कलिङ्गाधिपं निगृह्य पुनः तत्याज। ततः समुद्रतटेनैव दक्षिणां दिशं गत्वा पाण्ड्यैः सह युयुधे। तं पराजित्य सह्याद्रिपर्वतान् विलङ्घ्य केरलान् ययौ। तत पारसीकान् गत्वा तैः सह युयुधे। तत्रापि यवनान् हत्वा यवनो भयात् पराजिताश्च प्राणान् रक्षितुं तच्छरणं जग्मुः। तत उत्तरेण दिशाभ्यन्तरम् हूणान् जगाम। तत्रापि तैः सह युद्ध्वा तान् पराजितवान्। काम्बोजास्तु तस्य काम्बोजभयाद्विह्वलाः शरणं जग्मुः। ततो महत्या सेनया सार्धं कैलासमारुरोह। तत्रापि पर्वतीयैः सह युद्धं विधाय उत्सवसङ्केतान् जित्वा प्रागज्योतिषेश्वर राज्यं प्राप। सोऽपि तस्य तेजः सोढुमशक्य इति मत्वा प्रणमन्तम् मत्वा तैः पूजि

तथायोध्यां न्यवर्तत । एवं स सर्वा दिशो जित्वा अयोध्यां प्राप्य भूरिदक्षिणं विश्वजितं मखं विदधे ॥

पञ्चमः सर्गः ।

एवं सर्वं धनमिच्छं दत्वा त्यागिनमिव तं वरतन्तोः शिष्यो विद्यामधीत्य प्राप । रघुः सुवर्णभाण्डाभावान्मृन्मयैः पात्रैः तस्य सपर्यां व्यधात् । स्वयमभ्यर्च्य गुरोः कुशलं पृष्ट्वा केन कार्येणागतोऽसीति अन्वयुङ्क्त । एवमाकर्ण्य अर्घ्यपात्रेणैव तस्य ममाभावं विलोक्य निराशः कौत्सस्तमुवाच—राजन् । मन्दभाग्योऽहं भवतीति मन्ये भवन्तं प्राप्तोऽस्मि । अन्यतः कुतश्चित्स्वार्थं साधयितुं यतिष्ये इत्युक्त्वा गन्तुं कामं चलित । रघुः 'भगवन् । त्वया किं वस्तु गुरवे दातव्यं कियद्वेति' पप्रच्छ । आग्रहेण पृष्टः स उवाच—राजन् । समाप्तविद्योऽहं गुरुं किंचिद्गुरुदक्षिणां स्वीकर्तुं मन्वबोधम् । स च दयालुतया मया कृतां मे सम्पूजनेन दक्षिणामपश्यत् । मुहुर्मुहुर्मयाऽनुबन्धः स विद्यानां संख्यानुरूपं चतुर्दशकोटीरानयेति दिदेश । ततः सर्वमेव कोशमसमर्थं ज्ञात्वा भवन्तमागतः भवत ऐश्वर्यमिदमस्तं विलोक्य निराशः समागतोऽस्मि । रघुरिदमाकर्ण्य 'भगवन् । किंचित्कालं मे अग्न्यागारमधितिष्ठतु तावदहमर्थं साधयितुमुपक्रमे । इति समाश्वास्य कुबेरोपरि आक्रमणमनसा सायं काले एकस्मिन् स्यन्दने शस्त्राणि निधाय रात्रौ तत्रैव सुष्वाप । प्रातः समुत्थित एव राजनि भृत्या भाण्डागारे स्वर्णवृष्टिं शशंसुः । इदमाकर्ण्य प्रातः कौत्समाहूय "एतद्धनमखिलं गृहाणे"ति जगाद । सोऽपि गुरुप्रदेयमात्रं धनं स्वीकृत्य 'राजन् । न भवतो लोके किंचिदप्राप्यमस्ति अतो भवानात्मानुरूपं पुत्रमवाप्नोतु इत्युक्त्वा जगाम । अथैकस्यां रात्रौ ब्राह्मे मुहूर्ते राजमहिषी सुतमसूत तस्यैव अजेतिनामधेयितम् । इत्थमसौ बाल्यकालं यापयित्वा सर्वा विद्या अधीत्य रघुणा भोजानुचरेण तत्स्वयंवरं समाकर्ण्य विदर्भं प्रस्थापितः प्रतस्थे । मार्गे नर्मदातटे निविष्टेन सैन्येन समुपितः । अथ कश्चिदरण्यमध्ये हस्ती तत्सैनिकैरत्यन्तम् अत्रासयन् गजोऽथ निवासम् समुपगतः । अजस्तमागच्छन्तं विलोक्यात्मसुरक्षायै शरेण ताडयामास । तस्य स्पर्शमात्रेण स नागरूपं सन्त्यज्य कमनीयाकारधरी तत्र समभवत् । अथ स कल्पद्रुमप्रसूतानि पुष्पाणि तस्योपरि विसृज्य जगाद—राजकुमार । अहं प्रियदर्शनस्य सुतः प्रियम्वदनामा गन्धर्वोऽस्मि मतङ्गस्य शापान्मत्तगजतां मया गमितोऽस्मि । तस्यैव शापान्ते भवद्बाणेन तस्मादभवमुक्तोऽस्मि अतस्त्वां प्रार्थये स मां

कुपितमतङ्गमुनिकोपान्मया इक्ष्वाकुवंशीयोऽजस्ते ललाटं बाणेन भेत्स्यति तदेमां तनुं त्यक्त्वा पुनः स्वीयां तनुं प्राप्स्यसि । तदद्य भाग्येन भवन्तं प्राप्य शापान्मुक्तोऽस्मि तदिदं मदभिमन्त्रितं गान्धर्वमस्त्रं गृहाण एतेन रिपवो विनाऽपि प्रमृत्युमुपरि विजयं लप्स्यति । इत्याकर्ण्य अजितः कथञ्चित्तदस्त्रं स्वीकृत्य प्रतस्थे । मार्गे मेव क्रमेण च भोजराजधान्याः समीपं प्राप । तमागतमाकर्ण्य भोजस्तत्स्वागतं कर्तुममात्यैः सार्धं जगाम । महताऽऽदरेणाभिनन्द्य च तं स्वकां राजधानीम् । तत्र गत्वा तेन विहितं सत्कारमनुभूय इन्दुमतीगतमनस्कः शय्यामधिशिश्ये । प्रभाते वन्दिभिस्तत्तत्स्तोत्रपाठैर्जागरयाञ्चक्रिरे । स च झटिति समुत्थाय प्रातर्विधेयानि कर्माणि विदधे ॥

षष्ठः सर्गः ।

अथ अजो नानादेशसमागमस्य स्थितेषु तेषु तेषु मञ्चेषु स्वयम्वरमण्डपं प्राप । सर्वे एव महीपतयस्तमालोक्य इन्दुमतीलाभे निराशा बभूवुः । अथ तत्र गत्वा स्थिते सुभासने शिबिकामारूढा इन्दुमत्यपि समाजगाम । तां दृष्ट्वा सर्वे एव राजानो नानाविधाभिश्चेष्टाभिरात्मस्वनुरागं विदधिरे । ततः सुनन्दा नाम्नी द्वारपालिका अथ मगधदेशीयो राजा इत्थमस्य यशः ईदृशी कान्तिरिति कथयित्वा सर्वानेव नृपतीन् दर्शयन्ती अजस्य पुरतः प्राप । तमपि वर्ण्यं नृपाणां शिरोमणिः कश्चित् पुरञ्जय नाम्ना नृपतिर्बभूव यो वृषरूपधारिणं पुरन्दरमारुह्य असुरान् दैत्यान् जघान इन्द्रस्यार्धसिंहासनं च लेभे । तत्कुले रघुर्जातस्तस्य सूनुः शोभैकनिधिरजनामाऽयं कुमार एनं स्वीकृत्य भवती स्वर्णाङ्गुलिमुद्रिका रत्नमिव शोभां भास्यतीति जगाद । तद्रूपेण मुग्धा इन्दुमती तमेव वृतवती महताऽनुरागेण जयमालिकां तद्ग्रीवायामेव चिक्षेप । इत्थं तयोर्योग्यं परमवलोक्य सर्वे पौराः प्रशशंसिरे ।

सप्तमः सर्गः ।

अथ भोज इन्दुमतीं नीत्वा स्वपुरीं जगाम नृपतयोऽपि सासूयाः सन्तः स्वशिबिरं जग्मुः । अथ शुभे मुहूर्ते सुसज्जिते राजमार्गे गच्छन्तं तमजं नाना पौरकामिनीनां तास्ताश्चेष्टा ददर्श । तं राजमार्गे गच्छन्तं विलोकयितुं योषितः सर्वाणि कार्याणि सन्त्यज्य तदवस्था झटिति आलोकपथं प्रापुः । काचित् दासीभिर्बध्यमानमपि केशपाशं मोचयन्ती काचिदलक्तकरञ्जनाव्यग्राऽपि तदागमसम्भ्रमेण परित्यजन्ती काचिन्नेत्राञ्जनं सम्भावयन्त्यपि एकनेत्राञ्जना समवलोकयितुमना धाव

प्रसविनी प्राप । तत्र यस्या रश्मिभिः पिबन्त्य इव अहो कीदृशं मनोज्ञमस्य रूपम्
त्वमस्यापि धन्या या एनं पतिं प्राप्य सुखिनी भविष्यसि इति मिथः कथयन्तीनां
मनोहराण्यपि वाक्यानि शृण्वन् ययौ । मण्डपभूमौ पुरोधसा विहिते हवनकर्मणि तस्याः
पाणिं जग्राह । भोजः स्वसुः पाणिग्रहणावसरसमागतानां नृपाणामपि सपर्यामेव
यथावद्विदधे । ते राजानः अपरिस्फुटितरोषमाना भोजमापृच्छ्य स्वीयां राज
धानीं जग्मुः । ततः किंचिद् दूरं यात्वा अजस्य पन्थानमावृत्य तस्थुः । भोजोऽपि
कन्यायै बहूनि धनानि वस्त्राणि च वित्तौघमेवं प्रस्थाप्य स्वयमप्यनुजगाम । भोजो
मार्गे त्रिरात्रमुषित्वा न्यवर्तत । मार्गे स्थिताः कुपिता राजानः एकाकिनमजं प्राप्य
समुपतस्थुः । अजः तद्बलमर्थं विघ्नं प्राप्य तस्याः रक्षार्थं सैनिकानादिदेश ।
अथ पत्तिः पदातिं रथी रथिनं तुरगारूढं तुरगारोही प्रहर्तुमारेभे । अल्पेनैव कालेन
उभयोस्तुमुलं युद्धं जातम् । एवमजः परैर्भग्नोऽपि तत्सैन्ये प्रविश्य धनुर्विद्यया
धारया परेषां मौलिभिः पृथ्वीं तस्तार । अथ सर्वे नृपतयः संहत्य बाणवर्षाणि
तस्योपर्यवर्षन् । तदा अजोऽपि प्रियंवदेन प्राप्तं अस्त्रं चिक्षेप तेन सर्वे एव
युगपद् निद्रावशगा बभूवुः । अजः प्रहृष्टस्सन् शंखं विजय इन्दुमतीसकाशं प्राप
उवाच च सुन्दरि । एतान् नृपान् पश्य एते भवतीं पराहर्तुमनसो रणभूमौ
शेरते । शापितोऽयं भोजमर्म वृत्तान्तमाकर्ण्य प्रजहर्ष किन्तु हिंसा न किंचिदपि कर्तुं
ऐच्छत् । इति सा सर्वान् निद्रितानवलोक्य प्राप रघुः प्रथमत एव तद्वृत्तान्तमश्रौ-
षीत् । प्रसन्नेन मनसाऽभिनन्द्य राज्याधिकारिणं च कृत्वा तपश्चर्तुमियेष ।

अष्टमः सर्गः ।

महाराजस्योपरतिं पातकमिति विभाव्य राजकुमारस्त्वरेण गुरुभिः पितुराज्ञ
येव अजः अभिषेकमङ्गीचकार । स गुरुणाऽभिषिक्तो राज्याभारमल्पेनैव कालेन सर्वा-
नेव दुर्गान् स्वायत्तयामास । एवं स्वराज्ये सति तत्समभूयमानि भूतानि जग्मुः ।
धनेभ्यो रघुरपीदं प्रमाणमाभिर्मु सुतमपेक्ष्य स्वर्गादिभ्यापि नरकमप्याभूदभूत् ।
राज्यमर्यादाधीनं सुतं प्रेक्ष्य वनं विगाहिष्यु तात मा मां परित्यजेरिति पुत्रेणपर्णी
रक्षार्थमर्थितः रघुरपि तस्य याच्यां स्वीकृत्य नगरादुपरिवस्थौ किन्तु न श्रियं स्वी-
चकार । इत्थं रघुरजश्च द्वौ नृपतिभोगिविभवधारिणौ भुवं स्वर्गञ्च साधयामासतुः ।
अजः अविज्ञातविधानेन मन्त्रिभिर्बुभुजे रघुश्च योगिभिः सङ्गतः । अजः प्रजा द्रष्टुं
धर्मासनमारूढः, रघुरेकान्ते कुशविष्टरे स्थितः धीये मनो दधौ इत्थं द्वावपि

सावधानतया स्वकार्यं चक्रतुः । अथ समवर्ती रघुरजमभिषेच्य कतिचिद्वर्षाणि या-
पयित्वा शरीरं तत्याज । अजः पितुर्मरणमाकर्ण्य भृशं सन्तप्यमानः तस्य पितृ-
कार्यं निर्वर्तयामास । गते कियति काले तस्य दशरथनामा पुत्रो बभूव । कदाचिदजः
प्रियया सहोपवने विजहार, तदैव वायुमार्गेण नारदो गोकर्णगमनं ध्यायन्निव गच्छन् ।
तस्य वीणायां स्थिता मन्दारमाला वायुना प्रेरिता राज्ञः समीपे स्थितायाः इन्दुमत्या
उपरि पपात । अथ विह्वला इन्दुमती तां कथञ्चिद् दृष्ट्वैव प्राणान् जहौ । तदा सा
दं मृतां विह्वलोऽजोऽपि मूर्च्छया पपात । सेवकैरुपचारैः बोध्यमानः स उत्थितः
किन्तु सा तथैव स्थिता । सहसा ईदृशीं व्यवस्थामवलोक्य स धीरोऽपि मुहुर्मुहु-
र्विललाप । तमित्थं दुःखितमाकर्ण्य वसिष्ठः स्वशिष्यं तमाश्वासयितुं प्रजिघाय ।
स उवाच—राजन् ! मे गुरुस्ते तापभरं जानन्नपि यज्ञे दीक्षितत्वात्समाश्वासयितु-
मागतः । स भूतभविष्यद्वर्तमानं च सम्यग्वेत्ति ते यत्किञ्चिदाह तन्निवेदयामि ।
पुरा कश्चित्तृणबिन्दुनामा महर्षिस्तपोऽतपत् । तच्छ्रुत्वा भीत इन्द्रः हरिणीं देवाङ्गनां
तत्तपो नाशयितुं प्रेषयामास । तपसोऽपायेन क्रुद्धो महर्षिः "त्वं मानुषी भवे"ति
शशाप । पुनस्तयाऽनुनीतः "स्वर्गीयकुसुमदर्शनपर्यन्तं मानुषी भूत्वा पुनः स्वा-
वस्थां प्राप्स्यसी"त्युक्तवान् । सा क्रथकैशिकराजपुत्री भूत्वा कथमपि भवन्तं प्राप ।
अथ सुरपुष्पावलोकनेन शापान्मुक्ता दिव्यं धाम गता । तदेतदर्थं भवादृशाः शोचन्ति
पुनः पुनः रोदनेनापि न सा कथञ्चिल्लप्स्यते अतः पतितमेव शोकं परित्य-
ज । तत्सन्देशमाकर्ण्याप्यजस्तं विससर्ज । कतिचिदपि समाः यापयित्वा रोगेण
आक्रान्तः स्वसुतं राज्यासने नियुज्य स्वयमपि सद्गतिं प्राप ।

नवमः सर्गः ।

अथ महाराजो दशरथः पृथ्वीं शशास कदाचित्तद्राज्ये सम्पूर्णमासमपि रोगेण
न प्रजाः दुर्भिक्षेण वा परं भेजे । सर्वाः प्रकृतयः प्रसन्ना अवर्तन्त । स निज-
तेजसा सर्वानेव नृपतीन् जित्वा पृथ्वीं निजवशगां चकार, सर्वतो नृपतयस्तच्चरणरज-
श्शिरसि धारयामासुः । अथ वसन्तर्तौ लोके पदमासक्तवति तदा दशरथो मृगयां कर्तुं
तदुपयुक्तवेषं धारयन् वनं जगाम तत्र कञ्चिन्मृगयूथमवलोक्य तत्पृष्ठतोऽनुजगाम ।
कस्मिंश्चिन्मृगमेवार्थं पातयितुमुद्युक्तः पतिं परिवार्य स्थितां मृगीमवलोक्य करुणा-
ऽऽक्रान्तमपि बाणं प्रतिसंजहार अन्यत्रापि कस्मिंश्चिन्मृगे बाणं पातयितुमियेष किन्तु
तस्य प्रियासहचरे नेत्रे विलोक्य प्रहर्तुं न शेके । इत्थं राजाऽपि तांस्तान् कस्तूर-

अनुगच्छन्नेकदा तमसासमीपं गतवान् । तत्र बालेन कुम्भं पूरयतः कस्यचिदृषेः कुम्भशब्देन भ्रमितस्तदुपरि शब्दभेदिनं बाणमत्याक्षीत् । तेन हतो "हा तात हा मातः" इति प्रलपन् भूमौ पपात । दशरथोऽपि तच्छब्दमाकर्ण्य शीघ्रतया तत्सकाशं गत्वा "कस्त्वं मया हिंसां दशां प्रापितोऽसीति" अपृच्छत् । स भीतं राजानं "मम मारणवृत्तान्तं" पितरौ सान्त्वयितुं सन्दिश्य स्वर्गं गतवान् । तेनादिष्टः स कुम्भं नीत्वा पित्रोः समीपं गत्वा तद्वृत्तान्तं कथयामास । तौ पुत्रस्य मरणं श्रुत्वा बहुधा विलप्य राजानं रुष्टः शशाप— "राजन् ! यथाऽहं वृद्धावस्थायां पुत्रेण विना प्राणांस्त्यजामि तथा त्वमन्त्यकाले पुत्रशोकान्मरिष्यसि" इति राजाऽपि महद् दुःखमाप चिरं विचारं न्यवर्तत च हृतोत्साहः स्वकां राजधानीम् ।

दशमः सर्गः ।

सः सम्यक् प्रजाः पालयन् निष्कण्टकं षष्टिसहस्रवर्षाणि राज्यमकरोत् किन्तु न लेभे एतावत्कालपर्यन्तमपि कमपि नयनानन्दकारिणं सुतम् । अथ तदाज्ञया ऋष्यशृङ्गादयः सन्तानकामनया मखमारेभिरे । तस्मिन्नेवावसरे दैत्यैरभिभूयमाना देवा अपि विष्णोः समीपमागत्य रक्षणार्थं तुष्टुवुः । तेषां स्तुत्या तुष्टो भगवांस्तानुवाच । भो देवाः ! भवतां दुःखं मया ज्ञातम् अल्पेनैव कालेन भवतां शत्रो रावणस्य शिरांसि छेत्स्ये किन्तु स राक्षसराजो ब्रह्मणः सकाशाद्देवादिभ्य अवध्यत्वं प्राप तदहं रघोः कुले दाशरथिर्भूत्वा तद्वधं करिष्ये इति तानुक्त्वाऽन्तर्दधे । तत इन्द्रादयो देवा तत्तद्रूपैस्तमनुजग्मुः । अथ राज्ञो दशरथस्यापि यज्ञः समाप्तमभूत् । ततश्चैको दिव्याकृतिः पुमान् करे हेमपात्रं निधायोपगतः । स च हविःपूर्णं पात्रं नृपाय दत्त्वा तत्रैवान्तर्दधे । स प्रसन्नमनास्तद् गृहीत्वा तिसृभ्यो महिषीभ्यो यथाविभागं न्यवेदयत् । अथ ताः प्रजानां सुखार्थं गर्भं धृत्वा क्रमे काले शुभानन्दमापुः । प्रथमे समये कौसल्या सुन्दरं पुत्रं सुषुवे यस्य नाम गुरवः "राम" इति चक्रे । कैकेय्या अपि भरतो जज्ञे सुमित्राऽपि लक्ष्मण-शत्रुघ्ननामानावुभौ पुत्रौ सुषुवे । तेषामागमनकाले सर्वमेव सुमनसि जातम् । अथ सर्वे एव कुमाराः सर्वं अधीतवन्तो धर्मशास्त्रं गुरुं गुणैरुपरञ्जयामासुः । नृपतिर्दशरथोऽपि तेषां शीलेन मोदते स्म ।

एकादशः सर्गः ।

अथ सम्पूर्णषोडशवार्षिके रामे विश्वामित्रोऽध्वरविघ्नशान्तये रामं दशरथमयाचत । राजा प्रेम्णा पूर्वं परिभूयमानोऽपि मुनेर्भयात् राघवं तस्मै दिदेश ।

मार्गे मुनिस्ताभ्यां बलामतिबलां च व्यवेदयत् । तेन तस्यापि कल्माषितमेते तौ क्षुत्प्र बाधामपाचर । मुनिना गोपमार्गं तत्तद्रूपानर्कं गच्छन्तौ ताडकाभिवसिते वने प्राप्य तत्रास्य। धनुषी अधिज्ये कृत्वा ज्यानिनादं कृतवन्तौ । तन्निनादमाकर्ण्य ताडका क्षिप्रमागता रामबाणैकेनैव बाणेन तस्याः प्राणान् जहार । अथ मुनिना सार्धं स दाश्रमं प्राप । प्राप्ते काले कौशिके यज्ञे दीक्षिते उभावपि राजपुत्रौ तद्रक्षणे नियुक्ते समागतान् दैत्यान् बाणवर्षैर्निवारयामासतुः । रामो राक्षसाधिपतिं मारीचं दूरं पातयामास इति विघ्नरहितो विश्वामित्रः सानन्दं यज्ञं निर्वर्तयामास । अथ महाराजो जनकः विश्वामित्रं यज्ञे आहूतवान् स रामलक्ष्मणाभ्यां सह मिथिलां प्रतस्थे । मार्गे तोऽस्तनाश्रममालोकयन् गौतमाश्रमं प्राप यत्र तद्भार्याऽहल्या शापात् शिलामयी स्थिता । रामस्य चरणरजसा पवित्रीभूय स्वीयं वपुः प्रापयामास । महाराजो जनकः स्वगृहात् विश्वामित्रमागतमुपश्रुत्य त्वरितं तत्सकाशं गतवान् ताभ्यां सह तस्य पदयोः कृत्वा नमस्कारं निनाय । विश्वामित्रो जनकं प्राह राजन् ! दशरथनन्दनावेतौ मया सह शिवधनुरवलोकयितुममलया समागतौ तत्कृपया दर्शनाय तद्धनुर्दर्शय । जनकस्तत्प्रेमसं वपुर्विलोकय वदी । ईदृशं सौन्दर्यमेतयोरुपागमं कदाचिदपि मे मनस्यस्थितम्' इत्यपीप्सत् । उवाच च मुनिम् महर्षे ! येन धनुषा पदच पराक्रमशालिनोऽपि नृपतयो हेपितास्तद्बालोऽयं किं करिष्यति । मुनिनाऽभि किं व्यपायमेन रामं दर्शय दर्शनेनैव सर्वं ते विदितं भविष्यति" इत्युक्तवान् । इति तथा श्रुत्वा मुख्यामात्यं तदानयितुमादिदेश । बहवो वीरा मञ्जूषां । स्वामिनं तन्महायानमनुगनीय पुरतः स्थापयामासुः रामोऽप्यौत्सुक्येनाऽऽसन्नमुपगम्य मेव सर्वेषामवलोकयतामेव धनुश्चकार चमत्कारं निमेषमात्रेणैव । तथा तत्सर्वं ... मूर्त प्रीतो जनकः सीतां तस्मै न्यवेदयत् । महाराजानं दशरथमाह्वयितुं प्राह च दूतान् । तत्पुत्रं कृत्यवचः प्रसन्नात्मा दशरथो मन्त्रिभिः गुरुभिश्च निवेश्य सह मिथिलां जगाम । तदागमनप्रहृष्टो जनको हर्षेण सह्रतः सम्मनीय अभ्यर्च्य च शुभ मुहूर्ते सर्वेषामेव कुमाराणामुद्वाहं चकार । ततः कन्याश्च तास्ताः प्राप्य कृतार्थता जग्मुः । अथ तत्र विधिवद्धन्यमुनिभिः गुरुभिः सह धर्मवेदावादास्वभ्यो प्रययुः । मध्ये मार्गे बहुशुभानवलोक्य सन्ततो गुरुमन्त्रमुख्यास्तोऽन्येषां समाययुः । तत्र परशुराम समागमात् दृष्ट्वा सर्वे विस्मयमानसाः किं दुर्लभम् इत्यवदन् प्रभु । स पर्यन्तरि समक्षं रामस्य पुरतः प्रादुर्भूतो वचनम् । एक

चिरस्थितार्थं सञ्चितासिर्विस्तारं शान्तिं गतवान्, किन्तु तव पौरुषमदर्शनेन पुनः रोषितोऽस्मि अद्य त्वामर्जुनमिव वैरिणं जानामि यदस्ति ते सामर्थ्यं इदमस्य धनुरधिज्यं कृत्वा दर्शयान्यथा मे वध्यतां यास्यसि। रामस्तद्धनुर्नीत्वाऽधिज्यं च कृत्वा परशुराममुवाच विप्रं ज्ञात्वा त्वां न हन्मि किं त्वयं धनुरारोपितः शरः तव पादयोः शक्तौ वा कुत्र पातयाम्। परशुराम उवाच राम। मा मे पादयोः पातय तामेव शक्तौ एव पातय न मे स्वर्गमलिप्सा। इत्युक्त्वा महेन्द्रमना स्वाश्रमं जगाम दशरथोऽपि कतिपयान्यहानि विगमय्यायोध्यां प्राप।

द्वादशः सर्गः।

तत्र सुखेन कियत्कालं यापयित्वा कदाचिदसौ जरठमात्मानमवलोक्य रामं राज्याभिषेकं कर्तुमाकाङ्क्षन् पप्रच्छ पौरान् मन्त्रिणश्च। सर्वेषामनुमत्याऽभिषेकसम्भारान् योजयामास। अथ कैकेयी मन्थरामुखात्तदाकर्ण्य कुपिता राजानं पूर्वदत्तं वरद्वयमयाचत। तयोरेकेन रामस्य चतुर्दशवर्षं यावद्वनवासः द्वितीयेन भरताभिषेकः। रामः सीतया लक्ष्मणेन च सार्धं पितुराज्ञया वनं जगाम। अथ राजा गतं राममनुशोचन् पूर्वदत्तं शापं स्मृत्वा कलेवरं तत्याज। निरायसा प्रकृतयो भरतमानाययामासुः। तत्रागत इति वृत्तान्तमाकर्ण्य राज्येन मात्रा च पराङ्मुखो मातरमनुवेदितुं जगाम। स चित्रकूटे रामेण सङ्गतोऽयोध्यां गन्तुं प्रार्थयामास। तदस्वीकृत्य तस्य सन्तोषार्थं पादुके ददौ। तदानीय भरतो नन्दिग्रामे निवसन् रामचरणपादुके आनर्च। कदाचिद्रामः सीतया अङ्केऽस्वपीत्। अथ इन्द्रसूनुर्[illegible] न्तस्वरूपमास्थाय तस्याः स्तनं विददार। प्रबोधितो राम एकेन इषीकेणैव ताडयामास। पश्चात्तस्यैव प्रसादेन ऐन्द्रिरक्षमात्रं मोचयामास। ततः तस्मात्स्थानाद्गच्छन् मार्गे विराधं प्राप स च मैथिलीं हर्तुं पराक्रमितः। रामो लक्ष्मणश्च तं निपात्य च विवरे पातयामासतुः। अथ अगस्त्यस्याज्ञया पञ्चवट्यामवसत्। कदाचिदिव स्वसा प्रथमाल्य रावणस्य शूर्पणखा समागता। सा च मदनविधुरा रामं रत विधुमकम्पयत्। रामेणोक्तं मया दत्तवान् मे भार्यां लक्ष्मण मम सोऽवश्यं त्वां ग्रहीष्यति। सा लक्ष्मणं गताऽपि लक्ष्मणेनापि कुपिता पुनारामसमागता मैथिलीं स्मयमानां विलोक्य मान्नाधरं रूपं दर्शितवती लक्ष्मणस्तामिदं रघुश्रेष्ठो तां विरूपकर्णनासां कृतवान्। अथ सा खर–दूषणं समीपं गत्वा वृत्तान्तमकथयत्। तौ महान्तौ पराक्रमी सम्प्राप्य रामेण योद्धुमारभताम्। तस्मिन्नपि बहुषु राक्षसेषु राम

एकाकी सर्वान् जघान । ततश्च शूर्पणखा रावणान्तिकं गत्वा प्रवृत्तिं कथयामास । तद्वृत्तान्तमाकर्ण्य मृगं मूढो रावणो मारीचं पुरस्कृत्य सीतां जहार । रामः सीतामन्वेषयन् क्षतपक्षं जटायुषं प्राप । तस्मै पितुर्गतिं दत्त्वा जगाम । कबन्धस्य कथनानुसारेण सुग्रीवेण सङ्गतस्तस्मै च वालिनं हत्वा राज्यं वितीर्य सीतामन्वेष्टुं सर्वास्वपि दिक्षु वानरान्प्राहिणोत् । अथ सम्पातिवर्णितपथा हनूमान् सीतां प्राप । तस्यै रामनामाङ्कितमङ्गुलीयं च निवेदयामास । तया दत्तं चूडामणिं परिगृह्य वृत्तान्तं चाकर्ण्य रामं प्राप्य तस्मै च सर्वं यथाजातमकथयत् । अथ रामः सेनां परिगृह्य सद्यः प्रतस्थे । अचिरेणैव कालेन वेलामन्तिकं प्राप । तत्र रावणेन निराकृतो विभीषणस्तं प्राप । समुद्राज्ञया सेतुर्निर्मितः तेन रामः सेनया सार्धं जगाम । तत्र राक्षसैः सह घोरं युद्धं बभूव । रावणकुम्भकर्णप्रभृतयो वीरा रामेण कीनाशनिकेतनं प्रापिताः । अथ रावणो रणमध्ये रामेण योद्धुमाजगाम । रामो रावणं चिरकालं योधयित्वा ब्रह्मास्त्रेण तस्य शिरांसि चिच्छेद । देवास्तस्योपरि नभसि च दुन्दुभिनादपुरःसरं पुष्पवृष्टिं चक्रुः । ततो रामः तत्रस्थितं पुष्पकविमानमारुह्य प्रतस्थे ।

त्रयोदशः सर्गः ।

पुष्पकमधिरुह्य गच्छन् रामः समुद्रस्याभिमुखं प्राप्य सीतां जगाद । एनं पुरोवर्तमानं पश्य यो ह्यस्माकं पूर्वजैः परिवर्धितः सर्वमस्मभ्योऽस्मारेव निःसरन्ति रत्नानि चास्यैव कुक्षौ इति तत्रत्यजलचरैर्मिलितं विष्णुरिव विभाति । इतो वयं समुद्रमतिक्रम्य पारमागताः । एषा जनस्थानभूमिर्यत्र त्वं रावणेनापहृता । अत्र त्वद्विरहान्मुग्धोऽहं लक्ष्मणेन सान्त्वितः । इतः अयमस्माकमाश्रमः एषः शातकर्णेः पञ्चाप्सरः क्रीडासरोवरः । एते वयं गङ्गायमुनयोः सङ्गमे सम्प्राप्ताः । एवं प्रयागादपि प्रस्थिताः सरयूकूले प्राप्ताः स्मः । पश्य सीते । एष पौरैर्जनसमावृतो जनौघो हनूमति निवेदितवृत्तान्तेन भरतेन समन्वितः समुपैति । अथ वयमयोध्यां प्राप्स्यामो भरतः स्नेहपुरःसरं मम राज्यं मह्यं दास्यति । सः पित्रा वितीर्णमपि राज्यं सम्यक्य मम इव मत्वा विरमति । एतेन सर्वथा भरतो धन्यः । इत्थं सम्भाषमाणस्य ज्ञात्वा विमानो भूमावपतत् । भरतेन प्रदत्तमर्घ्यं स्वीकृत्य प्रीतेन मनसा रामो भरतं पर्यष्वजत । ततो भरतो लक्ष्मणेन सङ्गतः । अथ रामाज्ञया सुग्रीवप्रभृतयो वानरा मनुष्यवपुर्धारयित्वा गजानधिरुह्य तेन सार्धं चेलुः । भरतः सर्वैः सहित

गौतम्याः पारे स्वर्गं गतवान्। अयोध्यामतिक्रम्य रामः प्रथमत एव भरतेन सम्मिलितस्तमुपकण्ठं प्राप।

चतुर्दशः सर्गः।

अथ भर्तुर्बाष्पाम्बुपूर्णनेत्रा यथा प्राप्ते मातरो भरतस्य ताम्। रामेऽप्यमन्दमन्यतया पुरतः प्रणमन्तानपि पुत्रौ न पश्यते। ते समुपागतविमानात् रामलक्ष्मणौ सीतया सम्प्रणताम्। ततो वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे नागराः पर्याप्तपरिस्पन्दमुखेन गत्वा सप्रणयिनि निन्युः। तैरभिषिक्तः शुभे मुहूर्ते स वसुन्धरासर्वं स्वभयेन कृतवानथ रामो रथमारुह्य पितुर्वेश्म विवेश। प्रथमं कैकेय्याः समीपं गत्वा "मातः ! अस्मद्दुर्वासस्वर्गे धर्मप्रसादादेव भवत्याः प्रभावः" इत्युक्त्वा तस्या लज्जां सञ्जहार। ततः समागमाभ्यो-पगतान् मुनीन् सुग्रीवप्रमुखान् वानरानपि सम्यगर्चयाम्बभूव। निवृत्तेषु मुनिवरेषु सीतया समर्पितान् वानरानपि विसृज्य कुबेरस्य पुष्पकमपि तमेव सेवितुं प्रेषयामास। ततः सर्वोस्तानपि मातॄन् सम्यक् वर्तयन् सीतया सह विहरन् चिरकालं राज्यभारमे प्राप्तमपि दुःखं विस्मृतवान्। अथ कदाचित्तस्याः पाण्डुरं मुखमवलोक्य किञ्चिद्दोहदम् पृच्छत्। सा तेन पुनः पुनराग्रहमाना वने विहर्तुमाचचक्षे। तस्यै तथेति स्वी-कृत्य देवविषयप्रसङ्गेन प्रजानां किम्वदन्तीमाकर्ण्य सीतायाः स्वामयेव क्षेम इति निश्चिकाय। अथ सर्वानपि भ्रातॄन् एकत्रीकृत्य स्वकीयां किम्वदन्तीं विचार्य च गाद। अतो लक्ष्मण ! त्वं प्रातरेव वनं गन्तुमिच्छन्त्येव तदैनां रथमारोहयित्वा वाल्मीकेराश्रमसमीपे त्यज इति राज्ञः कठोरं निदेशमाकर्ण्य तेषु कोऽपि निषेद्धुं मनुमोदितुं वा समर्थो नाभूत्। लक्ष्मण सीतायां निष्कारणमीदृशमत्याचारमव-लोकयन्नपि ज्येष्ठस्याज्ञां शिरस्याधाय तां रथमारोहयित्वा वनं निनाय। गङ्गां नावा समुत्तीर्य राज्ञः शासनं न्यवेदयत्। तच्छ्रुत्वा गतसंज्ञा सती भूमौ पपात। लक्ष्म-णस्तां मुहुर्मुहुः समाश्वास्य "देवि ! महर्षयस्त्वां विदितं मेऽस्मार्यं समसेऽनुष्ठ वाल्मीकिर्गोत्रं वचनम् तदुक्तं सन्देशं श्रुत्वा निवृत्तः। अथ गते लक्ष्मणे सीता करुणं चक्रन्द। तदनन्तरं कुशेध्माहरणाय समुपगतो वाल्मीकिस्तां ददर्श। मुनि-स्ताम् "पुत्रि ! माऽमापिथा यतस्तेऽहमस्मि प्रथमत एव जानामि अस्मिन्नाश्रमे मुनिपत्नीभिः सह निवसन्ती एतान् बालकान् अत्र पूर्वैर्दिनैः सिञ्चन्ती मन्नमपि नष्टं सम्प्रसविष्यसि। इति सान्त्वयित्वा तामाश्रमं तापसाश्रममापय्य तापसीभ्य समर्पयामास। सीता ताभिः सह प्रजावन्त्यतमे आश्रमं रमन्ती सुखेन न्यवसत्।

रामो गृहादुद्भिन्नत्यामपि सीतामनुध्यायन् चिरं शुशोच । अथ योऽर्थं निश्चित्य कर्म विप्राज्ञया च सम्पादयामास । ततः सुवर्णमयीं सीतां निर्मायाध्वरं कृतवान् । वृत्तमाकर्ण्य सीतापि दीर्घमनुध्याय कथमपि विशोकवती ।

पञ्चदशः सर्गः ।

रामः सीतया वियुक्तः केवलं पृथ्वीं पालयामास । एकदा यमुनातीरवासिनो मुनयः शरणार्थं रामं प्रापुः । रामस्तेषां दुःखमाकर्ण्य प्रतिकर्तुं प्रतिज्ञातवान् । तेभ्यस्तस्य नाशोपायं श्रुत्वा शत्रुघ्नं तापसैः सह प्रस्थापयत् एकां रात्रिं वाल्मीकेराश्रमे यापयामास । मुनिना सत्कृतः शत्रुघ्नः तस्यामेव रजन्यां सीता कुमारौ सुषुवे इति शुभं वृत्तमाकर्ण्य प्रातः मुनिनाऽनुज्ञातो ययौ । स लवणस्याश्रमे प्राप्य तमप्रत्यक्षमाक्रम्य योद्धुं चचाल । सोऽपि "विष्णुरपि त्वं नरवरसमागतोऽसि" इत्युक्त्वा शूलमादाय तं प्रजहार । शत्रुघ्नः तद्बाणेन शिलामयकोशस्य महीपृष्ठं प्रविवेश । तदपि शत्रुघ्नः सुखीभूतवान् । अथ शत्रुघ्नो दिव्यवेगबाणेनापातयत् तेन स निहतः पतन् प्राणांस्तत्याज । ततः शत्रुघ्नो यमुनायास्तटे मधुरां नगरीं निर्माय सुखेनोवास । वाल्मीकिः प्रेम्णा तौ पुत्रौ संवर्धयामास । यथैव कुशेन च गर्भक्लेदस्य परिमार्जनार्थम्—कुशाग्रविशेषेण तयोर्नाम चकार । वाल्मीकिस्तौ साङ्गं वेदमभ्यासयित्वा सकलं रामायणं पाठयामास । इतरे भ्रातरोऽपि तावद्द्विसुतवन्तोऽभूवन् । अथ सप्तमः सुभाषुकमुक्तामानौ कुमारौ मधुरविविधकोशस्त्याज्य रामं द्रष्टुं चचाल । वाल्मीकिस्तपोमयो न स्यादिति विमृश्य तत्समयमपत्यौ येन मार्गेण गच्छन् अयोध्यां प्राप । शत्रुघ्नो रामं ददर्श । रामोऽपि शत्रुघ्नमवलोक्य भृशं प्रीतोऽभ्यनन्दत् । अथ कश्चिद्विप्रो मृतं सुतमादाय रामान्तिकमागतवान् । रामस्तमवलोक्याऽत्यर्थं विस्मय । त्वरितं पुष्पकं सस्मार । तदस्मात् वैकुण्ठं पुरं गन्तुमनसा चचाल । ततो गुरुरूपा सरस्वती समुवाच 'राम ! ते प्रजासु कश्चिदपचारो विद्यते तमन्विष्य प्रशमयेः ततः कृतकृत्यो भविष्यसि" इत्याकर्ण्य रामस्ततोऽभिगम्य कश्चिदधोमुखं धूमपानमत्तं कञ्चिन्नरमपश्यत् । तस्य शम्बूक नाम जातिश्च शूद्र । स आत्मनः सम्यक्तपसामार्गं प्ररूपयाम । रामस्तं तपस्यन्तमपि कारणं ज्ञात्वाऽसिना तच्छिरश्चिच्छेद । ततो रामोऽगस्त्येन सहास्य देवं दत्तं सर्वभूषणं स्वीकृत्यायोध्यां प्राप । विप्रो मृतमपि पुत्रं प्राप्य तं मुमुदे सुतस्य । अथ रामो यज्ञं कर्तुं ऐच्छत् राज्ञो मित्राणि चाह्वयत् ते त्वरितमुपायनान्यादायाजग्मुः ।

आमन्त्रिता ऋषयः समागत्य यज्ञस्य कर्म प्रारेभिरे । इतो वाल्मीकेराज्ञया कुशलवौ रामायणं गायन्तौ तत्रस्थान् सर्वानपि जनान् मुग्धीचक्रतुः । रामोऽपि तद्गानप्रहृष्टो भूत्वा ताभ्यामुभाभ्यां धनानि दापयामास । प्रजाः तयो रामसादृश्यमवलोक्यैव रामं कथयामासुः । रामस्तत्सुतौ के युवां केनेदमध्यापयत्, कस्य चेयं कृतिः इति पृष्टौ वाल्मीकिमदर्शयताम् । रामो वाल्मीकेः कथनेन स्वसुतौ ज्ञात्वा ताभ्यां राज्यं न्यवेदयत् । अथ वाल्मीकिः रामं सीतां स्वीकर्तुमन्वरुध्यत् । रामेणोक्तम् तात ! यदि सा स्वपरिशुद्धिं लोके प्रीणयतु, तदा तस्या ग्रहणे न मे विचारः । अथ वाल्मीकिस्तामाह राम ईदृशि कथयति । सती स्वशुद्धिं सन्निधौ लोके निःसंशयं कुरु । सीता तदाकर्ण्याऽऽपन्नोवाच । देवि वसुन्धरे ! यदि मे मनसा वाचा कर्मणा वा पत्यौ न कश्चिद्व्यभिचारस्तदा मामन्तर्धापयतु भवती । एवमुक्त्वा पृथ्वी एकस्मिन् शुभ्रे सिंहासने निषण्णा प्रादुर्बभूव । सा द्रुतं सीतामङ्कमारोप्य पातालं ययौ । पृथ्वीं प्रति क्रुद्धस्य रामस्य कोपं ब्रह्मा न्यवारयत् । सोऽपि यज्ञान्ते सुहृदं ऋषींश्च विससर्ज । पुनश्च तत्प्रीत्यैव भरतं सिन्धुदेशे दिदेश । भरतस्तत्र गन्धर्वान् विजित्य तक्षपुष्कलनामानौ सुतावारोप्य रामसकाशमाजगाम । लक्ष्मणोऽपि तदाज्ञया स्वसुतावङ्गदचन्द्रकेतू कारापथेश्वरौ कृतवान् । इति सर्वे पुत्रा रोपितराज्याः पतिवीक्षणरतानां जननीनां निपाता बभूवुः । अथ मुनिवेषः कालो रामं समेत्योवाच आवयोर्वार्तालापं यः कश्चिद्द्रक्ष्यति स त्वया त्यज्यताम् । तथेति स्वीकृतवते रामायावदत् राम ! ब्रह्मवाक्यात् दिवं गच्छ । लक्ष्मणस्तत्प्रतिज्ञां जानन्नपि दुर्वाससः कोपभीतस्तत्प्रतिज्ञामभिनत् । अथ लक्ष्मणः सरयूतीरं गत्वा प्राणान् सन्त्यज्य तत्प्रतिज्ञामवितथां कृतवान् । यतो लक्ष्मणं वियोज्य रामोऽपि कुशावत्यां कुशमभिषिच्य लवं चाभिषिच्य अयोध्यानिवासिभिः सह सदेहो दिवं जगाम । हरिगणा अपि तमनुजग्मुः । इति सुरकार्यं विधाय उत्तरे दक्षिणे च गिरौ विभीषणं हनूमन्तं च स्थापयित्वा रामो वैष्णवीं तनुमविशत् ।

षोडशः सर्गः ।

रामस्य स्वर्गगमनानन्तरं सर्वे एव कुशमधिराजं कृत्वा सुखेन राज्यानि शासतिस्म । एकदा कुशः कुशावत्यां शयानोऽर्धरात्रे अविदितवनितामपश्यत् । सा नमस्तस्य जयमाशस्य जयाशिषा वर्धयत् । ईषद्विस्मितमना तस्यामिङ्गितज्ञस्तां सः—"त्वं का कस्य भार्या ममागमने किं प्रयोजनम्" इत्यपृच्छत् । सा जगाद नाथ ! मां ते पूर्वैः

सेविता राजधानीमयोध्यामवेहि । भवद्वंश्यसमभावात्साम्प्रतमत्यन्तं दुरवस्थां प्राप्य भवतः शरणमागताऽस्मि । भवत्पूर्वजैः पुरतस्तास्तानि सुखान्यनुभूयेदानीं दुर्गति ता याचे भवानिमां वसतिं परित्यज्य मां समुपैतु । कुशस्तस्या वाक्यं स्वीकृत्य तां विससर्ज । प्रभाते गुरुभ्यस्तद्रात्रिवृत्तं न्यवेदयत् । अथ कुशः कुशावतीमृत्विग्भ्यो विसृज्य महत्या वाहिन्या सममयोध्यां प्रतस्थे । स्वल्पेनैव कालेन पुर्या अन्तिके प्राप । स्थपतिं शिल्पिनामधिकृत्य तस्याः सौधानि विधाय तत्पुरविधिः समग्रं तां प्रविवेश । तत्र सचिवपरिषदः स्वे स्वे कर्मणि नियुज्य विहारे वनिताभिः सह सरयूं विजहार । जले विहरतस्तस्य रामेणाभिषेककाले प्रदत्तमाभरणं पपात । अथ धीवरैस्तस्यान्वेषणव्यापृतैस्तैरपि चिरमन्विष्य राजानमूचुः । अस्माभिरिह अन्विष्यमाणमपि तन्न प्राप्तं तेनानुमीयते सरसीवासिना कुमुदेनापहृतम् । इत्याकर्ण्य कुशो धनुषि शरं निधाय कुमुदं नाशयितुं प्रवृत्तः सलिले । तावत्कुमुदोऽपि कन्यां पुरस्कृत्य उन्ममज्ज । कुशस्तमवलोक्य धनुषः शरं प्रतिसञ्जहार । कुमुद उवाच-राजन् । इतस्ततः क्रीडन्ती मे इयं बाला तत्र प्राप्तं भवदाभरणं सम्भ्रमादुद्गृहीतवती तत्क्षमापये प्रार्थये च एतदाभरणेन सममिमां मे यवीयसीं कन्यामपि स्वीकरोतु । तस्योत्सवयोग्याभरणे समीपे गान्धर्वं विवाहं कृत्वाऽयोध्यां विवेश ।

सप्तदशः सर्गः ।

अथ कुमुद्वती अतिथिनामानं सुतं सुषुवे । कुशस्तं सम्यग्विनीय राज्याधिकारिणं चकार । सः कदाचिदिन्द्रस्य साहाय्यार्थं दुर्जयनामानं दानवं हन्तुं गतवान्, तं जघान तेन हतश्च । अथ मन्त्रिणोऽतिथिमभिषिषिचुः । अल्पेनैव कालेन तत्प्रतापः पृथिव्यां प्रससार ।

अष्टादशः सर्गः ।

अथातिथिर्निषधस्य राजपुत्र्यां निषधाख्यं पुत्रमुत्पादयामास । सति पर्याप्ते काले सुतमभिषिच्य स्वकर्मभिर्दिवमारुरोह । निषधः सुखेन राज्यं भुञ्जन् नलाख्यं पुत्रमुत्पादयामास । नलस्य नभो बभूव नलस्तस्मै राज्यं विसृज्य वनं जगाम । तस्य पुण्डरीको बभूव सोऽपि पितरि वान्ते राज्यं शशास । पुण्डरीकस्य क्षेमधन्वा तस्य देवानीकः देवानीकस्याहीनगुः तस्य पारियात्रो बभूव । पारियात्रस्य शिलाख्यः सुतः समभूत् शिलस्योन्नाभः उन्नाभस्य वज्रनाभः तस्य शङ्खणः । वज्रनाभे दिवं गते राज्यलक्ष्मीः शङ्खणमाश्रिता तदवसाने व्युषिताश्वं सिषेवे ।

व्युषिताश्वस्य विश्वसहो बभूव तस्य हिरण्यनाभः सञ्जातः हिरण्यनाभस्य कौसल्यः कौसल्यो ब्रह्मिष्ठं सुतमासादयाञ्चकार। ब्रह्मिष्ठस्य पुत्राख्यः पुत्राख्यस्य पुष्यः पुष्यस्य ध्रुवसन्धिः सः सुदर्शनं समुत्पाद्य व्याघ्रेण व्यापादितः। ततोऽमात्याः प्रजाः सुदर्शनमभिषिषिचुः। बालोऽपि सुदर्शनस्तथा पृथ्वीं शशास येन न गुरुत्वं शासने किञ्चिदपेक्षितं जातम्।

एकोनविंशः सर्गः।

वार्धके वयसि प्राप्ते सुदर्शनोऽग्निवर्णमभिषिच्य नैमिषं गतवान्। अग्निवर्णोऽपि राज्यं प्राप्य किञ्चिद्दिनं यावत्सम्यक् प्रजाः पालयामास। ततः स्त्रीषु समासक्तस्ताभिः सहैवाहर्निशं विहरन् कार्यं समर्पयितुमारेभे। तद्दर्शनाकाङ्क्षिताः प्रकृतयोऽपि यवाक्षविवरार्पितेनैकचरणेनैव पर्यन्तिस। इत्थं ताभिः सह विहारेण क्षीणप्रायो राजयक्ष्मणाऽऽक्रान्तः। "राजा सम्प्रति रहसि पुत्रार्थमिष्टिं करोति" इति कथया प्रकृतीः प्रतारयन्तो बुबुधुः। सतीष्वपि बह्वीषु भार्यासु नैकमपि रघुवंशकुलोद्योतनं सुतमुत्पादयाञ्चकार। अथ व्याधिः प्रबलो भिषग्भिः परिरक्ष्यमाणमपि तं प्राणैर्व्ययुयुजत। वसिष्ठाज्ञया तस्यौर्ध्वदैहिकं कर्म परोपवन एव निरवर्तत। ततः परं रघुवंशस्य बीजभूतं गर्भं दधाना तत्पत्नी राज्यं चकार।

इति श्री साहित्यशास्त्रि पं० रामतेजपाण्डेयेन विरचिता रघुवंशसंक्षिप्तकथा समाप्ता।

प्राप्तिस्थानम्—
चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,
बनारस सिटी।

—॥ अभिज्ञानशकुन्तल ॥—

'रुचिर'—'किशोरकेलि' संस्कृत हिन्दी टीका सहित।

परीक्षार्थियों की सुविधा के लिये कविताकिशोरक—पण्डित—श्रीमत्किशोर शास्त्री काव्यव्याकरणतीर्थ काव्यसाहित्यशास्त्राचार्य—व्याकरणवैशेषिकवेदान्ताचार्योंने वैदर्भिरीति तथा प्रसादगुणरञ्जित 'किशोरकेलि' नामकी संस्कृत टीका तथा 'रुचिरा' नामकी भाषा टीका बनाई है। जितनी टीका टिप्पणी इस ग्रन्थ पर छपी हैं उन सबसे उत्तम परीक्षाके ढङ्ग पर यह टीका बनी है। किशोर (बालक) लोगोंका केलि अर्थात् खेल जैसा आनन्द प्रदान करता है। ऐसी ही यह 'किशोरकेलि' टीका किशोर अवस्था वाले छात्रों के लिये अत्यन्त आनन्ददायिनी हुई है। सस्ते संस्करण का मूल्य लागत मात्र १॥)

राजसंस्करण विस्तृत भूमिका महाभारतीय तथा पद्मपुराणोक्त शकुन्तलोपाख्यान, विस्तृत नाटकीय पदार्थ सूची (जो किसी भी संस्करण में नहीं है) सहित का मूल्य १॥।=)

प्राप्तिस्थानम्—

चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,

बनारस सिटी।

रघुवंशस्थसर्गाणां

विषयानुक्रमणिका।

रघुवंशस्थसर्गाणां

विषयानुक्रमणिका ।

इति।

प्राप्तिस्थानम्—
चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,
बनारस सिटी।

॥ श्रीगुरुशरणम् ॥

रघुवंशमहाकाव्यम् ।

श्रीमल्लिनाथकृतसञ्जीविन्या समेतम् ।

प्रथमः सर्गः ।

मातापितृभ्यां जगतो नमो वामार्धजानये ।
सद्यो दक्षिणदृक्पातसंकुचद्वामदृष्टये ॥ १ ॥
अन्तरायतिमिरोपशान्तये शान्तपावनमचिन्त्यवैभवम् ।
तन्नरं वपुषि कुञ्जरं मुखे मन्महे किमपि तुन्दिलं महः ॥ २ ॥
शरणं करवाणि शर्मदं ते चरणं वाणि चराचरोपजीव्यम् ।
करुणामसृणैः कटाक्षपातैः कुरु मामम्ब कृतार्थसार्थवाहम् ॥ ३ ॥
वाणीं काणभुजीमजीगणदवासासीच्च वैयासिकी-
मन्तस्तन्त्रमरंस्त पन्नगगवीगुम्फेषु चाजागरीत् ।
वाचामाकलयद्रहस्यमखिलं यश्चाक्षपादस्फुरां
लोकेऽभूद्यदुपज्ञमेव विदुषां सौजन्यजन्यं यशः ॥ ४ ॥
मल्लिनाथकविः सोऽयं मन्दात्मानुजिघृक्षया ।
व्याचष्टे कालिदासीयं काव्यत्रयमनाकुलम् ॥ ५ ॥
कालिदासगिरां सारं कालिदासः सरस्वती ।
चतुर्मुखोऽथवा साक्षाद्विदुर्नान्ये तु मादृशाः ॥ ६ ॥
तथापि दक्षिणावर्तनाथाद्यैः क्षुण्णवर्त्मसु ।
वयं च कालिदासोक्तिष्ववकाशं लभेमहि ॥ ७ ॥
भारती कालिदासस्य दुर्व्याख्याविषमूर्छिता ।
एषा संजीवनी टीका तामद्योज्जीवयिष्यति ॥ ८ ॥

इहान्वयमुखेनैव सर्वं व्याख्यायते मया ।
नामूलं लिख्यते किंचिन्नानपेक्षितमुच्यते ॥ ९ ॥

इह खलु सकलकविशिरोमणिः कालिदासः 'काव्यं यशसेऽर्थकृते व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये । सद्यः परनिर्वृतये कान्तासम्मिततयोपदेशयुजे' ॥ इत्यालङ्कारिकवचनप्रामाण्यात्काव्यस्यानेकश्रेयःसाधनताम्, 'काव्यालापांश्च वर्जयेत्' इत्यस्य निषेधशास्त्रस्यासत्काव्यविषयतां च पश्यन्, रघुवंशाख्यं महाकाव्यं चिकीर्षुः, चिकीर्षितार्थाविघ्नपरिसमाप्तिसम्प्रदायाविच्छेदलक्षणफलसाधनभूतविशिष्टदेवतानमस्कारस्य शिष्टाचारपरिप्राप्तत्वात्, 'आशीर्नमस्क्रिया वस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम्' इत्याशीर्वादाद्यन्यतमस्य प्रबन्धमुखलक्षणत्वात्काव्यनिर्माणस्य विशिष्टशब्दार्थप्रतिपत्तिमूलकत्वेन विशिष्टवागर्थयोः "शब्दजातमशेषं तु धत्ते शर्वस्य वल्लभा । अर्थरूपं यदखिलं धत्ते मुग्धेन्दुशेखरः" इति वायुपुराणसंहितावचनबलेन पार्वतीपरमेश्वरायत्तत्वात्तत्प्रतिपित्सया तावभिवादयते—

वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ १ ॥

वागिति । वागर्थाविवेत्येकं पदम् । इवेन सह नित्यसमासो विभक्त्यलोपश्च पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं चेति वक्तव्यम् । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । वागर्थाविव शब्दार्थाविव सम्पृक्तौ नित्यसम्बद्धावित्यर्थः । नित्यसम्बद्धयोरुपमानत्वेनोपादानात् । 'नित्यः शब्दार्थसम्बन्धः' इति मीमांसकाः । जगतो लोकस्य पितरौ । माता च पिता च पितरौ । 'पिता मात्रा' इति द्वन्द्वैकशेषः । 'मातापितरौ पितरौ मातरपितरौ प्रसूजनयितारौ' इत्यमरः । एतेन शर्वशिवयोः सर्वजगज्जनकतया वैशिष्ट्यमिष्टार्थप्रदानशक्तिः परमकारुणिकत्वं च सूच्यते । पर्वतस्यापत्यं स्त्री पार्वती । 'तस्यापत्यम्' इत्यण् । 'टिड्ढाणञ्द्वयसज्दघ्नञ्—' इत्यादिना ङीप् । पार्वती च परमेश्वरश्च पार्वतीपरमेश्वरौ । परमशब्दः सर्वोत्तमत्वद्योतनार्थः । मातुरभ्यर्हितत्वादल्पाक्षरत्वाच्च पार्वतीशब्दस्य पूर्वनिपातः । वागर्थप्रतिपत्तये शब्दार्थयोः सम्यग्ज्ञानार्थं वन्देऽभिवादये । अत्रोपमालङ्कारः स्फुट एव । तदुक्तम्—"स्वतःसिद्धेन भिन्नेन सम्पन्नेन च धर्मतः । साम्यमन्येन वर्ण्यस्य वाच्यं चेदेकगोपमा' ॥ इति प्रायिकोपमालङ्कारः कालिदासोक्त्यनुसारी । भूदेवताकस्य सर्वगुरोर्मगणस्य

प्रयोगाच्च कुमारसम्भवे । तदुक्तम्— सुमदो मो भूमिमय इति । मधुर
स्वादुबीजत्वात्प्रबन्धममतासिद्धिः ॥ १ ॥

सम्प्रति कविः स्वाहङ्कारं परिहरति 'क्व सूर्य—' इत्यादिश्लोकद्वयेन—

क्व सूर्यप्रभवो वंशः क्व चाल्पविषया मतिः ।
तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ॥ २ ॥

क्वेति । प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः कारणम् । अकर्तर्यप् "अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्" इति साधु । सूर्यः प्रभवो यस्य स सूर्यप्रभवो वंशः क्व । अल्पो विषयो ज्ञेयोऽर्थो यस्याः सा मे मतिः प्रज्ञा च क्व । द्वौ क्वशब्दौ महदन्तरं सूचयतः । सूर्यवंशमाख्यातुं न शक्नोमीत्यर्थः । तथा च तद्विषयप्रबन्धनिर्माणं तु दूरापास्तमिति भावः । तथा हि—दुस्तरं तरितुमशक्यम् 'ईषद्दुःसुषु—' इत्यादिना खल्प्रत्ययः । सागरं मोहादज्ञानादुडुपेन प्लवेन । उडुपं तु प्लवः कोलः इत्यमरः । अथवा चर्मावनद्धेन पात्रेण । 'चर्मावनद्धमुडुपं प्लवः काष्ठं करण्डवत्' इति सज्जनः । तितीर्षुस्तरीतुमिच्छुरस्मि भवामि । तरतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । अल्पसाधनैरधिकारम्भो न सुकर इति भावः । इदं च वंशोत्कर्षकथनं स्वप्रबन्धमहत्त्वार्थमेव । तदुक्तम्— प्रतिपाद्यमहिम्ना च प्रबन्धो हि महत्तरः इति ॥ २ ॥

मन्दः कवियशःप्रार्थी गमिष्याम्युपहास्यताम् ।
प्रांशुलभ्ये फले लोभादुद्बाहुरिव वामनः ॥ ३ ॥

मन्द इति । किं च मन्दो मूढः । मूढाल्पापटुनिर्भाग्या मन्दाः स्युः इत्यमरः । तथापि कवियशःप्रार्थी । कवीनां यशः काव्यनिर्माणेन जातं तत्प्रार्थनाशीलोऽहं प्रांशुनोन्नतपुरुषेण लभ्ये प्राप्ये फले फलविषये लोभादुद्बाहुः फलग्रहणायोच्छ्रितहस्तो वामनः खर्व इव । खर्वो ह्रस्वश्च वामन इत्यमरः । उपहास्यतामुपहासविषयताम् । "ऋहलोर्ण्यत्" इति ण्यत्प्रत्ययः । गमिष्यामि प्राप्स्यामि ॥ ३ ॥

मन्दश्चेत्तर्हि त्यज्यतामयमुद्योग इत्यत आह—

अथवा कृतवाग्द्वारे वंशेऽस्मिन्पूर्वसूरिभिः ।
मणौ वज्रसमुत्कीर्णे सूत्रस्येवास्ति मे गतिः ॥ ४ ॥

अथवेति । अथवा पक्षान्तरे पूर्वैः सूरिभिः कविभिर्वाल्मीकादिभिः कृतवाग्द्वारे कृतं रामायणादिप्रबन्धरूपा या वाक् सैव द्वारं प्रवेशो यस्य तस्मिन् । अस्मिन्सूर्यप्रभवे वंशे कुले । अन्वनेकलक्षणः सन्तानो वंशः । वज्रेण मणिवेधकसूची-

विशेषेण । 'वज्रं त्वस्त्री कुलिशशस्त्रयोः' । 'मणिर्वेधे रत्नभेदे' इति केशवः । समुत्कीर्णे विद्धे मणौ रत्ने सूत्रस्येव मे मम गतिः सञ्चारोऽस्ति । वर्णनीये रघुवंशे मम वाक्प्रसरोऽस्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

एवं रघुवंशे वाक्प्रवेशसामर्थ्यं प्रतिज्ञाय सोऽहम् इत्यादिभि पञ्चभिः श्लोकैः कुलकेनाह—

सोऽहमाजन्मशुद्धानामाफलोदयकर्मणाम् ।
आसमुद्रक्षितीशानामानाकरथवर्त्मनाम् ॥ ५ ॥

स इति । सोऽहम् 'रघूणामन्वयं वक्ष्ये' इत्युत्तरेण सम्बन्धः । विशेषणानि रघूणामित्यनेनोक्तान्यपि विशेषणानि योज्यानि । आ जन्मनः । जन्मारभ्येत्यर्थः । 'आङ् मर्यादाभिविध्योः' इत्यव्ययीभावः । शुद्धानाम् । सुप्सुपेति समासः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । आजन्मशुद्धानाम् । निषेकादिसर्वसंस्कारसम्पन्नानामित्यर्थः । आफलोदयमाफलसिद्धेः कर्म येषां ते तथोक्तास्तेषाम् । प्रारब्धान्तगामिनामित्यर्थः । आसमुद्रं क्षितेरीशानाम्, सार्वभौमानामित्यर्थः । आनाकं रथवर्त्म येषां तेषाम् इन्द्रसहचारिणामित्यर्थः । अत्र सर्वत्राङोऽभिविध्यर्थत्वं द्रष्टव्यम् । अन्यथा मर्यादार्थत्वे जन्मादिषु शुद्ध्यभावप्रसङ्गात् ॥ ५ ॥

यथाविधिहुताग्नीनां यथाकामार्चितार्थिनाम् ।
यथाऽपराधदण्डानां यथाकालप्रबोधिनाम् ॥ ६ ॥

यथेति । विधिमनतिक्रम्य यथाविधि । "यथाऽसादृश्ये' इत्यव्ययीभावः । तथा हुतशब्देन सुप्सुपेति समासः । एवं यथाकामार्चित— इत्यादीनामपि द्रष्टव्यम् । यथाविधि हुता अग्नयो यैस्तेषाम् । यथाकाममभिलाषमनतिक्रम्यार्चितार्थिनाम् । यथाऽपराधमपराधमनतिक्रम्य दण्डो येषां तेषाम् । यथाकालं कालमनतिक्रम्य प्रबोधिनां प्रबोधनशीलानाम् । चतुर्भिर्विशेषणैर्देवतायजनयथार्थिसत्कारदण्डधरत्वप्रजापालनसमयजागरूकत्वादीनि विवक्षितानि ॥ ६ ॥

त्यागाय सम्भृतार्थानां सत्याय मितभाषिणाम् ।
यशसे विजिगीषूणां प्रजायै गृहमेधिनाम् ॥ ७ ॥

त्यागायेति । त्यागाय सत्पात्रे विनियोगस्त्यागस्तस्मै । 'त्यागो विहापितं दानम्' इत्यमरः । सम्भृतार्थानां सञ्चितधनानाम् । न तु दुर्व्ययाय । सत्याय मितभाषिणां मितभाषणशीलानाम् । न तु पराभवाय । यशसे कीर्तये । 'यशः की

र्थिः समता च' इत्यमरः । विजिगीषूणां विजेतुमिच्छूनाम् । न त्वर्थसङ्ग्रहाय । प्रजायै सन्तानाय गृहमेधिनां दारपरिग्रहाणाम् । न तु कामोपभोगाय । अत्र त्यागाय' इत्यादिषु "चतुर्थी तदर्थार्थ—" इत्यादिना तादर्थ्ये चतुर्थीसमासविधानसामर्थ्याच्चतुर्थी । गृहैर्दारैर्मेधन्ते सङ्गच्छन्त इति गृहमेधिनः । दारेष्वपि गृहाः इत्यमरः । 'मात्रा च पृथिवी पद्मम्' इति हलायुधः । 'मेधृ सङ्गमे' इति धातोर्णिनिः । एभिर्विशेषणैः परोपकारित्वं सत्यवचनत्वं यशःपरत्वं पितृणां ऋणत्वं च विवक्षितानि ॥ ७ ॥

शैशवेऽभ्यस्तविद्यानां यौवने विषयैषिणाम् ।
वार्धके मुनिवृत्तीनां योगेनान्ते तनुत्यजाम् ॥ ८ ॥

शैशव इति । शिशोर्भावः शैशवं बाल्यम् । "प्राणभृज्जातिवयोवचनोद्गात्रादिभ्योऽञ्"– इत्यञ्प्रत्ययः । 'शिशुत्वं शैशवं बाल्यम्' इत्यमरः । तस्मिन्नभ्यस्तविद्यानाम् । एतेन ब्रह्मचर्याश्रमो विवक्षितः । यूनो भावो यौवनं तारुण्यम् । युवादित्वादण्प्रत्ययः । 'तारुण्यं यौवनं समे' इत्यमरः । तस्मिन्वयसि विषयैषिणां भोगाभिलाषिणाम् । एतेन गृहस्थाश्रमो विवक्षितः । वृद्धस्य भावो वार्धकं वृद्धत्वम् । 'द्वन्द्वमनोज्ञादिभ्यश्च' इति वुञ्प्रत्ययः । 'वार्धकं वृद्धसङ्घाते वृद्धत्वे वृद्धकर्मणि' इति विश्वः । सङ्घातार्थे च 'वृद्धाच्च' इति वक्तव्यात्सामूहिके वुञ् । तस्मिन्वार्धके वयसि मुनीनां वृत्तिरिव वृत्तिर्येषां तेषाम् । एतेन वानप्रस्थाश्रमो विवक्षितः । अन्ते शरीरत्यागकाले योगेन परमात्मध्यानेन । 'योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु' इत्यमरः । तनुं देहं त्यजन्तीति तनुत्यजस्तेषां देहत्यागिनाम् । 'कायो देहः क्लीबपुंसोः स्त्रियां मूर्तिस्तनुस्तनूः' इत्यमरः । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति क्विप् । एतेन भिक्षाश्रमो विवक्षितः ॥ ८ ॥

रघूणामन्वयं वक्ष्ये तनुवाग्विभवोऽपि सन् ।
तद्गुणैः कर्णमागत्य चापलाय प्रचोदितः ॥ ९ ॥

रघूणामिति । सोऽहं कालिदासः तनुवाग्विभवोऽपि स्वल्पवाक्प्रसारोऽपि सन् । तेषां रघूणां गुणैस्तद्गुणैः आजन्मशुद्धत्वादिभिः कर्णमागत्य कर्णं मम श्रोत्रमागत्य चापलाय चापलं चपलकर्माविमृश्यकारित्वरूपं कर्तुम् । युवादित्वादण्प्रत्ययः । "क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः" इत्यनेन चतुर्थी । प्रचोदितः प्रेरितः सन् । रघूणामन्वयं तद्विषयप्रबन्धं वक्ष्ये ॥ ९ ॥ युग्मकम् ।

सम्प्रति स्वप्रबन्धपरीक्षार्थं सतः प्रार्थयते—

तं सन्तः श्रोतुमर्हन्ति सदसद्व्यक्तिहेतवः ।
हेम्नः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकाऽपि वा ॥ १० ॥

तमिति । तं रघुवंशाख्यं प्रबन्धं सदसतोर्गुणदोषयोर्व्यक्तेर्हेतवः कर्तारः सन्तः श्रोतुमर्हन्ति । तथा हि—हेम्नो विशुद्धिर्निर्दोषस्वरूपं श्यामिकाऽपि लोहान्तरसंसर्गात्मको दोषोऽपि वाऽग्नौ संलक्ष्यते नान्यत्र । तद्वदत्रापि सन्त एव गुणदोषविवेकाधिकारिणः । नान्य इति भावः ॥ १० ॥

वर्ण्यं वस्तूपक्षिपति—

वैवस्वतो मनुर्नाम माननीयो मनीषिणाम् ।
आसीन्महीक्षितामाद्यः प्रणवश्छन्दसामिव ॥ ११ ॥

वैवस्वत इति । मनस ईषिणो मनीषिणो धीराः । विद्वांस इति यावत् । पृषोदरादित्वात्साधुः । तेषां माननीयः पूज्यः । छन्दसां वेदानाम् । "छन्दः पद्ये च वेदे च" इति विश्वः । प्रणव ओंकार इव । महीं क्षियन्तीशत इति महीक्षितः क्षितीश्वराः । क्षियतेरैश्वर्यार्थात्क्विप् तुगागमश्च । तेषामाद्य आदिभूतः । विवस्वतः सूर्यस्यापत्यं पुमान्वैवस्वतो नाम वैवस्वत इति प्रसिद्धो मनुरासीत् ॥ ११ ॥

तदन्वये शुद्धिमति प्रसूतः शुद्धिमत्तरः ।
दिलीप इति राजेन्दुरिन्दुः क्षीरनिधाविव ॥ १२ ॥

तदिति । शुद्धिरस्यास्तीति शुद्धिमान् । तस्मिञ्शुद्धिमति तदन्वये तस्य मनोरन्वये वंशे । "अन्ववायोऽन्वयो वंशो गोत्रं चाभिजनं कुलम्" इति हलायुधः । अतिशयेन शुद्धिमाञ्शुद्धिमत्तरः । "द्विवचनविभज्योप" इत्यादिना तरप् । दिलीप इति प्रसिद्धो राजा इन्दुरिव राजेन्दू राजश्रेष्ठः । उपमितं व्याघ्रादिभिः इत्यादिना समासः । क्षीरनिधाविन्दुरिव प्रसूतो जातः ॥ १२ ॥

व्यूढ— इत्यादिभिः षड्भिर्दिलीपं विशिनष्टि—

व्यूढोरस्को वृषस्कन्धः शालप्रांशुर्महाभुजः ।
आत्मकर्मक्षमं देहं क्षात्रो धर्म इवाश्रितः ॥ १३ ॥

व्यूढेति । व्यूढं विपुलमुरो यस्य स व्यूढोरस्कः । "उरःप्रभृतिभ्यः कप्" इति कप्प्रत्ययः । "व्यूढं विपुलं भद्रं स्फारं समं वरिष्ठं च" इति यादवः । वृषस्य स्कन्ध इव स्कन्धो यस्य स तथा । "सप्तम्युपमान—" इत्यादिनोत्तरपदलोपी बहु

शीर्षः । शाखी वृक्ष इव प्रांशुरुन्नतः शालप्रांशुः । प्राकारवृक्षयोः शालस्त्यागे सर्जतरुः स्मृतः इति यादवः । 'उच्चप्रांशून्नतोदग्रोच्छ्रितास्तुङ्गे' इत्यमरः । महाभुजो महाबाहुः । आत्मकर्मक्षमं स्वव्यापारानुरूपं देहमाश्रितः प्राप्तः क्षात्रः क्षत्रसम्बन्धी धर्म इव स्थितः । मूर्तिमान्पराक्रम इव स्थित इत्युत्प्रेक्षा ॥ १३ ॥

सर्वातिरिक्तसारेण सर्वतेजोऽभिभाविना ।
स्थितः सर्वोन्नतेनोर्वीं क्रान्त्वा मेरुरिवात्मना ॥ १४ ॥

सर्वेति । सर्वातिरिक्तसारेण सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽधिकबलेन । 'सारो बले स्थिरांशे च' इत्यमरः । सर्वाणि भूतानि तेजसाऽभिभवतीति सर्वतेजोऽभिभावी तेन । सर्वेभ्य उन्नतेनात्मना शरीरेण 'आत्मा देहे धृतौ जीवे स्वभावे परमात्मनि' इति विश्वः । मेरुरिव । उर्वीं क्रान्त्वाऽऽक्रम्य स्थितः मेरुपक्षे विशेषणानि तुल्यानि । 'अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणां मात्राभिर्निर्मितो नृपः । तस्मादभिभवत्येष सर्वभूतानि तेजसा' ॥ इति मनुवचनादस्य सर्वतेजोऽभिभावित्वं ज्ञेयम् ॥ १४ ॥

आकारसदृशप्रज्ञः प्रज्ञया सदृशागमः ।
आगमैः सदृशारम्भ आरम्भसदृशोदयः ॥ १५ ॥

आकारेति । आकारेण मूर्त्या सदृशी प्रज्ञा यस्य सः । प्रज्ञया सदृशागमः प्रज्ञानुरूपशास्त्रपरिश्रमः । आगमैः सदृश आरम्भः कर्म यस्य स तथोक्तः । आरभ्यत इत्यारम्भः कर्म । तत्सदृश उदयः फलसिद्धिर्यस्य स तथोक्तः ॥ १५ ॥

भीमकान्तैर्नृपगुणैः स बभूवोपजीविनाम् ।
अधृष्यश्चाभिगम्यश्च यादोरत्नैरिवार्णवः ॥ १६ ॥

भीमेति । भीमैश्च कान्तैश्च नृपगुणैः राजगुणैस्तेजःप्रतापादिभिः कुलशीलदाक्षिण्यादिभिश्च स दिलीप उपजीविनामाश्रितानाम् । यादोभिर्जलजन्तुभिः 'यादांसि जलजन्तवः' इत्यमरः । रत्नैश्चार्णव इव । अधृष्योऽनभिभवनीयः । अभिगम्य आश्रयणीयश्च बभूव ॥ १६ ॥

रेखामात्रमपि क्षुण्णादा मनोर्वर्त्मनः परम् ।
न व्यतीयुः प्रजास्तस्य नियन्तुर्नेमिवृत्तयः ॥ १७ ॥

रेखेति । नियन्तुः शिक्षकस्य सारथेश्च तस्य दिलीपस्य सम्बन्धिन्यो नेमिवृत्तयः चक्रधाराणां वृत्तिरिव वृत्तिर्व्यापारो यासां ताः । 'चक्रधारा प्रधिर्नेमिः' इति यादवः । 'चक्रं रथाङ्गं तस्यान्ते नेमिः स्त्री स्यात्प्रधिः पुमान्' इत्यमरः । प्रजाः आ मनोः

मनुमारभ्येत्यभिविधि । पदद्वयं चैतत् । समासस्य विभाषितत्वात् । क्षुण्णादभ्यस्तादभ्यस्तात् वर्त्मन आचारपद्धतेर्नेमिवत् परमधिकम् । इतस्ततः इत्यर्थः । रेखा प्रमाणमस्येति रेखामात्रं रेखाप्रमाणम् । ईषदपीत्यर्थः । "प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इत्यनेन मात्रच्प्रत्ययः । परमित्यस्य विशेषणं चैतत् । न व्यतीयुर्नातिक्रान्तवन्तः । कुशलसारथिप्रेरिता रथनेमय इव तस्य प्रजाः पूर्वक्षुण्णमार्गं न जहुरिति भावः ॥१७॥

प्रजानामेव भूत्यर्थं स ताभ्यो बलिमग्रहीत् ।
सहस्रगुणमुत्स्रष्टुमादत्ते हि रसं रविः ॥ १८ ॥

प्रजानामिति । स राजा प्रजानां भूत्या अर्थाय भूत्यर्थं वृद्ध्यर्थमेव । अर्थेन सह नित्यसमासः सर्वलिङ्गता च वक्तव्या' । ग्रहणक्रियाविशेषणं चैतत् । ताभ्यः प्रजाभ्यो बलिं षष्ठांशरूपं करमग्रहीत् । भागधेयः करो बलिः इत्यमरः । तथाहि- रविः सहस्रं गुणा यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा सहस्रगुणं सहस्रधोत्स्रष्टुं दातुम् । उत्सर्जनक्रियाविशेषणं चैतत् । रसमम्बु आदत्ते गृह्णाति । रसो गन्धे रसे स्वादे तिक्तादौ विषरागयोः । 'शृङ्गारादौ द्रवे वीर्ये देहधात्वम्बुपारदे' इति विश्वः ॥१८॥

सम्प्रति बुद्धिपौरुषसम्पन्नस्य तस्यार्थसाधनेषु परानपेक्षत्वमाह—

सेना परिच्छदस्तस्य द्वयमेवार्थसाधनम् ।
शास्त्रेष्वकुण्ठिता बुद्धिर्मौर्वी धनुषि चातता ॥ १९ ॥

सेनेति । तस्य राज्ञः सेना चतुरङ्गबलम् । परिच्छाद्यतेऽनेनेति परिच्छद उपकरणं बभूव । छत्रचामरादितुल्यमभूदित्यर्थः । 'पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण' इति घप्रत्ययः । 'छादेर्घेऽद्व्युपसर्गस्य' इत्युपधाह्रस्वः । अर्थस्य प्रयोजनस्य तु साधनं द्वयमेव । शास्त्रेष्वकुण्ठिताऽप्रतिहता बुद्धिः 'व्यापृता' इत्यपि पाठः । धनुष्यातताऽऽरोपिता मौर्वी ज्या च । 'मौर्वी ज्या शिञ्जिनी गुणः' इत्यमरः । नीतिपुरःसरमेव तस्य शौर्यमभूदित्यर्थः ॥ १९ ॥

राज्यमूलं मन्त्रसंरक्षणं तस्यासीदित्याह—

तस्य संवृतमन्त्रस्य गूढाकारेङ्गितस्य च ।
फलानुमेयाः प्रारम्भाः संस्काराः प्राक्तना इव ॥ २० ॥

तस्येति । संवृतमन्त्रस्य गुप्तविचारस्य । 'वेदभेदे गुप्तवादे मन्त्रः' इत्यमरः । शारीरस्तु विकारो भ्रूकुटीमुखरागादिराकारः इङ्गितं चेष्टितं हृदयगतविकारो वा । इङ्गितं हृद्गतो भावो बहिराकार आकृतिः इति सज्जनः । गूढे आकारेङ्गिते यस्य

स्वभावचापलाद् ग्रन्थपरम्परया सुचरामतिविक्षिप्तौ नोपलक्षितमिति शिष्यस्य तस्य । प्रारभ्यन्त इति प्रारम्भाः सामाद्युपायप्रयोगाः । प्राक्तनाः पूर्वजन्मोत्पन्नाः तत्र भवाः प्राक्तनाः । धार्मिकैः प्राक्तनैः सुकृतैः पुरुषाणां शुद्ध्या इत्यनेन उपलक्षिताः । संस्काराः पूर्वकर्मवासना इव । फलेन कार्येणानुमेया अनुमातुं योग्या आसन् । अत्र याज्ञवल्क्यः — 'मन्त्रमूलं यतो राज्यमतो मन्त्रं सुरक्षितम् । कुर्याद्यथा न विदुः कर्मणामाफलोदयात् ॥' इति ॥ २० ॥

सम्प्रति सामाद्युपायाननेकान्तरप्रायिक स्वभावमाह—

जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्ममनातुरः ।
अगृध्नुराददे सोऽर्थमसक्तः सुखमन्वभूत् ॥ २१ ॥

जुगोपेति । अत्रस्तोऽभीतः सन् । 'त्रस्तो भीरुभीरुकभीलुकाः' इत्यमरः । त्रासोपाधिमन्तरेणैव त्रिवर्गसिद्धेः प्रथमसाधनत्वादात्मानं शरीरं जुगोप रक्षितवान् । अनातुरोऽरुग्ण एव धर्मं सुकृतं भेजे अर्जितवानित्यर्थः । अगृध्नुरगर्धन एवार्थमाददे स्वीकृतवान् । 'गृध्नुस्तु गर्धनः । लुब्धोऽभिलाषुकस्तृष्णक्समौ लोलुपलोलुभौ' इत्यमरः । 'त्रसिगृधिधृषिक्षिपेः क्नुः' इति क्नुप्रत्ययः । असक्त आसक्तिरहित एव सुखमन्वभूत् ॥ २१ ॥

परस्परविरुद्धानामपि गुणानां तत्र साहचर्यमाश्चर्यवदाह—

ज्ञाने मौनं क्षमा शक्तौ त्यागे श्लाघाविपर्ययः ।
गुणा गुणानुबन्धित्वात्तस्य सप्रसवा इव ॥ २२ ॥

ज्ञान इति । ज्ञाने परवृत्तान्तज्ञाने सत्यपि मौनं वाङ्नियमनम् । यथाह कामन्दकः — 'नान्योपतापि वचनं मौनं व्रतचरिष्णुता' इति । शक्तौ प्रतीकारसामर्थ्येऽपि क्षमा अपकारसहनम् । अत्र चाणक्यः— 'शक्तानां भूषणं क्षमा' इति । त्यागे वितरणे सत्यपि श्लाघाया विकत्थनस्य विपर्ययोऽभावः । अत्राह मनुः — 'न दत्त्वा परिकीर्तयेत्' इति । इत्थं तस्य गुणाः ज्ञानादयो गुणैर्विरुद्धैर्मौनादिभिरनुबन्धित्वात्सहचारित्वात् सह प्रसवो जन्म येषां ते सप्रसवाः सोदरा इवाभूवन् । विरुद्धा अपि गुणास्तस्मिन्नविरोधेनैव स्थिता इत्यर्थः ॥ २२ ॥

द्विविधं वृद्धत्वम्, ज्ञानेन वयसा च । तत्र तस्य ज्ञानेन वृद्धत्वमाह—

अनाकृष्टस्य विषयैर्विद्यानां पारदृश्वनः ।
तस्य धर्मरतेरासीद्वृद्धत्वं जरसा विना ॥ २३ ॥

अनाकृष्टस्येति । विषयैः शब्दादिभिः । 'रूपं शब्दो गन्धरसस्पर्शाश्च विषया अमी' इत्यमरः । अनाकृष्टस्य वशीकृतस्य विद्यानां वेदवेदाङ्गादीनां पारदृश्वनः पारमन्तं दृष्टवतः । दृशेः क्वनिप् । धर्मे रतिर्यस्य तस्य राज्ञो जरसा जरया विना । 'विस्रसा जरा' इत्यमरः । 'षिद्भिदादिभ्योऽङ्' इत्यङ्प्रत्ययः । 'जराया जरसन्यतरस्याम्' इति जरसादेशः । वृद्धत्वं वार्धकमासीत् । तस्य यूनो विषयवैराग्यविज्ञानगुणसम्पत्त्या ज्ञानतो वृद्धत्वमासीदित्यर्थः । वयस्तु चतुर्विधं वृद्धत्वमिति ज्ञात्वा अनाकृष्टस्य इत्यादिना विशेषणत्रयेण वैराग्यज्ञानशीलवृद्धत्वान्युक्तानीति बोध्यम् ॥२३॥

प्रजानां विनयाधानाद्रक्षणाद्भरणादपि ।
स पिता पितरस्तासां केवलं जन्महेतवः ॥२४॥

प्रजानामिति । प्रजायन्त इति प्रजा जनाः । 'उपसर्गे च संज्ञायाम्' इति डप्रत्ययः । 'प्रजा स्यात्सन्ततौ जने' इत्यमरः । तासां विनयस्य शिक्षाया आधानात् करणात् । सन्मार्गप्रवर्तनादिति यावत् । रक्षणात् भयहेतुभ्यस्त्राणात् । आपन्निवारणादिति यावत् । भरणादन्नपानादिभिः पोषणादपि । अपिः समुच्चये । स राजा पिताऽभूत् । तासां पितरस्तु जन्महेतवो जन्ममात्रकर्तारः । केवलमुत्पादका एवाभूवन् । जननमात्र एव पितॄणां व्यापारः । सदा शिक्षारक्षणादिकं तु स एव करोतीति तस्मिन्पितृत्वव्यपदेशः । आहुश्च— 'स पिता यस्तु पोषकः' इति ॥२४॥

स्थित्यै दण्डयतो दण्ड्यान्परिणेतुः प्रसूतये ।
अप्यर्थकामौ तस्यास्तां धर्म एव मनीषिणः ॥२५॥

स्थित्या इति । दण्डमर्हन्तीति दण्ड्याः । 'दण्डादिभ्यो यः' इति यप्रत्ययः । 'अदण्ड्यान्दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन् । अयशो महदाप्नोति नरकं चैव गच्छति ॥' इति शास्त्रवचनात् । तान्दण्ड्यानेव स्थित्यै लोकप्रतिष्ठायै दण्डयतः शिक्षयतः । प्रसूतये सन्तानायैव परिणेतुर्दारान्परिगृह्णतः । मनीषिणो विदुषः । दोषज्ञस्येति यावत् । 'विद्वान्विपश्चिद्दोषज्ञः सन्सुधीः कोविदो बुधः । धीरो मनीषी' इत्यमरः । तस्य दिलीपस्यार्थकामावपि धर्म एवास्तां जातौ । अस्तेर्लङ् । अर्थकामसाधनयोर्दण्डविवाहयोर्लोकस्थापनप्रजोत्पादनरूपधर्मार्थत्वेनानुष्ठानादर्थकामावपि धर्मशेषतामापादयन्स राजा धर्मोत्तरोऽभूदित्यर्थः । आह च गौतमः— 'न पूर्वाह्णमध्यन्दिनापराह्णानफलान्कुर्याद्यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यस्तेषु धर्मोत्तरः स्यात्' ॥ इति ॥२५॥

दुदोह गां स यज्ञाय सस्याय मघवा दिवम् ।
सम्पद्विनिमयेनोभौ दधतुर्भुवनद्वयम् ॥ २६ ॥

दुदोहेति । स राजा यज्ञाय यज्ञं कर्तुं गां भुवं दुदोह । करग्रहणेन रिक्तां चकारेत्यर्थः । मघवा देवेन्द्रः सस्याय सस्यं वर्धयितुं दिवं स्वर्गं दुदोह । द्युलोकान्महीलोके वृष्टिमुत्पादयामासेत्यर्थः । क्रियार्थोपपदस्य—" इत्यादिना यज्ञसस्याभ्यां चतुर्थी । एवमुभौ सम्पदो विनिमयेन परस्परमादानप्रतिदानाभ्यां भुवनद्वयं दधतुः पुपुषतुः । राजा यज्ञैरिन्द्रलोकमिन्द्रश्च वर्षणेन भूलोकं पुपोषेत्यर्थः । उक्तं च दण्डनीतौ— राजा त्वर्थान्समाहृत्य कुर्यादिन्द्रमहोत्सवम् । प्रीणितो मेघवाहस्तु महतीं वृष्टिमावहेत् ॥ इति ॥ २६ ॥

न किलानुययुस्तस्य राजानो रक्षितुर्यशः ।
व्यावृत्ता यत्परस्वेभ्यः श्रुतौ तस्करता स्थिता ॥ २७ ॥

नेति । राजानोऽन्ये यथा रक्षितुर्यशो नानुययुस्तस्य राज्ञो यशो नानुययुः किल नानुचक्रुः खलु । कुतः । यद्यस्मात्तस्करता चौर्यं परस्वेभ्यः परधनेभ्यः व्यावृत्ता सती श्रुतौ वाचकशब्दे स्थिता प्रवृत्ता अर्थान्तराभावात्तस्करशब्द एवास्तीत्यर्थः । अथवा । अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हि इति न्यायेन शब्दे स्थिता स्फुरिता न तु तस्करोऽस्तीत्यर्थः ॥ २७ ॥

द्वेष्योऽपि सम्मतः शिष्टस्तस्यार्तस्य यथौषधम् ।
त्याज्यो दुष्टः प्रियोऽप्यासीदङ्गुलीवोरगक्षता ॥ २८ ॥

द्वेष्य इति । शिष्टो जनो द्वेष्यः शत्रुरपि । आर्तस्य रोगिण औषधं यथैव इव । तस्य सम्मतोऽनुमत आसीत् । दुष्टो जनः प्रियोऽपि प्रेमास्पदीभूतोऽपि उरगक्षता सर्पदष्टाङ्गुलीव । त्यजेत् बाहुमपि दुष्टमात्मनः इति न्यायात् त्याज्य आसीत् । तस्य शिष्ट एव बन्धुर्दुष्ट एव शत्रुरित्यर्थः ॥ २८ ॥

तस्य परोपकारित्वमाह—

तं वेधा विदधे नूनं महाभूतसमाधिना ।
तथा हि सर्वे तस्यासन्परार्थैकफला गुणाः ॥ २९ ॥

तमिति । वेधाः स्रष्टा । स्रष्टा प्रजापतिर्वेधाः इत्यमरः । तं दिलीपम् । समाधीयतेऽनेनेति समाधिः कारणसामग्री । महाभूतानां समाधिस्तेन महाभूतसमाधिना विदधे ससर्ज । नूनं ध्रुवम् । इत्युत्प्रेक्षा । तथा हि—तस्य राज्ञः सर्वे गुणा

रूपरसादिमहाभूतगुणवदेव यदर्थो यत्प्रयोजनमेवैकं मुख्यं फलं येषां ते तथोक्ता आसन्। महाभूतगुणोपमानेन परमगुणार्थत्वं स्वाभाविकमिति सूचितम् ॥२९॥

स वेलावप्रवलयां परिखीकृतसागराम् ।
अनन्यशासनामुर्वीं शशासैकपुरीमिव ॥ ३० ॥

स इति । सः दिलीपः । वेलाः समुद्रकूलानि । 'वेला कूलेऽपि वारिधेः' इति विश्वः । ता एव वप्रवलयः प्राकारवेष्टनानि यस्यास्ताम् । 'स्याच्चयो वप्रमस्त्रियाम् । प्राकारो वरणः सालः प्राचीनं प्रान्ततो वृतिः' इत्यमरः । परितः खातं परिखा दुर्गवेष्टनम् । 'खातं खेयं तु परिखा' इत्यमरः । 'अन्येष्वपि दृश्यते' इत्यत्रापि[illegible]प्रत्ययः । अपरिखाः परिखाः सम्पद्यमानाः कृताः परिखीकृताः सागरा यस्यास्ताम् । अभूततद्भावे च्विः । अविद्यमानमन्यस्य राज्ञः शासनं यस्यास्तामनन्यशासनामुर्वीमेकपुरीमिव शशास । अनायासेन शासितवानित्यर्थः ॥ ३० ॥

तस्य दाक्षिण्यरूढेन नाम्ना मगधवंशजा ।
पत्नी सुदक्षिणेत्यासीदध्वरस्येव दक्षिणा ॥ ३१ ॥

तस्येति । तस्य राज्ञो मगधवंशे जाता मगधवंशजा । 'सप्तम्यां जनेर्डः' इति डप्रत्ययः । एतेनाभिजात्यमुक्तम् । दाक्षिण्यं परच्छन्दानुवर्तनम् । 'दक्षिणः सरलोदारपरच्छन्दानुवर्तिषु' इति यादवः । तेन रूढं प्रसिद्धम् । तेन नाम्ना । अध्वरस्य मखस्य दक्षिणा दक्षिणाख्या पत्नीव सुदक्षिणेति प्रसिद्धा पत्न्यासीत् । अत्र श्रुतिः — "यज्ञो गन्धर्वस्तस्य दक्षिणा अप्सरसः" इति । दक्षिणाया दाक्षिण्यं नामनिमित्तं दक्षिण्यप्रापकत्वम् । 'ते दक्षन्ते दक्षिणां प्रतिगृह्य' इति च ॥ ३१ ॥

कलत्रवन्तमात्मानमवरोधे महत्यपि ।
तया मेने मनस्विन्या लक्ष्म्या च वसुधाधिपः ॥ ३२ ॥

कलत्रवन्तमिति । वसुधाधिपः अवरोधेऽन्तःपुरे महत्यपि सत्यपि मनस्विन्या दृढचित्तया पतिचित्तानुसरणादिनिर्बन्धवत्येत्यर्थः । तया सुदक्षिणया लक्ष्म्या चात्मानं कलत्रवन्तं भार्यावन्तं मेने । 'कलत्रं श्रोणिभार्ययोः' इत्यमरः । वसुधा[illegible] इत्यनेन वसुधया चेति गम्यते ॥ ३२ ॥

तस्यामात्मानुरूपायामात्मजन्मसमुत्सुकः ।
विलम्बितफलैः कालं स निनाय मनोरथैः ॥ ३३ ॥

तस्यामिति । स राजा । आत्मानुरूपायां तस्याम् । आत्मनो जन्म यस्यासौ

आत्मजन्मा पुत्रः । तस्मिन्समुत्सुकः । यद्वा—आत्मनो जन्मनि पुत्ररूपेणोत्पत्तौ समुत्सुकः सन् । 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुतेः । विलम्बितं फलं पुत्रप्राप्तिरूपं येषां तैर्मनोरथैः कदा मे पुत्रो भवेदित्यादिभिः कालं निनाय यापयामास ॥ ३३ ॥

सन्तानार्थाय विधये स्वभुजादवतारिता ।
तेन धूर्जगतो गुर्वी सचिवेषु निचिक्षिपे ॥ ३४ ॥

सन्तानेति । तेन दिलीपेन । सन्तानोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तस्मै सन्तानार्थाय विधयेऽनुष्ठानाय । स्वभुजादवतारितावरोपिता जगतो लोकस्य गुर्वी धूर्भारः सचिवेषु निचिक्षिपे निहिता ॥ ३४ ॥

अथाभ्यर्च्य विधातारं प्रयतौ पुत्रकाम्यया ।
तौ दम्पती वसिष्ठस्य गुरोर्जग्मतुराश्रमम् ॥ ३५ ॥

अथेति । अथ धुरोऽवतारणानन्तरं पुत्रकाम्यया आत्मनः पुत्रेच्छया । 'सुप आत्मनः क्यच्' इति पुत्रशब्दात्क्यच्प्रत्ययः । 'अप्रत्ययात्' इति पुत्रकाम्यतेरप्रत्ययः । ततष्टाप् । तौ दम्पती जायापती । राजदन्तादिषु जायाशब्दस्य दमिति निपातनात्साधुः । प्रयतौ शुचौ विधातारं ब्रह्माणमभ्यर्च्य 'स एव पुत्रार्थिभिरुपास्यते' इति मान्त्रिकाः । गुरोः कुलगुरोर्वसिष्ठस्याश्रमं जग्मतुः । पुत्रप्राप्त्युपायापेक्षयेति शेषः ॥ ३५ ॥

स्निग्धगम्भीरनिर्घोषमेकं स्यन्दनमास्थितौ ।
प्रावृषेण्यं पयोवाहं विद्युदैरावताविव ॥ ३६ ॥

स्निग्धेति । स्निग्धो मधुरो गम्भीरो निर्घोषो यस्य तमेकं स्यन्दनं रथम् । प्रावृषि भवः प्रावृषेण्यः । 'प्रावृष एण्यः' इत्येण्यप्रत्ययः । तं प्रावृषेण्यं पयोवाहं मेघं विद्युदैरावताविव । आस्थितावारूढौ । जग्मतुरिति पूर्वेण सम्बन्धः । इरा आपः । 'इरा भूवाक्सुराप्सु स्यात्' इत्यमरः । इरावान्समुद्रः । तत्र भव ऐरावतो-ऽभ्रमातङ्गः । 'ऐरावतोऽभ्रमातङ्गैरावणाभ्रमुवल्लभाः' इत्यमरः । अभ्रमातङ्गस्य स्वाभाव्यरूपत्वात् इति क्षीरस्वामी । अत एव मेघारोहणं विद्युदारोहणं च घटते । किं च विद्युत ऐरावतशब्दवाच्यत्वादैरावती संज्ञा । ऐरावतस्य स्त्री ऐरावतीति क्षीरस्वामी । तस्मात्सुष्ठूक्तं विद्युदैरावताविवेति । एवं रथारोहणोपमया कार्यसिद्धि-बीजं दम्पत्योरसम्भ्रान्तमनस्त्वं सूचयति ॥ ३६ ॥

मा भूदाश्रमपीडेति परिमेयपुरःसरौ ।
अनुभावविशेषात्तु सेनापरिवृताविव ॥ ३७ ॥

मा भूदिति । पुनः किंभूतौ दम्पती । आश्रमपीडा मा भूदस्मादिति हेतोः । 'माङि लुङ्' इत्याशीरर्थे लुङ् 'न माङ्योगे' इत्यडागमनिषेधः । परिमेयपुरःसरौ परिमितपरिचरौ । अनुभावविशेषात्तु तेजोविशेषात्सेनापरिवृताविव स्थितौ ॥ ३७ ॥

सेव्यमानौ सुखस्पर्शैः शालनिर्यासगन्धिभिः ।
पुष्परेणूत्किरैर्वातैराधूतवनराजिभिः ॥ ३८ ॥

सेव्यमानाविति । पुनः कथंभूतौ । सुखहेतुत्वात्सुखः स्पर्शो येषां तैः । शालनिर्यासगन्धिभिः सर्जतरुनिस्यन्दगन्धवद्भिः । "शालः सर्जतरुः स्मृतः" इति यादवः । उत्किरन्ति विक्षिपन्तीत्युत्किराः । "इगुपध—" इत्यादिना किरतेः कप्रत्ययः । पुष्परेणूनामुत्किरास्तैराधूता आकम्पिता वनराजयो यैस्तैर्वातैः सेव्यमानौ ॥ ३८ ॥

मनोऽभिरामाः शृण्वन्तौ रथनेमिस्वनोन्मुखैः ।
षड्जसंवादिनीः केका द्विधा भिन्नाः शिखण्डिभिः ॥ ३९ ॥

मनोऽभिरामा इति । रथनेमिस्वनोन्मुखैः । मेघध्वनिशङ्कयोन्नमितमुखैरित्यर्थः । शिखण्डिभिर्मयूरैर्द्विधा भिन्ना इवेति तमेवैनाविष्कृतस्वाभ्यां च्युताच्युतभेदेन वा षड्जो द्विविधः । तत्सादृश्यात्केका अपि द्विधा भिन्ना इत्युच्यते । अत एवाह—षड्जसंवादिनीरिति । षड्भ्यः स्थानेभ्यो जातः षड्जः । तदुक्तम्—"नासां कण्ठमुरस्तालु जिह्वां दन्तांश्च संस्पृशन् । षड्भ्यः संजायते यस्मात्तस्मात्षड्ज इति स्मृतः ॥" स च तन्त्रीकण्ठजन्मा स्वरविशेषः । 'निषादर्षभगान्धारषड्जमध्यमधैवताः । पञ्चमश्चेत्यमी सप्त तन्त्रीकण्ठोत्थिताः स्वराः ॥' इत्यमरः । षड्जेन संवादिनीः सदृशीः । तदुक्तं मातङ्गेन—"षड्जं मयूरो वदति" इति । मनोऽभिरामाः मनसः प्रियाः । के मूर्ध्नि अमन्ति अमन्तीति केकाः मयूरवाण्यः । "केका वाणी मयूरस्य" इत्यमरः । ताः केकाः शृण्वन्तौ इति श्लोकार्थः ॥ ३९ ॥

परस्पराक्षिसादृश्यमदूरोज्झितवर्त्मसु ।
मृगद्वन्द्वेषु पश्यन्तौ स्यन्दनाबद्धदृष्टिषु ॥ ४० ॥

परस्परेति । भिन्नस्याप्यदूरं समीपं यथा भवति तथोज्झितं वर्त्म यैस्तेषु । स्यन्दनाबद्धदृष्टिषु स्यन्दने रथ आबद्धाऽऽसक्ता दृष्टिर्येषां तेषु । 'पर[illegible]

गगनस्पर्शमनाम्भोजपत्रमालि इति हलायुधः । मेघश्यामयोर्गजयोरिवेत्यर्थः । धुरन्ध धुरन्ध धुरा । युगमभिनयान् इत्येव्वेषः । तैरा द्वन्द्वेषु मिथुनेषु । स्त्रीपुंसौ मिथुनं द्वन्द्वम्' इत्यमरः । परस्पराभ्यां सादृश्यं पश्यन्तौ । द्वन्द्वपरस्परमन्योन्ययोः पुरुषिभक्षिसादृश्यं विजातिसादृश्यं च मृगेषु द्वन्द्वमिथ्यैव विशेष्यम् ॥४०॥

श्रेणीबन्धाद्वितन्वद्भिरस्तम्भां तोरणस्रजम् ।
सारसैः कलनिर्ह्रादैः क्वचिदुन्नमिताननौ ॥ ४१ ॥

श्रेणीबन्धादिति । श्रेणीबन्धात्पङ्क्तिबन्धनाद्धेतोरस्तम्भामाधारस्तम्भरहिताम् । तोरणं बहिर्द्वारम् । 'तोरणोऽस्त्री बहिर्द्वारम्' इत्यमरः । तत्र या स्रक्तां तोरणस्रजं वितन्वद्भिः कुर्वद्भिरित्यर्थः । अस्तम्भां तोरणस्रजमित्यनेनोपमानेऽपि गम्योत्प्रेक्षेयम् । कलनिर्ह्रादैरव्यक्तमधुरध्वनिभिः सारसैः पक्षिविशेषैः करणैः । क्वचिदुन्नमिताननौ । 'सारसो मैथुनी कामी गोनर्दः पुष्कराह्वयः' इति यादवः ॥४१॥

पवनस्यानुकूलत्वात्प्रार्थनासिद्धिशंसिनः ।
रजोभिस्तुरगोत्कीर्णैरस्पृष्टालकवेष्टनौ ॥ ४२ ॥

पवनस्येति । प्रार्थनासिद्धिशंसिनोऽनुकूलत्वेन मनोरथसिद्धिसूचकस्य पवनस्यानुकूलत्वात् गन्तव्यदिशमभिमुखत्वात् । तुरगोत्कीर्णै रजोभिरस्पृष्टा अलकाः केश्याः वेष्टनमुष्णीषं च ययोस्तौ तथोक्तौ । 'शिरसा वेष्टनशोभिना सुतः' इति वक्ष्यति ॥ ४२ ॥

सरसीष्वरविन्दानां वीचिविक्षोभशीतलम् ।
आमोदमुपजिघ्रन्तौ स्वनिःश्वासानुकारिणम् ॥ ४३ ॥

सरसीष्विति । सरसीषु वीचिविक्षोभशीतलमभिधट्टनेन शीतलं स्वनिःश्वासमनुकर्तुं शीलमस्येति स्वनिःश्वासानुकारिणम् । एतेन तयोरुत्कृष्टपुंस्त्वजाति गम्यते । अरविन्दानामामोदमुपजिघ्रन्तौ घ्राणेन गृह्णन्तौ ॥ ४३ ॥

ग्रामेष्वात्मविसृष्टेषु यूपचिह्नेषु यज्वनाम् ।
अमोघाः प्रतिगृह्णन्तावर्घ्यानुपदमाशिषः ॥ ४४ ॥

ग्रामेष्विति । आत्मविसृष्टेषु दत्तेषु । यूपो नाम संस्कृतः पशुबन्धाय दारुविशेषः । यूपा एव चिह्नानि येषां तेषु ग्रामेष्वमोघाः सफला यज्वनां विधिनेष्टवताम् । 'यज्वा तु विधिनेष्टवान्' इत्यमरः । सुयजोर्ङ्वनिप्' इति ङ्वनिप्प्रत्ययः । आशीर्वादान् । अर्घः पूजाविधिः । तदर्थं द्रव्यमर्घ्यम् । "पादार्घाभ्यां

च इति यत्प्रत्ययः । 'षट् तु त्रिष्वर्घ्यमर्घार्थे पाद्यं पादाय वारिणि' इत्यमरः । अर्घ्यस्यानुपदमन्वक् । अर्घ्यस्वीकारानन्तरमित्यर्थः । प्रतिगृह्णन्तौ स्वीकुर्वन्तौ । पदस्य पश्चादनुपदम् । पश्चादर्थेऽव्ययीभावः । 'अन्वगन्वक्षमनुगेऽनुपदं क्लीबम व्ययम्' इत्यमरः ॥ ४४ ॥

हैयंगवीनमादाय घोषवृद्धानुपस्थितान् ।
नामधेयानि पृच्छन्तौ वन्यानां मार्गशाखिनाम् ॥ ४५ ॥

हैयंगवीनमिति । ह्यस्तनगोदोहोद्भवं घृतं हैयंगवीनम् । 'तत्तु हैयंगवीनं यद्ध्योगोदोहोद्भवं घृतम्' इत्यमरः । "हैयंगवीनं संज्ञायाम्" इति निपातः । तदादायोपस्थितान्घोषवृद्धान् । 'घोष आभीरपल्ली स्यात्' इत्यमरः । वन्यानां मार्गशाखिनां नामधेयानि पृच्छन्तौ । "दुहाच्—" इत्यादिना पृच्छतेर्द्वि-कर्मकत्वम् । कुलकम् ॥ ४५ ॥

काप्यभिख्या तयोरासीद्व्रजतोः शुद्धवेषयोः ।
हिमनिर्मुक्तयोर्योगे चित्राचन्द्रमसोरिव ॥ ४६ ॥

कापीति । व्रजतोर्गच्छतोः शुद्धवेषयोरुज्ज्वलनेपथ्ययोस्तयोः सुदक्षिणादिलीपयोः । हिमनिर्मुक्तयोश्चित्राचन्द्रमसोरिव योगे सति काऽप्यनिर्वाच्याऽभिख्या शोभा ऽऽसीत् । अभिख्या नामशोभयोः' इत्यमरः । "आतश्चोपसर्गे" इत्यङ्प्रत्ययः । चित्रा नक्षत्रविशेषः । शिशिरापगमे चैत्र्यां चित्रापूर्णचन्द्रमसोरित्यर्थः ॥ ४६ ॥

तत्तद्भूमिपतिः पत्न्यै दर्शयन्प्रियदर्शनः ।
अपि लङ्घितमध्वानं बुबुधे न बुधोपमः ॥ ४७ ॥

तत्तदिति । प्रियं दर्शनं स्वरूपं यस्यासौ प्रियदर्शनः सौम्यदर्शन इत्यर्थः । भूमिपतिः पत्न्यै तत्तदद्भुतं वस्तु दर्शयँल्लङ्घितमतिवाहितमप्यध्वानं न बुबुधे न ज्ञातवान् । बुधः सौम्य उपमोपमानं यस्येति विग्रहः । इदं विशेषणं तत्त-द्दर्शनाभिज्ञत्वोपयोगितयैवास्य ज्ञातृत्वसूचनार्थम् ॥ ४७ ॥

स दुष्प्रापयशाः प्रापदाश्रमं श्रान्तवाहनः ।
सायं संयमिनस्तस्य महर्षेर्महिषीसखः ॥ ४८ ॥

स इति । दुष्प्रापयशा दुष्प्रापमन्यदुर्लभं यशो यस्य स तथोक्तः । श्रान्त-वाहनो दूरोपगमनात्क्लान्तयुग्यः । महिष्याः सखा महिषीसखः । 'राजाहःसखि-भ्यष्टच्' इति टच्प्रत्ययः । सहायान्तरनिरपेक्ष इति भावः । स राजा सायं सायं

काले संयमिनो नियमवतस्तस्य महर्षेर्वसिष्ठस्याश्रमं प्रापतुः प्रापतुः । पुष्पभिरत्यादयः ॥४८॥

तमाश्रमं विशिनष्टि—

वनान्तरादुपावृत्तैः समित्कुशफलाहरैः ।
पूर्यमाणमदृश्याग्निप्रत्युद्यातैस्तपस्विभिः ॥ ४९ ॥

वनान्तरादिति । वनान्तरादन्यस्माद्वनादुपावृत्तैः प्रत्यावृत्तैः । समिधश्च कुशाश्च फलानि चाहर्तुं शीलं येषामिति समित्कुशफलाहरास्तैः "आङि ताच्छील्ये" इति हरतेरच्प्रत्ययः । अदृश्यैर्दृश्यमानैरग्निभिर्वैतानिकैः प्रत्युद्याताः प्रत्युद्गतास्तैस्तपस्विभिः पूर्यमाणम् । "प्रोष्यागच्छन्तमाहिताग्निमग्नयः प्रत्युत्तिष्ठन्ति" इति श्रुतेः । यथाह— "यथा पितरं प्रोषितवन्तं पुत्राः प्रत्याधावन्ति । एवमेतमग्नयः प्रत्याधावन्ति सशकलानस्याभिहरन्" इति ॥ ४९ ॥

आकीर्णमृषिपत्नीनामुटजद्वाररोधिभिः ।
अपत्यैरिव नीवारभागधेयोचितैर्मृगैः ॥ ५० ॥

आकीर्णमिति । नीवाराणां भाग एव भागधेयोंऽशः । "भागरूपनामभ्यो धेयः" इति वचनात्स्वार्थे धेयप्रत्ययः । तस्योचितैः । अत एवोटजानां पर्णशालानां द्वाररोधिभिर्द्वाररोधकैर्मृगैः ऋषिपत्नीनामपत्यैरिव आकीर्णं व्याप्तम् ॥ ५० ॥

सेकान्ते मुनिकन्याभिस्तत्क्षणोज्झितवृक्षकम् ।
विश्वासाय विहङ्गानामालवालाम्बुपायिनाम् ॥ ५१ ॥

सेकान्त इति । सेकान्ते वृक्षमूलसेचनावसाने मुनिकन्याभिः सेक्त्रीभिः । आलवालेषु जलाधारप्रदेशेषु यदम्बु तत्पायिनाम् । "स्यादालवालमावालमावापः" इत्यमरः । विहङ्गानां पक्षिणां विश्वासाय विश्रम्भाय "समौ विश्रम्भविश्वासौ" इत्यमरः । तत्क्षणे सेकक्षण उज्झितास्त्यक्ता वृक्षका ह्रस्ववृक्षा यस्मिंस्तम् । ह्रस्वार्थे कप्रत्ययः ॥ ५१ ॥

आतपात्ययसंक्षिप्तनीवारासु निषादिभिः ।
मृगैर्वर्तितरोमन्थमुटजाङ्गनभूमिषु ॥ ५२ ॥

आतपेति । आतपस्यात्ययेऽपगमे सति संक्षिप्ता राशीकृता नीवारास्तृणधान्यानि यासु तासु । "नीवारास्तृणधान्यानि" इत्यमरः । उटजानां पर्णशालानामङ्गनभूमिषु चत्वरप्रदेशेषु । "पर्णशालोटजोऽस्त्रियाम्" इति "अङ्गनं चत्वराजिरे" इति चामरः । निषादिभिरुपविष्टैर्मृगैर्वर्तितो निष्पादितो रोमन्थश्चर्वितचर्वणं यस्मिंस्तदाश्रमे तम् ॥ ५२ ॥

अभ्युत्थिताग्निपिशुनैरतिथीनाश्रमोन्मुखान् ।
पुनानं पवनोद्धूतैर्धूमैराहुतिगन्धिभिः ॥ ५३ ॥

अभ्युत्थितेति । अभ्युत्थिताः प्रज्वलिता होमयोग्या इत्यर्थः । "समिधेऽग्नावाहुतीर्जुहोति" इति वचनात् । तेषामग्नीनां पिशुनैः सूचकैः पवनोद्धूतैः । आहुतिगन्धो येषामस्तीत्याहुतिगन्धिनः तैर्धूमैराश्रमोन्मुखानतिथीन्पुनानं पवित्रीकुर्वाणम् । कुलकम् ॥ ५३ ॥

अथ यन्तारमादिश्य धुर्यान्विश्रामयेति सः ।
तामवारोहयत्पत्नीं रथादवततार च ॥ ५४ ॥

अथेति । अथाश्रमप्राप्त्यनन्तरं स राजा यन्तारं सारथिम् । धुरं वहन्तीति धुर्या अश्वाः । "धुरो यड्ढकौ" इति यत्प्रत्ययः । "धूर्वहे धुर्यधौरेयधुरीणाः सधुरंधराः" इत्यमरः । धुर्यान्विश्रामयेत्यादिश्याज्ञाप्य तां पत्नीं रथादवारोहयदवतारितवान्स्वयं चावततार । विश्रमय इति ह्रस्वपाठे "जनी जृष्—" इति मित्त्वे 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वः । दीर्घपाठे "मितां ह्रस्वः" इति सूत्रे 'वा चित्तविरागे' इत्यतो 'वा' इत्यनुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाऽऽश्रयणाद् ह्रस्वाभाव इति वृत्तिकारः ॥ ५४ ॥

तस्मै सभ्याः सभार्याय गोप्त्रे गुप्ततमेन्द्रियाः ।
अर्हणामर्हते चक्रुर्मुनयो नयचक्षुषे ॥ ५५ ॥

तस्मा इति । सभायां साधवः सभ्याः । "सभाया यः" इति यप्रत्ययः । गुप्ततमेन्द्रिया अत्यन्तनियमितेन्द्रिया मुनयः सभार्याय गोप्त्रे रक्षकाय । नय एव चक्षुस्तत्त्वावेदकं प्रमाणं यस्य तस्मै नयचक्षुषे । अत एवार्हते प्रशस्ताय पूज्यायेत्यर्थः । "अर्हः प्रशंसायाम्" इति शतृप्रत्ययः । तस्मै राज्ञेऽर्हणां पूजां चक्रुः । "पूजा नमस्यापचितिः सपर्यार्चार्हणाः समाः" इत्यमरः ॥ ५५ ॥

विधेः सायंतनस्यान्ते स ददर्श तपोनिधिम् ।
अन्वासितमरुन्धत्या स्वाहयेव हविर्भुजम् ॥ ५६ ॥

विधेरिति । स राजा सायंतनस्य सायंभवस्य । 'सायंचिरम्—' इत्यादिना ट्युप्रत्ययः । विधेर्जपहोमाद्यनुष्ठानस्यान्तेऽवसानेऽरुन्धत्यान्वासितं पश्चादुपवेशनेनोपसेवितम् । कर्मणि क्तः । उपसर्गवशात्सकर्मकत्वम् । 'अन्वास्यैनाम्' इत्यादिवदुपपत्तिः । तपोनिधिं वसिष्ठम् । स्वाहया स्वाहादेव्या । अन्वासितो स्वा-

दा च हुतभुक्शिखा' इत्यमरः । अन्वासितं हविर्भुजमिव ददर्श । समित्पुष्पकुशाम्ब्वम्बुमृदन्नाक्षतपाणिकः । जपं होमं च कुर्वाणो नाभिवाद्यो द्विजो भवेत्' ॥ इत्यनुष्ठानस्य मध्येऽभिवादननिषेधाद्विधेरन्ते ददर्शेत्युक्तम् । अन्वासनं चात्र पतिव्रताधर्मत्वेनोक्तं न तु कर्माङ्गत्वेन । विधेरन्ते इति कर्मणः समाप्त्यभिधानात् ॥ ५६ ॥

तयोर्जगृहतुः पादान्राजा राज्ञी च मागधी ।
तौ गुरुर्गुरुपत्नी च प्रीत्या प्रतिननन्दतुः ॥ ५७ ॥

तयोरिति । मागधी मगधराजपुत्री राज्ञी सुदक्षिणा राजा च तयोररुन्धतीवसिष्ठयोः पादाञ्जगृहतुः । 'पादाः पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । पादग्रहणमभिवादनम् । गुरुपत्नी गुरुश्च अरुन्धती सा च स च तौ सुदक्षिणादिलीपौ कर्मभूतौ । प्रीत्या हर्षेण प्रतिननन्दतुः । आशीर्वादादिभिः सम्भावयामासतुरित्यर्थः ॥ ५७ ॥

तमातिथ्यक्रियाशान्तरथक्षोभपरिश्रमम् ।
पप्रच्छ कुशलं राज्ये राज्याश्रममुनिं मुनिः ॥ ५८ ॥

तमिति । मुनिः । अतिथ्यमातिथ्यम् । 'अतिथेर्ञ्यः' इति ञ्यप्रत्ययः । आतिथ्यस्य क्रिया तया शान्तो रथक्षोभेण यः परिश्रमः स यस्य स तं तथोक्तम् । राज्यमेवाश्रमस्तत्र मुनिं मुनितुल्यमित्यर्थः । तं दिलीपं राज्ये कुशलं पप्रच्छ पृच्छतेस्तु द्विकर्मकत्वमित्युक्तम् । यद्यपि राज्यशब्दः पुरोहितपरिच्छन्नतयात्राज्ञ कर्मवचनः तथाऽप्यत्र सप्ताङ्गवचनः । 'सप्ताङ्गं मनु स्थितं सप्तस्वङ्गेषु' इत्युक्तविरोधात् । तथाह मनुः— 'स्वाम्यमात्यपुरं राष्ट्रं कोशदण्डौ तथा सुहृत् । सप्तैतानि समस्तानि लोकेऽस्मिन्राज्यमुच्यते' ॥ इति । तत्र 'ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत्क्षत्रबन्धुमनामयम् । वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च' ॥ इति मनुवचने सत्यपि तस्य राज्ञो महानुभावत्वात् ब्राह्मणोचितः कुशलप्रश्न एव कृत इत्यनुसन्धेयम् । अत एवोक्तम् 'राज्याश्रममुनिम्' इति ॥ ५८ ॥

अथाथर्वनिधेस्तस्य विजितारिपुरःसरः ।
अर्थ्यामर्थपतिर्वाचमाददे वदतां वरः ॥ ५९ ॥

अथेति । अथ प्रश्नानन्तरं विजितारिपुरो विजितशत्रुनगरो वदतां वक्तॄणां वरः श्रेष्ठः 'यतश्च निर्धारणम्' इति षष्ठी । अर्थपती राजाऽथर्वणोऽथर्ववेदस्य निधेस्तस्य मुनेः पुरोऽग्रेऽर्थ्यामर्थादनपेताम् । "धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते' इति यत्प्रत्ययः । वाचमाददे, वक्तुमुपक्रान्तवानित्यर्थः । अथर्वनिधेरित्यनेन पुरो

हितस्वामित्वात्सर्वकर्मनिर्वाहकत्वं मुनेरस्तीति सूच्यते । यथाह कामन्दकः— त्रय्यां च दण्डनीत्यां च कुशलः स्यात्पुरोहितः । अथर्वविहितं कुर्यान्नित्यं शान्तिकपौष्टिकम् ॥ इति ॥ ५९ ॥

उपपन्नं ननु शिवं सप्तस्वङ्गेषु यस्य मे ।
दैवीनां मानुषीणां च प्रतिहर्ता त्वमापदाम् ॥ ६० ॥

उपपन्नमिति । हे गुरो ! सप्तस्वङ्गेषु स्वाम्यमात्यादिषु । स्वाम्यमात्यसुहृत्कोशराष्ट्रदुर्गबलानि च । राज्याङ्गानि इत्यमरः । शिवं कुशलमुपपन्नं ननु युक्तमेव । ननु चावधारणे । प्रश्नावधारणानुज्ञानुनयामन्त्रणे ननु इत्यमरः । कथमित्यत आह— यस्य मे दैवीनां देवेभ्य आगतानां दुर्भिक्षादीनाम् मानुषीणां मनुष्येभ्य आगतानां चोरभयादीनाम्। उभयत्रापि तत आगतः" इत्यण् । "टिड्ढाणञ्—" इत्यादिना ङीप् । आपदां व्यसनानां त्वं प्रतिहर्ता वारयितासि । अत्राह कामन्दकः— हुताशनो जलं व्याधिर्दुर्भिक्षं मरणं तथा । इति पञ्चविधं दैवं मानुषं व्यसनं ततः । आयुक्तकेभ्यश्चोरेभ्यः परेभ्यो राजवल्लभात् । पृथिवीपतिलोभाच्च नराणां पञ्चधा मतम् ॥ इति ॥ ६० ॥

तत्र मानुषापत्प्रतीकारमाह—

तव मन्त्रकृतो मन्त्रैर्दूरात्संशमितारिभिः ।
प्रत्यादिश्यन्त इव मे दृष्टलक्ष्यभिदः शराः ॥ ६१ ॥

तवेति । दूरात्परोक्ष एव संशमितारिभिः । मन्त्रान्करोतीति मन्त्रकृत् । सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः इति क्विप् । तस्य मन्त्रकृतो मन्त्राणां स्रष्टुः प्रयोक्तुर्वा तव मन्त्रैः कर्तृभिः दृष्टं प्रत्यक्षं लक्ष्यं तन्मात्रं भिन्दन्तीति दृष्टलक्ष्यभिदो मे शराः प्रत्यादिश्यन्त इव । वयमेव समर्थाः । किमेभिः सेवकैरिति निराक्रियन्त इवेत्युत्प्रेक्षा । प्रत्यादेशो निराकृतिः इत्यमरः । त्वन्मन्त्रसामर्थ्यादेव मे पौरुषं फलतीति भावः ॥ ६१ ॥

सम्प्रति दैव्यापत्प्रतीकारमाह—

हविरावर्जितं होतस्त्वया विधिवदग्निषु ।
वृष्टिर्भवति सस्यानामवग्रहविशोषिणाम् ॥ ६२ ॥

हविरिति । हे होतः ! त्वया विधिवदग्निष्वावर्जितं प्रक्षिप्तं हविराज्यादिकं कर्तृ अवग्रहो वर्षप्रतिबन्धः । अवे ग्रहो वर्षप्रतिबन्धे इत्यप्प्रत्ययः । "वृष्टिर्वर्षं तद्विघातेऽवग्राहावग्रहौ समौ" इत्यमरः । तेन विशोषिणां विशुष्यतां सस्यानां वृष्टि-

भवति । वृष्टिरूपेण सस्यान्युपजीवयतीति भावः ॥ अत्र मनुः— 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥' इति ॥ ६२ ॥

पुरुषायुषजीविन्यो निरातङ्का निरीतयः ।
यन्मदीयाः प्रजास्तस्य हेतुस्त्वद्ब्रह्मवर्चसम् ॥ ६३ ॥

पुरुषायुषेति । आयुर्जीवितकालः । पुरुषस्यायुः पुरुषायुषम् । वर्षशतमित्यर्थः । "शतायुर्वै पुरुषः" इति श्रुतेः । "अचतुरविचतुरसुचतुर—" इत्यादिसूत्रेणाजन्तत्वान्तो निपातः । मदीयाः प्रजाः पुरुषायुषं जीवन्तीति पुरुषायुषजीविन्यः । निरातङ्का निर्भयाः । 'आतङ्को भयमाशङ्का' इति हलायुधः । निरीतयोऽतिवृष्ट्यादिरहिता इति यत्तस्य सर्वस्य त्वद्ब्रह्मवर्चसं तव अध्ययनसम्पत्तिरेव हेतुः । 'अध्ययनसम्पत्तिरित्येतद्ब्रह्मवर्चसम्' इति हलायुधः । ब्रह्मणो वर्चो ब्रह्मवर्चसम् । 'ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः' इत्यच्प्रत्ययः । "अतिवृष्टिरनावृष्टिर्मूषिकाः शलभाः शुकाः । प्रत्यासन्नाश्च राजानः षडेता ईतयः स्मृताः ॥" इति कामन्दकः ॥ ६३ ॥

त्वयैवं चिन्त्यमानस्य गुरुणा ब्रह्मयोनिना ।
सानुबन्धाः कथं न स्युः संपदो मे निरापदः ॥ ६४ ॥

त्वयैवमिति । ब्रह्म योनिः कारणं यस्य तेन ब्रह्मपुत्रेण गुरुणा त्वयैवमुक्तप्रकारेण चिन्त्यमानस्यानुध्यायमानस्य । अत एव निरापदो व्यसनहीनस्य मे सम्पदः सानुबन्धा अविच्छिन्ना इति यावत् । कथं न च स्युः स्युरेवेत्यर्थः ॥ ६४ ॥

सम्प्रत्यागमनप्रयोजनमाह—

किन्तु वध्वां तवैतस्यामदृष्टसदृशप्रजम् ।
न मामवति सद्वीपा रत्नसूरपि मेदिनी ॥ ६५ ॥

किन्त्विति । किन्तु तवैतस्यां वध्वां स्नुषायाम् । 'वधूर्जाया स्नुषा स्त्री चेत्यमरः । अदृष्टा सदृशरूपा प्रजा येन तं मां सद्वीपाऽपि । रत्नानि सूत इति रत्नसूरपि । "सत्सूद्विष—" इत्यादिना क्विप् । मेदिनी नावति न प्रीणयति । अवधातू रक्षणगतिप्रीत्याद्यर्थेषूपदेशादत्र प्रीणने । रत्नसूरपीत्यनेन सर्वरत्नेभ्यः पुत्ररत्नमेव श्लाघ्यमिति सूचितम् ॥ ६५ ॥

तदेव प्रतिपादयति—

नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।
न प्रकाममुजः श्राद्धे स्वधासंग्रहतत्पराः ॥ ६६ ॥

नूनमिति । मत्तः परं मदनन्तरम् । पञ्चम्यास्तसिल् । पिण्डविच्छेददर्शिनः पिण्डदानविच्छेदमुत्प्रेक्षमाणाः । संबोधने वंश्याः पितरः । स्वधेत्यव्ययं पितृभोज्ये वर्तते । तस्याः संग्रहे तत्परा आसक्ताः सन्तः श्राद्धे पितृकर्मणि । 'पितृदानं निवापः स्याच्छ्राद्धं तत्कर्म शास्त्रतः' इत्यमरः । प्रकाममभुजः पर्याप्तमभोजिनो न भवन्ति । नूनं ध्रुवम् । 'कामं प्रकामं पर्याप्तम्' इत्यमरः । निर्धना यथा धनं किञ्चिदपि संगृह्णन्तीति भावः ॥ ६६ ॥

> मत्परं दुर्लभं मत्वा नूनमावर्जितं मया ।
> पयः पूर्वैः स्वनिःश्वासैः कवोष्णमुपभुज्यते ॥ ६७ ॥

मत्परमिति । मत्परं मदनन्तरम् । 'अन्यारादितरर्तेदिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते' इत्यनेन पञ्चमी । दुर्लभं दुर्लभ्यं मत्वा मयाऽऽवर्जितं दत्तं पयः पूर्वैः पितृभिः स्वनिःश्वासैः कवोष्णमीषदुष्णं यथा तथोपभुज्यते । नूनमिति तर्के । कवोष्णमिति कुशब्दस्य कवादेशः । 'कोष्णं कवोष्णं मन्दोष्णं कदुष्णं त्रिषु तद्वति' इत्यमरः ॥ ६७ ॥

> सोऽहमिज्याविशुद्धात्मा प्रजालोपनिमीलितः ।
> प्रकाशश्चाप्रकाशश्च लोकालोक इवाचलः ॥ ६८ ॥

स इति । इज्या याग 'व्रजयजोर्भावे क्यप्' इति क्यप्प्रत्ययः । तया विशुद्धात्मा विशुद्धचेतनः प्रजालोपेन सन्तत्यभावेन निमीलित इव निमीलितः सोऽहम् । लोक्यत इति लोकः न लोक्यत इत्यलोकः लोकश्चासावलोकश्चेति वा लोकालोकश्चक्रवालोऽचल इव । 'लोकालोकश्चक्रवालः' इत्यमरः । प्रकाशत इति प्रकाशश्च देवर्णविमोचनात् न प्रकाशत इत्यप्रकाशश्च पितृणविमोचनात् । पचाद्यच् । अस्मीति शेषः । लोकालोकोऽप्यन्तः सूर्यसम्पर्काद्बहिस्तमोव्याप्त्या च प्रकाशश्चाप्रकाशश्चेति मन्तव्यम् ॥ ६८ ॥

ननु तपोदानादिसम्पन्नस्य किमपत्यैरित्यत्राह—

> लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवम् ।
> संततिः शुद्धवंश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ ६९ ॥

लोकान्तरेति । समुद्भवत्यस्मादिति समुद्भवः कारणम् । तपोदाने समुद्भवौ यस्य तत्तपोदानसमुद्भवं पुण्यं तल्लोकान्तरे परलोके सुखं सुखकरम् । शुद्धवंश्ये भवा शुद्धवंश्या सन्ततिस्तु परत्र परलोक इह च लोके शर्मणे सुखाय । 'शर्मसातसुखानि च' इत्यमरः । भवतीति शेषः ॥ ६९ ॥

तया हीनं विधातर्मां कथं पश्यन्न दूयसे।
सिक्तं स्वयमिव स्नेहाद्वन्ध्यमाश्रमवृक्षकम् ॥ ७० ॥

तयेति। हे विधातः! अतः तया सन्तत्या हीनमनपत्यं माम्। स्नेहात्प्रेम्णा स्वयमेव सिक्तं जलसेकेन वर्धितं वन्ध्यमफलम् 'वन्ध्योऽफलोऽवकेशी च' इत्यमरः। आश्रमस्य वृक्षकं वृक्षपोतमिव। पश्यन्कथं न दूयसे न परितप्यसे। विधातरित्यनेन समर्थोऽप्युपेक्षस इति गम्यते ॥ ७० ॥

असह्यपीडं भगवन्नृणमन्त्यमवेहि मे।
अरुन्तुदमिवालानमनिर्वाणस्य दन्तिनः ॥ ७१ ॥

असह्यपीडमिति। हे भगवन्! मे ममान्त्यमृणं पैतृकमृणम्। अनिर्वाणस्य अमज्जनशीलस्य। 'निर्वाणं निर्वृतौ मोक्षे विनाशे गजमज्जने' इति यादवः। दन्तिनो गजस्य। अरुर्मर्म तुदतीत्यरुन्तुदं मर्मस्पृक् 'व्रणोऽस्त्रियामीर्ममरुः' इति अरुन्तुदं तु मर्मस्पृक् इति चामरः। 'विध्वरुषोस्तुदः' इति खश्प्रत्ययः। 'अरुर्द्विषद्–' इत्यादिना मुमागमः। आलानं बन्धनस्तम्भमिव। 'आलानं बन्धस्तम्भे' इत्यमरः। असह्या सोढुमशक्या पीडा दुःखं यस्मिंस्तदवेहि। दुःखहेतु जानक विद्धीत्यर्थः। 'निर्वाणमित्यालानभयनानि त्रीणि गजकर्माणि' इति पालकाप्ये। 'ऋणं देवस्य यागेन ऋषीणां दानकर्मणा। सन्तत्या पितृलोकानां शोधयित्वा परिव्रजेत्' ॥ ७१ ॥

तस्मान्मुच्ये यथा तात संविधातुं तथार्हसि।
इक्ष्वाकूणां दुरापेऽर्थे त्वदधीना हि सिद्धयः ॥ ७२ ॥

तस्मादिति। हे तात! तस्मात्पैतृकादृणाद्यथा मुच्ये मुक्तो भवामि। कर्मणि लट्। तथा संविधातुं कर्तुमर्हसि। हि यस्मात्कारणादिक्ष्वाकूणामिक्ष्वाकुवंश्यानाम्। तद्राजत्वाद्बहुष्वणो लुक्। दुरापे दुष्प्रापेऽर्थे सिद्धयस्त्वदधीनास्त्वदायत्ताः। इक्ष्वाकूणामिति कर्तरि षष्ठी 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' इत्यनेन कर्मणि षष्ठीनिषेधात् ॥ ७२ ॥

इति विज्ञापितो राज्ञा ध्यानस्तिमितलोचनः।
क्षणमात्रमृषिस्तस्थौ सुप्तमीन इव ह्रदः ॥ ७३ ॥

इतीति। इति राज्ञा विज्ञापित ऋषिर्ध्यानेन स्तिमिते लोचने यस्य स ध्यानस्तिमितलोचनो निश्चलाक्षः सन् क्षणमात्रं सुप्तमीनो ह्रद इव तस्थौ ॥ ७३ ॥

सोऽपश्यत्प्रणिधानेन सन्ततेः स्तम्भकारणम् ।
भावितात्मा भुवो भर्तुरथैनं प्रत्यबोधयत् ॥ ७४ ॥

स इति । स मुनिः प्रणिधानेन चित्तैकाग्र्येण भावितात्मा शुद्धान्तःकरणो भुवो भर्तुर्नृपस्य सन्ततेः स्तम्भकारणं सन्तानप्रतिबन्धकारणमपश्यत् । अथानन्तरमेनं नृपं प्रत्यबोधयत् स्वदृष्टं ज्ञापितवानित्यर्थः । एनमिति 'गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थ—' इत्यादिनाणि कर्तुः कर्मत्वम् ॥ ७४ ॥

पुरा शक्रमुपस्थाय तवोर्वीं प्रति यास्यतः ।
आसीत्कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः पथि ॥ ७५ ॥

पुरेति । पुरा पूर्वं शक्रमिन्द्रमुपस्थाय सेवित्वोर्वीं प्रति भुवमुद्दिश्य यास्यतो गमिष्यतस्तव पथि वर्त्मनि कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः कामधेनुरासीत् तत्र स्थितेत्यर्थः ॥ ७५ ॥

ततः किमित्यत आह—

धर्मलोपभयाद्राज्ञीमृतुस्नातामिमां स्मरन् ।
प्रदक्षिणक्रियार्हायां तस्यां त्वं साधु नाचरः ॥ ७६ ॥

धर्मेति । ऋतुः पुष्पम् रज इति यावत् । 'ऋतुः स्त्रीकुसुमेऽपि च' इत्यमरः । ऋतुना निमित्तेन स्नातामिमां राज्ञीं सुदक्षिणां धर्मस्यर्तुकालाभिगमनलक्षणस्य लोपाद् भ्रंशाद्भयं तस्मात्स्मरन्ध्यायन् । 'मृदं गां दैवतं विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् । प्रदक्षिणानि कुर्वीत विज्ञातांश्च वनस्पतीन्' ॥ इति शास्त्रात्प्रदक्षिणक्रियार्हायां प्रदक्षिणकरणयोग्यायां तस्यां धेन्वां त्वं साधु प्रदक्षिणादि सत्कारं नाचरो नाचरितवानसि । व्यासक्ता हि विस्मरन्तीति भावः । ऋतुकालाभिगमने मनुः— 'ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरतः सदा' इति । अकरणे दोषमाह पराशरः— 'ऋतुस्नातां तु यो भार्यां स्वस्थः सन्नोपगच्छति । बालवृद्धातुरादेन विमुक्ते नात्र संशयः ॥' इति । तथा च— 'ऋतुस्नातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति । घोरायां भ्रूणहत्यायां युज्यते नात्र संशयः' । इति ॥ ७६ ॥

अवजानासि मां यस्मादतस्ते न भविष्यति ।
मत्प्रसूतिमनाराध्य प्रजेति त्वां शशाप सा ॥ ७७ ॥

अवजानासीति । यस्मात्कारणान्मामवजानासि तिरस्करोषि । अतः कारणान्मत्प्रसूतिं मम सन्ततिमनाराध्यासेवयित्वा ते तव प्रजा न भविष्यतीति सा सुरभिस्त्वां शशाप । 'शप आक्रोशे' ॥ ७७ ॥

कथं तदस्माभिर्न श्रुतमित्याह—

स शापो न त्वया राजन्न च सारथिना श्रुतः ।
नदत्याकाशगङ्गायाः स्रोतस्युद्दामदिग्गजे ॥ ७८ ॥

स इति । हे राजन् ! स शापस्त्वया न श्रुतः सारथिना च न श्रुतः अश्रवणे हेतुमाह—स्रोतार्थमागता उद्दामानो दाम्न उद्गता दिग्गजा यस्मिंस्तथोक्ते आकाशगङ्गाया मन्दाकिन्याः स्रोतसि प्रवाहे नदति सति ॥ ७८ ॥

अस्तु । प्रस्तुते किमायातमित्यत्राह—

ईप्सितं तदवज्ञानाद्विद्धि सार्गलमात्मनः ।
प्रतिबध्नाति हि श्रेयः पूज्यपूजाव्यतिक्रमः ॥७९॥

ईप्सितमिति । तदवज्ञानात्तस्या धेनोरवज्ञानादपमानादात्मनः स्वस्याप्तुमिष्टमीप्सितं मनोरथम् । आप्नोतेः सन्नन्तात्क्तः ईत्वं च । सार्गलं सप्रतिबन्धं विद्धि जानीहि । तथा हि । पूज्यपूजाया व्यतिक्रमोऽतिक्रमणं श्रेयः प्रतिबध्नाति ॥ ७९ ॥

तर्हि गत्वा तामाराधयामि । सा वा कथमिदागमिष्यतीत्याशा न कर्तव्येत्याह—

हविषे दीर्घसत्रस्य सा चेदानीं प्रचेतसः ।
भुजङ्गपिहितद्वारं पातालमधितिष्ठति ॥ ८० ॥

हविष इति । सा च सुरभिरिदानीं दीर्घं सत्रं चिरकालसाध्यो यागविशेषो यस्य तस्य प्रचेतसो हविषे दध्याज्यादिहविरर्थं भुजङ्गपिहितद्वारं तथो दुष्प्रवेशं पातालमधितिष्ठति पाताले तिष्ठतीत्यर्थः । "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति कर्मत्वम् ॥ ८० ॥

तर्हि का गतिरित्यत आह—

सुतां तदीयां सुरभेः कृत्वा प्रतिनिधिं शुचिः ।
आराधय सपत्नीकः प्रीता कामदुघा हि सा ॥ ८१ ॥

सुतामिति । तस्याः सुरभेरियं तदीया तां सुतां सुरभेः प्रतिनिधिं कृत्वा शुचिः शुद्धः । सह पत्न्या वर्तते इति सपत्नीकः सन् । "नद्यृतश्च" इति कप्प्रत्ययः । आराधय । हि यस्मात्कारणात्सा प्रीता तुष्टा सती कामान्दोग्धीति कामदुघा भवति । "दुहः कब्घश्च" इति कप्प्रत्ययः घादेशश्च ॥ ८१ ॥

इति वादिन एवास्य होतुराहुतिसाधनम् ।
अनिन्द्या नन्दिनी नाम धेनुराववृते वनात् ॥ ८२ ॥

इतीति । इति वादिनो वदत एव होतुर्हवनशीलस्य । "तृन्" इति तृन्प्रत्य

सोऽपश्यत्प्रणिधानेन सन्ततेः स्तम्भकारणम् ।
भावितात्मा भुवो भर्तुरथैनं प्रत्यबोधयत् ॥ ७४ ॥

स इति । स मुनिः प्रणिधानेन चित्तैकाग्र्येण भावितात्मा शुद्धान्तःकरणो भुवो भर्तुर्नृपस्य सन्ततेः स्तम्भकारणं सन्तानप्रतिबन्धकारणमपश्यत् । अथानन्तरमेनं नृपं प्रत्यबोधयत् स्वयं ज्ञापितवानित्यर्थः । एनमिति 'गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थ—' इत्यादिनाणि कर्तुः कर्मत्वम् ॥ ७४ ॥

पुरा शक्रमुपस्थाय तवोर्वीं प्रति यास्यतः ।
आसीत्कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः पथि ॥ ७५ ॥

पुरेति । पुरा पूर्वं शक्रमिन्द्रमुपस्थाय सेवित्वोर्वीं प्रति भुवमुद्दिश्य यास्यतो गमिष्यतस्तव पथि वर्त्मनि कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः कामधेनुरासीत् तत्र स्थितेत्यर्थः ॥ ७५ ॥

ततः किमित्याह—

धर्मलोपभयाद्राज्ञीमृतुस्नातामिमां स्मरन् ।
प्रदक्षिणक्रियार्हायां तस्यां त्वं साधु नाचरः ॥ ७६ ॥

धर्मेति । ऋतुः पुष्पम् रज इति यावत् । 'ऋतुः स्त्रीकुसुमेऽपि च' इत्यमरः । ऋतुना निमित्तेन स्नातामिमां राज्ञीं सुदक्षिणां धर्मस्यातिक्रमणलक्षणस्य लोपाद् भ्रंशाद्भयं तस्मात्स्मरन्ध्यायन् । "सर्वे यां दैवतं विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् । प्रदक्षिणानि कुर्वीत विज्ञातांश्च वनस्पतीन्" ॥ इति शास्त्रात्प्रदक्षिणक्रियार्हायां प्रदक्षिणकरणयोग्यायां तस्यां धेन्वां त्वं साधु प्रदक्षिणादि सत्कारं नाचरो नाचरितवानसि । व्यासङ्गाद्धि विस्मरन्तीति भावः । ऋतुकालाभिगमने मनुः— 'ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरतः सदा' इति । अकरणे दोषमाह पराशरः— 'ऋतुस्नातां तु यो भार्यां स्वस्थः सन्नोपगच्छति । बालगोघ्नापराधेन लिप्यते नात्र संशयः' ॥ इति । तथा च— 'ऋतुस्नातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति । घोरायां भ्रूणहत्यायां युज्यते नात्र संशयः' । इति ॥ ७६ ॥

अवजानासि मां यस्मादतस्ते न भविष्यति ।
मत्प्रसूतिमनाराध्य प्रजेति त्वां शशाप सा ॥ ७७ ॥

अवजानासीति । यस्मात्त्वं मामवजानासि तिरस्करोषि । अतः कारणान्मत्प्रसूतिं मम सन्ततिमनाराध्यासेवयित्वा ते तव प्रजा न भविष्यतीति सा सुरभिस्त्वां शशाप । 'शप आक्रोशे' ॥ ७७ ॥

कथं तदस्माभिर्न श्रुतमित्याह—

स शापो न त्वया राजन्न च सारथिना श्रुतः ।
नदत्याकाशगङ्गायाः स्रोतस्युद्दामदिग्गजे ॥ ७८ ॥

स इति । हे राजन् ! स शापस्त्वया न श्रुतः सारथिना च न श्रुतः अश्रवणे हेतुमाह—क्रीडार्थमागता उद्दामानो दाम्ना रहिता दिग्गजा यस्मिंस्तथोक्ते आकाशगङ्गाया मन्दाकिन्याः स्रोतसि प्रवाहे नदति सति ॥ ७८ ॥

अस्तु । प्रस्तुते किमायातमित्यत आह—

ईप्सितं तदवज्ञानाद्विद्धि सार्गलमात्मनः ।
प्रतिबध्नाति हि श्रेयः पूज्यपूजाव्यतिक्रमः ॥ ७९ ॥

ईप्सितमिति । तदवज्ञानात्तस्या धेनोरवज्ञानादपमानादात्मन स्वस्याप्युमीप्सितं मनोरथम् । आप्नोतेः सन्नन्तात्क्तः ईत्वञ्च । सार्गलं सप्रतिबन्धं विद्धि जानीहि । तथा हि । पूज्यपूजाया व्यतिक्रमोऽतिक्रमणं श्रेयः प्रतिबध्नाति ॥ ७९ ॥

तर्हि यत्नात्तामाराधयामि । सा वा क्वेत्यत्राभिमतीत्याशा न कर्तव्येत्याह—

हविषे दीर्घसत्रस्य सा चेदानीं प्रचेतसः ।
भुजङ्गपिहितद्वारं पातालमधितिष्ठति ॥ ८० ॥

हविष इति । सा च सुरभिरिदानीं दीर्घं सत्रं चिरकालसाध्यो यागविशेषो यस्य तस्य प्रचेतसो हविषे तस्माद्यावदाज्यादिहविरर्थं भुजङ्गापिहितद्वारं ततो दुष्प्रवेशं पातालमधितिष्ठति पाताले तिष्ठतीत्यर्थः । 'अधिशीङ्स्थासां कर्म' इति कर्मत्वम् ॥ ८० ॥

तर्हि का गतिरित्यत आह—

सुतां तदीयां सुरभेः कृत्वा प्रतिनिधिं शुचिः ।
आराधय सपत्नीकः प्रीता कामदुघा हि सा ॥ ८१ ॥

सुतामिति । तस्याः सुरभेरियं तदीया तां सुतां सुरभेः प्रतिनिधिं कृत्वा शुचिः शुद्धः । सह पत्न्या वर्तत इति सपत्नीकः सन् । 'नद्यृतश्च' इति कप्प्रत्ययः । आराधय । हि यस्मात्कारणात्सा प्रीता तुष्टा सती कामान्दोग्धीति कामदुघा भवति । 'दुहः कब्घश्च' इति कप्प्रत्ययो घादेशश्च ॥ ८१ ॥

इति वादिन एवास्य होतुराहुतिसाधनम् ।
अनिन्द्या नन्दिनी नाम धेनुराववृते वनात् ॥ ८२ ॥

इतीति । इति वादिनो वदत एव होतुर्हवनशीलस्य । 'तृन्' इति तृन्प्रत्य

य । अस्य मुनेराहुतीनां साधनं कारणम् । नन्दयतीति व्युत्पत्त्या नन्दिनीनाम्नी निन्द्याऽप्रमा प्रशस्ता धेनुर्वनाद्यागतवती प्रत्यागता । "अभ्याक्षेपो भविष्यन्त्याः कार्यसिद्धेर्हि लक्षणम्" इति भावः ॥ ८२ ॥

सम्प्रति धेनुं विशिनष्टि—

ललाटोदयमाभुग्नं पल्लवस्निग्धपाटला ।
बिभ्रती श्वेतरोमाङ्कं सन्ध्येव शशिनं नवम् ॥ ८३ ॥

ललाटेति । पल्लववत्स्निग्धा चासौ पाटला च । सन्ध्यायामप्येतद्विशेषणं योज्यम् । ललाटे उदयो यस्य स ललाटोदयः । तमाभुग्नमीषद्वक्रम् । 'आविद्धं कुटिलं भुग्नं वेल्लितं वक्रमित्यपि' इत्यमरः । शौक्लित्य इति निघ्नस्य मतम् । श्वेतरोमाण्येवाङ्कस्तं बिभ्रती । नवं शशिनं बिभ्रती सन्ध्येव स्थिता ॥ ८३ ॥

भुवं कोष्णेन कुण्डोध्नी मेध्येनावभृथादपि ।
प्रस्नवेनाभिवर्षन्ती वत्सालोकप्रवर्तिना ॥ ८४ ॥

भुवमिति । कोष्णेन किंचिदुष्णेन । 'कवं चोष्णे' इति चकारात्कादेशः । अवभृथादप्यवभृथस्नानादपि मेध्येन पवित्रेण । 'पूतं पवित्रं मेध्यं च' इत्यमरः । वत्सस्यालोकेन दर्शनेन प्रवर्तिना प्रवृत्तेन प्रस्नवेन क्षीराभिस्यन्दनेन भुवमभिवर्षन्ती सिञ्चन्ती । कुण्डमिवोध आपीनं यस्याः सा कुण्डोध्नी । 'ऊधस्तु क्लीबमापीनम्' इत्यमरः । 'ऊधसोऽनङ्' इत्यनङादेशः । 'बहुव्रीहेरूधसो ङीष्' ॥ ८४ ॥

रजःकणैः खुरोद्धूतैः स्पृशद्भिर्गात्रमन्तिकात् ।
तीर्थाभिषेकजां शुद्धिमादधाना महीक्षितः ॥ ८५ ॥

रज इति । खुरोद्धूतैरन्तिकात्समीपे गात्रं स्पृशद्भिः । 'दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च' इति चकारात्पञ्चमी । रजसां कणैः । मह्याः क्षियत ईष्ट इति महीक्षित् तस्य । तीर्थाभिषेकेण जातां तीर्थाभिषेकजाम् । शुद्धिमादधाना कुर्वाणा । एतेन वायव्यं स्नानमुक्तम् । तदुक्तं च मनुना— 'आग्नेयं भस्मना स्नानमवगाह्यं तु वारुणम् । आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजः स्मृतम्' ॥ इति ॥ ८५ ॥

तां पुण्यदर्शनां दृष्ट्वा निमित्तज्ञस्तपोनिधिः ।
याज्यमाशंसितावन्ध्यप्रार्थनं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

तामिति । निमित्तज्ञः शकुनज्ञस्तपोनिधिः पुण्यं दर्शनं यस्यास्तां धेनुं दृष्ट्वा । आशंसितं मनोरथः । नपुंसके भावे क्तः । तत्रावन्ध्यं प्रार्थ-

यं प्रार्थनं यस्य स तम् अवन्ध्यमनोरथमित्यर्थः । याचितुं योग्यं याच्यं पार्थिवं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

अदूरवर्तिनीं सिद्धिं राजन्विगणयात्मनः ।
उपस्थितेयं कल्याणी नाम्नि कीर्तित एव यत् ॥ ८७ ॥

अदूरवर्तिनीमिति । हे राजन् ! आत्मनः कार्यस्य सिद्धिमदूरवर्तिनीं शीघ्रभाविनीं विगणय विद्धि यद्यस्मात्कारणात्कल्याणी मङ्गलमूर्तिः । "बह्वादिभ्यश्च" इति ङीप् । इयं धेनुर्नाम्नि कीर्तिते कथिते सत्येवोपस्थिता ॥ ८७ ॥

वन्यवृत्तिरिमां शश्वदात्मानुगमनेन गाम् ।
विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि ॥ ८८ ॥

वन्यवृत्तिरिति । वने भवं वन्यं कन्दमूलादिकं वृत्तिराहारो यस्य तथाभूतः सन् । इमां गां शश्वत्सदा । आ प्रसादादित्यर्थः । आत्मनस्तव कर्तुः अनुगमनेनानुसरणेन । अभ्यसनेनाजस्राभ्यासेन विद्यामिव प्रसादयितुं प्रसन्नां कर्तुमर्हसि ॥ ८८ ॥

तदनुसरणप्रकारमाह—

प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः स्थितायां स्थितिमाचरेः ।
निषण्णायां निषीदास्यां पीताम्भसि पिबेरपः ॥ ८९ ॥

प्रस्थितायामिति । अस्यां नन्दिन्यां प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः प्रयाहि । "समवप्रविभ्यः स्थः" इत्यात्मनेपदम् । स्थितायां निवृत्तगतिकायां स्थितिमाचरेः स्थितिं कुरु तिष्ठेरित्यर्थः । निषण्णायामुपविष्टायां निषीदोपविश । विध्यर्थे लिङ् । पीतमम्भो यया तस्यां पीताम्भसि सत्यामपः पिबेः पिब ॥ ८९ ॥

वधूर्भक्तिमती चैनामर्चितामा तपोवनात् ।
प्रयाता प्रातरन्वेतु सायं प्रत्युद्व्रजेदपि ॥ ९० ॥

वधूरिति । वधूर्जाया च भक्तिमती गन्धादिभिरर्चितामेनां प्रातरा तपोवनात् । आङ् मर्यादायाम् । पदद्वयं चैतत् । अन्वेत्वनुगच्छतु । सायमपि प्रत्युद्व्रजेत्प्रत्युद्गच्छेत् । विध्यर्थे लिङ् ॥ ९० ॥

इत्याप्रसादादस्यास्त्वं परिचर्यापरो भव ।
अविघ्नमस्तु ते स्थेयाः पितेव धुरि पुत्रिणाम् ॥ ९१ ॥

इतीति । इत्यनेन प्रकारेण त्वमा प्रसादादाप्रसादपर्यन्तम् । "आङ्मर्यादाभिविध्योः" इत्यस्य वैभाषिकत्वादसमासत्वम् । अस्या धेनोः परिचर्यापरः शुश्रूषापरो

च । अस्य मुनेराहुतीनां साधनं धनम् । नन्दयतीति व्युत्पत्त्या नन्दिनीनाम्ना अनिन्द्या प्रशस्ता धेनुर्वनादाववृते प्रत्यागता । 'अनन्तराक्षेपो भविष्यत्कार्यसिद्धेर्हि लक्षणम्' इति भावः ॥ ८२ ॥

सम्प्रति धेनुं विशिनष्टि—

ललाटोदयमाभुग्नं पल्लवस्निग्धपाटला ।
बिभ्रती श्वेतरोमाङ्कं सन्ध्येव शशिनं नवम् ॥ ८३ ॥

ललाटेति । पल्लववत्स्निग्धा चासौ पाटला च । सन्ध्यापक्षेऽप्येतद्विशेषणं योज्यम् । ललाट उदयो यस्य स ललाटोदयः । तमाभुग्नमीषद्वक्रम् । 'आविद्धं कुटिलं भुग्नं वेल्लितं वक्रमित्यपि' इत्यमरः । 'ओदितश्च' इति निष्ठातस्य नत्वम् । श्वेतरोमाण्येवाङ्कस्तं बिभ्रती । नवं शशिनं बिभ्रती सन्ध्येव स्थिता ॥ ८३ ॥

भुवं कोष्णेन कुण्डोध्नी मेध्येनावभृथादपि ।
प्रस्रवेणाभिवर्षन्ती वत्सालोकप्रवर्तिना ॥ ८४ ॥

भुवमिति । कोष्णेन किंचिदुष्णेन । 'कवं चोष्णे' इति चकारात्कादेशः । अवभृथादप्यवभृथस्नानादपि मेध्येन पवित्रेण । 'पूतं पवित्रं मेध्यं च' इत्यमरः । वत्सस्यालोकेन दर्शनेन प्रवर्तिना प्रवृत्तेन प्रस्रवेण क्षीरनिस्यन्देन भुवमभिवर्षन्ती सिञ्चन्ती । कुण्डमिवोधः आपीनं यस्याः सा कुण्डोध्नी । 'ऊधस्तु क्लीबमापीनम्' इत्यमरः । 'ऊधसोऽनङ्' इत्यनङादेशः । 'बहुव्रीहेरूधसो ङीष्' ॥ ८४ ॥

रजःकणैः खुरोद्धूतैः स्पृशद्भिर्गात्रमन्तिकात् ।
तीर्थाभिषेकजां शुद्धिमादधाना महीक्षितः ॥ ८५ ॥

रज इति । खुरोद्धूतैरन्तिकात्समीपे गात्रं स्पृशद्भिः । 'दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च' इति चकारात्पञ्चमी । रजसां कणैः । मही क्षियत ईष्ट इति महीक्षित् तस्य । तीर्थाभिषेकेण जातां तीर्थाभिषेकजाम् । शुद्धिमादधाना कुर्वाणा । एतेन वायव्यं स्नानमुक्तम् । उक्तं च मनुना— 'आग्नेयं भस्मना स्नानमवगाह्यं तु वारुणम् । आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजः स्मृतम्' ॥ इति ॥ ८५ ॥

तां पुण्यदर्शनां दृष्ट्वा निमित्तज्ञस्तपोनिधिः ।
याज्यमाशंसितावन्ध्यप्रार्थनं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

तामिति । निमित्तज्ञः शकुनज्ञस्तपोनिधिर्वसिष्ठः पुण्यं दर्शनं यस्यास्तां तां धेनुं दृष्ट्वा । आशंसितं मनोरथः । नपुंसके भावे क्तः । तत्रावन्ध्यं सफ-

कं प्रार्थनं यस्य स तम् अवन्ध्यमनोरथमित्यर्थः । याचयित्वा धोरवं याज्यं पार्थि वं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

अदूरवर्तिनीं सिद्धिं राजन्विगणयात्मनः ।
उपस्थितेयं कल्याणी नाम्नि कीर्तित एव यत् ॥ ८७ ॥

अदूरवर्तिनीमिति । हे राजन्, आत्मनः कार्यस्य सिद्धिरदूरवर्तिनीं समीपवर्ति नीं विगणय्य विद्धि यदस्मात्कारणात्कल्याणी मङ्गलमूर्तिः । 'बह्वादिभ्यश्च' इति ङीप् । इयं धेनुर्नाम्नि कीर्तिते कथिते सत्येवोपस्थिता ॥ ८७ ॥

वन्यवृत्तिरिमां शश्वदात्मानुगमनेन गाम् ।
विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि ॥ ८८ ॥

वन्यवृत्तिरिति । वने भवं वन्यं कन्दमूलादिकं वृत्तिराहारो यस्य तथाभूतः सन् । इमां गां शश्वत्सदा । आ प्रसादादविच्छेदेनेत्यर्थः । आत्मनस्तव कर्तुः अनुगमनेनानु- सरणेन । अभ्यसनेनाभ्यासेनाभ्यासेन विद्यामिव प्रसादयितुं प्रसन्नां कर्तुमर्हसि ॥ ८८ ॥

तथानुसरणप्रकारमाह—

प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः स्थितायां स्थितिमाचरेः ।
निषण्णायां निषीदास्यां पीताम्भसि पिबेरपः ॥ ८९ ॥

प्रस्थितायामिति । अस्यां नन्दिन्यां प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः प्रयाहि । सम वप्रविभ्यः स्थः इत्यात्मनेपदम् । स्थितायां निवृत्तगतिकायां स्थितिमाचरेः स्थितिं कुरु इत्यर्थः । निषण्णायामुपविष्टायां निषीदोपविश । विध्यर्थे लोट् । पीतमम्भो यया तस्यां पीताम्भसि सत्यामपः पिबेः पिब ॥ ८९ ॥

वधूर्भक्तिमती चैनामर्चितामा तपोवनात् ।
प्रयता प्रातरन्वेतु सायं प्रत्युद्व्रजेदपि ॥ ९० ॥

वधूरिति । वधूर्जाया च भक्तिमती गन्धादिभिरर्चितामेनां प्रयता तपोवनात् । आङ् मर्यादायाम् । पदद्वयं चैतत् । अन्वेतु अनुगच्छतु । सायमपि प्रत्युद्व्रजेत्प्रत्यु- द्गच्छेत् । विध्यर्थे लिङ् ॥ ९० ॥

इत्याप्रसादादस्यास्त्वं परिचर्यापरो भव ।
अविघ्नमस्तु ते स्थेयाः पितेव धुरि पुत्रिणाम् ॥ ९१ ॥

इतीति । इत्यनेन प्रकारेण त्वमा प्रसादात्प्रसादपर्यन्तम् । आङ्मर्यादायामिति भ्यौः । इदं वैयधिकरण्यसमासान्तम् । अस्या धेनोः परिचर्यापरः शुश्रूषापरो

च । अस्य मुनेराहुतीनां साधनं कारणम् । नन्दयतीति नन्दनपरया नन्दिनीनामा निग्रहाद्यथा प्रवृत्ता धेनुर्वनस्थलात् प्रत्यासन्ना । अभ्याशेऽपि सविधमस्या कर्म सिद्धेर्हि लक्षणम्" इति माघ ॥ ८२ ॥

सम्प्रति धेनुं विशिनष्टि—

ललाटोदयमाभुग्नं पल्लवस्निग्धपाटला ।
बिभ्रती श्वेतरोमाङ्कं सन्ध्येव शशिनं नवम् ॥ ८३ ॥

ललाटेति । पल्लववत्स्निग्धा चासौ पाटला च । समानाधिकरणप्रत्ययविशेषणं योज्यम् । ललाट उदयो यस्य स ललाटोदयः । तमाभुग्नमीषद्वक्रम् । 'आविद्धं कुटिलं भुग्नं वेल्लितं वक्रमित्यपि' इत्यमरः । 'ओदितश्च' इति निष्ठातस्य नत्वम् । श्वेतरोमाण्येवाङ्कस्तं बिभ्रती । नवं शशिनं बिभ्रती सन्ध्येव स्थिता ॥ ८३ ॥

भुवं कोष्णेन कुण्डोध्नी मेध्येनावभृथादपि ।
प्रस्रवेणाभिवर्षन्ती वत्सालोकप्रवर्तिना ॥ ८४ ॥

भुवमिति । कोष्णेन किंचिदुष्णेन । "कवं चोष्णे" इति कवादेशः । अवभृथादवभृथस्नानादपि मेध्येन पवित्रेण । 'पूतं पवित्रं मेध्यं च' इत्यमरः । वत्सस्यालोकेन प्रदर्शनेन प्रवर्तिना प्रवृत्तेन प्रस्रवेण क्षीरनिस्यन्देन भुवमभिवर्षन्ती सिञ्चन्ती । कुण्डमिवोधः आपीनं यस्याः सा कुण्डोध्नी । 'ऊधस्तु क्लीबमापीनम्' इत्यमरः । 'ऊधसोऽनङ्' इत्यनङादेशः । 'बहुव्रीहेरूधसो ङीष्' ॥ ८४ ॥

रजःकणैः खुरोद्धूतैः स्पृशद्भिर्गात्रमन्तिकात् ।
तीर्थाभिषेकजां शुद्धिमादधाना महीक्षितः ॥ ८५ ॥

रज इति । खुरोद्धूतैरन्तिकात्समीपे गात्रं स्पृशद्भिः । "दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च" इति चकारात्पञ्चमी । रजसां कणैः । मही क्षियत ईष्टे इति महीक्षित् तस्य । तीर्थाभिषेकेण जातां तीर्थाभिषेकजाम् । शुद्धिमादधाना कुर्वाणा । एतेन वायव्यं स्नानमुक्तम् । उक्तं च मनुना—"आग्नेयं भस्मना स्नानमवगाह्य तु वारुणम् । आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजः स्मृतम्" ॥ इति ॥ ८५ ॥

तां पुण्यदर्शनां दृष्ट्वा निमित्तज्ञस्तपोनिधिः ।
याज्यमाशंसितावन्ध्यप्रार्थनं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

तामिति । निमित्तज्ञः शकुनज्ञस्तपोनिधिर्वसिष्ठः पुण्यं दर्शनं यस्यास्तां तां धेनुं दृष्ट्वा । आशंसितं मनोरथः । नपुंसके भावे क्तः । तत्रावन्ध्यं सफ-

र्थं प्रार्थनं यस्य स तम्, अवन्ध्यमनोरथमित्यर्थः । वाग्मितु मौर्य वाक्यं पार्थिवं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

अदूरवर्तिनीं सिद्धिं राजन्विगणयात्मनः ।
उपस्थितेयं कल्याणी नाम्नि कीर्तित एव यत् ॥ ८७ ॥

अदूरवर्तिनीमिति । हे राजन्! आत्मनः कार्यस्य सिद्धिरदूरवर्तिनीं शीघ्रभाविनीं विगणय विद्धि यद्यस्मात्कल्याणी मङ्गलमूर्तिः । 'बह्वादिभ्यश्च' इति ङीप् । इयं धेनुर्नाम्नि कीर्तिते कथिते सत्येवोपस्थिता ॥ ८७ ॥

वन्यवृत्तिरिमां शश्वदात्मानुगमनेन गाम् ।
विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि ॥ ८८ ॥

वन्यवृत्तिरिति । वने भवं वन्यं कन्दमूलादिकं वृत्तिराहारो यस्य तथाभूतः सन् । इमां गां शश्वत्सदा । आ प्रसादात्प्रसन्नतापर्यन्तम् । आत्मनस्तव कर्तुः अनुगमनेनानुसरणेन । अभ्यसनेनावृत्त्याभ्यासेन विद्यामिव प्रसादयितुं प्रसन्नां कर्तुमर्हसि ॥ ८८ ॥

यथानुसरणप्रकारमाह—

प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः स्थितायां स्थितिमाचरेः ।
निषण्णायां निषीदास्यां पीताम्भसि पिबेरपः ॥ ८९ ॥

प्रस्थितायामिति । अस्यां नन्दिन्यां प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः प्रयाहि । 'समवप्रविभ्यः स्थः' इत्यात्मनेपदम् । स्थितायां निवृत्तगतिकायां स्थितिमाचरेः स्थितिं कुरु । विध्यर्थे लिङ् । निषण्णायामुपविष्टायां निषीदोपविश । विध्यर्थे लोट् । पीतमम्भो यया तस्यां पीताम्भसि सत्यामपः पिबेः पिब ॥ ८९ ॥

वधूर्भक्तिमती चैनामर्चितामा तपोवनात् ।
प्रयता प्रातरन्वेतु सायं प्रत्युद्व्रजेदपि ॥ ९० ॥

वधूरिति । वधूर्जाया च भक्तिमती गन्धादिभिरर्चितामेनां प्रयता तपोवनात् । आङ् मर्यादायाम् । पदद्वयं चैतत् । अन्वेत्वनुगच्छतु । सायमपि प्रत्युद्व्रजेत्प्रत्युद्गच्छेत् । विध्यर्थे लिङ् ॥ ९० ॥

इत्याप्रसादादस्यास्त्वं परिचर्यापरो भव ।
अविघ्नमस्तु ते स्थेयाः पितेव धुरि पुत्रिणाम् ॥ ९१ ॥

इतीति । इत्यनेन प्रकारेण त्वम् आ प्रसादात्प्रसादपर्यन्तम् । 'आङ्मर्यादाभिविध्योः' इत्यस्य वैभाषिकत्वादसमासत्वम् । अस्या धेनोः परिचर्यापरः शुश्रूषापरः

मव । ते तवापि विघ्नस्त्वामाधयोऽस्तु । अव्ययं विभक्तिसमीपसमृद्धिव्यृद्ध्यर्थाभाव- इत्यादिनाऽर्थाभावेऽव्ययीभावः । पितेव पुत्रिणां सत्पुत्रवताम् । प्रथमावाच्यमिनिश्चयस्य । पुर्यमे स्वेमास्तिरे । आशीरर्थे लिङ् । एधिषिः इत्यादावस्यैवावरोध । त्व स्वराड्यो भवत्पुत्रोऽस्त्विति भावः ॥ ९१ ॥

तथेति प्रतिजग्राह प्रीतिमान्सपरिग्रहः ।
आदेशं देशकालज्ञः शिष्यः शासितुरानतः ॥ ९२ ॥

तथेतीति । देशकालज्ञः । देशोऽग्निसंनिधिः कालोऽग्निहोत्रावसानसमयः । विधिविशेषबोधसम्पन्नमार्यं ज्ञानमस्याहृतमिति यावत् । अत एव प्रीतिमान्हृष्टोऽत एवासौ राजा सपरिग्रहः सपत्नीकः । 'पत्नीपरिजनादानमूलशापाः परिग्रहाः' इत्यमरः । आनतो विनम्रः सन् शासितुर्गुरोरादेशमाज्ञां तथेति प्रतिजग्राह स्वीचकार ॥ ९२ ॥

अथ प्रदोषे दोषज्ञः संवेशाय विशांपतिम् ।
सूनुः सूनृतवाक्स्रष्टुर्विससर्जोर्जितश्रियम् ॥ ९३ ॥

अथेति । प्रदोषे रात्रौ दोषज्ञो विद्वान् । 'विद्वान्विपश्चिद्दोषज्ञः' इत्यमरः । सूनृतवाक् सत्यप्रियवाक् । 'प्रियं सत्यं च सूनृतम्' इति हलायुधः । स्रष्टुः सूनुर्ब्रह्मपुत्रो मुनिः । अनेन प्रकृतकार्यनिर्वाहकत्वं सूचयति । ऊर्जितश्रियं विशांपतिं मनुजेश्वरम् । 'द्वौ विशौ वैश्यमनुजौ' इत्यमरः । संवेशाय निद्रायै । 'स्वापश्च शयनं स्वापः स्वप्नसंवेश' इत्यपि इत्यमरः । विससर्जाज्ञापयामास ॥ ९३ ॥

सत्यामपि तपःसिद्धौ नियमापेक्षया मुनिः ।
कल्पवित्कल्पयामास वन्यामेवास्य संविधाम् ॥ ९४ ॥

सत्यामिति । कल्पवित् व्रतप्रयोगाभिज्ञो मुनिः । तपःसिद्धौ सत्यामपि । तपोबलेनैव राजयोग्याहारसम्पादनसामर्थ्ये सत्यपीत्यर्थः । नियमापेक्षया व्रतप्रयुक्तेन व्रतचर्यापेक्षया । अस्य राज्ञो वन्यामेव संविधीयतेऽनयेति संविधाम् । कन्दादिवन-सामग्रीम् । आतश्चोपसर्गे इति कप्रत्ययः । "अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्' इति कर्मार्थत्वम् । कल्पयामास सम्पादयामास ॥ ९४ ॥

निर्दिष्टां कुलपतिना स पर्णशालामध्यास्य प्रयतपरिग्रहद्वितीयः ।
तच्छिष्याध्ययननिवेदितावसानां संविष्टः कुशशयने निशां निनाय ॥ ९५ ॥

निर्दिष्टामिति । स राजा कुलपतिना मुनिकुलेश्वरेण वसिष्ठेन निर्दिष्टां पर्ण-

श्याश्रमभ्यासादितिप्रम तस्यामधिशयनं कृत्वेत्यर्थः । 'अधिशीङ्स्थासां कर्म' इत्यनेनाधारस्य कर्मत्वम् । "कर्मणि द्वितीया" । प्रयतो नियतः परिग्रहः पत्नी द्वितीयो यस्येति स तथोक्तः । कुशानां शयने संविष्टः सुप्तः सन् । तस्य वसिष्ठस्य शिष्याणामध्ययनेनापररात्रे वेदपाठेन निवेदितमवसानं यस्यास्तां निशां निनाय गमयामास । अपररात्रेऽध्ययने मनुः— 'निशान्ते च परिश्रान्तो ब्रह्म चाधीत्य पुनः स्वपेत्' । 'न चापररात्रमधीत्य पुनः स्वपेत्' इति गौतमश्च । प्रहर्षिणीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्— म्नौ ज्रौ गस्त्रिदशयतिः प्रहर्षिणीयम् ॥ ९५ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया
व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये
वसिष्ठाश्रमाभिगमनो नाम प्रथमः सर्गः ।

द्वितीयः सर्गः ।

आपातु राधीमवदङ्गभोमाशीष वाणीश्लथगुम्फसिन्धुम् ।
मन्दस्मितैर्निन्दितशारदेन्दुं वन्देऽरविन्दासनसुन्दरि त्वाम् ॥

अथ प्रजानामधिपः प्रभाते जायाप्रतिग्राहितगन्धमाल्याम् ।
वनाय पीतप्रतिबद्धवत्सां यशोधनो धेनुमृषेर्मुमोच ॥ १ ॥

अथेति । अथ निशानयनानन्तरं यशोधनः प्रजानामधिपः प्रजेश्वरः प्रभाते प्रातःकाले जायया सुदक्षिणया प्रतिग्राहिताभ्यां प्रतिग्राहिते स्वीकारिते गन्ध माल्ये यया सा जायाप्रतिग्राहितगन्धमाल्या तां तथोक्ताम् । पीतं पान मस्यास्तीति पीतः पीतवानित्यर्थः । अर्श आदिभ्योऽच् इत्यच्प्रत्ययः । 'पीता गावो भुक्ता ब्राह्मणाः' इति महाभाष्ये दर्शनात् । पीतः प्रतिबद्धो वत्सो यस्यास्तामृषेर्धेनुं वनाय वनं गन्तुम् । क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः इत्यनेन चतुर्थी । मुमोच मुक्तवान् । जायापदसामर्थ्यात्सुदक्षिणायां पुत्रजननयोग्यत्वमनुसन्धेयम् । तथा हि श्रुतिः— 'पतिर्जायां प्रविशति गर्भो भूत्वेह मातरम् । तस्यां पुनर्नवो भूत्वा दशमे मासि जायते । तज्जाया जाया भवति यदस्यां जायते पुनः ॥' इति । यशोधन इत्यनेन पुत्रवत्यशोर्हिंसीमात्राप्यन्तरं गोरक्षणे प्रवृत्त

पुत्रान्तराणाम् । कुतः । हि यस्मात्मनुप्रभवाणां प्रसूयत इति प्रसूतिः सन्ततिः स्ववीर्यगुप्ता स्ववीर्येणैव रक्षिता । न हि स्वनिर्वाहकस्य परापेक्षेति भावः ॥ ४ ॥

आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दंशनिवारणैश्च ।
अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् ॥ ५ ॥

आस्वादवद्भिरिति । सम्राण्मण्डलेश्वरः । 'येनेष्टं राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च यः । शास्ति यश्चाज्ञया राज्ञः स सम्राट्' इत्यमरः । स राजा आस्वादवद्भी रसवद्भिः स्वादुभिरित्यर्थः । तृणानां कवलैर्ग्रासैः । 'ग्रासस्तु कवलः पुमान्' इत्यमरः । कण्डूयनैः खर्जनैः । दंशानां वनमक्षिकाणां निवारणैः । 'दंशस्तु वनमक्षिका' इत्यमरः । अव्याहतैरप्रतिहतैः स्वैरगतैः स्वच्छन्दगमनैश्च । तस्या धेन्वाः समाराधनतत्परः शुश्रूषासक्तोऽभूत् । तदेव परं प्रधानं यस्येति तत्परः । 'तत्परे प्रसितासक्तौ' इत्यमरः ॥ ५ ॥

स्थितः स्थितामुच्चलितः प्रयातां निषेदुषीमासनबन्धधीरः ।
जलाभिलाषी जलमाददानां छायेव तां भूपतिरन्वगच्छत् ॥ ६ ॥

स्थित इति । भूपतिस्तां गां स्थितां सतीं स्थितः सन् । स्थितिरूर्ध्वावस्थानम् । प्रयातां प्रस्थितामुच्चलितः प्रस्थितः । निषेदुषीं निषण्णाम्, उपविष्टामित्यर्थः । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुप्रत्ययः । "उगितश्च" इति ङीप् । आसनबन्ध उपवेशने धीरः स्थिरः उपविष्टः सन्नित्यर्थः । जलमाददानां जलं पिबन्तीं जलाभिलाषी जलं पिबन्नित्यर्थः । इत्थं छायेवान्वगच्छदनुसृतवान् ॥ ६ ॥

स न्यस्तचिह्नामपि राजलक्ष्मीं तेजोविशेषानुमितां दधानः ।
आसीदनाविष्कृतदानराजिरन्तर्मदावस्थ इव द्विपेन्द्रः ॥ ७ ॥

स इति । न्यस्तानि परिहृतानि चिह्नानि छत्रचामरादीनि यस्यास्तां तथाभूतामपि तेजोविशेषेण प्रभावातिशयेनानुमिताम् । सर्वथा राजैवायं भवेदित्यूहितां राजलक्ष्मीं दधानः स राजा । अनाविष्कृतदानराजिरप्रकटितमदरेखः । अन्तर्गता मदावस्था यस्य सोऽन्तर्मदावस्थः । तथाभूतो द्विपेन्द्र इवासीत् ॥ ७ ॥

लताप्रतानोद्ग्रथितैः स केशैरधिज्यधन्वा विचचार दावम् ।
रक्षापदेशान्मुनिहोमधेनोर्वन्यान्विनेष्यन्निव दुष्टसत्त्वान् ॥ ८ ॥

लतेति । लतानां वल्लीनां प्रतानैः कुटिलतन्तुभिरुद्ग्रथिता उन्नम्य ग्रथिता ये केशास्तैरुपलक्षितः । "इत्थंभूतलक्षणे" इति तृतीया । स राजा । अधिज्यधन्वा

इति गम्यते । अस्मिन्सर्गे वृत्तमुपजातिः – "अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावुपजातयस्ताः" इति ॥ १ ॥

तस्याः खुरन्यासपवित्रपांसुमपांसुलानां धुरि कीर्तनीया ।
मार्गं मनुष्येश्वरधर्मपत्नी श्रुतेरिवार्थं स्मृतिरन्वगच्छत् ॥२॥

तस्या इति । पांसवो दोषा आसां सन्तीति पांसुलाः स्वैरिण्यः । 'स्वैरिणी पांसुला' इत्यमरः । सिध्मादिभ्यश्च इति लच्प्रत्ययः । अपांसुलानां पतिव्रतानां धुरि अग्रे कीर्तनीया परिगणनीया मनुष्येश्वरधर्मपत्नी । खुरन्यासैः पवित्राः पांसवो यस्य तम् 'रेणुर्द्वयोः स्त्रियां धूलिः पांसुर्ना न द्वयो रजः' इत्यमरः । तस्या धेनोर्मार्गम् । स्मृतिर्मन्वादिवाक्यं श्रुतेर्वेदवाक्यस्यार्थमभिधेयमिव अन्वगच्छदनुसृतवती च । यथा स्मृतिः श्रुतिक्षुण्णमेवार्थमनुसरति तथा सापि गोखुरक्षुण्णमेव मार्गमनुससारेत्यर्थः । धर्मपत्नीत्यत्राश्वघासादिवत्तादर्थ्ये षष्ठीसमासः प्रकृतिविकारभावाभावात् । पांसुलपदप्रयुक्तानामप्यपांसुलानामिति विरोधालंकारो गम्यते ॥ २ ॥

निवर्त्य राजा दयितां दयालुस्तां सौरभेयीं सुरभिर्यशोभिः ।
पयोधरीभूतचतुःसमुद्रां जुगोप गोरूपधरामिवोर्वीम् ॥ ३ ॥

निवर्त्येति । दयालुः कारुणिकः । 'स्याद्दयालुः कारुणिकः' इत्यमरः । 'स्पृहिगृहि–' इत्यादिनाऽऽलुच्प्रत्ययः । यशोभिः सुरभिर्मनोज्ञः । 'सुरभिः स्यान्मनोज्ञेऽपि' इति विश्वः । राजा तां दयितां निवर्त्य सौरभेयीं कामधेनुसुतां नन्दिनीम् । धरन्तीति धराः । पचाद्यच् । पयसां धराः पयोधराः स्तनाः । 'स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ' इत्यमरः । अपयोधराः पयोधराः सम्पद्यमानाः पयोधरीभूताः । अभूततद्भावे च्विः । 'कुगतिप्रादयः' इति समासः । पयोधरीभूताश्चत्वारः समुद्रा यस्यास्ताम् । अनेकमन्यपदार्थे इत्यनेकपदार्थग्रहणसामर्थ्यात्त्रिपदो बहुव्रीहिः । गोरूपधरामुर्वीमिव जुगोप ररक्ष । भूरक्षणप्रयत्नेनैव ररक्षेति भावः । धेनुपक्षे—पयसा दुग्धेनाधरीभूताश्चत्वारः समुद्रा यया सा तथोक्ताम् दुग्धतिरस्कृतसागरामित्यर्थः ॥ ३ ॥

व्रताय तेनानुचरेण धेनोर्न्यषेधि शेषोऽप्यनुयायिवर्गः ।
न चान्यतस्तस्य शरीररक्षा स्ववीर्यगुप्ता हि मनोः प्रसूतिः ॥ ४ ॥

व्रतायेति । व्रताय धेनोरनुचरेण । न तु जीवनायेति भावः । तेन दिलीपेन शेषोऽवशिष्टोऽप्यनुयायिवर्गोऽनुचरवर्गो न्यषेधि निवर्तितः । शेषत्वं सुदक्षिणापेक्षया । कथं तर्ह्यात्मरक्षणमत आह—न चेति । तस्य दिलीपस्य शरीररक्षा अन्यतः

पुरुषान्तराणाम् । कुतः । हि यस्मात् मनोः प्रसूयत इति प्रसूतिः सन्ततिः स्ववीर्यगुप्ता स्ववीर्येणैव रक्षिता । न हि स्वनिर्वाहकस्य परापेक्षेति भावः ॥ ४ ॥

आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दंशनिवारणैश्च ।
अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् ॥ ५ ॥

आस्वादवद्भिरिति । सम्राण्मण्डलेश्वरः । 'येनेष्टं राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च यः । शास्ति यश्चाज्ञया राज्ञः स सम्राट्' इत्यमरः । स राजा आस्वादवद्भी रसवद्भिः स्वादुभिरित्यर्थः । तृणानां कवलैर्ग्रासैः । 'ग्रासस्तु कवलः पुमान्' इत्यमरः । कण्डूयनैः घर्षणैः । दंशानां वनमक्षिकाणां निवारणैः । 'दंशस्तु वनमक्षिका' इत्यमरः । अव्याहतैरप्रतिहतैः स्वैरगतैः स्वच्छन्दगमनैश्च । तस्या धेन्वाः समाराधनतत्परः शुश्रूषासक्तोऽभूत् । तदेव परं प्रधानं यस्येति तत्परः । 'तत्परे प्रसितासक्तौ' इत्यमरः ॥ ५ ॥

स्थितः स्थितामुच्चलितः प्रयातां निषेदुषीमासनबन्धधीरः ।
जलाभिलाषी जलमाददानां छायेव तां भूपतिरन्वगच्छत् ॥ ६ ॥

स्थित इति । भूपतिस्तां गां स्थितां सतीं स्थितः सन् । स्थितिरूर्ध्वावस्थानम् । प्रयातां प्रस्थितामुच्चलितः प्रस्थितः । निषेदुषीं निषण्णाम्, उपविष्टामित्यर्थः । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुप्रत्ययः । "उगितश्च" इति ङीप् । आसनबन्धे उपवेशने धीरः स्थिरः उपविष्टः सन्नित्यर्थः । जलमाददानां जलं पिबन्तीं जलाभिलाषी जलं पिबन्नित्यर्थः । इत्थं छायेवान्वगच्छदनुसृतवान् ॥ ६ ॥

स न्यस्तचिह्नामपि राजलक्ष्मीं तेजोविशेषानुमितां दधानः ।
आसीदनाविष्कृतदानराजिरन्तर्मदावस्थ इव द्विपेन्द्रः ॥ ७ ॥

स इति । न्यस्तानि परिहृतानि चिह्नानि छत्रचामरादीनि यस्यास्तां तथाभूतामपि तेजोविशेषेण प्रभावातिशयेनानुमिताम् । सर्वथा राजैवायं भवेदित्यूहितां राजलक्ष्मीं दधानः स राजा । अनाविष्कृतदानराजिर्बहिरप्रकटितमदरेखः । अन्तर्गता मदावस्था यस्य सोऽन्तर्मदावस्थः । तथाभूतो द्विपेन्द्र इवासीत् ॥ ७ ॥

लताप्रतानोद्ग्रथितैः स केशैरधिज्यधन्वा विचचार दावम् ।
रक्षापदेशान्मुनिहोमधेनोर्वन्यान्विनेष्यन्निव दुष्टसत्त्वान् ॥ ८ ॥

लतेति । लतानां वल्लीनां प्रतानैः कुटिलतन्तुभिरुद्ग्रथिता उद्बद्धाः स्तैः केशैरुपलक्षितः । "इत्थंभूतलक्षणे" इति तृतीया । स राजा । अधिज्यधन्वा

इति गम्यते । अस्मिन्सर्गे वृत्तमुपजातिः—"अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदी-यावुपजातयस्ताः" इति ॥ १ ॥

तस्याः खुरन्यासपवित्रपांसुमपांसुलानां धुरि कीर्तनीया ।
मार्गं मनुष्येश्वरधर्मपत्नी श्रुतेरिवार्थं स्मृतिरन्वगच्छत् ॥२॥

तस्या इति । पांसवो दोषा आसां सन्तीति पांसुलाः स्वैरिण्यः । 'स्वैरिणी पांसुला' इत्यमरः । "सिध्मादिभ्यश्च" इति लच्प्रत्ययः । अपांसुलानां पतिव्रतानां धुर्यग्रे कीर्तनीया परिगणनीया मनुष्येश्वरधर्मपत्नी । खुरन्यासैः पवित्राः पांसवो यस्य तम् 'रेणुर्द्वयोः स्त्रियां धूलिः पांसुर्ना न द्वयो रजः' इत्यमरः । तस्या धेनोर्मार्गम् । स्मृतिर्मन्वादिवाक्यं श्रुतेर्वेदवाक्यस्यार्थमभिधेयमिव अन्वगच्छदनुसृतवती च । यथा स्मृतिः श्रुतिक्षुण्णमेवार्थमनुसरति तथा सापि गोखुरक्षुण्णमेव मार्गमनुससारेत्यर्थः । धर्मपत्नीत्यत्राश्वघासादिवत्तादर्थ्ये षष्ठीसमासः प्रकृतिविकारभावाभावात् । पांसुलपदश्रवणादपांसुलानामिति विरोधालङ्कारो व्यज्यते ॥ २ ॥

निवर्त्य राजा दयितां दयालुस्तां सौरभेयीं सुरभिर्यशोभिः ।
पयोधरीभूतचतुःसमुद्रां जुगोप गोरूपधरामिवोर्वीम् ॥ ३ ॥

निवर्त्येति । दयालुः कारुणिकः । 'स्याद्दयालुः कारुणिकः' इत्यमरः । "स्पृहिगृहि—" इत्यादिनाऽऽलुच्प्रत्ययः । यशोभिः सुरभिर्मनोज्ञः । 'सुरभिः स्यान्मनोज्ञेऽपि' इति विश्वः । राजा तां दयितां निवर्त्य सौरभेयीं कामधेनुसुतां नन्दिनीम् । धरन्तीति धराः । पचाद्यच् । पयसां धराः पयोधराः स्तनाः । 'स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ' इत्यमरः । अपयोधराः पयोधराः सम्पद्यमानाः पयोधरीभूताः । अभूततद्भावे च्विः । 'कुगतिप्रादयः' इति समासः । पयोधरीभूताश्चत्वारः समुद्रा यस्यास्ताम् । अनेकमन्यपदार्थे इत्यनेकपदार्थग्रहणसामर्थ्यात्त्रिपदो बहुव्रीहिः । गोरूपधरामुर्वीमिव जुगोप ररक्ष । भूरक्षणप्रयत्नेनैव ररक्षेति भावः । धेनुपक्षे—पयसा दुग्धेनाधरीभूताश्चत्वारः समुद्रा यया सा तथोक्ताम् दुग्धतिरस्कृतसागरामित्यर्थः ॥ ३ ॥

व्रताय तेनानुचरेण धेनोर्न्यषेधि शेषोऽप्यनुयायिवर्गः ।
न चान्यतस्तस्य शरीररक्षा स्ववीर्यगुप्ता हि मनोः प्रसूतिः ॥ ४ ॥

व्रतायेति । व्रताय धेनोरनुचरेण । न तु जीवनायेति भावः । तेन दिलीपेन शेषोऽवशिष्टोऽप्यनुयायिवर्गोऽनुचरवर्गो न्यषेधि निवर्तितः । शेषत्वं सुदक्षिणापेक्षया । कथं तर्ह्यात्मरक्षणमत आह—न चेति । तस्य दिलीपस्य शरीररक्षा अन्यतः

पुरुषान्तराच्च । कुतः । हि यस्मान्मनोः प्रसूतिः सन्ततिः स्ववीर्यगुप्ता स्ववीर्येणैव रक्षिता । न हि स्वनिर्वाहकस्य परापेक्षेति भावः ॥ ४ ॥

आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दंशनिवारणैश्च ।
अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् ॥ ५ ॥

आस्वादवद्भिरिति । सम्राण्मण्डलेश्वरः । "येनेष्टं राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च यः । शास्ति यश्चाज्ञया राज्ञः स सम्राट्" इत्यमरः । स राजा आस्वादवद्भी रसवद्भिः स्वादुभिरित्यर्थः । तृणानां कवलैर्ग्रासैः । "ग्रासस्तु कवलः पुमान्" इत्यमरः । कण्डूयनैः खर्जनैः । दंशानां वनमक्षिकाणां निवारणैः । "दंशस्तु वनमक्षिका" इत्यमरः । अव्याहतैरप्रतिहतैः स्वैरगतैः स्वच्छन्दगमनैश्च । तस्या धेन्वाः समाराधनतत्परः शुश्रूषासक्तोऽभूत् । तदेव परं प्रधानं यस्येति तत्परः । "तत्परे प्रसितासक्तौ" इत्यमरः ॥ ५ ॥

स्थितः स्थितामुच्चलितः प्रयातां निषेदुषीमासनबन्धधीरः ।
जलाभिलाषी जलमाददानां छायेव तां भूपतिरन्वगच्छत् ॥ ६ ॥

स्थित इति । भूपतिस्तां गां स्थितां सतीं स्थितः सन् । स्थितिरूर्ध्वावस्थानम् । प्रयातां प्रस्थितामुच्चलितः प्रस्थितः । निषेदुषीं निषण्णाम् उपविष्टामित्यर्थः । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुप्रत्ययः । "उगितश्च" इति ङीप् । आसनबन्ध उपवेशने धीरः स्थिर उपविष्टः सन्नित्यर्थः । जलमाददानां जलं पिबन्तीं जलाभिलाषी जलं पिबन्नित्यर्थः । इत्थं छायेवान्वगच्छदनुसृतवान् ॥ ६ ॥

स न्यस्तचिह्नामपि राजलक्ष्मीं तेजोविशेषानुमितां दधानः ।
आसीदनाविष्कृतदानराजिरन्तर्मदावस्थ इव द्विपेन्द्रः ॥ ७ ॥

स इति । न्यस्तानि परिहृतानि चिह्नानि छत्रचामरादीनि यस्यास्तां तथाभूतामपि तेजोविशेषेण प्रभावातिशयेनानुमिताम् । सर्वथा राजैवायं भवितुमर्हतीत्यूहितां राजलक्ष्मीं दधानः स राजा । अनाविष्कृतदानराजिर्बहिरप्रकटितमदरेखः । अन्तर्गता मदावस्था यस्य सोऽन्तर्मदावस्थः । तथाभूतो द्विपेन्द्र इवासीत् ॥ ७ ॥

लताप्रतानोद्ग्रथितैः स केशैरधिज्यधन्वा विचचार दावम् ।
रक्षापदेशान्मुनिहोमधेनोर्वन्यान्विनेष्यन्निव दुष्टसत्त्वान् ॥ ८ ॥

लतेति । लतानां वल्लीनां प्रतानैः कुटिलतन्तुभिरुद्ग्रथिता उन्नमय्य ग्रथिता ये केशास्तैरुपलक्षितः । "इत्थंभूतलक्षणे" इति तृतीया । स राजा । अधिज्यमा

रोपितमौर्वीकं धनुर्यस्य सोऽधिज्यधन्वा सन्। 'धनुषश्च' इत्यनङादेशः। मुनिहोमधेनोः रक्षापदेशाद्रक्षणव्याजात्। वन्यान्वने भवान्सत्त्वाञ्जन्तून्। 'द्रव्यासुव्यवसायेषु सत्त्वमस्त्री तु जन्तुषु' इत्यमरः। विनेष्यन्निव शिक्षयिष्यन्निव दावं वनम्। 'वने च वनवह्नौ च दवो दाव इहेष्यते' इति यादवः। विचचार, वने चचारेत्यर्थः। 'देशकालाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम्' इति दावस्य कर्मत्वम् ॥ ८ ॥

विसृष्ट —इत्यादिभिः षड्भिः श्लोकैस्तस्य महामहिमतया द्रुमादयोऽपि राजो पचारं चक्रुरित्याह—

विसृष्टपार्श्वानुचरस्य तस्य पार्श्वद्रुमाः पाशभृता समस्य ।
उदीरयामासुरिवोन्मदानामालोकशब्दं वयसां विरावैः ॥ ९ ॥

विसृष्टेति। विसृष्टाः पार्श्वानुचराः पार्श्ववर्तिनो जना येन तस्य। पाशभृता वरुणेन समस्य तुल्यस्य। 'प्रचेता वरुणः पाशी' इत्यमरः। अनुभावोऽनेन सूचितः। तस्य राज्ञः पार्श्वयोर्द्रुमा उन्मदानामुत्कटमदानां वयसां पक्षिणाम्। 'खगबाल्यादिनोर्वयः' इत्यमरः। विरावैः शब्दैः। आलोकस्य शब्दं वाचकमालोकयेति शब्दम्, जयशब्दमित्यर्थः। 'आलोको जयशब्दः स्यात्' इति विश्वः। उदीरयामासुरिवावद न्निव इत्युत्प्रेक्षा ॥ ९ ॥

मरुत्प्रयुक्ताश्च मरुत्सखाभं तमर्च्यमारादभिवर्तमानम् ।
अवाकिरन्बाललताः प्रसूनैराचारलाजैरिव पौरकन्याः ॥ १० ॥

मरुत्प्रयुक्ताश्चेति। मरुत्प्रयुक्ता वायुना प्रेरिता बाललता आरात्समीपेऽभि वर्तमानम्। 'आराद्दूरसमीपयोः' इत्यमरः। मरुतो वायोः सखा मरुत्सखोऽग्निः। स इवाभातीति मरुत्सखाभम्। 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययः। अर्च्यं पूज्यं तं दिलीपं प्रसूनैः पुष्पैः। पौरकन्याः पौराश्च ताः कन्याश्च आचारार्थैर्लाजैराचारलाजैरिव अवाकिरन् तस्योपरि निक्षिप्तवत्य इत्यर्थः। सखा हि सखायमागतमुपच रतीति भावः ॥ १० ॥

धनुर्भृतोऽप्यस्य दयार्द्रभावमाख्यातमन्तःकरणैर्विशङ्कैः ।
विलोकयन्त्यो वपुरापुरक्ष्णां प्रकामविस्तारफलं हरिण्यः ॥ ११ ॥

धनुर्भृत इति। धनुर्भृतोऽप्यस्य राज्ञः। एतेन भयसम्भावना दर्शिता। तथा-ऽपि विशङ्कैर्निर्भयैरन्तःकरणैः कर्तृभिः। दयया कृपारसेनार्द्रो भावोऽभिप्रायो यस्य तद्दयार्द्रभावं तदाख्यातम् दयार्द्रभावमेतदित्याख्यातमित्यर्थः। 'भावः सत्तास्व

मायामिश्रमपेत्यरमन्मयु' इत्यमरः । तथापि वपुर्निःशेषकस्यो हरिणोऽस्य प्रथमविस्तारस्यात्यन्तविश्वासात्ताः पश्यमापुः । 'किमवं बहुधेमिषत्र नैताः कम-चसेव विशेषिणं रिपुं च' इति न्यायेन स्वान्तःकरणप्रत्यासमात्रेव विमर्श दद-त्तरिसर्थः ॥ ११ ॥

स कीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैः कूजद्भिरापादितवंशकृत्यम् ।
शुश्राव कुञ्जेषु यशः स्वमुच्चैरुद्गीयमानं वनदेवताभिः ॥१२॥

स इति । स दिलीपो मारुतपूर्णरन्ध्रैः । अत एव कूजद्भिः स्वनद्भिः । कीचकैर्वेणुविशेषैः । 'वेणवः कीचकास्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धताः' इत्यमरः । वंशः सुषिरवाद्यविशेषः । 'वंशादिकं तु सुषिरम्' इत्यमरः । आपादितं सम्पादितं वंशस्य कृत्यं कार्यं यस्मिन्कर्मणि तत्तथा । कुञ्जेषु लतागृहेषु । 'निकुञ्जकुञ्जौ वा क्लीबे लतादिपिहितो-दरे' इत्यमरः । वनदेवताभिरुद्गीयमानमुच्चैर्गीयमानं स्वं यशः शुश्राव श्रुतवान् ॥१२॥

पृक्तस्तुषारैर्गिरिनिर्झराणामनोकहाकम्पितपुष्पगन्धी ।
तमातपक्लान्तमनातपत्रमाचारपूतं पवनः सिषेवे ॥ १३ ॥

पृक्त इति । गिरिषु निर्झराणां वारिप्रवाहाणाम् । 'वारिप्रवाहो निर्झरो झरः' इत्यमरः । तुषारैः शीकरैः । 'तुषारौ हिमशीकरौ' इति यादवः । पृक्तः सम्पृक्तो ऽनोकहानां वृक्षाणामाकम्पितानीषत्कम्पितानि पुष्पाणि तेषां यो गन्धः सोऽस्यास्ती-त्यनोकहाकम्पितपुष्पगन्धी । ईषत्कम्पितपुष्पगन्धवान् । एवं शीतो मन्दः सुरभिः पवनो वायुरनातपत्रं व्रतार्थं परिहृतच्छत्रम् । अत एवातपक्लान्तमाचारेण पूतं शुद्धं तं नृपं सिषेवे । आचारपूतत्वात्स राजा जगत्पावनस्यापि सेव्य आसीदिति भावः ॥ १३ ॥

शशाम वृष्ट्यापि विना दवाग्निरासीद्विशेषा फलपुष्पवृद्धिः ।
ऊनं न सत्त्वेष्वधिको बबाधे तस्मिन्वनं गोप्तरि गाहमाने ॥१४॥

शशामेति । गोप्तरि तस्मिन्नृपे वनं गाहमाने प्रविशति सति वृष्ट्या विनापि दवाग्निर्वनाग्निः । 'दवदावौ वनानले' इति हैमः । शशाम । फलानां पुष्पाणां च वृद्धिः । विशेष्यत इति विशेषा अतिशयिताऽऽसीत् । अधिको बलवान् । सत्त्वे-षु जन्तुषु मध्ये । 'यतश्च निर्धारणम्' इति सप्तमी । अधिकः प्रबलो व्याघ्रादि-रूनं दुर्बलं हरिणादिकं न बबाधे ॥ १४ ॥

संचारपूतानि दिगन्तराणि कृत्वा दिनान्ते निलयाय गन्तुम् ।
प्रचक्रमे पल्लवरागताम्रा प्रभा पतङ्गस्य मुनेश्च धेनुः ॥ १५ ॥

सञ्चारेति। पल्लवस्य रागो वर्णः पल्लवरागः। 'रागोऽनुरक्तौ मात्सर्ये क्लेशादौ लोहितादिषु' इति यादवः। तद्वत् ताम्रा पल्लवरागताम्रा पतङ्गस्य सूर्यस्य प्रभा कान्तिः। 'पतङ्गः पक्षिसूर्ययोः' इति यादवः। मुनेर्धेनुश्च। दिगन्तराणि दिगवकाशान्। 'अन्तरमवकाशावधिपरिधानान्तर्धिभेदतादर्थ्ये' इत्यमरः। सञ्चारेण पूतानि शुद्धानि कृत्वा दिनान्ते सायंकाले निलयायास्तमयाय। धेनुपक्षे— आलयाय च। गन्तुं प्रचक्रमे ॥ १५ ॥

तां देवतापित्रतिथिक्रियार्थामन्वग्ययौ मध्यमलोकपालः।
बभौ च सा तेन सतां मतेन श्रद्धेव साक्षाद्विधिनोपपन्ना ॥१६॥

तामिति। मध्यमलोकपालो भूपालः। देवतापित्रतिथीनां क्रिया यागश्राद्धदानानि ता एवार्थः प्रयोजनं यस्यास्तां धेनुमन्वगनुपदं ययौ। 'अन्वगन्वक्षमनुगेऽनुपदं क्लीबमव्ययम्' इत्यमरः। सतां मतेन सद्भिर्मान्येन। "मतिबुद्धि–" इत्यादिना वर्तमाने क्तः। "क्तस्य च वर्तमाने" इति षष्ठी। तेन राज्ञोपपन्ना युक्ता सा धेनुः। सतां मतेन विधिनाऽनुष्ठानेनोपपन्ना युक्ता साक्षात्प्रत्यक्षा श्रद्धाऽऽस्तिक्यबुद्धिरिव बभौ च ॥ १६ ॥

स पल्वलोत्तीर्णवराहयूथान्यावासवृक्षोन्मुखबर्हिणानि।
ययौ मृगाध्यासितशाद्वलानि श्यामायमानानि वनानि पश्यन् ॥१७॥

स इति। स राजा। पल्वलेभ्योऽल्पजलाशयेभ्य उत्तीर्णानि निर्गतानि वराहाणां यूथानि कुलानि येषु तानि। बर्हाण्येषां सन्तीति बर्हिणो मयूराः। 'मयूरो बर्हिणो बर्ही' इत्यमरः। "फलबर्हाभ्यामिनच्प्रत्ययो वक्तव्यः"। आवासवृक्षोन्मुखा बर्हिणो येषु तानि श्यामायमानानि वराहबर्हिणादिमलिनिम्ना अश्यामानि श्यामानि भवन्तीति श्यामायमानानि। "लोहितादिडाज्भ्यः क्यष्" इति क्यष्प्रत्ययः। 'वा क्यषः' इत्यात्मनेपदे शानच्। मृगैरध्यासिता अधिष्ठिताः शाद्वला येषु तानि। शादाः शष्पाणि एषु देशेषु सन्तीति शाद्वलाः शष्पश्यामदेशाः। 'शाद्वलः शादहरिते' इत्यमरः। शादः कर्दमशष्पयोः इति विश्वः। नडशादाड्ड्वलच् इति ड्वलच्प्रत्ययः। वनानि पश्यन्ययौ ॥ १७ ॥

आपीनभारोद्वहनप्रयत्नाद्गृष्टिर्गुरुत्वाद्वपुषो नरेन्द्रः।
उभावलञ्चक्रतुरञ्चिताभ्यां तपोवनावृत्तिपथं गताभ्याम् ॥१८॥

आपीनेति। गृष्टिः सकृत्प्रसूता गौः। 'गृष्टिः सकृत्प्रसूता गौः' इति हला

सुपः । मरेभश्च । उभौ यथाक्रमम् । आपीनमूधः । 'ऊधस्तु क्लीबमापीनम्' इत्यमरः । आपीनस्य भारोद्वहने मन्दप्रयासात् वपुषो गुरुत्वाधिक्याच्च अभिराम्या चारुण्या गत्या गमनाभ्यां तपोवनमावृत्ते । पश्चात्तं तपोवनाद्बहिर्विषयम् । 'अपपरिबहिरञ्चवः पञ्चम्या' इत्यनेन समासात्पूर्वोऽप्रयोगः । असम्भाव्यर्भूषितमेतत् ॥१८॥

वसिष्ठधेनोरनुयायिनं तमावर्तमानं वनिता वनान्तात् ।
पपौ निमेषालसपक्ष्मपङ्क्तिरुपोषिताभ्यामिव लोचनाभ्याम् ॥१९॥

वसिष्ठेति । वसिष्ठधेनोरनुयायिनमनुचरं वनान्तादावर्तमानं प्रत्यागतं तं दिलीपं वनिता सुदक्षिणा निमेषेष्वलसा मन्दा पक्ष्मणां पङ्क्तिर्यस्याः सा निर्निमेषा सतीत्यर्थः । लोचनाभ्यां करणाभ्याम् । उपोषिताभ्यामिव उपवासो भोजननिवृत्तिः तद्वद्भ्यामिव । वसतेः कर्तरि क्तः । पपौ । यथोपोषितोऽतितृष्णया जलमतिशयं पिबति तद्वदतितृष्णयाऽतिशयं ददर्शेत्यर्थः ॥ १९ ॥

पुरस्कृता वर्त्मनि पार्थिवेन प्रत्युद्गता पार्थिवधर्मपत्न्या ।
तदन्तरे सा विरराज धेनुर्दिनक्षपामध्यगतेव सन्ध्या ॥ २० ॥

पुरस्कृतेति । वर्त्मनि पार्थिवेन पृथिव्या ईश्वरेण । 'तस्येश्वरः' इत्यञ्प्रत्ययः । 'पुरस्कृताऽग्रतः' कृता धर्मस्य पत्नी धर्मपत्नी धर्मार्थपत्नीत्यर्थः । अश्वघासादिवत्तादर्थ्ये षष्ठीसमासः । पार्थिवस्य धर्मपत्न्या प्रत्युद्गता सा धेनुस्तदन्तरे तयोर्दम्पत्योर्मध्ये । दिनक्षपयोर्दिनरात्र्योर्मध्यगता सन्ध्येव विरराज ॥ २० ॥

प्रदक्षिणीकृत्य पयस्विनीं तां सुदक्षिणा साक्षतपात्रहस्ता ।
प्रणम्य चानर्च विशालमस्याः शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थसिद्धेः ॥२१॥

प्रदक्षिणीकृत्येति । अक्षतानां पात्रेण सह वर्तत इति साक्षतपात्रौ हस्तौ यस्याः सा सुदक्षिणा पयस्विनी प्रशस्तक्षीरां तां धेनुं प्रदक्षिणीकृत्य प्रणम्य च । अस्या धेन्वा विशालं शृङ्गान्तरं शृङ्गमध्यम् । अर्थसिद्धेः कार्यसिद्धेर्द्वारं प्रवेशमार्गमिव आनर्च अर्चयामास । अर्चतेर्भौवादिकाल्लिट् ॥ २१ ॥

वत्सोत्सुकापि स्तिमिता सपर्यां प्रत्यग्रहीत्सेति ननन्दतुस्तौ ।
भक्त्योपपन्नेषु हि तद्विधानां प्रसादचिह्नानि पुरःफलानि ॥ २२ ॥

वत्सोत्सुकापि । सा धेनुर्वत्सोत्सुकापि वत्से उत्कण्ठितापि स्तिमिता निश्चला सती सपर्यां पूजां प्रत्यग्रहीदिति हेतोस्तौ दम्पती ननन्दतुः । पूजास्वीकारस्यानन्दहेतुत्वमाह—भक्त्येति । पूज्येष्वनुरागो भक्तिः तयोपपन्नेषु युक्तेषु विषये तद्विधा

नाम् । तस्याः धेन्वा निषेव विधा प्रकारो येषां तेषाम् । महतामिदमर्थः । प्रधानस्य चिह्नानि लिङ्गानि पूजासौभाग्यादीनि पुरःफलानि पुरोगतानि प्रत्यासन्नानि फलानि येषां तानि हि । *भविष्यत्कल्याणसूचकचिह्नदर्शनात्सानन्दो गुणवत इत्यर्थः* ॥ २२ ॥

गुरोः सदारस्य निपीड्य पादौ समाप्य सान्ध्यं च विधिं दिलीपः ।
दोहावसाने पुनरेव दोग्ध्रीं भेजे भुजोच्छिन्नरिपुर्निषण्णाम् ॥ २३ ॥

गुरोरिति । भुजोच्छिन्नरिपुर्दिलीपः सदारस्य दारैरम्बया सह वर्तमानस्य गुरोः उभयोरपीत्यर्थः । भार्या जायाथ पुंभूम्नि दाराः इत्यमरः । पादौ निपीड्याभिवन्द्य । सान्ध्यं सन्ध्यायां विहितं विधिमनुष्ठानं च समाप्य । दोहावसाने निषण्णामासीनां दोग्ध्रीं दोहनशीलाम् । तृन् इति तृन्प्रत्ययः । धेनुमेव पुनर्भेजे सेवितवान् । दोग्ध्रीमिति निरुपपदप्रयोगात्कामधेनुत्वं गम्यते ॥ २३ ॥

तामन्तिकन्यस्तबलिप्रदीपामन्वास्य गोप्ता गृहिणीसहायः ।
क्रमेण सुप्तामनु संविवेश सुप्तोत्थितां प्रातरनूदतिष्ठत् ॥ २४ ॥

तामिति । गोप्ता रक्षको गृहिणीसहायः पत्नीद्वितीयः सन्, उभावपीत्यर्थः । *अन्तिके न्यस्ता बलयः प्रदीपाश्च यस्यास्तां तथोक्तां तां पूर्वोक्तां निषण्णां धेनुमन्वास्या*नूपविश्य क्रमेण सुप्तामन्वनन्तरं संविवेश सुष्वाप । प्रातः सुप्तोत्थितामनूदतिष्ठदुत्थितवान् । अत्रानुशब्देन धेनुदम्पत्योर्व्यापारयोः पौर्वापर्यमुच्यते । अनुशब्देन धेनुव्यापारलक्षणमेव दम्पत्योर्लक्षणम् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया इति द्वितीया ॥ २४ ॥

इत्थं व्रतं धारयतः प्रजार्थं समं महिष्या महनीयकीर्तेः ।
सप्त व्यतीयुस्त्रिगुणानि तस्य दिनानि दीनोद्धरणोचितस्य ॥ २५ ॥

इत्थमिति । इत्थमनेन प्रकारेण प्रजार्थं सन्तानाय महिष्या सममभिषिक्तपत्न्या सह । कृताभिषेका महिषी इत्यमरः । व्रतं धारयतः महनीया पूज्या कीर्तिर्यस्य तस्य दीनानामुद्धरणे दैन्यविमोचने उचितस्य परिचितस्य तस्य नृपस्य त्रयो गुणा आवृत्तयो येषां तानि त्रिगुणानि त्रिरावृत्तानि सप्त दिनान्येकविंशति दिनानि व्यतीयुः ॥ २५ ॥

अन्येद्युरात्मानुचरस्य भावं जिज्ञासमाना मुनिहोमधेनुः ।
गङ्गाप्रपातान्तविरूढशष्पं गौरीगुरोर्गह्वरमाविवेश ॥ २६ ॥

अन्येद्युरिति । अन्येद्युरन्यस्मिन्दिने द्वाविंशे दिने । "सद्यः परुत्परारि—" इत्यादिना निपातनादव्ययत्वम् । भावमाशयं पूर्वोक्तं प्रीतिपरत्वम् । तथाप्य

म्याम्बतरेतरस्पूर्वेषुरुत्त्वयः इत्यमरः । मुनिहोमधेनुः । अस्मच्छुभस्य भावमभिप्रायं परीक्षितुम् । "भावोऽभिप्राय आशयः" इति यादवः । जिज्ञासमाना ज्ञातुमिच्छन्ती । 'ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः'' इत्यात्मनेपदं शानच् । प्रपतत्यस्मिन्निति प्रपातः पतनप्रदेशः तस्य प्रान्तस्तस्यान्ते समीपे निरूढानि जातानि शष्पाणि बालतृणानि यस्मि-स्तत् । 'शष्पं बालतृणं घासः' इत्यमरः । गौरीगुरोः पार्वतीपितुर्गह्वरं गुहामाविवेश ॥ २६ ॥

सा दुष्प्रधर्षा मनसापि हिंस्रैरित्यद्रिशोभाप्रहितेक्षणेन ।
अलक्षिताभ्युत्पतनो नृपेण प्रसह्य सिंहः किल तां चकर्ष ॥ २७ ॥

सेति । सा धेनुर्हिंस्रैर्व्याघ्रादिभिर्मनसापि दुष्प्रधर्षा दुर्धर्षेति हेतोरद्रिशोभायां प्रहितेक्षणेन दत्तदृष्टिना नृपेणालक्षितमभ्युत्पतनमाभिमुख्येनोत्पतनं यस्य स सिंह-स्तां धेनुं प्रसह्य हठात् । 'प्रसह्य तु हठार्थकम्' इत्यमरः । चकर्ष । किलेत्यलीके ॥ २७ ॥

तदीयमाक्रन्दितमार्तसाधोर्गुहानिबद्धप्रतिशब्ददीर्घम् ।
रश्मिष्विवादाय नगेन्द्रसक्तां निवर्तयामास नृपस्य दृष्टिम् ॥ २८ ॥

तदीयमिति । गुहानिबद्धेन प्रतिशब्देन प्रतिध्वनिना दीर्घम् । तस्या इदं तदीयम् । आक्रन्दितमार्तघोषणम् । आर्तेषु विपन्नेषु साधोर्हितकारिणो नृपस्य नगेन्द्रसक्तां दृष्टिम् । रश्मिषु प्रग्रहेषु । 'किरणप्रग्रहौ रश्मी' इत्यमरः । आदायेव गृहीत्वेव निवर्तयामास ॥ २८ ॥

स पाटलायां गवि तस्थिवांसं धनुर्धरः केसरिणं ददर्श ।
अधित्यकायामिव धातुमय्यां लोध्रद्रुमं सानुमतः प्रफुल्लम् ॥ २९ ॥

स इति । धनुर्धरः स नृपः पाटलायां रक्तश्वेतायां गवि तस्थिवांसं स्थितम् 'क्वसुश्च'' इति क्वसुप्रत्ययः । केसरिणं सिंहम् । सानुमतोऽद्रेः । धातोर्गैरिकस्य विकारो धातुमयी तस्यामधित्यकायामूर्ध्वभूमौ । 'उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमिरूर्ध्वमधित्यका' इत्यमरः । 'उपाधिभ्यां त्यकन्नासन्नारूढयोः' इति त्यकन्प्रत्ययः । प्रफुल्लं विकसितम् । 'फुल्ल विकसने' इति धातोः पचाद्यच् । 'प्रफुल्लम्' इति तपरपाठे 'ञि फला विशरणे' इति धातोः कर्तरि क्तः । 'उत्परस्यातः'' इत्युकारादेशः । लोध्राख्यं द्रुममिव । ददर्श ॥ २९ ॥

ततो मृगेन्द्रस्य मृगेन्द्रगामी वधाय वध्यस्य शरं शरण्यः ।
जाताभिषङ्गो नृपतिर्निषङ्गादुद्धर्तुमैच्छत्प्रसभोद्धृतारिः ॥ ३० ॥

तत इति । ततः सिंहदर्शनानन्तरं मृगेन्द्रगामी सिंहगामी शरण्यं रक्षणम् । 'शरणं गृहरक्षित्रोः' इत्यमरः । शरणं रक्षणे गृहे' इति यादवः । शरणे साधुः शरण्यः । तत्र साधुः इति यत्प्रत्ययः । प्रसभेन बलात्कारेणोद्धृता अरयो येन स नृपतो राजा जाताभिषङ्गो जातपराभवः सन् । अभिषङ्गः पराभवे' इत्यमरः । वध्यस्य वधार्हस्य । दण्डादिभ्यो यः इति यप्रत्ययः । मृगेन्द्रस्य वधाय विनाशाय तूणीरात् । 'तूणोपासङ्गतूणीरनिषङ्गा इषुधिर्द्वयोः' इत्यमरः । शरमुद्धर्तुमैच्छत् ॥ ३० ॥

वामेतरस्तस्य करः प्रहर्तुर्नखप्रभाभूषितकङ्कपत्रे ।
सक्ताङ्गुलिः सायकपुङ्ख एव चित्रार्पितारम्भ इवावतस्थे ॥३१॥

वामेतर इति । प्रहर्तुस्तस्य वामेतरो दक्षिणः करः । नखप्रभाभिर्भूषितानि विस्फुरितानि कङ्कस्य पक्षिविशेषस्य पत्राणि यस्य तस्मिन् । कङ्कः पक्षिविशेषे स्यात्क्षत्रियाकारे युधिष्ठिरे' इति विश्वः । कङ्कस्तु कर्कटः' इति यादवः । सायकस्य पुङ्ख एव कर्तर्याख्ये मूलप्रदेशे । कर्तरीपुङ्खौ' इति यादवः । सक्ताङ्गुलिः सन् । चित्रार्पितारम्भश्चित्रलिखितशरोद्धरणोद्योग इव । अवतस्थे ॥ ३१ ॥

बाहुप्रतिष्टम्भविवृद्धमन्युरभ्यर्णमागस्कृतमस्पृशद्भिः ।
राजा स्वतेजोभिरदह्यतान्तर्भोगीव मन्त्रौषधिरुद्धवीर्यः ॥३२॥

बाहुप्रतिष्टम्भेति । बाहोः प्रतिष्टम्भेन प्रतिबन्धेन । प्रतिबन्धः प्रतिष्टम्भः इत्यमरः । विवृद्धमन्युः प्रवृद्धरोषो राजा मन्त्रौषधिभ्यां रुद्धवीर्यः प्रतिबद्धशक्तिर्भोगी सर्प इव । 'भोगी राजभुजङ्गयोः' इति शाश्वतः । अभ्यर्णमन्तिकम् । उपकण्ठान्तिकाभ्यर्णाभ्यग्रा अप्यभितोऽव्ययम्' इत्यमरः । आगस्कृतमपराधकारिणमस्पृशद्भिः स्वतेजोभिरन्तरदह्यत । 'अविशेषपापयोरस्त्री तेजः प्राणस्य रेतसोऽपि' इति यादवः ॥ ३२ ॥

तमार्यगृह्यं निगृहीतधेनुर्मनुष्यवाचा मनुवंशकेतुम् ।
विस्माययन्विस्मितमात्मवृत्तौ सिंहोरुसत्त्वं निजगाद सिंहः ॥३३॥

तमिति । निगृहीता पीडिता धेनुर्येन स सिंहः । आर्याणां सतां गृह्यं पक्ष्यम् । पदास्वैरिबाह्यापक्ष्येषु च' इति क्यप् । मनुवंशस्य केतुं चिह्नं केतुवद्व्यावर्तकम् । सिंह इवोरुसत्त्वो महाबलस्तम् । आत्मवृत्तौ स्वीये बाहुस्तम्भरूपे व्यापारेऽभूतपूर्वत्वाद्विस्मितम् । कर्तरि क्तः । तं दिलीपं मनुष्यवाचा करणेन पुनर्विस्माययन्विस्मयमाश्चर्यं प्रापयन्निजगाद । 'स्मिङ् ईषद्धसने' इति धातोर्णिचि नित्यमात्वे सेत्यात्मनेपदे च सति विस्मापयन्निति रूपं सिद्धम् । 'विस्मापयन्' इति पाठे पुमागम-

मात्रं वचनम् । 'तत्र नित्यं स्मयतेः' इति हेतुभयविवक्षायामेवेति "भीस्म्योर्हेतुभये" इत्यात्मनेपदे विस्मापयमान इति स्यात् । तस्मान्मनुष्यवाचा विस्मापयन्निति रूपं सिद्धम् । करणविवक्षायां न कश्चिद्दोषः ॥ ३३ ॥

अलं महीपाल तव श्रमेण प्रयुक्तमप्यस्त्रमितो वृथा स्यात् ।
न पादपोन्मूलनशक्ति रंहः शिलोच्चये मूर्च्छति मारुतस्य ॥३४॥

अलमिति । हे महीपाल ! तव श्रमेणालम् । साध्याभावाच्छ्रमो न कर्तव्य इत्यर्थः । अत्र गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया श्रमस्य करणत्वात्तृतीया । उक्तं च न्यासोद्योते— न केवलं श्रूयमाणैव क्रियानिमित्तं करणभावस्य अपि तर्हि गम्यमानापि इति । अलं भूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम् इत्यमरः । इतोऽस्मिन्नपि । सार्वविभक्तिकस्तसिः । प्रयुक्तमप्यस्त्रं वृथा स्यात् । तथाहि पादपोन्मूलने शक्तिर्यस्य तत्तथोक्तं मारुतस्य रंहो वेगः शिलोच्चये पर्वते न मूर्च्छति न प्रसरति ॥३४॥

कैलासगौरं वृषमारुरुक्षोः पादार्पणानुग्रहपूतपृष्ठम् ।
अवेहि मां किङ्करमष्टमूर्तेः कुम्भोदरं नाम निकुम्भमित्रम् ॥३५॥

कैलासेति । कैलास इव गौरः शुभ्रस्तम् । 'चामीकरं च शुभ्रं च गौरमाहुर्मनीषिणः' इति शाश्वतः । वृषं वृषभमारुरुक्षोरारोढुमिच्छोः तस्योपरि पदं निक्षिप्य वृषभमारोढुमिच्छोरित्यर्थः । अष्टौ मूर्तयो यस्य स तस्याष्टमूर्तेः शिवस्य पादार्पणं पादन्यासस्तदेवानुग्रहः प्रसादस्तेन पूतं पृष्ठं यस्य तं तथोक्तं निकुम्भमित्रं कुम्भोदरं नाम किङ्करं मामवेहि विद्धि । 'पृथिवी सलिलं तेजो वायुराकाशमेव च । सूर्याचन्द्रमसौ सोमयाजी चेत्यष्टमूर्तयः ॥' इति यादवः ॥ ३५ ॥

अमुं पुरः पश्यसि देवदारुं पुत्रीकृतोऽसौ वृषभध्वजेन ।
यो हेमकुम्भस्तननिःसृतानां स्कन्दस्य मातुः पयसां रसज्ञः ॥३६॥

अमुमिति । पुरोऽग्रतोऽमुं देवदारुं पश्यसि इति काकुः । असौ देवदारुः । वृषभो ध्वजे यस्य स तेन शिवेन पुत्रीकृतः पुत्रत्वेन स्वीकृतः । अभूततद्भावे च्विः । यो देवदारुः स्कन्दस्य मातुर्गौर्या हेम्नः कुम्भ एव स्तनः तस्मान्निःसृतानां पयसां अम्बूनां रसज्ञः स्वादज्ञः । स्कन्दपक्षे—हेमकुम्भ इव स्तन इति विग्रहः । पयसां क्षीराणाम् । पयः क्षीरं पयोऽम्बु च इत्यमरः । स्कन्दसमानप्रेमास्पदमिति भावः ॥ ३६ ॥

कण्डूयमानेन कटं कदाचिद्वन्यद्विपेनोन्मथिता त्वगस्य ।
अथैनमद्रेस्तनया शुशोच सेनान्यमालीढमिवासुरास्त्रैः ॥ ३७ ॥

कण्डूयमानेनेति । कदाचित्कटं कपोलं कण्डूयमानेन घर्षता । "कण्ड्वादिभ्यो यक्" इति यक् । ततः शानच् । वन्यद्विपेनास्य देवदारोस्त्वगुन्मथिता । अथाद्रेस्तनया गौरी असुरास्त्रैरालीढं क्षतम् । सेनां नयतीति सेनानीः स्कन्दः । 'पार्वतीनन्दनः स्कन्दः सेनानीः' इत्यमरः । 'सत्सूद्विष—' इत्यादिना क्विप् । तमिव एनं देवदारुं शुशोच ॥ ३७ ॥

तदाप्रभृत्येव वनद्विपानां त्रासार्थमस्मिन्नहमद्रिकुक्षौ ।
व्यापारितः शूलभृता विधाय सिंहत्वमङ्कागतसत्त्ववृत्ति ॥ ३८ ॥

तदा प्रभृतीति । तदा तत्प्रभृति प्रभृतिरवधिर्यस्मिन्कर्मणि तत्तथा तदाप्रभृत्येव वनद्विपानां त्रासार्थं भयार्थं शूलभृता शिवेन अङ्कं समीपमागताः प्राप्ताः सत्त्वाः प्राणिनो वृत्तिर्यस्मिंस्तत् । 'अङ्कः समीप उत्सङ्गे चिह्ने स्थानापराधयोः' इति केशवः । सिंहत्वं विधाय । अस्मिन्नद्रिकुक्षौ गुहायामहं व्यापारितो नियुक्तः ॥ ३८ ॥

तस्यालमेषा क्षुधितस्य तृप्त्यै प्रदिष्टकाला परमेश्वरेण ।
उपस्थिता शोणितपारणा मे सुरद्विषश्चान्द्रमसी सुधेव ॥ ३९ ॥

तस्येति । परमेश्वरेण प्रदिष्टो निर्दिष्टः कालो भोजनवेला यस्याः सोपस्थिता प्राप्तैषा धेनुः शोणितपारणा रुधिरस्य व्रतान्तभोजनम् । सुरद्विषो राहोः चन्द्रमस इयं चान्द्रमसी सुधेव । क्षुधितस्य बुभुक्षितस्य तस्याङ्कागतसत्त्ववृत्तेर्मम सिंहस्य तृप्त्या अलं पर्याप्ता । 'नमः स्वस्ति स्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च' इत्यनेन चतुर्थी ॥ ३९ ॥

स त्वं निवर्तस्व विहाय लज्जां गुरोर्भवान्दर्शितशिष्यभक्तिः ।
शस्त्रेण रक्ष्यं यदशक्यरक्षं न तद्यशः शस्त्रभृतां क्षिणोति ॥ ४० ॥

स इति । स एवमुपायशून्यस्त्वं लज्जां विहाय निवर्तस्व । भवांस्त्वं गुरोर्दर्शिता प्रकाशिता शिष्यस्य कर्तव्या भक्तिर्येन स तथोक्तोऽसि । ननु गुरुधनं विनाश्य कथं तत्समीपं गच्छेयमत आह—शस्त्रेणेति । रक्ष्यं धनं शस्त्रेणायुधेन । 'शस्त्रमायुधलोहयो' इत्यमरः । अशक्या रक्षा यस्य तदशक्यरक्षम् रक्षितुमशक्यमित्यर्थः । तद्रक्ष्यं नश्यदपि शस्त्रभृतां यशो न क्षिणोति न हिनस्ति । अशक्यार्थे प्रतिविधानं न दोषायेति भावः ॥ ४० ॥

इति प्रगल्भं पुरुषाधिराजो मृगाधिराजस्य वचो निशम्य ।
प्रत्याहतास्त्रो गिरिशप्रभावादात्मन्यवज्ञां शिथिलीचकार ॥ ४१ ॥

इतीति । पुरुषाणामधिराजो नृप इति प्रगल्भं मृगाधिराजस्य वचो निशम्य श्रुत्वा गिरिशस्येश्वरस्य प्रभावात्प्रत्याहतास्त्रः कुण्ठितास्त्रः सन्नात्मनि विषयेऽवज्ञाम् अपमानं शिथिलीचकार तत्याजेत्यर्थः । अवज्ञातोऽहमिति निर्वेदं न प्रापेत्यर्थः । समानेषु हि क्षत्रियाभिमानिनां न सर्वेश्वरं प्रतीति भावः ॥ ४१ ॥

प्रत्यब्रवीच्चैनमिषुप्रयोगे तत्पूर्वभङ्गे वितथप्रयत्नः ।
जडीकृतस्त्र्यम्बकवीक्षणेन वज्रं मुमुक्षन्निव वज्रपाणिः ॥ ४२ ॥

प्रतीति । स एव पूर्वः प्रथमो भङ्गः प्रतिबन्धो यस्य तस्मिंस्तत्पूर्वभङ्गे इषुप्रयोगे वितथप्रयत्नो विफलप्रयासः । अत एव वज्रं कुलिशं मुमुक्षन्मोक्तुमिच्छन् । अस्तर्क इति छन्दः । 'रागद्विषेप्रमोचनपश्चिमेषनान्मकेश्वराशीति इति हलायुधः । त्र्यम्बकस्य यस्य स त्र्यम्बको हरः तस्य वीक्षणेन जडीकृतो निष्पन्दीकृतः वज्रं पाणौ यस्य स वज्रपाणिरिन्द्र । "प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवत इति वक्तव्यम्" इति पाणेः सप्तम्यन्तस्योत्तरनिपातः । स इव स्थितो नृप एनं सिंहं प्रत्यब्रवीच्च । 'नाहु सवज्र वज्रस्य स्तम्भयामास सम्प्रभुः इति महाभारते ॥४२॥

संरुद्धचेष्टस्य मृगेन्द्र कामं हास्यं वचस्तद्यदहं विवक्षुः ।
अन्तर्गतं प्राणभृतां हि वेद सर्वं भवान्भावमतोऽभिधास्ये ॥ ४३ ॥

संरुद्धचेष्टस्येति । हे मृगेन्द्र ! संरुद्धचेष्टस्य प्रतिबद्धव्यापारस्य मम तद्वचो वाक्यं कामं हास्यं परिहसनीयम् । यद्वचः स त्वं मदीनेन इत्यादिकमहं विवक्षुर्वक्तुमिच्छुरस्मि । तर्हि तूष्णीं स्थीयतामित्याशङ्क्य वेश्वरभिहरत्वात्सर्वज्ञं त्वां प्रति न हास्यमित्याह—अन्तरिति । हि यतो भवान्प्राणभृतामन्तर्गतं हृद्गतं बाह्यदृष्ट्या बहिरप्रकाशितमेव सर्वं भावं वेद वेत्ति । "विदो लटो वा इति णलादेशः । अतोऽहमभिधास्ये वक्ष्यामि । वच इति प्रकृतं कर्म सम्बध्यते । अन्ये त्वीदृशवचनमाकर्ण्यासम्भावितार्थमेतदित्युपहसन्ति । अतस्तु मौनमेव युक्तम् । त्वं तु बाह्ममवसरोचितमेव एवाममिति जानासि । अतोऽभिधास्ये वक्ष्येऽहं विवक्षुरित्यर्थः॥४३॥

मान्यः स मे स्थावरजङ्गमानां सर्गस्थितिप्रत्यवहारहेतुः ।
गुरोरपीदं धनमाहिताग्नेर्नश्यत्पुरस्तादनुपेक्षणीयम् ॥४४॥

मान्य इति । प्रत्यवहारः प्रलयः । स्थावराणां तरुशैलादीनां जङ्गमानां

महदादीनां सर्गस्थितिप्रत्याहारेषु हेतुः स ईश्वरो मे मम मान्यः पूज्यः । अन-ल्पशासन इत्यर्थः । शासनं च 'शिरसामलङ्घ्यतमस्मदादिभिः' इत्युक्तम् । तर्हि विसृज्य गम्यताम् । नेत्याह—गुरोरपीति । पुरस्तान्मे मत्समक्षमाहिताग्नेर्गुरोर्धन-मपि गोरूपमुपेक्षणीयम् । आहिताग्नेरिति विशेषणेनानुपेक्षाकारणं हविःसाधनत्वं सूचयति ॥ ४४ ॥

स त्वं मदीयेन शरीरवृत्तिं देहेन निर्वर्तयितुं प्रसीद ।
दिनावसानोत्सुकबालवत्सा विसृज्यतां धेनुरियं महर्षेः ॥४५॥

स इति । सोऽनागतसत्त्ववृत्तिस्त्वं मदीयेन देहेन शरीरस्य वृत्तिं जीवनं निर्वर्तयितुं सम्पादयितुं प्रसीद । दिनावसाने उत्सुको माता समागमिष्यतीत्युत्क-ण्ठितो बालवत्सो यस्याः सा महर्षेरियं धेनुर्विसृज्यताम् ॥ ४५ ॥

अथान्धकारं गिरिगह्वराणां दंष्ट्रामयूखैः शकलानि कुर्वन् ।
भूयः स भूतेश्वरपार्श्ववर्ती किंचिद्विहस्यार्थपतिं बभाषे ॥४६॥

अथेति । अथ भूतेश्वरस्य पार्श्ववर्त्यनुचरः स सिंहो गिरेर्गह्वराणां गुहानाम् । 'देवखातबिले गुहा । गह्वरम्' इत्यमरः । अन्धकारं ध्वान्तं दंष्ट्रामयूखैः शकलानि खण्डानि कुर्वन् निरस्यन्नित्यर्थः । किंचिद्विहस्यार्थपतिं नृपं भूयो बभाषे । हास-कारणम् 'अल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छन्' इति वक्ष्यमाणं द्रष्टव्यम् ॥ ४६ ॥

एकातपत्रं जगतः प्रभुत्वं नवं वयः कान्तमिदं वपुश्च ।
अल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छन्विचारमूढः प्रतिभासि मे त्वम् ॥४७॥

एकातपत्रमिति । एकातपत्रमेकच्छत्रं जगतः प्रभुत्वं स्वामित्वम् । नवं वयो यौवनम् । इदं कान्तं रम्यं वपुश्च इत्येवं बहु अल्पस्य हेतोरल्पेन कारणेन अल्प-फलायेत्यर्थः । 'षष्ठी हेतुप्रयोगे' इति षष्ठी । हातुं त्यक्तुमिच्छंस्त्वं विचारे कार्या-कार्यविमर्शे मूढो मूर्खो मे मम प्रतिभासि ॥ ४७ ॥

भूतानुकम्पा तव चेदियं गौरेका भवेत्स्वस्तिमती त्वदन्ते ।
जीवन्पुनः शश्वदुपप्लवेभ्यः प्रजाः प्रजानाथ पितेव पासि ॥४८॥

भूतानुकम्पेति । तव भूतेष्वनुकम्पा कृपा चेत् । 'कृपा दयानुकम्पा स्यात्' इत्यमरः । इयं वर्तते चेदित्यर्थः । तर्हि त्वदन्ते तव नाशे सतीयमेका गौः अस्ति क्षेममस्या अस्तीति स्वस्तिमती भवेत् जीवेदित्यर्थः । 'स्वस्त्याशीः क्षेम पुण्यादौ' इत्यमरः । हे प्रजानाथ । जीवन्पुनः पितेव प्रजा उपप्लवेभ्यो विघ्नेभ्यः

धाम्नस्सदा । 'पुनः सदार्थयोः शश्वत्' इत्यमरः । पासि रक्षसि । स्वप्राणव्ययेनैकधेनुरक्षणादरं जीवितेन यशस्विकृत्यमत्यन्तमिति भावः ॥ ४८ ॥

न धर्मलोपादिदं प्रायशः किं तु गुरुभयादित्यत आह—

मयैकधेनोरपराधचण्डाद्गुरोः कृशानुप्रतिमाद्बिभेषि ।
शक्योऽस्य मन्युर्भवता विनेतुं गाः कोटिशः स्पर्शयता घटोध्नीः ॥ ४९ ॥

मयेति । अथेति पक्षान्तरे अथवा एकैव धेनुर्यस्य तस्मात् । अयं धेनुष्वन्यधेनूपम्यास इति भावम् । अत एवापराधे धेनोर्नाशे सति चण्डादतिकोपनात् । 'चण्डस्त्वत्यन्तकोपनः' इत्यमरः । अत एव कृशानुः प्रतिमोपमा यस्य तस्मादग्निकल्पाद्गुरोर्बिभेषि । इति यद्युक्तं । 'भीत्रार्थानां भयहेतुः' इत्यपादानात्पञ्चमी । अस्यपि तस्य भवतामितरथिदुष्करोति भावः । अस्य गुरोर्मन्युः क्रोधः । 'मन्युर्दैन्ये क्रतौ क्रुधि' इत्यमरः । घटा इवोधांसि यासां ता घटोध्नीः । 'ऊधसोऽनङ्' इत्यनङादेशः । 'बहुव्रीहेरूधसो ङीष्' इति ङीष् । कोटिशो गाः स्पर्शयता प्रतिपादयता । 'विश्राणनं वितरणं स्पर्शनं प्रतिपादनम्' इत्यमरः । भवता विनेतुमपनेतुं शक्यः ॥ ४९ ॥

तद्रक्ष कल्याणपरम्पराणां भोक्तारमूर्जस्वलमात्मदेहम् ।
महीतलस्पर्शनमात्रभिन्नमृद्धं हि राज्यं पदमैन्द्रमाहुः ॥ ५० ॥

तदिति । तत्तस्मात्कल्याणपरम्पराणां भोक्तारम् । कर्मणि षष्ठी । ऊर्जो बलमस्यास्तीत्यूर्जस्वलम् । "ज्योत्स्नातमिस्रा" इत्यादिना मत्वर्थीयवलच्प्रत्ययान्तो निपातः । आत्मदेहं रक्ष । ननु गामुपेक्ष्यात्मदेहरक्षणे स्वर्गहानिः स्यात् । नेत्याह— महीतलेति । ऋद्धं समृद्धं राज्यं महीतलस्पर्शनमात्रेण भूतलसम्बन्धमात्रेण भिन्नमैन्द्रमिन्द्रसम्बन्धि पदं स्थानमाहुः स्वर्गान्न भिद्यत इत्यर्थः ॥ ५० ॥

एतावदुक्त्वा विरते मृगेन्द्रे प्रतिस्वनेनास्य गुहागतेन ।
शिलोच्चयोऽपि क्षितिपालमुच्चैः प्रीत्या तमेवार्थमभाषतेव ॥ ५१ ॥

एतावदिति । मृगेन्द्रे एतावदुक्त्वा विरते सति गुहागतेनास्य सिंहस्य प्रतिस्वनेन शिलोच्चयः शैलोऽपि प्रीत्या तमेवार्थं क्षितिपालमुच्चैरभाषतेव इत्युत्प्रेक्षा । भाषतिरयं ब्रुविधमार्थत्वाद्द्विकर्मकः । ब्रुविस्तु द्विकर्मकेषु पठितः । तदुक्तम्—
'दुहियाचिरुधिप्रच्छिभिक्षिचिञामुपयोगनिमित्तमपूर्वविधौ । ब्रुविशासिगुणेन च यत्सचते तदकीर्तितमाचरितं कविना ॥' इति ॥ ५१ ॥

निशम्य देवानुचरस्य वाचं मनुष्यदेवः पुनरप्युवाच ।
धेन्वा तदध्यासितकातराक्ष्या निरीक्ष्यमाणः सुतरां दयालुः ॥५२॥

निशम्येति । देवानुचरस्येश्वरकिङ्करस्य सिंहस्य वाचं निशम्य मनुष्यदेवो राजा पुनरप्युवाच । किम्भूत सन् । तेन सिंहेन मदध्यासितं व्याक्रमणम् । नपुंसके भावे क्त । तेन कातरे अक्षिणी यस्यास्तया । बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात् षच्" इति षच् । 'षिद्गौरादिभ्यश्च' इति ङीप् । किं वा रक्षतीति भीत्यैव दिन त्वेनेत्यर्थः । धेन्वा निरीक्ष्यमाण । अत एव सुतरां दयालुः सन् सुतरामित्यत्र "द्विवचनविभज्य—"इत्यादिना सुशब्दात्तरप् । किमेत्तिङव्ययघादाम्वद्रव्यप्रकर्षे" इत्यनेनाम्प्रत्ययः । तद्धितश्चासर्वविभक्तिः इत्यव्ययसंज्ञा ॥ ५२ ॥

किमुवाचेत्याह—

क्षतात्किल त्रायत इत्युदग्रः क्षत्रस्य शब्दो भुवनेषु रूढः ।
राज्येन किं तद्विपरीतवृत्तेः प्राणैरुपक्रोशमलीमसैर्वा ॥ ५३ ॥

क्षतादिति । क्षणु हिंसायाम्' इति धातोः सम्पदादित्वात्क्विप् । गमादीनाम् इति वक्तव्यादनुनासिकलोपे तुगागमे च क्षदिति रूपं सिद्धम् । क्षतो नाशात् त्रायत इति क्षत्रः । सुपीति योगविभागात्कः । तामेतां व्युत्पत्तिं कविरर्थतोऽनुक्रामति—क्षतादित्यादिना । उदग्र उन्नतः क्षत्रस्य क्षत्रवर्णस्य शब्दो वाचकः क्षत्र शब्द इत्यर्थः । क्षतात्त्रायत इति व्युत्पत्त्या भुवनेषु रूढः किल प्रसिद्धः खलु । मण्डपकर्मादिवल्लोकरूढ, किन्तु पङ्कजादिवद्योगरूढ इत्यर्थः । ततः किमित्यत आह—तस्य क्षत्रशब्दस्य विपरीतवृत्तेर्विरुद्धव्यापारस्य क्षतत्राणमकुर्वत पुंसो राज्येन किम् । उपक्रोशमलीमसैर्निन्दामलिनैः । उपक्रोशो जुगुप्सा च कुत्सा निन्दा च गर्हणे' इत्यमरः । "ज्योत्स्नातमिस्रा—' इत्यादिना मलीमसशब्दो निपातितः । मलीमस तु मलिनं कच्चरं मलदूषितम्' इत्यमरः । तैः प्राणैर्वा किम् । निन्दितस्य सर्वं व्यर्थमित्यर्थः । एतेन एकातपत्रम् इत्यादिना सिंहोक्तस्योत्तरमपि वेदितव्यम् ॥ ५३ ॥

धेन्वपेक्षो इत्यर्थान्तरमाह—

कथं नु शक्योऽनुनयो महर्षेर्विश्राणनाच्चान्यपयस्विनीनाम् ।
इमामनूनां सुरभेरवेहि रुद्रौजसा तु प्रहृतं त्वयाऽस्याम् ॥ ५४ ॥

कथमिति । अनुनय क्रोधापनयः कथमत वाक्यार्थः । महर्षेरनुनयो वान्यासां

पयस्विनीनां धेनूनां पयो विश्राणनात् । स्वामी विहायेदं दानमुत्तमन्नवि सर्वेन । विश्राणनं वितरणम् इत्यमरः । कथं नु शक्य न इत्यर्थः । अत्र हेतुमाह—इमां मां सुरभेः कामधेनोः । पञ्चमी विभक्ते इति पञ्चमी । अनूनामन्यूनामवेहि जानीहि । तर्हि कथमस्याः परिभवोऽभूदित्याह—रुद्रौजसेति । अस्यां गवि त्वया कर्त्रा प्रहृतं तु प्रहारस्तु । नपुंसके भावे क्तः । रुद्रौजसेश्वरसामर्थ्येन न तु स्वयमित्यर्थः । सामान्यविवक्षणे नम् इति सप्तमी ॥ ५४ ॥

तर्हि किं चिकीर्षितमित्यत्राह—

सेयं स्वदेहार्पणनिष्क्रयेण न्याय्या मया मोचयितुं भवत्तः ।
न पारणा स्याद्विहता तवैवं भवेदलुप्तश्च मुनेः क्रियार्थः ॥ ५५ ॥

सेयमिति । सेयं धेनुः सा । निष्क्रीयते प्रत्यागृह्यतेऽनेन परिगृहीतमिति निष्क्रयः प्रतिदीयवस्तु । "एरच्" इत्यच्प्रत्ययः । स्वदेहार्पणमेव निष्क्रयस्तेन मया त्वत्तः । पञ्चम्यास्तसिल् । मोचयितुं न्याय्या न्यायादनपेता युक्तेत्यर्थः । धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते इत्यनेन यत्प्रत्ययः । एवं सति तव पारणा भोजनं विहता न स्यात् । मुनेः क्रिया होमादि स एवार्थः प्रयोजनम् । स चालुप्तो भवेत् । स्वप्राणव्ययेनापि स्वामिगुरुधनं संरक्ष्यमिति भावः ॥ ५५ ॥

अत्र भवानेव प्रमाणमित्याह—

भवानपीदं परवानवैति महान्हि यत्नस्तव देवदारौ ।
स्थातुं नियोक्तुर्न हि शक्यमग्रे विनाश्य रक्ष्यं स्वयमक्षतेन ॥ ५६ ॥

भवानीति । परवान्स्वामिपरतन्त्रो भवानपि । 'परतन्त्रः पराधीनः परवान्नाथवानपि' इत्यमरः । इदं वस्त्वमाणमवैति जानातीत्यर्थः । शेषे प्रथम इति प्रथमपुरुषः । किमित्यत आह—हि यस्माद्धेतोः । 'हि हेतावधारणे' इत्यमरः । तव देवदारौ विषये महान्यत्नः । महता यत्नेन रक्षत इत्यर्थः । इदंच स्थोक्यमर्थ दर्शयति—स्थातुमिति । रक्ष्यं वस्तु विनाश्य विनाशं गमयित्वा स्वयमक्षतेनाव्रणेन नियोक्तुः शेषः । नियोक्तुः स्वामिनोऽग्रे स्थातुं शक्यं न हि ॥ ५६ ॥

सर्वथा मैवत्प्रतिहर्तव्यमित्याह—

किमप्यहिंस्यस्तव चेन्मतोऽहं यशःशरीरे भव मे दयालुः ।
एकान्तविध्वंसिषु मद्विधानां पिण्डेष्वनास्था खलु भौतिकेषु ॥ ५७ ॥

किमिति । किमपि किं बहुना तवाहिंस्योऽवध्यो मतश्चेत्तर्हि मे यश एव शरीरं

तस्मिन्दयालुः कृपावान् भव । 'स्यादयालुः कारुणिकः' इत्यमरः । ननु मुख्यमुपेक्ष्यामुख्यशरीरे कोऽयमभिनिवेशोऽत्र आह—एकान्तेति । मद्विधानां मादृशानां विवेकिनामेकान्तविध्वंसिषु अवश्यविनाशिषु भौतिकेषु पृथिव्यादिभूतविकारेषु पिण्डेषु शरीरे अनास्था अनपेक्षैव । अतस्त्वामस्मदस्थानवस्थापेक्षासु कल्प्यते इति भावः ॥५७॥

सौहार्दादप्यनुपरोध्योऽस्मीत्याह—

सम्बन्धमाभाषणपूर्वमाहुर्वृत्तः स नौ सङ्गतयोर्वनान्ते ।
तद्भूतनाथानुग नार्हसि त्वं सम्बन्धिनो मे प्रणयं विहन्तुम् ॥५८॥

सम्बन्धमिति । सम्बन्धं सख्यम् । आभाषणमालापः पूर्वं कारणं यस्य तमाहुः । 'स्यादाभाषणमालापः' इत्यमरः । स तादृक्सम्बन्धो वनान्ते सङ्गतयोर्नावावयोर्वृत्तो जातः । तत्तस्माद्धेतोर्हे भूतनाथानुग शिवानुचर । एतेन तस्य महत्त्वं सूचयति । अत एव सम्बन्धिनो मित्रस्य मे प्रणयं याच्ञाम् । प्रणयास्त्वमी । 'विश्रम्भयाच्ञाप्रेमाणः' इत्यमरः । हन्तुं नार्हसि ॥ ५८ ॥

तथेति गामुक्तवते दिलीपः सद्यः प्रतिष्टम्भविमुक्तबाहुः ।
स न्यस्तशस्त्रो हरये स्वदेहमुपानयत्पिण्डमिवामिषस्य ॥ ५९ ॥

तथेतीति । तथेति गामुक्तवते हरये सिंहाय । 'कपौ सिंहे सुवर्णे च वर्णे विष्णौ हरिं विदुः' इति शाश्वतः । सद्यस्तत्क्षणे प्रतिष्टम्भात्प्रतिबन्धाद्विमुक्तो बाहुर्यस्य स दिलीपः । न्यस्तशस्त्रस्त्यक्तायुधः सन् । स्वदेहम् । आमिषस्य मांसस्य । 'पललं क्रव्यमामिषम्' इत्यमरः । पिण्डं कवलमिव उपानयत्समर्पितवान् । एतेन निर्ममत्वमुक्तम् ॥ ५९ ॥

तस्मिन्क्षणे पालयितुः प्रजानामुत्पश्यतः सिंहनिपातमुग्रम् ।
अवाङ्मुखस्योपरि पुष्पवृष्टिः पपात विद्याधरहस्तमुक्ता ॥ ६० ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्क्षणे उग्रं सिंहनिपातमुत्पश्यत उत्प्रेक्षमाणस्य तर्कयतोऽवाङ्मुखस्याधोमुखस्य । 'स्यादवाङप्यधोमुखः' इत्यमरः । प्रजानां पालयितू राज्ञ उपर्युपरिष्टात् । 'उपर्युपरिष्टात्' इति निपातः । विद्याधराणां देवयोनिविशेषाणां हस्तैर्मुक्ता पुष्पवृष्टिः पपात ॥ ६० ॥

उत्तिष्ठ वत्सेत्यमृतायमानं वचो निशम्योत्थितमुत्थितः सन् ।
ददर्श राजा जननीमिव स्वां गामग्रतः प्रस्रविणीं न सिंहम् ॥६१॥

उत्तिष्ठेति । राजा अमृतमिवाचरतीत्यमृतायमानं तत् 'उपमानादाचारे'

इति क्रमात् । तत्र धात्वर्थः । उत्थितमुत्थानम् । 'हे वत्स ! उत्तिष्ठ' इति वचो निशम्य श्रुत्वा । उत्थितः सन् । वत्सेः पतुरम्बमम्बः । अग्रतोऽग्रे प्रस्रवं क्षीरस्रावोऽस्ति यस्याः सा तां प्रस्रविणीं गां स्वां जननीमिव ददर्श सिंहं न ददर्श ॥ ६१ ॥

तं विस्मितं धेनुरुवाच साधो मायां मयोद्भाव्य परीक्षितोऽसि ।
ऋषिप्रभावान्मयि नान्तकोऽपि प्रभुः प्रहर्तुं किमुतान्यहिंस्राः ॥६२॥

तमिति । विस्मितमाश्चर्यं गतम् । कर्तरि क्तः । तं दिलीपं धेनुरुवाच । किमुवाच—हे साधो ! मया मायामुद्भाव्य कल्पयित्वा परीक्षितोऽसि । ऋषिप्रभावान्मय्यन्तकोऽपि यमोऽपि प्रहर्तुं न प्रभुर्न समर्थः । अन्ये हिंस्रा घातुकाः । 'शरारुर्घातुको हिंस्रः' इत्यमरः । "नमिकम्पिस्म्यजसकमहिंसदीपो रः" इत्यनेन रप्रत्ययः । किमुत सुतरां न प्रभव इति योज्यम् । 'बलवत्सुष्ठु किमुत स्वत्यतीव च निर्भरे' इत्यमरः ॥ ६२ ॥

भक्त्या गुरौ मय्यनुकम्पया च प्रीतास्मि ते पुत्र वरं वृणीष्व ।
न केवलानां पयसां प्रसूतिमवेहि मां कामदुघां प्रसन्नाम् ॥ ६३ ॥

भक्त्येति । हे पुत्र ! गुरौ भक्त्या मय्यनुकम्पया च ते तुभ्यं प्रीतास्मि 'क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यम्' इति चतुर्थी । वरं देवेभ्यो वरणीयमर्थम् । 'देवाद्वृते वरः श्रेष्ठे त्रिषु क्लीबं मनाक्प्रिये' इत्यमरः । वृणीष्व स्वीकुरु । तथा हि—मां केवलानां पयसां प्रसूतिं कारणं मावेहि न विद्धि । किन्तु प्रसन्नां माम् । कामान् दोग्धीति कामदुघा तामवेहि । "दुहः कब्घश्च" इति कप्रत्ययः ॥ ६३ ॥

ततः समानीय स मानितार्थी हस्तौ स्वहस्तार्जितवीरशब्दः ।
वंशस्य कर्तारमनन्तकीर्तिं सुदक्षिणायां तनयं ययाचे ॥ ६४ ॥

तत इति । ततो मानितार्थी । स्वहस्तार्जितो वीर इति शब्दो येन सः । एतेनास्य क्षत्रियत्वं दैन्यराहित्यं चोक्तम् । स राजा हस्तौ समानीय सन्धाय कृताञ्जलिः सन्नित्यर्थः । वंशस्य कर्तारं प्रवर्तयितारम् । अत एव रघुकुलमिति प्रसिद्धिः । अनन्तकीर्तिं स्थिरयशसं तनयं सुदक्षिणायां ययाचे ॥ ६४ ॥

सन्तानकामाय तथेति कामं राज्ञे प्रतिश्रुत्य पयस्विनी सा ।
दुग्ध्वा पयः पत्रपुटे मदीयं पुत्रोपभुङ्क्ष्वेति तमादिदेश ॥ ६५ ॥

सन्तानेति । सा पयस्विनी गौः । सन्तानं कामयत इति सन्तानकामः । "कर्मण्यण्" । तस्मै राज्ञे तथेति कामयत इति कामो वरः कर्मणि घञ्प्रत्ययः । तं

प्रतिभुङ्क्ष्व प्रतिसम्म । हे पुत्र ! मदीयं पयः पत्रपुटे पत्रनिर्मिते पात्रे दुग्ध्वोपभुङ्क्ष्व । 'उपभुङ्क्ष्व' इति वा पाठः । 'पिब' इति तस्मान्निदेशात्पितवती ॥ ६५ ॥

वत्सस्य होमार्थविधेश्च शेषमृषेरनुज्ञामधिगम्य मातः ।
औधस्यमिच्छामि तवोपभोक्तुं षष्ठांशमुर्व्या इव रक्षितायाः ॥६६॥

वत्सस्येति । हे मातः वत्सस्य वत्सपीतस्य शेषम् वत्सपीतावशिष्टमित्यर्थः । होम एवार्थः । तस्य विधिरनुष्ठानम् । तस्य च शेषम् होमावशिष्टमित्यर्थः । तव ऊधसि भवमौधस्यं क्षीरम् । "शरीरावयवाच्च" इति यत्प्रत्ययः । रक्षितायाः उर्व्याः षष्ठांशं षष्ठभागमिव ऋषेरनुज्ञामधिगम्य उपभोक्तुमिच्छामि ॥ ६६ ॥

इत्थं क्षितीशेन वसिष्ठधेनुर्विज्ञापिता प्रीततरा बभूव ।
तदन्विता हैमवताच्च कुक्षेः प्रत्याययावाश्रममश्रमेण ॥ ६७ ॥

इत्थमिति । इत्थं क्षितीशेन विज्ञापिता वसिष्ठस्य धेनुः प्रीततरा । पूर्वं शुश्रूषया प्रीता सम्प्रत्यनया विज्ञापनया प्रीततरातिसन्तुष्टा बभूव । तदन्विता तेन दिलीपेनान्विता हैमवताद्धिमवत्सम्बन्धिनः कुक्षेर्गुहायाः सकाशादश्रमेणानायासेनाश्रमं प्रत्याययावागता च ॥ ६७ ॥

तस्याः प्रसन्नेन्दुमुखः प्रसादं गुरुर्नृपाणां गुरवे निवेद्य ।
प्रहर्षचिह्नानुमितं प्रियायै शशंस वाचा पुनरुक्तयेव ॥ ६८ ॥

तस्या इति । प्रसन्नेन्दुरिव मुखं यस्य स नृपाणां गुरुर्दिलीपः प्रहर्षचिह्नैर्मुखरागादिभिरनुमितमूहितं तस्या धेनोः प्रसादमनुग्रहं प्रहर्षचिह्नैरेव प्रकाशत्पुनरुक्तयेव वाचा गुरवे निवेद्य विज्ञाप्य पश्चात्प्रियायै शशंस । कथितस्यैव कथनं पुनरुक्तिः । न चेह तदस्ति । किन्तु चिह्नैः कथितप्रायत्वात्पुनरुक्तयेव स्थितयेत्युत्प्रेक्षा ॥ ६८ ॥

स नन्दिनीस्तन्यमनिन्दितात्मा सद्वत्सलो वत्सहुतावशेषम् ।
पपौ वसिष्ठेन कृताभ्यनुज्ञः शुभ्रं यशो मूर्तमिवातितृष्णः ॥६९॥

स इति । अनिन्दितः प्रशस्तः आत्मा स्वभावो यस्य सः । सत्सु वत्सलः प्रेमवान् सद्वत्सलः । "वत्सांसाभ्यां कामबले" इति लच्प्रत्ययः । वसिष्ठेन कृताभ्यनुज्ञः कृतानुमतिः स राजा वत्सस्य हुतस्य चावशेषं पीतहुतावशिष्टं नन्दिन्याः स्तन्यं क्षीरम् । शुभ्रं मूर्तं परिच्छिन्नं यश इव अतितृष्णः सन्पपौ ॥ ६९ ॥

प्रातर्यथोक्तव्रतपारणान्ते प्रास्थानिकं स्वस्त्ययनं प्रयुज्य ।
तौ दम्पती स्वां प्रति राजधानीं प्रस्थापयामास वशी वसिष्ठः ॥७०॥

मातरिति । वसौ वसिष्ठः प्रातः । यथोक्तस्य पूर्वोक्तस्य व्रतस्य पारणारूप संस्कारमूला या पारणा तस्या अन्ते प्रास्थानिकं प्रस्थानकाले भवम्, तत्कालोचितमित्यर्थः । "कालाट्ठञ्" इति ठञ्प्रत्ययः । 'यथाकथञ्चिद्गुणवृत्त्यापि काले वर्तमानत्वात्प्रत्ययः स्मृतः' इति वृत्तिकारः । ईयते प्राप्यतेऽनेनेत्ययनं स्वस्त्ययनं शुभावहमाशीर्वादं प्रयुज्य । तौ दम्पती स्वां राजधानीं पुरीं प्रति प्रस्थापयामास ॥ ७० ॥

प्रदक्षिणीकृत्य हुतं हुताशमनन्तरं भर्तुररुन्धतीं च ।
धेनुं सवत्सां च नृपः प्रतस्थे सन्मङ्गलोदग्रतरप्रभावः ॥ ७१ ॥

प्रदक्षिणीकृत्येति । नृपो हुतं तर्पितम् । हुतमश्नातीति हुताशोऽग्निः । कर्मण्यण् । तं भर्तुर्मुनेरनन्तरम् प्रदक्षिणानन्तरमित्यर्थः । अरुन्धतीं च स वत्सां धेनुं च प्रदक्षिणीकृत्य । अपदक्षिणं प्रदक्षिणम् । 'तिष्ठद्गुप्रभृतीनि च' इत्यव्ययीभावः । ततश्च्विः । अप्रदक्षिणं प्रदक्षिणं सम्पद्यमानं कृत्वा प्रदक्षिणीकृत्य । सद्भिर्मङ्गलैः प्रास्थानिकैर्मङ्गलाचारैरुदग्रतरप्रभावः सन् । प्रतस्थे ॥ ७१ ॥

श्रोत्राभिरामध्वनिना रथेन स धर्मपत्नीसहितः सहिष्णुः ।
ययावनुद्घातसुखेन मार्गं स्वेनेव पूर्णेन मनोरथेन ॥ ७२ ॥

श्रोत्रेति । धर्मपत्नीसहितः सहिष्णुर्व्रतादिदुःखसहनशीलः स नृपः श्रोत्राभिरामध्वनिना कर्णमधुरस्वनेनानुद्घातः पाषाणादिप्रतिघातरहितः । अत एव सुखं यातीति सुखः तेन रथेन । स्वेन पूर्णेन सफलेन मनोरथेनेव । मार्गमध्वानं ययौ । मनोरथपक्षे—ध्वनिः श्रुतिः । अनुद्घातः प्रतिबन्धनिवृत्तिः ॥ ७२ ॥

तमाहितौत्सुक्यमदर्शनेन प्रजाः प्रजार्थव्रतकर्शिताङ्गम् ।
नेत्रैः पपुस्तृप्तिमनाप्नुवद्भिर्नवोदयं नाथमिवौषधीनाम् ॥ ७३ ॥

तमिति । अदर्शनेन प्रवासनिमित्तेनाहितौत्सुक्यं जनितदर्शनोत्कण्ठम् । प्रजार्थेन सन्तानार्थेन व्रतेन नियमेन कर्शितं कृशीकृतमङ्गं यस्य तम् । नवोदयं नवाभ्युदयं प्रजास्तृप्तिमनाप्नुवद्भिरवितृप्तैर्नेत्रैः । ओषधीनां नाथं सोममिव । तं राजानं पपुः । अत्यास्थया ददृशुरित्यर्थः । चन्द्रपक्षे—अदर्शनं कलाक्षयनिमित्तम् । प्रजार्थं ओषधिताऽर्थम् । व्रतं दैवतान्यः कलादाननियमः । "तं च सोमं पपुर्देवाः पर्यायेणानुपूर्वशः" इति व्यासः । उदय आविर्भावः । अभ्युदयमानम् ॥ ७३ ॥

पुरन्दरश्रीः पुरमुत्पताकं प्रविश्य पौरैरभिनन्द्यमानः ।
भुजे भुजङ्गेन्द्रसमानसारे भूयः स भूमेर्धुरमाससञ्ज ॥ ७४ ॥

पुरन्दरेति। पुरः पुरीरसुराणां दारयतीति पुरन्दरः शक्रः। 'पूःसर्वयोर्दारिसहोः' इति खच्प्रत्ययः। 'वाचंयमपुरन्दरौ च' इति मुमागमो निपातितः। तस्य श्रीरिव श्रीर्यस्य स नृपः पौरैरभिनन्द्यमानः सन्नुत्पताकमुच्छ्रितध्वजम्। 'पताका वैजयन्ती स्यात्केतनं ध्वजमस्त्रियाम्' इत्यमरः। पुरं प्रविश्य भुजङ्गेन्द्रेण समानसारे तुल्यबले। 'सारो बले स्थिरांशे च न्याय्ये क्लीबं वरे त्रिषु' इत्यमरः। भुजे भूयो भूमेर्धुरमाससञ्ज स्थापितवान्॥ ७४॥

अथ नयनसमुत्थं ज्योतिरत्रेरिव द्यौः
सुरसरिदिव तेजो वह्निनिष्ठ्यूतमैशम्।
नरपतिकुलभूत्यै गर्भमाधत्त राज्ञी
गुरुभिरभिनिविष्टं लोकपालानुभावैः॥ ७५॥

अथेति। अथ द्यौरम्बरम्। 'द्यौः स्वर्गसुरवर्त्मनोः' इति विश्वः। अत्रेर्महर्षेर्नयनयोः समुत्थमुत्पन्नं नयनसमुत्थम्। 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययः। ज्योतिरिव चन्द्रमिवेत्यर्थः। 'अत्रजः स्यादत्रिनेत्रप्रसूतः' इति हलायुधः। चन्द्रस्यात्रिनेत्रोद्भूतत्वमुक्तं हरिवंशे– 'नेत्राभ्यां वारि सुस्राव दशधा द्योतयद्दिशः। तद्गर्भविधिना हृष्टा दिशो देव्यो दधुस्तदा॥ समेत्य धारयामासुर्न च ताः समशक्नुवन्। स ताभ्यः सहसैवाथ दिग्भ्यो गर्भः प्रभान्वितः॥ पपात भासयँल्लोकाञ्छीतांशुः सर्वभावनः॥' इति सुरसरिद्गङ्गा वह्निना निष्ठ्यूतं निक्षिप्तम्। 'ष्ठिवुक्लमुचमां शिति च' इत्यनेन निपूर्वात्ष्ठीवतेर्धातोरत्र ऊठ्। 'गुप्तगुह्यास्तनिष्ठ्यूताविद्धनिर्भेरिताः समाः' इत्यमरः। ऐशं तेजः स्कन्दमिव। अत्र रामायणम्—"ते गत्वा पर्वतं राम कैलासं धातुमण्डितम्। अग्निं नियोजयामासुः पुत्रार्थं सर्वदेवताः॥ देवकार्यमिदं देव समाधत्स्व हुताशन। शैलपुत्र्यां महातेजो गङ्गायां तेज उत्सृज॥ देवतानां प्रतिज्ञाय गङ्गामभ्येत्य पावकः। गर्भं धारय वै देवि देवतानामिदं प्रियम्॥ इत्येतद्वचनं श्रुत्वा दिव्यं रूपमधारयत्। स तस्या महिमां दृष्ट्वा समन्तादवकीर्य च॥ समन्ततस्तु तां देवीमभ्यषिञ्चत पावकः। सर्वस्रोतांसि पूर्णानि गङ्गाया रघुनन्दन॥" इति। राज्ञी सुदक्षिणा नरपतेर्दिलीपस्य कुलभूत्यै सन्ततिलक्षणायै गुरुभिर्महद्भिर्लोकपालानामनुभावैस्तेजोभिरभिनिविष्टमनुप्रविष्टं गर्भमाधत्त दधावित्यर्थः। अत्र मनुः—'अष्टानां लोकपालानां वपुर्धारयते नृपः' इति। अत्र आधत्त इत्यनेन स्त्रीकर्तृकधारणमात्रमुच्यते। तथा मन्त्रे च दृश्यते– यथेयं पृथिवी मह्युत्ताना गर्भमादधे। एवं तं गर्भ-

प्रथमे दशमे मासि सूतेः ॥ इत्याद्यन्यथानुपपत्त्या सीमन्तादन्ते लोम्नापगतारक्त-स्त्रावाणामप्यगतदर्शनादिति । मासिमात्रमेतत् । तदुक्तम्–"ननमयययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः" इति लक्षणात् ॥ ७५ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया
व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये नन्दिनी-
वरप्रदानो नाम द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

तृतीयः सर्गः ।

अपाधिपस्योऽप्यनुपाधिगम्य समाधयोऽन्योऽप्यसमाधयोऽनयः ।
मयोऽपि योऽज्ञमूलस्थः शिवोऽयं जगतस्त्रपातादपि यः स पायात् ॥

रामे गर्भमापन्न इत्युक्तम् । सम्प्रति गर्भलक्षणानि वर्णयितुं प्रस्तौति—

अथेप्सितं भर्तुरुपस्थितोदयं सखीजनोद्वीक्षणकौमुदीमुखम् ।
निदानमिक्ष्वाकुकुलस्य सन्ततेः सुदक्षिणा दौहृदलक्षणं दधौ ॥ १ ॥

अथेति । अथ धेनुवरप्रदानानन्तरं सुदक्षिणा । उपस्थितोदयं प्राप्तकालं भर्तुर्दिलीपस्येप्सितं मनोरथम् । भावे क्तः । पुनः सखीजनस्योद्वीक्षणानां दृष्टीनां कौमुदीमुखं चन्द्रिकाप्रादुर्भावम् । यद्वा कौमुदी नाम दीपोत्सवतिथिः । तदुक्तं भविष्योत्तरे "दीपोत्सवो यतो यस्यां तेनासौ कौमुदी मता" इति । तस्या मुखं प्रारम्भम् । 'सखीजनोद्वीक्षणकौमुदीमहम्' इति पाठं केचित्पठन्ति । इक्ष्वाकुकुलस्य सन्ततेरवि-च्छेदस्य निदानं मूलकारणम् । 'निदानं त्वादिकारणम्' इत्यमरः । एवंविधं दौहृदल-क्षणं गर्भचिह्नं वक्ष्यमाणं दधौ । स्वहृदयेन गर्भहृदयेन च द्विहृदया गर्भिणी । यथा-ह वाग्भटः—"मातुर्जं चास्य हृदयं मातुश्च हृदयेन तत् । सम्बद्धं तेन गर्भिण्याः श्रेष्ठं श्रद्धाभिमाननम्" इति । तत्सम्बन्धित्वाद्गर्भो दौहृदमित्युच्यते । सा च तद्योगाद् दौहृदिनीति । तदुक्तं सङ्ग्रहे—"द्विहृदयां नारीं दौहृदिनीमाचक्षते" इति । अत्र दौहृ-दलक्षणस्येप्सितत्वेन कौमुदीमुखत्वेन च निरूपणाद्रूपकालङ्कारः । अस्मिन्सर्गे वंश-स्थं वृत्तम्–"जतौ तु वंशस्थमुदीरितं जरौ" इति लक्षणात् ॥ १ ॥

सम्प्रति समासतस्तं गर्भलक्षणं वर्णयति—

शरीरसादादसमग्रभूषणा मुखेन सालक्ष्यत लोध्रपाण्डुना ।
तनुप्रकाशेन विचेयतारका प्रभातकल्पा शशिनेव शर्वरी ॥ २ ॥

शरीरेति। शरीरस्य सादात्कार्श्यादसमग्रभूषणा परिमिताभरणा लोध्रपुष्पेणेव पाण्डुना मुखेनोपलक्षिता सा सुदक्षिणा विचेया मृग्यास्तारका यस्यां सा तथोक्ता स्वल्पनक्षत्रेत्यर्थः। तनुप्रकाशेनाल्पकान्तिना शशिनोपलक्षिता प्रभातकल्पा प्रभातादीषदूनेत्यर्थः। तसिलादिष्वाकृत्वसुचः इति प्रभाताशब्दस्य पुंवद्भावः। शर्वरी रात्रिरिव। अलक्ष्यत। शरीरसादादिगर्भलक्षणमाह वाग्भटः— क्षामता गरिमा कुक्षेर्मूर्च्छा छर्दिररोचकम्। जृम्भा प्रसेकः सदनं रोमराज्याः प्रकाशनम्॥ इति॥२॥

तदाननं मृत्सुरभि क्षितीश्वरो रहस्युपाघ्राय न तृप्तिमाययौ।
करीव सिक्तं पृषतैः पयोमुचां शुचिव्यपाये वनराजिपल्वलम्॥३॥

तदिति। क्षितीश्वरो रहसि मृत्सुरभि मृदा सुगन्धि तस्या आननं तदाननं सुदक्षिणामुखमुपाघ्राय तृप्तिं नाययौ। क इव। करीव। शुचिव्यपाये ग्रीष्मावसाने। शुचिः शुद्धोऽनुपहते शृङ्गाराषाढयोः सिते। ग्रीष्मे हुतवहेऽपि स्यादुपधाशुद्धमन्त्रिणि इति विश्वः। पयोमुचां मेघानां पृषतैर्बिन्दुभिः। 'पृषन्ति बिन्दुपृषताः' इत्यमरः। सिक्तमुक्षितं वनराज्याः पल्वलमुपाघ्राय करी गज इव। अत्र करिवनराजिपल्वलानां कान्तकामिनीवदनसमाधिरुपमेयाः। पार्थिवीनां मृद्भक्षणं लोकप्रसिद्धमेव। एतेन दोहदाख्यं धर्मकथनमुच्यते॥३॥

दोहदलक्षणे मृद्भक्षणे हेत्वन्तरमुत्प्रेक्षते—

दिवं मरुत्वानिव भोक्ष्यते भुवं दिगन्तविश्रान्तरथो हि तत्सुतः।
अतोऽभिलाषे प्रथमं तथाविधे मनो बबन्धान्यरसान्विलङ्घ्य सा॥४॥

दिवमिति। हि यस्माद्दिगन्तविश्रान्तरथश्चक्रवर्ती तस्याः सुतस्तत्सुतः। मरुत्वानिन्द्रः। 'इन्द्रो मरुत्वान्मघवा' इत्यमरः। दिवं स्वर्गमिव। भुवं भोक्ष्यते। भुजोऽनवने इत्यात्मनेपदम्। अतः प्रथमं सा सुदक्षिणा तथाविधे भूमिविकारे मृद्रूपे। अभिलष्यत इत्यभिलाषो भोग्यवस्तु तस्मिन्, कर्मणि घञ्प्रत्ययः। रस्यन्ते स्वाद्यन्त इति रसा भोग्यपदार्थाः अन्ये च ते रसाश्च तानन्यरसान्विलङ्घ्य विहाय मनो बबन्ध निवेशितवतीत्यर्थः। दोहदलोलुपस्य गर्भस्य भूमिभोग्यसूचनार्थत्वमुत्प्रेक्षते॥४॥

न मे ह्रिया शंसति किंचिदीप्सितं स्पृहावती वस्तुषु केषु मागधी।
इति स्म पृच्छत्यनुवेलमादृतः प्रियासखीरुत्तरकोसलेश्वरः॥५॥

नेति । मगधस्य राज्ञोऽपत्यं स्त्री मागधी सुदक्षिणा । 'द्व्यञ्मगधकलिङ्गसूरमसादण्' इत्यण्प्रत्ययः । ह्रिया किमिच्छसि किमपीप्सितमिदं मे मह्यं न शंसति नाचष्टे । केषु वस्तुषु स्पृहावतीत्यनुवेलमनुक्षणमादरेण आदृतवान् । कर्तरि क्तः । 'भारती वाक्-सरस्वती' इत्यमरः । प्रियायाः सखीः सहचरीस्तत्स्नेहवेशरी विशेषः पृच्छति स्म पप्रच्छ । "लट् स्मे" इत्यनेन भूतार्थे लट् । सखीनां विस्रम्भभूमित्वादिति भावः ॥ ५ ॥

उपेत्य सा दोहददुःखशीलतां यदेव वव्रे तदपश्यदाहृतम् ।
न हीष्टमस्य त्रिदिवेऽपि भूपतेरभूदनासाद्यमधिज्यधन्वनः ॥ ६ ॥

उपेत्येति । दोहदं गर्भिणीमनोरथः । 'दोहदं दौर्हृदं श्रद्धालालसं च समं स्मृतम्' इति हलायुधः । सा सुदक्षिणा दोहदेन गर्भिणीमनोरथेन दुःखशीलतां दुःखस्वभावतामुपेत्य प्राप्य यद्वस्तु वव्रे वाञ्छति स्म तद्वस्त्वाहृतमानीतम् अपश्यदेव । अपश्यदेव आनीतमेवेत्यर्थः । कुतः । हि यस्मादस्य भूपतेस्त्रिदिवेऽपि स्वर्गेऽपीष्टं वस्तु अनासाद्यमप्राप्यं नाभूत् । किं पुनरन्यत्रेत्याह—अधिज्यधन्वन इति । न हि वीरपत्नीनामलभ्यं नाम किंचिदस्तीति भावः । अत्र वाग्भट — 'पादशोषे विदाहोऽन्ते भ्रमा च विविधास्मिकाः' इति । एतच्च पत्नीमनोरथपूरणाकरणे दोषोपलम्भनात् । न तु राज्ञः प्रीतिविशेषात् । तदुक्तम्— 'देयमप्यहितं तस्यै हिताय हितमल्पकम् । श्रद्धाविघाते गर्भस्य विकृतिश्च्युतिरेव वा' ॥ अन्यत्र च—"दोहदस्याप्रदानेन गर्भो दोषमवाप्नुयात्" इति ॥ ६ ॥

क्रमेण निस्तीर्य च दोहदव्यथां प्रचीयमानावयवा रराज सा ।
पुराणपत्रापगमादनन्तरं लतेव संनद्धमनोज्ञपल्लवा ॥ ७ ॥

क्रमेणेति । सा सुदक्षिणा क्रमेण दोहदव्यथां च निस्तीर्य प्रचीयमानावयवा पुष्यमाणावयवा सती पुराणपत्राणामपगमादनन्तरं संनद्धाः सञ्जाताः प्रत्यग्रा मनोज्ञाः पल्लवा यस्याः सा लतेव रराज ॥ ७ ॥

अथ मासान्तरं वर्णयति—

दिनेषु गच्छत्सु नितान्तपीवरं तदीयमानीलमुखं स्तनद्वयम् ।
तिरश्चकार भ्रमराभिलीनयोः सुजातयोः पङ्कजकोशयोः श्रियम् ॥ ८ ॥

दिनेष्विति । दिनेषु दोहददिवसेषु गच्छत्सु सत्सु नितान्तपीवरमतिस्थूलम् । आ समन्तान्नीले मुखे चूचुके यस्य तत् । तदीयं स्तनद्वयम् । भ्रमरैरभिलीनयोर

बिम्बाकारा सुजातयोः सुन्दरयोः पङ्कजकोशयोः पद्ममुकुलयोः श्रियं तिरश्चकार ।
अत्र वामनः –"अम्भोरुहा स्तनौ पीनौ श्वेताग्रौ कृष्णचूचुकौ" इति ॥ ८ ॥

निधानगर्भामिव सागराम्बरां शमीमिवाभ्यन्तरलीनपावकाम् ।
नदीमिवान्तःसलिलां सरस्वतीं नृपः ससत्त्वां महिषीममन्यत ॥ ९ ॥

निधानेति । नृपः ससत्त्वामापन्नसत्त्वाम् गर्भिणीमित्यर्थः । "आपन्नसत्त्वा स्याद्गुर्विण्यन्तर्वत्नी च गर्भिणी" इत्यमरः । महिषीम् । निधानं निधिर्गर्भे यस्यास्तां सागराम्बरां समुद्रवसनाम्, भूमिमिवेत्यर्थः । "भूतधात्री रत्नगर्भा विपुला सागराम्बरा" इति कोशः । अभ्यन्तरे लीनः पावको यस्यास्तां शमीमिव । शमीगर्भे वह्निरस्तीत्यत्र लिङ्गं "शमीगर्भोऽग्निं जनयती"ति । अन्तः सलिलमन्तर्गतं जलं यस्यास्तां सरस्वतीं नदीमिव । अमन्यत । एतेन गर्भस्य महत्त्वतेजस्वित्वपावनत्वा नि विवक्षितानि ॥ ९ ॥

प्रियानुरागस्य मनःसमुन्नतेर्भुजार्जितानां च दिगन्तसम्पदाम् ।
यथाक्रमं पुंसवनादिकाः क्रिया धृतेश्च धीरः सदृशीर्व्यधत्त सः ॥ १० ॥

प्रियेति । धीरः स राजा प्रियायामनुरागस्य स्नेहस्य । मनसः समुन्नतेरौदार्यस्य । भुजेन भुजबलेन अर्जितानाम् । न तु वाणिज्यादिना । दिगन्तेषु सम्पदाम् । धृतेः पुत्रो मे भविष्यतीति सन्तोषस्य च । "धृतिर्योगान्तरे धैर्ये धारणाध्वरतुष्टिषु" इति विश्वः । सदृशीरनुरूपाः । पुमान्सूयतेऽनेनेति पुंसवनम् । तदादिर्यासां ता क्रिया यथाक्रमं क्रममनतिक्रम्य व्यधत्त कृतवान् । आदिशब्देनानवलोभनसीमन्तोन्नयने गृह्येते । अत्र "मासि द्वितीये तृतीये वा पुंसवनं यदा पुंसा नक्षत्रेण चन्द्रमा युक्तः स्यात्" इति पारस्करः । "चतुर्थेऽनवलोभनम्" इत्याश्वलायनः । "षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तोन्नयनम्" इति याज्ञवल्क्यः ॥ १० ॥

सुरेन्द्रमात्राश्रितगर्भगौरवात्प्रयत्नमुक्तासनया गृहागतः ।
तयोपचाराञ्जलिखिन्नहस्तया ननन्द पारिप्लवनेत्रया नृपः ॥ ११ ॥

सुरेन्द्रेति । गृहागतो नृपः सुरेन्द्राणां लोकपालानां मात्राभिरंशैराश्रितस्य गर्भस्य गौरवाद्भारात्प्रयत्नेन मुक्तासनया आसनादुत्थितयेत्यर्थः । उपचारस्याञ्जलिकरणे खिन्नहस्तया पारिप्लवनेत्रया तरलाक्ष्या । "चञ्चलं तरलं चैव पारिप्लवपरिप्लवे" इत्यमरः । तया सुदक्षिणया ननन्द । सुरेन्द्रमात्राश्रित –इत्यत्र मनुः – "अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणां मात्राभिर्निर्मितो नृपः" इति ॥ ११ ॥

कुमारभृत्याकुशलैरनुष्ठिते भिषग्भिराप्तैरथ गर्भभर्मणि ।
पतिः प्रतीतः प्रसवोन्मुखीं प्रियां ददर्श काले दिवमभ्रितामिव ॥१२॥

कुमारेति । अथ कुमारभृत्या बालचिकित्सा । "संज्ञायां समजनिषद—" इत्यादिना क्यप् । तस्यां कुशलैः कृतिभिः । 'कृती कुशल इत्यपि' इत्यमरः । आप्तैर्हितैर्भिषग्भिर्वैद्यैः । 'भिषग्वैद्यौ चिकित्सके' इत्यमरः । गर्भस्य भर्मणि भरणे । 'भरणे पोषणे भर्म' इति हैमः । 'भृतिर्भर्म' इति शाश्वतः । भर्मो भरणम्त्ययः । गर्भे कर्मणि इति पाठे गर्भाधानप्रभृतिसंस्कारकर्मसु । अनुष्ठिते कृते सति । काले दशमे मासि अन्यत्र ग्रीष्मावसाने । प्रसवस्य गर्भमोचनस्योन्मुखीम्, आसन्नप्रसवामिति यावत् । 'स्यादुत्पादे फले पुष्पे प्रसवो गर्भमोचने' इत्यमरः । प्रियां भार्याम् । अभ्राण्यस्याः सञ्जातान्यभ्रिता ताम् । 'तदस्य सञ्जातं तारकादिभ्य इतच्' इतीतच्प्रत्ययः । दिवमिव । पतिर्भर्ता प्रतीतो हृष्टः सन् । 'ख्याते हृष्टे प्रतीतः' इत्यमरः । ददर्श दृष्टवान् ॥ १२ ॥

ग्रहैस्ततः पञ्चभिरुच्चसंश्रयैरसूर्यगैः सूचितभाग्यसम्पदम् ।
असूत पुत्रं समये शचीसमा त्रिसाधना शक्तिरिवार्थमक्षयम् ॥ १३ ॥

ग्रहैरिति । ततः शच्येन्द्राण्या समा । 'पुलोमजा शचीन्द्राणी' इत्यमरः । सा सुदक्षिणा समये प्रसूतिसमये सति दशमे मासीत्यर्थः । 'दशमे मासि जायते' इति श्रुतेः । उच्चसंश्रयैरुच्चस्थानगैरसूर्यगैरनस्तमितैः । तैरीदृशैः पञ्चभि-र्ग्रहैः सूचिता भाग्यसम्पद्यस्य तं पुत्रम् । त्रीणि प्रभावमन्त्रोत्साहात्मकानि साधना-न्युत्पादकानि यस्याः सा त्रिसाधना शक्तिः । 'शक्तयस्तिस्रः प्रभावोत्साहमन्त्रजाः' इत्यमरः । अक्षयमर्थमिव असूत । 'षूङ् प्राणिगर्भविमोचने' इत्यस्मादनेपदिषु पठ्यते । तस्माल्लङः कर्तरि लङ् । अत्रेदमनुसन्धेयम्— 'अजवृषभमृगाङ्गनाकुलीरा झषव-णिजौ च दिवाकरादितुङ्गाः । दशशिखिमनुयुक्तिथीन्द्रियांशैस्त्रिनवकविंशतिभिश्च तेऽ-स्तनीचाः ॥' इति । सूर्यादीनां सप्तानां ग्रहाणां मेषवृषमकरकन्याकर्कटमीन-तुलाः उच्चस्थानानि तत्सप्तमस्थानानि च नीचानि । तत्रोच्चेष्वपि दशमादयो राशित्रिंशांशा यथाक्रममुच्चेषु परमोच्चा नीचेषु परमनीचा इति जातक-श्लोकार्थः । अत्रोपचितो नाम । यथाह नारदः—'त्रिप्रभृत्युच्चगैः खेटैः ...' इति । सूर्यप्रत्यासत्तिर्ग्रहाणामस्तमयो नाम । तदुक्तं लघुजातके—"रविणास्तमयो योगो वियोगस्तूदयो भवेत्" इति । तेन स्वोच्चस्थाः पञ्चमित मतिर्भौमादयः । तदुक्तं

राजमृगाङ्के— स्वोच्चे पूर्णं स्वर्क्षेऽर्धं सुहृद्भे पादं द्विड्भेऽल्पं शुभं खेचरेन्द्राः । नीचस्थानो भास्तगो वा न किंचित्सारं नूनं सन्निधेये ददाति ॥ इति । तदिद माह— ऋविस्मयसंस्थैरसूर्यगैरिति च । एवं सति यस्य जन्मकाले पञ्चप्रभृतयो ग्रहाः स्वोच्चस्थाः स एव शुद्धो भवति । तदुक्तं कुलस्मृतौ—"मुदिताः प्रकृष्टभावाः राज प्रतिरूपकाश्च राजानः । एकद्वित्रिचतुर्भिर्जायन्तेऽतः परं दिव्याः ॥ इति तदिद माह पञ्चभिरिति ॥ १३ ॥

दिशः प्रसेदुर्मरुतो ववुः सुखाः प्रदक्षिणार्चिर्हविरग्निराददे ।
बभूव सर्वं शुभशंसि तत्क्षणं भवो हि लोकाभ्युदयाय तादृशाम् ॥ १४ ॥

दिश इति । तत्क्षणं तस्मिन्क्षणे । "कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे" इति द्वितीया । दिशः प्रसेदुः प्रसन्ना बभूवुः । मरुतो वाताः सुखा मनोहरा ववुः । अग्निः प्रदक्षिणार्चिः सन् हविराददे स्वीचकार । इत्थं सर्वं शुभशंसि शुभसूचकं बभूव । तथा हि । तादृशां रघुप्रकाराणां भवो जन्म लोकाभ्युदयाय । भवतीति शेषः । ततो दैवा अपि सम्मुखा इत्यर्थः ॥ १४ ॥

अरिष्टशय्यां परितो विसारिणा सुजन्मनस्तस्य निजेन तेजसा ।
निशीथदीपाः सहसा हतत्विषो बभूवुरालेख्यसमर्पिता इव ॥ १५ ॥

अरिष्टशय्यामिति । अरिष्टं सूतिकागृहम् इत्यमरः । अरिष्टे सूतिकागारे शय्या तस्याः परितोऽभितः । "अभितः परितः समयानिकषाहाप्रतियोगेषु दृश्यते" इति द्वितीया । विसारिणा सुजन्मनः शोभनोत्पत्तेः । जनुर्जननजन्मानि जनिरुत्पत्तिः इत्यमरः । तस्य शिशोर्निजेन नैसर्गिकेण तेजसा सहसा हतत्विषः क्षीणकान्तयो निशीथदीपा अर्धरात्रप्रदीपाः । अर्धरात्रनिशीथौ द्वौ इत्यमरः । आलेख्यसमर्पिताश्चित्रार्पिता इव बभूवुः । निशीथशब्दो दीपानां प्रभाधिक्यसम्भावनार्थः ॥ १५ ॥

जनाय शुद्धान्तचराय शंसते कुमारजन्मामृतसम्मिताक्षरम् ।
अदेयमासीत्त्रयमेव भूपतेः शशिप्रभं छत्रमुभे च चामरे ॥ १६ ॥

जनायेति । भूपतेर्दिलीपस्यामृतसम्मिताक्षरममृतसमानाक्षरम् । सरूपसमसम्मिताः इत्याह दण्डी । कुमारजन्म पुत्रोत्पत्तिं शंसते कथयते शुद्धान्तचरायान्तःपुरचारिणे जनाय त्रयमेवादेयमासीत् । किं तत् । शशिप्रभमुज्ज्वलं छत्रम् । उभे चामरे च । एतानि राज्ञः प्रधानाङ्गत्वादिति भावः ॥ १६ ॥

निवातपद्मस्तिमितेन चक्षुषा नृपस्य कान्तं पिबतः सुताननम् ।
महोदधेः पूर इवेन्दुदर्शनाद्गुरुः प्रहर्षः प्रबभूव नात्मनि ॥ १७ ॥

निवातेति । निवातो निर्वातप्रदेशः । 'निवातावाश्रयावातौ' इत्यमरः । तत्र यत्पद्मं तद्वत्स्तिमितेन निष्पन्देन चक्षुषा नेत्रेण कान्तं सुन्दरं सुताननं पुत्रमुखं पिबतस्तृष्णया पश्यतो नृपस्य गुरुर्महान् प्रहर्षः (कर्ता) इन्दुदर्शनान्महोदधेः पूरो जलौघ इव आत्मनि शरीरे न प्रबभूव स्थातुं न शशाक । अन्तर्न माति स्मेति यावत् । न प्रत्याकारेऽपि न मीयत इति भावः । यद्वा हर्षं आत्मनि स्वस्मिन्विषये न प्रबभूव आत्मानं नियन्तुं न शशाक । किन्तु बहिर्निर्जगामेत्यर्थः ॥ १७ ॥

स जातकर्मण्यखिले तपस्विना तपोवनादेत्य पुरोधसा कृते ।
दिलीपसूनुर्मणिराकरोद्भवः प्रयुक्तसंस्कार इवाधिकं बभौ ॥ १८ ॥

स इति । स दिलीपसूनुः तपस्विना पुरोधसा पुरोहितेन । 'पुरोधास्तु पुरोहितः' इत्यमरः । वसिष्ठेन तपस्वित्वात्तदनुष्ठितं कर्म सवीर्यं स्यादिति भावः । तपोवनादेत्यागत्य अखिले समग्रे जातकर्मणि जातस्य कर्तव्यसंस्कारविशेषे कृते सति । प्रयुक्तः संस्कारः शाणोल्लेखनादिर्यस्य स तथोक्तः । आकरोद्भवः खनिप्रभवः । 'खनिः स्त्रियामाकरः स्यात्' इत्यमरः । मणिरिव अधिकं बभौ । वसिष्ठमन्त्रप्रभावात्तेजिष्ठोऽभूदित्यर्थः । अत्र मनुः—"प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते" इति ॥ १८ ॥

सुखश्रवा मङ्गलतूर्यनिस्वनाः प्रमोदनृत्यैः सह वारयोषिताम् ।
न केवलं सद्मनि मागधीपतेः पथि व्यजृम्भन्त दिवौकसामपि ॥ १९ ॥

सुखेति । सुखः सुखकरः श्रवः श्रवणं येषां ते सुखश्रवाः श्रुतिसुखा इत्यर्थः । मङ्गलतूर्यनिस्वना मङ्गलवाद्यध्वनयो वारयोषितां वेश्यानाम् । 'वारस्त्री गणिका वेश्या रूपजीवा' इत्यमरः । प्रमोदनृत्यैर्हर्षनर्तनैः सह मागधीपतेर्दिलीपस्य सद्मनि केवलं गृह एव न व्यजृम्भन्त । किन्तु दिवौको येषां ते दिवौकसो देवाः । पृषोदरादित्वात्साधुः । तेषां पथ्याकाशेऽपि व्यजृम्भन्त । तस्य देवांशत्वाद्रावणोपकारित्वाच्च देवदुन्दुभयोऽपि नेदुरिति भावः ॥ १९ ॥

न संयतस्तस्य बभूव रक्षितुर्विसर्जयेद्यं सुतजन्महर्षितः ।
ऋणाभिधानात्स्वयमेव केवलं तदा पितॄणां मुमुचे स बन्धनात् ॥ २० ॥

नेति । रक्षितुः सम्यक्पालनशीलस्य तस्य दिलीपस्य । अत एव चोराद्यभावात् संयतो बद्धो न बभूव नासीत् । किं तेनात आह—विसर्जयेदिति । सुतजन्म-

भा हर्षितः तोषितः सन् । सं वरं निःशङ्कमेवमीप्सितमेव । किन्तु स राजा तदा पितॄणा-मृणाभिधानाद्बन्धनात्स्वेच्छयैव यथा तथा स्वयमेव एक एवेत्यर्थः । केवलं इत्यस्य एकस्य केवलस्यावधारित इति शाश्वतः । मुमुचे कर्मकर्तरि लिट् । स्वयमेव मुक्त इत्यर्थः । अस्मिन्नर्थे— 'एष वा अनृणो यः पुत्री' इति श्रुतिः प्रमाणम् ॥ २० ॥

श्रुतस्य यायादयमन्तमर्भकस्तथा परेषां युधि चेति पार्थिवः ।
अवेक्ष्य धातोर्गमनार्थमर्थविच्चकार नाम्ना रघुमात्मसम्भवम् ॥ २१ ॥

श्रुतस्येति । अर्थविच्छब्दार्थज्ञः पार्थिवः पृथिवीश्वरो दिलीपः । अयमर्भको बालकः श्रुतस्य शास्त्रस्यान्तं पारं यायात् । तथा युधि परेषां शत्रूणामन्तं पारं च यायात्, गन्तुं शक्नुयादित्यर्थः । 'शकि लिङ् च' इति शक्यार्थे लिङ् इति हेतोर्धातोः लघिवधिलङ्घि गत्यर्थाः इति लघिधातोर्गमनाख्यमर्थमर्थविदवेक्ष्यालोच्य । आत्मसम्भवं पुत्रं नाम्ना रघुं चकार । "लङ्घिबंह्योर्नलोपश्च" इत्युप्रत्यये नकारलोपश्च बाहुलकात् लो रः इति वैकल्पिके रेफादेशे रघुरिति रूपं सिद्धम् । अत्र मनुः—"आधीयते तु प्रकृतिसम्बन्धे नाम कर्म विधीयते इति ॥ २१ ॥

पितुः प्रयत्नात्स समग्रसम्पदः शुभैः शरीरावयवैर्दिने दिने ।
पुपोष वृद्धिं हरिदश्वदीधितेरनुप्रवेशादिव बालचन्द्रमाः ॥ २२ ॥

पितुरिति । स रघुः समग्रसम्पदः पूर्णलक्ष्मीकस्य पितुर्दिलीपस्य प्रयत्ना-च्छुभैर्मनोहरैः शरीरावयवैः । हरिदश्वदीधितेः सूर्यस्य रश्मेः । भास्वद्विवस्व-त्सप्ताश्वहरिदश्वोष्णरश्मयः इत्यमरः । अनुप्रवेशाद्बालचन्द्रमा इव । दिने दिने प्रति-दिनम् । "नित्यवीप्सयोः इति द्विर्वचनम् । वृद्धिं पुपोष । अत्र वराहसंहितावच-नम्— सलिलमये शशिनि रवेर्दीधितयो मूर्छितास्तमो नैशम् । क्षपयन्ति दर्पणो-दरनिहिता इव मन्दिरस्यान्तः ॥ इति ॥ २२ ॥

उमावृषाङ्कौ शरजन्मना यथा यथा जयन्तेन शचीपुरन्दरौ ।
तथा नृपः सा च सुतेन मागधी ननन्दतुस्तत्सदृशेन तत्समौ ॥ २३ ॥

उमेति । उमावृषाङ्कौ पार्वतीपरमेश्वरौ शरजन्मना कार्त्तिकेयेन । "कार्त्तिकेयो महासेनः शरजन्मा षडाननः इत्यमरः । यथा ननन्दतुः । शचीपुरन्दरौ जयन्तेन जयन्ताख्येन सुतेन । जयन्तः पाकशासनिः इत्यमरः । यथा ननन्दतुः । तथा तत्समौ तौ उमावृषाङ्काभ्यां शचीपुरन्दराभ्यां च समौ तुल्यौ सा मागधी नृपश्च तत्स

यथोक्तेन ताभ्यां कुमारजयन्ताभ्यां सदृशेन सुतेन ननन्दतुः । मागधी प्रसन्ना स्नाता ॥ २३ ॥

रथाङ्गनाम्नोरिव भाववन्धनं बभूव यत्प्रेम परस्पराश्रयम् ।
विभक्तमप्येकसुतेन तत्तयोः परस्परस्योपरि पर्यचीयत ॥ २४ ॥

रथाङ्गेति । रथाङ्गनाम्नी च रथाङ्गनामा च रथाङ्गनामानौ चक्रवाकौ । "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः । तयोरिव तयोर्दम्पत्योर्भावबन्धनं हृदयाकर्षकं परस्पराश्रयमन्योन्यविषयं यत्प्रेम बभूव तदेकेन केवलेन ताभ्यामन्येन वा । "एके मुख्यान्यकेवलाः" इत्यमरः । सुतेन विभक्तमपि कृतविभागमपि परस्परस्योपरि पर्यचीयत ववृधे । कर्मकर्तरि लिट् । अकृत्रिमत्वात्स्वयमेवोपचितमित्यर्थः । यदेकपात्रं वस्तु तदपात्रद्वये विभज्यमानं हीयते । अत्र तु तयोः प्रागेकैककर्तृकमेकैकविषयं प्रेम सम्प्रति द्वितीयविषयलाभेऽपि नाहीयत । प्रत्युतोपचितमेवाभूदिति भावः ॥ २४ ॥

उवाच धात्र्या प्रथमोदितं वचो ययौ तदीयामवलम्ब्य चाङ्गुलिम् ।
अभूच्च नम्रः प्रणिपातशिक्षया पितुर्मुदं तेन ततान सोऽर्भकः ॥ २५ ॥

उवाचेति । सोऽर्भकः शिशुः । "पोतः पाकोऽर्भको डिम्भः पृथुकः शावकः शिशुः" इत्यमरः । धात्र्योपमात्रा । "धात्री जनन्यामलकीवसुमत्युपमातृषु" इति विश्वः । प्रथममुदितमुपदिष्टं वच उवाच । तदीयामङ्गुलिमवलम्ब्य ययौ च । प्रणिपातस्य शिक्षयोपदेशेन नम्रोऽभूच्च । इति यत्तेन पितुर्मुदं ततान ॥ २५ ॥

तमङ्कमारोप्य शरीरयोगजैः सुखैर्निषिञ्चन्तमिवामृतं त्वचि ।
उपान्तसम्मीलितलोचनो नृपश्चिरात्सुतस्पर्शरसज्ञतां ययौ ॥ २६ ॥

तमिति । शरीरयोगजैः सुखैस्त्वचि त्वगिन्द्रियेऽमृतं निषिञ्चन्तं वर्षन्तमिव तं पुत्रमङ्कमारोप्य सुखातिरेकादुपान्तयोः प्रान्तयोः सम्मीलिते लोचने यस्य सः । नृपश्चिरात्सुतस्पर्शरसज्ञतां ययौ । रसः स्वादः ॥ २६ ॥

अमंस्त चानेन परार्ध्यजन्मना स्थितेरभेत्ता स्थितिमन्तमन्वयम् ।
स्वमूर्तिभेदेन गुणाग्र्यवर्तिना पतिः प्रजानामिव सर्गमात्मनः ॥ २७ ॥

अमंस्तेति । स्थितेरभेत्ता मर्यादापालकः स नृपः परार्ध्यजन्मनोत्कृष्टजन्मनाऽनेन रघुणान्वयं वंशम् । प्रजानां पतिर्ब्रह्मा । गुणाः सत्त्वादयः तेष्वग्र्येण मुख्येन सत्त्वेन वर्तते व्याप्रियत इति गुणाग्र्यवर्ती तेन स्वस्य मूर्तिभेदेनावतारविशेषेण विष्णुनात्मनः सर्गं सृष्टिमिव । स्थितिमन्तं प्रतिष्ठावन्तममंस्त मन्यते स्म । मन्य

तदनुरागस्यादिक्प्रतियोगः । अत्रोपमानोपमेययोरितरेतरविधेयत्वादितरेतरान्वयोऽल्पा-
नि । तत्र रघुपक्षे—गुणा विद्याविनयादयः । 'गुणोऽप्रधाने रूपादौ मौर्व्यां सूदे वृको-
दरे । त्यागेऽमर्षविसन्ध्यादिविधादिष्वरितादिषु ॥ इति विश्वः । शेषं सुगमम् ॥२७॥

स वृत्तचूलश्चलकाकपक्षकैरमात्यपुत्रैः सवयोभिरन्वितः ।
लिपेर्यथावद्ग्रहणेन वाङ्मयं नदीमुखेनेव समुद्रमाविशत् ॥ २८ ॥

स इति । चूडा कार्या द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः । प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्तव्या श्रुतिचोदनात् ॥ इति मनुस्मरणात्तृतीये वर्षे वृत्तचूलो निष्पन्नचूडाकर्मा सन् । डलयोरभेदः । स रघुः । 'प्राप्ते तु पञ्चमे वर्षे विद्यारम्भं च कारयेत्' इति वचनात्पञ्चमे वर्षे चलकाकपक्षकैश्चञ्चलशिखण्डकैः । 'बालानां तु शिखा प्रोक्ता काकपक्षः शिखण्डकः' इति हलायुधः । सवयोभिः स्निग्धैः । 'वयस्यः स्निग्धः सवयाः' इत्यमरः । अमात्यपुत्रैरन्वितः सन् । लिपेः पञ्चाशद्वर्णात्मिकाया मातृकाया यथावद्ग्रहणेन सम्यग्बोधेनोपायभूतेन वाङ्मयं शब्दजातम् । नद्याः मुखं द्वारम् । 'मुखं तु वदने मुख्यारम्भे द्वाराभ्युपाययोः' इति यादवः । तेन करणेन मकराकरं समुद्रमिव आविशत्प्रविवेश शास्त्राणि विवेशेत्यर्थः ॥ २८ ॥

अथोपनीतं विधिवद्विपश्चितो विनिन्युरेनं गुरवो गुरुप्रियम् ।
अवन्ध्ययत्नाश्च बभूवुरत्र ते क्रिया हि वस्तूपहिता प्रसीदति ॥ २९ ॥

अथेति । 'गर्भाष्टमेऽब्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् । गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भात्तु द्वादशे विशः' ॥ इति मनुस्मरणादत्र गर्भैकादशेऽब्दे विधिवदुपनीतं गुरुप्रियमेनं रघुं विपश्चितो विद्वांसो गुरवो विनिन्युः शिक्षितवन्तः । ते गुरवोऽत्रास्मिन्रघाववन्ध्ययत्नाश्च बभूवुः । तथाहि क्रिया शिक्षा । 'क्रिया तु निष्कृतौ शिक्षाचिकित्सोपायकर्मसु' इति यादवः । वस्तुनि पात्रभूते उपहिता प्रयुक्ता प्रसीदति फलति । 'क्रिया हि द्रव्यं विनयति नाद्रव्यम्' इति कौटिल्यः ॥ २९ ॥

धियः समग्रैः स गुणैरुदारधीः क्रमाच्चतस्रश्चतुरर्णवोपमाः ।
ततार विद्याः पवनातिपातिभिर्दिशो हरिद्भिर्हरितामिवेश्वरः ॥ ३० ॥

धिय इति । अत्र कामन्दकः— 'शुश्रूषा श्रवणं चैव ग्रहणं धारणं तथा । ऊहापोहोऽर्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानं च धीगुणाः' ॥ इति । 'आन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती । एता विद्याश्चतस्रस्तु लोकसंस्थितिहेतवः' ॥ इति च । उदारधी-
र्महाबुद्धिः स रघुः समग्रैर्धियो गुणैः, चत्वारोऽर्णवा उपमा यासां ताश्चतुरर्णवोपमाः ।

“तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च” इत्युत्तरपदसमासः । चतस्रो दिशः हरितो दिशा नीरजः सूर्यः पवनातिपातिभिर्हरिद्भिर्हरिदश्वैः । “हरिन्ककुभि वर्णे च तृणवाजि-विशेषयोः” इति विश्वः । चतस्रो दिश इव समाससार । चतुर्थ्यैवोपमर्शं दिशामपि इत्यनम् ॥ ३० ॥

त्वचं स मेध्यां परिधाय रौरवीमशिक्षतास्त्रं पितुरेव मन्त्रवत् ।
न केवलं तद्गुरुरेकपार्थिवः क्षितावभूदेकधनुर्धरोऽपि सः ॥ ३१ ॥

त्वचमिति । स रघुः । “चर्माणि रौरववास्तानि वसीरन् ब्रह्मचारिणः । वसी-रन्नानुपूर्व्येण शाणक्षौमाविकानि च” ॥ इति मनुस्मरणान्मेध्यां शुद्धां रौरवीं रुरु-सम्बन्धिनीम् । रुरुर्महाकृष्णसारः इति यादवः । त्वचं चर्म परिधाय वसित्वा मन्त्रवत्समन्त्रकमस्त्रमाग्नेयादिकं पितुरेवोपाध्यायादशिक्षताभ्यस्तवान् । “आख्याता-पयोगे” इत्यपादानसंज्ञा । पितुरेवेत्यवधारणमुपपादयति—नेति । तद्गुरुः तस्य पिता दिलीपः केवलं पृथिवीश्वर एव नाभूत् । किन्तु क्षितौ स दिलीप एको धनुर्धरोऽप्यभूत् ॥ ३१ ॥

महोक्षतां वत्सतरः स्पृशन्निव द्विपेन्द्रभावं कलभः श्रयन्निव ।
रघुः क्रमाद्यौवनभिन्नशैशवः पुपोष गाम्भीर्यमनोहरं वपुः ॥ ३२ ॥

महोक्षतामिति । रघुः क्रमाद्यौवनेन भिन्नशैशवो निरस्तशिशुभावः सन् । महांश्चासावुक्षा महोक्षो महर्षभः । “अचतुरविचतुर—”इत्यादिसूत्रेण निपातनादकारान्त-त्वम् । तस्य भावस्तत्ता तां स्पृशन्प्राप्नुवन्वत्सतरो दम्य इव । “दम्यवत्सतरौ समौ” इत्यमरः । द्विपेन्द्रभावं महागजत्वं श्रयन्नाश्रयन् कलभः करिपोत इव । गाम्भीर्येणाप्र-धृष्यत्वेन मनोहरं वपुः पुपोष ॥ ३२ ॥

अथास्य गोदानविधेरनन्तरं विवाहदीक्षां निरवर्तयद्गुरुः ।
नरेन्द्रकन्यास्तमवाप्य सत्पतिं तमोनुदं दक्षसुता इवाबभुः ॥ ३३ ॥

अथेति । “लोमादिके गवोपदे मधुभेदर्धिमिश्रयोः । स्त्री तु स्यादौषधि भारत्यां भूमौ च सुरभावपि । पुंस्त्रियोः स्वर्गवज्राम्बुरश्मिदृग्बाणलोमसु” ॥ इति केशवः । गावो लोमानि केशा दीयन्ते खण्ड्यन्तेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या गोदानं नाम ब्राह्मणा-दीनां षोडशादिषु वर्षेषु कर्तव्यं केशान्ताख्यं कर्मोच्यते । तदुक्तं मनुना— “केशान्तः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते । राजन्यबन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्व्यधिके ततः” ॥ इति । अथ गुरुः पिता । “गुरुर्गीष्पतिपित्राद्यौ” इत्यमरः । अस्य गोदानविधेरनन्तरं

विवाहदीक्षां निरवर्तयत् कृतवानित्यर्थः । अथ नरेन्द्रकन्यास्तं रघुम् । दक्षस्य सुता रोहिण्यादयस्तमोनुदं चन्द्रमिव । 'तमोनुदोऽग्निचन्द्रार्काः' इति विश्वः । सत्पतिम् आप्याबभुः । रघुरपि तमोनुत् । अत्र मनुः—"वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम् । अविप्लुतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममाविशेत् ॥ इति ॥ ३३ ॥

सम्प्रति यौवराज्ययोग्यतामाह—

युवा युगव्यायतबाहुरंसलः कपाटवक्षाः परिणद्धकन्धरः ।
वपुःप्रकर्षादजयद्गुरुं रघुस्तथापि नीचैर्विनयाददृश्यत ॥ ३४ ॥

युवेति । युवा युगो नाम धुर्यस्कन्धगः सन्निकृष्टस्तो नाभायुक्तो दारुवि-शेष । 'यानाद्ये युगः पुंसि युगं युग्मे कृतादिषु' इत्यमरः । युगवदायतौ दीर्घौ बाहू यस्य सः । अंसावस्य स्त इत्यंसलः बलवान् मांसलश्चेति क्षीरस्वामी । बल-वान्मांसलोंऽसल इत्यमरः । "वत्सांसाभ्यां कामबले' इति लच्प्रत्ययः । कपा-टवक्षा परिणद्धकन्धरो विशालग्रीव । 'परिणद्धो विशालका' इत्यमरः । रघुर्वपुः-प्रकर्षादभिव्यक्ताधिकमहत्त्वाद्गुरुं पितरमजयत् । तथापि विनयावनमत्वेन नीचैरल्प-कोऽदृश्यत । अनेनास्यौद्धत्यं च निरसितम् ॥ ३४ ॥

सम्प्रति तस्य यौवराज्यमाह—

ततः प्रजानां चिरमात्मना धृतां नितान्तगुर्वीं लघयिष्यता धुरम् ।
निसर्गसंस्कारविनीत इत्यसौ नृपेण चक्रे युवराजशब्दभाक् ॥ ३५ ॥

तत इति । ततः आत्मना चिरं धृतां नितान्तगुर्वीम् । 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीप् । प्रजानां धुरं पालनप्रयासं लघयिष्यता लघु करिष्यता । 'तत्करोति तदाचष्टे' इति लघुशब्दाण्णिच् । ततो 'लृटः सद्वा' इति शतृप्रत्ययः । नृपेण असौ रघुर्निसर्गेण स्वभावेन संस्कारेण शास्त्राभ्यासजनितवासनया च विनीतो नम्र इति हेतोः । युवराज इति शब्दं भजतीति तथोक्तः । 'भजो ण्विः' इति ण्वि-प्रत्ययः । चक्रे कृतः । द्विविधो विनयः । 'स्वाभाविकः कृत्रिमश्च' इति कौटिल्यः । उभयसम्पन्नत्वात्पुत्रं युवराजं चकारेत्यर्थः । अत्र कामन्दकः—"विनयोपग्रहान्भूत्यै कुर्वीत नृपतिः सुतान् । अविनीतकुमारं हि कुलमाशु विशीर्यते । विनीतमौरसं पुत्रं यौवराज्येऽभिषेचयेत् ॥ इति ॥ ३५ ॥

नरेन्द्रमूलायतनादनन्तरं तदास्पदं श्रीर्युवराजसंज्ञितम् ।
अगच्छदंशेन गुणाभिलाषिणी नवावतारं कमलादिवोत्पलम् ॥ ३६ ॥

नरेन्द्रेति । गुणानभिलषतीत्येवंशीला गुणाभिलाषिणी श्रीः रा ज्यलक्ष्मीः यथाक्रमा च नरेन्द्रो दिलीप एव मूलायतनं प्रधानस्थानं तस्मात् । अ पायनात । अनन्तरं संनिहितम् । युवराज इति संज्ञाऽस्य संजाता युवराजसंज्ञितम् । तारकादित्वादितच्प्रत्ययः । आस्पदं पदं स्थानमास्पदम् । "आस्पदं प्रतिष्ठायाम्" इति निपातः । स रघुरिमास्पदं तदास्पदम् । कमलादिवाचरोत्पलमाधानावतारमचिरो त्पन्नमुत्पलमिव अंशेनागच्छत् । स्त्रियो हि नूतने रज्यन्त इति भावः ॥ ३६ ॥

विभावसुः सारथिनेव वायुना घनव्यपायेन गभस्तिमानिव ।
बभूव तेनातितरां सुदुःसहः कटप्रभेदेन करीव पार्थिवः ॥ ३७ ॥

विभावसुरिति । सारथिना सहायभूतेन एतद्विशेषणमुत्तरवाक्येष्वप्यनुषञ्ज नीयम् । वायुना विभावसुरग्निरिव । 'सूर्यवह्नी विभावसू' इत्यमरः । घनव्यपायेन शरत्समयेन सारथिना गभस्तिमान्सूर्य इव अथो गण्डः । गण्डः कटो मदो दान म्' इत्यमरः । तस्य प्रभेदः स्फुटनम्, मदोदय इत्यर्थः । तेन करीव पार्थिवो दि लीपस्तेन रघुणाऽतितरामत्यन्तं सुदुःसहः सुदुःसहो बभूव ॥ ३७ ॥

नियुज्य तं होमतुरङ्गरक्षणे धनुर्धरं राजसुतैरनुद्रुतम् ।
अपूर्णमेकेन शतक्रतूपमः शतं क्रतूनामपविघ्नमाप सः ॥ ३८ ॥

नियुज्येति । शतक्रतुरिन्द्र उपमा यस्य स शतक्रतूपमः स दिलीपः । शतं वै तुभ्या राजपुत्रा देवा आशापालाः" इत्यादिश्रुत्या । राजसुतैरनुद्रुतमनुगतं धनु र्धरं तं रघुं होमतुरङ्गरक्षणे नियुज्य एकेन क्रतुनाऽपूर्णमेकेनोनं क्रतूनामश्वमेधा नां शतमपविघ्नमपगतविघ्नं यथा तथाप ॥ ३८ ॥

ततः परं तेन मखाय यज्वना तुरङ्गमुत्सृष्टमनर्गलं पुनः ।
धनुर्भृतामग्रत एव रक्षिणां जहार शक्रः किल गूढविग्रहः ॥ ३९ ॥

तत इति । ततः परमेकोनशतक्रतुप्राप्त्यनन्तरं यज्वना विधिनेष्टवता तेन दिलीपेन पुनः पुनरपि मखाय मखं कर्तुम् । "क्रियार्थोपपदस्य—"इत्यादिना चतु र्थी । उत्सृष्टं मुक्तमनर्गलमप्रतिबन्धम् । अस्मात्तत्परैरपतिभिरनर्गलः । "अपर्याप्तोऽ- नर्गलोऽस्यमनुचरन्ति" इत्यापस्तम्बस्मरणात् । तुरङ्गं धनुर्भृतां रक्षिणां रक्षकाणाम ग्रत एव शक्रो गूढविग्रहः सन् जहार किल । किलेत्यैतिह्ये ॥ ३९ ॥

विषादलुप्तप्रतिपत्ति विस्मितं कुमारसैन्यं सपदि स्थितं च तत् ।
वसिष्ठधेनुश्च यदृच्छयाऽऽगता श्रुतप्रभावा ददृशेऽथ नन्दिनी ॥ ४० ॥

विषादेति । तत्कुमारस्य सैन्यं सेना सपदि । विषादः इष्टनाशकृतो मनोभङ्गः । तदुक्तम्—"विषादश्चेतसो भङ्ग उपायाभावनाशयोः" इति । तेन लुप्ता प्रतिपत्तिः कर्तव्यज्ञानं यस्य तत्तथोक्तम् । विस्मितमश्वनाशस्याकस्मिकत्वादाश्चर्यं चित्रं सत् स्थितं तस्थौ । अत्र श्रुतप्रभावा यशस्विनी सौरभेय्याऽऽगता 'रघोः' समागमनानन्तरमनुजिघृक्षयेति भावः । नन्दिनी नाम वसिष्ठधेनुः ददृशे तौ चक्षुरन् विस्मयमूचे ॥ ४० ॥

तदङ्गनिस्यन्दजलेन लोचने प्रमृज्य पुण्येन पुरस्कृतः सताम् ।
अतीन्द्रियेष्वप्युपपन्नदर्शनो बभूव भावेषु दिलीपनन्दनः ॥ ४१ ॥

तदङ्गेति । सतां पुरस्कृतः पूजितो दिलीपनन्दनो रघुः पुण्येन तस्या नन्दिन्या अङ्गं तस्य निस्यन्दो द्रवः स एव जलम्, मूत्रमित्यर्थः । तेन लोचने प्रमृज्य शोधयित्वा अतीन्द्रियेष्विन्द्रियाण्यतिक्रान्तेषु । अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया इति समासः । द्विगुप्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमासेषु परवल्लिङ्गताप्रतिषेधाद्विशेष्यलिङ्गम् । भावेष्वपि वस्तुषूपपन्नदर्शनः सम्पन्नसाक्षात्कारशक्तिर्बभूव ॥ ४१ ॥

स पूर्वतः पर्वतपक्षशातनं ददर्श देवं नरदेवसम्भवः ।
पुनः पुनः सूतनिषिद्धचापलं हरन्तमश्वं रथरश्मिसंयतम् ॥ ४२ ॥

स इति । नरदेवसम्भवः स रघुः पुनः पुनः सूतेन निषिद्धचापलं निवारितचेष्टं रथस्य रश्मिभिः प्रग्रहैः । "किरणप्रग्रहौ रश्मी" इत्यमरः । संयतं बद्धमश्वं हरन्तं पर्वतपक्षाणां शातनं छेदकं देवमिन्द्रं पूर्वतः पूर्वस्यां दिशि ददर्श ॥ ४२ ॥

शतैस्तमक्ष्णामनिमेषवृत्तिभिर्हरिं विदित्वा हरिभिश्च वाजिभिः ।
अवोचदेनं गगनस्पृशा रघुः स्वरेण धीरेण निवर्तयन्निव ॥ ४३ ॥

शतैरिति । रघुस्तमक्ष्णामनिमेषवृत्तिभिर्निमेषव्यापाररहितैः शतैः हरिं 'महेन्द्रः' । हरिर्वाच्यवदाख्यातो हरित्कपिलवर्णयोः इति विश्वः । वाजिभिरश्वैश्च हरिभिः हरिद्वर्णैः विदित्वा । हरिर्वातार्कचन्द्रेन्द्रयमोपेन्द्रमरीचिषु इति विश्वः । एनमिन्द्रं गगनस्पृशा व्यापिना धीरेण गम्भीरेण स्वरेण ध्वनिना निवर्तयन्निवावोचत् ॥ ४३ ॥

मखांशभाजां प्रथमो मनीषिभिस्त्वमेव देवेन्द्र सदा निगद्यसे ।
अजस्रदीक्षाप्रयतस्य मद्गुरोः क्रियाविघाताय कथं प्रवर्तसे ॥ ४४ ॥

मखांशेति । हे देवेन्द्र ! मनीषिभिस्त्वमेव मखांशभाजां यज्ञभागभुजां प्रथमः सदा निगद्यसे कथ्यसे । तथाप्यजस्रदीक्षायां नित्यदीक्षायां प्रयतस्य मद्गुरोः

क्रियाविघातार्थं क्रतुविघाताय क्रियां विहन्तुमित्यर्थः । "तुमर्थाच्च भाववचनात्" इति चतुर्थी । कथं प्रवर्तसे ॥ ४४ ॥

त्रिलोकनाथेन सदा मखद्विषस्त्वया नियम्या ननु दिव्यचक्षुषा ।
स चेत्स्वयं कर्मसु धर्मचारिणां त्वमन्तरायो भवसि च्युतो विधिः ॥ ४५ ॥

त्रिलोकेति । त्रयाणां लोकानां नाथस्त्रिलोकनाथः । "तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च" इत्यनेनोत्तरपदसमासः । तेन त्रैलोक्यनियामकेन दिव्यचक्षुषातीन्द्रियार्थदर्शिना त्वया मखद्विषः क्रतुविघातकाः सदा नियम्या ननु शिक्ष्याः खलु । स त्वं धर्मचारिणां कर्मसु क्रतुषु स्वयमन्तरायो विघ्नो भवसि चेत् । विधिरनुष्ठानं च्युतः नष्टः । लोके सत्कर्मकथैवास्तमितेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

तदङ्गमग्र्यं मघवन्महाक्रतोरमुं तुरङ्गं प्रतिमोक्तुमर्हसि ।
पथः श्रुतेर्दर्शयितार ईश्वरा मलीमसामाददते न पद्धतिम् ॥ ४६ ॥

तदङ्गमिति । हे मघवन् ! तत्तस्मात्कारणान्महाक्रतोरश्वमेधस्याग्र्यं श्रेष्ठमङ्गं साधनममुं तुरङ्गं प्रतिमोक्तुं प्रतिदातुमर्हसि । तथाहि । श्रुतेः पथो दर्शयितारः सन्मार्गप्रदर्शका ईश्वरा महान्तो मलीमसां मलिनां पद्धतिं मार्गं नाददते न स्वीकुर्वते । असन्मार्गं नावलम्बन्त इत्यर्थः । "मलीमसं तु मलिनं कच्चरं मलदूषितम्" इत्यमरः ॥ ४६ ॥

इति प्रगल्भं रघुणा समीरितं वचो निशम्याधिपतिर्दिवौकसाम् ।
निवर्तयामास रथं सविस्मयः प्रचक्रमे च प्रतिवक्तुमुत्तरम् ॥ ४७ ॥

इतीति । इति रघुणा समीरितं प्रगल्भं वचो निशम्याकर्ण्य । दिवौकसः स्वर्गौकसः । 'दिवं स्वर्गेऽन्तरिक्षे च' इति विश्वः । तेषामधिपतिर्देवेन्द्रो रघुप्रभावात्सविस्मयः सन् रथं निवर्तयामास । उत्तरं प्रतिवक्तुं प्रचक्रमे च ॥ ४७ ॥

यदात्थ राजन्यकुमार तत्तथा यशस्तु रक्ष्यं परतो यशोधनैः ।
जगत्प्रकाशं तदशेषमिज्यया भवद्गुरुर्लङ्घयितुं ममोद्यतः ॥ ४८ ॥

यदिति । हे राजन्यकुमार ! क्षत्रियकुमार । "मूर्धाभिषिक्तो राजन्यो बाहुजः क्षत्रियो विराट्" इत्यमरः । यदात्थ ब्रवीषि । "ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः" इत्यनेनाहादेशः । तत्तथा सत्यम् । किं तु यशोधनैर्यशःसारैः परतः शत्रुभ्यः यशो रक्ष्यम् । तत्र किमित्याह—भवद्गुरुस्त्वत्पिता जगत्प्रकाशं लोकप्रसिद्धमशेषं सर्वं मम तद्यश इज्यया यागेन लङ्घयितुं तिरस्कर्तुमुद्यत उद्युक्तः ॥ ४८ ॥

किं तत इत्याह—

हरिर्यथैकः पुरुषोत्तमः स्मृतो महेश्वरस्त्र्यम्बक एव नापरः ।
तथा विदुर्मां मुनयः शतक्रतुं द्वितीयगामी नहि शब्द एष नः ॥४९॥

हरिरिति । पुरुषेषूत्तम इति सप्तमीसमासः । 'न निर्धारणे' इति षष्ठीसमासनिषेधात् । कर्मधारये तु । "सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः" इत्युत्तमपुरुष इति स्यात् । यथा हरिर्विष्णुरेक एव पुरुषोत्तमः स्मृतः । यथा च त्र्यम्बकः शिव एव महेश्वरः स्मृतः । नापरोऽपरः पुमान् । तथा मां मुनयः शतक्रतुं विदुर्विदन्ति । 'विदो लटो वा' इति झेर्जुसादेशः । नोऽस्माकम् हरिहरयोर्मम चेत्यर्थः । एष त्रितयोऽपि शब्दो द्वितीयगामी नहि । द्वितीयाश्रितकरणे गमिगम्यादीनामुपसंख्यानात्समासः ॥ ४९ ॥

अतोऽयमश्वः कपिलानुकारिणा पितुस्त्वदीयस्य मयाऽपहारितः ।
अलं प्रयत्नेन तवात्र मा निधाः पदं पदव्यां सगरस्य सन्ततेः ॥५०॥

अत इति । अतोऽस्मादेव शतक्रतुत्वस्यासाधारण्यादेव हेतोः । अयमश्वः कपिलानुकारिणा कपिलमुनितुल्येन मयाऽपहारितोऽपहृतः । अपहारित इति स्वार्थे णिच् । तवात्राश्वे प्रयत्नेनालम् प्रयत्नो मा कारीरित्यर्थः । निषेधस्य निषेधं प्रति करणत्वात्तृतीया । सगरस्य राज्ञः सन्ततेः सन्तानस्य पदव्यां पदं मा निधाः न निधेहि । निपूर्वाद्दधातेर्लुङ् । 'न माङ्योगे' इत्यडागमप्रतिषेधः । महदास्कन्दनं ते विनाशमूलं भवेदिति भावः ॥ ५० ॥

ततः प्रहस्यापभयः पुरन्दरं पुनर्बभाषे तुरगस्य रक्षिता ।
गृहाण शस्त्रं यदि सर्ग एष ते न खल्वनिर्जित्य रघुं कृती भवान् ॥५१॥

तत इति । ततस्तुरगस्य रक्षिता रघुः प्रहस्य प्रहासं कृत्वा । अपभयो निर्भीकः सन् । पुनः पुरन्दरं बभाषे । किमिति—हे देवेन्द्र ! यद्येषोऽयमीदृशरूपस्ते तव सर्गो निश्चयः । 'सर्गः स्वभावनिर्मोक्षनिश्चयाध्यायसृष्टिषु' इत्यमरः । तर्हि शस्त्रं गृहाण । भवान्रघुं मामनिर्जित्य । कृतमनेनेति कृती । कृतार्थो न खलु । "इष्टादिभ्यश्च" इतीनिप्रत्ययः । रघुमित्यनेनात्मनो दुर्जयत्वं सूचितम् ॥ ५१ ॥

स एवमुक्त्वा मघवन्तमुन्मुखः करिष्यमाणः सशरं शरासनम् ।
अतिष्ठदालीढविशेषशोभिना वपुःप्रकर्षेण विडम्बितेश्वरः ॥ ५२ ॥

स इति । स रघुरुन्मुखः सन् । मघवन्तमिन्द्रमेवमुक्त्वा शरासनं चापं सशरं

परिष्वमानः । आकीर्णेनाक्षीणाश्मेन स्थानभेदेन नियमशोभिनाऽतिमात्रशोभिना वपुः प्रकर्षेण देहोत्कर्षेण विडम्बितेश्वरोऽनुकृतपिनाकी सन् । अतिष्ठत् । आकीर्णलक्षणमाह यादवः— स्थानानि धन्विनां पञ्च तत्र वैशाखमस्त्रियाम् । त्रिवितस्त्यन्तरौ पादौ मण्डलं तोरणाकृति ॥ अन्वर्थं स्यात्समपदमालीढं तु ततोऽग्रतः । दक्षिणे वामपा कुञ्च्य प्रत्यालीढविपर्ययः ॥ इति ॥ ५२ ॥

रघोरवष्टम्भमयेन पत्रिणा हृदि क्षतो गोत्रभिदप्यमर्षणः ।
नवाम्बुदानीकमुहूर्तलाञ्छने धनुष्यमोघं समधत्त सायकम् ॥ ५३ ॥

रघोरिति । रघोरवष्टम्भमयेन स्तम्भरूपेण । 'अवष्टम्भः सुवर्णे च स्तम्भ प्रारम्भयोरपि' इति विश्वः । पत्रिणा बाणेन हृदि हृदये क्षतो विद्धः । अत एवामर्षणोऽसहनः क्रुद्ध इत्यर्थः । गोत्रभिदिन्द्रोऽपि । 'सम्भावनीये धीरेऽपि गोत्रः क्षोण्यां धरे मतः' इति विश्वः । नवाम्बुदानामनीकस्य वृन्दस्य मुहूर्तं क्षणमात्रं लाञ्छने चिह्नभूते धनुषि दिव्ये धनुषि स्वधनुषीत्यर्थः । अमोघमवन्ध्यं सायकं बाणं समधत्त संहितवान् ॥ ५३ ॥

दिलीपसूनोः स बृहद्भुजान्तरं प्रविश्य भीमासुरशोणितोचितः ।
पपावनास्वादितपूर्वमाशुगः कुतूहलेनेव मनुष्यशोणितम् ॥ ५४ ॥

दिलीपेति । भीमानां भयङ्कराणामसुराणां शोणिते रुधिरे उचितः परिचितः स इन्द्रमुक्त आशुगः सायको दिलीपसूनो रघोर्बृहद्विशालं भुजान्तरं वक्षः प्रविश्य । अनास्वादितपूर्वं पूर्वमनास्वादितम् । सुप्सुपेति समासः । मनुष्यशोणितं कुतूहलेनेव पपौ ॥ ५४ ॥

हरेः कुमारोऽपि कुमारविक्रमः सुरद्विपास्फालनकर्कशाङ्गुलौ ।
भुजे शचीपत्रविशेषकाङ्किते स्वनामचिह्नं निचखान सायकम् ॥ ५५ ॥

हरेरिति । कुमारस्य स्कन्दस्य विक्रम इव विक्रमो यस्य स तथोक्तः । "सप्तम्युपमानपूर्वस्य—" इत्यादिना समासः । कुमारोऽपि रघुरपि सुरद्विपस्यैरावतस्यास्फालनेन कर्कशा अङ्गुल्यो यस्य स तस्मिन् । शच्याः पत्रविशेषकैरङ्किते शचीपत्रविशेषकाङ्किते हरेरिन्द्रस्य भुजे स्वनामचिह्नं स्वनामाङ्कितं सायकं निचखान निखातवान् । विस्रम्भपराक्रमासहस्यार्थं महान्तमिमम इति भावः ॥ ५५ ॥

जहार चान्येन मयूरपत्रिणा शरेण शक्रस्य महाशनिध्वजम् ।
चुकोप तस्मै स भृशं सुरश्रियः प्रसह्य केशव्यपरोपणादिव ॥ ५६ ॥

जहारेति । अन्येन मयूरपत्रिणा मयूरपत्रवता शरेण धनुष्येवोग्रस्य महाध्वनिस्वनं महान्तमशनिरूपं ध्वजं जहार चिच्छेद च । स च सुरश्रियः प्रसह्य बलात् केशानां व्यपरोपणमवतारणं कृतवानिव । तस्मै रघवे भृशमत्यर्थं चुकोप । तं हन्तुमियेषेत्यर्थः । क्रुधद्रुहेर्ष्यासूयार्थानां यं प्रति कोपः इत्यनेन सम्प्रदानाच्चतुर्थी ॥५६॥

तयोरुपान्तस्थितसिद्धसैनिकं गरुत्मदाशीविषभीमदर्शनैः ।
बभूव युद्धं तुमुलं जयैषिणोरधोमुखैरूर्ध्वमुखैश्च पत्रिभिः ॥ ५७ ॥

तयोरिति । जयैषिणोरन्योन्यजयकाङ्क्षिणोस्तयोरिन्द्ररघ्वोः । गरुत्मन्तः पक्षवन्तः । गरुत्पक्षच्छदाः पत्रम् इत्यमरः । आशीर्विषाः आशिषि दंष्ट्रायां विषं येषां ते आशीविषाः सर्पाः । पृषोदरादित्वात्साधुः । स्त्र्याशीर्हिताशंसाहिदंष्ट्रयोः इत्यमरः । त इव भीमदर्शनाः । सपक्षाः सर्पा इव दुर्दर्शा भयानका इत्यर्थः । तैरधोमुखैरूर्ध्वमुखैश्च । पक्षिणोरूर्ध्वाधोदेशावस्थितत्वादिति भावः । पत्रिभिर्बाणैरुपान्तस्थितास्तटस्थाः सिद्धा देवा इन्द्रस्य सैनिकाश्च रघोर्यस्मिंस्तत्तथोक्तं तुमुलं सङ्कुलं युद्धं बभूव ॥ ५७ ॥

अतिप्रबन्धप्रहितास्त्रवृष्टिभिस्तमाश्रयं दुष्प्रसहस्य तेजसः ।
शशाक निर्वापयितुं न वासवः स्वतश्च्युतं वह्निमिवाद्भिरम्बुदः ॥५८॥

अतिप्रबन्धेति । वासवोऽतिप्रबन्धेनातिसातत्येन प्रहिताभिः प्रयुक्ताभिरस्त्रवृष्टिभिर्दुष्प्रसहस्य दुःखेन प्रसह्यत इति दुष्प्रसहं तस्य दुःखेनाभिभवनीयस्येत्यर्थः । तेजसः प्रतापस्याश्रयं तं रघुम् । अम्बुदोऽद्भिः स्वतश्च्युतं निर्गतं वह्निमिव । निर्वापयितुं न शशाक । रघोरपि मेघपावकवदिन्द्रांशसम्भवत्वादिति भावः ॥ ५८ ॥

ततः प्रकोष्ठे हरिचन्दनाङ्किते प्रमथ्यमानार्णवधीरनादिनीम् ।
रघुः शशाङ्कार्धमुखेन पत्रिणा शरासनज्यामलुनाद्विडौजसः ॥ ५९ ॥

तत इति । ततो रघुर्हरिचन्दनाङ्किते प्रकोष्ठे मणिबन्धे प्रमथ्यमानार्णवधीरनादिनीं प्रमथ्यमानार्णव इव धीरं गम्भीरं नदतीति तां तथोक्ताम् । वेवेष्टि व्याप्नोतीति विट् व्यापकमोजो यस्य स तस्य विडौजस इन्द्रस्य । पृषोदरादित्वात्साधुः । शरासनज्यां धनुर्मौर्वीम् । शशाङ्कस्यार्धं खण्ड इव मुखं फलं यस्य तेन पत्रिणाऽलुनादच्छिनत् ॥ ५९ ॥

स चापमुत्सृज्य विवृद्धमत्सरः प्रणाशनाय प्रबलस्य विद्विषः ।
महीध्रपक्षव्यपरोपणोचितं स्फुरत्प्रभामण्डलमस्त्रमाददे ॥ ६० ॥

स इति । विरामसत्प्रवृत्तैः स इन्द्रचापमुत्सृज्य प्रवकस्य विद्विष पत्त्रोः प्रमाथाय प्रयास । महीं धारयन्तीति महीध्राः पर्वता । मूलमित्युपाधित्वात्कस्प्रत्ययः । तेषां पक्षच्छेदपराभवे पक्षच्छेदे उचितं स्फुरत्प्रभामण्डलमस्त्रं वज्रायुधमाददे जग्राह ॥ ६० ॥

रघुर्भृशं वक्षसि तेन ताडितः पपात भूमौ सह सैनिकाश्रुभिः ।
निमेषमात्रादवधूय तद्व्यथां सहोत्थितः सैनिकहर्षनिःस्वनैः ॥ ६१ ॥

रघुरिति । रघुस्तेन वज्रेण भृशमत्यर्थं वक्षसि ताडितो हत सन् । सैनिकानामश्रुभि सह भूमौ पपात । तस्मिन्पतिते ते स्रस्तुरित्यर्थः । निमेषमात्रात्तद्व्यथां दुःखमवधूय तिरस्कृत्य सैनिकानां हर्षेण ये नि स्वनाः स्वेनादास्तैः सहोत्थितश्च । तस्मिन्नुत्थिते हर्षात्सिंहनादाश्चक्रुरित्यर्थ ॥ ६१ ॥

तथापि शस्त्रव्यवहारनिष्ठुरे विपक्षभावे चिरमस्य तस्थुषः ।
तुतोष वीर्यातिशयेन वृत्रहा पदं हि सर्वत्र गुणैर्निधीयते ॥ ६२ ॥

तथापीति । तथापि वज्रपातेऽपि शस्त्राणामायुधानां व्यवहारेण व्यापारेण निष्ठुरे क्रूरे विपक्षभावे शात्रवे चिरं तस्थुषः स्थितवतोऽस्य रघोर्वीर्यातिशयेन । वृत्रं हतवानिति वृत्रहा । 'ब्रह्मभ्रूणवृत्रेषु क्विप्' । तुतोष स्वयं वीर एव वीरं जानातीति भाव । कथं यस्मा अन्तोपाऽत्र आह—गुणै सर्वत्र शत्रुमित्रोदासीनेषु पदमङ्घ्रिर्निधीयते गुणैः सर्वत्र पदमभ्यस्त इत्यर्थः । गुणा शत्रुमप्यावर्जयन्तीति भाव ॥ ६२ ॥

असङ्गमद्रिष्वपि सारवत्तया न मे त्वदन्येन विसोढमायुधम् ।
अवेहि मां प्रीतमृते तुरङ्गमात्किमिच्छसीति स्फुटमाह वासवः ॥ ६३ ॥

असङ्गमिति । सारवत्त्वादद्रिष्वप्यसङ्गमप्रतिबन्धं मे मम आयुधं वज्रं त्वदन्येन न विसोढम् । अतो मां प्रीतं सन्तुष्टमवेहि । तुरङ्गमादृते तुरङ्गं वर्जयित्वा । 'अन्यारादितरर्ते— इति पञ्चमी' । किमिच्छसीति स्फुटं वासव आह—तुरङ्गमादन्यदत्त्व नास्तीति भाव ॥ ६३ ॥

ततो निषङ्गादसमग्रमुद्धृतं सुवर्णपुङ्खद्युतिरञ्जिताङ्गुलिम् ।
नरेन्द्रसूनुः प्रतिसंहरन्निषुं प्रियंवदः प्रत्यवदत्सुरेश्वरम् ॥ ६४ ॥

तत इति । ततो निषङ्गात्तूणीरादसमग्रं यथा तथोद्धृतं सुवर्णपुङ्खद्युतिभी रञ्जिता अङ्गुल्यो येन तमिषुं प्रतिसंहरन्निवर्तयन् । न प्रहरन्तं प्रहरेदिति निषेधादिति भावः । प्रियं वदतीति प्रियंवदः । "प्रियवशे वदः खच्" इति खच्प्रत्यय । अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम् इत्यनेन मुमागम । नरेन्द्रसूनू रघु सुरेश्वरं प्रत्यवदत् । न तु प्राहरदिति भाव ॥ ६४ ॥

अमोच्यमश्वं यदि मन्यसे प्रभो ततः समाप्ते विधिनैव कर्मणि ।
अजस्रदीक्षाप्रयतः स मद्गुरुः क्रतोरशेषेण फलेन युज्यताम् ॥ ६५ ॥

अमोच्यमिति । हे प्रभो इन्द्र । अश्वममोच्यं मन्यसे यदि ततस्तर्ह्यजस्रदी-क्षायां प्रयतः स मद्गुरुर्मम पिता विधिनैव कर्मणि समाप्ते सति क्रतोर्यत्फलं तेन फलेनाशेषेण कृत्स्नेन युज्यतां युक्तोऽस्तु । अश्वमेधफलमपि किमद्यैवेति भावः ॥ ६५ ॥

यथा च वृत्तान्तमिमं सदोगतस्त्रिलोचनैकांशतया दुरासदः ।
तवैव सन्देशहराद्विशांपतिः शृणोति लोकेश तथा विधीयताम् ॥ ६६ ॥

यथेति । सदोगतः सदोगृहं गतस्त्रिलोचनस्येश्वरस्यैकांशतयाऽष्टानामन्यतम-मूर्तित्वात् । दुरासदोऽस्माभिर्दुष्प्राप्यो विशांपतिर्यथेमं वृत्तान्तं तव सन्देशहरा-द्वार्ताहारकेण शृणोति च । हे लोकेशेन्द्र । तथा विधीयताम् ॥ ६६ ॥

तथेति कामं प्रतिशुश्रुवान्रघोर्यथागतं मातलिसारथिर्ययौ ।
नृपस्य नातिप्रमनाः सदोगृहं सुदक्षिणासूनुरपि न्यवर्तत ॥ ६७ ॥

तथेतीति । मातलिसारथिरिन्द्रो रघोः सम्बन्धिनं कामं मनोरथं तथेति तथा-स्त्विति प्रतिशुश्रुवान् । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुप्रत्ययः । यथागतं ययौ । सुदक्षिणासूनू रघुरपि नातिप्रमना विजयलाभेऽप्यश्वलाभाभावान्नातीव हृष्टः सन् । [illegible] नृपस्य सदोगृहं प्रति न्यवर्तत ॥ ६७ ॥

तमभ्यनन्दत्प्रथमं प्रबोधितः प्रजेश्वरः शासनहारिणा हरेः ।
परामृशन्हर्षजडेन पाणिना तदीयमङ्गं कुलिशव्रणाङ्कितम् ॥ ६८ ॥

तमिति । हरेरिन्द्रस्य शासनहारिणा पुरुषेण प्रथमं प्रबोधितो ज्ञापितः । वृत्तान्त-मिति शेषः । प्रजेश्वरो दिलीपो हर्षजडेन हर्षशिशिरेण पाणिना कुलिशव्रणाङ्कितम् । तस्य रघोरिदं तदीयम् । अङ्गं शरीरं परामृशंस्तं रघुमभ्यनन्दत् ॥ ६८ ॥

इति क्षितीशो नवतिं नवाधिकां महाक्रतूनां महनीयशासनः ।
समारुरुक्षुर्दिवमायुषः क्षये ततान सोपानपरम्परामिव ॥ ६९ ॥

इतीति । महनीयशासनः पूजनीयाज्ञः क्षितीश इत्यनेन प्रकारेण । इति हेतु-प्रकरणप्रकारादिसमाप्तिषु इत्यमरः । महाक्रतूनामश्वमेधानां नवभिरधिकां नवतिमे-कोनशतमायुषः क्षये [illegible] दिवं समारुरुक्षुरारोढुमिच्छुः सोपानानां परम्परां पङ्क्तिमिव ततान ॥

अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि सूनवे
नृपतिककुदं दत्त्वा यूने सितातपवारणम् ।
मुनिवनतरुच्छायां देव्या तया सह शिश्रिये
गलितवयसामिक्ष्वाकूणामिदं हि कुलव्रतम् ॥ ७० ॥

अथेति । अथ विषयेभ्यो व्यावृत्तात्मा निवृत्तचित्तः स दिलीपो यथाविधि यथाशास्त्रं यूने सूनवे नृपतिककुदं राजचिह्नम् । 'ककुत्ककुदं श्रेष्ठे वृषाङ्के राजलक्ष्मणि' इति विश्वः । सितातपवारणं श्वेतच्छत्रं दत्त्वा तया देव्या सुदक्षिणया सह मुनिवनतरुच्छायां शिश्रिये श्रितवान् । वानप्रस्थाश्रमं स्वीकृतवानित्यर्थः । तथा हि । गलितवयसां वृद्धानामिक्ष्वाकूणामिक्ष्वाकुवंशोद्भवानाम् । तद्राजसंज्ञकत्वाद्बहुत्वे लुक् । इदं वनगमनं कुलव्रतम् । देव्या सहेत्यनेन सपत्नीकवानप्रस्थाश्रमपक्ष उक्तः । तथा च याज्ञवल्क्यः– 'सुतविन्यस्तपत्नीकस्तया वानुगतो वनम् । वानप्रस्थो ब्रह्मचारी साग्निः सोपासनो व्रजेत्' ॥ इति । हरिणीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्– 'रसयुगहयैर्न्सौ म्रौ स्लौ गो यदा हरिणी तदा' इति ॥ ७० ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये रघुराज्याभिषेको नाम तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

चतुर्थः सर्गः ।

शारदा शारदाम्भोजवदना वदनाम्बुजे ।
सर्वदा सर्वदाऽस्माकं सन्निधिं सन्निधिं क्रियात् ॥

स राज्यं गुरुणा दत्तं प्रतिपद्याधिकं बभौ ।
दिनान्ते निहितं तेजः सवित्रेव हुताशनः ॥ १ ॥

स इति । स रघुर्गुरुणा पित्रा दत्तं राज्यं राज्ञः कर्म प्रजापरिपालनात्मकम् । पुरोहितादित्वाद्यक् । प्रतिपद्य प्राप्य । दिनान्ते सायंकाले सवित्रा सूर्येण निहितं तेजः प्रतिपद्य हुताशनोऽग्निरिव । अधिकं बभौ । 'सौरं तेजः सायमग्निं संक्रमते । आदित्यो वा अस्तं यन्नग्निमनुप्रविशति । अग्निं वा आदित्यः सायं प्रविशति' इत्यादिश्रुतिः प्रमाणम् ॥ १ ॥

दिलीपानन्तरं राज्ये तं निशम्य प्रतिष्ठितम् ।
पूर्वं प्रधूमितो राज्ञां हृदयेऽग्निरिवोत्थितः ॥ २ ॥

दिलीपेति । दिलीपानन्तरं राज्ये प्रतिष्ठितमवस्थितं तं रघुं निशम्याकर्ण्य पूर्वं दिलीपकाले राज्ञां हृदये प्रकर्षेण धूमोऽस्य सञ्जात प्रधूमितोऽग्निः सन्तापाग्निरुत्थित इव प्रज्वलित इव । पूर्वं मन्दोऽप्यभिवर्धमानः सन्तापोऽभूदित्यर्थः । राज्यकर्तृकस्यापि निशमनस्यात्मानुपपत्तेः समानकर्तृकत्वविरोधः ॥ २ ॥

पुरुहूतध्वजस्येव तस्योन्नयनपङ्क्तयः ।
नवाभ्युत्थानदर्शिन्यो ननन्दुः सप्रजाः प्रजाः ॥ ३ ॥

पुरुहूतेति । पुरुहूतध्वजः इन्द्रध्वजः । स किल राजभिः पूज्यते इत्युक्तं भविष्योत्तरे— 'एवं यः कुरुते यात्रामिन्द्रकेतोर्युधिष्ठिर । पर्जन्यः कामवर्षी स्यात्तस्य राज्ये न संशयः ॥ इति । "चतुरस्रं ध्वजाकारं राजद्वारे प्रतिष्ठितम् । आहुः शक्रध्वजं नाम पौरलोकसुखावहम्" ॥ इति । पुरुहूतध्वजस्येव तस्य रघोर्नवाभ्युत्थानमभ्युन्नतिमभ्युदयं च पश्यन्तीति नवाभ्युत्थानदर्शिन्यः । तदूर्ध्वं प्रसृता उन्नमितानां नयनपङ्क्तयो यासां ताः सप्रजाः ससन्ताना प्रजा जनाः । 'प्रजा स्यात्सन्ततौ जने' इत्युभयत्राप्यमरः । ननन्दुः ॥ ३ ॥

सममेव समाक्रान्तं द्वयं द्विरदगामिना ।
तेन सिंहासनं पित्र्यमखिलं चारिमण्डलम् ॥ ४ ॥

सममेवेति । द्विरद इव द्विरदेन गच्छतीति द्विरदगामी तेन । "कर्तर्युपमाने" इति सुप्यजाती– णाति च णिनि । तेन रघुणा समं युगपदेव द्वयं समाक्रान्तम् अधिष्ठितम् । किं तद्द्वयम् । पितुरागतं पित्र्यम् । 'पितुर्यत्' इति यत्प्रत्ययः । सिंहासनम् । अखिलमरीणां मण्डलं राष्ट्रं च ॥ ४ ॥

अथ सिंहासनारोहणानन्तरं तस्य लक्ष्मीसन्निधानमाह—

छायामण्डललक्ष्येण तमदृश्या किल स्वयम् ।
पद्मा पद्मातपत्रेण भेजे साम्राज्यदीक्षितम् ॥ ५ ॥

छायेति । अत्र रघावस्तेवाभिषेचेन स्वयं सन्निहितया लक्ष्म्या छत्रधारणं कृतमित्युत्प्रेक्षते । पद्मा लक्ष्मीः । 'लक्ष्मीः पद्मालया पद्मा कमला श्रीर्हरिप्रिया' इत्यमरः । सा स्वयमदृश्या किल । किलेति सम्भावनायाम् । सती छायामण्डललक्ष्येण कान्तिपुञ्जानुमेयेन न तु स्वरूपतो दृश्येन । छायामण्डलमिति सम्भावितपद्मातपत्रं भवते ।

"छाया सूर्यप्रिया कान्तिः प्रतिबिम्बमनातपः" इत्युभयत्राप्यमरः । पद्मातपत्रेण पद्ममेवातपत्रं तेन कारणभूतेन साम्राज्यदीक्षितं साम्राज्ये साम्राज्यकर्मणि सम्यग्दीक्षितं दीक्षितमभिषिक्तं मेने । अन्यथा कथमेतादृशी कान्तिसम्पत्तिरिति भावः ॥ ५ ॥

संप्रति सरस्वतीसांनिध्यमाह—

परिकल्पितसांनिध्या काले काले च बन्दिषु ।
स्तुत्यं स्तुतिभिरर्थ्याभिरुपतस्थे सरस्वती ॥ ६ ॥

परिकल्पितेति । सरस्वती च काले काले सर्वेष्वपि योग्यकालेषु । "नित्यवीप्सयोः" इति वीप्सायां द्विर्वचनम् । बन्दिषु परिकल्पितसांनिध्या कृतसंनिधाना सती स्तुत्यं स्तोत्रार्हं तं रघुम् । अर्थ्याभिरर्थादनपेताभिः । "धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते" इति यत्प्रत्ययः । स्तुतिभिः स्तोत्रैरुपतस्थे । देवताबुद्ध्या पूजितवतीत्यर्थः । देवतात्वं च "ना विष्णुः पृथिवीपतिः" इति वा लोकपालात्मकत्वाद्वेत्यनुसन्धेयम् । एवं च सति "उपाद्देवपूजासङ्गतिकरणमित्रकरणपथिषु" इति वक्तव्यादात्मनेपदं सिध्यति ॥ ६ ॥

मनुप्रभृतिभिर्मान्यैर्भुक्ता यद्यपि राजभिः ।
तथाप्यनन्यपूर्वेव तस्मिन्नासीद्वसुन्धरा ॥ ७ ॥

मनुप्रभृतिभिरिति । वसुन्धरा मनुप्रभृतिभिर्मन्वादिभिर्मान्यैः पूज्यै राजभिर्भुक्ता यद्यपि भुक्तैवेत्यर्थः । यद्यपीत्यवधारणे । "अप्यर्थे यदि वार्थे स्यात्" इति केशवः । तथापि तस्मिन्रघौ । अन्यः पूर्वो यस्याः साऽन्यपूर्वा अन्यपूर्वा न भवतीत्यनन्यपूर्वा अनन्योपभुक्तेवासीत् । तत्प्रथमपतिकेवानुरक्ताभवदित्यर्थः ॥ ७ ॥

अत्र कारणमाह—

स हि सर्वस्य लोकस्य युक्तदण्डतया मनः ।
आददे नातिशीतोष्णो नभस्वानिव दक्षिणः ॥ ८ ॥

स इति । हि यस्मात्कारणात्स रघुर्युक्तदण्डतया यथापराधदण्डतया सर्वस्य लोकस्य मन आददे जहार । क इव । अतिशीतोऽत्युष्णो वा न भवतीति नातिशीतोष्णः । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । दक्षिणो दक्षिणदिग्भवो नभस्वान्वायुरिव । मलयानिल इवेत्यर्थः । युक्तदण्डत्वेऽत्र कामन्दकः—"उद्वेजयति तीक्ष्णेन मृदुना परिभूयते । दण्डेन नृपतिस्तस्माद्युक्तदण्डः प्रशस्यते" ॥ इति ॥ ८ ॥

मन्दोत्कण्ठाः कृतास्तेन गुणाधिकतया गुरौ ।
फलेन सहकारस्य पुष्पोद्गम इव प्रजाः ॥ ९ ॥

मन्देति। तेन रघुणा गुरौ दिलीपविषये। सहकारोऽतिसौरभश्चूतः। 'आम्रश्चूतो रसालोऽसौ सहकारोऽतिसौरभः' इत्यमरः। तस्य फलेन पुष्पोद्गमे पुष्पाविर्भाव इव ततोऽपि गुणाधिकतया हेतुना मन्दोत्कण्ठा मन्दौत्सुक्याः कृताः। गुणोत्तर उत्तरो विषयः पूर्वं विस्मारयतीति भावः ॥ ९ ॥

नयविद्भिर्नवे राज्ञि सदसच्चोपदर्शितम्।
पूर्व एवाभवत्पक्षस्तस्मिन्नाभवदुत्तरः ॥ १० ॥

नयेति। नयविद्भिर्नीतिशास्त्रज्ञैर्नवे तस्मिन्राज्ञि विषये। तमधिकृत्येत्यर्थः। सद्धर्मयुद्धादिकमसत्कूटयुद्धादिकं चोपदर्शितम्। तस्मिन्राज्ञि पूर्वः पक्ष एवाभवत्। स्वीकृत इत्यर्थः। उत्तरः पक्षो नाभवत्। न स्वीकृत इत्यर्थः। तत्र सदसतो-र्मध्ये सदेवाभिमतं नासत्। वस्तुमात्रं तु ज्ञातमेवेत्यर्थः। पक्षः साधनयोग्यार्थः। 'पक्षः पार्श्वगरुत्साध्यसहायबलभित्तिषु' इति केशवः ॥ १० ॥

पञ्चानामपि भूतानामुत्कर्षं पुपुषुर्गुणाः।
नवे तस्मिन्महीपाले सर्वं नवमिवाभवत् ॥ ११ ॥

पञ्चानामिति। पृथिव्यादीनां पञ्चानां भूतानामपि गुणा गन्धादय उत्कर्षमतिश-यं पुपुषुः। अत्रोत्प्रेक्षते—तस्मिन्नवे नाम नवे महीपाले सति सर्वं वस्तुजातं नव-मिवाभवत्। तदेव भूतजातमिदानीमपूर्वगुणयोगादपूर्वमिवाभवदिति भावः ॥ ११ ॥

यथा प्रह्लादनाच्चन्द्रः प्रतापात्तपनो यथा।
तथैव सोऽभूदन्वर्थो राजा प्रकृतिरञ्जनात् ॥ १२ ॥

यथेति। यथा चन्दयत्याह्लादयतीति चन्द्र इन्दुः। 'स्फायितञ्चि—' इत्यादिना रक्-प्रत्ययः। प्रह्लादनादाह्लादकरत्वादन्वर्थोऽनुगतार्थनामकोऽभूत्। यथा च तपतीति तपनः सूर्यः। 'नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः' इत्यनेन ल्युप्रत्ययः। प्रतापात्सन्तापाद-न्वर्थः। तथैव स राजा प्रकृतिरञ्जनादन्वर्थः सार्थकराजशब्दोऽभूत्। यद्यपि राजशब्दः 'राजृ दीप्तौ' इत्यस्मात्कनिन्प्रत्ययान्तो न तु रञ्जेस्तथापि धातूनामने-कार्थत्वाद्रञ्जनादप्युक्तं कविना ॥ १२ ॥

कामं कर्णान्तविश्रान्ते विशाले तस्य लोचने।
चक्षुष्मत्ता तु शास्त्रेण सूक्ष्मकार्यार्थदर्शिना ॥ १३ ॥

काममिति। विशाले तस्य लोचने कामं कर्णान्तयोर्विश्रान्ते कर्णप्रान्त-गते। चक्षुष्मत्ता तु चक्षुःफलं त्वित्यर्थः। सूक्ष्मान्कार्यार्थान्दर्शयतीति

प्रकाशयतीति सूक्ष्मकार्यदर्शिना चाणक्येन । शास्त्रं दृष्टिर्विवेकिनामिति भावः ॥१३॥

लब्धप्रशमनस्वस्थमथैनं समुपस्थिता ।
पार्थिवश्रीर्द्वितीयेव शरत्पङ्कजलक्षणा ॥ १४ ॥

लब्धेति । अथ लब्धस्य राज्यस्य प्रशमनेन परिपन्थिनामनुत्थानप्रतीकाराभ्यां स्थिरीकरणेन स्वस्थं समाहितचित्तमेनं रघुं पङ्कजलक्षणा पद्मचिह्ना । श्रीरपि विशेषणमेतत् । शरत् । द्वितीया पार्थिवश्री राजलक्ष्मीरिव समुपस्थिता प्राप्ता । "रक्षा पौरजनस्य देशनगरग्रामेषु गुप्तिस्तथा योधानामपि संग्रहोऽथ सुभृता मानाम्बरस्थापनम् । साम्नां छिद्रिषु दानवृत्तिकरणं त्यागः समानेऽधने धर्मार्थेन महीभुजां प्रशमनान्येतानि राज्ये नव" ॥ १४ ॥

निर्वृष्टलघुभिर्मेघैर्मुक्तवर्त्मा सुदुःसहः ।
प्रतापस्तस्य भानोश्च युगपद्व्यानशे दिशः ॥ १५ ॥

निर्वृष्टेति । निःशेषं वृष्टा निर्वृष्टाः । कर्तरि क्तः । अत एव लघवः । तैर्मेघैर्मुक्तवर्त्मा त्यक्तमार्गः । अत एव सुदुःसहः । तस्य रघोर्भानोश्च प्रतापः पौरुषमातपश्च । "प्रतापौ पौरुषातपौ" इति यादवः । युगपद्दिशो व्यानशे व्याप ॥ १५ ॥

वार्षिकं संजहारेन्द्रो धनुर्जैत्रं रघुर्दधौ ।
प्रजार्थसाधने तौ हि पर्यायोद्यतकार्मुकौ ॥ १६ ॥

वार्षिकमिति । इन्द्रः । वर्षासु भवं वार्षिकम् वर्षानिमित्तमित्यर्थः । "वर्षाभ्यष्ठक्" इति ठक्प्रत्ययः । धनुः संजहार । रघुर्जैत्रं जयशीलम् । "जेतृशब्दात्तृन्नन्तात् प्रज्ञादिभ्यश्च" इति स्वार्थेऽण्प्रत्ययः । धनुर्दधौ । हि यस्मात्ताविन्द्ररघू प्रजार्थस्य प्रयोजनस्य वृष्टिविजयलक्षणस्य साधनविषये पर्यायेणोद्यते कार्मुके याभ्यां तौ पर्यायोद्यतकार्मुकौ । 'पर्यायोद्यमविक्रमौ' इति पाठान्तरे पर्यायेणोद्यमो विक्रमश्च ययोस्तौ पर्यायोद्यमविक्रमौ । द्वयोः पर्यायकरणादक्लेश इति भावः ॥ १६ ॥

पुण्डरीकातपत्रस्तं विकसत्काशचामरः ।
ऋतुर्विडम्बयामास न पुनः प्राप तच्छ्रियम् ॥ १७ ॥

पुण्डरीकेति । पुण्डरीकं सिताम्भोजमेवातपत्रं यस्य स तथोक्तः । विकसन्ति काशानि काशाख्यतृणकुसुमान्येव चामराणि यस्य स तथोक्तः । ऋतुः शरदृतुः पुण्डरीकमिवातपत्रं काशमिव चामरं तं रघुं विडम्बयामासानुचकार । तस्य रघोः श्रियं पुनः शोभां तु न प्राप । 'शोभासंपत्तिपद्मासु लक्ष्मीः श्रीरिव दृश्यते' इति यादवः ॥१७॥

प्रसादसुमुखे तस्मिंश्चन्द्रे च विशदप्रभे ।
तदा चक्षुष्मतां प्रीतिरासीत्समरसा द्वयोः ॥ १८ ॥

प्रसादेति । प्रसादेन सुमुखे तस्मिन्रघौ विशदप्रभे निर्मलकान्तौ चन्द्रे च द्वयोर्विषये तदा चक्षुष्मतां प्रीतिरनुरागः समरसा समस्वादा । तुल्यैवेति यावत् । 'रसो गन्धे रसः स्वादे' इति विश्वः । आसीत् ॥ १८ ॥

हंसश्रेणीषु तारासु कुमुद्वत्सु च वारिषु ।
विभूतयस्तदीयानां पर्यस्ता यशसामिव ॥ १९ ॥

हंसश्रेणीष्विति । हंसानां श्रेणीषु पङ्क्तिषु तारासु नक्षत्रेषु कुमुदानि येषु सन्तीति कुमुद्वन्ति 'कुमुद्वान्कुमुदप्राये' इत्यमरः । 'कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप्' तेषु कुमुदप्रायेष्वित्यर्थः । वारिषु च तदीयानां रघुसम्बन्धिनां यशसां विभूतयः सम्पदः पर्यस्ता इव प्रसारिताः किम् । इत्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथमेषां धवलिमेति भावः ॥ १९ ॥

इक्षुच्छायनिषादिन्यस्तस्य गोप्तुर्गुणोदयम् ।
आकुमारकथोद्घातं शालिगोप्यो जगुर्यशः ॥ २० ॥

इक्षुच्छायेति । इक्षूणां छाया इक्षुच्छायम् । "छाया बाहुल्ये" इति नपुंसकत्वम् । तत्र निषण्णा इक्षुच्छायनिषादिन्यः । इक्षुच्छायानिषादिन्यः इति स्त्रीलिङ्गपाठे इक्षूणां छायेति विग्रहः । अन्यथा बहुत्वे नपुंसकत्वप्रसङ्गात् । शालीन्गोपायन्तीति शालिगोप्यः सस्यपालिकाः स्त्रियः । कर्मण्यण् । "टिड्ढाणञ्– इत्यादिना ङीप् । गोप्तुः रक्षकस्य तस्य रघोः । गुणेभ्य उदयो यस्य तद्गुणोदयं गुणोत्थम् आकुमारं कुमारानारभ्य कथोद्घातः कथारम्भो यस्य तत् । कुमारैरपि स्तूयमानमित्यर्थः । यद्वा ... अथवा कुमारस्य रघोर्ये कथा ... आरभ्याकुमारकथम् तत्राप्यभिविधावव्ययीभावः । आकुमारकथमुद्घात ... मानाकथाविधानमेतत् । ... आरभ्य ... कथाद्भूतम् इति पाठे कुमारस्य ... कथाभिधारितं ... । आरभ्य यशो जगुर्गीतवत्यः ॥ २० ॥

प्रससादोदयादम्भः कुम्भयोनेर्महौजसः ।
रघोरभिभवाशङ्कि चुक्षुभे द्विषतां मनः ॥ २१ ॥

प्रससादेति । महौजसः ... कुम्भयोनेरगस्त्यस्य । अगस्त्यः कुम्भसम्भवः' इत्यमरः । उदयादम्भः प्रससाद । ... बभूव । महौजसो रघोः ... अभिभवाशङ्कि द्विषतां

मनश्चुक्षुभे कालुष्यं प्राप। "अगस्त्योदये जलानि प्रसीदन्ति" इत्यागमः॥२१॥

मदोदग्राः ककुद्मन्तः सरितां कूलमुद्रुजाः।
लीलाखेलमनुप्रापुर्महोक्षास्तस्य विक्रमम्॥२२॥

मदोदग्रा इति। मदोदग्रा मदोद्धताः। ककुदेषामस्तीति ककुद्मन्तः महाककुद इत्यर्थः। यवादित्वान्मकारस्य वत्वाभावः। सरितां कूलान्युद्रुजन्तीति कूलमुद्रुजाः। "उदि कूले रुजिवहोः" इति खश्प्रत्ययः। "अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्" इत्यादिना मुमागमः। महान्त उक्षाणो महोक्षाः। "अचतुर—" इत्यादिना निपातनादकारान्तः। लीलाखेलं विलासमनुभवं तस्य रघोस्तत्सदृशो वपुष्मतः परमबलस्य विक्रमं पौरुषमनुप्रापुरनुचक्रुः॥२२॥

प्रसवैः सप्तपर्णानां मदगन्धिभिराहताः।
असूययेव तन्नागाः सप्तधैव प्रसुस्रुवुः॥२३॥

प्रसवैरिति। मदस्येव गन्धो येषां तैर्मदगन्धिभिः। "उपमानाच्च" इतीकार समासान्तः। सप्तपर्णानां वृक्षविशेषाणाम्। "सप्तपर्णो विशालत्वक्शारदो विषमच्छद" इत्यमरः। प्रसवैः पुष्पैराहतास्तस्य रघोर्नागा गजाः। "गजेऽपि नागमातङ्गौ" इत्यमरः। असूययेवाहङ्कारनिमित्तया स्पर्धयेव सप्तधैव प्रसुस्रुवुर्मदं ववृषुः। प्रतिगजगन्धाभिमानादिति भावः। 'करात्कटाभ्यां मेढ्राच्च नेत्राभ्यां च मदस्रुतिः' इति पालकाप्ये। करादिसप्तस्थानेभ्य इत्यर्थः॥२३॥

सरितः कुर्वती गाधाः पथश्चाश्यानकर्दमान्।
यात्रायै चोदयामास तं शक्तेः प्रथमं शरत्॥२४॥

सरित इति। सरितो गाधाः सुप्रतराः कुर्वती। पथो मार्गानाश्यानकर्दमान् शुष्कपङ्कान्कुर्वती। "संयोगादेरातो धातोर्यण्वतः" इति श्यैतेर्निष्ठातस्य नत्वम्। शरच्छरदृतुस्तं रघुं शक्तेस्साधनात् प्रथमं प्रागयात्रायै दण्डयात्रायै चोदयामास प्रेरयामास। प्रभावमन्त्रशक्तिद्वयस्य पुरस्सरमुत्साहमुत्साहयामासेत्यर्थः॥२४॥

तस्मै सम्यग्घुतो वह्निर्वाजिनीराजनाविधौ।
प्रदक्षिणार्चिर्व्याजेन हस्तेनेव जयं ददौ॥२५॥

तस्मा इति। वाजिनामश्वानां नीराजनाविधौ नीराजनाख्ये शान्तिकर्मणि सम्यग्विधिवद्धुतो होमसमिद्धो वह्निः। प्रगता दक्षिणं प्रदक्षिणम्। तिष्ठद्गुप्रभृतित्वादव्ययीभावः। प्रदक्षिणं यदर्चिर्ज्वाला तस्या व्याजेन हस्तेनेव तस्मै जयं ददौ।

उपमादधनात्मनाम्— स्वः प्रभिन्नगतो कुमुद् नृपस्य धात्री समुद्ररसना वसुधा करोति इति । वाजिग्रहणं गजादीनामप्युपलक्षणं तेषामपि नीराजनाविधानात् ॥२५॥

स गुप्तमूलप्रत्यन्तः शुद्धपार्ष्णिरयान्वितः ।
षड्विधं बलमादाय प्रतस्थे दिग्जिगीषया ॥ २६ ॥

स इति । गुप्तं मूलं स्वनिवासस्थानं प्रत्यन्तः प्रान्तदुर्गं च येन स गुप्तमूलप्रत्यन्तः । शुद्धपार्ष्णिः शुद्धपृष्ठभागः सैन्यपृष्ठदेशो वा अयान्वितः शुभदैवा-न्वितः । अयः शुभावहो विधिः इत्यमरः । स रघुः षड्विधं मौलभृत्यादिरूपं बलं सैन्यम्। मौलं भृत्यं सुहृच्छ्रेणी द्विषदाटविकं बलम् इति कोशः । आदाय दिशां जिगीषया जेतुमिच्छया प्रतस्थे चचाल ॥ २६ ॥

अवाकिरन्वयोवृद्धास्तं लाजैः पौरयोषितः ।
पृषतैर्मन्दरोद्धूतैः क्षीरोर्मय इवाच्युतम् ॥ २७ ॥

अवाकिरन्निति । वयोवृद्धाः पौरयोषितस्तं रघुं प्रयान्तं लाजैराचारलाजैः । मन्दरोद्धूतैः पृषतैर्बिन्दुभिः क्षीरोर्मयः क्षीरसमुद्रोर्मयोऽच्युतं विष्णुमिव । अवाकि-रन्नवर्षिषन् ॥ २७ ॥

स ययौ प्रथमं प्राचीं तुल्यः प्राचीनबर्हिषा ।
अहिताननिलोद्धूतैस्तर्जयन्निव केतुभिः ॥ २८ ॥

स इति । प्राचीनबर्हिर्नाम कश्चिन्महाराज इति केचित् । प्राचीनबर्हिरिन्द्रः । प— म्या मघवा वृषा हरिहय प्राचीनबर्हिः स्मृतः इत्यन्तपर्यायेषु हलायुधाभिधाना त् । तेन तुल्य स रघुः । अनिलेनानुकूलवातेनोद्धूतैः केतुभिर्ध्वजैरहितानरीन्पुरस्तर्जयन्निव भर्त्सयन्निव । तर्जिभर्त्स्योरुदात्तेत्वेऽपि चक्षिङो ङित्करणेनानुदात्तेत्त्वनिमित्त-स्यात्मनेपदस्यानित्यत्वज्ञापनात्परस्मैपदमिति वामनः । प्रथमं प्राचीं दिशं ययौ ॥२८॥

रजोभिः स्यन्दनोद्धूतैर्गजैश्च घनसंनिभैः ।
भुवस्तलमिव व्योम कुर्वन्व्योमेव भूतलम् ॥ २९ ॥

रजोभिरिति । किं कुर्वन् स्यन्दनोद्धूतै रजोभिर्घनसंनिभैर्मेघैः किमाकारप-रिमाणैश्च मेघतुल्यैर्गजैश्च यथाक्रमं व्योमाकाशं भुवस्तलमिव भूतलं च व्योमेव कुर्वन् । ययाविति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ २९ ॥

प्रतापोऽग्रे ततः शब्दः परागस्तदनन्तरम् ।
ययौ पश्चाद्रथादीति चतुःस्कन्धेव सा चमूः ॥ ३० ॥

प्रताप इति । अग्रे प्रतापस्तेजोविशेषः । 'स प्रतापः प्रभावश्च यत्तेजः कोशदण्डजम्' इत्यमरः । ततः शब्दः सेनाकलकलः । तदनन्तरं परागो धूलिः । 'परागः पुष्परजसि धूलिस्नानीययोरपि' इति विश्वः । पश्चाद्रथादि रथाश्वादिकं चतुरङ्गबलम् । 'रथानीकम्' इति पाठ इतिशब्दाध्याहारेण योज्यम् । इतीत्थं चतुःस्कन्धेव चतुर्व्यूहेव । 'स्कन्धः प्रकाण्डे कायांसे विज्ञानादिषु पञ्चसु । नृपे समूहे व्यूहे च' इति हैमः । सा चमूर्बभौ ॥ १० ॥

मरुपृष्ठान्युदम्भांसि नाव्याः सुप्रतरा नदीः ।
विपिनानि प्रकाशानि शक्तिमत्त्वाच्चकार सः ॥ ११ ॥

मरुपृष्ठानीति । स रघुः शक्तिमत्त्वात्समर्थत्वान्मरुपृष्ठानि निर्जलस्थानानि । 'समानौ मरुधन्वानौ' इत्यमरः । उदम्भांस्युद्भूतजलानि चकार । नाव्या नौभिस्तार्या नदी । 'नाव्यं त्रिलिङ्गं नौतार्ये' इत्यमरः । 'नौवयोधर्मविषमूलमूलसीतातुलाभ्य —' इत्यादिना यत्प्रत्ययः । सुप्रतराः सुखेन तार्याश्चकार । विपिनान्यरण्यानि । 'अटव्यरण्यं विपिनम्' इत्यमरः । प्रकाशानि निर्वृक्षाणि चकार । शक्तस्य सर्वत्र तस्यागम्यं किमपि नासीदिति भावः ॥ ११ ॥

स सेनां महतीं कर्षन्पूर्वसागरगामिनीम् ।
बभौ हरजटाभ्रष्टां गङ्गामिव भगीरथः ॥ १२ ॥

स इति । महतीं सेनां पूर्वसागरगामिनीं कर्षन्रघुः । हरस्य जटाभ्यो भ्रष्टां गङ्गां कर्षन् । तामपि पूर्वसागरगामिनीं भगीरथ इव बभौ । भगीरथो नाम कपिलकोपानलदग्धानां सागराणां यथा तत्पावनाय हरजटामध्याद्गङ्गां प्रवर्तयिता राजा । तत्सम्बन्धाद्गङ्गा च भागीरथी गीयते ॥ १२ ॥

त्याजितैः फलमुत्खातैर्भग्नैश्च बहुधा नृपैः ।
तस्यासीदुल्बणो मार्गः पादपैरिव दन्तिनः ॥ १३ ॥

त्याजितैरिति । 'फलं फले धने बीजे निष्पत्तौ भोगलाभयोः' इति केशवः । फलं धनम् । वृक्षपक्षे प्रसवं च । त्याजितैः । त्यजेर्ण्यन्ताद्द्विकर्मकादप्रधाने कर्मणि क्तः । उत्खातैः स्वपदात्प्रच्यावितैः अन्यत्रोत्पाटितैः । बहुधा भग्नै रणे जितैः । अन्यत्र छिन्नैश्च । पादपैर्दन्तिनो गजस्येव । तस्य रघोर्मार्ग उल्बणः प्रकाश आसीत् । 'प्रकाशं प्रकटं स्पष्टमुल्बणं विशदं स्फुटम्' इति यादवः ॥ १३ ॥

पौरस्त्यानेवमाक्रामंस्तांस्ताञ्जनपदाञ्जयी ।

प्राप तालीवनश्याममुपकण्ठं महोदधेः ॥ ३४ ॥

पौरस्त्यानिति । जयी जयनशीलः । 'जिदृक्षिविश्री–' इत्यादिनेनिप्रत्ययः । स रघुरेवम् । पुरो भवान्पौरस्त्यान् । 'दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्' इति त्यक्प्रत्ययः । तांस्तान्सर्वानित्यर्थः । वीप्सायां द्विरुक्तिः । जनपदानाक्रामंस्ताली-वनैः श्यामं महोदधेरुपकण्ठमन्तिकं प्राप ॥ ३४ ॥

अनम्राणां समुद्धर्तुस्तस्मात्सिन्धुरयादिव ।
आत्मा संरक्षितः सुह्मैर्वृत्तिमाश्रित्य वैतसीम् ॥ ३५ ॥

अनम्राणामिति । अनम्राणाम् । कर्मणि षष्ठी । समुद्धर्तुरुन्मूलयितुस्तस्माद्रघोः सकाशात् । 'भीत्रार्थानां भयहेतुः' इत्यपादानत्वात्पञ्चमी । सिन्धुरयान्नदीवेगादिव सुह्मैः सुह्मदेशीयैः । सुह्मशब्दः सम्प्रति जनपदवचनाः क्षत्रियमाचक्षते । वैतसीं वेतस-सम्बन्धिनीं वृत्तिम् । प्रवृत्तिमित्यर्थः । आश्रित्य । आत्मा संरक्षितः । अत्र कौटिल्यः– 'बलीयसाऽभियुक्तो दुर्बलः सर्वत्रानुप्रणतो वेतसधर्ममातिष्ठेत्' इति ॥ ३५ ॥

वङ्गानुत्खाय तरसा नेता नौसाधनोद्यतान् ।
निचखान जयस्तम्भान्गङ्गास्रोतोन्तरेषु सः ॥ ३६ ॥

वङ्गानिति । नेता नायकः स रघुर्नौभिः साधनैरुद्यतान्संनद्धान्वङ्गांस्त-रसा बलेन । 'तरसी बलरंहसी' इति यादवः । उत्खायोन्मूल्य गङ्गायाः स्रोतसां प्र-वाहाणामन्तरेषु द्वीपेषु जयस्तम्भान्निचखान । स्थापितवानित्यर्थः ॥ ३६ ॥

आपादपद्मप्रणताः कलमा इव ते रघुम् ।
फलैः संवर्धयामासुरुत्खातप्रतिरोपिताः ॥ ३७ ॥

आपादेति । आपादपद्ममङ्घ्रिपद्मपर्यन्तं प्रणताः । अत एवोत्खाताः पूर्वमुद्धृता अपि प्रतिरोपिताः पश्चात्स्थापितास्ते वङ्गाः । कलमा इव शालिविशेषा इव । 'शालयः कलमाद्याश्च षष्टिकाद्याश्च पुंस्यमी' इत्यमरः । तेऽप्यापादपद्मं पादपद्म-पर्यन्तं प्रणताः । पादा बुध्ने तुरीयांशे शैलप्रत्यन्तपर्वते इति विश्वः । उत्खातप्र-तिरोपिताश्च । रघुं फलैर्धनैः । अन्यत्र सस्यैः । संवर्धयामासुः । 'फलं फले धने बीजे निष्पत्तौ भोगलाभयोः । सस्ये' इति केशवः ॥ ३७ ॥

स तीर्त्वा कपिशां सैन्यैर्बद्धद्विरदसेतुभिः ।
उत्कलादर्शितपथः कलिङ्गाभिमुखो ययौ ॥ ३८ ॥

स इति । स रघुर्बद्धा द्विरदा एव सेतवो यैस्तैः सैन्यैः कपिशां नाम नदीं

तीर्णः । 'जनमाम्' इति केचित्पठन्ति । उत्कले राजभिरुदर्शितपथः सम्दर्पितमार्गः सन् । कलिङ्गाभिमुखो ययौ ॥ ३८ ॥

स प्रतापं महेन्द्रस्य मूर्ध्नि तीक्ष्णं न्यवेशयत् ।
अङ्कुशं द्विरदस्येव यन्ता गम्भीरवेदिनः ॥ ३९ ॥

स इति । स रघुर्महेन्द्रस्य कुलपर्वतविशेषस्य । "महेन्द्रो मलयः सह्यः शुक्तिमानृक्षपर्वतः । विन्ध्यश्च पारियात्रश्च सप्तैते कुलपर्वताः" ॥ इति विष्णुपुराणात् । मूर्ध्नि तीक्ष्णं दुःसहं प्रतापम् । यन्ता सारथिर्गम्भीरवेदिनो द्विरदस्य गजविशेषस्य मूर्ध्नि तीक्ष्णं निशितमङ्कुशमिव न्यवेशयन्निक्षिप्तवान् । 'त्वग्भेदाच्छोणितस्रावान्मांसस्य क्रथनादपि । आत्मानं यो न जानाति स स्याद्गम्भीरवेदिता' ॥ इति राजपुत्रीये । ~~'चिरकालेन यो वेत्ति शिक्षां परिचितामपि । गम्भीरवेदी विज्ञेयः स गजो गजवेदिभिः'~~ ॥ इति मृगचर्मणि ॥ ३९ ॥

प्रतिजग्राह कालिङ्गस्तमस्त्रैर्गजसाधनः ।
पक्षच्छेदोद्यतं शक्रं शिलावर्षीव पर्वतः ॥ ४० ॥

प्रतिजग्राहेति । गजसाधनः सन् कलिङ्गानां राजा । "इयमुक्तयतः कलिङ्गसूर मगधात्" इत्यमैनाञ्प्रत्ययः । अस्त्रैरायुधैस्तं रघुम् । पक्षाणां छेदे उद्यतमुद्युक्तं शक्रं शिलावर्षी पर्वत इव । प्रतिजग्राह प्रत्यभियुक्तवान् ॥ ४० ॥

द्विषां विषह्य काकुत्स्थस्तत्र नाराचदुर्दिनम् ।
सन्मङ्गलस्नात इव प्रतिपेदे जयश्रियम् ॥ ४१ ॥

द्विषामिति । काकुत्स्थो रघुस्तत्र महेन्द्राद्रौ द्विषां नाराचदुर्दिनं नाराचमयं बाणवर्षेणात्मं दुर्दिनम् । मेघच्छन्नेऽह्नि दुर्दिनमित्यमरः । विषह्य सहित्वा सन्मङ्गलस्नात इव विजयमङ्गलार्थमभिषिक्त इव जयश्रियं प्रतिपेदे प्राप । 'मङ्गलस्नानं तु सर्वौषधिस्नानं तन्मङ्गलस्नानमुदीरितम्' इति यादवः ॥ ४१ ॥

ताम्बूलीनां दलैस्तत्र रचितापानभूमयः ।
नारिकेलासवं योधाः शात्रवं च पपुर्यशः ॥ ४२ ॥

ताम्बूलीनामिति । तत्र महेन्द्राद्रौ युध्यन्त इति योधाः । पचाद्यच् । रचिताः कल्पिता आपानभूमयः पानगोष्ठीप्रदेशा यैस्ते तथोक्ताः सन्तो नारिकेलासवं नारिकेलमद्यं ताम्बूलीनां नागवल्लीनां दलैः पपुः । तत्र द्विरदरसेषु । शात्रवं यशश्च पपुः जह्रुरित्यर्थः ॥ ४२ ॥

गृहीतप्रतिमुक्तस्य स धर्मविजयी नृपः ।
श्रियं महेन्द्रनाथस्य जहार न तु मेदिनीम् ॥ ४३ ॥

गृहीतेति । धर्मविजयी धर्मार्थं विजयशीलः स नृपो रघुः । गृहीतश्चासौ प्रतिमुक्तश्च गृहीतप्रतिमुक्तः तस्य महेन्द्रनाथस्य कलिङ्गस्य श्रियं जहार । धर्मार्थमिति भावः । मेदिनीं तु न जहार । शरणागतत्वात्तस्येति भावः ॥ ४३ ॥

ततो वेलातटेनैव फलवत्पूगमालिना ।
अगस्त्याचरितामाशामनाशास्यजयो ययौ ॥ ४४ ॥

तत इति । ततः प्राचीविजयानन्तरं फलवत्पूगमालिना फलितक्रमुकश्रेणीमता । व्रीह्यादित्वादिनिप्रत्ययः । वेलायाः समुद्रकूलस्य तटेनोपान्तेनैवागस्त्येनाचरितामाशां दक्षिणां दिशमनाशास्यजयः । अयत्नसिद्धत्वादप्रार्थनीयजयः सन् ययौ । अगस्त्यो दक्षिणस्यामाशामाश्रित्य नभसि स्थितः । "वध्यस्यामर्थो भौमो विन्ध्यस्यातापिमर्दनः" ॥ इति ब्रह्मपुराणे ॥ ४४ ॥

स सैन्यपरिभोगेण गजदानसुगन्धिना ।
कावेरीं सरितां पत्युः शङ्कनीयामिवाकरोत् ॥ ४५ ॥

स इति । स रघुः गजानां दानेन मदेन सुगन्धिना सुरभिगन्धिना । "गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्यः" इत्यनेनेकारादेशः समासान्तः । यद्यपि गन्धस्येत्वे तदेकान्तग्रहणं कर्तव्यमिति नैसर्गिकगन्धविषयत्वमेवेकारादेश । तथापि–'निरङ्कुशाः कवयः' । तथा माघकाव्ये— मधुरमुखरगुञ्जद्भृङ्गगन्धाः सततमास्तवगन्धिगिरो प्रविशितः । नैषधे च— यथा हि तुषारं न वारिधारा यातुः सुगन्धि स्वदते तुषारा इति । न कर्मधारयान्मत्वर्थीयः इति निषेधादिनिप्रत्ययप्रयोगोऽपि चिन्त्य एव । सेनायां समवेता सैन्या । 'सेनायां समवेता ये सैन्यास्ते सैनिकाश्च ते' इत्यमरः । सेनाया वा इति ण्यप्रत्ययः । तेषां परिभोगेण कावेरीं नाम सरितं सरितां पत्युः समुद्रस्य शङ्कनीयामभिशङ्कनीयामिवाकरोत् । संभोगचिह्नदर्शनात्तद्भर्तुर्विशङ्का भवतीति भावः ॥ ४५ ॥

बलैरध्युषितास्तस्य विजिगीषोर्गताध्वनः ।
मारीचोद्भ्रान्तहारीता मलयाद्रेरुपत्यकाः ॥ ४६ ॥

बलैरिति । विजिगीषोर्विजेतुमिच्छोर्गताध्वनस्तस्य रघोर्बलैः । 'बलं शक्तिर्बलं सैन्यम्' इति यादवः । मारीचेषु मरिचवनेषूद्भ्रान्ताः परिभ्रान्ता हारीताः

पक्षिविशेषा यासु ताः । 'हैमो विशेषो हारीतो मद्गुः कारण्डवः प्लवः' इत्यमरः । मलयाद्रेरुपत्यका आसन्नभूमयः । 'उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमिरूर्ध्वमधित्यका' इत्यमरः । "उपाधिभ्यां त्यकन्नासन्नारूढयोः" इत्यनेन त्यकन्प्रत्ययः । अध्युषिता उपत्यका-ध्युषितमित्यर्थः । "उपान्वध्याङ्वसः" इति कर्मत्वम् ॥ ४६ ॥

ससञ्जुरश्वक्षुण्णानामेलानामुत्पतिष्णवः ।
तुल्यगन्धिषु मत्तेभकटेषु फलरेणवः ॥ ४७ ॥

ससञ्जुरिति । अश्वैः क्षुण्णानामेलानामेलालतानामुत्पतिष्णव उत्पतनशीलाः । 'अलंकृञ्निराकृञ्—' इत्यादिनेष्णुच्प्रत्ययः । फलरेणवः फलरजांसि तुल्यगन्धिषु समानगन्धिषु सर्वधनीतिवदिनन्तो न बहुव्रीहिः । मत्तेभानां कटेषु ससञ्जुः सक्ताः । 'गण्डकटौ कटौ' इति कोशः ॥ ४७ ॥

भोगिवेष्टनमार्गेषु चन्दनानां समर्पितम् ।
नास्रसत्करिणां ग्रैवं त्रिपदीच्छेदिनामपि ॥ ४८ ॥

भोगीति । चन्दनानां चन्दनद्रुमाणां भोगिवेष्टनमार्गेषु सर्पवेष्टनानिम्नेषु समर्पितं सञ्चितं त्रिपदीच्छेदिनो पादशृङ्खलाच्छेदनानामपि । 'त्रिपदी पादबन्धनम्' इति यादवः । करिणाम् । ग्रीवासु भवं ग्रैवं कण्ठबन्धनम् । 'ग्रीवाभ्योऽण् च' इत्यण्प्रत्ययः । नास्रसत् स्रस्तमभूत् । "द्युद्भ्यो लुङि" इति परस्मैपदे पुषादित्वादङ् । अनिदितां हल उपधायाः क्ङिति" इति नकारलोपः ॥ ४८ ॥

दिशि मन्दायते तेजो दक्षिणस्यां रवेरपि ।
तस्यामेव रघोः पाण्ड्याः प्रतापं न विषेहिरे ॥ ४९ ॥

दिशीति । दक्षिणस्यां दिशि रवेरपि तेजो मन्दं भवति । लोहितादित्वात् क्यष्प्रत्ययः । 'वा क्यषः'' इत्यात्मनेपदम् । दक्षिणायने तेजोमान्द्यादिति भावः । तस्यामेव दिशि पाण्ड्याः पाण्डूनां जनपदानां राजानः पाण्ड्याः । 'पाण्डोर्ड्यण्' रघोः प्रतापं न विषेहिरे न सोढवन्तः । सूर्यविजयिनोऽपि निर्जितवानिति नायकस्य महानुत्कर्षो गम्यते ॥ ४९ ॥

ताम्रपर्णीसमेतस्य मुक्तासारं महोदधेः ।
ते निपत्य ददुस्तस्मै यशः स्वमिव सञ्चितम् ॥ ५० ॥

ताम्रेति । ते पाण्ड्यास्ताम्रपर्ण्या नद्या समेतस्य सङ्गतस्य महोदधेः सम्बन्धि सञ्चितं मुक्तासारं मौक्तिकवरम् । 'सारो बले स्थिरांशे च न्याय्ये क्लीबं वरे त्रिषु'

इत्यमरः । सर्वं कावेरं सरितं गत एव । तस्यै रत्ने निपत्य प्रविशन्ति रघुः । मत्स्य- धुमत्वादौपम्यम् । ताम्रपर्णीसङ्गमे मौक्तिकोत्पत्तिरिति प्रसिद्धम् ॥ ५० ॥

स निर्विश्य यथाकामं तटेष्वालीनचन्दनौ ।
स्तनाविव दिशस्तस्याः शैलौ मलयदर्दुरौ ॥ ५१ ॥
असह्यविक्रमः सह्यं दूरान्मुक्तमुदन्वता ।
नितम्बमिव मेदिन्याः स्रस्तांशुकमलङ्घयत् ॥ ५२ ॥

स इति । युग्ममेतत् । असह्यविक्रमः स रघुस्तटेषु सानुष्वालीनचन्दनौ व्याप्तचन्दनद्रुमौ । 'गन्धसारो मलयजो भद्रश्रीश्चन्दनोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । स्तनपक्षे–प्रान्तेषु व्याप्तचन्दनानुलेपौ । तस्या दक्षिणस्या दिशः स्तनाविव स्थितौ मलयदर्दुरौ नाम शैलौ यथाकामं यथेच्छं निर्विश्योपभुज्य । 'निर्वेशो भृतिभोगयोः' इत्यमरः । उदकमस्य अस्तीत्युदन्वानुदधिः । 'उदन्वानुदधौ च' इति निपातः । उदन्वता दूरान्मुक्तं दूरतस्त्यक्तम् । "स्तोकान्तिकदूरार्थकृच्छ्राणि क्तेन" इति समासः । 'पञ्चम्याः स्तोकादिभ्यः' इत्यलुक् । स्रस्तांशुकं मेदिन्या नितम्बमिव स्थितं सह्यं सह्याद्रिमलङ्घयत्प्रतीतोऽतिक्रान्तो वा ॥ ५१ ॥ ५२ ॥

सम्प्रति प्रतीचीं दिशमभियानमाह—

तस्यानीकैर्विसर्पद्भिरपरान्तजयोद्यतैः ।
रामास्त्रोत्सारितोऽप्यासीत्सह्यलग्न इवार्णवः ॥ ५३ ॥

तस्येति । अपरान्तानां पाश्चात्यानां जये उद्यतैरुद्युक्तैः । 'अपरान्तास्तु पाश्चात्यास्ते च शूर्पारकादयः' इति यादवः । विसर्पद्भिर्व्याप्नुवद्भिस्तस्य रघोरनीकैः सैन्यैः । 'अनीकं तु रणे सैन्ये' इति विश्वः । अर्णवो रामस्य जामदग्न्यस्यास्त्रैरुत्सारितः परिसारितोऽपि सह्यलग्न इवासीत् । सैन्यं स्थितोऽर्णव इवासीदिति भावः ॥ ५३ ॥

भयोत्सृष्टविभूषाणां तेन केरलयोषिताम् ।
अलकेषु चमूरेणुश्चूर्णप्रतिनिधीकृतः ॥ ५४ ॥

भयोत्सृष्टेति । तेन रघुणा भयेनोत्सृष्टविभूषाणां परिहृतभूषणानां केरलयोषितां केरलाङ्गनानामलकेषु चमूरेणुः सेनारजश्चूर्णस्य कुङ्कुमादिरजसः प्रतिनिधीकृतः । एतेन योषितां पलायनं चमूनां च तदनुधावनं गम्यते ॥ ५४ ॥

मुरलामारुतोद्धूतमगमत्कैतकं रजः ।
तद्योधवारबाणानामयत्नपटवासताम् ॥ ५५ ॥

मुरलेति । मुरला नाम केरलदेशेषु काचिन्नदी । 'मुरलीमारुतोद्धूतम्' इति केचित्पठन्ति । तस्या मारुतेनोद्धूतमुत्थापितं कैतकं केतकीसम्बन्धि रजस्तदेव वारबाणानां रघुभटकञ्चुकानाम् । 'कञ्चुके वारबाणोऽस्त्री' इत्यमरः । अयत्नपटवासताम् अयत्नसिद्धपटवासपांसुत्वमगमत् । 'पिष्टातः पटवासकः' इत्यमरः ॥५५॥

अभ्यभूयत वाहानां चरतां गात्रशिञ्जितैः ।
वर्मभिः पवनोद्धूतराजतालीवनध्वनिः ॥ ५६ ॥

अभ्यभूयतेति । चरतां गच्छतां वाहानां वाजिनाम् । 'वाजिवाहार्वगन्धर्वहयसैन्धवसप्तयः' इत्यमरः । गात्रशिञ्जितैर्गात्रेषु शब्दायमानैः । कर्तरि क्तः । 'गात्रसिञ्जितैः' इति वा पाठः । गात्रैर्मर्मरितास्तैर्वर्मभिः क्तः । वर्मभिः कवचैः । 'मर्मर-' इति पाठे वाहानां गात्रशिञ्जितैर्मर्मरध्वनिभिरित्यर्थः । मर्मरो मर्मरायमाण इति च ध्वनिविशेषणम् । पवनेनोद्धूतानां कम्पितानां राजतालीवनानां ध्वनिरभ्यभूयत तिरस्कृतः ॥ ५६ ॥

खर्जूरीस्कन्धनद्धानां मदोद्गारसुगन्धिषु ।
कटेषु करिणां पेतुः पुंनागेभ्यः शिलीमुखाः ॥ ५७ ॥

खर्जूरीति । खर्जूरीणां तृणद्रुमविशेषाणाम् । 'खर्जूरः केतकी ताली खर्जूरी च तृणद्रुमाः' इत्यमरः । स्कन्धेषु प्रकाण्डेषु । 'अस्त्री प्रकाण्डः स्कन्धः स्यान्मूलाच्छाखावधेस्तरोः' इत्यमरः । नद्धानां बद्धानां करिणां मदोद्गारेण मदस्रावेण सुगन्धिषु । "गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्यः" इत्यनेनेकारः । कटेषु गण्डेषु पुंनागेभ्यो नागकेसरेभ्यः पुंनागपुष्पाणि विहाय । ल्यब्लोपे पञ्चमी । शिलीमुखा भ्रमराः पेतुः । 'अलिबाणौ शिलीमुखौ' इत्यमरः । ततोऽपि सौगन्ध्यातिशयादिति भावः ॥ ५७ ॥

अवकाशं किलोदन्वान्रामायाभ्यर्थितो ददौ ।
अपरान्तमहीपालव्याजेन रघवे करम् ॥ ५८ ॥

अवकाशमिति । उदन्वानुदधी रामाय जामदग्न्याय अभ्यर्थितो याचितः सन् । अवकाशं स्थानं ददौ किल । किलेति प्रसिद्धौ । रघवे त्वपरान्तमहीपालव्याजेन करं बलिं ददौ । 'बलिहस्तांशवः कराः' इत्यमरः । अपरान्तानां समुद्रमध्यदेशवर्तित्वात्तैर्दत्ते करे समुद्रदत्तत्वोपचारः । करदानं च भीत्या न तु याच्ञयेति रामाद्रघोरुत्कर्षः ॥ ५८ ॥

मत्तेभरदनोत्कीर्णव्यक्तविक्रमलक्षणम् ।
त्रिकूटमेव तत्रोच्चैर्जयस्तम्भं चकार सः ॥ ५९ ॥

मत्तेभेति । तत्र स रघुर्मत्तानामिभानां रदनैरुत्कीर्णानि दन्तक्षतान्येव । भावे क्तः । व्यक्तानि स्फुटानि विक्रमलक्षणानि पराक्रमचिह्नानि विजयप्रशस्तिस्थानानि यस्मिंस्तं तथोक्तं त्रिकूटमेवोच्चैर्जयस्तम्भं चकार । पादप्रसारणत्रिकूटोऽपि रिपोरेव जयस्तम्भ इव रघोर्जयस्तम्भोऽभूदित्यर्थः ॥ ५९ ॥

पारसीकांस्ततो जेतुं प्रतस्थे स्थलवर्त्मना ।
इन्द्रियाख्यानिव रिपूंस्तत्त्वज्ञानेन संयमी ॥ ६० ॥

पारसीकानिति । ततः स रघुः । संयमी योगी तत्त्वज्ञानेनेन्द्रियाख्यानिन्द्रियनामकान्रिपूनिव । पारसीकान्राज्ञो जेतुं स्थलवर्त्मना प्रतस्थे न तु जलवर्त्मनापि च सपथेन । समुद्रयानस्य निषिद्धत्वादिति भावः ॥ ६० ॥

यवनीमुखपद्मानां सेहे मधुमदं न सः ।
बालातपमिवाब्जानामकालजलदोदयः ॥ ६१ ॥

यवनीमुखेति । स रघुर्यवनीनां यवनस्त्रीणाम् । जातेरस्त्रीविषयादयोपधात् इति ङीष् । मुखानि पद्मानीव मुखपद्मानि । उपमितसमासः । तेषां मधुना मद्येन यो मदो मदरागः । कार्यकारणयोरभेदेन निर्देशः । तं न सेहे । कमिव । अब्जानां प्रारब्धनिर्दिष्टकाले अकालजलदोदयः । प्रावृषि प्रायेण पद्मविकासस्याप्रसक्तत्वादब्जानां सम्बन्धिनं बालातपमिव । अत्र सहितत्वादम्बुसम्बन्धित्वं जलदोदयस्य ॥ ६१ ॥

संग्रामस्तुमुलस्तस्य पाश्चात्त्यैरश्वसाधनैः ।
शार्ङ्गकूजितविज्ञेयप्रतियोधे रजस्यभूत् ॥ ६२ ॥

संग्राम इति । तस्य रघोरश्वसाधनैरश्वसैन्यैः । साधनं क्षितिसैन्ययोः इति हैमः । पश्चाद्भवैः पाश्चात्त्यैर्यवनैः सह । दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक् इति त्यक् । सहार्थे तृतीया । शृङ्गस्य विकाराः शार्ङ्गाणि धनूंषि तेषां कूजितैः शब्दैः । शार्ङ्गं पुनर्धनुषि शार्ङ्गिणः । यदैव च शार्ङ्गमिति चापेऽप्यादि विशेषतः इति केशवः । अथवा शार्ङ्गं शृङ्गसम्बन्धि धनुः । कूजितैर्विज्ञेया अनुमेयाः प्रतियोधाः प्रतिभटाः यस्मिंस्तस्मिन् रजसि तुमुलः सङ्कुलः सङ्ग्रामो युद्धमभूत् । तुमुलं रणसङ्कुले इत्यमरः ॥ ६२ ॥

भल्लापवर्जितैस्तेषां शिरोभिः श्मश्रुलैर्महीम् ।
तस्तार सरघाव्याप्तैः स क्षौद्रपटलैरिव ॥ ६३ ॥

भल्लेति । स रघुर्भल्लापवर्जितैर्बाणविशेषकृत्तैः । 'भल्लो बाणभेदे भल्ल- इति यादवः । श्मश्रुलैः प्रवृद्धश्मश्रुभिः । 'सिध्मादिभ्यश्च' इति लच्प्रत्ययः । तेषां पाश्चात्यानां शिरोभिः । सरघाभिर्मधुमक्षिकाभिर्व्याप्तैः । 'सरघा मधुमक्षिका' इत्यमरः । क्षुद्राः सरघाः । 'क्षुद्रा व्यङ्गा नटी वेश्या सरघा कण्टकारिका' इत्यमरः । क्षुद्राभिः कृतानि क्षौद्राणि मधूनि । 'मधु क्षौद्रं माक्षिकादि' इत्यमरः । 'क्षुद्राभ्रमरवटरपादपादञ्' इति संज्ञायामञ्प्रत्ययः । तेषां पटलैः समूहैरिव । 'पटलं तिलके नेत्ररोगे छन्दसि सञ्चये । पिटके परिवारे च' इति हैमः । महीं तस्तार—आच्छादयामास ॥ ६३ ॥

अपनीतशिरस्त्राणाः शेषास्तं शरणं ययुः ।
प्रणिपातप्रतीकारः संरम्भो हि महात्मनाम् ॥ ६४ ॥

अपनीतेति । शेषा हतावशिष्टा अपनीतशिरस्त्राणा अपसारितशीर्षण्याः सन्तः । शीर्षकम् । 'शीर्षण्यं च शिरस्त्रे' इत्यमरः । शरण्यगतमप्येतत् । तं रघुं शरणं ययुः । तथाहि । महात्मनां संरम्भः कोपः । 'संरम्भः सम्भ्रमे कोपे' इति विश्वः । प्रणिपात । प्रणतिरेव प्रतीकारो यस्य स हि । महतां परकोपमोक्षमात्रे च खेदं न तु जीवितमिति भावः ॥ ६४ ॥

विनयन्ते स्म तद्योधा मधुभिर्विजयश्रमम् ।
आस्तीर्णाजिनरत्नासु द्राक्षावलयभूमिषु ॥ ६५ ॥

विनयन्तेस्मेति । तस्य रघोर्योधा भटा आस्तीर्णान्यजिनरत्नानि चर्मश्रेष्ठानि यासु तासु द्राक्षावलयवतीषु भूमिषु । 'मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा स्वाद्वी मधुरसेति च' इत्यमरः । मधुभिर्द्राक्षाफलप्रकृतिकैर्मद्यैर्विजयश्रमं युद्धखेदं विनयन्ते स्म अपनीतवन्तः । 'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि' इत्यात्मनेपदम् । 'लट् स्मे' इति भूतार्थे लट् ॥ ६५ ॥

ततः प्रतस्थे कौबेरीं भास्वानिव रघुर्दिशम् ।
शरैरुस्रैरिवोदीच्यानुद्धरिष्यन्रसानिव ॥ ६६ ॥

तत इति । ततो रघुर्भास्वान्सूर्य इव शरैर्बाणैरुस्रैः किरणैरिव । 'किरणोस्र-मयूखांशुगभस्तिघृणिरश्मयः' इत्यमरः । उदीच्यानुत्तरस्थान्नृपान्रसानुदकानीव

रिपन्ध्रोवेरी कुबेरसम्बन्धिनी दिशमुदीचीं प्रतस्थे। अनेकेनैवधर्मेणैवमुपमा। यथाह दण्डी—"एकानेकधर्मत्वात्सा वाक्यार्थोपमा द्विधा" इति ॥ ६६ ॥

विनीताध्वश्रमास्तस्य सिन्धुतीरविचेष्टनैः ।
दुधुवुर्वाजिनः स्कन्धाँल्लग्नकुङ्कुमकेसरान् ॥ ६७ ॥

विनीतेति। सिन्धुर्नाम काश्मीरदेशेषु कश्चिन्नदविशेषः। 'देशे नदविशेषेऽब्धौ सिन्धुर्ना सरिति स्त्रियाम्' इत्यमरः। सिन्धोस्तीरे विचेष्टनैरङ्गपरिवर्तनैर्विनीताध्वश्रमास्तस्य रघोर्वाजिनोऽश्वाः कुङ्कुमकेसराः कुङ्कुमकुसुमकिञ्जल्का येषां तान्। यद्वा लग्नकुङ्कुमाः केसराः सटा येषां तान्। अथ कुङ्कुमम्। काश्मीरजन्म इत्यमरः। 'केसरो नागकेसरे। तुरङ्गसिंहयोः स्कन्धकेशेषु बकुलद्रुमे। पुंनागाख्ये किञ्जल्के स्यात्' इति हैमः। स्कन्धान् अंसान्। 'स्कन्धः प्रकाण्डे कायेंऽसे विज्ञानादिषु पञ्चसु। नृपे समूहे व्यूहे च' इति हैमः। दुधुवुः कम्पयन्ति स्म ॥ ६७ ॥

तत्र हूणावरोधानां भर्तृषु व्यक्तविक्रमम् ।
कपोलपाटलादेशि बभूव रघुचेष्टितम् ॥ ६८ ॥

तत्रेति। तत्रोदीच्यां दिशि भर्तृषु व्यक्तविक्रमम्। भर्तृवधेन स्फुटपराक्रममित्यर्थः। रघुचेष्टितं रघुव्यापारः हूणा जनपदाख्याः क्षत्रियाः तेषामवरोधा अन्तःपुरस्त्रियः तासां कपोलेषु पाटलस्य पाटव्यमिस्ताडनादिहेतुत्वादादेश्युपदेशकं बभूव। अथवा पाटलं आदेश्यमादेश्यं यस्य तद्बभूव। स्वयं भिन्नमान इत्यर्थः ॥ ६८ ॥

काम्बोजाः समरे सोढुं तस्य वीर्यमनीश्वराः ।
गजालानपरिक्लिष्टैरक्षोटैः सार्धमानताः ॥ ६९ ॥

काम्बोजा इति। काम्बोजा राजानः समरे तस्य रघोर्वीर्यं प्रभावम्। 'वीर्यं तेजःप्रभावयोः' इति हैमः। सोढुमनीश्वरा असमर्थाः सन्तः। गजानामालानं बन्धनम्। माथे स्फुटि विभाषा सम्भवे इत्यादम्। तैः परिक्लिष्टैः परिघर्षैरक्षोटैर्वृक्षविशेषैः सार्धमानताः ॥ ६९ ॥

तेषां सदश्वभूयिष्ठास्तुङ्गा द्रविणराशयः ।
उपदा विविशुः शश्वन्नोत्सेकाः कोसलेश्वरम् ॥ ७० ॥

तेषामिति। तेषां काम्बोजानां सदश्वैर्भूयिष्ठा बहुलास्तुङ्गा द्रविणराशयो हिरण्यानाम्। 'हिरण्यं द्रविणं द्युम्नम्' इत्यमरः। राशय उपदा उपायनानि। 'उपायनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा' इत्यमरः। कोसलेश्वरं कोसलदेशाधिपतिं तं रघुं

सत्त्वरमुद्धृतिविस्मृताः । मुहुः पुनः पुनः प्रायश्चाभीक्ष्णमसकृत्समाः इत्यमरः । तथा-प्युत्सेका गर्वास्तु न विविशुः । सम्पदि गर्वकारणे न जगर्वेत्यर्थः ॥ ७० ॥

ततो गौरीगुरुं शैलमारुरोहाश्वसाधनः ।
वर्धयन्निव तत्कूटानुद्धूतैर्धातुरेणुभिः ॥ ७१ ॥

तत इति । ततोऽनन्तरमश्वसाधनः सन् गौर्या गुरुं पितरं शैलं हिमवन्तम् । उद्धूतैरश्वखुरोद्धूतैर्धातुरेणुभिर्गैरिकादीनां रेणुभिस्तत्कूटांस्तस्य शृङ्गाणि । 'कूटोऽस्त्री शिखरं शृङ्गम्' इत्यमरः । वर्धयन्निव आरुरोह । अत्युन्नतभूमिसर्पणाद्गिरिशिखर वृद्धिभ्रमो जात इति भावः ॥ ७१ ॥

शशंस तुल्यसत्त्वानां सैन्यघोषेऽप्यसंभ्रमम् ।
गुहाशयानां सिंहानां परिवृत्यावलोकितम् ॥ ७२ ॥

शशंसेति । तुल्यसत्त्वानां धैर्यैः समानबलानाम् । गुहासु शेरत इति गुहाश-यास्तेषाम् । "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । दरी तु कन्दरो वास्त्री देवखातबिले गुहा इत्यमरः । सिंहानां हरीणाम् । 'सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यो हर्यक्षः केसरी हरिः' इत्यमरः । कर्तॄणां परिवृत्य परावृत्यावलोकितं प्रसिद्धैव ग्रीवाभङ्गेनावलोकनं कर्तृ सैन्यघोषे सेनाकलकले संभ्रमकारणे सत्यप्यसंभ्रममन्तःक्षोभविरहितम् । अत्र प्रत्ययप्रतिपत्तेऽपि समास इष्यते । शशंस कथयामास सैन्येभ्य इत्यध्याहार्यते । नाम चेष्टितमेव मनोगतस्य ज्ञापकमिति भावः । अर्थान्तरन्यासे हेतुस्तुल्यसत्त्वानामिति । न हि समबलः समबलाद्बिभेतीति भावः ॥ ७२ ॥

भूर्जेषु मर्मरीभूताः कीचकध्वनिहेतवः ।
गङ्गाशीकरिणो मार्गे मरुतस्तं सिषेविरे ॥ ७३ ॥

भूर्जेष्विति । भूर्जेषु भूर्जपत्रेषु । 'भूर्जपत्रो भुजो भूर्जो मृदुत्वक्चर्मिका मता' इति यादवः । मर्मरः शुष्कपर्णध्वनिः । 'मर्मरः शुष्कपर्णानाम्' इति यादवः । अयं च शुष्कादिपर्णध्वनिष्वपि वर्तते प्रयुज्यते च । "मर्मरैरगुरुधूपगन्धिभिः" इति । अतो मर्मरीभूताः । मर्मरध्वनिवन्तो भूता इत्यर्थः । कीचकानां वेणुविशेषाणां ध्वनिहेतवः श्रोत्रसुखावहा इति भावः । गङ्गाशीकरिणः शीतला इत्यर्थः । मरुतो वाता मार्गे तं सिषेविरे ॥ ७३ ॥

विशश्रमुर्नमेरूणां छायास्वध्यास्य सैनिकाः ।
दृषदो वासितोत्सङ्गा निषण्णमृगनाभिभिः ॥ ७४ ॥

विशश्रमुरिति । सैनिकाः सेनायां समवेताः । प्राग्वहतीयष्ठक्प्रत्ययः । नमेरूणां सुरपुंनागानां छायासु निषण्णानां रघुपरिक्षितानां मृगाणां कस्तूरीमृगाणां नाभिभिर्वासिताः सुरभिताः शिलाः अध्यास्याधिष्ठाय । 'अधिशीङ्स्थासां कर्म' इति कर्म । दूरस्थपरिश्रमा इत्यर्थः । विशश्रमुर्विश्रान्ताः ॥ ७४ ॥

सरलासक्तमातङ्गग्रैवेयस्फुरितत्विषः ।
आसन्नोषधयो नेतुर्नक्तमस्नेहदीपिकाः ॥ ७५ ॥

सरलेति । सरलेषु देवदारुविशेषेष्वासक्तानि बद्धानि मातङ्गानां गजानाम् । ग्रीवासु भवानि ग्रैवेयाणि कण्ठशृङ्खलानि । 'ग्रीवाभ्योऽण्च' इति चकाराड्ढञ्प्रत्ययः । तेषु स्फुरितत्विषः प्रतिफलितभास ओषधयो ज्वलन्त्यो ज्योतिर्लताविशेषा नक्तं रात्रौ नेतुर्नायकस्य रघोरस्नेहदीपिकास्तैलनिरपेक्षाः प्रदीपा आसन् ॥ ७५ ॥

तस्योत्सृष्टनिवासेषु कण्ठरज्जुक्षतत्वचः ।
गजवर्ष्म किरातेभ्यः शशंसुर्देवदारवः ॥ ७६ ॥

तस्येति । तस्य रघोरुत्सृष्टेषूज्झितेषु निवासेषु सेनानिवेशेषु कण्ठरज्जुभिर्गजबन्धे क्षता निर्भिन्नास्त्वचो येषां ते देवदारवः किरातेभ्यो वनचरेभ्यो गजानां वर्ष्म प्रमाणम् । 'वर्ष्म देहप्रमाणयोः' इत्यमरः । शशंसुः कथितवन्तः । देवदारुस्कन्धव्रणस्थानैर्गजानामौन्नत्यमनुमीयत इत्यर्थः ॥ ७६ ॥

तत्र जन्यं रघोर्घोरं पर्वतीयैर्गणैरभूत् ।
नाराचक्षेपणीयाश्मनिष्पेषोत्पतितानलम् ॥ ७७ ॥

तत्रेति । तत्र हिमाद्रौ रघोः । पर्वते भवैः पर्वतीयैः । 'पर्वताच्च' इति छप्रत्ययः । गणैरुत्सवसंकेताख्यैः सप्तभिः सह । 'गणानुत्सवसंकेतानजयत्सप्त पाण्डवः' इति महाभारते । नाराचानां बाणविशेषाणां क्षेपणीयानां भिन्दिपालानामश्मनां च निष्पेषेण संघर्षेणोत्पतितोऽनलो यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । 'क्षेपणीयो भिन्दिपालः लगुडो दीर्घो महाफलः' इति यादवः । घोरं भीमं जन्यं युद्धमभूत् । 'युद्धमायोधनं जन्यम्' इत्यमरः ॥ ७७ ॥

शरैरुत्सवसंकेतान्स कृत्वा विरतोत्सवान् ।
जयोदाहरणं बाह्वोर्गापयामास किन्नरान् ॥ ७८ ॥

शरैरिति । स रघुः शरैरुत्सवसंकेताख्यान् पर्वतीयान्विरतोत्सवान्कृत्वा जित्वेत्यर्थः । किन्नरान्बाह्वोः स्वभुजयोर्जयोदाहरणं जयस्यापदानं प्रबन्धविशेषं गापयामास ।

"गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माकर्मकाणामणि कर्ता स णौ" इत्यनेन किन्नराणां कर्मत्वम् ॥ ७८ ॥

परस्परेण विज्ञातस्तेषूपायनपाणिषु ।
राज्ञा हिमवतः सारो राज्ञः सारो हिमाद्रिणा ॥ ७९ ॥

परस्परेणेति । तेषु गणेषूपायनयुक्त- पाणयो येषां तेषु सत्सु परस्परेणान्योन्यं राज्ञा हिमवतः सारो धनरूपो विज्ञातः । हिमाद्रिणापि राज्ञः सारो बलरूपो विज्ञातः । एतेन तत्रत्यवस्तुलाभगर्भितं यथाकाममभूतपूर्वमेव पराजय इति गम्यते ॥ ७९ ॥

तत्राक्षोभ्यं यशोराशिं निवेश्यावरुरोह सः ।
पौलस्त्यतुलितस्याद्रेरादधान इव ह्रियम् ॥ ८० ॥

तत्रेति । स रघुस्तत्र हिमाद्रावक्षोभ्यमप्रधृष्यं यशोराशिं निवेश्य निधाय । पौलस्त्येन रावणेन तुलितस्य चलितस्याद्रेः । कैलासस्य ह्रियमादधानो जनयन्निव । अवरुरोहावततार । कैलासमगत्वैव प्रतिनिवृत्त इत्यर्थः । न हि शूराः परैः पराजितमभियुञ्जन्त इति भावः ॥ ८० ॥

चकम्पे तीर्णलौहित्ये तस्मिन्प्राग्ज्योतिषेश्वरः ।
तद्गजालानतां प्राप्तैः सह कालागुरुद्रुमैः ॥ ८१ ॥

चकम्प इति । तस्मिन्रघौ तीर्णा लौहित्या नाम नदी येन तस्मिंस्तीर्णलौहित्ये सति । प्राग्ज्योतिषाणां जनपदानामीश्वरस्तस्य रघोर्गजानामालानतां प्राप्तैः का- लागुरुद्रुमैः कृष्णागुरुवृक्षैः सह चकम्पे कम्पितवान् ॥ ८१ ॥

न प्रसेहे स रुद्धार्कमधारावर्षदुर्दिनम् ।
रथवर्त्मरजोऽप्यस्य कुत एव पताकिनीम् ॥ ८२ ॥

नेति । स प्राग्ज्योतिषेश्वरो रुद्धार्कमाच्छादितसूर्यम् । अधारावर्षं च तद्दुर्दिनं च धारावर्षं विना दुर्दिनीभूतम् । अस्य रघो रथवर्त्मरजोऽपि न प्रसेहे । पताकिनीं सेनां तु कुत एव प्रसेहे । न कुतोऽपीत्यर्थः ॥ ८२ ॥

तमीशः कामरूपाणामत्याखण्डलविक्रमम् ।
भेजे भिन्नकटैर्नागैरन्यानुपरुरोध यैः ॥ ८३ ॥

तमिति । कामरूपाणां नाम देशानामीशोऽत्याखण्डलविक्रममतीन्द्रपराक्रमं तं रघुम् । भिन्नाः स्रवन्मदाः कटा गण्डा येषां तैर्नागैर्यैः साधनैः भेजे । अन्या-

न्त्यक्त्वा शरणं गत इत्यर्थः । अत्रैवैर्नागैः । येऽस्यागुरुधूम्रतिरिक्तान्वपन्नस्तरीव । अत्यन्तमपि श्रद्धो रघुरिति भावः ॥ ८३ ॥

कामरूपेश्वरस्तस्य हेमपीठाधिदेवताम् ।
रत्नपुष्पोपहारेण छायामानर्च पादयोः ॥ ८४ ॥

कामरूपेति । कामरूपेश्वरो हेमपीठस्याधिदेवतां तस्य रघोः पादयोश्छायां कनकमयपादपीठव्यापिनीं कान्तिं रत्नान्येव पुष्पाणि तेषामुपहारेण समर्पणेनानर्च पूजयामास ॥ ८४ ॥

इति जित्वा दिशो जिष्णुर्न्यवर्तत रथोद्धतम् ।
रजो विश्रामयन्राज्ञां छत्रशून्येषु मौलिषु ॥ ८५ ॥

इतीति । जिष्णुर्जयशीलः । 'ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः' इति ग्स्नुप्रत्ययः । स रघुरितीत्थं दिशो जित्वा रथैरुद्धतं रजश्छत्रशून्येषु रघोरेकच्छत्रत्वादिति भावः । राज्ञां मौलिषु किरीटेषु । 'मौलिः किरीटे धम्मिल्ले चूडाकङ्केलिमूर्धसु' इति हैमः । विश्रामयन्, शमयन्नित्यर्थः । न्यवर्तत निवृत्तः ॥ ८५ ॥

स विश्वजितमाजह्रे यज्ञं सर्वस्वदक्षिणम् ।
आदानं हि विसर्गाय सतां वारिमुचामिव ॥ ८६ ॥

स इति । स रघुः सर्वस्वं दक्षिणा यस्य तं सर्वस्वदक्षिणम् । 'विश्वजिति सर्ववेदसदक्षिण' इति श्रुतेः । विश्वजितं नाम यज्ञमाजह्रे आहृतवानित्यर्थः । युक्तं चैतदित्याह—सतां साधूनाम् । वारिमुचां मेघानामिव । आदानमर्जनं विसर्गाय त्यागाय हि, पात्रविनियोगायेत्यर्थः ॥ ८६ ॥

सत्रान्ते सचिवसखः पुरस्क्रियाभिर्गुर्वीभिः शमितपराजयव्यलीकान् ।
काकुत्स्थश्चिरविरहोत्सुकावरोधान्राजन्यान्स्वपुरनिवृत्तयेऽनुमेने ॥ ८७ ॥

सत्रान्त इति । काकुत्स्थो रघुः सत्रान्ते यज्ञान्ते । 'सत्रमाच्छादने यज्ञे सदादाने वनेऽपि च' इत्यमरः । सचिवानामात्यानां सखेति सचिवसखः सन् । 'सचिवो मन्त्रेऽप्यमात्ये' इति हैमः । तेषामत्यन्तानुरक्तत्वद्योतनार्थं राज्ञः सचिवसख्यपदम् । 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' । गुर्वीभिर्महतीभिः । 'गुर्वी महत्यां गुर्विण्यां पित्रादौ धर्मदेशके' इति हैमः । पुरस्क्रियाभिः पूजाभिः शमितं पराजयेन व्यलीकं दुःखं वैलक्ष्यं वा येषां तान् । 'दुःखे वैलक्ष्ये व्यलीकम्' इति यादवः । चिरविरहेणोत्सुका उत्कण्ठिता अवरोधा अन्तःपुराङ्गना येषां तान् । राज्ञोऽपत्यानि राजन्याः क्षत्रियास्तान् । "रा-

अभ्यपूरयत्” इत्यपपाठे मत्स्यसमः । 'मूर्धाभिषिक्तो राजन्यो बाहुजः क्षत्रियो विराट्' इत्यमरः । स्वपुरं प्रति निवृत्तये प्रतिगमनायानुमेनेऽनुज्ञातवान् । प्रार्थितमेव तमेतत् । तदुक्तम्—'स्त्री क्लीबो परिरक्षणतः प्रार्थितमेवम्' इति ॥ ८७ ॥

ते रेखाध्वजकुलिशातपत्रचिह्नं सम्राजश्चरणयुगं प्रसादलभ्यम् ।
प्रस्थानप्रणतिभिरङ्गुलीषु चक्रुर्मौलिस्रक्च्युतमकरन्दरेणुगौरम् ॥ ८८ ॥

त इति । ते राजानः । रेखा एव ध्वजाश्च कुलिशानि चातपत्राणि च ध्वजादयस्ताः रेखा इत्यर्थः । तानि चिह्नानि यस्य तत्तथोक्तम् । प्रसादेनैव लभ्यं प्रसादलभ्यम् । सम्राजः सार्वभौमस्य रघोश्चरणयुगं प्रस्थाने प्रयाणसमये याः प्रणतयो नमस्कारास्ताभिः करणैः । अङ्गुलीषु मौलिषु केशबन्धेषु याः स्रजो माल्यानि ताभ्यश्च्युतैः मकरन्दैः पुष्परसैः । 'मकरन्दः पुष्परसः' इत्यमरः । रेणुभिः परागैश्च । परागः सुमनोरजः इत्यमरः । गौरं गौरवर्णं चक्रुः ॥ ८८ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये रघुदिग्विजयो नाम चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

पञ्चमः सर्गः ।

इन्दीवरदलश्यामामिन्दिरानन्दकन्दलम् ।
वन्दारुजनमन्दारं वन्देऽहं यदुनन्दनम् ॥

तमध्वरे विश्वजिति क्षितीशं निःशेषविश्राणितकोशजातम् ।
उपात्तविद्यो गुरुदक्षिणार्थी कौत्सः प्रपेदे वरतन्तुशिष्यः ॥ १ ॥

तमिति । विश्वजिति विश्वजिन्नाम्न्यध्वरे यज्ञे । 'यज्ञः सवोऽध्वरो यागः' इत्यमरः । निःशेषं विश्राणितं दत्तम् । 'श्रण दाने' चुरादिः । कोशानामर्थराशीनां जातं समूहो येन तं तथोक्तम् । 'कोशोऽस्त्री कुड्मले खड्गपिधानेऽर्थौघदिव्ययोः' इत्यमरः । 'जातं जनिसमूहयोः' इति शाश्वतः । एतेन कौत्सस्यानवसरप्राप्तिः सूच्यते । तं क्षितीशं रघुमुपात्तविद्यो लब्धविद्यो वरतन्तोः शिष्यः कौत्सः । 'ऋष्यन्धकवृष्णिकुरुभ्यश्च' इत्यण् । इञोऽपवादः । गुरुदक्षिणार्थी । "पुष्करादिभ्यो देशे" इत्यत्रार्थाच्चासंनिहिते इति वक्तव्यादिनिः । अप्रस्तावमेव इति भावः । प्रपेदे प्राप । अस्मि-

न्सर्गे वृत्तमुपजातिः । तल्लक्षणं तु—"स्यादिन्द्रवज्रा यदि तौ जगौ गः उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ । अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावुपजातयस्ताः ॥" इति ॥ १ ॥

स मृण्मये वीतहिरण्मयत्वात्पात्रे निधायार्घ्यमनर्घशीलः ।
श्रुतप्रकाशं यशसा प्रकाशः प्रत्युज्जगामातिथिमातिथेयः ॥ २ ॥

स इति । अनर्घशीलोऽमूल्यस्वभावः असाधारणस्वभाव इत्यर्थः । 'मूल्ये पूजाविधावर्घः' इति 'शीलं स्वभावे सद्वृत्ते' इति चामरशाश्वतौ । यशसा कीर्त्या प्रकाशत इति प्रकाशः । पचाद्यच् । अतिथिषु साधुरातिथेयः । 'पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ्' इति ढञ् । स रघुः हिरण्यस्य विकारो हिरण्मयम् । "दाण्डिनायन—" इत्यादिसूत्रेण निपातः । वीतहिरण्मयत्वादपगतसुवर्णपात्रत्वात् । यज्ञस्य सर्वस्वदक्षिणात्वादिति भावः । मृण्मये मृद्विकारे पात्रे । अर्घार्थमिदमर्घ्यम् । "पादार्घाभ्यां च" इति यत् । पूजार्थं द्रव्यं निधाय श्रुतेन शास्त्रेण प्रकाशं प्रसिद्धम् । श्रुतम् इति श्रुतं वेदशास्त्रम् । 'श्रुतं शास्त्रावधृतयोः' इत्यमरः । अतिथिमभ्यागतं कौत्सम् । 'अतिथिर्ना गृहागते' इत्यमरः । प्रत्युज्जगाम ॥ २ ॥

तमर्चयित्वा विधिवद्विधिज्ञस्तपोधनं मानधनाग्रयायी ।
विशांपतिर्विष्टरभाजमारात्कृताञ्जलिः कृत्यविदित्युवाच ॥ ३ ॥

तमिति । विधिज्ञः शास्त्रज्ञः । अकार्पण्ये प्रस्थानाभीरुरित्यर्थः । मानधनानामग्रयाय्यग्रेसरः अपयशोभीरुरित्यर्थः । कृत्यवित्कार्यज्ञः । आगमनप्रयोजनमवश्यं प्रष्टव्यमिति कृत्यवित् । विशाम्पतिर्मनुजेश्वरः । 'द्वौ विशौ वैश्यमनुजौ' इत्यमरः । विष्टरभाजमासनगतम् उपविष्टमित्यर्थः । 'विष्टरो विटपी दर्भमुष्टिः पीठाद्यमासनम्' इत्यमरः । 'वृक्षासनयोर्विष्टरः' इति निपातः । तं तपोधनं विधिवद्विध्यर्हम् यथाशास्त्रमित्यर्थः । 'तदर्हम्' इति वतिप्रत्ययः । अर्चयित्वाऽऽरात्समीपे । 'आराद्दूरसमीपयोः' इत्यमरः । कृताञ्जलिः सन्निति वक्ष्यमाणप्रकारेणोवाच ॥ ३ ॥

अप्यग्रणीर्मन्त्रकृतामृषीणां कुशाग्रबुद्धे कुशली गुरुस्ते ।
यतस्त्वया ज्ञानमशेषमाप्तं लोकेन चैतन्यमिवोष्णरश्मेः ॥ ४ ॥

अप्यग्रणीरिति । हे कुशाग्रबुद्धे सूक्ष्मबुद्धे । 'कुशाग्रीयमतिः प्रोक्तः सूक्ष्मदर्शी च यः पुमान्' इति हलायुधः । मन्त्रकृतां मन्त्रद्रष्टॄणाम् । "सुकर्मपापमन्त्र—" इत्यादिना क्विप् । ऋषीणामग्रणीः श्रेष्ठस्ते तव गुरुः कुशल्यपि क्षेमवान्किम् । अपि प्रश्ने ।

गर्हासमुच्चयप्रश्नशङ्कासम्भावनास्वपि' इत्यमरः । यतो यस्माद्गुरोः सकाशात्त्वया
पाठ्येन ज्ञानम् । लोकेनान्धतमसे सूर्याच्चैतन्यं प्रबोध इव । आप्तं लब्धम् ॥ ४ ॥

कायेन वाचा मनसाऽपि शश्वद्यत्संभृतं वासवधैर्यलोपि ।
आपाद्यते न व्ययमन्तरायैः कच्चिन्महर्षेस्त्रिविधं तपस्तत् ॥ ५ ॥

कायेनेति । कायेनोपवासादिकृच्छ्रचान्द्रायणादिना वाचा वेदपाठेन मनसा गायत्रीजपादिना च । कायेन वाचा मनसाऽपि करणेन वासवस्येन्द्रस्य धैर्यं लुम्पतीति वासवधैर्यलोपि स्वपदापहारशङ्काजनकमित्यर्थः । यत्तपः शश्वदनुक्षणम् । 'मुहुः पुनः पुनः शश्वदभीक्ष्णमसकृत्समाः' इत्यमरः । सम्भृतं सञ्चितं महर्षेर्वरतन्तोस्त्रिविधं वाङ्मनःकायजं तत्तपोऽन्तरायैर्विघ्नैरिन्द्रप्रेरिताप्सरः प्रायैर्व्ययं नाशं नापाद्यते कच्चित् न नीयते किम् । 'कच्चित्कामप्रवेदने' इत्यमरः ॥ ५ ॥

आधारबन्धप्रमुखैः प्रयत्नैः संवर्धितानां सुतनिर्विशेषम् ।
कच्चिन्न वाय्वादिरुपप्लवो वः श्रमच्छिदामाश्रमपादपानाम् ॥ ६ ॥

आधारेति । आधारबन्धप्रमुखैरालवालनिर्माणादिभिः प्रयत्नैरुपायैः । 'आधारं आलवालेऽम्बुबन्धेऽधिकरणेऽपि च' इति विश्वः । सुतेभ्यो निर्विशेषो विशेषोऽतिशयो यस्मिन्कर्मणि तत्तथा संवर्धितानां श्रमच्छिदां वः आश्रमपादपानां वाय्वादिर्वात्यादावानलादिः । उपप्लवो बाधको न कच्चिदस्ति किम् ॥ ६ ॥

क्रियानिमित्तेष्वपि वत्सलत्वादभग्नकामा मुनिभिः कुशेषु ।
तदङ्कशय्याच्युतनाभिनाला कच्चिन्मृगीणामनघा प्रसूतिः ॥ ७ ॥

क्रियानिमित्तेष्विति । क्रियानिमित्तेष्वप्यनुष्ठानसाधनेष्वपि कुशेषु मुनिभिर्वत्सलत्वात्प्रेमवत्त्वादभग्नकामाऽप्रतिहतेच्छा तेषां मुनीनामङ्क एव शय्यास्तासु च्युतानि नाभिनालानि यस्याः सा तथोक्ता मृगीणां प्रसूतिः सन्ततिरनघाऽव्यसना कच्चित्, अनपायिनी किमित्यर्थः । 'दुःखैनोव्यसनेष्वघम्' इति यादवः । ते हि ध्यानमग्नाश्चरन्तमपि न वारयन्ति ॥ ७ ॥

निर्वर्त्यते यैर्नियमाभिषेको येभ्यो निवापाञ्जलयः पितॄणाम् ।
तान्युञ्छषष्ठाङ्कितसैकतानि शिवानि वस्तीर्थजलानि कच्चित् ॥ ८ ॥

निर्वर्त्यत इति । यैस्तीर्थजलैर्नियमाभिषेको नित्यस्नानादिर्निर्वर्त्यते निष्पाद्यते । येभ्यो जलेभ्यः । उद्धृत्येति शेषः । पितॄणामग्निष्वात्तादीनां निवापाञ्जलयस्तर्पणाञ्जलयः । 'पितृदानं निवापः स्यात्' इत्यमरः । निर्वर्त्यन्ते । उञ्छशब्दः प्रकीर्ण

हतपांस्यावां नदीः पङ्कमार्गैः पाककस्यामनमार्गैरहितानि सैकतानि पुलिनानि येषां तानि तपोवनानि वा पुण्याः तानि तीर्थजलानि शिवानि मङ्गलानि कच्चित् । अनुपपन्नानि किमित्यर्थः । 'कच्चो कामप्रवेदने' कमितापर्येन शिवम्' इति याद वः । "ऋजात्मान्धो च च" इति षष्ठसन्धानुपायौऽप्रत्ययः । अत एवापूरणार्थे स्यात् । पूरणगुण— इत्यादिना न षष्ठीसमासप्रतिषेधः । सिकता येषु सन्ति सैकतानि । "सिकताशर्कराभ्यां च इत्यण्प्रत्ययः ॥ ८ ॥

नीवारपाकादि कडङ्गरीयैरामृश्यते जानपदैर्न कच्चित् ।
कालोपपन्नातिथिकल्प्यभागं वन्यं शरीरस्थितिसाधनं वः ॥ ९ ॥

नीवारेति । कालेषु योग्यकालेषूपपन्नानामागतानामतिथीनां कल्प्यः भागः यस्य तत्तथोक्तम् । वने भवं वन्यम् । शरीरस्थितेर्जीवितस्य साधनं यो युष्माकम् । पच्यत इति पाकः फलम् । धान्यमिति यावत् । नीवारपाकादि । अर्धर्चादित्वात्कपा-मानादिधान्यसंग्रहः । जनपदेभ्य आगतैर्जानपदैः । "तत आगतः" इत्यण् । कडङ्गरीयैः कडङ्गरं बुसमर्हन्तीति कडङ्गरीयाः । कडङ्गरो बुसं क्लीबे धान्यत्वचि तुषः पुमान्' इत्यमरः । 'कडङ्गरदक्षिणाच्छ च' इति छप्रत्ययः । तैर्गोमहिषादिभिर्नामृश्यते कच्चित्, न भक्ष्यते किमित्यर्थः ॥ ९ ॥

अपि प्रसन्नेन महर्षिणा त्वं सम्यग्विनीयानुमतो गृहाय ।
कालो ह्ययं संक्रमितुं द्वितीयं सर्वोपकारक्षममाश्रमं ते ॥ १० ॥

अपीति । किं त्वं प्रसन्नेन सता महर्षिणा सम्यग्विनीय शिक्षयित्वा विद्यामुपदिश्येत्यर्थः । गृहाय गृहस्थाश्रमं प्रवेष्टुम् । 'क्रियार्थोपपद—' इत्यादिना चतुर्थी । अनुमतोऽभ्यनुज्ञातः किम् । हि यस्मात्ते तव सर्वेषामाश्रमाणां ब्रह्मचर्यादीनामुपकारे क्षमं शक्तम् । क्षमं शक्ते हिते त्रिषु' इत्यमरः । द्वितीयमाश्रमं गार्हस्थ्यं संक्रमितुं प्राप्तुमयं कालः । विद्याग्रहणानन्तर्यात्तस्येति भावः । "अधीत्य यथावन्न्यायम् गुरुम्' इति श्रुतेः । सर्वोपकारक्षममित्यत्र मनुः—"यथा मातरमाश्रित्य सर्वे जीवन्ति जन्तवः । वर्तन्ते गृहिणस्तद्वदाश्रित्येतर आश्रमाः" इति ॥ १० ॥

कुशलप्रश्नं विधायागमनप्रयोजनप्रश्नं निबध्नाति—

तवार्हतो नाभिगमेन तृप्तं मनो नियोगक्रिययोत्सुकं मे ।
अप्याज्ञया शासितुरात्मना वा प्राप्तोऽसि सम्भावयितुं वनान्माम् ॥ ११ ॥

तवार्हत इति । अर्हतः पूज्यस्य प्रशस्तस्य । अर्हः प्रशंसायाम् इति शतृ

प्रश्रयः । तथापि इममेवमागमनमात्रेण मे मनो न तृप्तं न तुष्टम् । किन्तु निदेशक्रियया आज्ञाकरणेनोत्सुकं सोत्कण्ठम् । "इष्टार्थोद्युक्त उत्सुकः" इत्यमरः । "प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च" इति सप्तम्यर्थे तृतीया । यद्वा गुरोरुपसर्गात्प्याज्ञया स्वतो वा । 'प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानम्' इति तृतीया । मां सम्भावयितुं वनादागतोऽसि । गुर्वर्थं स्वार्थं वाऽऽगमनमित्यर्थः ॥ ११ ॥

इत्यर्घ्यपात्रानुमितव्ययस्य रघोरुदारामपि गां निशम्य ।
स्वार्थोपपत्तिं प्रति दुर्बलाशस्तमित्यवोचद्वरतन्तुशिष्यः ॥ १२ ॥

इतीति । अर्घ्यपात्रेण मृण्मयेनानुमितो व्ययः सर्वस्वदानं यस्य तस्य रघोरिति उदारमुदारार्थयुक्तमपि गां वाचम् । 'मनो निदेशक्रिययोत्सुकं मे' इत्येवंरूपाम् । 'स्वर्गेषुपशुवाग्वज्रदिङ्नेत्रघृणिभूजले । लक्ष्यदृष्ट्या स्त्रियां पुंसि गौः' इत्यमरः । निशम्य श्रुत्वा वरतन्तुशिष्यः कौत्सः स्वार्थोपपत्तिं स्वकार्यसिद्धिं प्रति दुर्बलाशः सन् मृण्मयपात्रदर्शनाच्छिन्नाभिलाषः सन् तं रघुमिति वक्ष्यमाणप्रकारेणावोचत् ॥ १२ ॥

सर्वत्र नो वार्तमवेहि राजन्नाथे कुतस्त्वय्यशुभं प्रजानाम् ।
सूर्ये तपत्यावरणाय दृष्टेः कल्पेत लोकस्य कथं तमिस्रा ॥ १३ ॥

सर्वत्रेति । हे राजन् ! त्वं सर्वत्र नोऽस्माकं वार्तं स्वास्थ्यमवेहि जानीहि । 'वार्तं फल्गुन्यरोगे च' इत्यमरः । 'वार्तं पाटवमारोग्यं भव्यं स्वास्थ्यमनामयम्' इति यादवः । न चैतदाश्चर्यमित्याह—नाथ इति । त्वयि नाथ ईश्वरे सति प्रजानामशुभं दुःखं कुतः । तथाहि । अर्थान्तरं न्यस्यति—सूर्य इत्यादिना । सूर्ये तपति प्रकाशमाने सति तमिस्रा तमस्ततिः । 'तमिस्रं तिमिरं रागे तमिस्रा तु तमस्ततौ । कृष्णपक्षनिशायां च' इति विश्वः । तमिस्रम् इति पाठे तमिस्रं तिमिरम् । 'तमिस्रं तिमिरं तमः' इत्यमरः । लोकस्य जनस्य । 'लोकस्तु भुवने जने' इत्यमरः । दृष्टेरावरणाय कथं कल्पेत दृष्टिमावरितुं नालमित्यर्थः । कृपेरलमर्थत्वात्तादर्थ्ये । "नमःस्वस्तिस्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च" इत्यनेन चतुर्थी । अलमिति पर्याप्त्यर्थग्रहणम्" इति भगवान्भाष्यकारः । कल्पेत सम्पद्येतेत्यर्थः । क्लृपि सम्पद्यमाने चतुर्थीति वक्तव्यात् ॥ १३ ॥

'तवार्हतः—' इत्यादिनोक्तं वचनं चित्रमित्याह—

भक्तिः प्रतीक्ष्येषु कुलोचिता ते पूर्वान्महाभाग तयाऽतिशेषे ।
व्यतीतकालस्त्वहमभ्युपेतस्त्वामर्थिभावादिति मे विषादः ॥ १४ ॥

भक्तिरिति । प्रतीक्ष्येषु पूज्येषु । 'पूज्यः प्रतीक्ष्यः' इत्यमरः । भक्तिरनुरागविशेषस्तेन कुलोचिता कुलाभ्यस्ता । 'अभ्यस्तेऽप्युचितं न्याय्यम्' इति यादवः । हे महाभाग सार्वभौम । त्वया भवता पूर्वानतिशेषेऽप्यतिवर्तसे । किन्तु सर्वत्र वार्तं चेत्तर्हि कथं खेदखिन्न इव दृश्यसेऽत्र आह—व्यतीतेति । अहं व्यतीतकालोऽर्थिसमन्तकालः सत्वर्थिभावात्मानमभ्युपेत इति मे मम विषादः ॥ १४ ॥

शरीरमात्रेण नरेन्द्र तिष्ठन्नाभासि तीर्थप्रतिपादितर्द्धिः ।
आरण्यकोपात्तफलप्रसूतिः स्तम्बेन नीवार इवावशिष्टः ॥ १५ ॥

शरीरमात्रेणेति । हे नरेन्द्र तीर्थे सत्पात्रे प्रतिपादिता दत्तर्द्धिर्येन स तथोक्तः । 'योनौ जलावतारे च मन्त्र्याद्युपाध्याययोरपि । पुण्यक्षेत्रे तथा पात्रे तीर्थं स्याद्दर्शनेष्वपि' ॥ इति हलायुधः । शरीरमात्रेण तिष्ठन् । आरण्यका अरण्ये भवा मनुष्या मुनिप्रमुखाः । 'आरण्यान्मनुष्ये' इति वुञ्प्रत्ययः । तैरुपात्तं फलमेव प्रसूतिर्यस्य स स्तम्बेन काण्डेनावशिष्टः । प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । नीवार इव । आभासि शोभसे ॥ १५ ॥

स्थाने भवानेकनराधिपः सन्नकिंचनत्वं मखजं व्यनक्ति ।
पर्यायपीतस्य सुरैर्हिमांशोः कलाक्षयः श्लाघ्यतरो हि वृद्धेः ॥ १६ ॥

स्थान इति । भवानेकनराधिपः सार्वभौमः सन् । मखजं मखजन्यम् । न विद्यते किंचन यस्येत्यकिंचनः । 'मयूरव्यंसकादित्वात्समासः' । तस्य भावस्तत्त्वं निर्धनत्वं व्यनक्ति प्रकटयति । स्थाने युक्तम् । 'युक्ते द्वे साम्प्रतं स्थाने' इत्यमरः । तथा हि सुरैर्देवैः पर्यायेण क्रमेण पीतस्य हिमांशोः कलाक्षयो वृद्धेरुपचयाच्छ्लाघ्यतरो हि वरः खलु । 'मणिः शाणोल्लीढः समरविजयी हेतिविहतो मदक्षीणो नागः शरदि सरितः श्यानपुलिनाः । कलाशेषश्चन्द्रः सुरतमृदिता बालवनिता तनिम्ना शोभन्ते गलितविभवाश्चार्थिषु नृपाः ॥' इति भावः । अत्र कामन्दकः— "कर्मार्थं शोभते यस्य क्षीणत्वमपि शोभते । सुरैः पीतावशेषस्य इन्दोरिव विशेषितम्" ॥ इति ॥ १६ ॥

तदन्यतस्तावदनन्यकार्यो गुर्वर्थमाहर्तुमहं यतिष्ये ।
स्वस्त्यस्तु ते निर्गलिताम्बुगर्भं शरद्घनं नार्दति चातकोऽपि ॥ १७ ॥

तदिति । तत्तस्मात्तावदनन्यकार्यो । 'यावत्तावच्च साकल्येऽवधौ मानेऽवधारणे' इति विश्वः । प्रयोजनान्तररहितोऽहमन्यतो वदान्यान्तराद्गुर्वर्थं गुरुधनमाहर्तुमर्जयितुं यतिष्ये उद्योक्ष्ये । ते तुभ्यं स्वस्ति शुभमस्तु । नमःस्वस्तिस्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च

ब्दीयाभाव इत्यनेन चतुर्थी । तथा हि कातन्त्रेऽपि । 'पर्जन्यपतितं तोयं चातकस्या वलम्बनम्' इति हेतोरनन्यगतिकोऽपीत्यर्थः । निर्गलितोऽम्बुगर्भो यस्य तं शरद्घनं नार्दति न याचते । अर्द गतौ याचने च इति धातुः । याचनार्थे रुचेऽर्दमम्' इति यादव ॥ १७ ॥

एतावदुक्त्वा प्रतियातुकामं शिष्यं महर्षेर्नृपतिर्निषिध्य ।
किं वस्तु विद्वन्गुरवे प्रदेयं त्वया कियद्वेति तमन्वयुङ्क्त ॥ १८ ॥

एतावदिति । एतावद्वाक्यमुक्त्वा प्रतियातुं कामो यस्य तं प्रतियातुकामं गन्तुकामम् । "तुम्काममनसोरपि" इति मकारलोपः । महर्षेर्वरतन्तोः शिष्यं कौत्सं नृपती रघुर्निषिध्य निवार्य । हे विद्वन् ! त्वया गुरवे प्रदेयं वस्तु किं किमात्मकं कियत्किम्परिमाणं वा । इत्येवं तं कौत्समन्वयुङ्क्त अपृच्छत् । 'प्रश्नोऽनुयोगः पृच्छा च' इत्यमरः ॥ १८ ॥

ततो यथावद्विहिताध्वराय तस्मै स्मयावेशविवर्जिताय ।
वर्णाश्रमाणां गुरवे स वर्णी विचक्षणः प्रस्तुतमाचचक्षे ॥ १९ ॥

तत इति । ततो यथावद्यथार्हम् । अर्हार्थे वतिः । विहिताध्वराय विधिवदनुष्ठितयज्ञाय सदाचारायेत्यर्थः । स्मयावेशविवर्जिताय गर्वाभिनिवेशशून्याय अनुद्धतायेत्यर्थः । वर्णानां ब्राह्मणादीनामाश्रमाणां ब्रह्मचर्यादीनां च गुरवे नियामकाय । 'वर्णाः स्युर्ब्राह्मणादयः' इति । 'ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो भिक्षुश्चतुष्टये । आश्रमोऽस्त्री' इति चामरः । सर्वकार्यनिर्वाहकायेत्यर्थः । तस्मै रघवे विचक्षणो विद्वान्वर्णी ब्रह्मचारी । 'वर्णिनो ब्रह्मचारिणः' इत्यमरः । 'वर्णाद्ब्रह्मचारिणि' इतीनिप्रत्ययः । स कौत्सः प्रस्तुतं प्रकृतमाचचक्षे ॥ १९ ॥

समाप्तविद्येन मया महर्षिर्विज्ञापितोऽभूद्गुरुदक्षिणायै ।
स मे चिरायास्खलितोपचारां तां भक्तिमेवागणयत्पुरस्तात् ॥ २० ॥

समाप्तेति । समाप्तविद्येन मया महर्षिर्गुरुदक्षिणायै गुरुदक्षिणास्वीकारार्थं विज्ञापितोऽभूत् । स च गुरुश्चिरायास्खलितोपचारां तां शुश्रूषां मे भक्तिमेव पुरस्तात्प्रथममगणयदसंख्यातवान् । भक्त्यैव सन्तुष्टः किं दक्षिणयेत्युक्तवानित्यर्थः । अथवा भक्तिमेव तां दक्षिणामगणयदिति योज्यम् ॥ १ ॥

निर्बन्धसंजातरुषार्थकार्श्यमचिन्तयित्वा गुरुणाऽहमुक्तः ।
वित्तस्य विद्यापरिसंख्यया मे कोटीश्चतस्रो दश चाहरेति ॥२१॥

निर्बन्धेति । निर्बन्धेन प्रार्थनातिशयेन संजातरुषा । संजातकोपेन गुरुणा । अर्थकार्श्यं दारिद्र्यमचिन्तयित्वाऽविचार्यैवाहम् । वित्तस्य धनस्य चतस्रो दश च कोटीश्चतुर्दश कोटीर्मे मह्यमाहरानयेति विद्यापरिसंख्यया विद्यापरिगणनानुसारेणैवोक्तः। अत्र मनुः — "अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश" इति ॥ २१ ॥

सोऽहं सपर्याविधिभाजनेन मत्वा भवन्तं प्रभुशब्दशेषम् ।
अभ्युत्सहे संप्रति नोपरोद्धुमल्पेतरत्वाच्छ्रुतनिष्क्रयस्य ॥२२॥

सोऽहमिति । सोऽहं सपर्याविधिभाजनेनार्घ्यपात्रेण भवन्तं प्रभुशब्द एव शेषो यस्य तं मत्वा निःस्वं निश्चित्येत्यर्थः । श्रुतनिष्क्रयस्य विद्यामूल्यस्याल्पेतरत्वादतिमहत्त्वात्संप्रत्युपरोद्धुं निर्बन्धुं नाभ्युत्सहे ॥ २२ ॥

इत्थं द्विजेन द्विजराजकान्तिरावेदितो वेदविदां वरेण ।
एनोनिवृत्तेन्द्रियवृत्तिरेनं जगाद भूयो जगदेकनाथः ॥ २३ ॥

इत्थमिति । द्विजराजस्येव कान्तिर्यस्य स द्विजराजकान्तिः । 'द्विजराजः शशधरो नक्षत्रेशः क्षपाकरः' इत्यमरः । 'तस्मात्सोमो राजा नो ब्राह्मणानाम्' इति श्रुतेः । द्विजराजकान्तिरित्येवार्थान्तराभिधेयत्वं धारयति । एनसः पापान्निवृत्तेन्द्रियवृत्तिर्यस्य स जगदेकनाथो रघुर्वेदविदां वरेण श्रेष्ठेन द्विजेन कौत्सेनेत्थमावेदितो निवेदितः सन् । एनं कौत्सं भूयः पुनर्जगाद ॥ २३ ॥

गुर्वर्थमर्थी श्रुतपारदृश्वा रघोः सकाशादनवाप्य कामम् ।
गतो वदान्यान्तरमित्ययं मे मा भूत्परीवादनवावतारः ॥ २४ ॥

गुर्वर्थमिति । श्रुतस्य पारं दृष्टवाञ्छ्रुतपारदृश्वा । "दृशेः क्वनिप्" इति क्वनिप् । गुर्वर्थं गुरुदक्षिणार्थं यथा तथार्थी याचकः । विशेषणद्वयेनास्य सत्पात्रत्वमाह । रघोः सकाशात्कामं मनोरथमनवाप्याप्राप्य वदान्यान्तरं दात्रन्तरं गतः । 'स्युर्वदान्यस्थूललक्ष्यदानशौण्डा बहुप्रदे' इत्यमरः । इतीत्थंरूपोऽयं परीवादस्यापवादस्य नवो नूतनः प्रथमोऽवतार आविर्भावो मे मा भून्मास्तु । रघोरिति स्वनामग्रहणं प्रख्यापितत्यागेतार्थम् । तथा च—"सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते" इति भावः ॥ २४ ॥

स त्वं प्रशस्ते महिते मदीये वसंश्चतुर्थोऽग्निरिवाग्न्यगारे ।
द्वित्राण्यहान्यर्हसि सोढुमर्हन्यावद्यते साधयितुं त्वदर्थम् ॥ २५ ॥

स इति । स त्वं मदीये पूजिते प्रशस्ते अग्न्यगारे अग्निशालायां चतुर्थोऽग्निरिव वसन् द्वे त्रीणि वाऽहानि दिनानि । "संख्ययाव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः संख्येये" इति बहुव्रीहिः । "बहुव्रीहौ संख्येये डजबहुगणात्" इति डच्प्रत्ययः समासान्तः । सोढुमर्हसि । हे अर्हन्मान्य । तावदहं तव प्रयोजनं साधयितुं यावद्यतिष्ये । 'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' इति भविष्यदर्थे लट् ॥ २५ ॥

तथेति तस्यावितथं प्रतीतः प्रत्यग्रहीत्संगरमग्रजन्मा ।
गामात्तसारां रघुरप्यवेक्ष्य निष्क्रष्टुमर्थं चकमे कुबेरात् ॥ २६ ॥

तथेतीति । अग्रजन्मा ब्राह्मणः प्रतीतः प्रीतः सन् तस्य रघोरवितथममोघं संगरं प्रतिज्ञाम् । 'अथ प्रतिज्ञाजिसंविदापत्सु संगरः' इत्यमरः । 'तां चिरम्' इति केचित्पठन्ति । तथेति प्रत्यग्रहीत् । रघुरपि गां भूमिमात्तसारां गृहीतधनामवेक्ष्य कुबेरादर्थं निष्क्रष्टुमाहर्तुं चकमे इयेष ॥ २६ ॥

वसिष्ठमन्त्रोक्षणजात्प्रभावादुदन्वदाकाशमहीधरेषु ।
मरुत्सखस्येव बलाहकस्य गतिर्विजघ्ने न हि तद्रथस्य ॥ २७ ॥

वसिष्ठमन्त्रेति । वसिष्ठस्य मन्त्रैः प्रोक्षणमभिमन्त्र्य प्रोक्षणं तज्जात्प्रभावात्सामर्थ्याद्धेतोः । उदन्वदाकाशमहीधरेषूदन्वत्सु समुद्रेष्वाकाशे महीधरेषु वा । मरुत्सखस्य मरुतः सखेति तत्पुरुषो बहुव्रीहिर्वा । समासान्ताभावात् । ततो वायुसहायस्येति गम्यते । वारीणां वाहको बलाहकः । पृषोदरादित्वात्साधुः । तस्येव मेघस्येव । तद्रथस्य गतिः क्वापि न विजघ्ने न विहता हि ॥ २७ ॥

अथाधिशिश्ये प्रयतः प्रदोषे रथं रघुः कल्पितशस्त्रगर्भम् ।
सामन्तसम्भावनयैव धीरः कैलासनाथं तरसा जिगीषुः ॥ २८ ॥

अथेति । अथ प्रदोषे रजनीमुखे । तत्काले यात्रानिषेधस्याविधानात् । प्रयतो धीरो रघुः । सामन्तस्येव सामन्तं राजमात्रमिति सम्भावनयैव कैलासनाथं कुबेरं तरसा बलेन जिगीषुर्जेतुमिच्छुः सन् । कल्पितं सज्जितं शस्त्रं गर्भे यस्य तं रथमधिशिश्ये रथे शयितवानित्यर्थः । "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति कर्मत्वम् ॥ २८ ॥

प्रातः प्रयाणाभिमुखाय तस्मै सविस्मयाः कोषगृहे नियुक्ताः ।
हिरण्मयीं कोषगृहस्य मध्ये वृष्टिं शशंसुः पतितां नभस्तः ॥ २९ ॥

प्रातरिति । प्रातः प्रयाणाभिमुखाय तस्मै रघवे कोषगृहे नियुक्ता अधिकृता भाण्डागारिकाः सविस्मयाः सन्तः कोषगृहस्य मध्ये नभस्तो नभसः । पञ्चम्यास्त-

स्थिरप्रत्ययः। पतितां हिरण्मयीं सुवर्णमयीम्। 'दाण्डिनायन—' इत्यादिना निपातनात्साधु। वृष्टिं ववृषुः कथयामासुः ॥ २९ ॥

तं भूपतिर्भासुरहेमराशिं लब्धं कुबेरादभियास्यमानात्।
दिदेश कौत्साय समस्तमेव पादं सुमेरोरिव वज्रभिन्नम् ॥ ३० ॥

तमिति। भूपती रघुः। अभियास्यमानादभियास्यमानात्कुबेराल्लब्धम्। वज्रेण कुलिशेन भिन्नं सुमेरोः पादं प्रत्यन्तपर्वतमिव स्थितम्। "पादाः प्रत्यन्तपर्वताः" इत्यमरः। रुक्मम् इति क्वचित्पाठः। तं भासुरं भास्वरम्। "भञ्जभासमिदो घुरच्" इति घुरच्। हेमराशिं समस्तं कृत्स्नमेव कौत्साय दिदेश ददौ। न तु चतुर्दशकोटिमात्रमित्येवमवधार्य ॥ ३० ॥

जनस्य साकेतनिवासिनस्तौ द्वावप्यभूतामभिनन्द्यसत्त्वौ।
गुरुप्रदेयाधिकनिःस्पृहोऽर्थी नृपोऽर्थिकामादधिकप्रदश्च ॥ ३१ ॥

जनस्येति। तावर्थिदातारौ द्वावपि साकेतनिवासिनोऽयोध्यावासिनः। "साकेतः स्यादयोध्यायां कोसला नन्दिनी च सा" इति यादवः। जनस्याभिनन्द्यसत्त्वौ श्लाघ्यव्यवसायावभूताम्। "द्रव्यासुव्यवसायेषु सत्त्वमस्त्री तु जन्तुषु" इत्यमरः। कौ द्वौ। गुरुप्रदेयादधिकेऽर्थे निरिच्छमानो निःस्पृहोऽर्थी। अर्थिकामादर्थिमनोरथादधिकं प्रददातीति तथोक्तः। "आतोऽनुपसर्गे कः" इति कप्रत्ययः। नृपश्च ॥ ३१ ॥

अथोष्ट्रवामीशतवाहितार्थं प्रजेश्वरं प्रीतमना महर्षिः।
स्पृशन्करेणानतपूर्वकायं सम्प्रस्थितो वाचमुवाच कौत्सः ॥ ३२ ॥

अथेति। अथ प्रीतमना महर्षिः कौत्सः सम्प्रस्थितः प्रस्थास्यमानः सन्। "आशंसायां भूतवच्च" इति भविष्यदर्थे क्तः। उष्ट्राणां क्रमेलकानां वामीनां वडवानां च शतैर्वाहितार्थं प्रापितधनमानतपूर्वकायम्, विनयनम्रमित्यर्थः। प्रजेश्वरं रघुं करेण स्पृशन्वाचमुवाच ॥ ३२ ॥

किमत्र चित्रं यदि कामसूर्भूर्वृत्ते स्थितस्याधिपतेः प्रजानाम्।
अचिन्तनीयस्तु तव प्रभावो मनीषितं द्यौरपि येन दुग्धा ॥ ३३ ॥

किमिति। वृत्ते स्थितस्य। "व्यवहारार्जनमर्थस्य वर्धने पालने तथा। प्रत्याख्ये प्रतिपत्तिश्च राजवृत्तं चतुर्विधम्" ॥ इति यमनन्दः। तस्मिन्वृत्ते स्थितस्य प्रजानामधिपतेर्नृपस्य भूः कामान्सूत इति कामसूरिति। "सत्सूद्विषद्रुहदुहयुजविदभिदच्छिदजिनीराजामुपसर्गेऽपि क्विप्" इत्यादिना क्विप्। अत्र कामप्रसवे किं

चित्रम् । न चित्रमित्यर्थः । किन्तु तव प्रभावो महिमा अचिन्त्यनीयः येन त्वया धीरपि मनीषितमभिलषितं दुग्धा । दुहेर्द्विकर्मकत्वादप्रधाने कर्मणि क्तः । 'प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम् । अप्रधाने दुहादीनां ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इति स्मरणात् ॥ १३ ॥

आशास्यमन्यत्पुनरुक्तभूतं श्रेयांसि सर्वाण्यधिजग्मुषस्ते ।
पुत्रं लभस्वात्मगुणानुरूपं भवन्तमीड्यं भवतः पितेव ॥ १४ ॥

आशास्यमिति । सर्वाण्यपि श्रेयांसि शुभान्यधिजग्मुषः प्राप्तवतस्ते तवान्यत्पुत्रातिरिक्तमाशास्यमाशीर्विषयमाशीर्वा पुनरुक्तभूतम्, सर्वं सिद्धमित्यर्थः । किं त्वीड्यं स्तुत्यं भवन्तं भवतः पितेवात्मगुणानुरूपम् । त्वया तुल्यगुणमित्यर्थः । पुत्रं लभस्व प्राप्नुहि ॥ १४ ॥

इत्थं प्रयुज्याशिषमग्रजन्मा राज्ञे प्रतीयाय गुरोः सकाशम् ।
राज्ञापि लेभे सुतमाशु तस्मादालोकमर्कादिव जीवलोकः ॥ १५ ॥

इत्थमिति । अग्रजन्मा ब्राह्मणः । 'अग्रजन्मा द्विजे श्रेष्ठे भ्रातरि ब्रह्मणि स्मृतः' इति विश्वः । इत्थं राज्ञ आशिषं प्रयुज्य दत्त्वा गुरोः सकाशं समीपं प्रतीयाय प्राप । राज्ञापि । जीवलोको जीवसमूहः । 'जीवः प्राणिनि गीष्पतौ' इति विश्वः । अर्कादालोकं प्रकाशमिव । शीघ्रम् । 'चैतन्यम्' इति पाठे ज्ञानम् । तस्मादृषेराशु शीघ्रं सुतं लेभे प्राप ॥ १५ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते किल तस्य देवी कुमारकल्पं सुषुवे कुमारम् ।
अतः पिता ब्रह्मण एव नाम्ना तमात्मजन्मानमजं चकार ॥ १६ ॥

ब्राह्म इति । तस्य रघोर्देवी महिषी ब्राह्मे । "तस्येदम्" इत्यण् । ब्रह्मदेवताकेऽभिजिन्नामके मुहूर्ते किलेषदसमाप्तं कुमारं कुमारकल्पं स्कन्दसदृशम् । "ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः" इत्यनेन कल्पप्प्रत्ययः । कुमारं पुत्रं सुषुवे । 'कुमारो बालके स्कन्दे' इति विश्वः । अतो ब्राह्ममुहूर्तोत्पन्नत्वात्पिता रघुर्ब्रह्मणो विधेरेव नाम्ना तमात्मजन्मानं पुत्रमजमजनामकं चकार । 'अजो हरौ हरे कामे विधौ छागे रघोः सुते' इति विश्वः ॥ १६ ॥

रूपं तदोजस्वि तदेव वीर्यं तदेव नैसर्गिकमुन्नतत्वम् ।
न कारणात्स्वाद्बिभिदे कुमारः प्रवर्तितो दीप इव प्रदीपात् ॥ १७ ॥

रूपमिति । ओजस्वि तेजस्वि बलिष्ठं वा । 'ओजस्तेजसि धातूनामवष्टम्भ

मध्यमा वा। 'काको गजे च दन्ती च' इति विश्वः। रूपं वपुः। अत्र रूपं नपुंसकम्। 'स्वभावाकृतिसौन्दर्यवपुषि श्लोकशब्दयोः' इति विश्वः। तदेव वैतृष्ण्येव। कार्यं वीर्यं तदेव। वैपरीत्ये स्वाभाविकमुत्तरत्वं तदेव। तारतम्येऽतिस्पर्धः। कुमारो बालकः। प्रवर्तित उत्पादिता दीप्तः प्रागीक्षारम्भादुद्योतादिव। स्वात्मसम्भवात्। पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा इति स्मात्स्थानी वैकल्पिकः। कारणभावात् विभिन्नता नाभूत् सर्वात्मना तादृश एवाभूदित्यर्थः ॥ ३७ ॥

उपात्तविद्यं विधिवद्गुरुभ्यस्तं यौवनोद्भेदविशेषकान्तम्।
श्रीः साभिलाषापि गुरोरनुज्ञां धीरेव कन्या पितुराचकाङ्क्ष ॥३८॥

उपात्तविद्यमिति। गुरुभ्यः विधिवद्यथाशास्त्रमुपात्तविद्यं लब्धविद्यम्। यौवनस्योद्भेदेनाविर्भावेनातिशयेन कान्तं सौन्दर्यं तमजं प्रति साभिलाषापि श्रीः। धीरा स्थिरचित्ता। 'स्थिरा चित्तोन्नतिर्या तु तद्धैर्यमिति संज्ञितम्' इति भूपालः। कन्या पितुरिव। गुरोरनुज्ञामाचकाङ्क्ष। यावद्रघुर्जीवति तावत्स्वयं । अनुज्ञाय ददातिनृपस्तावन्नमुपमातामभ्यागतानिमद्दस्तयोस्वया न भजते ॥ ३८ ॥

अथेश्वरेण क्रथकैशिकानां स्वयंवरार्थं स्वसुरिन्दुमत्याः।
आप्तः कुमारानयनोत्सुकेन भोजेन दूतो रघवे विसृष्टः ॥ ३९ ॥

अथेश्वरेणेति। अथ स्वसुर्भगिन्या इन्दुमत्याः स्वयंवरार्थं कुमारस्याजस्यानयन उत्सुकेन क्रथकैशिकानां विदर्भदेशानामीश्वरेण स्वामिना भोजेन राज्ञाप्तो हितो दूतो रघवे विसृष्टः प्रेषितः। "क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यम्" ॥ ३९ ॥

तं श्लाघ्यसम्बन्धमसौ विचिन्त्य दारक्रियायोग्यदशं च पुत्रम्।
प्रस्थापयामास ससैन्यमेनमृद्धां विदर्भाधिपराजधानीम् ॥ ४० ॥

तमिति। असौ रघुस्तं भोजं श्लाघ्यसम्बन्धमनुरूपसम्बन्धयोग्यं विचिन्त्य विचार्य पुत्रं च दारक्रियायाः विवाहयोग्यवयसं विचिन्त्य ससैन्यमेनं पुत्रमृद्धां समृद्धां विदर्भाधिपस्य भोजस्य राजधानीं पुरीं प्रति प्रस्थापयामास। धीयन्तेऽस्यामिति धानी। 'करणाधिकरणयोश्च' इत्यधिकरणे ल्युट्प्रत्ययः। राज्ञां धानीति विग्रहः ॥ ४० ॥

तस्योपकार्यारचितोपचारा वन्येतरा जानपदोपदाभिः।
मार्गे निवासा मनुजेन्द्रसूनोर्बभूवुरुद्यानविहारकल्पाः ॥ ४१ ॥

तस्येति। उपकार्यासु राजसद्मसु पटमण्डपादिषु। सौधोऽस्त्री राजसदनमुप

कार्योपकारिका' इत्यमरवचनव्याख्याने क्षीरस्वामी । उपक्रियत उपकरोतीति वा पट मण्डपादि राजसद्मेति । रचिता उपकार्या शयनादयो येषु ते रचितोपकार्याः । जानप दानां जनपदेभ्य आगतानामुपदाभिरुपायनैः । वन्या वने भवा इतरे येषां ते वन्ये तराः अवन्या इत्यर्थः । 'न बहुव्रीहौ' इति सर्वनामसंज्ञानिषेध । तद्गुणे सर्व नामसंज्ञा दुर्वारैव । तस्य मनुवंशप्रसूतस्य मार्गे विभाता वासनिवास उद्यानकल्पा क्रीडा । पुमानाक्रीड उद्यानम्' इत्यमरः । तस्यैव विहारा विहारस्थानानि उद्यान- कल्पा उद्यानसदृशा इत्यर्थः । 'ईषदसमाप्तौ—' इति कल्पप्प्रत्ययः । बभूवुः ॥ ४१ ॥

स नर्मदारोधसि सीकरार्द्रैर्मरुद्भिरानर्तितनक्तमाले ।
निवेशयामास विलङ्घिताध्वा क्लान्तं रजोधूसरकेतु सैन्यम् ॥ ४२ ॥

स इति । विलङ्घिताध्वाऽतिक्रान्तमार्गः सोऽजः सीकरार्द्रैः शीतलैरित्यर्थः । मरुद्भिर्वातैरानर्तिता कम्पिता नक्तमालाश्चिरबिल्वाख्यवृक्षभेदा । 'चिरबिल्वो नक्त मालः करजश्च करञ्जके' इत्यमरः । यस्मिंस्तस्मिन् निवेशार्ह इत्यर्थः । नर्मदाया रोधसि रोधसस्तीरे क्लान्तं श्रान्तं रजोभिर्धूसरा केतवो ध्वजा यस्य तत्सैन्यं निवेशयामास ॥ ४२ ॥

अथोपरिष्टाद्भ्रमरैर्भ्रमद्भिः प्राक्सूचितान्तःसलिलप्रवेशः ।
निर्धौतदानामलगण्डभित्तिर्वन्यः सरित्तो गज उन्ममज्ज ॥ ४३ ॥

अथेति । अथोपरिष्टादूर्ध्वम् । 'उपर्युपरिष्टात्' इति निपातः । भ्रमद्भि मदलोभादिति भावः । भ्रमरैः प्रागुन्मज्जनात्पूर्वं सूचितो ज्ञापितोऽन्तः सलिले प्रवेशो यस्य स तथोक्तः । निर्धौतदाने क्षालितमदे अत एवामले गण्डभित्ती यस्य स तथोक्तः । दानं गजमदे त्यागे' इति यादवः । प्रशस्ता गण्डौ गण्डभित्ती । "प्रशं सावचनैश्च' इति समासः । भित्तिशब्दः प्रशस्तार्थे । तथा च गजकस्थमाधवीय- महाविषेषभिधा सु प्रशस्तस्यभिस्तयाः इति । भित्तिः प्रदेशो वा 'भित्तिः प्रदेशे कुड्येऽपि' इति विश्व । निर्धौतदानेनामला गण्डभित्तिर्यस्येति वा । वन्यो गजः सरित्तो नर्मदायाः सकाशात् । पञ्चम्यास्तसिल्प्रत्ययः । उन्ममज्जोत्थितः ॥ ४३ ॥

निःशेषविक्षालितधातुनापि वप्रक्रियामृक्षवतस्तटेषु ।
नीलोर्ध्वरेखाशबलेन शंसन्दन्तद्वयेनाश्मविकुण्ठितेन ॥ ४४ ॥

निःशेषेति । कथम्भूतो गजः । निःशेषविक्षालितधातुनाऽपि धौतगैरिका दिनाऽपि । नीलाभिरूर्ध्वाभिरायताभिस्त्वयाभिपातजनिताभिः शबलेन कर्बुरेण । 'चित्रं

निर्मोकम्मापवनबोताय वर्नुरे इत्यमरः । अश्मभिः पाषाणैर्विलुण्ठितेन कुण्ठीकृतेन दन्तद्वयेन । ऋक्षवान्नाम कश्चित्तत्रत्यः पर्वतः । तस्य तटेषु वप्रक्रियां वप्रक्रीडाम् । उत्खातकेलिमित्यर्थः । 'उत्खातकेलिः शृङ्गाद्यैर्वप्रक्रीडा निगद्यते' इति शब्दार्णवे । संसन्कथयन् सूचयन्निवार्थः । युग्मम् ॥ ४४ ॥

संहारविक्षेपलघुक्रियेण हस्तेन तीराभिमुखः सशब्दम् ।
बभौ स भिन्दन्बृहतस्तरङ्गान्वार्यर्गलाभङ्ग इव प्रवृत्तः ॥ ४५ ॥

संहारेति । संहारविक्षेपयोः सङ्कोचनप्रसारणयोर्लघुक्रियेण क्षिप्रव्यापारेण । 'लघु क्षिप्रमरं द्रुतम्' इत्यमरः । हस्तेन शुण्डादण्डेन । 'हस्तौ नक्षत्रभेदे स्यात्करेभकरयोरपि' इति विश्वः । सशब्दं सघोषं बृहतस्तरङ्गान्भिन्दन्विदारयंस्तीराभिमुखः स गजः । वारी गजबन्धनस्थानम् । 'वारी तु गजबन्धनी' इति यादवः । वार्या अर्गलाया विष्कम्भस्य भङ्गे भञ्जने प्रवृत्त इव बभौ ॥ ४५ ॥

शैलोपमः शैवलमञ्जरीणां जालानि कर्षन्नुरसा स पश्चात् ।
पूर्वं तदुत्पीडितवारिराशिः सरित्प्रवाहस्तटमुत्ससर्प ॥ ४६ ॥

शैलोपम इति । शैलोपमः स गजः शैवलमञ्जरीणां जालानि वृन्दान्युरसा कर्षन्पश्चात्तटमुत्ससर्प । पूर्वं तेन गजेनोत्पीडितो नुन्नो वारिराशिर्यस्य स सरित्प्रवाहस्तटमुत्ससर्प ॥ ४६ ॥

तस्यैकनागस्य कपोलभित्त्योर्जलावगाहक्षणमात्रशान्ता ।
वन्येतरानेकपदर्शनेन पुनर्दिदीपे मददुर्दिनश्रीः ॥ ४७ ॥

तस्येति । तस्यैकनागस्यैकाकिनो गजस्य कपोलभित्त्योर्जलावगाहेन क्षणमात्रं शान्ता निवृत्ता मददुर्दिनश्रीर्मदवर्षलक्ष्मीर्वन्येतरेषां ग्राम्याणामनेकपानां द्विपानां दर्शनेन पुनर्दिदीपे ववृधे ॥ ४७ ॥

सप्तच्छदक्षीरकटुप्रवाहमसह्यमाघ्राय मदं तदीयम् ।
विलङ्घिताधोरणतीव्रयत्नाः सेनागजेन्द्रा विमुखा बभूवुः ॥ ४८ ॥

सप्तच्छदेति । सप्तच्छदस्य वृक्षविशेषस्य क्षीरवत्कटुः सुरभिः प्रवाहः प्रसारो यस्य तम् । 'कटुतिक्तकषायास्तु सौरभ्येऽपि प्रकीर्तिताः' इति यादवः । असह्यं तदीयं मदमाघ्राय सेनागजेन्द्राः । विलङ्घितस्तिरस्कृत आधोरणानां हस्तिपकानां तीव्रो महान्प्रयत्नो यैस्ते तथोक्ताः सन्तः । 'आधोरणा हस्तिपका हस्त्यारोहा निषादिनः' इत्यमरः । विमुखाः पराङ्मुखा बभूवुः ॥ ४८ ॥

स च्छिन्नबन्धद्रुतयुग्यशून्यं भग्नाक्षपर्यस्तरथं क्षणेन ।
रामापरित्राणविहस्तयोधं सेनानिवेशं तुमुलं चकार ॥४९॥

स इति । स गजः । छिन्ना बन्धा येषां ते छिन्नबन्धाः द्रुताः पलायिताः युग्यं वहन्तीति युग्या वाहा यस्मिंस्तत् स चासौ शून्यश्च तम् । अक्षा रथावयवदारुविशेषाः । "अक्षो रथस्यावयवे पाशकेऽप्यक्षमिन्द्रियम्" इति शाश्वतः । येषां ते भग्नाक्षा अत एव पर्यस्ताः पतिता रथा यस्मिंस्तम् । रामाणां स्त्रीणां परित्राणे संरक्षणे विहस्ता व्याकुलाः । "विहस्तव्याकुलौ समौ" इत्यमरः । योधा यस्मिंस्तं सेनानिवेशं शिबिरं क्षणेन तुमुलं सङ्कुलं चकार ॥ ४९ ॥

तमापतन्तं नृपतेरवध्यो वन्यः करीति श्रुतवान्कुमारः ।
निवर्तयिष्यन्विशिखेन कुम्भे जघान नात्यायतकृष्टशार्ङ्गः ॥ ५० ॥

तमिति । नृपते राज्ञो वन्यः करी अवध्य इति श्रुतवाञ्छास्त्रज्ञः श्रुतवान्कुमार आपतन्तमभिपतन्तं तं गजं निवर्तयिष्यन्न तु प्रहरिष्यन् । अत एव नात्यायतमनतिदीर्घं यथा स्यात् । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । कृष्टशार्ङ्ग ईषत् शार्ङ्गचापः विशिखेन बाणेन कुम्भे जघान । अत्र मनुः— "कस्मीभमो कुत्र- चन्नाप करिवधं न कुर्यात् । इदं हि शौर्ये करिणः" इति । अत एव "पुरावृत्त्य" इति योजनार्थमेव वध्यग्रहणं कृतम् ॥ ५० ॥

स विद्धमात्रः किल नागरूपमुत्सृज्य तद्विस्मितसैन्यदृष्टः ।
स्फुरत्प्रभामण्डलमध्यवर्ति कान्तं वपुर्व्योमचरं प्रपेदे ॥ ५१ ॥

स इति । स गजो विद्धमात्रस्ताडितमात्रः किल न तु प्रहृतस्तथापि नागरूपं गजशरीरमुत्सृज्य । तेन वृत्तान्तेन विस्मितैस्तद्विस्मितैः सैन्यैर्दृष्टः सन् । स्फुरतः प्रभामण्डलस्य मध्यवर्ति कान्तं मनोहरं व्योमचरं वपुः प्रपेदे प्राप ॥ ५१ ॥

अथ प्रभावोपनतैः कुमारं कल्पद्रुमोत्थैरवकीर्य पुष्पैः ।
उवाच वाग्मी दशनप्रभाभिः संवर्धितोरःस्थलतारहारः ॥५२॥

अथेति । अथ प्रभावेणोपनतैः प्राप्तैः कल्पद्रुमोत्थैः कल्पद्रुमोत्पन्नैः पुष्पैः कुमारमवकीर्याभिवृष्य दशनप्रभाभिर्दन्तकान्तिभिः संवर्धिता उरःस्थले ये तारहाराः स्थूलमुक्ताहारास्ते येन स तथोक्तः । वागस्य अस्तीति वाग्मी वक्ता । "वाचो ग्मिनिः" इति ग्मिनिप्रत्ययः । स पुरुष उवाच ॥ ५२ ॥

मतङ्गशापादवलेपमूलादवाप्तवानस्मि मतङ्गजत्वम् ।
अवेहि गन्धर्वपतेस्तनूजं प्रियंवदं मां प्रियदर्शनस्य ॥५३॥

मतङ्गशापादिति । अवलेपमूलाद्गर्वहेतुकात् । अवलेपस्तु गर्वे स्याल्लेपने दूषणेऽपि च इति विश्वः । मतङ्गस्य मुनेः शापान्मतङ्गजत्वमवाप्तवानस्मि । मां प्रियदर्शनस्य प्रियदर्शनाख्यस्य गन्धर्वपतेर्गन्धर्वराजस्य तनूजं पुत्रम् । [illegible] इत्यमरः । तन्वा देहेन [illegible] इति [illegible] । प्रियंवदं प्रियंवदाख्यमवेहि जानीहि । प्रियं वदतीति प्रियंवदः । "प्रियवशे वदः खच्" इति खच्प्रत्ययः ॥५३॥

स चानुनीतः प्रणतेन पश्चान्मया महर्षिर्मृदुतामगच्छत् ।
उष्णत्वमग्न्यातपसंप्रयोगाच्छैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य ॥५४॥

स इति । स महर्षिश्च प्रणतेन मयाऽनुनीतः पश्चान्मृदुतां शान्तिमगच्छत् । तथा हि । जलस्योष्णत्वमग्नेरातपस्य वा संप्रयोगात्सम्पर्कात् । न तु प्रकृत्या स्वभावेन । शैत्यं या प्रकृतिः स्वभावः । विकृतिप्राप्त्याऽऽरोपितः क्रोधस्तिरोहितः । महर्षीणां शान्तिरेव स्वभावो न कोपः [illegible] ॥ ५४ ॥

इक्ष्वाकुवंशप्रभवो यदा ते भेत्स्यत्यजः कुम्भमयोमुखेन ।
संयोक्ष्यसे स्वेन वपुर्महिम्ना तदेत्यवोचत्स तपोनिधिर्माम् ॥५५॥

इक्ष्वाकुवंशेति । [illegible] प्रभवो यस्य सोऽजः यदा ते कुम्भमयोमुखेन [illegible] भेत्स्यति विदारयिष्यति तदा स्वेन वपुषा महिम्ना पुनः संयोक्ष्यसे [illegible] इति स तपोनिधिर्मामवोचत् ॥ ५५ ॥

संमोचितः सत्त्ववता त्वयाहं शापाच्चिरप्रार्थितदर्शनेन ।
प्रतिप्रियं चेद्भवतो न कुर्यां वृथा हि मे स्यात्स्वपदोपलब्धिः ॥ ५६ ॥

संमोचित इति । चिरं प्रार्थितं दर्शनं यस्य तेन सत्त्ववता बलवता त्वयाहं [illegible] संमोचितः [illegible] । भवतः प्रतिप्रियं प्रत्युपकारं न कुर्यां चेन्मे स्वपदोपलब्धिः [illegible] स्वस्थानप्राप्तिः । [illegible] इत्यमरः । [illegible] वृथा [illegible] इति ॥ ५६ ॥

संमोहनं नाम सखे ममास्त्रं प्रयोगसंहारविभक्तमन्त्रम् ।
गान्धर्वमादत्स्व यतः प्रयोक्तुर्न चारिहिंसा विजयश्च हस्ते ॥५७॥

संमोहनमिति । [illegible] । [illegible] । एवमुक्तम्—
[illegible] । [illegible]

मतः" ॥ इति । प्रयोगसंहारयोर्विभक्तमन्त्रं गान्धर्वं गन्धर्वदैवताकम् । सम्मोहयतीति सम्मोहनं नाम ममास्त्रमात्मनः गृहाण । यतोऽस्मात्प्रयोक्तुररिप्रयोगनिमित्तेऽरिहिंसा न च विजयश्च हस्ते हस्तगतौ भवत इत्यर्थः ॥ ५७ ॥

अपकारिणः कथमस्त्रप्रदानपरः स्यामिति चेत्तत्राह—

अलं ह्रिया मां प्रति यन्मुहूर्तं दयापरोऽभूः प्रहरन्नपि त्वम् ।
तस्मादुपच्छन्दयति प्रयोज्यं मयि त्वया न प्रतिषेधरौक्ष्यम् ॥ ५८ ॥

अलमिति । किं च । मां प्रति ह्रिया प्रहारनिमित्तयाऽलम् । कुतः । यद्यतो हेतोस्त्वं मां प्रहरन्नपि मुहूर्तं दयापरः कृपापरोऽभूः । तस्मादुपच्छन्दयति प्रार्थयमाने मयि त्वया प्रतिषेधः परिहारः स एव रौक्ष्यं पारुष्यम् । तन्न प्रयोज्यं न कर्तव्यम् ॥ ५८ ॥

तथेत्युपस्पृश्य पयः पवित्रं सोमोद्भवायाः सरितो नृसोमः ।
उदङ्मुखः सोऽस्त्रविदस्त्रमन्त्रं जग्राह तस्मान्निगृहीतशापात् ॥ ५९ ॥

तथेतीति । नॄ सोम इव नृसोमः । उपमितसमासः । सोम ओषधिचन्द्रयोः इति यादवः । पुरुषश्रेष्ठ इत्यर्थः । अस्त्रविदस्त्रज्ञः सोऽजस्तथेति सोम उद्भवो यस्याः सा तस्याः सोमोद्भवायाः सरितो नर्मदायाः । रेवा तु नर्मदा सोमोद्भवा मेकलकन्यका इत्यमरः । पवित्रं पय उपस्पृश्य पीत्वा आचम्येत्यर्थः । उदङ्मुखः सन्निगृहीतशापाद्विवर्तितशापात् उपशान्तशापादित्यर्थः । तस्मात्प्रियंवदात् अस्त्रमन्त्रं जग्राह ॥ ५९ ॥

एवं तयोरध्वनि दैवयोगादासेदुषोः सख्यमचिन्त्यहेतु ।
एको ययौ चैत्ररथप्रदेशान्सौराज्यरम्यानपरो विदर्भान् ॥ ६० ॥

एवमिति । एवमध्वनि मार्गे दैवयोगाद्दैववशादचिन्त्यहेतु अनिर्वाच्यहेतुकं सख्यं सखित्वम् । "सख्युर्यः" इति यप्रत्ययः । आसेदुषोः प्राप्तवतोस्तयोर्मध्ये एको गन्धर्वश्चैत्ररथस्य कुबेरोद्यानस्य प्रदेशान् । अस्त्युद्यानं चैत्ररथम् इत्यमरः । अपरोऽजः सौराज्येन राजन्वत्तया रम्यान्विदर्भान्विदर्भदेशान्ययौ ॥ ६० ॥

तं तस्थिवांसं नगरोपकण्ठे तदागमारूढगुरुप्रहर्षः ।
प्रत्युज्जगाम क्रथकैशिकेन्द्रश्चन्द्रं प्रवृद्धोर्मिरिवोर्मिमाली ॥ ६१ ॥

तमिति । नगरस्योपकण्ठे समीपे तस्थिवांसं स्थितं तमजं तस्यागमेन

ममनेत्याह रत्नमी गुरु महर्षों वत्स च कण्ठश्लिष्टचिह्नो विदर्भराज । अप्रदोमि-
र्मिमाली समुद्रमनमिव प्रमुजमम ॥ ६१ ॥

प्रवदय चैनं पुरमग्रयायी नीचैस्तथापावरदर्पितश्रीः ।
मेने यथा तत्र जनः समेतो वैदर्भमागन्तुमजं गृहेशम् ॥ ६२ ॥

प्रवदयेति । एनमजमग्रयायी । सेवाधर्मेण पुरो गन्तेत्यर्थः । नीचैर्नम्र
पुरं प्रवदय प्रवेश्य करसिद्धा प्रेमाऽर्पितभीलता येन प्रभारेणोपाचरुपचरित
वान् । यथा यम प्रकारेण तत्र पुरे समेतो मिलितो जनो वैदर्भं भोजमागन्तुं प्राघु
णिकं मेने । अजं गृहेशं गृहपतिं मेने ॥ ६२ ॥

तस्याधिकारपुरुषैः प्रणतैः प्रदिष्टां
प्राग्द्वारवेदिविनिवेशितपूर्णकुम्भाम् ।
रम्यां रघुप्रतिनिधिः स नवोपकार्यां
बाल्यात्परामिव दशां मदनोऽध्युवास ॥ ६३ ॥

तस्येति । रघुप्रतिनिधी रघुसम रघुतुल्य इत्यर्थः । सर्व च तुल्यता
साम्यवाचकप्रस्तावे— कल्पदेशीयदेश्यादि प्रख्यप्रतिनिधी अपि इति । सोऽजः
प्रणतैर्नमस्कृतवद्भिः । कर्तरि क्तः । तस्य भोजस्याधिकारो नियोगस्तस्य पुरुषै
रधिकृतैरित्यर्थः । प्रदिष्टां निर्दिष्टां प्राग्द्वारस्य वेद्यां विनिवेशिताः प्रतिष्ठापिताः
पूर्णकुम्भा यस्यास्ताम् । स्थापितमङ्गलकलशामित्यर्थः । रम्यां रमणीयां नवोपकार्यां
नूतनं राजभवनम् । उपकार्या राजसद्मन्युपचारोचितेऽन्यवत् इति विश्वः । मदनो
बाल्यात्परां शैशवादनन्तरां दशामिव यौवनमित्यर्थः । अध्युवासाधिष्ठितवान्
तत्रोषितवानित्यर्थः । "उपान्वध्याङ्वसः इति कर्मत्वम् ॥ ६३ ॥

तत्र स्वयंवरसमाहृतराजलोकं कन्याललाम कमनीयमजस्य लिप्सोः ।
भावावबोधकलुषा दयितेव रात्रौ निद्रा चिरेण नयनाभिमुखी बभूव ॥ ६४ ॥

तत्रेति । तत्रोपकार्याम् । स्वयंवरनिमित्तं समाहृता सम्मेलिता राजलोका
येन तत्कमनीयं स्पृहणीयं कन्याललाम कन्यासु श्रेष्ठम् । ललामोऽस्त्री ललाममपि प्र
भावे पुरुषे ध्वजे । श्रेष्ठभूषाश्वपुण्ड्रेषु चिह्नवल्मीकयोरपि ॥ इति यादवः । लिप्सोर्ल
ब्धुमिच्छोः । कामं धनन्ताप्रस्तव । अजस्य भावावबोधे पुरुषस्याभिप्रायपरिज्ञाने
कलुषाऽसमर्था दयितेव । रात्रौ निद्रा चिरेण नयनाभिमुखी बभूव । "चिन्तां व्याधिनं
वीरं प्रविशन्ति प्रजागरा इति भावः । अभिमुखीभवन्ती चोपस्थिताभवदित्यर्थः ॥ ६४ ॥

तं कर्णभूषणमभिपीडितपीवरांसं शय्योत्तरच्छदविमर्दकृशाङ्गरागम् ।
सूतात्मजाः सवयसः प्रथितप्रबोधं प्राबोधयन्नुषसि वाग्भिरुदारवाचः ॥ ६५

तमिति । कर्णभूषणाभ्यां विपीडितौ पीवरौ पीनावंसौ यस्य तम् । शय्यायाः उत्तरच्छदस्योपर्यास्तरणवसनस्य विमर्देन घर्षणेन कृशो विमर्दोऽङ्गरागो यस्य तम् । न त्वङ्गनासम्पर्कादिति भावः । प्रथितप्रबोधं प्रबुद्धज्ञानं तमेनमजं सवयसः समानवयस्काः उदारवाचः प्रगल्भगिरः सूतात्मजाः बन्दिपुत्राः । वैतालिका इति वा पाठः । वैतालिका बोधकराः इत्यमरः । वाग्भिः स्तुतिपाठैरुषसि प्राबोधयन् प्रबोधयामासुः ॥ ६५ ॥

रात्रिर्गता मतिमतां वर मुञ्च शय्यां धात्रा द्विधैव ननु धूर्जगतो विभक्ता ।
तामेकतस्तव बिभर्ति गुरुर्विनिद्रस्तस्या भवानपरधुर्यपदावलम्बी ॥ ६६

रात्रिरिति । हे मतिमतां वर । निर्धारणे षष्ठी । रात्रिर्गता । शय्यां मुञ्च विनिद्रो भवेत्यर्थः । विनिद्रत्वे कारणमाह—धात्रेति । धात्रा ब्रह्मणा जगतो धूर्भारः । "धूः स्याद्यानमुखे भारे" इति यादवः । द्विधैव द्वयोरेवेत्यर्थः । एकभरस्तूर्वीमभिवेतार्थः । विभक्ता ननु विभज्य स्थापिता खलु । तद्विभजनमाह—तां धुरमेकत एकस्मिन्पार्श्वे तव गुरुः पिता विनिद्रः सन्बिभर्ति । तस्याः धुरो भवान् । धुरं वहतीति धुर्यो भारवाही । तस्य पदं वहनस्थानम् । अपरं यद्धुर्यपदं तदवलम्बी । ततो विनिद्रो भवेत्यर्थः । न सुभगवाग्मेयं वहतीति भावः ॥ ६६ ॥

> निद्रावशेन भवताऽप्यनवेक्षमाणा
>
> > पर्युत्सुकत्वमबला निशि खण्डितेव ।
>
> लक्ष्मीर्विनोदयति येन दिगन्तलम्बी
>
> > सोऽपि त्वदाननरुचिं विजहाति चन्द्रः ॥ ६७ ॥

निद्रावशेनेति । भवतार्थमिन्द्रपरवदनात्तदो लक्ष्मीर्विष्णुस्वाम्यादीति प्रसिद्धमाभिस्योच्यते । निद्रावशेन निद्राधीनेन । इत्यन्तरालशब्दोऽत्र भण्यते । भवता पर्युत्सुकत्वमपि लक्ष्म्युत्सुकत्वमपीत्यर्थः । प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च इति सप्तम्यर्थे तृतीया । अनिवार्यत्वादिप्रसङ्गस्यानपेक्षत्वबोधनार्थः । निशि खण्डिता भर्तुरन्यासङ्गजनितकोपितात्मनेव नायिकेव । "ज्ञातेऽन्यासङ्गविकृते खण्डितेर्ष्याकषायिता" इति दशरूपके । अनवेक्षमाणाप्रतिपालयन्ती सती उपेक्ष्यमाणेत्यर्थः । "अनवेक्षमाणा" इति पाठे निद्रावशेन भवताऽनवेक्ष्यमाणाऽप्रतिपाल्यमाना । कर्मणि शानच् । लक्ष्मीः प्रशोभकत्वां येन प्रमोऽग्येन चन्द्रेण पर्युत्सुकत्वं त्वद्विरहवेदनम् ।

पर्युत्सुकत्वमौत्सुक्यं मनस्तापश्चापरिक्लृप्तः' इत्यमरः । विनोदयति निरायम्य नीति योजना । शेषं पूर्ववत् । भावस्तत्रौपपत्तिमपश्यन्निमं पक्षमुपेक्षितः । लक्ष्मी येन चन्द्रेण सह । त्वदाननसहवासादिति भावः । विनोदयति विनोदं करोति । विनोदशब्दात् । 'तत्करोति तदाचष्टे' इति णिच्प्रत्ययः । सा स्वसपत्न्यो हि चिरं दिवं विनोदयमानीति भावः । स चन्द्रोऽपि दिगन्तलम्बी पश्चिमाशां गतः सन् अस्तं गच्छतीत्यर्थः । अत एव त्वदाननरुचिं विजहाति, त्वन्मुखसादृश्यं त्यजतीत्यर्थः । अतो निद्रां विहाय तां लक्ष्मीमनन्यशरण्यां परिगृहाणेति भावः ॥ ६७ ॥

तद्वल्गुना युगपदुन्मिषितेन ताव-
त्सद्यः परस्परतुलामधिरोहतां द्वे ।
प्रस्पन्दमानपरुषेतरतारमन्त-
श्चक्षुस्तव प्रचलितभ्रमरं च पद्मम् ॥ ६८ ॥

तद्वल्गुनेति । तत्तस्मात्कारणात् वल्गुना मनोज्ञेन । 'वल्गु स्थाने मनोज्ञे च वल्गु भाषितमन्यवत्' इति विश्वः । युगपदुन्मिषितेन युगपदेवोन्मीलितेन सद्यो द्वे अपि परस्परतुलामन्योन्यसादृश्यमधिरोहतां प्राप्नुताम् । प्रार्थनायां लोट् । के द्वे । अन्तः प्रस्पन्दमाना चलन्ती परुषेतरा स्निग्धा तारा कनीनिका यस्य तत्तथोक्तम् । 'तारकाक्ष्णः कनीनिका' इत्यमरः । तव चक्षुः अन्तः प्रचलितभ्रमरं चलद्भृङ्गं पद्मं च युगपदुन्मेषे सति सम्पूर्णसादृश्यलाभ इति भावः ॥ ६८ ॥

वृन्ताच्छ्लथं हरति पुष्पमनोकहानां
संसृज्यते सरसिजैररुणांशुभिन्नैः ।
स्वाभाविकं परगुणेन विभातवायुः
सौरभ्यमीप्सुरिव ते मुखमारुतस्य ॥ ६९ ॥

वृन्तादिति । विभातवायुः प्रभातवायुः स्वाभाविकं नैसर्गिकं ते तव मुखमारुतस्य निःश्वासपवनस्य सौरभ्यम् । सौगन्ध्यमित्यर्थः । परगुणेनान्यदीयगुणेन साङ्क्रमिकेणेत्यर्थः । ईप्सुराप्तुमिच्छुरिव । "आप्ज्ञप्यृधामीत्" इतीकारादेशः । अनोकहानां वृक्षाणां श्लथं शिथिलं पुष्पं वृन्तात्प्रसवबन्धनात् । 'वृन्तं प्रसवबन्धनम्' इत्यमरः । हरत्यादत्ते । अरुणांशुभिरर्करश्मिभिर्भिन्नैर्विकसितैः सरसिजैः कमलैः सह । 'सहयुक्तेऽप्रधाने' इति तृतीया । संसृज्यते सङ्गच्छते । सृजेर्दैवादिकात्कर्तरि लट् ॥ ६९ ॥

ताम्रोदरेषु पतितं तरुपल्लवेषु
निर्धौतहारगुलिकाविशदं हिमाम्भः ।
आभाति लब्धपरभागतयाऽधरोष्ठे
लीलास्मितं सदशनार्चिरिव त्वदीयम् ॥ ७० ॥

ताम्रोदरेष्विति । ताम्रोदरेष्वरुणाभ्यन्तरेषु तरुपल्लवेषु पतितं निर्धौता या हारगुलिका मुक्तामणयस्तद्वद्विशदं हिमाम्भो लब्धपरभागतया लब्धोत्कर्षतया । 'परभागो गुणोत्कर्षे' इति यादवः । अधरोष्ठे त्वदीयं सदशनार्चिर्दन्तकान्तिसहितं लीलास्मितमिवाभाति शोभते ॥ ७० ॥

यावत्प्रतापनिधिराक्रमते न भानु-
रह्नाय तावदरुणेन तमो निरस्तम् ।
आयोधनाग्रसरतां त्वयि वीर याते
किं वा रिपूंस्तव गुरुः स्वयमुच्छिनत्ति ॥ ७१ ॥

यावदिति । प्रतापनिधिस्तेजोनिधिर्भानुर्नाक्रमते नोद्गच्छति । 'आङ उद्गमने' इत्यात्मनेपदम् । तावत् भानावनुदित एवेत्यर्थः । अह्नाय झटिति । 'द्राग्झटित्यञ्जसाह्नाय' इत्यमरः । अरुणेनानूरुणा । 'सूरसूतोऽरुणोऽनूरुः' इत्यमरः । तमो निरस्तम् । तथा हि । हे वीर ! आयोधनेषु युद्धेषु । 'युद्धमायोधनं जन्यम्' इत्यमरः । अग्रसरतां पुरःसरतां याते सति तव गुरुः पिता रिपूंस्तव समुच्छिनत्ति किं वा नोच्छिनत्त्येवेत्यर्थः । न खलु योग्यपुत्रन्यस्तभारास्तत्प्रभवः स्वयं व्याप्रियन्त इति भावः ॥ ७१ ॥

शय्यां जहत्युभयपक्षविनीतनिद्राः
स्तम्बेरमा मुखरशृङ्खलकर्षिणस्ते ।
येषां विभान्ति तरुणारुणरागयोगा-
द्भिन्नाद्रिगैरिकतटा इव दन्तकोशाः ॥ ७२ ॥

शय्यामिति । उभाभ्यां पक्षाभ्यां पार्श्वाभ्यां विनीतापगता निद्रा येषां ते उभयपक्षविनीतनिद्राः । अत्र उभशब्दविषय उभयशब्दस्यास्य उभयशब्दप्रयोग एव साधुरित्यनुसन्धेयम् । यथाह कैयटः—"उभादुदात्तो नित्यमिति नित्यग्रहणस्येदं प्रयोजनं वृत्तिविषये उभशब्दस्य प्रयोगो माभूत् । उभयशब्दस्यैव यथा स्यात् । उभयपुत्र इत्यादि भवति" इति । मुखराण्युत्थानचलनाच्छब्दायमानानि शृङ्खलानि निगडानि कर्षन्तीति तथोक्तास्त एव स्तम्बे रमन्त इति स्तम्बेरमा हस्तिनः ।

स्तम्बकर्णयो रमिजपो इत्यच्प्रत्ययः। हस्तिसूचकयो इति वक्तव्यात्। इभः स्तम्बेरम पद्मी' इत्यमरः। 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति सप्तम्या अलुक्। शय्यां जहति त्यजन्ति। येषां स्तम्बेरमाणाम्। दन्ताः कोशा इव दन्तकोशाः। तरुणारुणरागयोगाद्बालार्कसम्पर्काद्धेतोर्भिन्नाद्रिगैरिकतटा इव विभान्ति। धातुरक्ता इव भान्तीत्यर्थः ॥ ७२ ॥

दीर्घेष्वमी नियमिताः पटमण्डपेषु
निद्रां विहाय वनजाक्ष वनायुदेश्याः ।
वक्त्रोष्मणा मलिनयन्ति पुरोगतानि
लेह्यानि सैन्धवशिलाशकलानि वाहाः ॥ ७३ ॥

दीर्घेष्विति । हे वनजाक्ष नीरजाक्ष । 'वनं नीरं वनं सत्त्वम्' इति शाश्वतः । दीर्घेषु पटमण्डपेषु नियमिता बद्धा वनायुदेश्या वनायुदेशे भवाः । 'पारसीका वनायुजाः' इति हलायुधः । अमी वाहा अश्वा निद्रां विहाय पुरोगतानि लेह्यान्यास्वाद्यानि सैन्धवशिलाशकलानि । 'सैन्धवोऽस्त्री शीतशिवं माणिमन्थं च सिन्धुजे' इत्यमरः । वक्त्रोष्मणा मलिनयन्ति मलिनानि कुर्वन्ति । उक्तं च सिद्धयोगसङ्ग्रहे— 'पूर्वाह्णकाले वाहानां प्रायशो लवणं हितम् । शूलमोहविबन्धघ्नं लवणं सैन्धवं वरम्' इत्यादि ॥ ७३ ॥

भवति विरलभक्तिर्म्लानपुष्पोपहारः
स्वकिरणपरिवेषोद्भेदशून्याः प्रदीपाः ।
अयमपि च गिरं नस्त्वत्प्रबोधप्रयुक्ता-
मनुवदति शुकस्ते मञ्जुवाक्पञ्जरस्थः ॥ ७४ ॥

भवतीति । म्लानः पुष्पोपहारः पुष्पपूजा म्लानत्वादेव विरलभक्तिर्विरलरचना भवति । प्रदीपाश्च स्वकिरणानां परिवेषस्य मण्डलस्योद्भेदेन स्फुरणेन शून्या भवन्ति निस्तेजस्का भवन्तीत्यर्थः । अपि चायं मञ्जुवाक्पञ्जरस्थः पञ्जरस्थस्ते तव शुकस्त्वत्प्रबोधनिमित्तेन प्रयुक्तामुच्चारितां नोऽस्माकं गिरं वाणीमनुवदति अनुकृत्य वदतीत्यर्थः । एवं प्रभातलिङ्गानि वर्तन्ते । अतः प्रबोद्धव्यमिति भावः ॥ ७४ ॥

इति विरचितवाग्भिर्वन्दिपुत्रैः कुमारः
सपदि विगतनिद्रस्तल्पमुज्झांचकार ।
मदपटु निनदद्भिर्बोधितो राजहंसैः
सुरगज इव गाङ्गं सैकतं सुप्रतीकः ॥ ७५ ॥

इतीति । इतीत्थं विरचितवाग्भिर्बन्दिपुत्रैर्वैतालिकैः । पुत्रग्रहणं समानवयस्कत्वद्योतनार्थम् । सपदि विगतनिद्रः कुमारः । तल्पं शय्याम् । 'तल्पं शय्याट्टदारेषु' इत्यमरः । उज्झाञ्चकार विससर्ज । 'इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छः' इत्याम्प्रत्ययः । कथमिव मदेन पटु मधुरं निनदद्भी राजहंसैर्बोधितः सुप्रतीकाख्यः । सुरगज ऐशान दिग्गजः । गङ्गाया इदं गाङ्गम् । सैकतं पुलिनमिव । 'तोयोत्थितं तत्पुलिनं सैकतं सिकतामयम्' इत्यमरः । 'सिकताशर्कराभ्यां च' इत्यण्प्रत्ययः । सुप्रतीकग्रहणं प्रायशः कैलासवासिनस्तस्य नित्यं गङ्गावगाहसम्भवादित्यनुसन्धेयम् ॥ ७५ ॥

> अथ विधिमवसाय्य शास्त्रदृष्टं
> दिवसमुखोचितमञ्चिताक्षिपक्ष्मा ।
> कुशलविरचितानुकूलवेषः
> क्षितिपसमाजमगात्स्वयंवरस्थम् ॥ ७६ ॥

अथेति । अथोत्थानानन्तरमञ्चितानि चारूण्यक्षिपक्ष्माणि यस्य सोऽजः शास्त्रदृष्टमवगतं दिवसमुखोचितं प्रातःकालोचितं विधिमनुष्ठानमवसाय्य समाप्य । स्यतेर्ण्यन्ताल्ल्यप् । कुशलैः प्रसाधनदक्षैर्विरचितोऽनुकूलः स्वयंवरोचितो वेषो नेपथ्यं यस्य स तथोक्तः । सन् स्वयंवरस्थं क्षितिपसमाजं राजसमूहमगात् । "इणो गा लुङि" इति गादेशः । पुष्पिताग्रावृत्तमेतत् । तल्लक्षणम्— 'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा' ॥ इति ॥ ७६ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये अजस्वयंवराभिगमनो नाम पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

षष्ठः सर्गः ।

> जाह्नवी मूर्ध्नि पादे वा कालः कण्ठे वपुष्यथ ।
> कामारिं कामतातं वा कञ्चिद्देवं भजामहे ॥

> स तत्र मञ्चेषु मनोज्ञवेषान्सिंहासनस्थानुपचारवत्सु ।
> वैमानिकानां मरुतामपश्यदाकृष्टलीलान्नरलोकपालान् ॥ १ ॥

स इति । सोऽजस्तत्र स्थाने उपचारवत्सु राजोपचारवत्सु मञ्चेषु पर्यङ्केषु सिंहासनस्थान्मनोज्ञनेपथ्यान्वैमानिकानां विमानैश्चरताम् । "चरति" इति ठक्

स्थ । मञ्चान्मञ्चम्। मञ्चौ पर्यङ्कमञ्चौ इत्यमरः। आकृष्टलीलानाकृष्टगृहीतशोभान्न आकृष्टमरुल्लीलानित्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । नरलोकं पालयन्तीति नरलोकपालाः । कर्मण्यण्प्रत्ययः । तान्भूपालानपश्यत् । सर्गेऽस्मिन्नुपजातिश्छन्दः ॥ १ ॥

रतेर्गृहीतानुनयेन कामं प्रत्यर्पितस्वाङ्गमिवेश्वरेण ।
काकुत्स्थमालोकयतां नृपाणां मनो बभूवेन्दुमतीनिराशम् ॥ २ ॥

रतेरिति । रतिः स्मरप्रियायां च रागे च सुरते स्मृता इति विश्वः । रतेः कामप्रियाया गृहीतानुनयेन स्वीकृतप्रार्थनेन गृहीतरत्यनुनयेनेत्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । ईश्वरेण हरेण प्रत्यर्पितस्वाङ्गं काममिव स्थितं काकुत्स्थमजमालोकयतां नृपाणां मन इन्दुमतीनिराशं वैदर्भीनि स्पृहं बभूव । इन्दुमती सत्यतिमेनं विहाय नास्मान्वरिष्यतीति निश्चिक्युरित्यर्थः । तथाविधाकृतिसौन्दर्यमस्येति भावः ॥ २ ॥

वैदर्भनिर्दिष्टमसौ कुमारः क्लृप्तेन सोपानपथेन मञ्चम् ।
शिलाविभङ्गैर्मृगराजशावस्तुङ्गं नगोत्सङ्गमिवारुरोह ॥ ३ ॥

वैदर्भेति । असौ कुमारो वैदर्भेण भोजेन निर्दिष्टं प्रदर्शितं मञ्चं पर्यङ्कं क्लृप्तेन सुनिर्मितेन सोपानपथेन । मृगराजशावः सिंहपोतः । पोतः पाकोऽर्भको डिम्भः पृथुकः शावकः शिशुः इत्यमरः । शिलाविभङ्गैः शिलाभिस्तुङ्गमुन्नतं नगोत्सङ्गं शैलमध्यमिव । आरुरोह ॥ ३ ॥

परार्ध्यवर्णास्तरणोपपन्नमासेदिवान्रत्नवदासनं सः ।
भूयिष्ठमासीदुपमेयकान्तिर्मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन ॥ ४ ॥

परार्ध्येति । परार्ध्याः श्रेष्ठा वर्णा नीलपीतादयो यस्य तेनास्तरणेन कम्बलादिनोपपन्नं सङ्गतं रत्नवद्रत्नखचितमासनं सिंहासनमासेदिवानधिष्ठितवान्सोऽजः मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन सेनान्या सह । सेनानीरग्निभूर्गुहः इत्यमरः । भूयिष्ठमत्यर्थमुपमेयकान्तिरासीत् । मयूरस्य चित्ररूपत्वात्तत्साम्यं रत्नासनस्य । तदुपरि च तदुपासकयोरपीति भावः ॥ ४ ॥

तासु श्रिया राजपरम्परासु प्रभाविशेषोदयदुर्निरीक्ष्यः ।
सहस्रधात्मा व्यरुचद्विभक्तः पयोमुचां पङ्क्तिषु विद्युतेव ॥ ५ ॥

तास्विति । तासु राजपरम्परासु श्रिया लक्ष्म्या कर्त्र्या पयोमुचां मेघानां पङ्क्तिषु विद्युतेव सहस्रधा विभक्तः तदीयेषु तत्स्थितेषु स्वयमेक एव प्रत्येकं सङ्क्रान्त इवेत्यर्थः । प्रभाविशेषस्योदयेनाविर्भावेन दुर्निरीक्ष्यो दुर्दर्शः आत्मा श्रियाः स्वरूपं व्यरुचदरोचिष्ट । द्युद्भ्यो लुङि इति परस्मैपदम् । पुषादित्वादङ्प्रत्ययः । तस्मिन्श्च

मते प्रत्येकं सदृशमन्यतमस्मीकृतया तेषां किमपि दुराधर्षं तेजः प्रादुरभूदित्यर्थः ॥ ५ ॥

तेषां महार्हासनसंस्थितानामुदारनेपथ्यभृतां स मध्ये ।
रराज धाम्ना रघुसूनुरेव कल्पद्रुमाणामिव पारिजातः ॥ ६ ॥

तेषामिति । महार्हासनसंस्थितानां श्रेष्ठसिंहासनस्थानाम् । उदारनेपथ्यभृतामुज्ज्वलवेषधारिणां तेषां राज्ञां मध्ये । कल्पद्रुमाणां मध्ये पारिजात इव सुरद्रुमविशेष इव । "पञ्चैते देवतरवो मन्दारः पारिजातकः । संतानः कल्पवृक्षश्च पुंसि वा हरिचन्दनम्" इत्यमरः । स रघुसूनुरेव धाम्ना तेजसा । "भूम्ना" इति पाठे प्रविधमेनेत्यर्थः । रराज । अत्र कल्पद्रुमशब्दः पञ्चान्यतमविशेषवचन उपकम्प मन्वि मनोरमामिति व्युत्पत्त्या सुरद्रुममात्रोपलक्षकतया प्रयुक्त इत्यनुसन्धेयम् । कल्प्या इति द्रुमाः कल्पद्रुमा इति विग्रहः ॥ ६ ॥

नेत्रव्रजाः पौरजनस्य तस्मिन्विहाय सर्वान्नृपतीन्निपेतुः ।
मदोत्कटे रेचितपुष्पवृक्षा गन्धद्विपे वन्य इव द्विरेफाः ॥ ७ ॥

नेत्रेति । पौरजनस्य नेत्रव्रजाः सर्वान्नृपतीन्विहाय तस्मिन्नजे निपेतुः । स एव सर्वोत्कर्षेण ददृश इत्यर्थः । कथमिव—मदोत्कटे मदेनोद्भिन्नकटे निर्भरमदे वा वन्ये गन्धद्विपे गन्धप्रधाने द्विपे गजे । रेचिता रिक्तीकृताः पुष्पाणां वृक्षा यैस्ते त्यक्तपुष्पवृक्षा इत्यर्थः । द्विरेफा भृङ्गा इव । द्विपस्य गन्धविशेषकथनं द्विरेफाणां पुष्पवृक्षत्यागसम्भवार्थं फलम् ॥ ७ ॥

त्रिभिर्विशेषमाह—

अथ स्तुते बन्दिभिरन्वयज्ञैः सोमार्कवंश्ये नरदेवलोके ।
संचारिते चागुरुसारयोनौ धूपे समुत्सर्पति वैजयन्तीः ॥ ८ ॥

अथेति । अथान्वयज्ञै राजवंशाभिज्ञैर्बन्दिभिः स्तुतिपाठकैः । "बन्दिनः स्तुतिपाठकाः" इत्यमरः । सोमार्कवंश्ये सोमसूर्यवंशभवे नरदेवलोके राजसमूहे स्तुते सति । विशेषणमुत्तरेण सम्बन्धः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । संचारिते समन्तात्प्रचारिते । अगुरुसारो योनिः कारणं यस्य तस्मिन्धूपे च वैजयन्तीः पताकाः समुत्सर्पति सति अतिक्रम्य गच्छति सति ॥ ८ ॥

पुरोपकण्ठोपवनाश्रयाणां कलापिनामुद्धतनृत्यहेतौ ।
प्रध्मातशङ्खे परितो दिगन्तांस्तूर्यस्वने मूर्च्छति मङ्गलार्थे ॥ ९ ॥

पुरेति । किं च । पुरस्योपकण्ठे समीप उपवनान्याश्रयो येषां तेषां कलापिनां

स्थम् । मञ्चतामगमन्पश्यम् । मञ्चौ पर्यङ्कमञ्चौ इत्यमरः । आकृष्टलीलान्नरलोकपालीमाक-
म् आकृष्टमञ्चाभिमानिस्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । नरलोकपालकत्वोपि
नरलोकपालाः । कर्मण्यण्प्रत्ययः । तान्भूपालानपश्यत् । सर्गेऽस्मिन्नुपजातिवृत्तम् ॥१॥

रतेर्गृहीतानुनयेन कामं प्रत्यर्पितस्वाङ्गमिवेश्वरेण ।
काकुत्स्थमालोकयतां नृपाणां मनो बभूवेन्दुमतीनिराशम् ॥ २ ॥

रतेरिति । रतिः स्मरप्रियायां च रागे च सुरते स्त्रियाम् इति विश्वः । रतेः कामप्रियाया गृहीतानुनयेन स्वीकृतप्रार्थनेन गृहीतरत्यनुनयेनेत्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । ईश्वरेण हरेण प्रत्यर्पितस्वाङ्गं काममिव स्थितं काकुत्स्थमजमालोकयतां नृपाणां मन इन्दुमतीनिराशं वैदर्भीविषये निराशं बभूव । इन्दुमती सत्यविमेनं विहाय नास्मान्वरिष्यतीति निश्चिक्युरित्यर्थः । सर्वोऽपि तमसीन्दर्यमस्येति भावः ॥२॥

वैदर्भनिर्दिष्टमसौ कुमारः क्लृप्तेन सोपानपथेन मञ्चम् ।
शिलाविभङ्गैर्मृगराजशावस्तुङ्गं नगोत्सङ्गमिवारुरोह ॥ ३ ॥

वैदर्भेति । असौ कुमारो वैदर्भेण भोजेन निर्दिष्टं प्रदर्शितं मञ्चं पर्यङ्कं क्लृप्तेन सुघटितेन सोपानपथेन । मृगराजशावः सिंहपोतः । पोतः पाकोऽर्भको डिम्भः पृथुकः शावकः शिशुः इत्यमरः । शिलाविभङ्गैः शिलाभिस्तुङ्गमुन्नतं नगोत्सङ्गं शैलाग्रमिव । आरुरोह ॥३॥

परार्ध्यवर्णास्तरणोपपन्नमासेदिवान्रत्नवदासनं सः ।
भूयिष्ठमासीदुपमेयकान्तिर्मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन ॥ ४ ॥

परार्ध्येति । परार्ध्यः श्रेष्ठः वर्णो नीलपीतादयो यस्य तेनास्तरणेन कम्बलादिनोपपन्नं संवृतं रत्नवत्प्रशस्तरचितमासनं सिंहासनमासेदिवानधिष्ठितवान्सोऽजः मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन सेनान्या सह । सेनानीरग्निभूर्गुहः इत्यमरः । भूयिष्ठमत्यन्तमुपमेयकान्तिरासीत् । मयूरस्य विचित्रवर्णत्वात्साम्यं रत्नासनस्य । तद्वारा च तद्वत्कान्त्यारपीति भावः ॥ ४ ॥

तासु श्रिया राजपरम्परासु प्रभाविशेषोदयदुर्निरीक्ष्यः ।
सहस्रधात्मा व्यरुचद्विभक्तः पयोमुचां पङ्क्तिषु विद्युतेव ॥ ५ ॥

तास्विति । तासु राजपरम्परासु श्रिया लक्ष्म्या कर्त्र्या पयोमुचां मेघानां पङ्क्तिषु विद्युतेव सहस्रधा विभक्तः तत्तेषु तदभिरिव स्वयमेक एव प्रत्येकं सङ्क्रान्तमिव । प्रभाविशेषस्योदयेनाविर्भावेन दुर्निरीक्ष्यो दुर्दर्श आत्मा श्रियः स्वरूपं व्यरुचत् । पुद्गलो मूर्तिर्नन्विति वरम्मेपरम् । पुनारिस्वाराद्प्रत्ययः । तस्मिन्न

मते प्रत्येकं सद्भावप्रसमीक्षतया तेषां किमपि सुरासर्वं तेन प्रादुरभूदित्यर्थः ॥ ५ ॥

तेषां महार्हासनसंस्थितानामुदारनेपथ्यभृतां स मध्ये ।
रराज धाम्ना रघुसूनुरेव कल्पद्रुमाणामिव पारिजातः ॥ ६ ॥

तेषामिति । महार्हासनसंस्थितानां श्रेष्ठसिंहासनस्थानाम् । उदारनेपथ्यभृता-मुज्ज्वलवेषधारिणां तेषां राज्ञां मध्ये । कल्पद्रुमाणां मध्ये पारिजात इव सुर द्रुमविशेष इव । 'पञ्चैते देवतरवो मन्दारः पारिजातकः । संतानः कल्पवृक्षश्च पुंसि वा हरिचन्दनम्' इत्यमरः । स रघुसूनुरेव धाम्ना तेजसा । 'भूम्ना' इति पाठे प्रतिपत्त्येत्यर्थः । रराज । अत्र कल्पद्रुमशब्दः पञ्चान्यतमविशेषवचन उपक्रम वन्ति मध्येऽपि इति व्युत्पत्त्या सुरद्रुममात्रोपलक्षकतया प्रयुक्त इत्यनुसन्धेयम् । कल्पा इति द्रुमाः कल्पद्रुमा इति विग्रहः ॥ ६ ॥

नेत्रव्रजाः पौरजनस्य तस्मिन्विहाय सर्वान्नृपतीन्निपेतुः ।
मदोत्कटे रेचितपुष्पवृक्षा गन्धद्विपे वन्य इव द्विरेफाः ॥ ७ ॥

नेत्रेति । पौरजनस्य नेत्रव्रजाः सर्वान्नृपतीन्विहाय तस्मिन्नजे निपेतुः । स एव सर्वोत्कर्षेण ददृश इत्यर्थः । कथमिव—मदोत्कटे मदेनोद्भिन्नगण्डे निर्झरमदे वा वन्ये गन्धद्विपे गन्धप्रधाने द्विपे गजे । रेचिता रिक्तीकृताः पुष्पाणां वृक्षा यैस्ते स्व-पुष्पाहता इत्यर्थः । द्विरेफा भ्रमरा इव । द्विपस्य वन्यविशेषणं द्विरेफाणां पुष्प रसस्यासम्भवार्थं कृतम् ॥ ७ ॥

त्रिभिर्विशेषमाह—

अथ स्तुते बन्दिभिरन्वयज्ञैः सोमार्कवंश्ये नरदेवलोके ।
संचारिते चागुरुसारयोनौ धूपे समुत्सर्पति वैजयन्तीः ॥ ८ ॥

अथेति । अथान्वयज्ञैः राजवंशाभिज्ञैर्बन्दिभिः स्तुतिपाठकैः । 'बन्दिनः स्तुतिपाठकाः' इत्यमरः । सोमार्कवंश्ये सोमसूर्यवंशभवे नरदेवलोके राजसमूहे स्तुते सति । विशेषेणोत्तरेण सम्बन्धः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । संचारिते समन्तात्प्रचारिते । अगुरुसारो योनिः कारणं यस्य तस्मिन्धूपे च वैजयन्तीः पताकाः समुत्सर्पति सति अतिक्रम्य गच्छति सति ॥ ८ ॥

पुरोपकण्ठोपवनाश्रयाणां कलापिनामुद्धतनृत्यहेतौ ।
प्रध्मातशङ्खे परितो दिगन्तांस्तूर्यस्वने मूर्च्छति मङ्गलार्थे ॥ ९ ॥

पुरेति । किं च । पुरस्योपकण्ठे समीप उपवनान्याश्रयो येषां तेषां कलापिना-

बर्हिणामुद्धतनृत्यहेतौ मेघध्वनिसादृश्यात्ताण्डवकारणे । प्रध्माताः पूरिताः शङ्खा यत्र तस्मिन् मङ्गलार्थे मङ्गलप्रयोजनके । तूर्यस्वने वाद्यघोषे परितः सर्वतो दिगन्तान् मूर्च्छति व्याप्नुवति सति ॥ ९ ॥

मनुष्यवाह्यं चतुरस्रयानमध्यास्य कन्या परिवारशोभि ।
विवेश मञ्चान्तरराजमार्गं पतिंवरा कॢप्तविवाहवेषा ॥ १० ॥

मनुष्यवाह्यमिति । पतिं वृणोतीति पतिंवरा स्वयंवरा । अथ स्वयंवरा । पतिंवरा च वर्याऽपि इत्यमरः । संज्ञायां भृतृवृजिधारिसहितपिदमः इत्यनेन खच्प्रत्ययः । कॢप्तविवाहवेषा कन्येन्दुमती मनुष्यैर्वाह्यं परिवारेण परिजनेन शोभि चतुरस्रयानं चतुरस्रवाहनं शिबिकामध्यास्यारुह्य मञ्चान्तरे मञ्चमध्ये यो राजमार्गस्तं विवेश ॥ १० ॥

तस्मिन्विधानातिशये विधातुः कन्यामये नेत्रशतैकलक्ष्ये ।
निपेतुरन्तःकरणैर्नरेन्द्रा देहैः स्थिताः केवलमासनेषु ॥ ११ ॥

तस्मिन्निति । नेत्रशतानामेकलक्ष्ये एकशरव्ये कन्यामये कन्यारूपे तस्मिन्विधातुर्विधानातिशये सृष्टिविशेषे नरेन्द्रा अन्तःकरणैर्निपेतुः । आसनेषु देहैः केवलं देहेनैव स्थिताः । देहानपि विस्मृत्य तत्रैव दत्तचित्ता बभूवुरित्यर्थः । अत्र करणकर्तृके निपतने नरेन्द्राणां कर्तृत्वव्यपदेश आदरातिशयार्थः ॥ ११ ॥

तां प्रत्यभिव्यक्तमनोरथानां महीपतीनां प्रणयाग्रदूत्यः ।
प्रवालशोभा इव पादपानां शृङ्गारचेष्टा विविधा बभूवुः ॥ १२ ॥

तामिति । तामिन्दुमतीं प्रति । अभिव्यक्तमनोरथानां प्रकटाभिलाषाणां महीपतीनां राज्ञां प्रणयाग्रदूत्यः प्रणयः प्रार्थना प्रेम वा । प्रणयास्त्वमी । विस्रम्भयाच्ञाप्रेमाणः इत्यमरः । प्रणयस्याग्रदूत्य इव प्रथमदूतिका इव । प्रणयप्रकाशकत्वसाम्यादग्रदूतीत्यपदेशः । विविधाः शृङ्गारचेष्टाः शृङ्गारविकाराः पादपानां प्रवालशोभाः पल्लवसम्पद इव बभूवुः प्रादुर्बभूवुः । अत्र शृङ्गारलक्षणं रसाकरे– विभावैरनुभावैश्च स्वोचितैर्व्यभिचारिभिः । नीता सदस्यरस्यत्वं रतिः शृङ्गार उच्यते ॥ रतिरिच्छाविशेषः । तदुक्तम्– यूनोरन्योन्यविषयस्थायिनीच्छा रतिः स्मृता” इति । चेष्टाशब्देन तदनुभावविवक्षया उच्यन्ते । तेऽपि तत्रैवोक्ताः – भावं मनोगतं साक्षात्स्वहेतुं व्यञ्जयन्ति ये । तेऽनुभावा इति ख्याता भ्रूविक्षेपस्मितादयः ॥ ते चतुर्धा चित्तगात्रवागबुद्ध्यारम्भसम्भवा इति । तत्र गात्रारम्भसम्भवांश्चेष्टाशब्देनानुभावान् क्वचित् —इत्यादिभिः दर्शयिष्यति । शृङ्गाराभासश्चायम् । एकत्रैव प्रतिपादनात् । तदुक्तम् एकत्रैवा-

गुणपदस्तैस्तैर्भेदसमन्वयतोऽपि वा । योषितां बहुसविभ्रमाः सर्वाभिधा मताः इति ॥ १२ ॥

शृङ्गारचेष्टा बभूवुः इत्युक्तम् । ता एव दर्शयति—

कश्चित्कराभ्यामुपगूढनालमालोलपत्त्राभिहतद्विरेफम् ।
रजोभिरन्तःपरिवेषबन्धि लीलारविन्दं भ्रमयाञ्चकार ॥ १३ ॥

कश्चिदिति । कश्चिद्राजा कराभ्यां पाणिभ्यामुपगूढनालं गृहीतनालम् । आलोलैश्चञ्चलैः पत्त्रैरभिहतास्ताडिता द्विरेफा भ्रमरा येन तत्तथोक्तम् । रजोभिः परागैरन्तः परिवेषं मण्डलं बध्नातीत्यन्तःपरिवेषबन्धि । लीलारविन्दं भ्रमयाञ्चकार । भ्रमस्य लीलारविन्दवत्त्वयाऽहं भ्रमयितव्य इति नृपाभिप्रायः । हस्तपूर्वकोऽस्मत् पक्षपात इतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥ १३ ॥

विस्रस्तमंसादपरो विलासी रत्नानुविद्धाङ्गदकोटिलग्नम् ।
प्रालम्बमुत्कृष्य यथावकाशं निनाय साचीकृतचारुवक्त्रः ॥ १४ ॥

विस्रस्तमिति । विलसनशीलो विलासी । 'वौ कषलसकत्थस्रम्भः' इति घिनुण्प्रत्ययः । अपरो राजांसाद्विस्रस्तं रत्नानुविद्धं रत्नखचितं यदङ्गदं केयूरं तस्य कोटिलग्नं प्रालम्बमृजुलम्बिनीं स्रजम् । 'प्रालम्बमृजुलम्बि स्यात्कण्ठात्' इत्यमरः । 'प्रावारम्' इति पाठे उत्तरीयं वस्त्रम् । उत्कृष्योद्धृत्य साचीकृतं तिर्यक्कृतं चारु वक्त्रं यस्य स तथोक्तः सन् यथावकाशं स्वस्थानं निनाय । प्रावारोत्क्षेपव्याजेनाहं त्वामेवं परिरप्स्य इति नृपाभिप्रायः । गोपनीयं किञ्चित्प्रदर्शितवानयं प्राकृत इतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥ १४ ॥

आकुञ्चिताग्राङ्गुलिना ततोऽन्यः किञ्चित्समावर्जितनेत्रशोभः ।
तिर्यग्विसंसर्पिनखप्रभेण पादेन हैमं विलिलेख पीठम् ॥ १५ ॥

आकुञ्चितेति । ततः पूर्वोक्तादन्योऽपरो राजा किञ्चित्समावर्जितनेत्रशोभ ईषदधोन्यस्तनेत्रशोभः सन् । आकुञ्चिता आकुञ्चना अग्राङ्गुल्यो यस्य तेन तिर्यग्विसंसर्पिण्यो नखप्रभा यस्य तेन च पादेन हैमं हिरण्मयं पीठं पादपीठं विलिलेख लिखितवान् । पादाङ्गुलीनामाकुञ्चनेन त्वं मत्समीपमागच्छेति नृपाभिप्रायः । भूमिविलेखनोऽयममङ्गलकर इतीन्दुमत्याशयः । भूमिविलेखनं तु लक्ष्मीविनाशहेतुः ॥ १५ ॥

निवेश्य वामं भुजमासनार्धे तत्संनिवेशादधिकोन्नतांसः ।
कश्चिद्विवृत्तत्रिकभिन्नहारः सुहृत्समाभाषणतत्परोऽभूत् ॥ १६ ॥

निवेश्येति । कश्चिद्राजा वामं भुजमासनार्धे सिंहासनैकदेशे निवेश्य संस्था-

प्य तत्सन्निवेशात्तस्य नाभ्युन्नतस्य सन्निवेशात्संस्थापनाद्विभ्रष्टोऽसौ वामांस एव यस्य स तथोक्तः सन् । विवृत्ते परावृत्ते त्रिके त्रिकप्रदेशे निवद्धहारो कुण्ठितहारः सन् । 'पृष्ठवंशाधरे त्रिकम्' इत्यमरः । सुहृत्समाभाषणतत्परोऽभूत् । वामपार्श्ववर्तिनैव मित्रेण सम्भाषणे प्रवृत्त इत्यर्थः । अत एव विवृत्तत्रिकत्वं घटते । त्वया वामाङ्गे निवेशितया सह वार्तां करिष्य इति नृपाभिप्रायः । परं दृष्ट्वा पराङ्मुखोऽयं न मामीक्षत इतीन्दुमत्याभिप्रायः ॥ १६ ॥

विलासिनीविभ्रमदन्तपत्रमापाण्डुरं केतकबर्हमन्यः ।
प्रियानितम्बोचितसंनिवेशैर्विपाटयामास युवा नखाग्रैः ॥ १७ ॥

विलासिनीति । अन्यो युवा विलासिन्याः प्रियाया विभ्रमार्थं दन्तपत्रं दन्तपत्रभूतमापाण्डुरं केतकबर्हं केतकदलम् । 'दलेऽपि बर्हम्' इत्यमरः । प्रियानितम्ब उचितसंनिवेशैरभ्यस्तनिक्षेपैर्नखाग्रैर्विपाटयामास विदारयामास । अहं तव नितम्ब एवं नखाग्रपदान्यास्यामीति नृपाशयः । नृपस्यैवंरूपमसमपादमेतदस्यैव मम जयेति इतीन्दुमत्याशयः ॥ १७ ॥

कुशेशयाताम्रतलेन कश्चित्करेण रेखाध्वजलाञ्छनेन ।
रत्नाङ्गुलीयप्रभयानुविद्धानुदीरयामास सलीलमक्षान् ॥ १८ ॥

कुशेशयेति । कश्चिद्राजा कुशेशयं शतपत्रमिवाताम्रं तलं यस्य तेन । 'शत पत्रं कुशेशयम्' इत्यमरः । रेखारूपो ध्वजो लाञ्छनं यस्य तेन करेण । अङ्गुलीषु भवान्यङ्गुलीयान्यूर्मिकाः । 'अङ्गुलीयकमूर्मिका' इत्यमरः । 'जिह्वामूलाङ्गुलेश्छः' इति छप्रत्ययः । रत्नानामङ्गुलीयानि तेषां प्रभयानुविद्धान्व्याप्तानक्षान् । 'अक्षास्तु देवनाः पाशकाश्च ते' इत्यमरः । सलीलमुदीरयामासोत्क्षिक्षेप । अहं त्वया सह रंस्य इति नृपाभिप्रायः । अक्षचतुरो न पुरुषोऽयमितीन्दुमत्यभिप्रायः । "अक्षैर्मा दीव्येत्" इति श्रुतिनिषेधात् ॥ १८ ॥

कश्चिद्यथाभागमवस्थितेऽपि स्वसंनिवेशाद्व्यतिलङ्घिनीव ।
वज्रांशुगर्भाङ्गुलिरन्ध्रमेकं व्यापारयामास करं किरीटे ॥ १९ ॥

कश्चिदिति । कश्चिद्यथाभागं यथास्थानमवस्थितेऽपि स्वसंनिवेशाद्व्यतिलङ्घिनीव स्वस्थानाच्चलित इव किरीटे वज्राणां हीरकाणामंशवो गर्भे येषां तान्यङ्गुलिरन्ध्राणि यस्य तमेकं करं व्यापारयामास । किरीटधारणम शिरसि स्थितामपि त्वां भारं न मंस्य इति नृपाभिप्रायः । शिरसि भाण्डहारकोऽयमपलक्षण इतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥ १९ ॥

ततो नृपाणां श्रुतवृत्तवंशा पुंवत्प्रगल्भा प्रतिहाररक्षी ।
प्राक्सन्निकर्षं मगधेश्वरस्य नीत्वा कुमारीमवदत्सुनन्दा ॥ २० ॥

तत इति । ततोऽनन्तरं नृपाणां श्रुतवृत्तवंशा, श्रुतनृपचरित्रकुलेत्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । प्रगल्भा वाग्मिनी सुनन्दा सुनन्दाख्या प्रतिहारं रक्षतीति प्रतिहाररक्षी द्वारपालिका । कर्मण्यण्प्रत्ययः । 'टिड्ढाणञ्द्वयसज्दघ्नञ्मात्रच्तयप्ठक्ठञ्कञ्क्वरपः' इत्यनेन ङीप् । प्राक्प्रथमं कुमारीमिन्दुमतीं मगधेश्वरस्य सन्निकर्षं समीपं नीत्वा पुंवत्पुंसा तुल्यम् । 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः' इति वतिप्रत्ययः । अवदत् ॥ २० ॥

असौ शरण्यः शरणोन्मुखानामगाधसत्त्वो मगधप्रतिष्ठः ।
राजा प्रजारञ्जनलब्धवर्णः परन्तपो नाम यथार्थनामा ॥ २१ ॥

असाविति । असौ राजा । असाविति पुरोवर्तिनो निर्देशः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । शरणोन्मुखानां शरणार्थिनां शरण्यः शरणे रक्षणे साधुः "तत्र साधुः" इति यत्प्रत्ययः । शरणं भवितुमर्हः शरण्य इति नाथनिरुक्तिर्निर्मूलैव । अगाधसत्त्वो गम्भीरस्वभावः । 'सत्त्वं गुणे पिशाचादौ बले द्रव्यस्वभावयोः' इति विश्वः । मगधा जनपदाः तेषु प्रतिष्ठास्पदं यस्य स मगधप्रतिष्ठः 'प्रतिष्ठा कृत्यमास्पदम्' इत्यमरः । प्रजारञ्जने लब्धवर्णो विचक्षणः । यद्वा प्रजारञ्जनेन लब्धकीर्तिरित्यर्थः । परान्शत्रूंस्तापयतीति परन्तपः परन्तपाख्यः । "द्विषत्परयोस्तापेः" इति खच्प्रत्ययः । "खचि ह्रस्वः" इति ह्रस्वः । अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम् इति मुमागमः । नामेति प्रसिद्धौ यथार्थनामा शत्रुसन्तापनादिति भावः ॥ २१ ॥

कामं नृपाः सन्तु सहस्रशोऽन्ये राजन्वतीमाहुरनेन भूमिम् ।
नक्षत्रताराग्रहसङ्कुलापि ज्योतिष्मती चन्द्रमसैव रात्रिः ॥ २२ ॥

काममिति । अन्ये नृपाः कामं सहस्रशः सन्तु । भूमिमनेन राजन्वतीं शोभनराजवतीमाहुः, नैतावद्भिरित्यर्थः । सुराज्ञि देशे राजन्वान्स्यात्ततोऽन्यत्र राजवान् इत्यमरः । "राजन्वान्सौराज्ये" इति निपातनात्साधुः । तथा हि—नक्षत्रैरश्विन्यादिभिस्ताराभिः साधारणैर्ज्योतिर्भिर्ग्रहैर्भौमादिभिश्च सङ्कुलापि रात्रिश्चन्द्रमसैव ज्योतिरस्या अस्तीति ज्योतिष्मती प्राधान्येन ज्योतिषेत्यर्थः ॥ २२ ॥

क्रियाप्रबन्धादयमध्वराणामजस्रमाहूतसहस्रनेत्रः ।
शच्याश्चिरं पाण्डुकपोललम्बान्मन्दारशून्यानलकांश्चकार ॥ २३ ॥

शिरसि । अयं परन्तपोऽरातीनां कर्तुर्ना क्रियाप्रबन्धादनुपमसातत्यात् अविच्छिन्नात्सुमनादिरयर्थं । अतएव निरवमाहृतसहृदभेन्नः सीमन्तं शय्या अस्य-शत्रुस्त्रीजनानामलङ्कारस्तस्मात् । पचान्यत् । मन्दारैः कल्पद्रुमकुसुमैः शून्यांश्चकार । प्रोषितभर्तृका हि केशसंस्कारं न कुर्वन्ति । 'प्रोषिते मलिना कृशा' इति । 'क्रीडा शरीरसंस्कारं समाजोत्सवदर्शनम् । हास्यं परगृहे यानं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥' इति च स्मरणात् ॥ २३ ॥

अनेन चेदिच्छसि गृह्यमाणं पाणिं वरेण्येन कुरु प्रवेशे ।
प्रासादवातायनसंश्रितानां नेत्रोत्सवं पुष्पपुराङ्गनानाम् ॥ २४ ॥

अनेनेति । वरेण्येन वरणीयेन । वृञो वेरीण्यादिक एण्यप्रत्ययः । अनेन राज्ञा गृह्यमाणं पाणिमिच्छसि चेत् पाणिग्रहणमिच्छसि चेदित्यर्थः । प्रवेशे प्रवेशकाले प्रासादवातायनसंश्रितानां राजभवनगवाक्षाश्रितानां पुष्पपुराङ्गनानां पाटलिपुत्राङ्गनानां नेत्रोत्सवं कुरु । सर्वाङ्गनानां तासामपि दर्शनीया भविष्यसीति भावः ॥२४॥

एवं तयोक्ते तमवेक्ष्य किंचिद्विस्रंसिदूर्वाङ्कमधूकमाला ।
ऋजुप्रणामक्रिययैव तन्वी प्रत्यादिदेशैनमभाषमाणा ॥ २५ ॥

एवमिति । एवं तया सुनन्दयोक्ते सति तं परन्तपमवेक्ष्य किंचिद्विस्रंसिनी शिथिला दूर्वाङ्किता मधूकमाला गुडपुष्पमाला यस्याः सा । 'मधूके तु गुडपुष्पमधुद्रुमौ' इत्यमरः । अस्मै शिथिलप्रयत्नेति भावः । तन्वी ऋजुमत्येन एनमभाषमाणाभाव शून्यया ऋजुप्रणामक्रिययैव प्रत्यादिदेश परिजहार ॥ २५ ॥

तां सैव वेत्रग्रहणे नियुक्ता राजान्तरं राजसुतां निनाय ।
समीरणोत्थेव तरङ्गलेखा पद्मान्तरं मानसराजहंसीम् ॥ २६ ॥

तामिति । सैव नान्या निपुणत्वादिति भावः । वेत्रग्रहणे नियुक्ता दौवारिकी सुनन्दा तां राजसुतां राजान्तरमन्यराजानं निनाय । अवर्तिर्कर्मकः । समीरणोत्था वातोत्थिता तरङ्गलेखोर्मिपङ्क्तिर्मानसे सरसि या राजहंसी तां पद्मान्तरमिव ॥ २६ ॥

जगाद चैनामयमङ्गनाथः सुराङ्गनाप्रार्थितयौवनश्रीः ।
विनीतनागः किल सूत्रकारैरैन्द्रं पदं भूमिगतोऽपि भुङ्क्ते ॥२७॥

जगादेति । एनामिन्दुमतीं जगाद । किमिति । अयमङ्गनाथोऽङ्गदेशाधीश्वरः सुराङ्गनाभिः प्रार्थिता कामिता यौवनश्रीर्यस्य स तथोक्तः पुरा किलैनमिन्द्रयाहाम्या

र्थमिन्द्रपुरगामिनमश्वमस्याप्सरस इति प्रसिद्धिः । किञ्च । सुराङ्गनाभिर्गन्धर्वाङ्गनाभिः पाञ्चालिकाभिर्महर्षिभिर्विनीतनागः शिक्षितगजः । विशिष्टयेति शेषः । अत एव भूमिगतोऽप्यैन्द्रं पदमैश्वर्यं भुङ्क्ते भूमावेव स्वर्गसुखमनुभवतीत्यर्थः । गजाप्सरोभिरपि सेव्यत्वमैन्द्रपदसम्पदर्थः । पुरा किल कृतविन्ध्यावरण्यप्रमुखमवतीर्णं दिग्गजवर्गमालोक्य सममवाप्तैरिन्द्रात्प्रतिगृहीताऽऽसीद्देवर्षिभिः प्रणीतेन शास्त्रेण गजस्य लौहित्य भुवि सम्प्रदाय प्रावर्तयदिति कथा गीयते ॥ २७ ॥

अनेन पर्यासयताश्रुबिन्दून्मुक्ताफलस्थूलतमान्स्तनेषु ।
प्रत्यर्पिताः शत्रुविलासिनीनामुन्मुच्य सूत्रेण विनैव हाराः ॥२८॥

अनेनेति । शत्रुविलासिनीनां स्तनेषु मुक्ताफलस्थूलतमानश्रुबिन्दून् । अश्रु नयने धीयते इति विश्वः । पर्यासयता प्रस्तारयता । मर्दनपर्यस्थि भावः । अनेनागर्भेणोन्मुच्याक्षिप्य सूत्रेण विना हारा एव प्रत्यर्पिताः । अविच्छिन्नाश्रुबिन्दुप्रवर्तनात्सूत्रहारार्पणमेव हृत्स्थितैरुत्प्रेक्षा गम्यते ॥ २८ ॥

निसर्गभिन्नास्पदमेकसंस्थमस्मिन्द्वयं श्रीश्च सरस्वती च ।
कान्त्या गिरा सूनृतया च योग्या त्वमेव कल्याणि तयोस्तृतीया २९

निसर्गेति । निसर्गतः स्वभावतो भिन्नास्पदं भिन्नाश्रयम्, परस्परविरोधीत्यर्थः । श्रीश्च सरस्वती चेति द्वयमस्मिन्राजनि एकत्र संस्था स्थितिर्यस्य तदेकसंस्थम्, समवस्थितमित्यर्थः । हे कल्याणि ! 'बह्वादिभ्यश्च' इति ङीप् । कान्त्या सूनृतया सत्यप्रियया गिरा च योग्यासंभवात्त्वमेव तयोः श्रीसरस्वत्योस्तृतीया । समानगुणयोर्युवयोर्दाम्पत्यं युक्तं भवेदिति भावः । दक्षिणनायकत्वं चास्य गम्यते । तदुक्तम्— 'तुल्योऽनेकत्र दक्षिणः' इति ॥ २९ ॥

अथाङ्गराजादवतार्य चक्षुर्याहीति जन्यामवदत्कुमारी ।
नासौ न काम्यो न च वेद सम्यग्द्रष्टुं न सा भिन्नरुचिर्हि लोकः ॥३०॥

अथेति । अथ कुमारी अङ्गराजादवतार्य अपनीयेत्यर्थः । जन्यां मातृकल्पाम् । 'जन्या मातृवयस्यासुता' इति विश्वः । पुनर्जन्यां याहि गच्छेत्यवदत् । याहीति वज्यामवदत् इति पाठे जनी वधूः तामिन्त्रीति जन्या वधूजनः । तत्सख्या तामन्त गच्छेत्यवदत् । 'जन्यौ वरस्य भृत्यार्थे प्रियसुहृद्वरेऽपि च' इति विश्वः । अथवा जन्या वधूसखी । 'सख्याश्चापि वधूजनाः' इति केशवः । संज्ञायां जन्या— इति यत्प्रत्ययान्तो निपातः । यदत्राह इतिवृत्तः— जनी वधूं वहन्तीति जन्या जामातुर्व

जन्याः इति । यदमरः 'जन्याः स्निग्धा वरस्य ये' इति तदर्थमुपलक्षणार्थमित्य- विरोधः । न चायमङ्गराजनिषेधो दन्योत्पादपि इन्दुरोपादिस्यात्—नेत्याशिना । असौ अङ्गराजः काम्यो न इति न किन्तु काम्य एवेत्यर्थः । सा कुमारी न सम्यग्द्रष्टुं विवेक्तुं न वेत्ति न वेत्तीत्यर्थः । किन्तु लोके जनो भिन्नरुचिर्हि विभिन्नेच्छः खलु । किं कुर्मो न रोचत इति भावः ॥ ३० ॥

ततः परं दुष्प्रसहं द्विषद्भिर्नृपं नियुक्ता प्रतिहारभूमौ ।
निदर्शयामास विशेषदृश्यमिन्दुं नवोत्थानमिवेन्दुमत्यै ॥ ३१ ॥

तत इति । ततोऽनन्तरं प्रतिहारभूमौ द्वारदेशे नियुक्ता दौवारिकी । 'स्त्री द्वार्द्वारं प्रतीहारः' इत्यमरः । द्विषद्भिः शत्रुभिर्दुष्प्रसहं दुःसहम्, दुर्धर्षमित्यर्थः । विशेषदृश्यं दर्शनीयं रूपवन्तमित्यर्थः । परमन्यं नृपम् । नवोत्थानं नवोदयमिन्दुमिव । इन्दुमत्यै निदर्शयामास ॥ ३१ ॥

अवन्तिनाथोऽयमुदग्रबाहुर्विशालवक्षास्तनुवृत्तमध्यः ।
आरोप्य चक्रभ्रममुष्णतेजास्त्वष्ट्रेव यत्नोल्लिखितो विभाति ॥ ३२ ॥

अवन्तीति । उदग्रबाहुर्दीर्घबाहुर्विशालवक्षास्तनुवृत्तमध्यः कृशवर्तुलमध्योऽयं राजाऽवन्तिनाथोऽवन्तिदेशाधीश्वरः । त्वष्ट्रा विश्वकर्मणा । महर्द्धितेजोविशेषमसहमानया दुहित्रा संज्ञया प्रार्थितेनेति शेषः । चक्रभ्रमं चक्राकारं शस्त्रोत्तेजनयन्त्रम् । 'भ्रमोऽम्बुनिर्गमे भ्रान्तौ कुन्दयन्त्रे शिलिप्यन्त्रके' इति विश्वः । आरोप्य यत्नेनोल्लिखित उष्णतेजाः सूर्य इव विभाति । अत्र मार्कण्डेयः— 'विश्वकर्मा त्वनुज्ञातः शाकद्वीपे विवस्वता । भ्रममारोप्य तत्तेजः शातयामास यत्नतः' इति ॥ ३२ ॥

अस्य प्रयाणेषु समग्रशक्तेरग्रेसरैर्वाजिभिरुत्थितानि ।
कुर्वन्ति सामन्तशिखामणीनां प्रभाप्ररोहास्तमयं रजांसि ॥ ३३ ॥

अस्येति । समग्रशक्तेः सम्पूर्णशक्तित्रयस्यास्यावन्तिनाथस्य प्रयाणेषु जैत्रयात्रास्वग्रेसरैर्वाजिभिरश्वैरुत्थितानि रजांसि सामन्तानां समन्ताद्भवानां राज्ञां ये शिखामणयश्चूडामणयस्तेषां प्रभाप्ररोहास्तमयं तेजोङ्कुरनाशं कुर्वन्ति । मौलीरैवास्य राजत्र पराभवन्त इति भावः ॥ ३३ ॥

असौ महाकालनिकेतनस्य वसन्नदूरे किल चन्द्रमौलेः ।
तमिस्रपक्षेऽपि सह प्रियाभिर्ज्योत्स्नावतो निर्विशति प्रदोषान् ॥ ३४ ॥

असाविति । असाववन्तिनाथः । महाकालं नाम स्थानविशेषं । तदेव निकेतनं स्थानं यस्य तस्य चन्द्रमौलेरीश्वरस्यादूरे समीपे वसन् । अत एव हेतोस्तमिस्रपक्षे कृष्णपक्षेऽपि प्रियतमाभिः सह ज्योत्स्नावतः प्रदोषान् रात्रीर्निर्विशत्युपभुङ्क्ते किल । नित्यज्योत्स्नाविहारलाभोऽयमस्यैव नान्यस्येति भावः ॥ ३४ ॥

अनेन यूना सह पार्थिवेन रम्भोरु कच्चिन्मनसो रुचिस्ते ।
सिप्रातरङ्गानिलकम्पितासु विहर्तुमुद्यानपरम्परासु ॥ ३५ ॥

अनेनेति । रम्भे कदलीस्तम्भाविवोरू यस्याः सा रम्भोरूस्तस्याः सम्बोधनम् हे रम्भोरु । "ऊरूत्तरपदादौपम्ये" इत्यूङ्प्रत्ययः । नदीत्वाद्ध्रस्वः । यूनानेन पार्थिवेन सह । सिप्रा नाम तत्रत्या नदी । तस्यास्तरङ्गाणामनिलेन कम्पितासूद्यानानां परम्परासु पङ्क्तिषु विहर्तुं ते तव मनसो रुचिः कच्चित् । स्पृहास्ति किमित्यर्थः । "अभिष्वङ्गे स्पृहायां च गभस्तौ च रुचिः स्त्रियाम्" इत्यमरः ॥ ३५ ॥

तस्मिन्नभिद्योतितबन्धुपद्मे प्रतापसंशोषितशत्रुपङ्के ।
बबन्ध सा नोत्तमसौकुमार्या कुमुद्वती भानुमतीव भावम् ॥ ३६ ॥

तस्मिन्निति । उत्तमसौकुमार्योत्कृष्टमार्दवा सेन्दुमती । अभिद्योतितान्युल्लसितानि बन्धव एव पद्मानि येन तस्मिन् । प्रतापेन तेजसा संशोषिताः शत्रव एव पङ्काः कर्दमा येन तस्मिन् । तस्मिन्नवन्तिनाथे कुमुद्वती । "कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप्" इति ड्मतुप्प्रत्ययः । भानुमतीव भावं चित्तं न बबन्ध न तत्रानुरागमकरोदित्यर्थः । बन्धूनां पद्मत्वेन शत्रूणां पङ्कत्वेन च निरूपणं राज्ञः सूर्यसाम्यापादनम् ॥ ३६ ॥

तामग्रतस्तामरसान्तराभामनूपराजस्य गुणैरनूनाम् ।
विधाय सृष्टिं ललितां विधातुर्जगाद भूयः सुदतीं सुनन्दा ॥ ३७ ॥

तामिति । सुनन्दा तामरसान्तराभां पद्मोदरतुल्यकान्तिं कमलगौरीमित्यर्थः । गुणैरनूनाम्, अधिकामित्यर्थः । शोभना दन्ता यस्याः सा सुदती "वयसि दन्तस्य दतृ" इति दत्रादेशः "उगितश्च" इति ङीप् । तां प्रकृतां अभिमुखीं वा विधातुर्ललितां सृष्टिं मधुरनिर्माणं स्थितामित्यर्थः । अनुगता आपो येषु तेऽनूपा नाम देशाः । "ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे" इत्यप्रत्ययः समासान्तः "ऊदनोर्देशे" इत्यूदादेशः । तेषां राजोऽनूपराजस्याग्रतो विधाय व्यवस्थाप्य भूयः पुनर्जगाद ॥ ३७ ॥

संग्रामनिर्विष्टसहस्रबाहुरष्टादशद्वीपनिखातयूपः ।
अनन्यसाधारणराजशब्दो बभूव योगी किल कार्तवीर्यः ॥ ३८ ॥

सङ्ग्राममिति । संग्रामेषु युद्धेषु निर्विघ्ना अनुभूताः सहस्रं बाहवो यस्य स तथो-
क्तः । युद्धादन्यत्र द्विभुज एव दृश्यत इत्यर्थः । अष्टादशसु द्वीपेषु निखाताः स्थापि-
ता यूपा येन स तथोक्तः । सर्वक्रतुयाजी सार्वभौमश्चेति भाव । अनन्यसाधारणभू-
तरञ्जनात्सर्वसाधारणो राजशब्दो यस्य स तथोक्तः। योगी मर्यादाविद्धिमित्यर्थः । स
किल भगवतो दत्तात्रेयाल्लब्धयोग इति प्रसिद्धिः । कृतवीर्यस्यापत्यं पुमान्कार्त-
वीर्यो नाम राजा बभूव किलेति । अयं चास्य महिमा सर्वोऽपि दत्तात्रेयवरप्रसाद-
लब्ध इति भारते श्रूयते ॥ ३८ ॥

अकार्यचिन्तासमकालमेव प्रादुर्भवंश्चापधरः पुरस्तात् ।
अन्तःशरीरेष्वपि यः प्रजानां प्रत्यादिदेशाविनयं विनेता ॥ ३९ ॥

अकार्येति । विनेता शिक्षको यः कार्तवीर्यः । अकार्यस्यासत्कार्यस्य चिन्त-
या अहं चौर्यादिकं करिष्यामीति बुद्ध्या । समकालमेककालमेव यथा तथा पुरस्ता-
दग्रे चापधरः प्रादुर्भवन्सन्, प्रजानां जनानाम् प्रजास्यात्सन्ततौ जने इत्यमरः ।
अन्तःशरीरेष्वन्तःकरणेषु शरीरसम्बन्धिमिन्द्रियं मन्यते । अविनयमपि प्रत्यादिदेश माव
सापराधमपि निवारयामासेत्यर्थः । अन्ये तु बाह्यस्यापराधमात्रप्रतिकर्तार इति भावः ॥ ३९ ॥

ज्याबन्धनिष्पन्दभुजेन यस्य विनिःश्वसद्वक्त्रपरम्परेण ।
कारागृहे निर्जितवासवेन लङ्केश्वरेणोषितमा प्रसादात् ॥ ४० ॥

ज्याबन्धेति । ज्यया मौर्व्या बन्धेन बन्धनेन निष्पन्दा निश्चेष्टा भुजा यस्य
तेन विनि श्वसन्ती ज्याबन्धपरोपाधौ नि श्वसन्ती वक्त्रपरम्परा दशमुखी यस्य तेन
निर्जितवासवेनेन्द्रविजयिना । अनेनास्योऽप्यनेन जितप्राया एवेति भावः । लङ्के-
श्वरेण दशास्येन यस्य कार्तवीर्यस्य कारागृहे बन्धनागारे, कारा स्याद्बन्धनालये
इत्यमरः । आ प्रसादादनुग्रहपर्यन्तमुषितं स्थितम् । नपुंसके भावेक्तः एतस्य
सात् एव तस्य मोक्षोपायो न तु बलमिति भावः ॥ ४० ॥

तस्यान्वये भूपतिरेष जातः प्रतीप इत्यागमवृद्धसेवी ।
येन श्रियः संश्रयदोषरूढं स्वभावलोलेत्ययशः प्रमृष्टम् ॥ ४१ ॥

तस्येति । आगमवृद्धसेवी श्रुतवृद्धसेवी प्रतीप इति । ख्यात इति शेषः । एष
भूपतिस्तस्य कार्तवीर्यस्यान्वये वंशे जातः । येन प्रतीपेन संश्रयस्याश्रयस्य पुंसो
दोषैर्व्यसनादिभिः रूढमुत्पन्नं श्रियः सम्बन्धि स्वभावलोलेयम् प्रकृतिचपलेत्येवंरूपम्
यथा दुर्यशः प्रमृष्टं निरस्तम् । गुणाभावात्पलायमाना श्रियः प्रकृतिचापलप्रवादः

सूचनपरिकल्पितं इत्यर्थः । अयं तु दीपराशिस्थाने क्वाचिदपि भिया त्यज्यत इति भावः ॥ ४१ ॥

आयोधने कृष्णगतिं सहायमवाप्य यः क्षत्रियकालरात्रिम् ।
धारां शितां रामपरश्वधस्य सम्भावयत्युत्पलपत्रसाराम् ॥ ४२ ॥

आयोधन इति । यः प्रतीप आयोधने युद्धे कृष्णगतिं कृष्णवर्त्मानमग्निं सहायमवाप्य क्षत्रियाणां कालरात्रिं संहाररात्रिमित्यर्थः । रामपरश्वधस्य जामदग्न्यपरशोः । 'द्वयोः कुठारः स्वधितिः परशुश्च परश्वधः' इत्यमरः । शितां तीक्ष्णां धारां मुखम् । 'खड्गादीनां च निशितमुखे धारा प्रकीर्तिता' इति विश्वः । उत्पलपत्रस्य सार इव सारो यस्यास्तां तथाभूतां सम्भावयति मन्यते । एतन्नगरसमीपमवाप्ता-ग्निपूर्स्वयमेव वत्स्यामीति भगवता वैश्वानरेण दत्तवरोऽयं राजा । इदमन्ये च तथापरा घन्नवः इति भारते कथानुसन्धेया ॥ ४१ ॥

अस्याङ्कलक्ष्मीर्भव दीर्घबाहोर्माहिष्मतीवप्रनितम्बकाञ्चीम् ।
प्रासादजालैर्जलवेणिरम्यां रेवां यदि प्रेक्षितुमस्ति कामः ॥ ४३ ॥

अस्येति । दीर्घबाहोरस्य प्रतीपस्याङ्कलक्ष्मीर्भव एनं वृणीष्वेत्यर्थः । अनेनास्य विष्णुतुल्य इति व्यज्यते । माहिष्मती नामास्य नगरी । तस्या वप्रः प्राकार एव नितम्बः तस्य काञ्चीं रशनाभूताम् । जलानां वेण्या प्रवाहेण रम्याम् । 'ओघः प्रवाहो वेणी च' इति हलायुधः । रेवां नर्मदां प्रासादजालैर्गवाक्षैः । 'जालं समूह आनायो गवाक्षक्षारकावपि' इत्यमरः । प्रेक्षितुं काम इच्छास्ति यदि ॥ ४३ ॥

तस्याः प्रकामं प्रियदर्शनोऽपि न स क्षितीशो रुचये बभूव ।
शरत्प्रमृष्टाम्बुधरोपरोधः शशीव पर्याप्तकलो नलिन्याः ॥ ४४ ॥

तस्या इति । प्रकामं प्रियं प्रीतिकरं दर्शनं यस्य सोऽपि दर्शनीयोऽपीत्यर्थः । स क्षितीशः । शरदा प्रमृष्टाम्बुधरोपरोधो निरस्तमेघावरणः पर्याप्तकलः पूर्णकलः शशी नलिन्या इव । तस्या इन्दुमत्या रुचये न बभूव रुचिं नाजीजनदित्यर्थः । लोके भिन्नरुचिरिति भावः ॥ ४४ ॥

सा शूरसेनाधिपतिं सुषेणमुद्दिश्य लोकान्तरगीतकीर्तिम् ।
आचारशुद्धोभयवंशदीपं शुद्धान्तरक्ष्या जगदे कुमारी ॥ ४५ ॥

सेति । लोकान्तरे स्वर्गादावपि गीतकीर्तिमाचारेण शुद्धयोरुभयोर्वंशयोर्माता-पितृकुलयोर्दीपं प्रकाशकम् । उभयवंशेत्यत्रोभयपक्षनिपातः । शूरसेनाख्यो देशाना-

नयिपतिं सुषेणं नाम नृपतिमुद्दिश्याभिमुख्येन गृहान्तरस्त्वान्तःपुरपालिका । "कर्मण्यण्" । "टिड्ढाणञ्"-इति ङीप् । सा कुमारी जगदे ॥ ४५ ॥

नीपान्वयः पार्थिव एष यज्वा गुणैर्यमाश्रित्य परस्परेण ।
सिद्धाश्रमं शान्तमिवैत्य सत्त्वैर्नैसर्गिकोऽप्युत्ससृजे विरोधः ॥४६॥

नीपान्वय इति । यज्वा विधिवदिष्टवान् । "सुयजोर्ङ्वनिप्" इति ङ्वनिप्प्रत्ययः । एष पार्थिवो नीपो नामान्वयोऽस्येति नीपान्वयो नीपवंशजः । यं सुषेणमाश्रित्य गुणैर्ज्ञानमौनादिभिः शान्तं प्रसन्नं सिद्धाश्रमं मुन्याश्रममेत्य प्राप्य सत्त्वैर्गजसिंहादिभिः प्राणिभिरिव । नैसर्गिकः स्वाभाविकोऽपि परस्परेण विरोध उत्ससृजे त्यक्तः ॥४६॥

यस्यात्मगेहे नयनाभिरामा कान्तिर्हिमांशोरिव संनिविष्टा ।
हर्म्याग्रसंरूढतृणाङ्कुरेषु तेजोऽविषह्यं रिपुमन्दिरेषु ॥ ४७ ॥

यस्येति । हिमांशोः कान्तिश्चन्द्रिकेव नयनयोरभिरामा यस्य सुषेणस्य कान्तिः शोभात्मगेहे स्वभवने संनिविष्टा संक्रान्ता । अविषह्यं विसोढुमशक्यं तेजः प्रतापस्तु । हर्म्याग्रेषु धनिकमन्दिराग्रेषु । "हर्म्यादि धनिनां वासः" इत्यमरः । संरूढास्तृणाङ्कुरा येषां तेषु शून्येष्वित्यर्थः । रिपुमन्दिरेषु शत्रुनगरेषु । "मन्दिरं नगरे पुरे" इति विश्वः । संनिविष्टम् । स्वजनानन्दकः शत्रुन्तापयतीति भावः ॥ ४७ ॥

यस्यावरोधस्तनचन्दनानां प्रक्षालनाद्वारिविहारकाले ।
कलिन्दकन्या मथुरां गतापि गङ्गोर्मिसंसक्तजलेव भाति ॥४८॥

यस्यावरोध इति । यस्य सुषेणस्य वारिविहारकाले जलक्रीडासमयेऽवरोधानामन्तःपुराङ्गनानां स्तनेषु चन्दनानां मलयजानां प्रक्षालनाद्धेतोः । कलिन्दो नाम शैलस्तत्कन्या यमुना । "कालिन्दी सूर्यतनया यमुना शमनस्वसा" इत्यमरः । मथुरा मधुरास्य राज्ञो नगरी । तां गतापि गङ्गाया विप्रकृष्टापीत्यर्थः । मथुरायां गङ्गाऽभावं सूचयत्यपिशब्दः । कालिन्दीतीरे मथुरा लवणासुरवधकाले शत्रुघ्नेन निर्मास्यते इति वक्ष्यति । तत्कथमधुना मथुरासम्भव इति चिन्त्यम् । मथुरा मधुपुरीति सम्भवे-द । गङ्गा यान्येति । गङ्गाया भागीरथ्या ऊर्मिभिः संसक्तजलेव भाति । चन्दनसंसर्गोत्पन्नश्वैत्यात्पूर्वं गङ्गासंगतेव भातीत्यर्थः । सितासिते हि गङ्गायमुने इति भावः ॥ ४८ ॥

त्रस्तेन तार्क्ष्यात्किल कालियेन मणिं विसृष्टं यमुनौकसा यः ।
वक्षःस्थलव्यापि रुचं दधानः सकौस्तुभं ह्रेपयतीव कृष्णम् ॥४९॥

अस्त्वनेनेति । तास्वर्थोऽद्भुतमनसेन । अमुना श्रीमतः स्वामं वस्य तेन । कालिमेन नाम भागेन निसृष्टं भिन्नमयसमानिष्पन्नत्वेन दत्तम् । स्थितेस्येतिशे । वतस्वसम्भापितं मणि दधानो न सुपेषः सधीसुम हृष्यं तिर्यं हेमवतीव श्रीमवतीव । "अ ठिदिम्बीरीकनूत्रीसमास्थातो पुरुषो" इत्यनेन पुमागमः । श्रीसुममयेत्युत्कर्षोऽस्य मणिरिति भावः ॥ ४९ ॥

सम्भाव्य भर्तारममुं युवानं मृदुप्रवालोत्तरपुष्पशय्ये ।
वृन्दावने चैत्ररथादनूने निर्विश्यतां सुन्दरि यौवनश्रीः ॥५०॥

सम्भाव्येति । युवानममुं नृपेण भर्तारं सम्भाव्य मत्वा पतित्वेनाङ्गीकृत्येत्यर्थः । मृदुप्रवालोत्तरपरिप्रस्तारितक्षेमकपत्रका पुष्पशय्या यस्मिंस्तस्मिंश्चैत्ररथात् कुबेरोद्यानादनूने वृन्दावने वृन्दावननामक उद्याने हे सुन्दरि । यौवनश्रीर्यौवनफलं निर्विश्यतां भुज्यताम् ॥ ५० ॥

अध्यास्य चाम्भःपृषतोक्षितानि शैलेयगन्धीनि शिलातलानि ।
कलापिनां प्रावृषि पश्य नृत्यं कान्तासु गोवर्धनकन्दरासु ॥५१॥

अध्यास्येति । किं च प्रावृषि वर्षासु कान्तासु गोवर्धनस्याद्रेः कन्दरासु दरीषु । "दरी तु कन्दरो वा स्त्री" इत्यमरः । अम्भसः पृषतैर्बिन्दुभिरुक्षितानि सिक्तानि । शिलायां भवं शैलेयम् । "शिलायाढ्ञ च शैलेयम्" इति यादवः । यद्वा शिलापुष्पाख्य ओषधिविशेष । अत्र नुधार्थे दत्तमपुष्पसौरभितानि तु । शैलेयम् इत्यमरः । "शिलाया ढ" इत्यत्र शिलया इति योगविभागाद्विकार्थे ढप्रत्ययः । तद्गन्धवन्ति शैलेयगन्धीनि शिलातलान्यध्यास्याधिष्ठाय कलापिनां बर्हिणां नृत्यं पश्य ॥ ५१ ॥

नृपं तमावर्तमनोज्ञनाभिः सा व्यत्यगादन्यवधूर्भवित्री ।
महीधरं मार्गवशादुपेतं स्रोतोवहा सागरगामिनीव ॥ ५२ ॥

नृपमिति । "स्यादावर्तोऽम्भसां भ्रमः" इत्यमरः । आवर्तमनोज्ञा नाभिर्यस्याः सा । इदं च नदीसाम्यार्थमुक्तम् । अन्यवधूरन्यपत्नी भवित्री भाविनी सा कुमारी तं नृपम् । सागरगामिनी सागरं गन्त्री स्रोतोवहा नदी मार्गवशादुपेतं प्राप्तं महीधरं पर्वतमिव । व्यत्यगादतीत्य गता ॥ ५२ ॥

अथाङ्गदाश्लिष्टभुजं भुजिष्या हेमाङ्गदं नाम कलिङ्गनाथम् ।
आसेदुषीं सादितशत्रुपक्षं बालामबालेन्दुमुखीं बभाषे ॥ ५३ ॥

अथेति । अथ भुजिष्या किङ्करी सुनन्दा । "भुजिष्या किङ्करी मता" इति हला-

षु । अङ्गराजमिन्दुमतीं वसुधाङ्गं सादितचन्द्रपर्व वियोजितचतुर्थं इमामर्व नाम कलिङ्गनाथमाहेन्दुमतीमागच्छन्तीमभ्युपेत्य पूर्वेम्युक्ती नाथोऽयं कुमुदी समाप ॥ ५३ ॥

असौ महेन्द्राद्रिसमानसारः पतिर्महेन्द्रस्य महोदधेश्च ।
यस्य क्षरत्सैन्यगजच्छलेन यात्रासु यातीव पुरो महेन्द्रः ॥ ५४ ॥

असाविति । महेन्द्राद्रेः समानसारस्तुल्यबलोऽसौ हेमाङ्गदो महेन्द्रस्य नाम कुलपर्वतस्य महोदधेश्च पतिः स्वामी । महेन्द्रमहोदधी एवास्य गिरिजलदुर्गे इति भावः । यस्य यात्रासु क्षरता मदस्राविणां सैन्यगजानां छलेन महेन्द्रो महेन्द्राद्रिः पुरोऽग्रे यातीव । महेन्द्रस्यास्य वशा इत्यर्थः ॥ ५४ ॥

ज्याघातरेखे सुभुजो भुजाभ्यां बिभर्ति यश्चापभृतां पुरोगः ।
रिपुश्रियां साञ्जनबाष्पसेके बन्दीकृतानामिव पद्धती द्वे ॥ ५५ ॥

ज्याघातेति । सुभुजश्चापभृतां पुरोगो धनुर्धराग्रेसरो यः बन्दीकृतानां प्रग्रहीतानाम् । प्रवाहपद्धती पन्थाम् इत्यमरः । रिपुश्रियां साञ्जनो बाष्पसेको ययोस्ते कज्जलमिश्राश्रुसिक्ते इत्यर्थः । पद्धती इव । द्वे ज्याघातानां मौर्वीकिणानां रेखे राजी भुजाभ्यां बिभर्ति । द्विवचनात्सव्यसाचित्वं गम्यते । रिपुश्रिया भुजाभ्यामेव बाहरणात्तद्रेखयोस्तत्पद्धतित्वेनोत्प्रेक्षा । तथा श्यामत्वसाधर्म्यमपि ॥ ५५ ॥

यमात्मनः सद्मनि संनिकृष्टो मन्द्रध्वनित्याजितयामतूर्यः ।
प्रासादवातायनदृश्यवीचिः प्रबोधयत्यर्णव एव सुप्तम् ॥ ५६ ॥

यमिति । आत्मनः सद्मनि सुप्तं यं हेमाङ्गदं संनिकृष्टः समीपस्थोऽर्णव एव प्रासादवातायनैर्दृश्यवीचिभिर्मन्द्रैर्गम्भीरैः । मन्द्रस्तु गम्भीरे इत्यमरः । ध्वनिभिः त्याजितं विवर्जितं यामस्य तूर्यं प्रहरावसानसूचकं वाद्यं येन स तथोक्तः । 'द्वौ यामप्रहरौ समौ' इत्यमरः । अर्णव एव प्रबोधयति । अर्णवस्यैव तूर्यकार्यकारित्वात्तद्वर्ज्यमित्यर्थः । समुद्रस्यापि सेव्य किमन्येषामिति भावः ॥ ५६ ॥

अनेन सार्धं विहराम्बुराशेस्तीरेषु तालीवनमर्मरेषु ।
द्वीपान्तरानीतलवङ्गपुष्पैरपाकृतस्वेदलवा मरुद्भिः ॥ ५७ ॥

अनेनेति । अनेन राज्ञा सार्धं तालीवनैर्मर्मरेषु मर्मरेति ध्वनत्सु । अथ मर्मरः । स्वनिते वस्त्रपर्णानाम् इत्यमरवचनात्पुंस्त्वस्यापि मर्मरशब्दस्य गुणिपरत्वं प्रमाणाद्यवगम्यम् । अम्बुराशेः समुद्रस्य तीरेषु द्वीपान्तरेभ्य आनीतानि लवङ्गपुष्पाणि देवकुसुमानि यैस्तैः । लवङ्गं देवकुसुमम् इत्यमरः । मरुद्भिर्वातैरपाकृताः प्रश

मिताः स्वेदस्य लवा बिन्दवो यस्याः सा तथाभूता सती त्वं विहर मयेति ॥ ५७ ॥

प्रक्षोभिताप्याकृतिलोभनीया विदर्भराजावरजा तयैवम् ।
तस्मादपावर्तत दूरकृष्टा नीत्येव लक्ष्मीः प्रतिकूलदैवात् ॥ ५८ ॥

प्रक्षोभितेति । आकृत्या रूपेण लोभनीयाऽऽकर्षणीया न तु वर्णमात्रेणेत्यर्थः । विदर्भराजावरजा भोजानुजेन्दुमती तया सुनन्दयैव प्रक्षोभितापि प्रचोदितापि । नीत्या पुरुषकारेण दूरकृष्टा समानीता लक्ष्मीः प्रतिकूलं दैवं यस्य तस्मात्पुरुष इव । तस्मादपावर्तत प्रतिनिवृत्ता ॥ ५८ ॥

अथोरगाख्यस्य पुरस्य नाथं दौवारिकी देवसरूपमेत्य ।
इतश्चकोराक्षि विलोकयेति पूर्वानुशिष्टां निजगाद भोज्याम् ॥ ५९ ॥

अथेति । अथ द्वारे नियुक्ता दौवारिकी सुनन्दा । तत्र नियुक्त इति ठक्प्रत्ययः । 'द्वारादीनां च' इत्यैजागमः । आकारेण देवसरूपं देवतुल्यम् । उरगाख्यस्य पुरस्य पाण्ड्यदेशे कान्यकुब्जतीरवर्तिनागपुरस्य नाथमेत्य प्राप्य । हे चकोराक्षि ! इतो विलोकयेति पूर्वानुशिष्टां पूर्वमुक्तां भोजस्य राज्ञो गोत्रापत्यं स्त्रियं भोज्यामिन्दुमतीम् । 'क्रौड्यादिभ्यश्च' इत्यत्र 'भोजात्क्षत्रिये' इत्युपसंख्यानात्ष्यङ्प्रत्ययः । "यङश्चाप्" इति चाप् । निजगाद । इतो विलोकयेति पूर्वमुक्त्वा पश्चात्तत्त्वं निजगादेत्यर्थः ॥ ५९ ॥

पाण्ड्योऽयमंसार्पितलम्बहारः क्लृप्ताङ्गरागो हरिचन्दनेन ।
आभाति बालातपरक्तसानुः सनिर्झरोद्गार इवाद्रिराजः ॥ ६० ॥

पाण्ड्य इति । अंसयोरर्पिता लम्बन्त इति लम्बा हारा यस्य सः । हरिचन्दनेन गोशीर्षाख्येन चन्दनेन । 'तैलपर्णिकगोशीर्षे हरिचन्दनमस्त्रियाम्' इत्यमरः । क्लृप्ताङ्गरागः । अयं पाण्ड्यानां जनपदानां राजा पाण्ड्यः । "पाण्डोर्जनपदशब्दात्क्षत्रियाड्ड्यण्वक्तव्यः" इति ड्यण्प्रत्ययः । तस्य राजन्यपत्यवदिति वचनात् । बालातपेन रक्ता अरुणाः सानवो यस्य स सनिर्झरोद्गारः प्रवाहस्यन्दनसहितः । 'वारिप्रवाहो निर्झरो झरः' इत्यमरः । अद्रिराज इवाभाति ॥ ६० ॥

विन्ध्यस्य संस्तम्भयिता महाद्रेर्निःशेषपीतोज्झितसिन्धुराजः ।
प्रीत्याश्वमेधावभृथार्द्रमूर्तेः सौस्नातिको यस्य भवत्यगस्त्यः ॥ ६१ ॥

विन्ध्यस्येति । विन्ध्यस्य नाम्नो महाद्रेः । तपनमार्गनिरोधाय वर्धमानस्येति शेषः । संस्तम्भयिता निवारयिता निःशेषं पीतः उज्झितः पुनस्त्यक्तः सिन्धुराज

सम्मुखो येन सोऽश्वमेधस्तस्यावभृथे दीक्षान्ते कर्मणि । 'दीक्षान्तोऽवभृथो यज्ञे' इत्यमरः । आर्द्रमूर्तेः स्नातस्येत्यर्थः । यस्य पाण्ड्यस्य प्रीत्या स्नेहेन न तु चाटु प्रेम्णा । सुस्नातं पृच्छतीति सौस्नातिको भवति । 'पृच्छतौ सुस्नातादिभ्य इति वक्तव्यात्' ठक् ॥ ६१ ॥

अस्त्रं हरादाप्तवता दुरापं येनेन्द्रलोकावजयाय दृप्तः ।
पुरा जनस्थानविमर्दशङ्की सन्धाय लङ्काधिपतिः प्रतस्थे ॥ ६२ ॥

अस्त्रमिति । पुरा पूर्वं जनस्थानस्य खरालयस्य विमर्दशङ्की स उद्धतो लङ्काधिपती रावणो दुरापं दुर्लभमस्त्रं ब्रह्मशिरोनामकं हरादाप्तवता येन पाण्ड्येन सन्धाय । इन्द्रलोकस्य जयायेन्द्रलोकं जेतुं प्रतस्थे । इन्द्रविजयिनो रावणस्यापि विजेतेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

अनेन पाणौ विधिवद्गृहीते महाकुलीनेन महीव गुर्वी ।
रत्नानुविद्धार्णवमेखलाया दिशः सपत्नी भव दक्षिणस्याः ॥ ६३ ॥

अनेनेति । महाकुलीनेन महाकुले जातेन । 'महाकुलादञ्खञौ' इति खप्रत्ययः । अनेन पाण्ड्येन पाणौ स्वकीये विधिवच्छास्त्रवद्गृहीते सति गुर्वी गुरुः । 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीप् । महीव रत्नैरनुविद्धो व्याप्तोऽर्णव एव मेखला यस्यास्तस्याः । इदं विशेषणं महीमिन्दुमतीं च योज्यम् । दक्षिणस्या दिशः सपत्नी भव । अनेन सपत्न्यन्तराभावो व्यज्यते ॥ ६३ ॥

ताम्बूलवल्लीपरिणद्धपूगास्वेलालतालिङ्गितचन्दनासु ।
तमालपत्रास्तरणासु रन्तुं प्रसीद शश्वन्मलयस्थलीषु ॥ ६४ ॥

ताम्बूलेति । ताम्बूलवल्लीभिर्नागवल्लीभिः परिणद्धाः परिरब्धाः पूगाः क्रमुका यासु तासु । 'ताम्बूलवल्ली ताम्बूली नागवल्ल्यपि' इति 'घोण्टा तु पूगः क्रमुकः' इति चामरः । एलालताभिरालिङ्गिताश्चन्दना मलयजा यासु तासु । 'गन्धसारो मलयजो भद्रश्रीश्चन्दनोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । तमालस्य तापिच्छस्य पत्राण्येवास्तरणानि यासु तासु । 'कालस्कन्धस्तमालः स्यात्तापिच्छोऽपि' इत्यमरः । मलयस्थलीषु शश्वन्मुहुः सदा वा रन्तुं प्रसीदानुकूला भव ॥ ६४ ॥

इन्दीवरश्यामतनुर्नृपोऽसौ त्वं रोचनागौरशरीरयष्टिः ।
अन्योन्यशोभापरिवृद्धये वां योगस्तडित्तोयदयोरिवास्तु ॥ ६५ ॥

इन्दीवरेति । असौ नृप इन्दीवरश्यामतनुः । त्वं रोचना गोरोचनेव गौरी

शरीरयष्टिर्यस्याः सा । ततस्तत्क्षणोभयोर्मिपुन्मेषयोरिव वा कुचयोर्लोमः समासमोऽन्योन्यपशोभायाः परिस्खलितोऽस्तु ॥ ६५ ॥

स्वसुर्विदर्भाधिपतेस्तदीयो लेभेऽन्तरं चेतसि नोपदेशः ।
दिवाकरादर्शनबद्धकोशे नक्षत्रनाथांशुरिवारविन्दे ॥ ६६ ॥

स्वसुरिति । विदर्भाधिपतेर्भोजस्य स्वसुरिन्दुमत्याश्चेतसि तदीयः सुनन्दासम्बन्ध्युपदेशो वाक्यम् । दिवाकरस्यादर्शनेन बद्धकोशे मुकुलितेऽरविन्दे नक्षत्रनाथांशुश्चन्द्रकिरण इव । अन्तरमवकाशं न लेभे ॥ ६६ ॥

सञ्चारिणी दीपशिखेव रात्रौ यं यं व्यतीयाय पतिंवरा सा ।
नरेन्द्रमार्गाट्ट इव प्रपेदे विवर्णभावं स स भूमिपालः ॥ ६७ ॥

सञ्चारिणीति । पतिंवरा सम्मुखी रात्रौ सञ्चारिणी दीपशिखेव यं यं भूमिपालं व्यतीयायातीत्य गता स स भूमिपालः स एव इत्यर्थः । 'नित्यवीप्सयोः' इति वीप्सायां द्विर्वचनम् । नरेन्द्रमार्गे राजपथेऽट्टः प्रासाद इव । 'स्यादट्टः क्षौममस्त्रियाम्' इत्यमरः । विवर्णभावं विच्छायत्वम् । अट्टस्तु तमोहतत्वम् । प्रपेदे ॥ ६७ ॥

तस्यां रघोः सूनुरुपस्थितायां वृणीत मां नेति समाकुलोऽभूत् ।
वामेतरः संशयमस्य बाहुः केयूरबन्धोच्छ्वसितैर्नुनोद ॥ ६८ ॥

तस्यामिति । तस्यामिन्दुमत्यामुपस्थितायामासन्नायां सत्यां रघोः सूनुरजो मां वृणीत न वेति समाकुलः संशयितोऽभूत् । अथास्याजस्य वामेतरो वामादितरो दक्षिणो बाहुः । केयूरं बध्यतेऽस्मिन्निति केयूरबन्धोऽङ्गदस्थानं तस्योच्छ्वसितैः स्फुरणैः संशयं नुनोद ॥ ६८ ॥

तं प्राप्य सर्वावयवानवद्यं व्यावर्ततान्योपगमात्कुमारी ।
न हि प्रफुल्लं सहकारमेत्य वृक्षान्तरं काङ्क्षति षट्पदालिः ॥ ६९ ॥

तमिति । कुमारी सर्वेष्ववयवेष्वनवद्यमदोषं तमजं प्राप्य अन्योपगमादन्यराजोपगमाद्व्यावर्तत निवृत्ता । तथा हि । षट्पदालिः भ्रमरपङ्क्तिः । प्रफुल्लतीति प्रफुल्लं विकसितम्, पुष्पितमित्यर्थः । प्रपूर्वात्फुल्लतेः पचाद्यच् । फलतेस्तु प्रफुल्लमिति पठितव्यम् । 'अनुपसर्गात् फुल्लक्षीबकृशोल्लाघाः' इति निपातनात् । सोपसर्गस्यापि न कदाचिदनुपसर्गत्वमुक्तं प्राक् । सहकारं चूतविशेषमेत्य । 'आम्रश्चूतो रसालोऽसौ सहकारोऽतिसौरभः' इत्यमरः । वृक्षान्तरं न काङ्क्षति । न हि सर्वोत्कृष्टवस्तुप्राप्तेऽपि वस्त्वन्तरस्याभिलाषः स्यादित्यर्थः ॥ ६९ ॥

तस्मिन्समावेशितचित्तवृत्तिमिन्दुप्रभामिन्दुमतीमवेक्ष्य ।
प्रचक्रमे वक्तुमनुक्रमज्ञा सविस्तरं वाक्यमिदं सुनन्दा ॥७०॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्नजे समावेशिता सङ्क्रमिता चित्तवृत्तिर्यया ताम् । इन्दोः प्रभेव प्रभा यस्यास्ताम् । आह्लादकत्वादिन्दुसदृशीम् । इन्दुमतीमवेक्ष्यानुक्रमज्ञा वाक्यपौर्वापर्याभिज्ञा सुनन्देदं वक्ष्यमाणं सविस्तरं सप्रपञ्चम् । "प्रथने वावशब्दे" इति घञो निषेधात् । "ऋदोरप्" इत्यप्प्रत्ययः । विस्तारो विग्रहो व्यासः स च शब्दस्य विस्तरः इत्यमरः । वाक्यं वक्तुं प्रचक्रमे ॥ ७० ॥

इक्ष्वाकुवंश्यः ककुदं नृपाणां ककुत्स्थ इत्याहितलक्षणोऽभूत् ।
काकुत्स्थशब्दं यत उन्नतेच्छाः श्लाघ्यं दधत्युत्तरकोसलेन्द्राः ७१

इक्ष्वाकुवंश्य इति । इक्ष्वाकोर्मनुपुत्रस्य वंशो वंश्यो भवः । नृपाणां ककुदं श्रेष्ठः । ककुच्च ककुदं श्रेष्ठे वृषांसे राजलक्ष्मणि इति विश्वः । आहितलक्षणः प्रख्यातगुणः । गुणे प्रतीते तु कृतलक्षणाहितलक्षणौ इत्यमरः । ककुदि वृषांसे तिष्ठतीति ककुत्स्थ इति प्रसिद्धः क्षितीशोऽभूत् । यतः ककुत्स्थादारभ्योन्नतेच्छा महाशयाः । महेच्छस्तु महाशयः इत्यमरः । उत्तरकोसलेन्द्राः राजानो दिलीपादयः श्लाघ्यं प्रशस्तम् । ककुत्स्थस्यापत्यं पुमान्काकुत्स्थ इति शब्दं संज्ञां दधति बिभ्रति । तन्नामधेयस्य वंश्योऽपि वंशस्य कीर्तिकर इति भावः । पुरा किल पुरञ्जयो नाम साक्षाद्भगवतो विष्णो रंशावतारः कश्चिदैक्ष्वाको राजा देवैः सह समयबन्धेन देवासुरयुद्धे महोक्षरूपधारिणो महेन्द्रस्य ककुदि स्थित्वा पिनाकिलीलया निखिलमसुरकुलं निहत्य ककुत्स्थसंज्ञां लेभे इति पौराणिकी कथानुसन्धेया । वक्ष्यते चायमेवार्थ उत्तरश्लोके ॥ ७१ ॥

महेन्द्रमास्थाय महोक्षरूपं यः संयति प्राप्तपिनाकिलीलः ।
चकार बाणैरसुराङ्गनानां गण्डस्थलीः प्रोषितपत्रलेखाः ॥ ७२ ॥

महेन्द्रमिति । यः ककुत्स्थः संयति युद्धे महानुक्षा महोक्षः । अचतुर- इत्यादिना निपातः । तस्य रूपमिव रूपं यस्य तं महेन्द्रमास्थायारुह्य । अत एव प्राप्ता पिनाकिनो हरस्य लीला येन स तथोक्तः सन् बाणैरसुराङ्गनानां गण्डस्थलीः प्रोषितपत्रलेखा निवृत्तपत्ररचनाश्चकार । तद्भर्तॄनसुरानवधीदित्यर्थः । न हि विधवाः प्रसाध्यन्त इति भावः ॥ ॥

ऐरावतास्फालनविश्लथं यः संघट्टयन्नङ्गदमङ्गदेन ।
उपेयुषः स्वामपि मूर्तिमग्र्यामर्धासनं गोत्रभिदोऽधितष्ठौ ॥७३॥

ऐरावतेति । स ककुत्स्थ ऐरावतस्य सर्वमत्तास्फालनेन ताडनेन विश्लथं शिथिलमूक्तैर्महेन्द्रमातुरेन सर्वैरेव संयुगमर्धमर्धेनकामरत्नां भेत्री मूर्तिमुपेयुषोऽपि प्राप्तस्यापि योजमिदं इन्द्रस्यार्धमासमस्यार्धासनम् । अर्धं नपुंसकम्' इति समासस्त्र यथितत्वाबाधितत्वात् । 'स्पारिम्नम्पासेन भावासत्व" इत्यस्यासेन व्यवमेऽपि यत्नम् । न केवल महीसहायभारिन एव तस्य ककुत्समाश्रयत् । किन्तु शिवरूपधारिणो-ऽपीन्द्रस्यार्धासनमित्यपिशब्दार्थः । अथवा अर्धासनमपीत्यपेरन्वय ॥ ७३ ॥

जातः कुले तस्य किलोरुकीर्तिः कुलप्रदीपो नृपतिर्दिलीपः ।
अतिष्ठदेकोनशतक्रतुत्वे शक्राभ्यसूयाविनिवृत्तये यः ॥ ७४ ॥

जात इति । उरुकीर्तिर्महायशाः कुलप्रदीपो वंशप्रदीपको दिलीपो नृपतिस्तस्य ककुत्स्थस्य कुले जातः किल । यो दिलीपः शक्राभ्यसूयाविनिवृत्तये च स्थित करोति माया । एकेनोनाः शतं क्रतवो यस्य स एकोनशतक्रतुः । तस्य भावे तत्त्वे ऽतिष्ठत् । इन्द्रस्तये शततमं क्रतुमनपेक्षितवानित्यर्थः ॥ ७४ ॥

यस्मिन्महीं शासति वाणिनीनां निद्रां विहारार्धपथे गतानाम् ।
वातोऽपि नास्रंसयदंशुकानि को लम्बयेदाहरणाय हस्तम् ॥ ७५ ॥

यस्मिन्निति । यस्मिन्दिलीपे महीं शासति सति । विहारस्थानेति विहारः क्रीडा-स्थानम् । तस्यार्धपथे निद्रां गतानां वाणिनीनां मत्ताङ्गनानाम् । 'वाणिनी नर्तकीमत्तयोर्विदग्धवनितासु च' इति विश्वः । वाणिन्यौ नर्तकीदूत्यौ' इत्यमरश्च । अंशुकानि वस्त्राणि वातोऽपि नास्रंसयन्नाचालयत् । आहरणायापहर्तुं को हस्तं लम्बयेत् । तस्यात्र्यधिकस्नानकृत्येमवसधारः प्रजा इत्यर्थः । अर्धं चासौ पन्थाश्चेति विग्रहः । समप्रविभागे प्रमाणाभावादेकदेशिसमासः ॥ ७५ ॥

पुत्रो रघुस्तस्य पदं प्रशास्ति महाक्रतोर्विश्वजितः प्रयोक्ता ।
चतुर्दिगावर्जितसम्भृतां यो मृत्पात्रशेषामकरोद्विभूतिम् ॥ ७६ ॥

पुत्र इति । विश्वजितो नाम महाक्रतोः प्रयोक्ताऽनुष्ठाता तस्य दिलीपस्य पुत्रो रघुः पदं पैत्र्यमेव प्रशास्ति पालयति । यो रघुश्चतसृभ्यो दिग्भ्य आवर्जिताऽऽहृता सम्भृता सम्यक्सञ्चिता च या चतुर्दिगावर्जितसम्भृता तां विभूतिं सम्पदं मृत्पात्रमेव शेषो यस्यास्तामकरोत् । विश्वजिद्यागस्य सर्वस्वदक्षिणाकत्वादित्यर्थः ॥ ७६ ॥

आरूढमद्रीनुदधीन्वितीर्णं भुजङ्गमानां वसतिं प्रविष्टम् ।
ऊर्ध्वं गतं यस्य न चानुबन्धि यशः परिच्छेत्तुमियत्तयालम् ॥ ७७ ॥

आरूढमिति । किं च । अद्रीनारूढम् । उदधीन्वितीर्णमवगाढम् सकलभू-पालव्यापकमित्यर्थः । भुजङ्गमानां वसतिं पातालं प्रविष्टम् । ऊर्ध्वं स्वर्गादिकं गतं व्याप्तम् इत्थं सर्वदिग्व्यापीत्यर्थः । अनुबन्धातीत्यनुबन्धि चाविच्छेदि । अतएव व्यापकं चेत्यर्थः । अत एवंभूतं यस्य यश इयत्तया ईदृक्तया केनचिन्मा-नेन परिच्छेत्तुं परिमातुं नालं न शक्यम् ॥ ७७ ॥

असौ कुमारस्तमजोऽनुजातस्त्रिविष्टपस्येव पतिं जयन्तः ।
गुर्वीं धुरं यो भुवनस्य पित्रा धुर्येण दम्यः सदृशं बिभर्ति ॥ ७८ ॥

असावित्ति । असावयमजाख्यः कुमारः । त्रिविष्टपस्य स्वर्गस्य पतिमिन्द्रं जयन्त इव । जयन्तः पाकशासनिः इत्यमरः । तं रघुमनुजातः तस्माज्जात इत्यर्थः । तज्जातोऽपि तदनुजातो भवति जन्यजनकयोरानन्तर्यात् । "गत्यर्थाकर्मकश्लिषशी-ङ्स्थासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च इति क्तः । सोपसर्गत्वात्सकर्मकत्वम् । आह चात्र सूत्रे वृत्तिकार – श्लिषादयः सोपसर्गाः सकर्मका भवन्ति' इति । दम्यः शिक्षणीयावस्थः योऽजो गुर्वीं भुवनस्य धुरं धुर्येण धुरन्धरेण विनीतस्येव पित्रा सदृशं तुल्यं यथा तथा बिभर्ति । यथा कश्चिद्दम्यतरोऽपि धुर्येण महोक्षेण समं महतीं धु-रमुपमालङ्कारो व्यज्यते । दम्यवत्सतरौ समौ इत्यमरः ॥ ७८ ॥

कुलेन कान्त्या वयसा नवेन गुणैश्च तैस्तैर्विनयप्रधानैः ।
त्वमात्मनस्तुल्यममुं वृणीष्व रत्नं समागच्छतु काञ्चनेन ॥ ७९ ॥

कुलेनेति । कुलेन कान्त्या अवस्थया नवेन वयसा यौवनेन विनयः प्रधानं येषां तैस्तैर्गुणैः श्रुतशीलादिभिरात्मनस्तुल्यं स्वानुरूपममुमजं त्वं वृणीष्व । किं बहुना । रत्नं काञ्चनेन समागच्छतु संगच्छताम् । प्रार्थनायां लोट् । रत्नकाञ्चनयोरि-वान्योन्यानुरूपत्वादुभयोः समागमः प्रार्थ्यत इत्यर्थः ॥ ७९ ॥

ततः सुनन्दावचनावसाने लज्जां तनूकृत्य नरेन्द्रकन्या ।
दृष्ट्या प्रसादामलया कुमारं प्रत्यग्रहीत्संवरणस्रजेव ॥ ८० ॥

तत इति । ततः सुनन्दावचनस्यावसानेऽन्ते नरेन्द्रकन्येन्दुमती लज्जां तनू-कृत्य संकोच्य प्रसादेन मनःप्रसादेनामलया प्रसन्नया दृष्ट्या संवरणस्य स्रजा स्वयं-वरणार्थं स्रजेव कुमारमजं प्रत्यग्रहीत्स्वीचकार । अन्यत्रानुरागमपश्यन्तीत्यर्थः ॥ ८० ॥

सा यूनि तस्मिन्नभिलाषबन्धं शशाक शालीनतया न वक्तुम् ।
रोमाञ्चलक्ष्येण स गात्रयष्टिं भित्त्वा निराक्रामदरालकेश्याः ॥ ८१ ॥

सेति । सा कुमारी यूनि तस्मिन्नजेऽभिलाषबन्धमनुरागबन्धं शालीनतयाऽधृष्टतया । 'स्यादधृष्टस्तु शालीनः' इत्यमरः । 'शालीनकौपीने अधृष्टाकार्ययोः' इति निपातः । वक्तुं न शशाक । तथाप्यरालकेश्याः सोऽभिलाषबन्धो रोमाञ्चलक्ष्येण पुलकव्याजेन । 'व्याजोऽपदेशो लक्ष्यं च' इत्यमरः । गात्रयष्टिं भित्त्वा निराक्रमत् सात्त्विकभावोद्भेदेन प्रकाशित इत्यर्थः ॥ ८१ ॥

तथागतायां परिहासपूर्वं सख्यां सखी वेत्रभृदाबभाषे ।
आर्ये व्रजामोऽन्यत इत्यथैनां वधूरसूयाकुटिलं ददर्श ॥ ८२ ॥

तथेति । सख्यामिन्दुमत्यां तथागतायां तथाभूतायां व्यक्तानुरागायां सत्यामित्यर्थः । सखी वयस्या । "सख्यशिश्वीति भाषायाम्" इति निपातनान्ङीष् । वेत्रभृत्सुनन्दा । हे आर्ये पूज्ये । अन्यतोऽन्यं प्रति व्रजाम इति परिहासपूर्वमाबभाषे । अथ वधूरिन्दुमत्येनां सुनन्दामसूयया रोषेण कुटिलं ददर्श अन्यापगमनस्यासहत्वादित्यर्थः ॥ ८२ ॥

सा चूर्णगौरं रघुनन्दनस्य धात्रीकराभ्यां करभोपमोरूः ।
आसञ्जयामास यथाप्रदेशं कण्ठे गुणं मूर्तमिवानुरागम् ॥ ८३ ॥

सेति । करभः करप्रदेशविशेषः । 'मणिबन्धादाकनिष्ठं करस्य करभो बहिः' इत्यमरः । करभ उपमा ययोस्तावूरू यस्याः सा करभोपमोरूः । "ऊरूत्तरपदादौपम्ये" इत्यूङ्प्रत्ययः । सा कुमारी चूर्णेन मङ्गलचूर्णेन गौरं लोहितं गुणं स्रजम् । मूर्तं मूर्तिमन्तमनुरागमिव । धात्र्या उपमातुः सुनन्दायाः कराभ्यां रघुनन्दनस्य अजस्य कण्ठे यथाप्रदेशं यथास्थानमासञ्जयामासासञ्जनं कारयामास न तु स्वयमासञ्जयामशालीनत्वात् ॥ ८३ ॥

तया स्रजा मङ्गलपुष्पमय्या विशालवक्षःस्थललम्बया सः ।
अमंस्त कण्ठार्पितबाहुपाशां विदर्भराजावरजां वरेण्यः ॥ ८४ ॥

तयेति । वरेण्यो वरणीयः श्रेष्ठः । 'वृञ एण्यः' । सोऽजो मङ्गलपुष्पमय्या मधूकादिकुसुममय्या विशालवक्षःस्थले लम्बया तया स्रजा वि-दर्भराजावरजामिन्दुमतीं कण्ठार्पितौ बाहू एव पाशौ यया ताममंस्त । मन्यतेर्लुङ् । बाहुपाशसमस्पर्शमन्वभूदित्यर्थः ॥ ८४ ॥

शशिनमुपगतेयं कौमुदी मेघमुक्तं
जलनिधिमनुरूपं जह्नुकन्यावतीर्णा ।

इति समगुणयोगप्रीतयस्तत्र पौराः
श्रवणकटु नृपाणामेकवाक्यं विवव्रुः ॥ ८५ ॥

शशिनमिति । तत्र स्वयंवरे समगुणयोस्तुल्यगुणयोरिन्दुमतीरघुनन्दनयोर्योगेन प्रीतिर्येषां ते समगुणयोगप्रीतयः पौराः पुरे भवा जनाः । इयमिन्दुमती मेघैर्मुक्तं शशिनं चन्द्रमुपगता कौमुदी । अनुरूपं सदृशं जलनिधिमवतीर्णा प्रविष्टा जह्नुकन्या भागीरथी गङ्गेत्यर्थः । इत्येवं नृपाणां श्रवणकटु परुषमपि संवादि वाक्यमेकवाक्यं विवव्रुः । मालिनीवृत्तम् ॥ ८५ ॥

प्रमुदितवरपक्षमेकतस्तत्क्षितिपतिमण्डलमन्यतो वितानम् ।
उषसि सर इव प्रफुल्लपद्मं कुमुदवनप्रतिपन्ननिद्रमासीत् ॥ ८६ ॥

प्रमुदितेति । एकत एकत्र प्रमुदितो हृष्टो वरस्य जामातुः पक्षो वर्गो यस्य तत्तथोक्तम् । अन्यतोऽन्यत्र वितानं शून्यम् भग्नाशत्वादप्रहृष्टमित्यर्थः । तत्क्षितिपतिमण्डलम् । उषसि प्रभाते प्रफुल्लपद्मं कुमुदवनेन प्रतिपन्ननिद्रं प्राप्तनिमीलनं सर इव सरस्तुल्यम् । आसीत् । पुष्पिताग्रावृत्तमेतत् ॥ ८६ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीवनी-
समाख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये
स्वयंवरवर्णनो नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

सप्तमः सर्गः ।

भवेमहि निपीयैतद् गुरुरम्यं पयोधरम् ।
मार्गेमत्र वाक्यमाशेषमाशापयन्ती हि दम्पती ॥

अथोपयन्त्रा सदृशेन युक्तां स्कन्देन साक्षादिव देवसेनाम् ।
स्वसारमादाय विदर्भनाथः पुरप्रवेशाभिमुखो बभूव ॥ १ ॥

अथेति । अथ विदर्भनाथो भोजः सदृशेनोपयन्त्रा वरेण युक्ताम् । अत एव साक्षात्प्रत्यक्षम् । साक्षात्प्रत्यक्षतुल्ययोः इत्यमरः । स्कन्देन युक्तां देवसेनामिव । देवसेना नाम देवपुत्री स्कन्दपत्नी—'पूर्वं हि मायया निर्मिते देवसेनादैत्यसैन्ये इन्द्रस्कन्दौ-भूतां तयोः पूर्वस्याः पतिस्तु स्कन्दोऽभिषिक्त' इत्यागमः । तामिव स्थितां स्वसारं भगिनीमिन्दुमतीमादाय गृहीत्वा पुरप्रवेशाभिमुखो बभूव । उपजातिवृत्तं सर्गेऽस्मिन् ॥ १ ॥

सेनानिवेशान्पृथिवीक्षितोऽपि जग्मुर्विभातग्रहमन्दभासः ।
भोज्यां प्रति व्यर्थमनोरथत्वाद्रूपेषु वेषेषु च साभ्यसूयाः ॥ २ ॥

सेनेति । भोजस्य राज्ञो भोज्या स्त्री भोज्या तामिन्दुमतीं प्रति व्यर्थमनोरथत्वाद्रूपेष्वाकृतिषु वेषेषु नेपथ्येषु च साभ्यसूया ईर्ष्येति निघण्टुः । किं च विभाते प्रातःकाले ये ग्रहाश्चन्द्रादयस्त इव मन्दाभासः क्षीणकान्तयः पृथिवीक्षितो नृपा अपि सेनानिवेशाञ्शिबिराणि जग्मुः ॥ २ ॥

ननु क्षुभ्यत्स्वेषु कथं तत्राह—

सांनिध्ययोगात्किल तत्र शच्याः स्वयंवरक्षोभकृतामभावः ।
काकुत्स्थमुद्दिश्य समत्सरोऽपि शशाम तेन क्षितिपाललोकः ॥ ३ ॥

सांनिध्येति । तत्र स्वयंवरक्षेत्रे शच्या इन्द्राण्याः । सन्निधिरेव सांनिध्यम् । तस्य योगात्सम्बन्धाद्धेतोः स्वयंवरस्य क्षोभकृतां विघ्नकारिणामभावः किल । किलेति स्वयंवरविघातश्च शच्या विवाहस्य दृष्टानिष्टत्वार्थम् । तेन हेतुना काकुत्स्थमजमुद्दिश्य समत्सरोऽपि सवैरोऽपि क्षितिपाललोकः शशाम नाक्षुभ्यत् ॥ ३ ॥

तावत्प्रकीर्णाभिनवोपचारमिन्द्रायुधद्योतिततोरणाङ्कम् ।
वरः स वध्वा सह राजमार्गं प्राप ध्वजच्छायनिवारितोष्णम् ॥ ४ ॥

तावदिति । यावत्तावच्च साकल्ये इत्यमरः । तावत्प्रकीर्णाः साकल्येन प्रसारिता अभिनवा नूतना उपचाराः पुष्पप्रकरादयो यस्य तं तथोक्तम् । इन्द्रायुधानीव द्योतितानि प्रकाशितानि तोरणान्येवाङ्कश्चिह्नानि यस्य तम् । ध्वजानां छाया ध्वजच्छायम् । छाया बाहुल्ये इति नपुंसकत्वम् । तेन निवारित उष्ण आतपो यत्र तं तथा राजमार्गं स वरो वोढा वध्वा सह प्राप विवेश ॥ ४ ॥

ततस्तदालोकनतत्पराणां सौधेषु चामीकरजालवत्सु ।
बभूवुरित्थं पुरसुन्दरीणां त्यक्तान्यकार्याणि विचेष्टितानि ॥ ५ ॥

तत इति । ततस्तदनन्तरं चामीकरजालवत्सु सौवर्णगवाक्षयुक्तेषु सौधेषु तस्याजस्यालोकने तत्पराणामासक्तानां पुरसुन्दरीणामित्थं वक्ष्यमाणप्रकाराणि त्यक्तान्यकार्याणि केवलं दर्शनादीनि येषु तानि विचेष्टितानि व्यापाराः । नपुंसके भावे क्तः । बभूवुः ॥ ५ ॥

तान्येवाह पञ्चभिः श्लोकैः —

आलोकमार्गं सहसा व्रजन्त्या कयाचिदुद्वेष्टनवान्तमाल्यः ।
बद्धुं न सम्भावित एव तावत्करेण रुद्धोऽपि च केशपाशः ॥ ६ ॥

आलोकेति । सहसालोकमार्गं गवाक्षपथं व्रजन्त्या कयाचित्स्त्रियोद्वेष्टनवान्तमाल्य । उद्वेष्टनो मुक्तग्रथितबन्धनः । अत एव वान्तमाल्यो वम्यविसृष्टपुष्पमाल्य । करेण रुद्धो गृहीतोऽपि च केशपाशः केशकलाप । पाशः पक्षश्च हस्तश्च कलापार्थाः कचात्परे इत्यमरः । तावदालोकमार्गप्राप्तिपर्यन्तं बन्धुं बन्धनार्थं न सम्भावितो न चिन्तित एव ॥ ६ ॥

प्रसाधिकालम्बितमग्रपादमाक्षिप्य काचिद्द्रवरागमेव ।
उत्सृष्टलीलागतिरा गवाक्षादलक्तकाङ्कां पदवीं ततान ॥ ७ ॥

प्रसाधिकेति । काचित् । प्रसाधिकयालङ्कर्त्र्यालम्बितं रञ्जनार्थं धृतं द्रवरागमेवार्द्रालक्तकमेव । अग्रश्चासौ पादश्चेत्यग्रपाद इति कर्मधारयसमासः 'हस्ताग्रमग्रहस्तादयो गुणगुणिनोर्भेदाभेदाभ्याम्' इति वामनः । तमाक्षिप्याकृष्य । उत्सृष्टलीलागति स्त्यक्तमन्दगमना सती । आ गवाक्षाद्गवाक्षपर्यन्तं पदवीं पन्थानमलक्तकाङ्कामलक्तरागचिह्नां ततान विस्तारयामास ॥ ७ ॥

विलोचनं दक्षिणमञ्जनेन सम्भाव्य तद्वञ्चितवामनेत्रा ।
तथैव वातायनसंनिकर्षं ययौ शलाकामपरा वहन्ती ॥ ८ ॥

विलोचनमिति । अपरा स्त्री दक्षिणं विलोचनमञ्जनेन सम्भाव्यालङ्कृत्य । सम्भ्रमादिति भाव । तद्वञ्चितं तेनाञ्जनेन वर्जितं वामनेत्रं यस्याः सा सती तथैव शलाकामञ्जनतूलिकां वहन्ती सती वातायनसंनिकर्षं गवाक्षसमीपं ययौ । दक्षिणम्-इत्यं सम्भ्रमात्पुरुषाभरणमपोत्सार्थम् । सम्यग्धि पूर्वं मनुष्या अञ्जते इति श्रुते ॥ ८ ॥

जालान्तरप्रेषितदृष्टिरन्या प्रस्थानभिन्नां न बबन्ध नीवीम् ।
नाभिप्रविष्टाभरणप्रभेण हस्तेन तस्थाववलम्ब्य वासः ॥ ९ ॥

जालान्तरेति । अन्या स्त्री जालान्तरप्रेषितदृष्टिर्गवाक्षमध्यप्रेरितदृष्टिः सती प्रस्थानेन गमनेन भिन्नां त्रुटितां नीवीं वसनग्रन्थिम् । नीवी परिपणे ग्रन्थौ स्त्रीणां जघनवाससि इति विश्व । न बबन्ध । किन्तु नाभिप्रविष्टा आभरणानां कङ्कणादीनां प्रभा यस्य तेन । प्रसिद्ध नाभेराभरणभूतेति भाव । हस्तेन वासोऽवलम्ब्य गृहीत्वा तस्थौ ॥ ९ ॥

अर्धाचिता सत्वरमुत्थितायाः पदे पदे दुर्निमिते गलन्ती ।
कस्याश्चिदासीद्रशना तदानीमङ्गुष्ठमूलार्पितसूत्रशेषा ॥ १० ॥

अर्धाचितेति । सत्वरमुत्थितायाः कस्याश्चिदर्धाचिता मणिभिरर्धगुम्फिता

ऊर्मिभिरिव सम्भ्रमादुत्क्षिप्ते । "क्षिप प्रेरणे" इति धातोः कर्मणि क्तः । पदे पदे प्रतिपदम् । वीप्सायां द्विर्भावः । पतन्ती पदस्खलना सती रशना मेखला तत्क्षणं गमनसम्भ्रमेऽङ्गुष्ठमूलेऽर्पितं सूत्रमेव शेषो यस्याः साऽऽसीत् ॥ १० ॥

तासां मुखैरासवगन्धगर्भैर्व्याप्तान्तराः सान्द्रकुतूहलानाम् ।
विलोलनेत्रभ्रमरैर्गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इवासन् ॥ ११ ॥

तासामिति । तदानीं सान्द्रकुतूहलानां तासां स्त्रीणामासवगन्धो गर्भे येषां तैः । विलोलानि नेत्राण्येव भ्रमरा येषां तैः । मुखैर्व्याप्तान्तराः ... गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इव कमलालङ्कृता इव । "सहस्रपत्रं कमलम्" इत्यमरः । आसन् ॥ ११ ॥

ता राघवं दृष्टिभिरापिबन्त्यो नार्यो न जग्मुर्विषयान्तराणि ।
तथा हि शेषेन्द्रियवृत्तिरासां सर्वात्मना चक्षुरिव प्रविष्टा ॥ १२ ॥

ता इति । ता नार्यो रघोरपत्यं राघवमजम् । "तस्यापत्यम्" इत्यण्प्रत्ययः । दृष्टिभिरापिबन्त्योऽतितृष्णया पश्यन्त्यो विषयान्तराण्यन्यानिन्द्रियार्थान्न जग्मुः न विविदुरित्यर्थः । तथा हि । आसां नारीणां शेषेन्द्रियवृत्तिश्चक्षुर्व्यतिरिक्तश्रोत्रादीन्द्रियव्यापारः सर्वात्मना स्वरूपकार्त्स्न्येन चक्षुः प्रविष्टेव । श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि स्वातन्त्र्येण ग्रहणासामर्थ्याच्चक्षुरेव प्रविश्य कौतुकात्स्वयमप्येनमुपलभन्ते किमु । अन्यथा कथमिव गाविषमः किं न स्यादिति भावः ॥ १२ ॥

"अन्यकन्या भोगमुखाः कुमाराः" इति वदन्ति । ताः कथयति स्थाने इत्यादिभिस्त्रिभिः—

स्थाने वृता भूपतिभिः परोक्षैः स्वयंवरं साधुममंस्त भोज्या ।
पद्मेव नारायणमन्यथाऽसौ लभेत कान्तं कथमात्मतुल्यम् ॥ १३ ॥

स्थान इति । भोज्येन्दुमती परोक्षैस्तैर्भूपतिभिर्वृता ममैवेयमिति प्रार्थितापि स्वयंवरमेव साधु हितममंस्त मेने । न तु परोक्षमेव कंचिदवृत । स्थाने युक्तमेतत् । "युक्ते द्वे साम्प्रतं स्थाने" इत्यमरः । युक्तं । अन्यथा लक्ष्म्या नारायणमिवासौ इन्दुमती । पद्मसास्तीति पद्मा लक्ष्मीः । "अर्शआदिभ्योऽच्" इत्यच्प्रत्ययः । नारायणमिव आत्मतुल्यं स्वानुरूपं कान्तं पतिं कथं लभेत । न लभेतैव परस्परविवेकात्क्षीर्यादिति भावः ॥ १३ ॥

परस्परेण स्पृहणीयशोभं न चेदिदं द्वन्द्वमयोजयिष्यत् ।
अस्मिन्द्वये रूपविधानयत्नः पत्युः प्रजानां वितथोऽभविष्यत् ॥ १४ ॥

परस्परेणेति । स्पृहणीयशोभं सर्वाशास्यसौन्दर्यमिदं द्वन्द्वं मिथुनम् । "द्वन्द्वं रहस्यमर्यादावचनव्युत्क्रमणयज्ञपात्रप्रयोगाभिव्यक्तिषु" इत्यनेन निपातः । परस्परेण नायोजयिष्यच्चेत् योजयेद्यदि तर्हि प्रजानां पत्युर्विधातुरस्मिन्द्वये द्वन्द्वे रूपविधाने यत्नः सौन्दर्यनिर्माणप्रयासो वितथो विफलोऽभविष्यत् । एतादृगनुरूपयोर्दाम्पत्याभावादिति भावः । 'लिङ्निमित्ते लृङ् क्रियातिपत्तौ' इति लृङ् । 'कुतश्चिद्वैगुण्यात्क्रियाया अनभिनिर्वृत्तिः क्रियातिपत्तिः' इति वृत्तिकारः ॥ १४ ॥

रतिस्मरौ नूनमिमावभूतां राज्ञां सहस्रेषु तथा हि बाला ।
गतेयमात्मप्रतिरूपमेव मनो हि जन्मान्तरसंगतिज्ञम् ॥ १५ ॥

रतीति । रतिस्मरौ वा नित्यसहचरावित्यभिप्रायः । नूनं तावेवेमौ जायापती अभूताम् एतद्रूपेणावतीर्णौ । कुतः । तथा हि इयं बाला राज्ञां सहस्रेषु राजसहस्रमध्ये । सत्स्वपि ... इति भावः । आत्मप्रतिरूपं स्वानुरूपमेव । 'तुल्यसंकाशनीकाशप्रकाशप्रतिरूपकाः' इति दण्डी । गता प्राप्ता । तदपि कथं ज्ञातमत आह—हि यस्मान्मनो जन्मान्तरसंगतिज्ञं भवति । तथैवैतमिति प्रसङ्गमिदानीमपि भावनाविशेषवशादनुभूतार्थेषु मनःप्रवृत्तिः स्वीक्रियताम् । जन्मान्तरसाहचर्यमेवात्र प्रवर्तकमिति भावः ॥ १५ ॥

इत्युद्गताः पौरवधूमुखेभ्यः शृण्वन्कथाः श्रोत्रसुखाः कुमारः ।
उद्भासितं मङ्गलसंविधाभिः संबन्धिनः सद्म समाससाद ॥ १६ ॥

इतीति । इति एवं उद्गता इत्याद्युक्तप्रकारेण पौरवधूमुखेभ्य उद्गता उत्पन्नाः श्रोत्रयोः सुखा मधुराः । सुखशब्दो विशेष्यनिघ्नः । 'पापं पुण्यं सुखादि च' इत्यमरः । कथा गिरः शृण्वन्कुमारोऽजो मङ्गलसंविधाभिर्मङ्गलरचनाभिरुद्भासितं भासितं सम्बन्धिनः कन्यादातुरिति सद्म गृहं समाससाद प्राप ॥ १६ ॥

ततोऽवतीर्याशु करेणुकायाः स कामरूपेश्वरदत्तहस्तः ।
वैदर्भनिर्दिष्टमथो विवेश नारीमनांसीव चतुष्कमन्तः ॥ १७ ॥

तत इति । ततोऽनन्तरं करेणुकाया हस्तिन्याः सकाशादाशु शीघ्रमवतीर्य । कामरूपेश्वरदत्तहस्तः दत्तो हस्तो येन सोऽजः । अथाऽनन्तरं वैदर्भेण निर्दिष्टं प्रदर्शितमन्तश्चतुष्कं चत्वरम् । नारीणां मनांसीव विवेश ॥ १७ ॥

महार्हसिंहासनसंस्थितोऽसौ सरत्नमर्घ्यं मधुपर्कमिश्रम् ।
भोजोपनीतं च दुकूलयुग्मं जग्राह सार्धं वनिताकटाक्षैः ॥ १८ ॥

महार्हेति । महार्हसिंहासने संस्थितोऽसावज मार्गेणोपनीतम् । रत्नैः सहितं चरत्नम् । मधुपर्कमिश्रमर्घ्यं पूजासाधनद्रव्यं दुकूलयोः क्षौमयोर्युगं च । वनिताकटाक्षैरन्तःपुरस्त्रीणामपाङ्गदर्शनैः सार्धम् । भोजाद् गृहीतवान् ॥ १८ ॥

दुकूलवासाः स वधूसमीपं निन्ये विनीतैरवरोधरक्षैः ।
वेलासकाशं स्फुटफेनराजिर्नवैरुदन्वानिव चन्द्रपादैः ॥१९॥

दुकूलेति । दुकूलवासाः सोऽजः । विनीतैर्नम्रैरवरोधरक्षैरन्तःपुररक्षकैर्वधूसमीपं निन्ये । तत्र दृष्टान्तः—स्फुटफेनराजिरुदन्वान् समुद्रो नवैर्नूतनैश्चन्द्रपादैश्चन्द्रकिरणैर्वेलायाः सकाशं समीपमिव । पूर्णचन्द्रोदयेऽयम् ॥ १९ ॥

तत्रार्चितो भोजपतेः पुरोधा हुत्वाग्निमाज्यादिभिरग्निकल्पः ।
तमेव चाधाय विवाहसाक्ष्ये वधूवरौ संगमयांचकार ॥ २० ॥

तत्रेति । तत्र सभायामर्चितः पूजितोऽग्निकल्पोऽग्नितुल्यो भोजपतेर्भोजेश्वरस्य पुरोधा पुरोहितः । 'पुरोधास्तु पुरोहितः' इत्यमरः । आज्यादिभिरग्निं हुत्वा तमेवाग्निं विवाहसाक्ष्ये साक्षित्वे आधाय स्थापयित्वा च वधूवरौ संगमयांचकार योजयामास ॥ २० ॥

हस्तेन हस्तं परिगृह्य वध्वाः स राजसूनुः सुतरां चकासे ।
अनन्तराशोकलताप्रवालं प्राप्येव चूतः प्रतिपल्लवेन ॥ २१ ॥

हस्तेनेति । स राजसूनुर्हस्तेन स्वकीयेन वध्वा हस्तं परिगृह्य । अनन्तरायाः सन्निहिताया अशोकलतायाः प्रवालं पल्लवं प्रतिपल्लवेन स्वकीयेन प्राप्य चूत आम्र इव । सुतरां चकासे ॥ २१ ॥

आसीद्वरः कण्टकितप्रकोष्ठः स्विन्नाङ्गुलिः संववृते कुमारी ।
तस्मिन्द्वये तत्क्षणमात्मवृत्तिः समं विभक्तेव मनोभवेन ॥ २२ ॥

आसीदिति । वरः कण्टकितः पुलकितः प्रकोष्ठो यस्य स आसीत् । 'पुंस्प्रकोष्ठः कूर्परश्च' इत्यमरः । कुमारी स्विन्नाङ्गुलिः संववृते बभूव । अत्रोत्प्रेक्षते—तस्मिन्द्वये मिथुने तत्क्षणमात्मवृत्तिः सात्त्विकविकाररूपा स्थितिर्मनोभवेन समं विभक्तेव पृथक्कृतेव । प्रागेकस्यैवाभयत्र युगपत्प्राप्त्यसंभवात् । पाक्षिकाभिलाषत्वादिति । अत्र वात्स्यायनः—'कन्या तु प्रथमसमागमे स्विन्नाङ्गुलिः स्विन्नमुखी च भवति । पुरुषस्तु रोमाञ्चितो भवति । एभिरनयोर्भावं परीक्षेत' इति । स्त्रीपुरुषयोः स्वेदरोमाञ्चाभिधानं सात्त्विकभावोपलक्षणम् । न तु प्रतिनियमः

विवक्षितः । एभिरिति बहुवचनसामर्थ्यात् । एवं सति कुमारसम्भवे— 'रोमोद्गमः प्रादुरभूदुमायाः स्विन्नाङ्गुलिः पुङ्गवकेतुरासीत्' । इति श्लोकव्याख्याने च बोद्धव्यमिति । 'वृत्तिस्तयोः पाणिसमागमेन समं विभक्तेव मनोभवस्य' इत्यपरार्धस्य पाठान्तरे व्याख्यानान्तरम्—पाणिसमागमेन पाण्योः संस्पर्शेन कर्त्रा । तयोर्वधूवरयोर्मनोभवस्य वृत्तिः स्थितिः समं विभक्तेव । समांशेनैवेत्यर्थः ॥ २२ ॥

तयोरपाङ्गप्रतिसारितानि क्रियासमापत्तिनिवर्तितानि ।
ह्रीयन्त्रणामानशिरे मनोज्ञामन्योन्यलोलानि विलोचनानि ॥२३॥

तयोरिति । अपाङ्गेषु नेत्रप्रान्तेषु प्रतिसारितानि प्रवर्तितानि क्रियासु दृष्टिप्रेषणरूपासु समापत्त्या परस्परसङ्गत्या निवर्तितानि प्रत्याहृतान्यन्योन्यविलोकने सतृष्णानि । 'लोलश्चलसतृष्णयोः' इत्यमरः । तयोर्दम्पत्योर्विलोचनानि ह्रीयन्त्रणां मनोज्ञां रम्यां ह्रिया निमित्तेन यन्त्रणां सङ्कोचमानशिरे प्रापुः ॥ २३ ॥

प्रदक्षिणप्रक्रमणात्कृशानोरुदर्चिषस्तन्मिथुनं चकासे ।
मेरोरुपान्तेष्विव वर्तमानमन्योन्यसंसक्तमहस्त्रियामम् ॥ २४ ॥

प्रदक्षिणेति । तन्मिथुनमुदर्चिष उच्चज्वालस्य कृशानोर्वह्नेः प्रदक्षिणप्रक्रमणात्प्रदक्षिणीकरणात् मेरोरुपान्तेषु समीपेषु वर्तमानमावर्तमानम् मेरुं प्रदक्षिणीकुर्वदित्यर्थः । अन्योन्यसंसक्तं परस्परसङ्गतम् । मिथुनस्याप्येतद्विशेषणम् । अहश्च त्रियामा चाहस्त्रियामं रात्रिदिवमिव । समाहारे द्वन्द्वैकवद्भावः । चकासे दिदीपे ॥ २४ ॥

नितम्बगुर्वी गुरुणा प्रयुक्ता वधूर्विधातृप्रतिमेन तेन ।
चकार सा मत्तचकोरनेत्रा लज्जावती लाजविसर्गमग्नौ ॥ २५ ॥

नितम्बेति । नितम्बेन गुर्व्यलसा । 'दुर्भरगुणगुर्वी' इति शाश्वतः । विधातृप्रतिमेन ब्रह्मतुल्येन तेन गुरुणा याजकेन प्रयुक्ता लाजानिति नियुक्ता मत्तचकोरस्येव नेत्रे यस्याः सा लज्जावती सा वधूरग्नौ लाजविसर्गं चकार ॥ २५ ॥

हविःशमीपल्लवलाजगन्धी पुण्यः कृशानोरुदियाय धूमः ।
कपोलसंसर्पिशिखः स तस्या मुहूर्तकर्णोत्पलतां प्रपेदे ॥ २६ ॥

हविरिति । हविराज्यादि शमीपल्लवानां लाजानां च गन्धोऽस्यास्तीति हविःशमीपल्लवलाजगन्धी । 'शमीपलाशमिश्राँल्लाजानञ्जलिना वपति' इति कात्यायनः । पुण्यो धूमः कृशानोः पावकादुदियायोद्भूतः । कपोलयोः संसर्पिणी प्रसर

-सर्पिणी शिखा यस्य स तथोक्तः स धूमस्तस्या वध्वा मुहूर्तं कर्णोत्पलतां कर्णाभरणतां प्रपेदे ॥ २६ ॥

तदञ्जनक्लेदसमाकुलाक्षं प्रम्लानबीजाङ्कुरकर्णपूरम् ।
वधूमुखं पाटलगण्डलेखमाचारधूमग्रहणाद्बभूव ॥ २७ ॥

तदिति । तद्वधूमुखमाचारेण प्राप्ताद्धूमग्रहणात् । अञ्जनस्य क्लेदोऽञ्जनक्लेदः अञ्जनमिश्रबाष्पोदकमित्यर्थः । तेन समाकुलाक्षम् । प्रम्लानौ बीजाङ्कुरौ यवाङ्कुरौ एव कर्णपूरौऽवतंसौ यस्य तत्पाटलगण्डलेखं च बभूव ॥ २७ ॥

तौ स्नातकैर्बन्धुमता च राज्ञा पुरंध्रिभिश्च क्रमशः प्रयुक्तम् ।
कन्याकुमारौ कनकासनस्थावार्द्राक्षतारोपणमन्वभूताम् ॥ २८ ॥

ताविति । कनकासनस्थौ तौ कन्याकुमारौ स्नातकैर्गृहस्थविशेषैः व्रतसमापनैरित्यर्थः । 'स्नातकस्त्वाप्लुतो व्रती' इत्यमरः । बन्धुमता बन्धुपुरःसरेणेत्यर्थः । राज्ञा च पुरंध्रिभिः पतिपुत्रवतीभिर्नारीभिश्च क्रमशः प्रयुक्तं स्नातकादीनां पूर्वपूर्व वैशिष्ट्यात्क्रमेण कृतमार्द्राक्षतारोपणमन्वभूताम् ॥ २८ ॥

इति स्वसुर्भोजकुलप्रदीपः सम्पाद्य पाणिग्रहणं स राजा ।
महीपतीनां पृथगर्हणार्थं समादिदेशाधिकृतानधिश्रीः ॥ २९ ॥

इतीति । अधिश्रीः अधिगता प्राप्ता श्रीः संपत्तिः येन सः अधिश्रीरधिकसंपद्वा भोजकुलप्रदीपः स राजा । इति स्वसुरिन्दुमत्याः पाणिग्रहणं विवाहं सम्पाद्य कारयित्वा । महीपतीनां राज्ञां पृथगर्हणार्थं प्रत्येकं पूजार्थमधिकृतानधिकारिणः समादिदेशाज्ञापयामास ॥ २९ ॥

लिङ्गैर्मुदः संवृतविक्रियास्ते ह्रदाः प्रसन्ना इव गूढनक्राः ।
वैदर्भमामन्त्र्य ययुस्तदीयां प्रत्यर्प्य पूजामुपदाच्छलेन ॥ ३० ॥

लिङ्गैरिति । मुदः संतोषस्य लिङ्गैश्चिह्नैः कपटहासादिभिः संवृतविक्रिया निगूहितमत्सरा अत एव प्रसन्ना बहिर्निर्मला गूढनक्रा अन्तर्लीननक्रा ह्रदा इव स्थितास्ते नृपा वैदर्भं भोजमामन्त्र्यापृच्छ्य तदीयां वैदर्भीयां पूजामुपदाच्छलेनोपायनमिषेण प्रत्यर्प्य ययुर्गतवन्तः ॥ ३० ॥

स राजलोकः कृतपूर्वसंविदारम्भसिद्धौ समयोपलभ्यम् ।
आदास्यमानः प्रमदामिषं तदावृत्य पन्थानमजस्य तस्थौ ॥ ३१ ॥

स इति । आरम्भसिद्धौ कार्यसिद्धौ विषये । पूर्वं कृता कृतपूर्वा सुघटितेति समा

सः । हस्तपूर्वो संविरविष्टो मार्गावरोधरूप उपायो येन स तथोक्तः । संविष्टे प्रति मार्गो पद्मेनाचारनामसु इति केशवः । स राजलोकः समयोपलब्धमयमप्रस्थानकाले लब्धं तथा तस्यैव क्रमिष्यतीति भावः । 'समयोपलभ्यम्' इति पाठे सुलभमित्यर्थः । तत्प्रमदेवासिद्धं भोज्यवस्तु । आशिषं तासिषां मांसे तथा स्यान्नाऽभ्यवस्तुनि' इति केशवः । आदास्यमानो महीष्यमाणः सन्नवसरं पश्यन्नमानसरत्तस्थौ ॥ ३१ ॥

भर्तापि तावत्क्रथकैशिकानामनुष्ठितानन्तरजाविवाहः ।

सत्त्वानुरूपाहरणीकृतश्रीः प्रास्थापयद्राघवमन्वगाच्च ॥ ३२ ॥

भर्ताऽपीति । अनुष्ठितः सम्पादितोऽनन्तरजाया अनुजाया विवाहो येन स तथोक्तः क्रथकैशिकानां देशानां भर्ता स्वामी भोजोऽपि तावत्तदा सत्त्वानुरूपमुत्साहानुरूप्यं यथा तथा आ समन्तात्, अपेक्षितमित्यपसुदानमित्यर्थः । हरणं कन्यायै देयं धनम् । तदेवाह कात्यायनः – 'कन्यया कन्यया वापि पत्युः पितृगृहेऽपि वा । भ्रातुः सकाशात्पित्रोर्वा लब्धं सौदायिकं स्मृतम्' ॥ 'यौतकादि तु यद्देयं सुदायो हरणं च तत्' इत्यमरः । आहरणीकृता श्रीर्येन तथोक्तः सन् राघवमजं प्रास्थापयत् प्रस्थापितवान्स्वयमन्वगादनुजगाम च ॥ ३२ ॥

तिस्रस्त्रिलोकप्रथितेन सार्धमजेन मार्गे वसतीरुषित्वा ।

तस्मादपावर्तत कुण्डिनेशः पर्वात्यये सोम इवोष्णरश्मेः ॥ ३३ ॥

तिस्र इति । कुण्डिनं विदर्भनगरं तस्येशो भोजस्त्रिषु लोकेषु प्रथितेनाजेन सार्धं मार्गे पथि तिस्रो वसती रात्रीरुषित्वा स्थित्वा । 'वसती रात्रिवेश्मनोः' इत्यमरः । 'कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे' इति द्वितीया । पर्वात्यये दर्शान्ते उष्णरश्मेः सूर्यात्सोमश्चन्द्र इव । तस्मादजादपावर्तत तं विसृज्य निवृत्त इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

प्रमन्यवः प्रागपि कोसलेन्द्रे प्रत्येकमात्तस्वतया बभूवुः ।

अतो नृपाश्चक्षमिरे समेताः स्त्रीरत्नलाभं न तदात्मजस्य ॥ ३४ ॥

प्रमन्यव इति । नृपा राजानः प्रागपि प्रत्येकमात्तस्वतया विजितत्वे गृहीतधनत्वेन कोसलेन्द्रे रघौ प्रमन्यवः क्रुद्धा बभूवुः । अतो हेतोः स्त्रीरत्नलाभे समेताः संहताः सन्तस्तदात्मजस्य रघुसूनोः स्त्रीरत्नलाभं न चक्षमिरे न सेहिरे ॥ १४ ॥

तमुद्वहन्तं पथि भोजकन्यां रुरोध राजन्यगणः स दृप्तः ।

बलिप्रदिष्टां श्रियमाददानं त्रैविक्रमं पादमिवेन्द्रशत्रुः ॥ ३५ ॥

तमिति । दृप्तः गर्वितः । स राजन्यगणो राजसमूहः भोजकन्यामुद्वहन्तं

भगवन्तं समर्थं । बलिना वैरोचनिना प्रहितां दत्तां भिक्षामादाय स्वर्गं गच्छन्तं । त्रिविक्रमस्यैतन्नैविक्रमं पादमिन्द्रशत्रुः प्रह्लाद इव पथि रुरोध । तथा च ब्रह्माण्डपुराणे— "विरोचनविरोधेऽपि प्रह्लादो भगवत्स्मरन् । विष्णोस्तु क्रममाणस्य पादाम्भोजं रुरोध ह" इति ॥ ३५ ॥

तस्याः स रक्षार्थमनल्पयोधमादिश्य पित्र्यं सचिवं कुमारः ।
प्रत्यग्रहीत्पार्थिववाहिनीं तां भागीरथीं शोण इवोत्तरङ्गः ॥ ३६ ॥

तस्या इति । स कुमारोऽजस्तस्या इन्दुमत्या रक्षार्थमनल्पयोधं बहुभटम् पितुरागतं पित्र्यम् आप्तमित्यर्थः । सचिवमादिश्याज्ञाप्य तां पार्थिववाहिनीं राजसेनाम् । 'ध्वजिनी वाहिनी सेना' इत्यमरः । भागीरथीमुत्तरङ्गः शोणः शोणाख्यो नद इव । प्रत्यग्रहीदभियुक्तवान् ॥ ३६ ॥

पत्तिः पदातिं रथिनं रथेशस्तुरङ्गसादी तुरगाधिरूढम् ।
यन्ता गजस्याभ्यपतद्गजस्थं तुल्यप्रतिद्वन्द्वि बभूव युद्धम् ॥ ३७ ॥

पत्तिरिति । पत्तिः पदाभ्यां गच्छन् योद्धा पदातिं पादचारमभ्यपतत् । पद्भ्यामततीति पदातिः । "पादस्य पदाज्यातिगोपहतेषु" इत्यनेन पदादेशः । 'पदातिपत्तिपदगपादातिकपदाजयः' इत्यमरः । रथेशो रथिको रथिनं रथारूढमभ्यपतत् । तुरङ्गसादी अश्वारोहस्तुरगाधिरूढमश्वारोहमभ्यपतत् । 'रथिनः स्यन्दनारोहा अश्वारोहास्तु सादिनः' इत्यमरः । गजस्य यन्ता हस्त्यारोहो गजस्थं पुरुषमभ्यपतत् । इत्थमनेन प्रकारेण तुल्यप्रतिद्वन्द्वि एकजातीयप्रतिभटं युद्धं बभूव । अन्योन्यं द्वन्द्वं कलहोऽस्त्येषामिति प्रतिद्वन्द्विनो योधाः 'द्वन्द्वं कलहयुग्मयोः' इत्यमरः ॥ ३७ ॥

नदत्सु तूर्येष्वविभाव्यवाचो नोदीरयन्ति स्म कुलोपदेशान् ।
बाणाक्षरैरेव परस्परस्य नामोर्जितं चापभृतः शशंसुः ॥ ३८ ॥

नदत्स्विति । तूर्येषु नदत्सु सत्स्वविभाव्यवाचोऽनवधार्यगिरश्चापभृतो धानुष्काः । कुलमुपदिश्यते प्रकाश्यते यैस्ते कुलोपदेशास्तान् कुलनामान्यपि नोदीरयन्ति स्म नोच्चारयामासुः । श्रोतुमशक्यत्वादनुच्चारणमित्यर्थः । किन्तु बाणाक्षरैर्बाणेषु लिखिताक्षरैरेव परस्परस्यान्योन्यस्योर्जितं प्रकाशं नाम शशंसुरूचुः ॥ ३८ ॥

उत्थापितः संयति रेणुरश्वैः सान्द्रीकृतः स्यन्दनवंशचक्रैः ।
विस्तारितः कुञ्जरकर्णतालैर्नेत्रक्रमेणोपरुरोध सूर्यम् ॥ ३९ ॥

उत्थापित इति । संयति युद्धेऽश्वैस्तुरगैरुत्थापितः स्यन्दनवंशानां रथ-

समुद्गता चक्रे रथाङ्गे 'चक्रं सैन्ये चक्रवर्ती रथावयवराष्ट्रयोः । संसारे मण्डले कुन्ते धर्मभेदाद्भ्रमेऽपि च' । इति वैजयन्ती । साम्योक्तो बलीवर्दाः । 'वंशः पृष्ठास्थ्नि गेहोर्ध्वदारौ वर्गे गणे कुले' इति केशवः । कुञ्जरकर्णैस्तालैस्तालसमैर्विस्तारितः प्रसारितो रजुर्वंशानुक्रम्यपरिपाट्या अनुक्रमेणेत्यर्थः 'स्यादनुक्रमपर्यायो' इति क्रमोऽनुपूर्वी परिपाटी च' इति केशवः । सूर्यमुपरोधायाच्छादयामास ॥ ३९ ॥

मत्स्यध्वजा वायुवशाद्विदीर्णैर्मुखैः प्रवृद्धध्वजिनीरजांसि ।
बभुः पिबन्तः परमार्थमत्स्याः पर्याविलानीव नवोदकानि ॥ ४० ॥

मत्स्येति । वायुवशाद्विदीर्णैर्विवृतैर्मुखैः प्रवृद्धानि ध्वजिनीरजांसि सैन्यरेणून् पिबन्तो गृह्णन्तो मत्स्यध्वजा मत्स्याकारा ध्वजाः । पर्याविलानि परितः कलुषाणि नवोदकानि पिबन्तः परमार्थमत्स्याः सत्यमत्स्या इव । बभुर्भान्ति स्म ॥ ४० ॥

रथो रथाङ्गध्वनिना विजज्ञे विलोलघण्टाक्वणितेन नागः ।
स्वभर्तृनामग्रहणाद्बभूव सान्द्रे रजस्यात्मपरावबोधः ॥ ४१ ॥

रथ इति । सान्द्रे घने रजसि रथो रथाङ्गध्वनिना चक्रस्वनेन विजज्ञे ज्ञातः । नागो हस्ती विलोलानां घण्टानां क्वणितेन नादेन विजज्ञे । आत्मपरावबोधः स्वपरविवेकः । योधानामिति शेषः । स्वभर्तॄणां स्वस्वामिनां नामग्रहणान्नामोच्चारणाद्बभूव । रजोऽन्धतया सर्वे स्वं परं च संज्ञाभिरेवानुमाय प्रजह्रुरित्यर्थः ॥ ४१ ॥

आवृण्वतो लोचनमार्गमाजौ रजोऽन्धकारस्य विजृम्भितस्य ।
शस्त्रक्षताश्वद्विपवीरजन्मा बालारुणोऽभूद्रुधिरप्रवाहः ॥ ४२ ॥

आवृण्वत इति । लोचनमार्गमावृण्वतो दृष्टिपथमुपरुन्धत आजौ युद्धे विजृम्भितस्य व्याप्तस्य । रज एवान्धकारं तस्य । शस्त्रक्षतेभ्यो जन्म यस्य स तथोक्तो रुधिरप्रवाहः बालारुणो बालार्कोऽभूत् 'अरुणो भास्करेऽपि स्यात्' इत्यमरः । बालविशेषणं रुधिरसाधर्म्यार्थम् ॥ ४२ ॥

स च्छिन्नमूलः क्षतजेन रेणुस्तस्योपरिष्टात्पवनावधूतः ।
अङ्गारशेषस्य हुताशनस्य पूर्वोत्थितो धूम इवाबभासे ॥ ४३ ॥

स इति । क्षतजेन रुधिरेण छिन्नमूलः स्थानच्युतमूलप्रदेश इत्यर्थः । तस्य क्षतजस्योपरिष्टात्पवनावधूतो वातोद्धूतः । स रेणुः अङ्गारशेषस्य हुताशनस्याग्नेः पूर्वोत्थितो धूम इव आबभासे दिदीपे ॥ ४३ ॥

प्रहारमूर्च्छापगमे रथस्था यन्तॄनुपालभ्य निवर्तिताश्वान् ।
यैः सादिता लक्षितपूर्वकेतूंस्तानेव सामर्षतया निजघ्नुः ॥ ४४ ॥

प्रहारेति । रथस्था रथिनः प्रहारेण या मूर्च्छा तस्या अपगमे सति मूर्च्छितानाम् अन्यत्र नीत्वा संरक्षणं सारथिधर्म इति कृत्वा निवर्तिताश्वान्यन्तॄन्सारथीनुपालभ्यायुक्तमित्यधिक्षिप्य । पूर्वं यैः स्वयं सादिता हताः । लक्षितपूर्वकेतून् । पूर्वलक्षितैः केतुभिः प्रत्यभिज्ञातानित्यर्थः । तानेव सामर्षतया सक्रोधत्वेन हेतुना निजघ्नुः प्रजह्रुः ॥ ४४ ॥

अप्यर्धमार्गे परबाणलूना धनुर्भृतां हस्तवतां पृषत्काः ।
सम्प्रापुरेवात्मजवानुवृत्त्या पूर्वार्धभागैः फलिभिः शरव्यम् ॥ ४५ ॥

अपीति । अर्धं मार्गस्य अर्धमार्गस्तस्मिन्नर्धमार्गे परेषां बाणैर्लूनाश्छिन्ना अपि हस्तवतां कृतहस्तानां धनुर्भृतां पृषत्काः शरा आत्मजवानुवृत्त्या स्ववेगानुबन्धेन हेतुना फलिभिर्लोहाग्रवद्भिः । "शस्त्रसायकयोः फलम्" इति विश्वः । पूर्वार्धभागैः । शृणातीति शरुः । तस्मै हितं शरव्यं लक्ष्यम् । "उगवादिभ्यो यत्" इति यत्प्रत्ययः । "लक्ष्यं लक्षं शरव्यं च" इत्यमरः । सम्प्रापुरेव न तु मध्ये पतिता इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

आधोरणानां गजसन्निपाते शिरांसि चक्रैर्निशितैः क्षुराग्रैः ।
हृतान्यपि श्येननखाग्रकोटिव्यासक्तकेशानि चिरेण पेतुः ॥ ४६ ॥

आधोरणेति । गजसन्निपाते गजयुद्धे निशितैस्तीक्ष्णैः क्षुराग्रैः क्षुरस्येवाग्रं येषां तैश्चक्रैरायुधविशेषैर्हृतानि छिन्नान्यपि । श्येनानां पक्षिविशेषाणाम् । "पत्री श्येनः" इत्यमरः । नखाग्रकोटिषु व्यासक्ताः केशा येषां तानि । आधोरणानां हस्त्यारोहाणाम् । "आधोरणा हस्तिपका हस्त्यारोहा निषादिनः" इत्यमरः । शिरांसि चिरेण पेतुः पतितानि । शिरःपातसमयेऽपेक्षास्य नखाग्रासक्ततया पक्षिणां गतेषु केशसङ्गश्चिरपातहेतुरिति भावः ॥ ४६ ॥

पूर्वं प्रहर्ता न जघान भूयः प्रतिप्रहाराक्षममश्वसादी ।
तुरङ्गमस्कन्धनिषण्णदेहं प्रत्याश्वसन्तं रिपुमाचकाङ्क्ष ॥ ४७ ॥

पूर्वमिति । पूर्वं प्रथमं प्रहर्ताश्वसादी घोटकारूढः प्रतिप्रहारेऽक्षममसमर्थं तुरङ्गमस्कन्धे निषण्णदेहम्, मूर्च्छितमित्यर्थः । रिपुं भूयो न जघान पुनर्न प्रजहार । किन्तु प्रत्याश्वसन्तं पुनरुज्जीवन्तमाचकाङ्क्ष । "नायुधव्यसनं प्राप्तं नार्तं नातिपरिक्षतम्" इति निषेधादिति भावः ॥ ४७ ॥

तनुत्यजां वर्मभृतां विकोशैर्बृहत्सु दन्तेष्वसिभिः पतद्भिः ।
उद्यन्तमग्निं शमयाम्बभूवुर्गजा विविग्नाः करशीकरेण ॥ ४८ ॥

तनुत्यजामिति । तनुत्यजां तनुषु निःस्पृहाणामित्यर्थः । वर्मभृतां कवचिनां सम्बन्धिभिर्बृहत्सु दन्तेषु पतद्भिरत एव विकोशैः । पिधानादुद्धृतैः । 'कोशोऽस्त्री कुड्मले खड्गपिधाने' इत्यमरः । असिभिः खड्गैरुद्यन्तमुत्थितमग्निं विविग्ना भीता गजाः करशीकरेण शुण्डादण्डजलकणेन शमयाम्बभूवुः शान्तं चक्रुः ॥ ४८ ॥

शिलीमुखोत्कृत्तशिरःफलाढ्या च्युतैः शिरस्त्रैश्चषकोत्तरेव ।
रणक्षितिः शोणितमद्यकुल्या रराज मृत्योरिव पानभूमिः ॥ ४९ ॥

शिलीमुखेति । शिलीमुखैर्बाणैरुत्कृत्तानि शिरांस्येव फलानि तैराढ्या सम्पन्ना । च्युतैः शिरस्त्रैः । शिरांसि त्रायन्त इति शिरस्त्राणि शीर्षण्यानि । 'शीर्षण्यं च शिरस्त्रेऽथ' इत्यमरः । चषकोत्तरा चषकः पानपात्रमुत्तरं यस्यां सेव । 'चषकोऽस्त्री पानपात्रम्' इत्यमरः । शोणितान्येव मद्यं तस्य कुल्याः प्रवाहा यस्यां सा । 'कुल्याल्पा कृत्रिमा सरित्' इत्यमरः । रणक्षितिर्युद्धभूमिर्मृत्योः पानभूमिरिव रराज ॥ ४९ ॥

उपान्तयोर्निष्कुषितं विहङ्गैराक्षिप्य तेभ्यः पिशितप्रियापि ।
केयूरकोटिक्षततालुदेशा शिवा भुजच्छेदमपाचकार ॥ ५० ॥

उपान्तयोरिति । उपान्तयोः प्रान्तयोर्विहङ्गैः पक्षिभिर्निष्कुषितं कर्षितम् । [illegible] । भुजच्छेदं भुजखण्डं तेभ्यो विहङ्गेभ्य आक्षिप्याच्छिद्य पिशितप्रिया मांसप्रियापि शिवा क्रोष्ट्री । 'शिवः कीलः शिवा क्रोष्ट्री' इति विश्वः । केयूरकोट्याऽङ्गदाग्रेण क्षतस्तालुदेशो यस्याः सा सती । अपाचकारापसारयामास । किरतेः करोतेर्वा लिट् ॥ ५० ॥

कश्चिद्द्विषत्खड्गहृतोत्तमाङ्गः सद्यो विमानप्रभुतामुपेत्य ।
वामाङ्गसंसक्तसुराङ्गनः स्वं नृत्यत्कबन्धं समरे ददर्श ॥ ५१ ॥

कश्चिदिति । द्विषतः खड्गेन हृतोत्तमाङ्गश्छिन्नशिराः । 'उत्तमाङ्गं शिरः शीर्षम्' इत्यमरः । कश्चिद्वीरः सद्यो विमानप्रभुतां विमानाधिपत्यम् देवत्वमित्यर्थः । उपेत्य प्राप्य वामाङ्गसंसक्ता वामोत्सङ्गवर्तिनी सुराङ्गना यस्य स तथोक्तः सन् । अग्निपुराणे— 'परापरस्थानानि भूपमानोपमे हृतम् । त्वरितामुपयान्ति मम मर्त्यामपि च ॥' इति । समरे नृत्यत् स्वं निजं कबन्धं विशिरस्कं कलेवरं ददर्श । 'कबन्धोऽस्त्री क्रियायुक्तमपमूर्धकलेवरम्' इत्यमरः ॥ ५१ ॥

अन्योन्यसूतोन्मथनादभूतां तावेव सूतौ रथिनौ च कौचित् ।
व्यश्वौ गदाव्यायतसम्प्रहारौ भग्नायुधौ बाहुविमर्दनिष्ठौ ॥५२॥

अन्योन्येति । कौचिद्वीरावन्योन्यस्य सूतयोः सारथ्योर्हननाभिनिपातनेनैव सूतौ रथिनौ योद्धारौ चाभूताम् । तावेव व्यश्वौ नष्टाश्वौ सन्तौ गदाभ्यां व्यायतो दीर्घं सम्प्रहारे युद्धं ययोस्तावभूताम् । ततो भग्नायुधौ भग्नगदौ सन्तौ बाहुविमर्दे निष्ठा नाशो ययोस्तौ बाहुयुद्धनाशमभूताम् । 'निष्ठा निष्पत्तिनाशान्ताः' इत्यमरः ॥ ५२ ॥

परस्परेण क्षतयोः प्रहर्त्रोरुत्क्रान्तवाय्वोः समकालमेव ।
अमर्त्यभावेऽपि कयोश्चिदासीदेकाप्सरःप्रार्थितयोर्विवादः ॥ ५३ ॥

परस्परेणेति । परस्परेणान्योन्यं क्षतयोः प्रहर्त्रोः समकालमेककालं यथा तथोत्क्रान्तवाय्वोर्युगपदुत्क्रान्तप्राणयोः । एकैवाप्सराः प्रार्थिता याभ्यां तयोरेकाप्सरःप्रार्थितयोः प्रार्थितैकाप्सरसोरित्यर्थः । वाहिताग्न्यादिषु इति परनिपातः । अथवा एकस्यामप्सरसि प्रार्थितं प्रार्थना ययोरिति विग्रहः । 'स्त्रियां बहुष्वप्सरसः' इति बहुत्वाभिधानं प्रायिकम् । कयोश्चिद्भटयोरमर्त्यभावेऽपि देवत्वेऽपि विवादः कलह आसीत् । एककामिनीकामिनो हि महद्वैरमिति भावः ॥ ५३ ॥

व्यूहावुभौ तावितरेतरस्माद्भङ्गं जयं चापतुरव्यवस्थम् ।
पश्चात्पुरोमारुतयोः प्रवृद्धौ पर्यायवृत्त्येव महार्णवोर्मी ॥ ५४ ॥

व्यूहाविति । तावुभौ व्यूहौ सेनासङ्घातौ । 'व्यूहस्तु बलविन्यासः' इत्यमरः । पश्चात्पुरश्च यौ मारुतौ "द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसम्बध्यते" तयोः पर्यायवृत्त्या क्रमवृत्त्या प्रवृद्धौ महार्णवोर्मी इव । इतरेतरस्मादन्योन्यस्मादव्यवस्थं व्यवस्थारहितमनियतं जयं भङ्गं पराजयं चापतुः प्राप्तवन्तौ ॥ ५४ ॥

परेण भग्नेऽपि बले महौजा ययावजः प्रत्यरिसैन्यमेव ।
धूमो निवर्त्येत समीरणेन यतस्तु कक्षस्तत एव वह्निः ॥ ५५ ॥

परेणेति । बले स्वसैन्ये परेण परबलेन भग्नेऽपि महौजा महाबलोऽजोऽरिसैन्यं प्रत्येव ययौ । तथा हि । समीरणेन वायुना धूमो निवर्त्येत कक्षादपसार्येत । वर्तेतेत्यत्रार्थेऽपि सम्भावनायां लिङ् । वह्निस्तु यतो यत्र कक्षस्तृणम् 'कक्षो तु तृणवीरुधौ' इत्यमरः । तत एव तत्रैव । प्रवर्तत इति शेषः । सार्वविभक्तिकस्तसिः ॥ ५५ ॥

रथी निषङ्गी कवची धनुष्मान्दृप्तः स राजन्यकमेकवीरः ।
निवारयामास महावराहः कल्पक्षयोद्वृत्तमिवार्णवाम्भः ॥ ५६ ॥

रथीति । रथी रथारूढो निषङ्गी तूणीरवान् । 'तूणोपासङ्गतूणीरनिषङ्गा इषुधि र्द्वयोः' इत्यमरः । कवची वर्मधारी धनुष्मान्धनुर्धरो दृप्तो दर्पवान् एकवीरोऽसहाय

धुरः सोऽस्मै राजन्यकं राजसमूहम् । 'गोत्रोक्षोष्ट्रोरभ्रराजराजन्यराजपुत्रवत्समनुष्याजाद्वुञ्' इत्यनेन वुञ्प्रत्ययः । महावराहो वराहावतारो विष्णुः कल्पक्षये कल्पान्तकाले उद्वृत्तसमुद्रैकार्णवाम्भ इव विचारयामास ॥ ५६ ॥

स दक्षिणं तूणमुखेन वामं व्यापारयन्हस्तमलक्ष्यताजौ ।
आकर्णकृष्टा सकृदस्य योद्धुर्मौर्वीव बाणान्सुषुवे रिपुघ्नान् ॥ ५७ ॥

स इति । सोऽजः आजौ संग्रामे दक्षिणं हस्तं तूणमुखेन निषङ्गविवरेण वाममतिसुन्दरम् । 'वामं सव्ये प्रतीपे च द्रविणे चातिसुन्दरे' इति विश्वः । व्यापारयन्नलक्ष्यत । शरसंधानादिवस्तु दुर्लक्ष्यमित्यर्थः । सकृदाकर्णकृष्टा योद्धुरस्य मौर्वी ज्या । रिपून्घ्नन्तीति रिपुघ्नास्तान् । "अमनुष्यकर्तृके च" इति टक्प्रत्ययः । बाणान्सुषुव इव सुषुवे किमु इत्युत्प्रेक्षा ॥ ५७ ॥

स रोषदष्टाधिकलोहितोष्ठैर्व्यक्तोर्ध्वरेखा भ्रुकुटीर्वहद्भिः ।
तस्तार गां भल्लनिकृत्तकण्ठैर्हुंकारगर्भैर्द्विषतां शिरोभिः ॥ ५८ ॥

स इति । सोऽजः रोषेण दष्टा अत एवाधिकलोहिता ओष्ठा येषां तानि तैः । व्यक्ता स्फुटा ऊर्ध्वा रेखा यासां ता भ्रुकुटीर्भ्रूभङ्गान्वहद्भिः । भल्लनिकृत्ता बाणविशेषच्छिन्नाः कण्ठा येषां ते । हुंकारगर्भैः सहुंकारैः हुंकुर्वद्भिरित्यर्थः । द्विषतां शिरोभिर्गां भूमिं तस्तार छादयामास ॥ ५८ ॥

सर्वैर्बलाङ्गैर्द्विरदप्रधानैः सर्वायुधैः कङ्कटभेदिभिश्च ।
सर्वप्रयत्नेन च भूमिपालास्तस्मिन्प्रजह्रुर्युधि सर्व एव ॥ ५९ ॥

सर्वैरिति । द्विरदप्रधानैर्गजमुख्यैः सर्वैर्बलाङ्गैः सेनाङ्गैः । 'हस्त्यश्वरथपादातं सेनाङ्गं स्याच्चतुष्टयम्' इत्यमरः । कङ्कटभेदिभिः कवचभेदिभिः । 'उरश्छदः कङ्कटको जगरः कवचोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । सर्वायुधैश्च । सर्वप्रयत्नेन च सर्व एव भूमिपाला युधि तस्मिन्नजे प्रजह्रुः तं प्रजह्रुरित्यर्थः । सर्वत्र सर्वकारकधर्मिसम्भवात्कर्मणोऽप्यधिकरणविवक्षायां सप्तमी । तदुक्तम्—"अनेकशक्तियुक्तस्य विश्वस्यानेककर्मणः । सर्वदा सर्वथाभावात्क्वचित्किंचिद्विवक्ष्यते ॥" इति ॥ ५९ ॥

सोऽस्त्रव्रजैश्छन्नरथः परेषां ध्वजाग्रमात्रेण बभूव लक्ष्यः ।
नीहारमग्नो दिनपूर्वभागः किंचित्प्रकाशेन विवस्वतेव ॥ ६० ॥

स इति । परेषां द्विषामस्त्रव्रजैः शस्त्रसमूहैश्छन्नरथः सोऽजः । नीहारैर्हिमै

संग्रामे हिमपूर्वमासः प्रातःकालः किञ्चित्प्रकाशेनेषत्प्रकाशेन विभक्तेव आत्मप्रदिवस-प्रकाशमात्रेण लक्ष्मी बभूव । प्रकाशप्रत्यय किञ्चित्प्रकटे स्मेरत्वर्थः ॥ ६० ॥

प्रियंवदात्प्राप्तमसौ कुमारः प्रायुङ्क्त राजस्वधिराजसूनुः ।
गान्धर्वमस्त्रं कुसुमास्त्रकान्तः प्रस्वापनं स्वप्ननिवृत्तलौल्यः ॥ ६१ ॥

प्रियंवदादिति । अधिराजसूनुर्महाराजपुत्रः कुसुमास्त्रकान्तो मदनसुन्दरः स्वप्ननिवृत्तलौल्यः स्वप्नवितृष्णः जागरूक इत्यर्थः । असौ कुमारोऽजः । प्रियंवदात्प्राप्तं गन्धर्वात्प्राप्तं गान्धर्वं गन्धर्वदेवताकम् । "सास्य देवता" इत्यण् । प्रस्वापयतीति प्रस्वापनं निद्राजनकमस्त्रं राजसु प्रायुङ्क्त प्रयुक्तवान् ॥ ६१ ॥

ततो धनुष्कर्षणमूढहस्तमेकांसपर्यस्तशिरस्त्रजालम् ।
तस्थौ ध्वजस्तम्भनिषण्णदेहं निद्राविधेयं नरदेवसैन्यम् ॥ ६२ ॥

तत इति । ततो धनुष्कर्षणे चापकर्षणे मूढहस्तमव्यापृतहस्तम् । एकस्मिन्नंसे पर्यस्तं भ्रस्तं शिरस्त्राणां शीर्षण्यानां जालं समूहो यस्य तत् । ध्वजस्तम्भेषु निषण्णा अवष्टब्धा देहा यस्य तत् । नरदेवानां राज्ञां सेनैव सैन्यम् । चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ्प्रत्ययः । निद्राविधेयं निद्रापरतन्त्रं तस्थौ ॥ ६२ ॥

ततः प्रियोपात्तरसेऽधरोष्ठे निवेश्य दध्मौ जलजं कुमारः ।
तेन स्वहस्तार्जितमेकवीरः पिबन्यशो मूर्तमिवाबभासे ॥ ६३ ॥

तत इति । ततः कुमारोऽजः प्रियया इन्दुमत्योपात्तरसे आस्वादितमाधुर्ये । चुम्बित इति भावः । अधरोष्ठे जलजं शङ्खं निवेश्य । "जलजं शङ्खपद्मयोः" इति विश्वः । दध्मौ मुखमारुतेन पूरयामास । तेनोद्धमितेन शङ्खेनैकवीरः स स्वहस्तार्जितं मूर्तं मूर्तिमद्यशः पिबन्निवाबभासे । यशसः शुभ्रत्वादिति भावः ॥ ६३ ॥

शङ्खस्वनाभिज्ञतया निवृत्तास्तं सन्नशत्रुं ददृशुः स्वयोधाः ।
निमीलितानामिव पङ्कजानां मध्ये स्फुरन्तं प्रतिमाशशाङ्कम् ॥ ६४ ॥

शङ्खस्वनेति । शङ्खस्वनस्याजशङ्खध्वनेरभिज्ञतया प्रत्यभिज्ञानान्निवृत्ताः पलायनात्प्रत्यावृत्ताः सम्प्रति प्रत्यागताः स्वयोधाः सन्नशत्रुं निद्राणशत्रुं तमजम् । निमीलितानां मुकुलितानां पङ्कजानां मध्ये स्फुरन्तं प्रतिमा चासौ शशाङ्कश्च तं प्रतिमाशशाङ्कं प्रतिबिम्बचन्द्रमिव । ददृशुः ॥ ६४ ॥

सशोणितैस्तेन शिलीमुखाग्रैर्निक्षेपिताः केतुषु पार्थिवानाम् ।
यशो हृतं सम्प्रति राघवेण न जीवितं वः कृपयेति वर्णाः ॥ ६५ ॥

यशोऽपहृतमिति । सम्प्रति राघवेण रघुपुत्रेण । पूर्वं रघुणेति भावः । हे राजान ! वो युष्माकं यशो हृतम्, जीवितं तु कृपया न हृतम् । न त्वसामर्थ्येनेति भावः । न्त्येवंरूपा वर्णाः एतदर्थप्रतिपादकं वाक्यमित्यर्थः । सशोणितैः शोणितदिग्धैः पि पुङ्खाग्रभागे सायकैस्तेनाजेन प्रयोक्त्रा पार्थिवानां राज्ञां केतुषु ध्वजस्तम्भेषु निवेशिता प्रशस्त्यैरक्षरैर्निवेशिताः लेखिता इत्यर्थः । विपक्षेभ्यस्तादृशमपि यः ॥६५॥

स चापकोटीनिहितैकबाहुः शिरस्त्रनिष्कर्षणभिन्नमौलिः ।
ललाटबद्धश्रमवारिबिन्दुर्भीतां प्रियामेत्य वचो बभाषे ॥ ६६ ॥

स इति । चापकोट्यां निहित एकबाहुर्येन सः । शिरस्त्रस्य शिरस्त्राणस्य निष्कर्षणेनापनयनेन भिन्नमौलिः इतस्ततो विकीर्णकेशपाशः । 'मूर्धा किरीटं केशाश्च संयता मौलयस्त्रयः' इत्यमरः । ललाटे बद्धाः श्रमवारिबिन्दवो यस्य सः । सोऽजो भीतां प्रियामिन्दुमतीमेत्यागत्य वचो बभाषे ॥ ६६ ॥

किमित्याह—

इतः परानर्भकहार्यशस्त्रान्वैदर्भि पश्यानुमता मयासि ।
एवंविधेनाहवचेष्टितेन त्वं प्रार्थ्यसे हस्तगता ममैभिः ॥ ६७ ॥

इत इति । हे वैदर्भि इन्दुमति ! इतः इदानीमर्भकहार्यं बालकापहार्यं शस्त्रं येषां तान्परान् शत्रून् पश्य । मयानुमतासि । द्रष्टुमिति शेषः । एभिर्वैरिभिरेवंविधेन निद्रारूपेणाहवचेष्टितेन रणकर्मणा मम हस्तगता हस्तगतवस्तुभूतेत्यर्थः । त्वं प्रार्थ्यसे अपजिहीर्ष्यसे इत्यर्थः । एवंविधेन नेतृत्व इत्यादि सोपहासमुक्तमिति द्रष्टव्यम् ॥

तस्याः प्रतिद्वन्द्विभवाद्विषादात्सद्यो विमुक्तं मुखमाबभासे ।
निःश्वासबाष्पापगमात्प्रपन्नः प्रसादमात्मीयमिवात्मदर्शः ॥ ६८ ॥

तस्या इति । प्रतिद्वन्द्विभवाद्विषादाच्छत्रुकृताद्दैन्यात्सद्यो विमुक्तं तस्या मुखं निःश्वासस्य यो बाष्प ऊष्मा । 'बाष्पो नेत्रजलोष्मणोः' इति विश्वः । तस्यापगमात् आत्मीयं प्रसादं नैर्मल्यं प्रपन्नः प्राप्तः । आत्मा स्वरूपं दृश्यतेऽनेनेत्यात्मदर्शो दर्पण इव आबभासे ॥ ६८ ॥

हृष्टापि सा ह्रीविजिता न साक्षाद्वाग्भिः सखीनां प्रियमभ्यनन्दत् ।
स्थली नवाम्भःपृषताभिवृष्टा मयूरकेकाभिरिवाभ्रवृन्दम् ॥ ६९ ॥

हृष्टेति । सेन्दुमती हृष्टापि परं तोषेण प्रमुदितापि ह्रिया विजिता न साक्षात्स्वयं नाभ्यनन्दत् किन्तु सखीनां वाग्भिः प्रियं

विभुभिरभिव्याप्ताभिरिव स्वाभाविकत्रिमा भूमिः । 'जानपदकुण्डगोणस्थल—' इत्या-दिनाऽकृत्रिमार्थे ङीप् । अभ्रागमे मेघशब्दं मयूरकेकाभिरिव । सखीनां वाग्भिर-न्वमन्यत ॥ ६९ ॥

इति शिरसि स वामं पादमाधाय राज्ञा-
मुदवहदनवद्यां तामवद्यादपेतः ।
रथतुरगरजोभिस्तस्य रूक्षालकाग्रा
समरविजयलक्ष्मीः सैव मूर्ता बभूव ॥ ७० ॥

इतीति । नोद्यते नोच्यत इत्यवद्यं गर्ह्यम् । 'अवद्यपण्यवर्या गर्ह्यपणितव्यानि-रोधेषु' इत्यनेन निपातः । 'कुपूयकुत्सितावद्यखेटगर्ह्याणकाः समाः' इत्यमरः । त-स्मादपेतो रहितः निर्दोष इत्यर्थः । सोऽज इति राज्ञां शिरसि वामं पादमाधाय नञवद्यदोषां तामिन्दुमतीमुदवहदुपायंस्त आक्रम्यायातवानित्यर्थः । अवमर्थः तमु-द्वहन्तं पथि रोद्धुमभ्यायात् इत्यत्र न क्लिष्टः । तस्याजस्य रथतुरगाणां रजोभी रू-क्षाणि परुषाण्यलकाग्राणि यस्याः सा सेन्दुमत्येव मूर्ता मूर्तिमती समरविजयलक्ष्मी-र्बभूव । एतल्लाभादन्यो न विजयलाभोऽस्येति इत्यर्थः ॥ ७० ॥

प्रथमपरिगतार्थस्तं रघुः संनिवृत्तं
विजयिनमभिनन्द्य श्लाघ्यजायासमेतम् ।
तदुपहितकुटुम्बः शान्तिमार्गोत्सुकोऽभूत्
न हि सति कुलधुर्ये सूर्यवंश्या गृहाय ॥ ७१ ॥

प्रथमेति । प्रथममजात्प्रथममेव परिगतो ज्ञातोऽर्थो विवाहविजयरूपो येन स प्रथमपरिगतार्थो रघुर्विजयिनं विजयवन्तं श्लाघ्यजायासमेतं संनिवृत्तं प्रत्यागतं तमजमभिनन्द्य । तस्मिन्नजे उपहितकुटुम्बः सन् । 'सुतविन्यस्तपत्नीकः' इति याज्ञवल्क्यस्मरणादिति भावः । शान्तिमार्गे मोक्षमार्गे उत्सुकोऽभूत् । तथा हि । कुलधुर्ये कुलधुरन्धरे सति सूर्यवंश्याः गृहाय गृहस्थाश्रमाय न हि भवन्ति ॥ ७१ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये अज-पाणिग्रहणो नाम सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

अष्टमः सर्गः ।

हेरम्बमवलम्बेऽहं यस्मिन्नाखाधिरोहिणि ।
दन्तेनोद्धरति क्षोणीं बिभ्रत्यस्मिन् फणाधराः ॥

अथ तस्य विवाहकौतुकं ललितं बिभ्रत एव पार्थिवः ।
वसुधामपि हस्तगामिनीमकरोदिन्दुमतीमिवापराम् ॥ १ ॥

अथेति । अथ पार्थिवो रघुर्ललितं सुभगं विवाहकौतुकं विवाहमङ्गलं विवाहहस्तसूत्रं वा बिभ्रत एव । 'कौतुकं मङ्गले हर्षे हस्तसूत्रे कुतूहले' इति यादवः । तस्याजस्य । अपरामिन्दुमतीमिव वसुधामपि हस्तगामिनीमकरोत् राज्ये तमभ्यषिञ्चदित्यर्थः । अस्मिन्सर्गे वैतालीयं छन्दः ॥ १ ॥

दुरितैरपि कर्तुमात्मसात्प्रयतन्ते नृपसूनवो हि यत् ।
तदुपस्थितमग्रहीदजः पितुराज्ञेति न भोगतृष्णया ॥ २ ॥

दुरितैरिति । नृपसूनवो राजपुत्रा यद्राज्यं दुरितैरपि विषप्रयोगादिभिर्निषिद्धो पायैरप्यात्मसात्स्वाधीनम् । तदधीनवचने इति सातिप्रत्ययः । कर्तुं प्रयतन्ते हि प्रवर्तन्त एवेत्यर्थः । तथा हि । 'राजपुत्रा मदोद्वृत्ता गजा इव निरङ्कुशाः । भ्रातरं पितरं वापि निघ्नन्त्येवाभिमानिनः' ॥ हिशब्दोऽवधारणे । 'हि हेताववधारणे' इत्यमरः । उपस्थितं स्वतः प्राप्तं तद्राज्यमजः । पितुराज्ञेति हेतोरग्रहीत्स्वीचकार । भोगतृष्णया तु नाग्रहीत् ॥ २ ॥

अनुभूय वसिष्ठसम्भृतैः सलिलैस्तेन सहाभिषेचनम् ।
विशदोच्छ्वसितेन मेदिनी कथयामास कृतार्थतामिव ॥ ३ ॥

अनुभूयेति । मेदिनी भूमिः । मेदिनी च मन्यते । वसिष्ठेन सम्भृतैः सलिलैस्तेनाजेन सहाभिषेचनमनुभूय विशदोच्छ्वसितेन स्फुटमुद्गतेन आनन्दनिर्भरोच्छ्वसितेनेति गम्यते । कृतार्थतां गुणवत्पतिसम्बन्धं साफल्यं कथयामासेव । न केवला पूर्वेषामपर्णा । प्रशंसापरत्वात् 'सर्वेषु वर्णमणिस्थेषु शाखिष्वेवपराजयम्' इत्यत्रोक्तत्वात् ॥ ३ ॥

स बभूव दुरासदः परैर्गुरुणाऽथर्वविदा कृतक्रियः ।
पवनाग्निसमागमो ह्ययं सहितं ब्रह्म यदस्त्रतेजसा ॥ ४ ॥

स इति । अथर्वविदाऽथर्ववेदाभिज्ञेन गुरुणा वसिष्ठेन कृतक्रिय अथर्वोक्तविधिना कृताभिषेकसंस्कार इत्यर्थः । सोऽजः परैः शत्रुभिर्दुरासदो दुर्धर्षो बभूव ।

तथा हि। अजस्तेजसा प्रतापेन सहितं युक्तं बलमस्य अतस्तेजोऽस्य पवनाग्निसमागमो हि, तत्सम इत्यर्थः। पवनाग्नीत्यत्र पूर्वनिपातशास्त्रस्यानित्यत्वात् "द्वन्द्वे घि" इति नाग्निशब्दस्य पूर्वनिपातः। तथा च काशिकायाम्— 'अयमेकस्तु लक्षणहेत्वोरिति निर्देशः पूर्वनिपातव्यभिचारचिह्नम्' इति। अत एवास्य दुर्धर्षं क्षितिपं पुनर्वसिष्ठमन्त्रप्रभावे सतीत्यर्थः। अत्र मनुः—"नाक्षत्रं ब्रह्म भवति क्षत्रं नाब्रह्म वर्धते। ब्रह्मक्षत्रे तु संयुक्ते इहामुत्र च वर्धते" ॥ इति ॥ ४ ॥

रघुमेव निवृत्तयौवनं तममन्यन्त नरेश्वरं प्रजाः।
स हि तस्य न केवलां श्रियं प्रतिपेदे सकलान्गुणानपि ॥ ५ ॥

रघुमिति। प्रजा नरेश्वरं तमजं निवृत्तयौवनं प्रत्यागतयौवनं रघुमेवामन्यन्त। न विविक्तवन्त इत्यर्थः। कुतः। हि यस्मात्सोऽजस्तस्य रघोः केवलामेव श्रियं न प्रतिपेदे। किन्तु सकलान्गुणाञ्शौर्यदाक्षिण्यादीनपि प्रतिपेदे अतस्तद्गुणयोगात्तद्बुद्धिरुत्पन्नेत्यर्थः ॥ ५ ॥

अधिकं शुशुभे शुभंयुना द्वितयेन द्वयमेव संगतम्।
पदमृद्धमजेन पैतृकं विनयेनास्य नवं च यौवनम् ॥ ६ ॥

अधिकमिति। द्वयमेव शुभंयुना शुभवता। "शुभंयुस्तु शुभान्वितः" इत्यमरः। "अहंशुभमोर्युस्" इति युस्प्रत्ययः। द्वितयेन संगतं युक्तं सदधिकं शुशुभे। किं केनेत्याह—पदमिति। पैतृकं पितुरागतम्। "ऋतष्ठञ्" इति ठञ्प्रत्ययः। ऋद्धं समृद्धं पदं राज्यमजेन। अस्याजस्य नवं यौवनं विनयेनेन्द्रियजयेन च। "विनयो हीन्द्रियजयस्तद्युक्तः शास्त्रमर्हति" इति कामन्दकः। राज्यस्यापि प्राप्तत्वात्स्वोऽभूदित्यर्थः ॥ ६ ॥

सदयं बुभुजे महाभुजः सहसोद्वेगमियं व्रजेदिति।
अचिरोपनतां स मेदिनीं नवपाणिग्रहणां वधूमिव ॥ ७ ॥

सदयमिति। महाभुजः सोऽजोऽचिरोपनतामचिरोपगतां मेदिनीं भुवं नवं पाणिग्रहणं विवाहो यस्यास्तां नवोढां वधूमिव। उक्तं च रतिरहस्ये— 'सौम्यैरालिङ्गनैर्बाह्यैश्चुम्बनैश्चापि लालयेत्' सहसा बलात्कारेण नेत्। सहो बलं सहा मार्गः इत्यमरः। इयं मेदिनी वधूश्चोद्वेगं भयं व्रजेदिति हेतोः। सदयं सकृपं बुभुजे बुभुजे। 'भुजोऽनवने' इत्यात्मनेपदम् ॥ ७ ॥

अहमेव मतो महीपतेरिति सर्वः प्रकृतिष्वचिन्तयत्।
उदधेरिव निम्नगाशतेष्वभवन्नास्य विमानना क्वचित् ॥ ८ ॥

अहमिति । प्रकृतिषु प्रजासु मध्ये सर्वोऽपि जनः । अथवा प्रकृतिभिरयस्या-हमित्येवैनामयः । स्वयमपि तु पश्यम् । सर्वोऽपि जनः प्रकृतिष्वहमेव महीपतेर्मतो महीपतिना मन्यमानः। मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इति वर्तमाने क्तः। "क्तस्य च वर्तमाने" इति षष्ठी । इत्यचिन्तयदमन्यत । उदधेर्निम्नगाशतेभिवास्य नृपस्य कर्तुः। कर्तृ कर्मणोः कृति' इति कर्तरि षष्ठी । कस्मिन्नपि जनविषये विमाननाऽवमनना तिरस्कारो नाभवत् । यतो न कश्चिदवमन्यतेऽतः सर्वोऽप्यहमेवास्य मत इत्यमन्यतेत्यर्थः॥८॥

न खरो न च भूयसा मृदुः पवमानः पृथिवीरुहामिव ।
स पुरस्कृतमध्यमक्रमो नमयामास नृपाननुद्धरन् ॥ ९ ॥

नेति । स नृपो भूयसा बाहुल्येन खरस्तीक्ष्णो न । भूयसा मृदुरतिमृदुरपि न । किन्तु पुरस्कृतमध्यमक्रमः सन् मध्यमपरिपाटीमवलम्ब्येत्यर्थः । पवमानो वायुः पृथिवीरुहांस्तरूनिव । नृपाननुद्धरन्ननुत्पाटयन्नेव नमयामास । अत्र कामन्दकः— मृदुरेवावमन्येत तीक्ष्णादुद्विजते जनः । तीक्ष्णश्चैव मृदुश्चैव प्रजानां स च सम्मतः ॥ इति ॥ ९ ॥

अथ वीक्ष्य रघुः प्रतिष्ठितं प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ।
विषयेषु विनाशधर्मसु त्रिदिवस्थेष्वपि निःस्पृहोऽभवत् ॥ १० ॥

अथेति । अथ रघुरात्मजं पुत्रमात्मवत्तया निर्विकारमनस्कतयेत्यर्थः । तदुक्तं पाविष्कृतिर्विकारैर्यः सत्त्वमुच्यते । न स्वभावात्सत्त्ववानुच्यः" इत्युत्तरत्वमात्मवत्ताम् । प्रकृतिष्वमात्यादिषु प्रतिष्ठितं स्थमूलं वीक्ष्य ज्ञात्वा विनाशो धर्मो येषां तेषु विनाशधर्मसु, अस्थिरेष्वित्यर्थः । "धर्मादनिच्केवलात्" इत्यनिच्प्रत्ययः समासान्तः । त्रिदिवस्थेषु स्वर्गस्थेष्वपि विषयेषु शब्दादिषु निःस्पृहो निर्मितेच्छोऽभवत् ॥ १० ॥

कुलधर्मश्चायमित्याह—

गुणवत्सुतरोपितश्रियः परिणामे हि दिलीपवंशजाः ।
पदवीं तरुवल्कवाससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे ॥ ११ ॥

गुणवदिति । दिलीपवंशजाः परिणामे वार्धके गुणवत्सुतेषु रोपितश्रियः स्थापितलक्ष्मीकाः प्रयताश्च सन्तः । तरुवल्कान्येव वासांसि येषां तेषां संयमिनां यतीनां पदवीं प्रपेदिरे यस्मात्तस्मादस्यापीदमुचितमित्यर्थः ॥ ११ ॥

तमरण्यसमाश्रयोन्मुखं शिरसा वेष्टनशोभिना सुतः ।
पितरं प्रणिपत्य पादयोरपरित्यागमयाचतात्मनः ॥ १२ ॥

तमिति । अरण्यसमाश्रयोन्मुखं वनगमनोद्युक्तम् । अत्र मनुः "गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः । सापत्यो निरपत्यो वा तदारण्यं समाश्रयेत्" ॥ पितरं तं रघुं प्रणतोऽजः । वेष्टनशोभिनोष्णीषमनोहरेण शिरसा पादयोः प्रणिपत्य । आत्मनोऽपरित्यागमयाचत । मां परित्यज्य न गन्तव्यमिति प्रार्थितवानित्यर्थः ॥ १२ ॥

रघुरश्रुमुखस्य तस्य तत्कृतवानीप्सितमात्मजप्रियः ।
न तु सर्प इव त्वचं पुनः प्रतिपेदे व्यपवर्जितां श्रियम् ॥ १३ ॥

रघुरिति । आत्मजप्रियः पुत्रवत्सलो रघुः । अश्रूणि मुखे यस्य तस्याश्रुमुखस्याजस्य तदपरित्यागरूपमीप्सितमभिलषितं कृतवान् । किन्तु सर्पस्त्वचमिव व्यपवर्जितां त्यक्तां श्रियं पुनर्न प्रतिपेदे न प्राप ॥ १३ ॥

स किलाश्रममन्त्यमाश्रितो निवसन्नावसथे पुराद्बहिः ।
समुपास्यत पुत्रभोग्यया स्नुषयेवाविकृतेन्द्रियः श्रिया ॥ १४ ॥

स इति । स रघुः किलान्त्यमाश्रमं प्रव्रज्यामाश्रितः पुराद्बहिरावसथे स्थाने निवसन्नविकृतेन्द्रियो जितेन्द्रियः सन्नित्यर्थः । अत एव स्नुषयेव वध्वेव पुत्रभोग्यया । न स्वभोग्यया । श्रिया समुपास्यत शुश्रूषितः । जितेन्द्रियस्य तस्य स्नुषयेव श्रियापि पुत्रपत्न्येवोपकरणादिशुश्रूषाव्यतिरेकेण न किञ्चिदपेक्षितमासीदित्यर्थः । अत्र यद्यपि "ब्राह्मणाः प्रव्रजन्ति" इति श्रुतेः "आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद्गृहात्" इति मनुस्मरणात् । "मुखजानामयं धर्मो यद्विष्णोर्लिङ्गधारणम् । बाहुजातोरुजातानामयं धर्मो न विद्यते" ॥ इति निषेधाच्च ब्राह्मणस्यैव प्रव्रज्या न क्षत्रियादेरित्याहुः तथापि "यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रव्रजेत्" इत्यादिश्रुतेस्त्रैवर्णिकसाधारण्यात् । "त्रयाणां वर्णानां वेदमधीत्य चत्वार आश्रमाः" इति सूत्रकारवचनात् । 'ब्राह्मणः क्षत्रियो वापि वैश्यो वा प्रव्रजेद्गृहात्' इति स्मरणात् । 'मुखजानामयं धर्मो वैष्णवं लिङ्गधारणम् । बाहुजातोरुजातानां त्रिदण्डं न विधीयते' इति निषेधस्य त्रिदण्डविषयत्वदर्शनाच्च क्षत्रियादीनामपि संन्यासाधिकारमाहुः केचित् त्रैवर्णिकाधिकारं प्रतिपेदिरे । तथा सति "स किलाश्रममन्त्यमाश्रितः" इत्यत्रापि यतिनाश्रमेण पक्षो विवक्षित इति प्रतीमः । अन्यथा वानप्रस्थाश्रमपरतया व्याख्याने "निर्दधे विधिवदस्य नैष्ठिकं यतिभिः सार्धमनग्निमग्निचित्" इति वक्ष्यमाणाग्निसंस्कारेण विरोधः स्यात् । अग्निसंस्काररहितस्य यत्याश्रमस्यैवाभावात् इत्यलं प्रसङ्गेन ॥ १४ ॥

प्रशमस्थितपूर्वपार्थिवं कुलमभ्युद्यतनूतनेश्वरम् ।
नभसा निभृतेन्दुना तुलामुदितार्केण समारुरोह तत् ॥ १५ ॥

प्रशमेति । प्रशमे स्थितः पूर्वपार्थिवो रघुर्यस्य तत् । अभ्युद्यतोऽभ्युदितो नूतनेश्वरोऽजो यस्य तत् । ईदृशं कुलं निभृतेन्दु नाऽऽसन्नास्तमयचन्द्रेणोदितार्केण प्रकटितसूर्येण च नभसा तुलां सादृश्यं समारुरोह प्राप । न च नभसा तुल्य- मित्यत्र "तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयान्यतरस्याम्" इत्यनेन प्रतिषेधस्तुलोपमा- भ्यां । तस्य सदृशवाचितुलाशब्दविषयत्वात् । "कृष्णस्य तुला नास्ति" इति प्रयोगात् । अस्य च सादृश्यवाचित्वात् ॥ १५ ॥

यतिपार्थिवलिङ्गधारिणौ ददृशाते रघुराघवौ जनैः ।
अपवर्गमहोदयार्थयोर्भुवमंशाविव धर्मयोर्गतौ ॥ १६ ॥

यतीति । यतिर्भिक्षुः । पार्थिवो राजा । तयोर्लिङ्गधारिणौ रघुराघवौ रघुतत्सुतौ । अपवर्गमहोदयार्थयोर्मोक्षाभ्युदयफलयोर्धर्मयोः । निवर्तकप्रवर्तकरूपयोरित्यर्थः । भुवं गतौ अंशावेकदेशाववतीर्णाविव । जनैर्ददृशाते दृष्टौ ॥ १६ ॥

अजिताधिगमाय मन्त्रिभिर्युयुजे नीतिविशारदैरजः ।
अनपायिपदोपलब्धये रघुराप्तैः समियाय योगिभिः ॥ १७ ॥

अजेति । अजोऽजिताधिगमायाजितपदप्राप्तये नीतिविशारदैर्नीतिज्ञैर्मन्त्रिभि- र्युयुजे सङ्गतः । रघुरप्यनपायिपदस्योपलब्धये मोक्षस्य प्राप्तये यथार्थदर्शिनो यथार्थ- वादिन आप्तास्तैर्योगिभिः समियाय सङ्गतः । उभयत्राप्युपायचिन्तार्थमिति शेषः ॥ १७ ॥

नृपतिः प्रकृतीरवेक्षितुं व्यवहारासनमाददे युवा ।
परिचेतुमुपांशु धारणां कुशपूतं प्रवयास्तु विष्टरम् ॥ १८ ॥

नृपतिरिति । युवा नृपतिरजः प्रकृतीः प्रजाः अवेक्षितुम्, कृत्याकृत्यपरि- ज्ञानार्थमित्यर्थः । व्यवहारासनं धर्मासनमाददे स्वीचकार । "व्यवहारान्नृपः पश्येत्" इति याज्ञवल्क्यस्मरणम् । प्रवयाः स्थविरो नृपती रघुस्तु । 'प्रवयाः स्थविरो वृद्धः' इत्य- मरः । धारणां चित्तस्यैकाग्रतां परिचेतुमभ्यसितुमुपांशु विजने । 'उपांशु विजने प्रोक्तम्' इति हलायुधः । कुशैः पूतं विष्टरमासनमाददे । 'यथास्थितमर्थयुक्ते मनस- स्यभिराममपि । धारणा प्रोच्यते सद्भिर्योगमार्गविचारदैः' इति यादवः ॥ १८ ॥

अनयत्प्रभुशक्तिसम्पदा वशमेको नृपतीननन्तरान् ।
अपरः प्रणिधानयोग्यया मरुतः पञ्च शरीरगोचरान् ॥ १९ ॥

अनयदिति । इतरोऽन्यतरः अज इत्यर्थः । अनन्यतरास्त्रमूलमनन्तरान्पञ्च वीन्यावन्यपाणिप्राणादीन्प्रमुखाक्षिसम्भवा योगादगमहिम्ना वशं स्वाधीनताम् अनयत् । योगी दम्भो वर्ज मैव प्रभुशक्तिः प्रकीर्तिता इति मिताक्षरायाम् । अपरो रघुः प्रणिधानयोगवशा समाधिस्थापनेन । शौणात्मनाशार्ङ्गशौर्यवतोः इति विश्वः । शरीरगो-चरान्हेतान्प्राणादीन्पञ्च मरुतः प्राणादीन्वशमनयत् । प्राणोऽपानः समानश्चोदानव्यानौ च वायवः । शरीरस्थाः इत्यमरः ॥ १ ॥

अकरोदचिरेश्वरः क्षितौ द्विषदारम्भफलानि भस्मसात् ।
इतरो दहने स्वकर्मणां ववृते ज्ञानमयेन वह्निना ॥ २० ॥

अकरोदिति । अचिरेश्वरोऽजः क्षितौ द्विषतामारम्भाः कर्माणि तेषां फलानि भस्मसादकरोत्साकल्येन भस्मीकृतवान् । 'विभाषा साति कार्त्स्न्ये" इति साति प्रत्ययः । इतरो रघुर्ज्ञानमयेन तत्त्वज्ञानप्रचुरेण वह्निना पावकेन करणेन स्वकर्मणां अचरीकृतानां दहने भस्मीकरणे ववृते । स्वकर्माणि दग्धुं प्रवृत्त इत्यर्थः । 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन" इति गीतावचनात् ॥ १ ॥

पणबन्धमुखान्गुणानजः षडुपायुङ्क्त समीक्ष्य तत्फलम् ।
रघुरप्यजयद्गुणत्रयं प्रकृतिस्थं समलोष्टकाञ्चनः ॥ २१ ॥

पणबन्धेति । पणबन्धः सन्धिः इति कौटिल्यः । अजः पणबन्धमुखान्स न्ध्यादीन्षड्गुणान् । सन्धिर्ना विग्रहो यानमासनं द्वैधमाश्रयः । षड्गुणाः इत्यमरः । तत्फलं तेषां गुणानां फलं समीक्ष्यालोच्योपायुङ्क्त । फलिष्यन्तमेव गुणं प्रायुङ्क्तेत्यर्थः । "प्रोपाभ्यां युजेरयज्ञपात्रेषु" इत्यात्मनेपदम् । समलोष्टकाञ्चनः समलोष्टाश्मकाञ्चनः च यस्य स समलोष्टकाञ्चनः मि इत्यर्थः । 'लोष्टानि लेष्टवः पुंसि' इत्यमरः । रघुरपि गुणत्रयं सत्त्वादिकम् । गुणाः सत्त्वं रजस्तमः इत्यमरः । प्रकृतौ साम्यावस्थायामेव तिष्ठतीति प्रकृतिस्थं पुनर्निरवयवं यथा तथाऽजयत् ॥ २१ ॥

न नवः प्रभुराफलोदयात्स्थिरकर्मा विरराम कर्मणः ।
न च योगविधेर्नवेतरः स्थिरधीरा परमात्मदर्शनात् ॥ २२ ॥

नेति । स्थिरकर्मा फलोदयकर्मकारी नवः प्रभुरजः आफलोदयात्फलसिद्धि पर्यन्तं कर्मण आरम्भाद्विरराम न निवृत्तः । 'जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानम्' इत्यपादानात्पञ्चमी । 'व्याङ्परिभ्यो रमः" इति परस्मैपदम् । स्थिरधीर्नि श्चलचित्तः । उक्तं गीतायाम्— 'दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः । वीतरागभय

क्लीबः स्थिरपौरुषमित्यमरः" ॥ अथेतरो रघुश्चापरमात्मदर्शनात्परमात्मसाक्षात्कारपर्यन्तं बौद्धविधेरैक्यानुसंधानाच्च विरराम ॥ २२ ॥

इति शत्रुषु चेन्द्रियेषु च प्रतिषिद्धप्रसरेषु जाग्रतौ ।
प्रसितावुदयापवर्गयोरुभयीं सिद्धिमुभाववापतुः ॥ २३ ॥

इतीति । इत्येवं प्रतिषिद्धः प्रसरः स्वार्थप्रवृत्तिर्येषां तेषु शत्रुषु चेन्द्रियेषु च जाग्रतावप्रमत्तावुदयापवर्गयोरभ्युदयमोक्षयोः प्रसितावासक्तौ । 'तत्परे प्रसितासक्तौ' इत्यमरः । उभावजरघू उभयीं द्विविधामभ्युदयमोक्षरूपाम् । 'उभादुदात्तो नित्यम्' इति तयपोऽयजादेशः । 'टिड्ढाणञ्—' इति ङीप् । सिद्धिं फलमवापतुः । उभावुभे सिद्धी यथासंख्यमवापतुरित्यर्थः ॥ २३ ॥

अथ काश्चिदजव्यपेक्षया गमयित्वा समदर्शनः समाः ।
तमसः परमापदव्ययं पुरुषं योगसमाधिना रघुः ॥ २४ ॥

अथेति । अथ रघुः समदर्शनः सर्वभूतेषु समदृष्टिः सन्नजव्यपेक्षयाऽजमनुरोधेन काश्चित्समाः कतिचिद्वत्सरान् । 'समा वर्षं वत्सरम्' इति विश्वः । गमयित्वा नीत्वा । योगसमाधिनैकाग्र्यसम्पादनेन । "संयोगो योग इत्युक्तो जीवात्मपरमात्मनोः" इति वसिष्ठः । अव्ययमविनाशिनं तमसः परमविद्यायाः परम् मायातीतमित्यर्थः । अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या इति योगशास्त्रे । पुरुषं परमात्मानमापत्प्राप सायुज्यं प्राप इत्यर्थः ॥ २४ ॥

श्रुतदेहविसर्जनः पितुश्चिरमश्रूणि विमुच्य राघवः ।
विदधे विधिमस्य नैष्ठिकं यतिभिः सार्धमनग्निमग्निचित् ॥ २५ ॥

श्रुतेति । अग्निचिदग्निं चितवानाहिताग्निः । 'अग्नौ चेः' इति क्विप्प्रत्ययः । राघवोऽजः पितुः श्रुतदेहविसर्जन आकर्णितपितृतनुत्यागः सन्नश्रूणि बाष्पाणि चिरं विमुच्य विसृज्यास्य पितुरनग्निम् अग्निसंस्काररहितमित्यर्थः । नैष्ठिकं निष्ठायामन्त्ये भवं विधिमाचारमन्त्येष्टिं यतिभिः संन्यासिभिः सार्धं सह विदधे चक्रे । अनग्निविधिमित्यत्र शौनकः—"सर्वसङ्गनिवृत्तस्य ध्यानयोगरतस्य च । न तस्य दहनं कार्यं नैव पिण्डोदकक्रिया ॥ निदध्यात्प्रणवेनैव बिले भिक्षोः कलेवरम् । प्रोक्षणं खननं चैव सर्वं तेनैव कारयेत्" ॥ इति ॥ २५ ॥

अकरोत्स तदौर्ध्वदैहिकं पितृभक्त्या पितृकार्यकल्पवित् ।
न हि तेन पथा तनुत्यजस्तनयावर्जितपिण्डकाङ्क्षिणः ॥ २६ ॥

अकरोदिति । पितुरजस्य तदात्मजस्य आत्मविद्विमलस्य । सोऽजः पितुम-
स्या पितरि प्रेम्णा करोतेन न पितुः परलोकसुखापेक्षया । मुक्तत्वादिति भावः ।
तस्य रघोरौर्ध्वदेहिकम् । देहादूर्ध्वं भवतीति तत्पिण्डोदकदानादिकमकरोत् ।
"ऊर्ध्वं देहाच्च" इति वक्तव्यात्ठञ्प्रत्ययः । अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धिः । ननु
कर्म मतिरिव भक्त्यापि कस्मात् कृतमित्याशङ्क्याह—महीति । तेन यथा
योगस्थेन मार्गेण तनुत्यजः शरीरत्यागिनः पुत्रकल्पितं सर्वं पिण्डं
नाहरन्तीति तथोक्ता न हि भवन्ति ॥ २६ ॥

स परार्ध्यगतेरशोच्यतां पितुरुद्दिश्य सदर्थवेदिभिः ।
शमिताधिरधिज्यकार्मुकः कृतवानप्रतिशासनं जगत् ॥ २७ ॥

स इति । परार्ध्यगतेः प्रशस्तगतेः प्राप्तमोक्षस्य पितुरशोच्यतामशोचनीयत्व
मुद्दिश्याभिलक्ष्य । शोके न कर्तव्य इत्युपदिश्येत्यर्थः । "परिणामे विपत्ते तु पतिते
चात्मवेश्मनि । कार्यो न शोके ज्ञातीनामन्यथा दोषसम्भवः" इति स्मृतेरस्मरणात् ।
सदर्थवेदिभिः परमार्थवेदिभिः शमिताधिर्निवारितमनोव्यथः । "पुंस्याधिर्मानसी
व्यथा" इत्यमरः । सोऽधिज्यकार्मुकः अधिज्यमारोपितमौर्वीकं कार्मुकं यस्य स
तथोक्तः सन् अप्रतिशासनमविद्यमानप्रतिशासनं द्वितीयाज्ञारहितम् आत्माज्ञावशवर्ति
कृतवांश्चकार ॥ २७ ॥

क्षितिरिन्दुमती च भामिनी पतिमासाद्य तमग्र्यपौरुषम् ।
प्रथमा बहुरत्नसूरभूदपरा वीरमजीजनत्सुतम् ॥ २८ ॥

क्षितिरिति । क्षितिर्मही भामिनी कामिनीन्दुमती च । भामिनी कामिनी च
इति हलायुधः । अग्र्यपौरुषं महापराक्रममुत्कृष्टभोगशक्तिं च तमजं पतिमासाद्य
प्राप्य । तत्र प्रथमा क्षितिः बहूनि रत्नानि श्रेष्ठवस्तूनि सूत इति बहुरत्नसूरभूत् ।
रत्नं स्वजातिश्रेष्ठेऽपि इत्यमरः । अपरेन्दुमती वीरं विशेषेण शत्रून् ईरयति कम्पयती
ति वीरस्तं सुतमजीजनज्जनयति स्म । जनतेर्ण्यन्तात् लुङि रूपम् । सहोक्त्या सारूप्यमुच्यते ॥ २८ ॥

किनामधेयोऽसावत आह—

दशरश्मिशतोपमद्युतिं यशसा दिक्षु दशस्वपि श्रुतम् ।
दशपूर्वरथं यमाख्यया दशकण्ठारिगुरुं विदुर्बुधाः ॥ २९ ॥

दशेति । दश रश्मिशतानि यस्य स दशरश्मिशतः सूर्यः । स उपमा यस्याः
सा दशरश्मिशतोपमा द्युतिर्यस्य तम् । यशसा करणेन दशस्वपि दिक्षु श्रुतं

प्रभवम्। दशकण्ठारेः रावणारेः रामस्य गुरुं पितरं यं सुतम्। आत्मना नाम्ना दशपूर्वो दशशब्दपूर्वो रथो रथशब्दस्तम् दशरथमित्यर्थः। बुधा विद्वांसो विदुर्वदन्ति। 'विदो लटो वा' इति झेर्जुसादेशः ॥ २९ ॥

ऋषिदेवगणस्वधाभुजां श्रुतयागप्रसवैः स पार्थिवः।
अनृणत्वमुपेयिवान्बभौ परिधेर्मुक्त इवोष्णदीधितिः ॥ ३० ॥

ऋषीति। श्रुतयागप्रसवैरध्ययनयज्ञसन्तानैः करणैः यथासंख्यमृषीणां देवग-णानां स्वधाभुजां पितॄणामनृणत्वमृणविमुक्तत्वमुपेयिवान्प्राप्तवान्। "ऋषेः देवस्य यज्ञेन पितॄणां दानकर्मणा। अन्ततस्त्वा पितृलोकमात्मानं ध्यात्वा परिव्रजेत्" ॥ एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारी वा' इति श्रुतेः। स पार्थिवोऽनृणः परिधेः परिवेषात्। 'परिवेषस्तु परिधिः' इत्यमरः। मुक्तो निर्गतः कर्मकर्ता। उष्णदीधितिः सूर्य इव। बभौ दिदीपे। इत्युपमा ॥ ३० ॥

बलमार्तभयोपशान्तये विदुषां सत्कृतये बहुश्रुतम्।
वसु तस्य विभोर्न केवलं गुणवत्तापि परप्रयोजना ॥ ३१ ॥

बलमिति। तस्य विभोः प्रभोः केवलं वसु धनमेव परप्रयोजनं परोपकारकं नाभूत्। किन्तु गुणवत्तापि गुणित्वमपि परप्रयोजना परेषामन्येषां प्रयोजनं यस्याः सा। विभ्वादायत्तेन प्राधान्याद्गुणवत्ताया विशेषणं बलमित्यत्र सत्कृतीत्यम्। तथा हि। बलं पीड्यमानानामार्तानामभयस्योपशान्तये निवेशाय न तु स्वार्थं परपीडनाय वा। बहु भूरि श्रुतं विद्या विदुषां सत्कृतये सत्काराय। न तूत्सेकाय बभूव। तस्य धनं परोपभोगीति किं वक्तव्यम्। बलश्रुतादयोऽपि गुणाः परोपभोगिन इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

स कदाचिदवेक्षितप्रजः सह देव्या विजहार सुप्रजाः।
नगरोपवने शचीसखो मरुतां पालयितेव नन्दने ॥ ३२ ॥

स इति। अवेक्षितप्रजोऽनुलोमवर्तनेनानुरंजितप्रजः। "नित्यमवेक्षितप्रजापेक्षो दम्पत्योरुभयम्। न केवलं सैव इति भावः। शोभना प्रजा यस्यासौ सुप्रजाः सुपुत्र-वान्। पुत्रन्यस्तभार इति भावः। सोऽजः कदाचिद्देव्या महिष्येन्दुमत्या सह नगरो-पवने नन्दने नन्दनाख्येऽमरावत्युपवनाख्ये शचीसखः शच्या सहचरः। मरुतां देवानां पालयितेन्द्र इव। विजहार विचिक्रीड ॥ ३२ ॥

अथ रोधसि दक्षिणोदधेः श्रितगोकर्णनिकेतमीश्वरम्।
उपवीणयितुं ययौ रवेरुदयावृत्तिपथेन नारदः ॥ ३३ ॥

अथेति । अथ दक्षिणस्योदधेः समुद्रस्य रोधसि तीरे श्रितगोकर्णनिकेतमपि श्रितगोकर्णाख्यस्थानमीश्वरं शिवमुपवीणयितुं वीणयोपसमीपे गातुम् । 'सत्यापपाशरूपवीणातूलश्लोकसेनालोमत्वचवर्मवर्णचूर्णचुरादिभ्यो णिच्' इत्यनेन वीणाशब्दादुपसमासार्थे णिच्प्रत्ययः । ततस्तुमुन् । नारदः नरस्यायं नारं तद् ददाति खण्डयति कलहदानात् इति नारदः रवेः सूर्यस्य सम्बन्धिनोदयावृत्तिपथेनाकाशमार्गेण ययौ जगाम । सूर्योपगमनेनास्यातिवेगत्वमुच्यते ॥ ३३ ॥

कुसुमैर्ग्रथितामपार्थिवैः स्रजमातोद्यशिरोनिवेशिताम् ।
अहरत्किल तस्य वेगवानधिवासस्पृहयेव मारुतः ॥ ३४ ॥

कुसुमैरिति । अपार्थिवैरभौमैः दिव्यैरित्यर्थः । कुसुमैर्ग्रथितां रचिताम् । नारदस्यातोद्यस्य वाद्यस्य वीणायाः शिरस्यग्रे निवेशिताम् । 'चतुर्विधमिदं वाद्यं वादित्रातोद्यनामकम्' इत्यमरः । स्रजं मालां वेगवान्मारुतः । अधिवासे वासनायां स्पृहयेव । स्रजा स्वाङ्गं संस्कर्तुमित्यर्थः । 'संस्कारो गन्धमाल्याद्यैर्यः स्यात्तदधिवासनम्' इत्यमरः । अहरत्किल जहारेति ॥ ३४ ॥

भ्रमरैः कुसुमानुसारिभिः परिकीर्णा परिवादिनी मुनेः ।
ददृशे पवनावलेपजं सृजती बाष्पमिवाञ्जनाविलम् ॥ ३५ ॥

भ्रमरैरिति । कुसुमानुसारिभिः पुष्पानुयायिभिर्भ्रमरैरलिभिः परिकीर्णा व्याप्ता मुनेर्नारदस्य परिवादिनी वीणा । 'वीणा तु वल्लकी । विपञ्ची सा तु तन्त्रीभिः सप्तभिः परिवादिनी ॥' इत्यमरः । पवनस्य वायोरवलेपोऽधिक्षेपस्तज्जमपमानजेन कज्जलेनाविलं कलुषं बाष्पमश्रु सृजति मुञ्चतीव ददृशे दृष्टा । भ्रमराणां साञ्जनबाष्पबिन्दुसादृश्यं विवक्षितम् । 'वा भ्रंशस्य' इति वर्तमाने "बाष्पोष्मभ्यामुद्वमने" इति शुभिकल्पः ॥ ३५ ॥

अभिभूय विभूतिमार्तवीं मधुगन्धातिशयेन वीरुधाम् ।
नृपतेरमरस्रगाप सा दयितोरुस्तनकोटिसुस्थितिम् ॥ ३६ ॥

अभिभूयेति । साऽमरस्रग्दिव्यमाल्या मधुगन्धयोर्मकरन्दसौरभयोरतिशयेनाधिक्येन । वीरुधां लतानाम् । 'लता प्रतानिनी वीरुत्' इत्यमरः । ऋतोः प्राप्तामार्तवीं ऋतुसम्बन्धिनीं विभूतिं समृद्धिमभिभूय तिरस्कृत्य नृपतेरजस्य दयितायाः इन्दुमत्या ऊर्वोरिवाग्र्यो स्तनयोर्ये कोटी चूचुके तयोः सुस्थितिं शोभनस्थाने पतितत्वात्प्रशस्तां स्थितिं स्थानमाप प्राप्ता ॥ ३६ ॥

क्षणमात्रसखीं सुजातयोः स्तनयोस्तामवलोक्य विह्वला ।
निमिमील नरोत्तमप्रिया हृतचन्द्रा तमसेव कौमुदी ॥ ३७ ॥

क्षणमात्रेति । सुजातयोः सुजन्मनोः सुन्दरयोरित्यर्थः । स्तनयोः क्षणमात्रं सखीं सखीमिव स्थिताम्, सुजातत्वसाधर्म्यात्सखीत्वं स्तनसखीत्वमिति भावः । तां स्रजमवलोक्य विह्वला परवशा नरोत्तमप्रियेन्दुमती तमसा राहुणा । 'तमस्तु राहुः स्वर्भानुः' इत्यमरः । हृतचन्द्रा कौमुदी चन्द्रिकेव निमिमील मुमोह, ममारेत्यर्थः । 'निमीलो दीर्घनिद्रा च' इति हलायुधः । कौमुद्या निमीलनं प्रतिपत्तव्यम् ॥ ३७ ॥

वपुषा करणोज्झितेन सा निपतन्ती पतिमप्यपातयत् ।
ननु तैलनिषेकबिन्दुना सह दीपार्चिरुपैति मेदिनीम् ॥ ३८ ॥

वपुषेति । करणैरिन्द्रियैरुज्झितेन मुक्तेन । 'करणं साधकतमं क्षेत्रगात्रेन्द्रियेष्वपि' इत्यमरः । वपुषा निपतन्ती सेन्दुमती पतिमजमप्यपातयत्पातयति स्म । तथा हि । निषिच्यत इति निषेकः तैलस्य निषेकस्तैलनिषेकः क्षरत्तैलमित्यर्थः । तस्य बिन्दुना सह दीपार्चिर्दीपज्वाला मेदिनीं भुवमुपैति ननु प्राप्नोत्येव । अत्रावधारणे । 'प्रश्नावधारणानुज्ञानुनयामन्त्रणे ननु' इत्यमरः । इन्दुमत्या दीपार्चिरुपमानम् । अजस्य तैलबिन्दुः । तत एव तस्या जीवितसमाप्तिस्तस्य जीवितशेषश्च सूच्यते ॥ ३८ ॥

उभयोरपि पार्श्ववर्तिनां तुमुलेनार्तरवेण वेजिताः ।
विहगाः कमलाकरालयाः समदुःखा इव तत्र चुक्रुशुः ॥ ३९ ॥

उभयोरिति । उभयोर्दम्पत्योः पार्श्ववर्तिनां परिजनानां तुमुलेन सङ्कुलेनार्तरवेण करुणस्वनेन वेजिता भीताः कमलाकरालयाः सरःस्थिता विहगाः पक्षिणोऽपि तत्रोपवने समदुःखा इव तत्पार्श्ववर्तिनां समानशोका इव चुक्रुशुः क्रोशन्ति स्म ॥ ३९ ॥

नृपतेर्व्यजनादिभिस्तमो नुनुदे सा तु तथैव संस्थिता ।
प्रतिकारविधानमायुषः सति शेषे हि फलाय कल्पते ॥ ४० ॥

नृपतेरिति । नृपतेरजस्य तमोऽज्ञानं व्यजनादिभिः साधनैर्नुनुदेऽपसारितम् । आदिशब्देन जलसेककर्पूरक्षोदादयो गृह्यन्ते । सा त्विन्दुमती तथैव संस्थिता मृता । तथा हि । प्रतिकारविधानं चिकित्साकरणमायुषो जीवितकालस्य शेषे सति विद्यमाने । 'आयुर्जीवितकालो ना' इत्यमरः । फलाय सिद्धये कल्पते आरोग्याय भवति । क्लृपि सम्पद्यमाने च इति चतुर्थी । अन्यथा नृपतेरायुःशेषसद्भावा-त्प्रतीकारस्य साफल्यम् । तस्यास्तु तदभावान्नैष्फल्यमित्यर्थः ॥ ४० ॥

प्रतियोजयितव्यवल्लकीसमवस्थामथ सत्त्वविप्लवात् ।
स निनाय नितान्तवत्सलः परिगृह्योचितमङ्कमङ्गनाम् ॥ ४१ ॥

प्रतीति । अथ सत्त्वस्य चैतन्यस्य विप्लवाद्विनाशाद्धेतोः । 'द्रव्यासुव्यवसायेषु सत्त्वम्' इत्यमरः । प्रतियोजयितव्या तन्त्रिभिर्योजनीया न तु योजितवल्लकीस्पर्शा। या वल्लकी वीणा तस्याः समावस्था दशा यस्यास्तामङ्गनां वनितां नितान्तवत्सलोऽतिप्रेमवान्सोऽजः परिगृह्य हस्ताभ्यां गृहीत्वोचितं परिचितमङ्कमुत्सङ्गं निनाय नीतवान् । वल्लकीपक्षे तु सत्त्वं तन्त्रीष्ववस्थानमवधानं पक्षमपविरोधः ॥ ४१ ॥

पतिरङ्कनिषण्णया तया करणापायविभिन्नवर्णया ।
समलक्ष्यत बिभ्रदाविलां मृगलेखामुषसीव चन्द्रमाः ॥ ४२ ॥

पतिरिति । पतिरजोऽङ्कनिषण्णयोत्सङ्गस्थितया करणानामिन्द्रियाणां तदुपलक्षितस्य चैतन्यस्य वा अपायेनापगमेन हेतुना विभिन्नवर्णया विच्छायया तया । 'इत्थंभूतलक्षणे' इत्यनेन तृतीया । उषसि प्रत्यूषकाले आविलां मलिनां मृगलेखां कलङ्करूपं मृगरेखारूपं बिभ्रच्चन्द्रमा इव । समलक्ष्यतादृश्यत इत्युपमा ॥ ४२ ॥

विललाप स बाष्पगद्गदं सहजामप्यपहाय धीरताम् ।
अभितप्तमयोऽपि मार्दवं भजते कैव कथा शरीरिषु ॥ ४३ ॥

विललापेति । सोऽजः सहजां स्वाभाविकीमपि धीरतां धैर्यमपहाय विहाय बाष्पेण कण्ठगतेन गद्गदं विशीर्णाक्षरं यथा तथा अनिमात्रमनुबन्धीभूतशब्दं विललाप परिदेवितवान् । 'विलापः परिदेवनम्' इत्यमरः । धीरस्य कुतः शोक इति चेदत आह—अभितप्तमभितप्तमयो लोहमयोऽपि मार्दवं मृदुत्वमवैरत्वं च भजते प्राप्नोति । शरीरिषु देहिषु । अभितप्तेष्विति शेषः । विषये कैव कथा वार्ता अनुक्तसिद्धमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

कुसुमान्यपि गात्रसंगमात्प्रभवन्त्यायुरपोहितुं यदि ।
न भविष्यति हन्त साधनं किमिवान्यत्प्रहरिष्यतो विधेः ॥ ४४ ॥

कुसुमानीति । कुसुमानि पुष्पाण्यपि । अतिमृदूनि नितान्तमार्दवयोगीनीत्यर्थः । गात्रसंगमाद्देहसंसर्गादायुरपोहितुमपहर्तुं प्रभवन्ति यदि । हन्त विषादे । 'हन्त हर्षेऽनुकम्पायां वाक्यारम्भविषादयोः' इत्यमरः । प्रहरिष्यतो हन्तुमिच्छतो विधेर्दैवस्यान्यत्कुसुमव्यतिरिक्तं किमिव वस्तु । इवशब्दो वाक्यालंकारे, शेषमित्यर्थः । साधनं प्रहरणं न भविष्यति न भवेत् सर्वमपि साधनं भविष्यतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

अथवा मृदु वस्तु हिंसितुं मृदुनैवारभते प्रजान्तकः ।
हिमसेकविपत्तिरत्र मे नलिनी पूर्वनिदर्शनं मता ॥ ४५ ॥

अथवेति । अथवा पक्षान्तरे । प्रजान्तकः यमो मृदु कोमलं वस्तु मृदुनैव वस्तुना हिंसितुं हन्तुमारभत उपक्रमते । अत्रार्थे हिमसेकेन तुषारनिष्यन्देन विपत्तिर्मृत्युर्यस्याः सा तथा नलिनी पद्मिनी मे पूर्वं प्रथमं निदर्शनमुदाहरणं मता । द्वितीयं निदर्शनं पुष्पमृत्युरिन्दुमतीति भावः ॥ ४५ ॥

स्रगियं यदि जीवितापहा हृदये किं निहिता न हन्ति माम् ।
विषमप्यमृतं क्वचिद्भवेदमृतं वा विषमीश्वरेच्छया ॥ ४६ ॥

स्रगिति । इयं स्रग्जीवितमपहरतीति जीवितापहा यदि हृदये वक्षसि । "हृदयं स्वान्तं हृन्मानसं मनः" इत्यमरः । निहिता सती मां किं न हन्ति । ईश्वरेच्छया क्वचिद्देशे विषमप्यमृतं भवेत्क्वचिदमृतं वा विषं भवेत्, दैवमेवात्र कारणमित्यर्थः ४६

अथवा मम भाग्यविप्लवादशनिः कल्पित एष वेधसा ।
यदनेन तरुर्न पातितः क्षपिता तद्विटपाश्रिता लता ॥ ४७ ॥

अथवेति । अथवा मम भाग्यस्य विप्लवाद्विपर्ययादेषः स्रगिरूपः । विधेय प्राधान्यात्पुंलिङ्गनिर्देशः । वेधसा विधात्राऽशनिर्वैद्युतोऽग्निः कल्पितः । "दम्भोलिरश निर्द्वयोः" इत्यमरः । यस्मादनेनाप्यशनिना प्रसिद्धाशनिनेव तरुस्तरुस्थानीयः स्वय मेव न पातितः । किन्तु तस्य तरोर्विटपाश्रिता लता वल्ली क्षपिता नाशिता ॥ ४७ ॥

कृतवत्यसि नावधीरणामपराद्धेऽपि यदा चिरं मयि ।
कथमेकपदे निरागसं जनमाभाष्यमिमं न मन्यसे ॥ ४८ ॥

कृतवतीति । मयि चिरं भूरिशोऽपराद्धेऽप्यपराधं कृतवत्यपि । राधेः कर्तरि च । यदा यस्माद्धेतोः । यदेति हेत्वर्थः । "स्वरादौ पठ्यते यदेति हेतौ" इति गणव्या ख्यानात् अवधीरणामवज्ञां न कृतवत्यसि नाकार्षीः । तत्कथमेकपदे तत्क्षणे । स्यात्त त्क्षण एकपदम् इति विश्वः । निरागसं निरपराधमिमं जनम् । इममिति स्वा त्मनिर्देशः मामित्यर्थः । आभाष्यं सम्भाष्यं न मन्यसे न चिन्तयसि ॥ ४८ ॥

ध्रुवमस्मि शठः शुचिस्मिते विदितः कैतववत्सलस्तव ।
परलोकमसंनिवृत्तये यदनापृच्छ्य गतासि मामितः ॥ ४९ ॥

ध्रुवमिति । हे शुचिस्मिते धवलहसिते शठो गूढविप्रियकारी कैतवेन कप टेन च वत्सलः कैतववत्सल इति ध्रुवं सत्यं तव विदितस्त्वया । विज्ञातोऽस्मि "मतिबु

[...]पूजार्थेभ्यश्च" इत्यनेन कर्तरि क्तः । 'क्तस्य च वर्तमाने' इति कर्तरि षष्ठी । कुतः यतस्त्वामाममात् ...पतनमभ्येतोऽस्मात्... पुनरागत्य गतासि ॥ ४९ ॥

दयितां यदि तावदन्वगाद्विनिवृत्तं किमिदं तया विना ।
सहतां हतजीवितं मम प्रबलामात्मकृतेन वेदनाम् ॥ ५० ॥

दयितामिति । इदं मम हतजीवितं कुत्सितं जीवितं तावदादौ दयितामिन्दुमतीमन्वगादन्वगच्छद्यदि अन्वगमदिव । यदप्यर्थे । पूर्वं मूर्च्छितत्वादिति भावः । तर्हि तया दयितया विना किं किमर्थं विनिवृत्तं प्रत्यागतम् । प्रत्यागमनं न युक्तमित्यर्थः । अत एवात्मकृतेन स्वकृतेन विनिवर्तनेन प्रबलामधिकां वेदनां दुःखं सहतां क्षमताम् । स्वयंकृतापराधेषु सहिष्णुतैव शरणमिति भावः ॥ ५० ॥

सुरतश्रमसम्भृतो मुखे ध्रियते स्वेदलवोद्गमोऽपि ते ।
अथ चास्तमिता त्वमात्मना धिगिमां देहभृतामसारताम् ॥ ५१ ॥

सुरतश्रमेति । सुरतश्रमेण सम्भृतो जनितः स्वेदलवोद्गमोऽपि ते तव मुखे ध्रियते वर्तते । अथ च त्वमात्मना स्वरूपेणास्तं नाशमिता प्राप्ता । अतः कारणाद्देहभृतां प्राणिनामिमां प्रत्यक्षामसारतामस्थिरतां धिक् ॥ ५१ ॥

मनसापि न विप्रियं मया कृतपूर्वं तव किं जहासि माम् ।
ननु शब्दपतिः क्षितेरहं त्वयि मे भावनिबन्धना रतिः ॥ ५२ ॥

मनसेति । मया मनसापि तव विप्रियं न कृतपूर्वम् पूर्वं न कृतमित्यर्थः । सुप्सुपेति समासः । किं केन निमित्तेन मां जहासि त्यजसि । नन्वहं क्षितेः शब्दपतिः शब्दत एव पतिः न त्वर्थत इत्यर्थः । भावनिबन्धनाभिप्रायनिबन्धना स्नेहहेतुका मे रतिः प्रेम तु त्वय्येव । अस्तीति शेषः ॥ ५२ ॥

कुसुमोत्खचितान्वलीभृतश्चलयन्भृङ्गरुचस्तवालकान् ।
करभोरु करोति मारुतस्त्वदुपावर्तनशङ्कि मे मनः ॥ ५३ ॥

कुसुमेति । कुसुमैरुत्खचितान्गुम्फितान्वलीभृतो भङ्गुरान् कुटिला इत्यर्थः । भृङ्गरुचो भ्रमरवर्णांस्तवालकांश्चलयन्मारुतः । हे करभोरु करभस दृशोरु । 'मणिबन्धादाकनिष्ठं करस्य करभो बहिः' इत्यमरः । मे मनस्त्वदुपावर्तन शङ्कि तव पुनरागमने शङ्कावत्करोति । त्वदुपावर्तने शङ्कास्यास्तीत्यर्थः ॥ ५३ ॥

तदपोहितुमर्हसि प्रिये प्रतिबोधेन विषादमाशु मे ।
ज्वलितेन गुहागतं तमस्तुहिनाद्रेरिव नक्तमोषधिः ॥ ५४ ॥

तदिति । हे प्रिये ! तत्तस्मात्कारणादाशु मे विषादं दुःखम् । नक्तं रात्रावोषधिस्तृणज्योतिरस्या यथा ज्वलितेन प्रकाशेन तुहिनाद्रेर्हिमालयस्य गुहागतं तमोऽन्धकारमिव प्रतिबोधेन ज्ञानेनापोहितुं निरसितुमर्हसि ॥ ५४ ॥

इदमुच्छ्वसितालकं मुखं तव विश्रान्तकथं दुनोति माम् ।
निशि सुप्तमिवैकपङ्कजं विरताभ्यन्तरषट्पदस्वनम् ॥ ५५ ॥

इदमिति । इदमुच्छ्वसितालकं चलितचूर्णकुन्तलं विश्रान्तकथं निवृत्तसंलापं तव मुखम् । निशि रात्रौ सुप्तं निमीलितं विरतोऽभ्यन्तराभ्यन्तर्वर्तिनो षट्पदानां स्वनो यत्र तत् । नि शब्दभृङ्गमित्यर्थः । एकपङ्कजमद्वितीयं पद्ममिव । मां दुनोति परितापयति ॥ ५५ ॥

शशिनं पुनरेति शर्वरी दयिता द्वन्द्वचरं पतत्रिणम् ।
इति तौ विरहान्तरक्षमौ कथमत्यन्तगता न मां दहेः ॥ ५६ ॥

शशिनमिति । शर्वरी रात्रिः शशिनं चन्द्रं पुनरेति प्राप्नोति । द्वन्द्वीभूय चरतीति द्वन्द्वचरः तं पतत्रिणं चक्रवाकं दयिता चक्रवाकी पुनरेति । इति हेतोस्तौ चन्द्रचक्रवाकौ विरहान्तरक्षमौ विरहावधिसहौ । अन्तरमवकाशावधिपरिधानान्तर्धिभेदतादर्थ्ये इत्यमरः । अत्यन्तगता पुनरागमरहिता त्वं तु कथं न मां दहेर्न सन्तापयेः । अपि तु दहेरेवेत्यर्थः ॥ ५६ ॥

नवपल्लवसंस्तरेऽपि ते मृदु दूयेत यदङ्गमर्पितम् ।
तदिदं विषहिष्यते कथं वद वामोरु चिताधिरोहणम् ॥ ५७ ॥

नवेति । नवपल्लवसंस्तरे नूतनप्रवालास्तरणेऽप्यर्पितं स्थापितं मृदु ते तव यदङ्गं शरीरं दूयेत परितप्तं भवेत् । वामौ सुन्दरावूरू यस्याः सा हे वामोरु । वामं स्यात्सुन्दरे सव्ये इति केशवः । संहितशफलक्षणवामादेश्च इत्यादिनोङ्प्रत्ययः । तदिदमङ्गं चितायाः काष्ठचयस्याधिरोहणं कथं विषहिष्यते वद ॥ ५७ ॥

इयमप्रतिबोधशायिनीं रशना त्वां प्रथमा रहःसखी ।
गतिविभ्रमसादनीरवा न शुचा नानुमृतेव लक्ष्यते ॥ ५८ ॥

इयमिति । त्वं प्रथमाऽऽद्या रहःसखी । सुरतसमयेऽप्यनुयानादिति भावः । गतिविभ्रमसादेन विभ्रमोपरमेण नीरवा निःशब्दा रशना मेखला अप्रतिबोधमपुनरुत्थानं यथा तथा शायिनीम् मृतामित्यर्थः । त्वामनु त्वया सह । तृतीयार्थे

इत्यनुभवस्य कर्मप्रवचनीयत्वात् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया इत्यनेन द्वितीया । यथा योगेन धर्मेण न भवत इति च भवत एवेत्यर्थः । सम्भाव्यनिषेधनिवर्तकौ प्रतिषेधौ ॥ ५८ ॥

कलमन्यभृतासु भाषितं कलहंसीषु मदालसं गतम् ।
पृषतीषु विलोलमीक्षितं पवनाधूतलतासु विभ्रमाः ॥ ५९ ॥
त्रिदिवोत्सुकयाप्यवेक्ष्य मां निहिताः सत्यममी गुणास्त्वया ।
विरहे तव मे गुरुव्यथं हृदयं न त्ववलम्बितुं क्षमाः ॥ ६० ॥

कलमिति त्रिदिवेति । युग्मम् उभयोरेकान्वयः । अन्यभृतासु कोकिलासु कलं मधुरं भाषितं भाषणम् । कलहंसीषु विशिष्टहंसीषु मदालसं मन्थरं गतं गमनम् । पृषतीषु हरिणीषु विलोलमीक्षितं चञ्चला दृष्टिः । पवनेन वायुनाऽऽधूतासु कम्पितासु लतासु विभ्रमा विलासाः । इत्यमी पूर्वोक्ताः कलभाषणादयो गुणाः । एषु कोकिलादिस्थानेष्विति शेषः । त्रिदिवोत्सुकयापि कौतुकेन स्वर्गं प्रति प्रस्थितयापि त्वया मामवेक्ष्य विरहदुःखं विचार्य सत्यं निहिताः मत्प्राणधारणोपायतया स्थापिता इत्यर्थः । तव विरहे गुरुव्यथमतिदुःखं मे हृदयं मनोऽवलम्बितुं स्थापयितुं न क्षमा न शक्ताः । ते तु तत्संगम एव सुखकारिणो नान्यथा प्रत्युत प्राणानपहरन्तीति भावः ॥ ५९ ॥ ६० ॥

मिथुनं परिकल्पितं त्वया सहकारः फलिनी च नन्विमौ ।
अविधाय विवाहसत्क्रियामनयोर्गम्यत इत्यसांप्रतम् ॥ ६१ ॥

मिथुनमिति । ननु हे प्रिये । सहकारश्चूतविशेषः फलिनी प्रियङ्गुलता चेमौ त्वया मिथुनं परिकल्पितं मिथुनत्वेनाभिमतम् । अनयोः फलिनीसहकारयोर्मिथुनयोः सत्क्रियां विवाहमङ्गलमविधायाकृत्वा गम्यत इत्यसांप्रतमयुक्तम् । मातृहीनानां न विवाहसुखमस्तीति भावः ॥ ६१ ॥

कुसुमं कृतदोहदस्त्वया यदशोकोऽयमुदीरयिष्यति ।
अलकाभरणं कथं नु तत्तव नेष्यामि निवापमाल्यताम् ॥ ६२ ॥

कुसुममिति । वृक्षादिपोषकं दोहदम् । त्वया कृतं दोहदं पादताडनरूपं यस्य सोऽयमशोको यत्कुसुममुदीरयिष्यति प्रसविष्यते । तवालकानामाभरणमाभरणभूतं तत्कुसुमं कथं नु केन प्रकारेण निवापमाल्यतां दाहाञ्जलिमाल्यतां नेष्यामि । पितृदानं निवापः स्यात् इत्यमरः ॥ ६२ ॥

स्मरतेव सशब्दनूपुरं चरणानुग्रहमन्यदुर्लभम्।
अमुना कुसुमाश्रुवर्षिणा त्वमशोकेन सुगात्रि! शोच्यसे ॥ ६३ ॥

स्मरतेति। अन्यदुर्लभम्। किन्तु स्मर्तव्यमेवेत्यर्थः। सशब्दं ध्वनिमन्नूपुरं मञ्जीरं यस्य तं चरणानुग्रहं पादेन ताडनरूपं स्मरतेव चिन्तयतेव कुसुमान्येवाश्रूणि तद्वर्षिणाऽमुना पुरोवर्तिनाऽशोकेन। हे सुगात्रि! "अङ्गगात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्" इति ङीप्। त्वं शोच्यसे ॥ ६३ ॥

तव निःश्वसितानुकारिभिर्बकुलैरर्धचितां समं मया।
असमाप्य विलासमेखलां किमिदं किन्नरकण्ठि! सुप्यते ॥ ६४ ॥

तवेति। तव निःश्वसितानुकारिभिर्बकुलैर्बकुलकुसुमैर्मया समं सार्धमर्धचितां मध्ये यथा तथा रचितां विलासमेखलामसमाप्यापूरयित्वा। किन्नरस्य देवयोनिविशेषस्य कण्ठ इव कण्ठो यस्यास्तत्सम्बुद्धिः किन्नरकण्ठि! "अङ्गगात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्" इति ङीप्। किमिदं सुप्यते निद्रायते। "वचिस्वपियजादीनां किति" इत्यनेन सम्प्रसारणम्। अनुचितमिदं स्वपनमित्यर्थः ॥ ६४ ॥

समदुःखसुखः सखीजनः प्रतिपच्चन्द्रनिभोऽयमात्मजः।
अहमेकरसस्तथापि ते व्यवसायः प्रतिपत्तिनिष्ठुरः ॥ ६५ ॥

समेति। सखीजनः समदुःखसुखः त्वद्दुःखेन दुःखी त्वत्सुखेन सुखीत्यर्थः। अयमात्मजः सुतः प्रतिपच्चन्द्रनिभः वर्धिष्णुरित्यर्थः। प्रतिपच्छब्देन द्वितीया लक्ष्यते। प्रतिपदि चन्द्रस्यादर्शनात्। अहमेकरसोऽनन्यरागः। "शृङ्गारादौ विषे वीर्ये गुणे रागे द्रवे रसः" इत्यमरः। तथापि जीवितसामग्रीसत्त्वेऽपीत्यर्थः। ते तव व्यवसायः स्वर्गगमनरूपो व्यापारः प्रतिपत्त्या निश्चयेन निष्ठुरः क्रूरः। "प्रतिपत्तिः पदप्राप्तौ प्रवृत्तौ गौरवेऽपि च। प्रागल्भ्ये च प्रबोधे च" इति विश्वः। स्मर्तुं न शक्यं किमुतानुभवितुमिति भावः ॥ ६५ ॥

धृतिरस्तमिता रतिश्च्युता विरतं गेयमृतुर्निरुत्सवः।
गतमाभरणप्रयोजनं परिशून्यं शयनीयमद्य मे ॥ ६६ ॥

धृतिरिति। अद्य मे धृतिः सन्तोषोऽस्तमिता नष्टा। रतिः क्रीडा च्युता गता। गेयं गानं विरतम्। ऋतुर्वसन्तादिर्निरुत्सवः। आभरणानां प्रयोजनं गतम्। शेतेऽस्मिन्निति शयनीयं तल्पम्। "कृत्यल्युटो बहुलम्" इत्यधिकरणेऽनीयर् प्रत्ययः। परिशून्यम्। त्वां विना सर्वमपि निष्फलमिति भावः ॥ ६६ ॥

गृहिणी सचिवः सखी मिथः प्रियशिष्या ललिते कलाविधौ ।
करुणाविमुखेन मृत्युना हरता त्वां वद किं न मे हृतम् ॥ ६७ ॥

गृहिणीति । त्वमेव गृहिणी दाराः । अनेन सर्वं कुटुम्बं त्वदायत्तमिति भावः । सचिवो बुद्धिसहायो मन्त्री । सर्वो हितोपदेशस्त्वदायत्त इत्यनेनोच्यते । मिथो रहसि सखी नर्मसचिवः । सर्वोपभोगस्त्वदायत्त इत्यमुना प्रकटितम् । ललिते मनोहरे कलाविधौ गीतवाद्यादिचतुःषष्टिकलाप्रयोगे प्रियशिष्या । प्रियत्वं प्राज्ञत्वादित्यभिसन्धिः । सर्वाभ्युदयोऽनेन त्वदायत्त इत्युद्भावितम् । अतस्त्वां सर्वस्वभूतां हरता अत एव करुणाविमुखेन कृपाशून्येन मृत्युना मे मत्सम्बन्धि किं वस्तु न हृतं वद । सर्वमपि हृतमित्यर्थः ॥ ६७ ॥

मदिराक्षि मदाननार्पितं मधु पीत्वा रसवत्कथं नु मे ।
अनुपास्यसि बाष्पदूषितं परलोकोपनतं जलाञ्जलिम् ॥ ६८ ॥

मदिराक्षीति । माद्यन्त्यनयेति मदिरा मोहजनिका । तथापि नार्यो मदिरेक्षणाः इत्यादिप्रयोगदर्शनान्मादयतस्माद्यामिति मदिरे अक्षिणी यस्यास्तत्सम्बुद्धिर्हे मदिराक्षि मत्तलोचने । मदाननेनार्पितं रसवत्स्वादुतरं मधु मद्यं पीत्वा बाष्पदूषितमश्रुदूषितं परलोकोपनतं परलोकप्राप्तं मे मत्सम्बन्धि तिलोदकाञ्जलिं कथं नु अनुपास्यसि पास्यसि इत्यर्थः । यथाह माघः—अनुपानं हिमजलं यवगोधूम भिन्निते । दधि मद्ये विषे क्षौद्रे शिशिरं पिष्टमयेऽपि वा इति तथैवेह युज्यते । इदं तूक्तं भोग्यान्तरोपभोगेऽपि वैरस्याद्दुःसहत्वमनुपास्यसीति भावः ॥ ६८ ॥

विभवेऽपि सति त्वया विना सुखमेतावदजस्य गण्यताम् ।
अहृतस्य विलोभनान्तरैर्मम सर्वे विषयास्त्वदाश्रयाः ॥ ६९ ॥

विभव इति । विभव ऐश्वर्ये सत्यपि त्वया विनाऽजस्यैतावदेव सुखं गण्यताम् यावत्त्वया सह सुखं ततोऽन्यन्न किञ्चिदपि भवतीत्यर्थः । कुतः । विलोभनान्तरैर्विषयान्तरैरहृतस्यानाकृष्टस्य मम सर्वे विषया भोगास्त्वदाश्रयाः । त्वां विना मे न किञ्चिदस्तीत्यर्थः ॥ ६९ ॥

विलपन्निति कोसलाधिपः करुणार्थग्रथितं प्रियां प्रति ।
अकरोत्पृथिवीरुहानपि स्रुतशाखारसबाष्पदूषितान् ॥ ७० ॥

विलपन्निति । कोसलाधिपोऽज इति करुणं शोकरसः स एवार्थस्तेन ग्रथितं संबद्धं यथा तथा प्रियां प्रतीन्दुमतीमुद्दिश्य विलपन् पृथिवीरुहान्वृक्षानपि स्रुता

कासारस्य मकरन्दा एव बाष्पास्तैर्वितानवतीम्, अचेतनमप्यरोदयदिति सर्वः ॥ ७० ॥

अथ तस्य कथंचिदङ्कतः स्वजनस्तामपनीय सुन्दरीम् ।
विससर्ज तदन्त्यमण्डनामनलायागुरुचन्दनैधसे ॥ ७१ ॥

अथेति । अथ स्वजनो बन्धुवर्गस्तस्याजस्याङ्कादुत्सङ्गात्कथंचित्कृच्छ्रेणापनीय । तदिति कुसुममेवान्त्यं मण्डनमलंकारो यस्यास्तां । तां सुन्दरीमगुरुचन्दनान्येवैधांसि यस्य तस्मै अनलायाग्नये विससर्ज विसृष्टवान् । क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यम् इति क्रियामात्रप्रयोगे संप्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥ ७१ ॥

प्रमदामनु संस्थितः शुचा नृपतिः सन्निति वाच्यदर्शनात् ।
न चकार शरीरमग्निसात्सह देव्या न तु जीविताशया ॥ ७२ ॥

प्रमदामिति । नृपतिरजः सत्यपि विद्वानपि शुचा शोकेन प्रमदामनु प्रमदया सह संस्थितो मृत इति वाच्यदर्शनान्निन्दादर्शनादित्यर्थः । सह शरीरमग्निसादग्न्यधीनं न चकार । "तदधीनवचने" इति सातिप्रत्ययः । जीविताशया प्राणेच्छया तु नेति ॥ ७२ ॥

अथ तेन दशाहतः परे गुणशेषामुपदिश्य भामिनीम् ।
विदुषा विधयो महर्द्धयः पुर एवोपवने समापिताः ॥ ७३ ॥

अथेति । अथ विदुषा शास्त्रज्ञेन तेनाजेन । गुणा एव शेषा अवशिष्टा यस्यास्तां गुणशेषां भामिनीमित्युपदिश्योद्दिश्य दशानामह्नां समाहारो दशाहः । तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च इत्यनेन समासः । समाहारस्यैकत्वादेकवचनम् । "राजाहःसखिभ्यष्टच्" इति टच् । "रात्राह्नाहाः पुंसि" इति पुंस्त्वम् । तत्रत्वसिद्धम् । तस्माद्दशाहतः परं ऊर्ध्वं कर्तव्या महर्द्धयो महासमृद्धयो विधयः क्रियाः पुरः पुर्या उपवन उद्यान एव समापिताः सम्पूर्णमनुष्ठिताः । दशाहतः इत्यत्र "विप्रः शुध्येद्दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः" इति मनुवचनविरोधो नाशङ्कनीयः । तस्य निर्गुणक्षत्रियविषयत्वात् । गुणवत्क्षत्रियस्य तु दशाहेन शुद्धिमाह पराशरः— "क्षत्रियस्तु दशाहेन स्वधर्मनिरतः शुचिः" इति । सूच्यतेऽस्यापि गुणवत्त्वं विदुषेत्यनेन ॥ ७३ ॥

स विवेश पुरीं तया विना क्षणदापायशशाङ्कदर्शनः ।
परिवाहमिवावलोकयन्स्वशुचः पौरवधूमुखाश्रुषु ॥ ७४ ॥

स इति । तयेन्दुमत्या विना । क्षणदाया रात्रेरपायेऽपगमे यः शशाङ्कश्चन्द्रः स इव दृश्यत इति क्षणदापायशशाङ्कदर्शनः प्रातःकालिकचन्द्र इव दृश्यमानस्सन् ।

पश्यत इति कर्मणि-क्तुद् । षोडश पौरजनानां सन्तः तपोवनस्य परिवार्य जलौघप्रस्रवमिवायमेकम् । 'अक्षोभ्यस्य पयोधौ' इत्यमरः । लघुकपूर विषयमिव पश्यन्पुरीं विवेश । बभूवान्यत्तस्मिन्नुषसां सेव्यमानमिमानाद्यसमान दुःखदुःखपरिणामेऽप्यनिर्वृतिरिति ॥ ७४ ॥

अथ तं सवनाय दीक्षितः प्रणिधानाद्गुरुराश्रमस्थितः ।
अभिषङ्गजडं विजज्ञिवानिति शिष्येण किलान्वबोधयत् ॥ ७५ ॥

अथेति । अथ सवनाय यागाय दीक्षितो गुरुर्वसिष्ठ आश्रमे स्वकीयाश्रमे स्थितः सन् तमजमभिषङ्गजडं दुःखमोहितं प्रणिधानाच्चित्तैकाग्र्याद्विजज्ञिवान्ज्ञातवान् । "क्वसुश्च" इति क्वसुप्रत्ययः । इति वक्ष्यमाणप्रकारेण शिष्येणान्वबोधयत्किल गुरो-र्मन्त्रोऽस्त्विति कथ ॥ ७५ ॥

वसिष्ठशिष्य आह—

असमाप्तविधिर्यतो मुनिस्तव विद्वानपि तापकारणम् ।
न भवन्तमुपस्थितः स्वयं प्रकृतौ स्थापयितुं पथश्च्युतम् ॥ ७६ ॥

असमाप्तेति । यतो हेतोर्मुनिरसमाप्तविधिरसमाप्तक्रतुस्ततस्तव तापकारणं दुःखहेतुं कलत्रनाशरूपं विद्वानपि जानन्नपि । "विदेः शतुर्वसुः" इति वस्वादेशः । 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' इत्यनेन षष्ठीप्रतिषेधः । पथश्च्युतं स्वभावाद्भ्रष्टं भवन्तं प्रकृतौ स्वभावे स्थापयितुं समाधातुमित्यर्थः । स्वयं नोपस्थितो नागतः ॥ ७६ ॥

मयि तस्य सुवृत्त ! वर्तते लघुसन्देशपदा सरस्वती ।
शृणु विश्रुतसत्त्वसार ! तां हृदि चैनामुपधातुमर्हसि ॥ ७७ ॥

मयीति । हे सुवृत्त सदाचार ! सन्दिश्यत इति सन्देशः सन्देश्यार्थः । तस्य पदानि वाक्यानि लघूनि संक्षिप्तानि सन्देशपदानि यस्यां सा लघुसन्देशपदा तस्य मुनेः सरस्वती वाक् मयि वर्तते । हे विश्रुतसत्त्वसार ! प्रख्यातधैर्यातिशय ! तां सरस्वतीं शृणु एनां वाचं हृदि उपधातुं धर्तुं चार्हसि ॥ ७७ ॥

वक्ष्यमाणार्थानुगुणं मुनेः सर्वज्ञत्वं तावदाह—

पुरुषस्य पदेष्वजन्मनः समतीतं च भवच्च भावि च ।
स हि निष्प्रतिघेन चक्षुषा त्रितयं ज्ञानमयेन पश्यति ॥ ७८ ॥

पुरुषस्येति । अजन्मनः पुरुषस्य पुराणपुरुषस्य भगवतस्त्रिविक्रमस्य पदेषु त्रिभुवनेष्वपीत्यर्थः । समतीतं भूतं च भवद्वर्तमानं च भावि भविष्यच्चेति

त्रितयं स मुनिर्निष्प्रतिबन्धेनाप्रतिबन्धेन ज्ञानमयेन चक्षुषा ज्ञानदृष्ट्या पश्यति हि । अतस्तदुक्तिषु न संशयितव्यमित्यर्थः । लोकत्रये भवत्त्रयस्य वार्ता गुरुवसिष्ठो जानातीति भावः ॥ ७८ ॥

चरतः किल दुश्चरं तपस्तृणबिन्दोः परिशङ्कितः पुरा ।
प्रजिघाय समाधिभेदिनीं हरिरस्मै हरिणीं सुराङ्गनाम् ॥ ७९ ॥

चरत इति । पुरा किल दुश्चरं तीव्रं तपश्चरतस्तृणबिन्दोस्तृणबिन्दुनामक ऋषेः समाधिभयं परिशङ्कितो भीतः कर्तरि क्तः । "भीत्रार्थानां भयहेतुः" इत्यपादानात्पञ्चमी । हरिरिन्द्रः समाधिभेदिनीं तपोविघातिनीं हरिणीं नाम सुराङ्गनामस्मै तृणबिन्दवे प्रजिघाय प्रहितवान् ॥ ७९ ॥

स तपःप्रतिबन्धमन्युना प्रमुखाविष्कृतचारुविभ्रमाम् ।
अशपद्भव मानुषीति तां शमवेलाप्रलयोर्मिणा भुवि ॥ ८० ॥

स इति । स मुनिः शमः शान्तिरेव वेला मर्यादा तस्याः प्रलयोर्मिणा प्रलयकालतरङ्गेण शमविघातकेनेत्यर्थः । "अब्ध्यम्बुविकृतौ वेला कालमर्यादयोरपि" इत्यमरः । तपसः प्रतिबन्धेन विघ्नेन यो मन्युः क्रोधस्तेन हेतुना प्रमुखेऽग्रे आविष्कृतचारुविभ्रमां प्रकाशितमनोहरविलासां तां हरिणीं भुवि भूलोके मानुषी मनुष्यस्त्री भवेत्यशपच्छशाप ॥ ८० ॥

भगवन्परवानयं जनः प्रतिकूलाचरितं क्षमस्व मे ।
इति चोपनतां क्षितिस्पृशं कृतवाना सुरपुष्पदर्शनात् ॥ ८१ ॥

भगवन्निति । हे भगवन्महर्षे ! अयं जनः परोऽस्यास्तीति परवान्पराधीन इत्यर्थः । आत्मनिर्देशः । अहं पराधीनेत्यर्थः । मम प्रतिकूलमाचरितमपराधं क्षमस्वेत्येवं प्रार्थितवन्तीं उपनतां शरणागतां च हरिणीमा सुरपुष्पदर्शनात्सुरपुष्पदर्शनपर्यन्तम् । क्षितिं स्पृशतीति क्षितिस्पृक् तां क्षितिस्पृशं मानुषीं कृतवानकरोत् । दिव्यपुष्पदर्शनं यावच्छापावधिरित्युक्तवानित्यर्थः ॥ ८१ ॥

क्रथकैशिकवंशसम्भवा तव भूत्वा महिषी चिराय सा ।
उपलब्धवती दिवश्च्युतं विवशा शापनिवृत्तिकारणम् ॥ ८२ ॥

क्रथेति । क्रथकैशिकानां राज्ञां वंशे सम्भवो यस्याः सा हरिणी तव महिषी अभिषिक्ता स्त्री । "कृताभिषेका महिषी" इत्यमरः । भूत्वा चिराय चिरं दिवः स्वर्गाच्च्युतं शापनिवृत्तेः कारणं सुरपुष्पमुपलब्धवती विवशा । अभूदिति शेषः । मृतेत्यर्थः ॥ ८२ ॥

तदलं तदपायचिन्तया विपदुत्पत्तिमतामुपस्थिता ।
वसुधेयमवेक्ष्यतां त्वया वसुमत्या हि नृपाः कलत्रिणः ॥ ८३ ॥

तदलमिति । तत्तस्मात्तस्या अपायचिन्तयालं तस्या मरणं न चिन्त्यमित्यर्थः । निषेधक्रियां प्रति करणत्वाच्चिन्तयेति तृतीया । कुतो न चिन्त्यमत आह—उत्पत्तिमतां जन्मवतां विपद्विपत्तिरुपस्थिता सिद्धा । "जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च" इत्यर्थः । तथापि कलत्ररहितस्य किं जीवितेन । तत्राह—त्वयेयं वसुधा अभिरवेक्ष्यतां पाल्यताम् । हि यस्मान्नृपा वसुमत्या पृथिव्या कलत्रिणः कलत्रवन्तः । अतो न शोचितव्यमित्यर्थः ॥ ८३ ॥

उदये मदवाच्यमुज्झता श्रुतमाविष्कृतमात्मवत्त्वया ।
मनसस्तदुपस्थिते ज्वरे पुनरक्लीबतया प्रकाश्यताम् ॥ ८४ ॥

उदय इति । उदयेऽभ्युदये सति मदेन मदात्प्रं निन्दावाक्यं तदुज्झता परिहरता सतापि मदहेतुसद्भाववता त्वया यदात्मवत्त्वमात्मप्रचुरं श्रुतं शास्त्रम्, तज्ज्ञानं विश्रुतमिति यावत् । आविष्कृतं प्रकाशितं तच्छ्रुतं मनसो ज्वरे सन्तापे उपस्थिते प्राप्तेऽक्लीबतया धैर्येण चिह्नेन पुनः प्रकाश्यताम् । विदुषा सदा स्वस्थात्मनापि धीरेण भवितव्यमित्यर्थः ॥ ८४ ॥

इतोऽपि न रोदितव्यमित्याह—

रुदता कुत एव सा पुनर्भवता नानुमृतापि लभ्यते ।
परलोकजुषां स्वकर्मभिर्गतयो भिन्नपथा हि देहिनाम् ॥ ८५ ॥

रुदतेति । रुदता भवता सा कुत एव लभ्यते । न लभ्यत एव । अनुमितमित्युपपद्यते । किंच । तेनमृत्युनाऽनुमृतयापि भवता पुनर्न लभ्यते । कथं न लभ्यत इत्याह—परलोकजुषां जन्मान्तरभाजां देहिनाम् । गम्यन्त इति गतयो गन्तव्यस्थानानि स्वकर्मभिः पूर्वार्जितपुण्यपापैर्भिन्नपथाः पृथक्स्थमार्गा हि । परत्रापि स्वस्वकर्मानुरूपफलभोगाय भिन्नदेशगमनात् मृतेनापि लभ्यत इत्यर्थः ॥ ८५ ॥

अपशोकमनाः कुटुम्बिनीमनुगृह्णीष्व निवापदत्तिभिः ।
स्वजनाश्रु किलातिसंततं दहति प्रेतमिति प्रचक्षते ॥ ८६ ॥

अपशोकमना इति । विगतशोकमना निर्दुःखचित्तः सन् कुटुम्बिनीं पत्नीं निवापदत्तिभिः पिण्डोदकादिदानैरनुगृहाण तर्पयेत्यर्थः । अन्यथा दोषमाह—अति संततमविच्छिन्नं स्वजनानां बन्धूनाम् । "बन्धुस्वस्वजनाः समाः" इत्यमरः । अश्रु

कर्तुं । प्रेतं मृतं दहतीति प्रत्यक्षेण मन्वादयः किल । अत्र याज्ञवल्क्यः—"श्लेष्माश्रु बान्धवैर्मुक्तं प्रेतो भुङ्क्ते यतोऽवशः । अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्याः स्वशक्तितः ॥" इति ॥ ८६ ॥

मरणं प्रकृतिः शरीरिणां विकृतिर्जीवितमुच्यते बुधैः ।
क्षणमप्यवतिष्ठते श्वसन्यदि जन्तुर्ननु लाभवानसौ ॥ ८७ ॥

मरणमिति । शरीरिणां मरणं प्रकृतिः स्वभावः ध्रुवमित्यर्थः । जीवितं विकृतिरागन्तुकं बुधैरुच्यते । एवं स्थिते जन्तुः प्राणी क्षणमपि । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । श्वसञ्जीवन्नवतिष्ठते यद्यसौ जन्तुर्लाभवान्ननु । जीवने यथालाभं सन्तोष्टव्यम् । अलभ्यलाभात् । मरणे तु न शोचितव्यम् । तस्य स्वाभाव्यादिति भावः । अत्र मरणशब्देन स्थूलशरीरत्यागोऽवगन्तव्यः ॥ ८७ ॥

अवगच्छति मूढचेतनः प्रियनाशं हृदि शल्यमर्पितम् ।
स्थिरधीस्तु तदेव मन्यते कुशलद्वारतया समुद्धृतम् ॥ ८८ ॥

अवेति । मूढचेतना भ्रान्तबुद्धिः प्रियनाशमिष्टनाशं हृदयेऽर्पितं निखातं शल्यमवगच्छति मन्यते । स्थिरधीर्विद्वांस्तु तदेव शल्यं समुद्धृतमुत्खातं मन्यते । प्रियनाशः शल्योद्धार एव । कुतः । कुशलद्वारतया प्रियनाशस्य मोक्षोपायत्वेनेत्यर्थः । विषयलाभविनाशयोर्यथाक्रमं हिताहितसाधनत्वाभिमानः पामराणाम् । विपरीतं तु विपश्चितामिति भावः ॥ ८८ ॥

स्वशरीरशरीरिणावपि श्रुतसंयोगविपर्ययौ यदा ।
विरहः किमिवानुतापयेद्वद बाह्यैर्विषयैर्विपश्चितम् ॥ ८९ ॥

स्वशरीरेति । स्वस्य शरीरशरीरिणौ देहात्मानावपि यदा यतः श्रुतौ श्रुत्यवगतौ संयोगविपर्ययौ संयोगवियोगौ ययोस्तौ तथाभूतौ तदा । बाह्यैर्विषयैः पुत्रमित्रकलत्रादिभिर्विरहः विपश्चितं विद्वांसं किमिवानुतापयेत् वद न किमपीत्यर्थः । अथवा स्वशब्दस्य शरीरेणैव सम्बन्धः ॥ ८९ ॥

न पृथग्जनवच्छुचो वशं वशिनामुत्तम गन्तुमर्हसि ।
द्रुमसानुमतां किमन्तरं यदि वायौ द्वितयेऽपि ते चलाः ॥ ९० ॥

नेति । हे वशिनामुत्तम जितेन्द्रियवर्य । पृथग्जनवत्पामरजनवच्छुचः शोकस्य वशं न गन्तुमर्हसि । तथा हि द्रुमसानुमतां वृक्षपर्वतानां किमन्तरं को विशेषः । वायौ सति द्वितयेऽपि द्विप्रकारा अपि । प्रथमचरम— इत्यादिना जसि विभाषया

सर्वमानमर्यादा । तैः [illegible] यदि । [illegible] मतामपि [illegible]-मप्यवमर्यादा न स्यादित्यर्थः ॥ ९० ॥

स तथेति विनेतुरुदारमतेः प्रतिगृह्य वचो विससर्ज मुनिम् ।
तदलब्धपदं हृदि शोकघने प्रतियातमिवान्तिकमस्य गुरोः ॥ ९१ ॥

स इति । सोऽज उदारमतेर्विनेतुर्गुरोर्वसिष्ठस्य वचस्तच्छिष्यमुखेरितं तथेति प्रतिगृह्याङ्गीकृत्य मुनिं वसिष्ठशिष्यं विससर्ज प्रेषयामास । किन्तु तद्वचः शोकघने दुःखसान्द्रेऽस्याजस्य हृदयलब्धपदमप्राप्तावकाशं सद्गुरोर्वसिष्ठस्यान्तिकं प्रतियातमिव प्रतिनिवृत्तं किमु । इत्युत्प्रेक्षा । तोटकवृत्तमेतत्— 'इह तोटकमम्बुधिसैः प्रथितम्' इति लक्षणम् ॥ ९१ ॥

तेनाष्टौ परिगमिताः समाः कथंचिद्बालत्वादवितथसूनृतेन सूनोः ।
सादृश्यप्रतिकृतिदर्शनैः प्रियायाः स्वप्नेषु क्षणिकसमागमोत्सवैश्च ॥ ९२ ॥

तेनेति । अवितथं यथार्थं सूनृतं प्रियवचनं यस्य तेनाजेन । सूनोः पुत्रस्य बालत्वात् राज्याक्षमत्वादित्यर्थः । प्रियाया इन्दुमत्याः सादृश्यं वस्त्वन्तरगताकारसाम्यम् । प्रतिकृतिश्चित्रम् । तयोर्दर्शनैः स्वप्नेषु क्षणिकाः क्षणमात्रभाविनो ये समागमोत्सवास्तैश्च कथंचित्कृच्छ्रेण । अष्टौ समा वत्सराः । 'संवत्सरो वत्सरोऽब्दो हायनोऽस्त्री शरत्समाः' इत्यमरः । परिगमिता अतिवाहिताः । उक्तं च— 'वियोगावस्थासु प्रियजनसदृक्षानुभवनं ततश्चित्रं कर्म स्वपनसमये दर्शनमपि । तदङ्गस्पृष्टानामुपगतवतां स्पर्शनमपि प्रतीकारः कामव्यथितमनसां कोऽपि कथितः ॥' इति । प्रकृते सादृश्यादित्रितयाभिधानं तदङ्गस्पृष्टपदार्थस्पर्शस्याप्युपलक्षणम् । प्रहर्षिणीवृत्तमेतत् ॥ ९२ ॥

तस्य प्रसह्य हृदयं किल शोकशङ्कुः प्लक्षप्ररोह इव सौधतलं बिभेद ।
प्राणान्तहेतुमपि तं भिषजामसाध्यं लाभं प्रियानुगमने त्वरया स मेने ॥ ९३ ॥

तस्येति । शोक एव शङ्कुः कीलः । 'शङ्कुः कीले शिवेऽस्त्री च' इति विश्वः । तस्याजस्य हृदयम् । प्लक्षप्ररोहः सौधतलमिव । प्रसह्य बलात्किल बिभेद । सोऽजः प्राणान्तहेतुं मरणकारणमपि भिषजामसाध्यमप्रतिसमाधेयं तं शोकशङ्कुं रोगपर्यवसितं प्रियाया अनुगमने त्वरयोत्कण्ठया लाभं मेने । तद्विरहदुःखादतिदुःसहत्वात्तत्प्राप्तिकारणं मरणमेव वरमित्यमन्यतेत्यर्थः ॥ ९३ ॥

सम्यग्विनीतमथ वर्महरं कुमारमादिश्य रक्षणविधौ विधिवत्प्रजानाम् ।
रोगोपसृष्टतनुदुर्वसतिं मुमुक्षुः प्रायोपवेशनमतिर्नृपतिर्बभूव ॥ ९४ ॥

सम्यगिति। अथ नृपतिरजः सम्यग्विनीतं निसर्गसंस्काराभ्यां विनयवन्तम्। वर्म हरतीति वर्महरः कवचधारणार्हवयस्कः। "वयसि च" इत्यच्प्रत्ययः। तं कुमारं दशरथं प्रजानां रक्षणविधौ राज्ये विधिवद्विध्यर्हं, यथाशास्त्रमित्यर्थः। "तदर्हम्" इति वतिप्रत्ययः। आदिश्य नियुज्य रोगोपसृष्टया व्याधिग्रस्तया तन्वा शरीरस्य दुर्वसतिं दुःखावस्थितिं मुमुक्षुर्मोक्तुमिच्छुः सन्। प्रायोपवेशनेऽनशनावस्थाने मतिर्यस्य स बभूव। प्रायश्चानशने मृत्यौ तुल्यबाहुल्ययोरपि इति विश्वः। अत्र पुराणवचनम्— 'समासक्तो भवेद्यस्तु पातकैर्महदादिभिः। दुश्चिकित्स्यैर्महारोगैः पीडितो वा भवेत्तु यः॥ स्वयं देहविनाशस्य काले प्राप्ते महामतिः। आब्रह्माणं वा स्वर्गादिमहाफलजिगीषया॥ प्रविशेज्ज्वलनं दीप्तं कुर्यादनशनं तथा। एतेषामधिकारोऽस्ति नान्येषां सर्वजन्तुषु॥ नराणामथ नारीणां सर्ववर्णेषु सर्वदा' इति। वसन्ततिलकावृत्तम्। तदुक्तम्—"उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौ गः" इति॥ ९४॥

तीर्थे तोयव्यतिकरभवे जह्नुकन्यासरय्वो-
　देहत्यागादमरगणनालेख्यमासाद्य सद्यः।
पूर्वाकाराधिकतररुचा सङ्गतः कान्तयाऽसौ
　लीलागारेष्वरमत पुनर्नन्दनाभ्यन्तरेषु॥ ९५॥

तीर्थ इति। जह्नुकन्यासरय्वोर्गङ्गासरय्वोस्तोयानां व्यतिकरेण सम्भेदेन भवे तीर्थे गङ्गासरयूसङ्गमे देहत्यागादेवामरगणनायां लेख्यं लेखनम्। 'तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः' इति भावार्थे ण्यत्प्रत्ययः। आसाद्य प्राप्य। पूर्वस्मादाकारादधिकतरा रुग्यस्यास्तया कान्तया इन्दुमत्या सङ्गतः सन्। नन्दनस्येन्द्रोद्यानस्याभ्यन्तरेष्वन्तर्वर्तिषु लीलागारेषु क्रीडाभवनेषु पुनररमत। "गङ्गासरय्वोर्जलेषु देहत्यागं करोति यः। तस्यात्मघातदोषो न प्राप्नुयादीप्सितान्यपि" इति स्कान्दे। मन्दाक्रान्तावृत्तम्। तदुक्तम्—"मन्दाक्रान्ता जलधिषडगैर्म्भौ नतौ ताद्गुरू चेत्" इति॥ ९५॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीस-
माख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे
महाकाव्येऽजविलापो नामाष्टमः सर्गः॥ ८॥

नवमः सर्गः ।

एकश्लोकसमेतार्थं सार्धश्लोकेननमम्बरः ।
मौकार्यं मोक्षकल्पार्थं महः किमपि मन्महे ॥

पितुरनन्तरमुत्तरकोसलान्समधिगम्य समाधिजितेन्द्रियः ।
दशरथः प्रशशास महारथो यमवतामवतां च धुरि स्थितः ॥ १ ॥

पितुरिति । समाधिना संयमेन जितेन्द्रियः । 'समाधिर्नियमे ध्याने' इति केशवः । यमवतां संयमिनामवताम् । "ब्रह्मचर्यं दया क्षान्तिर्दानं सत्यमकल्कता । अहिंसास्तेयमाधुर्ये दमश्चेति यमाः स्मृताः" इति याज्ञवल्क्यः । रक्षतां राज्ञां च धुर्यग्रे स्थितो महारथः । "एको दश सहस्राणि योधयेद्यस्तु धन्विनाम् । शस्त्रशास्त्रप्रवीणश्च स महारथ उच्यते" ॥ इति दशरथः पितुरनन्तरमुत्तरकोसलाञ्जनपदान्समधिगम्य प्रशशास । अत्र मनुः– "क्षत्रियस्य परो धर्मः प्रजानां परिपालनम् ।" इति । द्रुतविलम्बितमेतद्वृत्तम् । तल्लक्षणम्–"द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ" इति ॥ १ ॥

अधिगतं विधिवद्यदपालयत्प्रकृतिमण्डलमात्मकुलोचितम् ।
अभवदस्य ततो गुणवत्तरं सनगरं नगरन्ध्रकरौजसः ॥ २ ॥

अधिगतमिति । अधिगतं प्राप्तमात्मकुलोचितं स्वकुलागतं सनगरं नगरसहितं प्रकृतिमण्डलं जानपदमण्डलम् । अत्र प्रकृतिशब्देन प्रजामात्रवाचिना नगरात्पृथगुपादानाद्गोबलीवर्दन्यायेन जानपदमात्रमुच्यते । यदपालयद्विधिवद्यथाशास्त्रमपालयत् । ततो हेतोः । रन्ध्रं करोतीति रन्ध्रकरः रन्ध्रकृदित्यर्थः । "कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु" इति टप्रत्ययः । नगस्य क्रौञ्चस्य रन्ध्रकरः कुमारः । 'कुमारः क्रौञ्चदारणः' इत्यमरः । तदोजस्तुल्यबलस्यास्य दशरथस्य गुणवत्तरमभवत् । तत्पौरजानपदमण्डलं तस्मिन्नतीवासक्तमभूदित्यर्थः ॥ २ ॥

उभयमेव वदन्ति मनीषिणः समयवर्षितया कृतकर्मणाम् ।
बलनिषूदनमर्थपतिं च तं श्रमनुदं मनुदण्डधरान्वयम् ॥ ३ ॥

उभयमिति । मनस ईषिणो मनीषिणो विद्वांसः । पृषोदरादित्वात्साधुः । बलनिषूदनमिन्द्रम् । दण्डस्य धरो राजा मनुरिति यो दण्डधरः स एवान्वयः कूटस्थो यस्य तमर्थपतिं दशरथं चेत्युभयमेव । समयेऽवसरे वर्षं धनं च वर्षतीति समयवर्षी तस्य भावः समयवर्षिता तया हेतुना कृतकर्मणां स्वकर्मकारिणाम् । नुदतीति नुदम् ।

इत्युपचाराभीप्सितार्थ इति कल्पतरुः । यमस्य कुलं यमकुलम् । किमन्तरेणे मनुं सहसिद्धे सोमसम्बन्धेन सामानाधिकरण्यं न स्यात् इति वदन्ति ॥ ३ ॥

जनपदे न गदः पदमादधावभिभवः कुत एव सपत्नजः ।
क्षितिरभूत्फलवत्यजनन्दने शमरतेऽमरतेजसि पार्थिवे ॥ ४ ॥

जनपद इति । शमरते शान्तिपरेऽमरतेजस्यजनन्दने दशरथे पार्थिवे पृथिव्या ईश्वरे सति । "तस्येश्वरः" इत्यण्प्रत्ययः । जनपदे देशे गदो व्याधिः । "रुक्तापरोगव्याधिगदामयाः" इत्यमरः । पदं नादधौ नाक्रमिष्टेत्यर्थः । सपत्नजः शत्रुजन्योऽभिभवः कुत एव असम्भावित एवेत्यर्थः । क्षितिः फलवत्यभूत् इति दैवानुकूल्यमभूदित्यर्थः ॥ ४ ॥

दशदिगन्तजिता रघुणा यथा श्रियमपुष्यदजेन ततः परम् ।
तमधिगम्य तथैव पुनर्बभौ न न महीनमहीनपराक्रमम् ॥ ५ ॥

दशेति । मही दश दिगन्ताञ्जितवानिति दशदिगन्तजित् । "दशतः ककुभौ देशाद्दश वा ककुभः क्वचित्" इति यादवः । तेन रघुणा यथा श्रियं कान्तिमपुष्यत् । ततः परं रघोरनन्तरमजेन च यथा श्रियमपुष्यत् तथैवाहीनपराक्रमं न हीनः पराक्रमो यस्य तमन्यूनपराक्रमं तं दशरथमिनं स्वामिनमधिगम्य पुनर्मही न बभाविति न बभावेवेत्यर्थः । द्वौ नञौ प्रकृतमर्थं गमयतः ॥ ५ ॥

समतया वसुवृष्टिविसर्जनैर्नियमनादसतां च नराधिपः ।
अनुययौ यमपुण्यजनेश्वरौ सवरुणावरुणाग्रसरं रुचा ॥ ६ ॥

समतयेति । नराधिपो दशरथः समतया समवर्तित्वेन मध्यस्थत्वेनेत्यर्थः । वसुवृष्टेर्धनवृष्टेर्विसर्जनैः । असतां दुष्टानां नियमनान्निग्रहाच्च । सवरुणौ वरुणसहितौ यमपुण्यजनेश्वरौ यमकुबेरौ यमकुबेरवरुणान्यथासंख्यमनुययावनुचकार । रुचा तेजसा अरुणाग्रसरमरुणसारथिं सूर्यमनुययौ ॥ ६ ॥

तस्य व्यसनासक्तिर्नास्तीत्याह—

न मृगयाभिरतिर्न दुरोदरं न च शशिप्रतिमाभरणं मधु ।
तमुदयाय न वा नवयौवना प्रियतमा यतमानमपाहरत् ॥ ७ ॥

नेति । उदयाय यतमानमभ्युदयार्थं व्याप्रियमाणं तं दशरथं मृगयाभिरतिरा खेटव्यसनं नापाहरन्नाकर्षत् । "आच्छोदनं मृगव्यं स्यादाखेटो मृगया स्त्रियाम्" इत्यमरः । दुष्टमासमन्तादुदरमस्येति दुरोदरं द्यूतं च नापाहरत् । 'दुरोदरो द्यूतकारे

धने द्यूते दुरोदरम्" इत्यमरः । शशिनः प्रतिमा प्रतिबिम्बमाननं यस्य तम्मधु नापाहरत् । न वेति पदच्छेदः । वाशब्दः समुच्चये । नवयौवना नवं नूतनं यौवनं तारुण्यं यस्यास्तादृशी प्रियतमा वा स्त्री नापाहरत् । व्यसनेभ्यश्चलनम् । अत्र मनुः— पानमक्षाः स्त्रियश्चेति मृगया च यथाक्रमम् । एतत्कष्टतमं विद्याच्चतुष्कं कामजे गणे ॥ इति ॥ ७ ॥

न कृपणा प्रभवत्यपि वासवे न वितथा परिहासकथास्वपि ।
न च सपत्नजनेष्वपि तेन वागपरुषा परुषाक्षरमीरिता ॥ ८ ॥

नेति । तेन राज्ञा प्रभवति प्रभौ सति वासवेऽपि कृपणा दीना वाक् नेरिता नोक्ता । परिहासकथास्वपि वितथाऽनृता वाक् नेरिता । किञ्चापरुषा रोषशून्येन तेन सपत्नजनेष्वपि शत्रुजनेष्वपि परुषाक्षरं निष्ठुराक्षरं यथा तथा वाक् नेरिता । किमुतान्यत्रेति सर्वत्रापिशब्दार्थः । किंबहुना तस्य मधुरैव वागुच्चेति फलितोऽर्थः ॥ ८ ॥

उदयमस्तमयं च रघूद्वहादुभयमानशिरे वसुधाधिपाः ।
स हि निदेशमलङ्घयतामभूत्सुहृदयोहृदयः प्रतिगर्जताम् ॥ ९ ॥

उदयमिति । वसुधाधिपा राजानः उदयोऽभ्युदयो नामाभ्युदयः । पञ्चम्यर्थे । रघूद्वहो रघुश्रेष्ठः । तस्मादुभयमभ्युदयं वृद्धिम् अस्तमयं नाशं च इत्युभयमानशिरे लेभिरे । कुतः । हि यस्मात्स दशरथो निदेशमाज्ञामलङ्घयताम् । शोभनं हृद यस्येति सुहृन्मित्रमभूत् । "सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः" इति निपातः । प्रतिगर्जतां प्रतिस्पर्धिनाम् । अयं तु हृदयं यस्येत्ययोहृदयः कठिनचित्तोऽभूत् । अमाक्षमा ... इति अन्यान्यमात्रतेत्यर्थः ॥ १ ॥

अजयदेकरथेन स मेदिनीमुदधिनेमिमधिज्यशरासनः ।
जयमघोषयदस्य तु केवलं गजवती जवतीव्रहया चमूः ॥ १० ॥

अजयदिति । अधिज्यशरासनः ज्यामधिरूढम् अधिज्यं शरासनं यस्य स दशरथ उदधिनेमिं समुद्रवेष्टनां मेदिनीमेकरथेनाजयत् स्वयमेकरथेनाजैषीदित्यर्थः । गजवती गजयुक्ता जवेन तीव्रा अश्वा हया यस्यां सा चमूस्तस्य नृपस्य केवलं जयमघोषयत्प्रकाशयत् । स्वयमेकवीरस्य चमूरुपकरणमात्रमिति भावः ॥ १० ॥

अवनिमेकरथेन वरूथिना जितवतः किल तस्य धनुर्भृतः ।
विजयदुन्दुभितां ययुरर्णवा घनरवा नरवाहनसम्पदः ॥ ११ ॥

अवनिमिति । वरूथिना गुप्तिमता । वरूथो रथगुप्तिर्या तिरोधत्ते रथस्थितिम्

इति सज्जनः । एकरथेनाद्वितीयरथेनापि जितवतो धनुर्धरतो नरवाहनसम्पदः कुबेरतुल्यश्रीकस्य तस्य दशरथस्य घनरवा मेघसमघोषा धनुर्ज्या विजयदुन्दुभितां किल ययुः अर्थेषामन्वियजयोऽस्यर्थः ॥ ११ ॥

शमितपक्षबलः शतकोटिना शिखरिणां कुलिशेन पुरन्दरः ।
स शरवृष्टिमुचा धनुषा द्विषां स्वनवता नवतामरसाननः ॥१२॥

शमितेति । पुरन्दर इन्द्रः शतकोटिना शतास्रिणा कुलिशेन वज्रेण शिखरिणां पर्वतानां शमितपक्षबलो विनाशितपक्षसारः । नवतामरसाननो नवपद्माननः । 'पङ्केरुहं तामरसम्' इत्यमरः । स दशरथः शरवृष्टिमुचा स्वनवता धनुषा द्विषां शमितो नाशितः पक्षः सहायो बलं च येन स तथोक्तः । 'पक्षः सहायेऽपि' इत्यमरः ॥१२॥

चरणयोर्नखरागसमृद्धिभिर्मुकुटरत्नमरीचिभिरस्पृशन् ।
नृपतयः शतशो मरुतो यथा शतमखं तमखण्डितपौरुषम् ॥१३॥

चरणयोरिति । शतशो नृपतयोऽखण्डितपौरुषं तं दशरथं । मरुतो देवाः शतमखं यथा शतक्रतुमिव । नखरागेण चरणनखकान्त्या समृद्धिभिः सम्पादितवृद्धिभिर्मुकुटरत्नमरीचिभिश्चरणयोरस्पृशन् तं प्रणेमुरित्यर्थः ॥ ११ ॥

निववृते स महार्णवरोधसः सचिवकारितबालसुताञ्जलीन् ।
समनुकम्प्य सपत्नपरिग्रहाननलकानलकानवमां पुरीम् ॥ १४ ॥

निववृत इति । स दशरथः सचिवैः सम्प्रधानैः कारिता बालसुतानामञ्जलयो येषां तान्, रक्षणार्थमञ्जलिं कारितानित्यर्थः । अनलकानलङ्करणाभावादलकरहितान्सपत्नपरिग्रहाञ्शत्रुपत्नीः । 'पत्नीपरिजनादानमूलशापाः परिग्रहाः' इत्यमरः । समनुकम्प्यानुगृह्यालकानवमामलकानगरादन्यूनां मनसि भूपति [illegible] पुरीमयोध्यां प्रति महार्णवस्य रोधसः पर्यन्तान्निववृते । यमकमलङ्कार इति भावः ॥ १ ॥

उपगतोऽपि च मण्डलनाभितामनुदितान्यसितातपवारणः ।
श्रियमवेक्ष्य स रन्ध्रचलामभूदनलसोऽनलसोमसमद्युतिः ॥ १५ ॥

उपगत इति । अनुदितमनुत्थितमन्यस्य चक्रवर्तिनः सितातपवारणं छत्रं यस्य सः । अनलसोमयोरग्निचन्द्रयोः समे द्युती तेजःकान्ती यस्य स तथोक्तः । श्रियं लक्ष्मीं रन्ध्रेऽल्पमात्रप्रमादादिरूपे छिद्रे चलां चञ्चलामवेक्ष्यालोक्य । श्रीर्हि दैवनिमित्तेन पुमांसं परिहरति । स दशरथो मण्डलस्य नाभितां द्वादशराजमण्डल-

स्व प्रधानमहीपतिरित्युपपदेऽपि चक्रवर्ती सम्राडित्यर्थः । अथ नाभिस्तु जन्त्वङ्गे यस्य चैव प्रधानिके । रथचक्रस्य मध्यस्थपिण्डिकायां च वा पुमान् ॥ नाभिः क्षत्रिय भेदे तु मतो मुख्यमहीपतौ' ॥ इति केशवः । अगम्भोऽप्रमत्तोऽभूत् । अजितमस्ति चापास्पदम्' इति पाठान्तरेऽजितं चापास्पदमस्तीति पुरुषाणामजय्योऽप्रमत्तोऽभूत् । विजितनिखिलजैत्रेभ्योऽपि पुरुषेभ्यस्तस्याजितत्वमिव चापस्य एवावशिष्टमित्यर्थः । अत्र पराजयमण्डलं तु कामन्दकेनोक्तम्—"अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रमतः परम् । तथा रिमित्रमित्रं च विजिगीषोः पुरःसराः । पार्ष्णिग्राहस्ततः पश्चात्ततस्त्वाक्रन्द उत्तरम् । आसारावनयोश्चैव विजिगीषोस्तु पृष्ठतः । अरेश्च विजिगीषोश्च मध्यमो भूम्यनन्तरः । अनुग्रहे संहतयोः समर्थो व्यस्तयोर्वधे । मण्डलाद्बहिरेतेषामुदासीनो बलाधिकः । अनुग्रहे संहतानां व्यस्तानां च वधे प्रभुः" ॥ इति । 'अरिमित्रादयः पञ्च विजिगीषोः पुरःसराः ॥ पार्ष्णिग्राहाक्रन्दपार्ष्णिग्राहासाराक्रन्दासाराः" । इति पृष्ठचत्वारः । मध्यमोदासीनौ द्वौ विजिगीषुरेक इत्येवं द्वादशराजमण्डलम् । तन्मोदासीनमध्यमोत्तरश्चक्रवर्ती दशरथस्तैजसर्पित इत्यर्थः ॥ १५ ॥

तमपहाय ककुत्स्थकुलोद्भवं पुरुषमात्मभवं च पतिव्रता ।
नृपतिमन्यमसेवत देवता सकमला कमलाघवमर्थिषु ॥ १६ ॥

तमिति । पत्यौ व्रतं नियमो यस्याः सा पतिव्रता सकमला कमलहस्ता देवता लक्ष्मीरर्थिषु विषयेऽलघवं लघुत्वरहितम् अपराङ्मुखमित्यर्थः । ककुत्स्थकुलोद्भवं तं दशरथमात्मभवं पुरुषं पुरि शरीरे शयतीति पुरुषः तं विष्णुं चापहाय त्यक्त्वा । अन्यं च नृपतिमसेवत कमपि नासेवतेत्यर्थः । विष्णाविव विष्णुतुल्ये तस्मिन्नपि श्रीः स्थिराभूदित्यर्थः ॥ १६ ॥

तमलभन्त पतिं पतिदेवताः शिखरिणामिव सागरमापगाः ।
मगधकोसलकेकयशासिनां दुहितरोऽहितरोपितमार्गणम् ॥ १७ ॥

तमिति । पतिरेव देवता यासां ताः पतिदेवताः पतिव्रताः मगधाश्च कोसलाश्च केकयाश्च तान्जनपदान्शासतीति तच्छासिनः । तेषां राज्ञां दुहितरः पुत्र्यः । सुमित्राकौसल्याकैकेय्य इत्यर्थः । अत्र क्रमो न विवक्षितः । अहितरोपितमार्गणं शत्रुनिक्षिप्तशरम् । मार्गणबाणाः शरसमाः । तं दशरथं शिखरिणां क्ष्माभृतां दुहितर आ समन्तात्पतन्त्यम्बुवाहिन्यः । अथवा "आपेनाम्बुना वेगेन गच्छन्तीत्यापगाः" इति क्षीरस्वामी । नद्यः सागरमिव । पतिं भर्तारमलभन्त प्रापुः ॥ १७ ॥

प्रियतमाभिरसौ तिसृभिर्बभौ तिसृभिरेव भुवं सह शक्तिभिः ।
उपगतो विनिनीषुरिव प्रजा हरिहयोऽरिहयोगविचक्षणः ॥ १८ ॥

प्रियतमाभिरिति । अरीन्घ्नन्तीत्यरिहणो रिपुघ्नाः । हन्तेः क्विप् । "ब्रह्म-भ्रूणवृत्रेषु क्विप्" इति नियमस्य प्रायिकत्वात् । यथाह न्यासकारः—"प्रायिकश्चायं नियमः क्वचिदन्यस्मिन्नप्युपपदे दृश्यते मधुहा । प्रायिकत्वं च बहुलग्रहणस्य पुरस्तादपकर्षात्सम्भाव्यते" इति । तेषु योगेषूपायेषु विचक्षणो दक्षः । 'योगः संनहनोपायध्यानसंगतियुक्तिषु' इत्यमरः । इन्द्रेऽपि योग्यमेतत् । असौ दशरथस्तिसृभिः प्रियतमाभिः सह । प्रजा विनिनीषुर्विनेतुमिच्छुस्तिसृभिः शक्तिभिः प्रभुमन्त्रोत्साहशक्तिभिरेव सह भुवमुपगतो हरिहय इन्द्र इव बभौ ॥ १८ ॥

स किल संयुगमूर्ध्नि सहायतां मघवतः प्रतिपद्य महारथः ।
स्वभुजवीर्यमगापयदुच्छ्रितं सुरवधूरवधूतभयाः शरैः ॥ १९ ॥

स इति । महारथः स दशरथः संयुगमूर्ध्नि रणाग्रे मघवत इन्द्रस्य सहायतां प्रतिपद्य प्राप्य शरैरवधूतभया निरस्तभयाः सुरवधूरुच्छ्रितं स्वभुजवीर्यमगापयत्किल खलु । गायतेः शब्दकर्मत्वात् 'गतिबुद्धि' इत्यादिना सुरवधूनामपि कर्मत्वम् ॥ १९ ॥

क्रतुषु तेन विसर्जितमौलिना भुजसमाहृतदिग्वसुना कृताः ।
कनकयूपसमुच्छ्रयशोभिनो वितमसा तमसासरयूतटाः ॥ २० ॥

क्रतुष्विति । क्रतुष्वध्वरेषु विसर्जितमौलिनापरोपितकिरीटेन दीक्षितेन मुण्डितेन माल्यं स्वच्छमुकुटेन वा । भूपा हि यज्ञेषु वपनस्थाने मौलिं विसर्जयन्ति । 'यावद्यज्ञमनुपुरैव राजा भवति' इति राजसूयप्रकरणविधानादिति प्रसिद्धम् । 'मौलिः किरीटे धम्मिल्ले' इति विश्वः । भुजसमाहृतदिग्वसुना भुजार्जितदिगन्तसम्पदा । अनेन क्षत्रियस्य विजितत्वमुक्तम् । नियमार्जितधनत्वं यज्ञविधायकत्वं च सूच्यते । वितमसा तमोगुणरहितेन तेन दशरथेन । तमसा च सरयूश्च नद्यौ तयोस्तटाः कनकयूपानां समुच्छ्रयेण समुन्नमनेन शोभिनः कृताः । कनकमयत्वं च यूपानां शोभार्थं विश्वजितामात् 'हैमयूपस्तु शोभार्थम्' इति यादवः ॥ २० ॥

अजिनदण्डभृतं कुशमेखलां यतगिरं मृगशृङ्गपरिग्रहाम् ।
अधिवसंस्तनुमध्वरदीक्षितामसमभासमभासयदीश्वरः ॥ २१ ॥

अजिनेति । ईश्वरो भगवानष्टमूर्तिरजिनं कृष्णाजिनं दण्डमौदुम्बरं बिभ-

रौति तमजिनदण्डभृतम् कृष्णाजिनं दीक्षयति । 'औदुम्बरं दीक्षितदण्डं यजमानाय प्रयच्छति' इति वचनात् । कुशमयी मेखला यस्यास्तां कुशमेखलाम् । "शरमयी मौञ्जी वा मेखला । तदभावे कुशमयी" इति विधानात् । प्रकृते कुशग्रहणं [illegible] विधिदर्शनार्थम् । यतगिरं वाचंयमाम् । "वाचं यच्छति" इति श्रुतेः । मृग शृङ्गं परिग्रहः कण्डूयनसाधनं यस्यास्ताम् । 'कृष्णविषाणया कण्डूयते' इति श्रुतिः । अध्वरदीक्षितां संस्कारविशेषयुक्तां तनुं [illegible] बिभ्रत् । अतुलमाघो दीप्तया यस्मिन्नपि तपसा तथा अभासयदभवत् स्म ॥ २१ ॥

अवभृथप्रयतो नियतेन्द्रियः सुरसमाजसमाक्रमणोचितः ।
नमयति स्म स केवलमुन्नतं वनमुचे नमुचेररये शिरः ॥ २२ ॥

अवभृथेति । अवभृथेन प्रयतो नियतेन्द्रियः सुरसमाजसमाक्रमणोचितो देवसभाधिष्ठानार्हः स दशरथ उन्नतं शिरो वनमुचे जलवर्षिणे 'घनं नीरं वनं सत्त्वम्' इति शाश्वतः । नमुचेररये केवलमिन्द्रायैव नमयति स्म । ओजस्वार्थे द्वे रूपे [illegible] न कस्मैचिदन्यस्मै मानुषायेत्यर्थः ॥ २२ ॥

असकृदेकरथेन तरस्विना हरिहयाग्रसरेण धनुर्भृता ।
दिनकराभिमुखा रणरेणवो रुरुधिरे रुधिरेण सुरद्विषाम् ॥ २३ ॥

असकृदिति । एकरथेनाद्वितीयरथेन तरस्विना बलवता हरिहयस्येन्द्रस्याग्रसरेण धनुर्भृता दशरथेनासकृदनेकशो दिनकरस्याभिमुखा अभिमुखस्थिता इत्यर्थः । रणरेणवः सुरद्विषां दैत्यानां रुधिरेण रुरुधिरे निवारिताः ॥ २३ ॥

अथ समाववृते कुसुमैर्नवैस्तमिव सेवितुमेकनराधिपम् ।
यमकुबेरजलेश्वरवज्रिणां समधुरं मधुरञ्चितविक्रमम् ॥ २४ ॥

अथेति । अथ यमकुबेरजलेश्वरवज्रिणां धर्मराजधनदवरुणमहेन्द्राणां समा धूर्भारो यस्य स समधुरः । [illegible] इत्यर्थः । "ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे" इत्यनेन समासान्तोऽप्रत्ययः । तं समधुरम् । अञ्चितविक्रमं पूजितपराक्रममेकनराधिपं तं दशरथं सेवितुमिव । मधुर्वसन्तः । 'मधौ पुष्परसे मधु । दैत्ये चैत्रे वसन्ते च क्षौद्रादौ मधुमे' इति विश्वः । नवैः कुसुमैरुपलक्षितः सन्समाववृते समागतः । "रिक्तहस्तेन नोपेयाद्राजानं देवतां गुरुम्" इति वचनात्कुसुमसमेतो राजानं सेवितुमागत इत्यर्थः ॥ २४ ॥

जिगमिषुर्धनदाध्युषितां दिशं रथयुजा परिवर्तितवाहनः ।
दिनमुखानि रविर्हिमनिग्रहैर्विमलयन्मलयं नगमत्यजत् ॥ २५ ॥

जिगमिषुरिति । धनदाध्युषितां कुबेराधिष्ठितां दिशं जिगमिषुर्गन्तुमिच्छुः रथयुजा सारथिनाऽरुणेन परिवर्तितवाहनो निवर्तिताश्वो रविः हिमस्य निग्रहैर्निराकरणैर्दिनमुखानि प्रभातानि विमलयन्निर्मलयन् । मलयं नगं मलयाचलमत्यजत् । दक्षिणां दिशमत्याक्षीदित्यर्थः ॥ २५ ॥

कुसुमजन्म ततो नवपल्लवास्तदनु षट्पदकोकिलकूजितम् ।
इति यथाक्रममाविरभून्मधुर्द्रुमवतीमवतीर्य वनस्थलीम् ॥ २६ ॥

कुसुमेति । आदौ कुसुमजन्म ततो नवपल्लवाः । तदनु । 'अनुर्लक्षणे' इति कर्मप्रवचनीयत्वाद्द्वितीया । षट्पदानां कोकिलानां च कूजितम् । इत्येवंप्रकारेण यथाक्रमं क्रममनतिक्रम्य पुष्पप्रियो मधुः पल्लवप्रियः कोकिल इतिक्रमोत्कर्षमाश्रित्य द्रुमवतीं द्रुमभूयिष्ठां वनस्थलीमवतीर्य मधुर्वसन्त आविरभूत् । केषांचित्कुसुमात्प्राक् पल्लवप्राथम्यात्केषांचित्कुसुमप्राथम्याद्यथाक्रमस्य न विरोधः ॥ २६ ॥

नयगुणोपचितामिव भूपतेः सदुपकारफलां श्रियमर्थिनः ।
अभिययुः सरसो मधुसम्भृतां कमलिनीमलिनीरपतत्रिणः ॥२७॥

नयगुणेति । नयो नीतिरेव गुणः तेन नयेन गुणैः शौर्यादिभिश्चोपचिताम् । सतामुपकारः फलं यस्यास्तां सदुपकारफलां भूपतेर्नृपस्य श्रियमर्थिन इव । मधुना वसन्तेन सम्भृतां सम्यक्पुष्टां सरसः सम्बन्धिनीं कमलिनीं पद्मिनीम् अलिनीरपतत्रिणः अलयो भृङ्गा नीरपतत्रिणो जलपक्षिणश्च अभिययुः ॥२७॥

कुसुममेव न केवलमार्तवं नवमशोकतरोः स्मरदीपनम् ।
किसलयप्रसवोऽपि विलासिनां मदयिता दयिताश्रवणार्पितः ॥ २८ ॥

कुसुममिति । ऋतुरस्य प्राप्तम् आर्तवम् । 'ऋतोरण्' इत्यण् । नवं प्रथमम् अशोकतरोः केवलं कुसुममेव स्मरदीपनमुद्दीपनं न किन्तु विलासिनां मदयिता मदजनको दयिताश्रवणार्पितः किसलयप्रसवोऽपि पल्लवसम्भवोऽपि स्मरदीपनोऽभवत् ॥ २८ ॥

विरचिता मधुनोपवनश्रियामभिनवा इव पत्रविशेषकाः ।
मधुलिहां मधुदानविशारदाः कुरबका रवकारणतां ययुः ॥ २९ ॥

विरचितेति । मधुना वसन्तेन विरचिता उपवनश्रियामभिमताः । पत्रविशे-
षकाः पत्ररचना इव स्थिता मधूनां मकरन्दानां पाने विजातस्पृहाः कुरबक-
तरवो मधुलिहां मधुपानां स्वमकरन्दैर्मधु । मधूनि कुरबककर्म मधूनि पीत्वा
मधुरिस्वराः । दानशौण्डानर्थिजनाः स्तुवन्तीति भावः ॥ २९ ॥

सुवदनावदनासवसम्भृतस्तदनुवादिगुणः कुसुमोद्गमः ।
मधुकरैरकरोन्मधुलोलुपैर्बकुलमाकुलमायतपङ्क्तिभिः ॥ ३० ॥

सुवदनेति । सुवदनावदनासवेन मन्दस्मितमधुना सम्भृतो जनितः । तत्तस्य
दोहदमिति प्रसिद्धिः । तस्यासवस्यानुवादी सदृशो गुणो यस्य तदनुवादिगुणः कुसुमो-
द्गमः कर्ता । मधुलोलुपैरायतपङ्क्तिभिर्दीर्घपङ्क्तिभिर्मधुपैः करणैः बकुलो प्रमदानां
मधुगण्डूषेण पुष्प्यतीति प्रसिद्धिः । बकुलं बकुलकमाकुलमकरोत् ॥ ३० ॥

उपहितं शिशिरापगमश्रिया मुकुलजालमशोभत किंशुके ।
प्रणयिनीव नखक्षतमण्डनं प्रमदया मदयापितलज्जया ॥ ३१ ॥

उपहितमिति । शिशिरापगमश्रिया वसन्तलक्ष्म्या किंशुके पलाशवृक्षे पला-
शे किंशुकः पर्णः इत्यमरः । उपहितं दत्तं मुकुलजालं कुड्मलवृन्दमिति । मदेन चापि
तलज्जयापसारितत्रपया प्रमदया प्रणयिनि प्रियतमे उपहितं नखक्षतमेव मण्डनं
तदिव । अशोभत ॥ ३१ ॥

व्रणगुरुप्रमदाधरदुःसहं जघननिर्विषयीकृतमेखलम् ।
न खलु तावदशेषमपोहितुं रविरलं विरलं कृतवान्हिमम् ॥ ३२ ॥

व्रणेति । व्रणैर्दन्तक्षतैर्गुरुभिर्दुर्भरैः प्रमदानामधरैरधरोष्ठैर्दुःसहं हिमस्य
व्याघातकत्वाद्दुःसहम् । जघनेषु निर्विषयीकृता निरवकाशीकृता मेखला येन तत् । शी-
तस्यात्यधिकत्वमेकसमयस्यापि । एवंभूतं हिमं रविस्तावदशेषमस्तादशेषं निःशेषं यथा
तथापोहितुं निरसितुं नालं खलु न शक्तो हि किन्तु विरलं कृतवांस्तनूचकार ॥ ३२ ॥

अभिनयान्परिचेतुमिवोद्यता मलयमारुतकम्पितपल्लवा ।
अमदयत्सहकारलता मनः सकलिका कलिकामजितामपि ॥ ३३ ॥

अभिनयानिति । अत्र चूतलतायां नर्तकीसमाधिरभिधीयते । अभिनयानर्थ-
व्यञ्जकव्यापारान् । व्यञ्जकाभिनयौ समौ इत्यमरः । परिचेतुमभ्यसितुमुद्यतेव
स्थिता । कुतः मलयमारुतेन कम्पितपल्लवा पल्लवकम्पनेन हस्तो गम्यते । सहकार
सपरिवा अतिमधुरेरकः पुमान् इत्यमरः । सहकारलता । कलिः कलहो इव

उच्यते । "भर्मिः स्यात्कण्टके पुरे कर्मिरस्त्रयुगे पुंसि" इति विश्वः । असौ रामः । तज्जितामपि । जितरागद्वेषाणामपोत्सर्षः । मनोऽमदयत् ॥ १३ ॥

प्रथममन्यभृताभिरुदीरिताः प्रविरला इव मुग्धवधूकथाः ।
सुरभिगन्धिषु शुश्रुविरे गिरः कुसुमितासु मिता वनराजिषु ॥ १४ ॥

प्रथममिति । सुरभिर्गन्धो यासां तासु सुरभिगन्धिषु "गन्धस्येदुत्पूतिसुसुर-भिभ्यः" इत्यनेनेकारः । कुसुमान्यासां सञ्जातानि कुसुमिताः । तासु वनराजिषु वन-पङ्क्तिषु । अन्यभृताभिः कोकिलाभिः प्रथमं प्रारम्भेऽदीरिता उच्चा अतएव मिताः परिमिताः गिरः वाचाः । प्रविरलाः मौग्ध्याल्लज्जयाऽल्पाक्षरा मुग्धवधूनां कथा वाच इव शुश्रुविरे श्रुताः ॥ १४ ॥

श्रुतिसुखभ्रमरस्वनगीतयः कुसुमकोमलदन्तरुचो बभुः ।
उपवनान्तलताः पवनाहतैः किसलयैः सलयैरिव पाणिभिः ॥ १५ ॥

श्रुतीति । श्रुतिसुखाः कर्णमधुरा भ्रमरस्वना एव गीतयो यासां ताः । कुसुमा-न्येव कोमला दन्तरुचो दन्तकान्तयो यासां ताः । अनेन स्मितत्वं विवक्षितम् । उपवनान्तलताः आरामसध्यवल्लयः पवनेनाहते कम्पितैः किसलयैः । सलयैः साभि-नयैः । लयशब्देन स्याल्लुप्तोऽभिनयो लक्ष्यते । उपवनान्ते पवनाहतैरिति सन्निधि-स्वाभिधानात् । पाणिभिरिव बभुः । अनेन लतानां नर्तकीसाम्यं गम्यते ॥ १५ ॥

ललितविभ्रमबन्धविचक्षणं सुरभिगन्धपराजितकेसरम् ।
पतिषु निर्विविशुर्मधुमङ्गनाः स्मरसखं रसखण्डनवर्जितम् ॥ १६ ॥

ललितेति । अङ्गना ललितविभ्रमबन्धविचक्षणं मधुरविलासघटनापटुतरं । सुरभिणा मनोहरेण गन्धेन पराजितकेसरं निर्जितबकुलपुष्पम् । अत्र केसरे बकुल-इत्यमर । स्मरस्य सखायं स्मरसखं स्मरोद्दीपकमित्यर्थः । मधु मद्यम् । 'मधु मद्ये पुष्परसे' इत्यमर । 'अर्धर्चाः पुंसि च' इति पुंलिङ्गता । उक्तं च—"मकरन्दस्य मद्यस्य माक्षिकस्यापि वाचकः । अर्धर्चादिगणे पाठात्पुंनपुंसकयोर्मधु ॥" इति । पतिषु विषये रसखण्डनवर्जितमनुरागभङ्गरहितं यथा तथा निर्विविशुः । परस्परानु-रागपूर्वकं पतिभिः सह पपुरित्यर्थः ॥ १६ ॥

शुशुभिरे स्मितचारुतराननाः स्त्रिय इव श्लथशिञ्जितमेखलाः ।
विकचतामरसा गृहदीर्घिका मदकलोदकलोलविहङ्गमाः ॥ १७ ॥

शुशुभिरे इति । विकचतामरसा विकसितकमला मदेन कला अव्यक्तमधुरं

नानन्त तदलमौलमिहरमा जलभिमपथिमो ईशाददी पासु ता । मदलमोदममेसमि ईममा पारेषु दीर्घिका माप्या । स्मितेन भास्वराण्याननानि यासां ताः । 'दशनकिञ्जल्केर्गन्धैः स्वादैः सोत्पलोपितैः । सम्भवितं द्विजवारे सुरम्भासां स्मितं भवेत्' ॥ इति नाट्यमेलने । स्मरा स्मिता सुधरा मेखला यासां ताः । स्मितेति कर्तरि क्तः । स्मित इव कुसुमिरे ॥ ३७ ॥

उपययौ तनुतां मधुखण्डिता हिमकरोदयपाण्डुमुखच्छविः ।
सदृशमिष्टसमागमनिर्वृतिं वनितयाऽनितया रजनीवधूः ॥ ३८ ॥

उपययाविति । मधुना मधुसमयेन खण्डिता हासंपादिता । लोकस्ते वसन्तसमये रात्रयः खण्डिताश्च नायिकाश्च क्षीयन्ते । हिमकरोदयेन चन्द्रोदयेन पाण्डुमुखस्य प्रदोषस्य वक्त्रस्य च छविर्यस्याः सा रजन्येव वधूः । इष्टसमागमनिर्वृतिं प्रियसङ्गमसुखमनितया प्राप्तया । इण् गतौ इति धातोः कर्तरि क्तः । वनितया सदृशं तुल्यं तनुतां न्यूनतां कार्श्यं चोपययौ ॥ ३८ ॥

अपतुषारतया विशदप्रभैः सुरतसङ्गपरिश्रमनोदिभिः ।
कुसुमचापमतेजयदंशुभिर्हिमकरो मकरोर्जितकेतनम् ॥ ३९ ॥

अपेति । हिमकरश्चन्द्रः अपतुषारतयाऽपगतनीहारतया विशदप्रभैर्निर्मलकान्तिभिः सुरतसङ्गपरिश्रमनोदिभिः सुरतसङ्गखेदहारिभिरंशुभिः किरणैः । "चन्द्रमः मधुनामपि हरन्ति सुरतश्रमम्" । इति रतिरहस्यम् । मकरोर्जितकेतनं मकरेणोर्जितं केतनं ध्वजो यस्य तम् । कम्पायमानत्वात्पुष्टितध्वजमित्यर्थः । कुसुमचापं काममतेजयत्तापयत् 'तिज निशाने' इति धातोर्ण्यन्ताल्लङ् । सहचारिणमसमर्थमपि दीपयेऽभूदित्यर्थः ॥ ३९ ॥

हुतहुताशनदीप्ति वनश्रियः प्रतिनिधिः कनकाभरणस्य यत् ।
युवतयः कुसुमं दधुराहितं तदलके दलकेसरपेशलम् ॥ ४० ॥

हुतेति । हुतहुताशनदीप्त्यान्याविप्रज्वलितवह्निप्रभं यत्कुसुमं कर्णिकारमित्यर्थः । वनश्रियः वनलक्ष्म्याः कनकाभरणस्य प्रतिनिधिः अभूदिति शेषः । दलेषु केसरेषु च पेशलं सुकुमारपत्रकिञ्जल्कमित्यर्थः । आहितं प्रियैरिति शेषः । तत्कुसुमं युवतयोऽलके कुन्तले दधुः ॥ ४० ॥

अलिसिमिरवनबिन्दुमनोहरैः कुसुमपङ्क्तिनिपातिभिरङ्कितः ।
न खलु शोभयति स्म वनस्थलीं न तिलकस्तिलकः प्रमदामिव ॥ ४१ ॥

अलिभिरिति । अञ्जनबिन्दुमनोहरैः कज्जलकणसुन्दरैः कुसुमपङ्क्तिषु निपतन्ति ये तैः अलिभिरङ्कितश्चिह्नितस्तिलकः श्रीमान्नाम वृक्षः । 'तिलकः क्षुरकः श्रीमान्' इत्यमरः । वनस्थलीं । तिलको विशेषकः । 'तमालपत्रतिलकचित्रकाणि विशेषकम् । द्वितीयं च तुरीयं च न स्त्रियाम्' इत्यमरः । प्रमदामिव न शोभयति स्मेति न खलु अपि तु शोभयत्येवेत्यर्थः । 'लट् स्मे' इति स्मयोगे भूतार्थे लट् । तिलकेऽञ्जनबिन्दवः शोभार्थं क्रियन्ते ॥ ४१ ॥

अमदयन्मधुगन्धसनाथया किसलयाधरसङ्गतया मनः ।
कुसुमसम्भृतया नवमल्लिका स्मितरुचा तरुचारुविलासिनी ॥४२॥

अमदयदिति । तरुचारुविलासिनी तरोः पुंसश्चारुविलासिनी नवमल्लिका सप्तलाख्या लता 'सप्तला नवमल्लिका' इत्यमरः । मधुनो मकरन्दस्य मद्यस्य च गन्धेन सनाथया सम्बद्धयेत्यर्थः । किसलयमेवाधरस्तत्र सङ्गतया प्रसक्तयेत्यर्थः । कुसुमैः सम्भृतया सम्पादितया कुसुमरूपयेत्यर्थः । स्मितरुचा हासकान्त्या मनः पश्यतामिति शेषः । अमदयत् ॥ ४२ ॥

अरुणरागनिषेधिभिरंशुकैः श्रवणलब्धपदैश्च यवाङ्कुरैः ।
परभृताविरुतैश्च विलासिनः स्मरबलैरबलैकरसाः कृताः ॥ ४३ ॥

अरुणेति । विलासिनो विलासशीलाः पुरुषाः "वौ कषलसकत्थस्रम्भः" इत्यनेन घिनुण्प्रत्ययः । अरुणस्यानूरो रागमारुण्यं निषेधन्ति तिरस्कुर्वन्तीत्यरुणरागनिषेधीनि । तैः कुसुम्भादिरागरक्तैरित्यर्थः । तमन्वेत्यनुबध्नाति तच्छीलं तन्निषेधति । तस्य चानुकरोतीति शब्दाः सादृश्यवाचकाः ॥ इति दण्डी । अंशुकैरम्बरैः श्रवणेषु कर्णेषु लब्धपदैः, निवेशितैरित्यर्थः । यवाङ्कुरैश्च परभृताविरुतैः कोकिलकूजितैश्च । एतैस्त्रिभिः स्मरबलैः कामसैन्यैः । अबलास्वेक एव रसो रागो येषां तेऽबलैकरसाः स्त्रीपरतन्त्राः कृताः ॥ ४३ ॥

उपचितावयवा शुचिभिः कणैरलिकदम्बकयोगमुपेयुषी ।
सदृशकान्तिरलक्ष्यत मञ्जरी तिलकजालकजालकमौक्तिकैः ॥४४॥

उपचितेति । शुचिभिः शुभ्रैः कणैः रजोभिरुपचितावयवा पुष्टावयवा । अलिकदम्बकयोगमुपेयुषी प्राप्ता । तिलकस्य तिलकवृक्षस्य मञ्जरी अलकेषु जालकमाभरणविशेषस्तस्मिन् मौक्तिकैः सदृशकान्तिरलक्ष्यत । भ्रमरसङ्गिनी शुभ्रा तिलकमञ्जरी नीलालकसम्पृक्तमुक्ताजालकमिवालक्ष्यतेति भावार्थः ॥ ४४ ॥

ध्वजपटं मदनस्य धनुर्भृतश्छविकरं मुखचूर्णमृतुश्रियः ।
कुसुमकेसररेणुमलिव्रजाः सपवनोपवनोत्थितमन्वयुः ॥ ४५ ॥

ध्वजपटमिति । अलिव्रजाः षट्पदनिवहा धनुर्भृतो धानुष्कस्य मदनस्य कामस्य ध्वजपटं पताकाभूतम् । ऋतुश्रियो वसन्तलक्ष्म्याश्छविकरं शोभाकरं मुखचूर्णं मुखालङ्कारचूर्णभूतम् । 'चूर्णानि वासयोगाः स्युः' इत्यमरः । सपवनोपवनोत्थितं सपवनं पवनेन सहितं यदुपवनं तस्मिन्नुत्थितं कुसुमानां केसरेषु किञ्जल्केषु यो रेणुस्तम् । अन्वयुरन्वगच्छन् । यातेर्लङ् ॥ ४५ ॥

अनुभवन्नवदोलमृतूत्सवं पटुरपि प्रियकण्ठजिघृक्षया ।
अनयदासनरज्जुपरिग्रहे भुजलतां जडतामबलाजनः ॥ ४६ ॥

अनुभवन्निति । नवा दोला प्रेङ्खा यस्मिंस्तं नवदोलमृतूत्सवं वसन्तोत्सवमनुभवन्नबलाजनः पटुरपि निपुणोऽपि प्रियकण्ठस्य जिघृक्षया ग्रहीतुमालिङ्गितुमिच्छया आसनरज्जुपरिग्रहे पीठरज्जुग्रहणे भुजलतां बाहुलतां जडतां शैथिल्यम् । डल-योरभेदः । 'समकस्त्वेषविश्लेषु बबयोरलयोर्न भिदा' इति । अनयत् । दोलाप्रेङ्खण-पतनभयनाटितकेन प्रियकण्ठमाश्लिष्यदित्यर्थः ॥ ४६ ॥

त्यजत मानमलं बत विग्रहैर्न पुनरेति गतं चतुरं वयः ।
परभृताभिरितीव निवेदिते स्मरमते रमते स्म वधूजनः ॥ ४७ ॥

त्यजतेति । बतेत्यामन्त्रणे । 'खेदानुकम्पासन्तोषविस्मयामन्त्रणे बत' इत्यमरः । बत अङ्गना मानं कोपं त्यजत । उक्तञ्च — 'स्त्रीणामीर्ष्याकृतः कोपो मानोऽन्यासङ्गिनि प्रिये' ॥ इति । विग्रहैर्विरोधैरलं विग्रहो न कार्य इत्यर्थः । गतमतीतं चतुरमुपभोगक्षमं वयो यौवनं पुनर्नैति नागच्छति इत्येवंरूपे स्मरमते स्मराभिप्राये । नपुंसके भावे क्तः । परभृताभिः कोकिलाभिर्निवेदिते सतीव वधूजनो रमते स्म रेमे । को-किलाकूजितोद्दीपितस्मरः स्त्रीजनः कामशासनमपरिहार्यमकरोदित्यर्थः ॥ ४७ ॥

अथ यथासुखमार्तवमुत्सवं समनुभूय विलासवतीसखः ।
नरपतिश्चकमे मृगयारतिं स मधुमन्मधुमन्मथसंनिभः ॥ ४८ ॥

अथेति । अथानन्तरम् । मधुं मथ्नातीति मधुमद्विष्णुः । सम्पदादित्वात्क्विप् । मधुर्वसन्तः । मथ्नातीति मथः । पचाद्यच् । मनसो मथो मन्मथः कामः । तेषां प्रतिमा सदृशो मधुमन्मधुमन्मथसन्निभः स नरपतिर्दशरथो विलासवतीसखः स्त्रीसहचरः

थम् । मध्ये प्राप्तोऽस्यार्थः । तमुत्सवं वसन्तोत्सवं यथासुखं समनुभूय मृगयाविहारं चकमे चकाङ्क्ष ॥ ४८ ॥

व्यसनाशङ्कां परिहरन्नाह—

परिचयं चललक्ष्यनिपातने भयरुषोश्च तदिङ्गितबोधनम् ।
श्रमजयात्प्रगुणां च करोत्यसौ तनुमतोऽनुमतः सचिवैर्ययौ ॥४९॥

परिचयमिति । असौ मृगया चललक्ष्याणि मृगयक्षादीनि तेषां निपातने परिचयमभ्यासं करोति । भयरुषोर्भयक्रोधयोस्तदिङ्गितबोधनं तेषां चललक्ष्याणा-मिङ्गितस्य चेष्टितस्य भयादिलिङ्गभूतस्य बोधनं ज्ञानं च करोति । तनुं शरीरं श्रमस्य जयाज्जितश्रमत्वात्प्रगुणां प्रकृष्टलाघवादिगुणवतीं च करोति । अतो हेतोः सचिवैरनुमतो-ऽनुमोदितः सन्ययौ । सर्वं चैतद्युद्धोपयोगीत्यतस्तदपेक्षया मृगयाप्रवृत्तिः । न तु व्यसनितयेति भावः ॥ ४९ ॥

मृगवनोपगमक्षमवेषभृद्विपुलकण्ठनिषक्तशरासनः ।
गगनमश्वखुरोद्धतरेणुभिर्नृसविता स वितानमिवाकरोत् ॥५०॥

मृगवनेति । मृगाणां वनं तस्योपगमः प्राप्तिः तस्य क्षमं योग्यं वेषं बिभर्तीति स तथोक्तः मृगयाविहारानुगुणवेषधारीत्यर्थः । विपुलकण्ठे निषक्तशरासनः आसक्तधन्वा । नृसवितेव नृसविता पुरुषश्रेष्ठः । उपमितसमासः । स राजाऽश्वखुरोद्धतरेणुभिर्ग-गनं वितानं तुच्छमभावमिवाकरोत् गगनं नाद्राक्षीदित्यर्थः । 'वितानं तुच्छमन्दयोः' इति विश्वः । अथवा सवितानमित्येकं पदम् सवितानमुल्लोचसहितमिवाकरोत् । 'अस्त्री वितानमुल्लोचः' इत्यमरः ॥ ५० ॥

ग्रथितमौलिरसौ वनमालया तरुपलाशसवर्णतनुच्छदः ।
तुरगवल्गनचञ्चलकुण्डलो विरुरुचे रुरुचेष्टितभूमिषु ॥ ५१ ॥

ग्रथितेति । वनमालया वनपुष्पस्रजा ग्रथितमौलिर्बद्धधम्मिल्लः । 'पत्रपुष्पमयी माला वनमाला प्रकीर्तिता' इति । तरूणां पलाशैः पत्रैः सवर्णः समानस्तनुच्छदो वर्म यस्य स तथोक्तः । इदं च वन्यमृगाणां विश्वासार्थम् । तुरगस्य वल्गनेन गतिविशेषेण चञ्चलकुण्डलोऽसौ दशरथो रुरुभिर्मृगविशेषैश्चेष्टि-ताश्चरिता या भूमयस्तासु विरुरुचे दिदीपे ॥ ५१ ॥

तनुलताविनिवेशितविग्रहा भ्रमरसंक्रमितेक्षणवृत्तयः ।
ददृशुरध्वनि तं वनदेवताः सुनयनं नयनन्दितकोसलम् ॥ ५२ ॥

तनुलतेति । तनुषु लतासु विनिवेशितविग्रहाः संक्रमितदेहाः भ्रमरेषु संक्रमिता ईक्षणवृत्तयो दृग्व्यापारा याभिस्ता वनदेवताः सुनयनं सुलोचनं नयेन नीत्या नन्दिताः कोसला येन तं दशरथमध्वनि ददृशुः । प्रसन्नपावनतया तं देवता अपि मूर्त्या ददृशुरित्यर्थः ॥ ५२ ॥

श्वगणिवागुरिकैः प्रथमास्थितं व्यपगतानलदस्यु विवेश सः ।
स्थिरतुरङ्गमभूमि निपानवन्मृगवयोगवयोपचितं वनम् ॥ ५३ ॥

श्वगणीति । स दशरथः । शुनां गणः स एषामस्तीति श्वगणिनः श्वगणिनः । वागुरा मृगबन्धनरज्जुः । 'वागुरा मृगबन्धनी' इत्यमरः । तया चरन्तीति वागुरिका जालिकाः । "चरति" इति ठक्प्रत्ययः । 'द्वौ वागुरिकजालिकौ' इत्यमरः । तैश्च प्रथममास्थितमधिष्ठितं । व्यपगता अनला दावाग्नयो दस्यवस्तस्कराश्च यस्मात्तथोक्तम् । 'दस्युतस्करमोषकाः' इत्यमरः । 'भस्मैधनविधौ समवायो मातुरन्ति-कमपि प्रविविक्षुः । अक्षपस्थशुमतः प्रविवेश सद्दृढे च गह्वरे च न विशेत्' इति कामन्दकः । स्थिरा दृढा पङ्कादिरहिता तुरङ्गमयोग्या भूमिर्यस्य तत् । निपान-वज्जलाशययुक्तम् । 'आहावस्तु निपानं स्यादुपकूपजलाशये' इत्यमरः । मृगैर्हरिणै-र्वयोभिः पक्षिभिर्गवयैर्गोसदृशैरारण्यपशुविशेषैश्चोपचितं समृद्धं वनं विवेश प्रविष्टवान् ॥ ५३ ॥

अथ नभस्य इव त्रिदशायुधं कनकपिङ्गतडिद्गुणसंयुतम् ।
धनुरधिज्यमनाधिरुपाददे नरवरो रवरोषितकेसरी ॥ ५४ ॥

अथेति । अथ नाधिर्मनोव्यथा तद्रहितो नरवरो नरश्रेष्ठः । रवेण धनुष्टङ्कारेण रोषि-ताः केसरिणः सिंहा येन स तथा । कनकमिव पिङ्गा पिशङ्गी या तडित् सैव गुणो मौर्वी तेन संयुतं त्रिदशायुधमिन्द्रचापं नभस्यो भाद्रपदमास इव । "स्युर्नभस्यप्रौष्ठपदभा-द्रभाद्रपदाः समाः" इत्यमरः । अधिज्यमधिरोपितमौर्वीकं धनुरुपाददे जग्राह ॥ ५४ ॥

तस्य स्तनप्रणयिभिर्मुहुरेणशावैर्व्याहन्यमानहरिणीगमनं पुरस्तात् ।
आविर्बभूव कुशगर्भमुखं मृगाणां यूथं तदग्रसरगर्वितकृष्णसारम् ॥ ५५ ॥

तस्येति । स्तनप्रणयिभिः स्तनपायिभिरेणशावैर्हरिणशिशुभिः 'पृथुकः शावकः शिशुः' इत्यमरः । व्याहन्यमानं तदनुगमनतया तदनुगमनानुसारेण मुहुर्मुहुः प्रतिषि-ध्यमानं हरिणीनां गमनं यस्य तत् । कुशा गर्भे येषां तानि मुखानि यस्य तत्कुश-गर्भमुखम् । अग्रसरः पूर्वस्याग्रेसरः पुरश्चरो गर्वितो दृप्तश्च कृष्णसारो यस्य तत् । मृगा

र्णं मृगं रुरुम्। 'समानौ रुरुं पूर्वं शिरसा पुंस्पुंसकम्' इत्यमरः। तस्य दश-रथस्य पुरस्तादग्रे आविर्बभूव। वसन्ततिलकवृत्तम्॥ ५५॥

तत्प्रार्थितं जवनवाजिगतेन राज्ञा तूणीमुखोद्धृतशरेण विशीर्णपङ्क्ति।
श्यामीचकार वनमाकुलदृष्टिपातैर्वातेरितोत्पलदलप्रकरैरिवार्द्रैः॥ ५६॥

तदिति। जवनो जवशीलः। "जुचङ्क्रम्यदन्द्रम्यसृगृधिज्वलशुचलषपतपदः" इत्यनेन युच्प्रत्ययः। 'तरस्वी त्वरितो वेगी प्रजवी जवनो जवः' इत्यमरः। तं वाजिनमश्वं गतेनारूढेन। तूणीमुखे। "बह्वादिभ्यश्च" इति ङीष्। तस्मा मुखादुद्धृतः शरो येन राज्ञा प्रार्थितमभियातम्। 'याच्ञायामभियाने च प्रार्थना कथ्यते बुधैः' इति केशवः। अत एव विशीर्णा पङ्क्तिः सङ्घीभावो यस्य तत् मृगयूथं कर्तृ। आर्द्रैर्भयाश्रुक्लिन्नैराकुला भयचकिता ये दृष्टिपातास्तैः। वातेरितोत्पल-दलप्रकरैः पवनकम्पितैर्नीलोत्पलदलसङ्घैरिव। वनं श्यामीचकार॥ ५६॥

लक्ष्यीकृतस्य हरिणस्य हरिप्रभावः
प्रेक्ष्य स्थितां सहचरीं व्यवधाय देहम्।
आकर्णकृष्टमपि कामितया स धन्वी
बाणं कृपामृदुमनाः प्रतिसंजहार॥ ५७॥

लक्ष्यीकृतस्येति। हरिरिन्द्रो विष्णुर्वा। तस्येव प्रभावः सामर्थ्यं यस्य सः तथोक्तः। धन्वी धनुष्मान् नृपः। लक्ष्यीकृतस्य वेद्धुमिष्टस्य हरिणस्य तत्प्रियो देहं व्यवधायान्तर्धाय स्थिताम्। सह चरतीति सहचरी। पचादिषु चरडिति टित्करणान्ङीप्। यथाह वामनः— 'अनुचरीति चरेष्टित्वात्' इति। तां सहचरीं हरिणीं प्रेक्ष्य कामितया स्वयं कामुकत्वात्, कृपामृदुमनाः करुणार्द्रचित्तः सन्। आक-र्णकृष्टमपि दुष्प्रतिसंहरमपीत्यर्थः। बाणं प्रतिसंजहार, नैपुण्यातिशयात्। नैपुण्यं तु धन्वीत्यनेन गम्यते॥ ५७॥

तस्यापरेष्वपि मृगेषु शरान्मुमुक्षोः
कर्णान्तमेत्य बिभिदे निबिडोऽपि मुष्टिः।
त्रासातिमात्रचटुलैः स्मरतः सुनेत्रैः
प्रौढप्रियानयनविभ्रमचेष्टितानि॥ ५८॥

तस्येति। त्रासातिमात्रचटुलैस्त्रासादत्यन्तचञ्चलैः सुनेत्रैः प्रौढप्रियानयनवि-भ्रमचेष्टितानि प्रगल्भकान्ताविलोचनविलासव्यापारान्स्मारयत्सु स्मरतः। अपरेष्वपि

मृगेषु शरान्मुमुक्षोर्मोक्तुमिच्छोस्तस्य नृपस्य मित्रेष्विव रक्षोऽपि मुष्टिः कर्णान्तमेत्य प्राप्य बिभिदे। स्वयमेव भिद्यते स्म। भिदेः कर्मकर्तरि लिट्। अभिमतस्तस्य मित्रादिप्रेमस्मृतिजनितरसातिरेकेण मुष्टिभेदः। न त्वनैपुण्यादिति तात्पर्यार्थः ॥ ५८ ॥

उत्तस्थुषः सपदि पल्वलपङ्कमध्यान्मुस्ताप्ररोहकवलावयवानुकीर्णम् ।
जग्राह स द्रुतवराहकुलस्य मार्गं सुव्यक्तमार्द्रपदपङ्क्तिभिरायताभिः ॥ ५९ ॥

उत्तस्थुष इति । स नृपः । मुस्ताप्ररोहाणां मुस्ताङ्कुराणां कवला ग्रासाः । तेषामवयवैः खण्डैरनुकीर्णं व्याप्तम् । आयताभिर्दीर्घाभिरार्द्रपदपङ्क्तिभिः सुव्यक्तम्। सपदि पल्वलपङ्कमध्यादुत्तस्थुष उत्थितस्य द्रुतवराहकुलस्य पलायितवराहयूथस्य मार्गं जग्राहानुससार। विशेषणबलाद्वर्त्मग्रहणमनुमानादित्यर्थः ॥ ५९ ॥

तं वाहनादवनतोत्तरकायमीषद्विध्यन्तमुद्धृतसटाः प्रतिहन्तुमीषुः ।
नात्मानमस्य विविदुः सहसा वराहा वृक्षेषु विद्धमिषुभिर्जघनाश्रयेषु ॥ ६० ॥

तमिति । वराहाः । वाहनादश्वादीषदवनतोत्तरकायं किञ्चिदानतपूर्वकायं विध्यन्तं प्रहरन्तं तं नृपम् । उद्धृतसटा ऊर्ध्वकेसराः सन्तः । 'सटा जटाकेसरयोः' इति केशवः । प्रतिहन्तुमीषुः प्रतिहर्तुमैच्छन् । अस्य नृपस्येषुभिः सहसा जघनाश्रयेषु वृक्षेषु विद्धमात्मानं न विविदुः । एतेन वराहाणां मनस्वित्वं नृपस्य हस्तलाघवं चोक्तम् ॥ ६० ॥

तेनाभिघातरभसस्य विकृष्य पत्री वन्यस्य नेत्रविवरे महिषस्य मुक्तः ।
निर्भिद्य विग्रहमशोणितलिप्तपुङ्खस्तं पातयां प्रथममास पपात पश्चात् ॥ ६१ ॥

तेनेति । अभिघाते रभस औत्सुक्यं यस्य तस्य अभिहन्तुमुद्यतस्येत्यर्थः । वन्यस्य वने भवस्य महिषस्य नेत्रविवरे नेत्रमध्ये तेन नृपेण विकृष्याकृष्य मुक्तः पत्री शरो विग्रहं महिषदेहं निर्भिद्य विदार्य । अतिवेगादशोणितलिप्तपुङ्खः सन् । तं महिषं प्रथमं पातयामास । स्वयं पश्चात्पपात । "कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि" इत्यत्रानुप्रयोगस्य व्यवहितविपर्यस्तप्रयोगानभिधानात् 'पातयां प्रथममास' इत्यपप्रयोग इति पाणिनीयाः । यथाह वार्तिककारः— 'विपर्यासनिवृत्त्यर्थं व्यवहितनिवृत्त्यर्थं च' इति ॥ ६१ ॥

प्रायो विषाणपरिमोक्षलघूत्तमाङ्गान्खड्गांश्चकार नृपतिर्निशितैः क्षुरप्रैः ।
शृङ्गं स दृप्तविनयाधिकृतः परेषामत्युच्छ्रितं न ममृषे न तु दीर्घमायुः ॥ ६२ ॥

प्राय इति । नृपतिर्निशितैः क्षुरप्रैः शरविशेषैः अर्धचन्द्राकारैरित्यर्थः । खड्गान्

खड्गात्मानमगात् 'गण्डके खड्गखड्गिनौ' इत्यमरः। प्रायो बाहुल्येन विषाणपरिमोक्षेण शृङ्गमात्रेण लघून्यशल्यान्युत्तमाङ्गानि शिरांसि येषां तान्वकार न सत्त्वा-दित्यर्थः। कुतः रक्षाविनयाधिकृतो दुष्टनिग्रहनियुक्तः स राजा परेषां प्रतिकूलानामत्युच्छ्रितमुन्नतं मृधे विषाणं प्राधान्यं च। 'मृधे प्राधान्यसाम्योश्च' इत्यमरः। न ममृषे न सेहे। दीर्घमायुर्जीवितकालम्। 'आयुर्जीवितकालो ना' इत्यमरः। न ममृष इति न किन्तु ममृष एवेत्यर्थः॥ ६२॥

व्याघ्रानभीरभिमुखोत्पतितान्गुहाभ्यः
फुल्लासनाग्रविटपानिव वायुरुग्णान्।
शिक्षाविशेषलघुहस्ततया निमेषा-
त्तूणीचकार शरपूरितवक्त्ररन्ध्रान्॥ ६३॥

व्याघ्रानिति। अभीर्निर्भीकः स धन्वी गुहाभ्योऽभिमुखमुत्पतितान्। वायुना रुग्णान्भग्नान्। फुल्ला विकसिताः। "अनुपसर्गात्फुल्लक्षीबकृशोल्लाघाः" इति निपातनात्साधुः। तेऽसनस्य सर्जकस्य। 'सर्जकासनबन्धूकपुष्पप्रियक-जीवकाः' इत्यमरः। असनविटपानिव स्थितान्, इत्युपमालंकारः। व्याघ्राणां पि-ङ्गरूपत्वादुपमाने फुल्लविशेषणम्। शरैः पूरितानि वक्त्ररन्ध्राणि येषां तान्व्याघ्रान् शि-क्षाविशेषेणाभ्यासातिशयेन लघुहस्ततया क्षिप्रहस्ततया निमेषात्तूणीचकार तूणं शरैः पूरितानिवेत्यर्थः॥ ६३॥

निर्घातोग्रैः कुञ्जलीनाञ्जिघांसुर्ज्यानिर्घोषैः क्षोभयामास सिंहान्।
नूनं तेषामभ्यसूयापरोऽभूद्वीर्योदग्रे राजशब्दे मृगेषु॥ ६४॥

निर्घातेति। कुञ्जेषु लीनान्। 'निकुञ्जकुञ्जौ वा क्लीबे लतादिपिहितोदरे' इत्यमरः। सिंहाञ्जिघांसुर्हन्तुमिच्छुः। निर्घातो व्योमोत्थित औत्पातिकः शब्दवि-शेषः। तदुक्तं नारदीयसंहितायाम्— वायुनाऽभिहतो वायुर्गगनात्पतितः क्षितौ। यदा प्रचण्डशब्दः स निर्घातोऽतिदोषकृत् इति। तद्वदुग्रै रौद्रैर्ज्यानिर्घोषैर्मौर्वी-शब्दैः क्षोभयामास। अत्रोत्प्रेक्षते तेषां सिंहानां सम्बन्धिनि वीर्योदग्रे बलाढ्ये म-गेषु विषये यो राजशब्दस्तस्मिन्नभ्यसूयापरोऽभून्नूनम्। अन्यथा कथमेतानभिहन्य-दित्यर्थः। मृगाणाम् इति पाठे समासे गुणभूतत्वाद्यथायोग्येन सम्बन्धो दुर्घटः। शार्ङ्गिणो हन्तुम् "शार्ङ्गरिपुणा क्व नु तथा ताडिताः" इति भावः॥ ६४॥

तान्हत्वा गजकुलबद्धतीव्रवैरान्काकुत्स्थः कुटिलनखाग्रलग्नमुक्तान् ।
आत्मानं रणकृतकर्मणां गजानामानृण्यं गतमिव मार्गणैरमंस्त ॥६५॥

तानिति । काकुत्स्थो दशरथः । गजकुलेषु बद्धं तीव्रं वैरं यैस्तान् । कुटिलेषु नखाग्रेषु लग्नानि मुक्तानि गजकुम्भमौक्तिकानि येषां तान्सिंहान्हत्वा । आत्मानं रणेषु कृतकर्मणां कृतोपकाराणां गजानामानृण्यमनृणत्वं मार्गणैः शरैः । मार्गणो याचके शरे इति विश्वः । गतं प्राप्तमिवामंस्त मेने ॥ ६५ ॥

चमरान्परितः प्रवर्तिताश्वः क्वचिदाकर्णविकृष्टभल्लवर्षी ।
नृपतीनिव तान्वियोज्य सद्यः सितबालव्यजनैर्जगाम शान्तिम् ॥६६॥

चमरानिति । क्वचिच्चमरान्परितः । अभितः परितः समयानिकषाहाप्रतियोगेऽपि इत्यनेन द्वितीया । प्रवर्तिताश्वः प्रधाविताश्वः । आकर्णविकृष्टभल्लानिषुविशेषान्वर्षतीति तथोक्तः स नृपः । नृपतीनिव तांश्चमरान्सितबालव्यजनैः छत्रचामरैर्वियोज्य विरहय्य सद्यः शान्तिं जगाम । पुराणां परमैश्वर्यमेवापहृतम् । न तु जीवितमिति भावः । औपच्छन्दसिकं वृत्तम् ॥ ६६ ॥

अपि तुरगसमीपादुत्पतन्तं मयूरं
न स रुचिरकलापं बाणलक्ष्यीचकार ।
सपदि गतमनस्कश्चित्रमाल्यानुकीर्णे
रतिविगलितबन्धे केशपाशे प्रियायाः ॥ ६७ ॥

अपीति । स नृपस्तुरगसमीपादुत्पतन्तमपि सुप्रहारमपीत्यर्थः । रुचिरकलापं मञ्जुबर्हम् । मयूरमविचार्येव रौपोक्ति मयूरो बर्ही । चित्रैराश्चर्यकारत्वाद्युः । तं चित्रैर्माल्यैरनुकीर्णे रतौ विगलितबन्धे प्रियायाः केशपाशे सपदि गतमनस्कः प्रवृत्तचित्तः । "उरः प्रभृतिभ्यः कप्" इति कप्प्रत्ययः । न बाणलक्ष्यीचकार, न प्रजहारेत्यर्थः ॥ ६७ ॥

तस्य कर्कशविहारसम्भवं स्वेदमाननविलग्नजालकम् ।
आचचाम सतुषारशीकरो भिन्नपल्लवपुटो वनानिलः ॥ ६८ ॥

तस्येति । कर्कशविहारात्कठिनव्यायामात्सम्भवो यस्य तम् । आनने विलग्नजालकं बद्धकदम्बकं तस्य नृपस्य स्वेदम् । सतुषारशीकरः शिशिराम्बुकणसहितः । भिन्ना विदलिताः पल्लवानां पुटाः कोशा येन सः वनानिल आचचाम जहारेत्यर्थः । रथोद्धता वृत्तमेतत् ॥ ६८ ॥

इति विस्मृतान्यकरणीयमात्मनः सचिवावलम्बितधुरं धराधिपम् ।
परिवृद्धरागमनुबन्धसेवया मृगया जहार चतुरेव कामिनी ॥ ६९ ॥

इतीति । इति पूर्वोक्तप्रकारेणात्मनो विस्मृतमन्यत्करणीयं कार्यं येन तम् विस्मृतात्मकार्यान्तरमित्यर्थः । सचिवैरवलम्बिता धृता धूर्यस्य तम् । 'ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे' इति समासान्तोऽप्रत्ययः । अनुबन्धसेवया सन्ततसेवया परिवृद्धो रागो यस्य तं धराधिपं । मृग्यन्ते यस्यां मृगा इति मृगया 'परिचर्यापरिसर्यामृगयाटाट्यानामुपसंख्यानम्' इति शप्रत्ययान्तो निपातः । चतुरा विदग्धा कामिनीव जहाराचकर्ष । 'न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते' इति मनुः ॥ ६९ ॥

स ललितकुसुमप्रवालशय्यां ज्वलितमहौषधिदीपिकासनाथाम् ।
नरपतिरतिवाहयांबभूव क्वचिदसमेतपरिच्छदस्त्रियामाम् ॥ ७० ॥

स इति । स नरपतिः । ललितानि कुसुमानि प्रवालानि पल्लवानि शय्या यस्यां ताम् । ज्वलिताभिर्महौषधीभिरेव दीपिकाभिः सनाथाम् सप्रदीपामित्यर्थः । त्रियामा त्रयो यामा यस्याः सा ताम् रात्रिं क्वचिदसमेतपरिच्छदः परिहृतपरिजनः सन्नित्यर्थः । अतिवाहयांबभूव गमयामास । पुष्पिताग्रा वृत्तम् ॥ ७० ॥

उषसि स गजयूथकर्णतालैः पटुपटहध्वनिभिर्विनीतनिद्रः ।
अरमत मधुराणि तत्र शृण्वन्विहगविकूजितबन्दिमङ्गलानि ॥ ७१ ॥

उषसीति । उषसि प्रातः पटूनां पटहानामिव ध्वनिर्येषां तैर्गजयूथानां हस्तिसमूहानां कर्णैरेव तालैर्वाद्यप्रभेदैर्विनीतनिद्रः स नृपस्तत्र वने मधुराणि विहगानां विकूजितान्येव बन्दिनां मङ्गलानि मङ्गलगीतानि शृण्वन्नरमत ॥ ७१ ॥

अथ जातु रुरोर्गृहीतवर्त्मा विपिने पार्श्वचरैरलक्ष्यमाणः ।
श्रमफेनमुचा तपस्विगाढां तमसां प्राप नदीं तुरङ्गमेण ॥ ७२ ॥

अथेति । अथ जातु कदाचिद्रुरोर्मृगस्य गृहीतवर्त्मा स्वीकृतरुरुमार्गो विपिने वने पार्श्वचरैरनुचरैरलक्ष्यमाणः तुरगवेगादित्यर्थः । श्रमेण फेनमुचा सफेनं स्रवतेत्यर्थः । तुरङ्गमेण तपस्विभिर्गाढामवगाढां सेवितां तमसां नाम नदीं सरितं प्राप ॥ ७२ ॥

कुम्भपूरणभवः पटुरुच्चैरुच्चचार निनदोऽम्भसि तस्याः ।
तत्र स द्विरदबृंहितशङ्की शब्दपातिनमिषुं विससर्ज ॥ ७३ ॥

कुम्भेति । तस्याः तमसाया अम्भसि कुम्भपूरणे भवः उत्पन्नः । पचाद्यच् । पटु

मेदुरः । उच्चैर्गम्भीरो निनदो ध्वनिरस्यास्तीति तथाभूतस्य । तत्र निनदे स नृपः । द्विरदस्य बृंहितं शङ्कते इति द्विरदबृंहितशङ्की सन् । शब्देन शब्दानुसारेण पततीति शब्दपाति निशितं विसृष्टम् । स्वागता वृत्तम् ॥ ७३ ॥

नृपतेः प्रतिषिद्धमेव तत्कृतवान्पङ्क्तिरथो विलङ्घ्य यत् ।
अपथे पदमर्पयन्ति हि श्रुतवन्तोऽपि रजोनिमीलिताः ॥ ७४ ॥

नृपतेरिति । तत्कर्म नृपतेः क्षत्रियस्य प्रतिषिद्धमेव यदेतत्कर्म गजवधरूपं पङ्क्तिरथो दशरथो विलङ्घ्य । "नृपतीनामहो दुर्गानन्यत्र करिवधं न कुर्यात्" इति शास्त्रमुल्लङ्घ्य कृतवान् । ननु विदुषस्तस्य कथमीदृशं वर्तनमित्यत आह—अपथ इति । श्रुतवन्तोऽपि विद्वांसोऽपि रजोनिमीलिताः रजोगुणावृता जनाः । न पन्था अपथम् । "पथो विभाषा" इति वा समासान्तः । "अपथं नपुंसकम्" इति नपुंसकम् । "अपन्थास्त्वपथं तुल्ये" इत्यमरः । तस्मिन्नपथेऽमार्गे पदमर्पयन्ति हि निक्षिपन्ति हि प्रवर्तन्त इत्यर्थः । वैतालीयं वृत्तम् ॥ ७४ ॥

हा तातेति क्रन्दितमाकर्ण्य विषण्णस्तस्यान्विष्यन्वेतसगूढं प्रभवं सः ।
शल्यप्रोतं प्रेक्ष्य सकुम्भं मुनिपुत्रं तापादन्तःशल्य इवासीत्क्षितिपोऽपि ॥ ७५ ॥

हेति । हेत्यार्तौ । तातो जनकः । 'हा विषादशुगर्तिषु' इति । 'तातस्तु जनकः पिता' इति चामरः । हा तातेति क्रन्दितं क्रोशनमाकर्ण्य । विषण्णो भग्नोत्साहः सन् । तस्य क्रन्दितस्य वेतसैर्गूढं छन्नम् । प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः कारणम् । तमन्विष्य शल्येन शरेण प्रोतं स्यूतम् । "शल्यं शङ्कौ शरे वंशे" इति विश्वः । सकुम्भं मुनिपुत्रं प्रेक्ष्य स क्षितिपोऽपि तापाद्दुःखादन्तःशल्यं यस्य सोऽन्तःशल्य इवासीत् । मत्तमयूरं वृत्तम् ॥ ७५ ॥

तेनावतीर्य तुरगात्प्रथितान्वयेन पृष्टान्वयः स जलकुम्भनिषण्णदेहः ।
तस्मै द्विजेतरतपस्विसुतं स्खलद्भिरात्मानमक्षरपदैः कथयांबभूव ॥ ७६ ॥

तेनेति । प्रथितान्वयेन प्रख्यातवंशेन । एतेन पापभीरुत्वं सूचितम् । तेन राज्ञा तुरगादवतीर्य पृष्टान्वयो ब्रह्महत्याशङ्कया पृष्टकुलः । जलकुम्भनिषण्णदेहः स मुनिपुत्रस्तस्मै राज्ञे स्खलद्भिः व्यथितत्वात्प्रतिस्खलितैरित्यर्थः । अक्षरप्रायैः पदैरक्षरपदैरात्मानं द्विजेतरश्चासौ तपस्विसुतश्च तं द्विजेतरतपस्विसुतं कथयांबभूव न त्वाहं ब्राह्मणपुत्रोऽस्मि किन्तु करणः । "वैश्यात्तु करणः शूद्रायाम्" इति याज्ञवल्क्यः । शूद्रो ब्राह्मणेत्यर्थः । तथा च रामायणे—"ब्रह्महत्याकृतं पापं हृदयादप

नीयताम् । न द्विजातिरहं राजन्मा भूत्ते मनसो व्यथा । शूद्रायामस्मि वैश्येन जातो जनपदाधिप ॥ इति ॥ ७६ ॥

तच्चोदितश्च तमनुद्धृतशल्यमेव
पित्रोः सकाशमवसन्नदृशोर्निनाय ।
ताभ्यां तथागतमुपेत्य तमेकपुत्रम्
अज्ञानतः स्वचरितं नृपतिः शशंस ॥ ७७ ॥

तच्चेति । तच्चोदितस्तेन पुत्रेण चोदितः प्रेरितः पितृसमीपं प्रापयेत्युक्तः स नृपतिरनुद्धृतमनुत्पाटितशल्यमेव तं मुनिपुत्रम् । अवसन्नदृशोर्नष्टचक्षुषोरन्धयोरित्यर्थः । पित्रोर्मातापित्रोः । 'पिता मात्रा' इत्येकशेषः । सकाशं समीपं निनाय । इदं च रामायणविरुद्धम् । तत्र— 'अथाहमेकस्तं देशं नीत्वा तौ भृशदुःखितौ । अस्पर्शयमहं पुत्रं तं मुनिं सह भार्यया' इति । यथोक्तोर्थ एव मृतं पुत्रं प्रति पित्रोरानयनाभिधानात् । तथागतं वेतसगूढम् । एकश्चासौ पुत्रश्चैकपुत्रस्तम् । एकग्रहणं पित्रोरनन्यगतिकत्वसूचनार्थम् । तं मुनिपुत्रमुपेत्य सविधं गत्वाज्ञानतः करिभ्रान्त्या स्वचरितं स्वकृतं । ताभ्यां मातापितृभ्याम् । [illegible] । शशंस कथितवान् ॥ ७७ ॥

तौ दम्पती बहु विलप्य शिशोः प्रहर्त्रा
शल्यं निखातमुदहारयतामुरस्तः ।
सोऽभूत्परासुरथ भूमिपतिं शशाप
हस्तार्पितैर्नयनवारिभिरेव वृद्धः ॥ ७८ ॥

ताविति । तौ जाया च पतिश्च दम्पती । राजदन्तादिषु जायाशब्दस्य दम्भावो जम्भावश्च विकल्पेन निपातितः । 'दम्पती जम्पती जायापती भार्यापती च तौ' इत्यमरः । बहु विलप्य भूरि परिदेव्य । 'विलापः परिदेवनम्' इत्यमरः । शिशोरुरस्तो वक्षसः । पञ्चम्यास्तसिल् । निखातं लग्नं शरं प्रहर्त्रा राज्ञैवोदहारयतामुद्धारयामासतुः । स शिशुः परासुर्गतप्राणोऽभूत् । अथ वृद्धो हस्तार्पितैर्नयनवारिभिरेव शापदानस्य जलपूर्वकत्वात्तैरेव भूमिपतिं शशाप ॥ ७८ ॥

दिष्टान्तमाप्स्यति भवानपि पुत्रशोका
दन्त्ये वयस्यहमिवेति तमुक्तवन्तम् ।

आक्रान्तपूर्वमिव मुक्तविषं भुजङ्गं
प्रोवाच कोसलपतिः प्रथमापराद्धः ॥ ७९ ॥

दिष्टान्तमिति । हे राजन् ! भवानप्यन्त्ये वयस्यहमिव पुत्रशोकाद्दिष्टान्तं कालावसानं मरणमित्यर्थः । 'दिष्टः काले च दैवे स्यात्' इति विश्वः । आप्स्यति प्राप्स्यति । इत्युक्तवन्तम् । आक्रान्तः पादाहतः पूर्वमाक्रान्तपूर्वः । सुप्सुपेति समासः । 'राजदन्तादिषु परम्' इत्यनेन परनिपातः । तं प्रथममपकृतमित्यर्थः । मुक्तविषमपकारस्य प्रत्युपकारस्थानीयं मुक्तविषं भुजङ्गमिव स्थितं तं मुनिं प्रति प्रथमापराद्धः प्रथमापराधी । कर्तरि क्तः । इदं च सहने कारणमुक्तम् । कोसलपतिर्दशरथः शापप्रदानात्पश्चादेनं मुनिं प्रोवाच ॥ ७९ ॥

शापोऽप्यदृष्टतनयाननपद्मशोभे
सानुग्रहो भगवता मयि पातितोऽयम् ।
कृष्यां दहन्नपि खलु क्षितिमिन्धनेद्धो
बीजप्ररोहजननीं ज्वलनः करोति ॥ ८० ॥

शाप इति । अदृष्टा तनयाननपद्मशोभा पुत्रमुखकमलशोभा येन तस्मिन्नदृष्टपुत्रके मयि भगवता पातितः । वज्रप्रायत्वात्पातित इत्युक्तम् । अयं पुत्रशोकान्मरिष्यसीत्येवंरूपः शापोऽपि सानुग्रहः । इतः कुमारोत्पत्त्यभावे भवत्यवश्यंभावात्सोपकार एव । निग्रहस्याप्यनुग्रहत्वमर्थान्तरन्यासेनाह—कृष्यामिति । इन्धनैः काष्ठैरिद्धः प्रज्वलितो ज्वलनोऽग्निः कृष्यां कर्षणार्हाम् । "कृष्युपमात्याभ्यामपि च्छन्दसि" इति क्यप् । क्षितिं दहन्नपि बीजप्ररोहाणां बीजाङ्कुराणां जननीमुत्पादनक्षमां करोति ॥ ८० ॥

इत्थं गते गतघृणः किमयं विधत्तां
वध्यस्तवेत्यभिहितो वसुधाधिपेन ।
एधान्हुताशनवतः स मुनिर्ययाचे
पुत्रं परासुमनुगन्तुमनाः सदारः ॥ ८१ ॥

इत्थमिति । इत्थं गते प्राप्ते सति । वसुधाधिपेन राज्ञा । गतघृणो निष्करुणः इत्युक्त्वात्मानम् इत्यर्थः । अत एव तव वध्यो वधार्होऽयं जनः । अयमिति राज्ञो निर्देशः सामर्थ्यनिर्देशः । किं विधत्तामित्यभिहित उक्तः सन् । मया किं विधेयमिति विज्ञापित इत्यर्थः । स मुनिः सदारः सभार्यः परासुं गतासुं पुत्रमनुगन्तुं मनो यस्य सोऽनुगन्तुमनाः सन् । 'तुं काममनसोरपि' इति मकारलोपः । हुताशन

न चोपलेभे पूर्वेषामृणनिर्मोक्षसाधनम् ।
सुताभिधानं स ज्योतिः सद्यः शोकतमोपहम् ॥ २ ॥

नेति । स दशरथः पूर्वेषां पितॄणामृणनिर्मोक्षसाधनम् "एष वा अनृणो यः पुत्री" इति श्रुतेः । पितॄणामृणविमुक्तिकारणम् । सद्यः शोक एव तमस्तदपहन्तीति शोकतमोपहम् । अत्रापहकर इतिवदुपपदेऽपि तदन्तविधिमाश्रित्य । "अपे क्लेश-तमसोः" इति डप्रत्ययः । सुताभिधानं सुताख्यं ज्योतिर्नोपलेभे न प्राप च ॥ २ ॥

अतिष्ठत्प्रत्ययापेक्षसन्ततिः स चिरं नृपः ।
प्राङ्मन्थादनभिव्यक्तरत्नोत्पत्तिरिवार्णवः ॥ ३ ॥

अतिष्ठदिति । प्रत्ययं हेतुमपेक्षत इति प्रत्ययापेक्षा सन्ततिर्यस्य स तथोक्तः । "प्रत्ययोऽधीनशपथज्ञानविश्वासहेतुषु" इत्यमरः । स नृपः मन्थात्प्राक् मन्थनात्पूर्वं अनभिव्यक्ताऽप्रकटा रत्नोत्पत्तिर्यस्य सोऽर्णव इव । चिरमतिष्ठत् । कालमपेक्षमाणाद्विलम्बो न तु वन्ध्यत्वादिति भावः ॥ ३ ॥

ऋष्यशृङ्गादयस्तस्य सन्तः सन्तानकाङ्क्षिणः ।
आरेभिरे जितात्मानः पुत्रीयामिष्टिमृत्विजः ॥ ४ ॥

ऋष्येति । ऋष्यशृङ्गादयः । ऋष्यशृङ्गो नाम कश्चिदृषिः तदादयः ऋतुसन्ती वा यजन्तीत्यृत्विजो याजकाः । "ऋत्विग्दधृक्स्रग्दिगुष्णिगञ्चुयुजिक्रुञ्चां च" इत्यनेन क्विन्नन्तो निपातः । जितात्मानो जितान्तःकरणाः सन्तः सन्तानकाङ्क्षिणः पुत्रा-र्थिनस्तस्य दशरथस्य पुत्रीयां पुत्रनिमित्ताम् । "पुत्राच्छ च" इति छप्रत्ययः । इष्टिं यागमारेभिरे प्रचक्रमिरे ॥ ४ ॥

तस्मिन्नवसरे देवाः पौलस्त्योपप्लुता हरिम् ।
अभिजग्मुर्निदाघार्ताश्छायावृक्षमिवाध्वगाः ॥ ५ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्नवसरे पुत्रकामेष्टिप्रारम्भसमये देवाः पुलस्त्यस्य पौत्रा-पत्यं पुमान्पौलस्त्यो रावणः तेनोपप्लुताः पीडिताः सन्तः । निदाघार्ता घर्मातुराः । अध्वानं गच्छन्तीत्यध्वगाः पान्थाः । "अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः" इति डप्रत्ययः । छायाप्रधानं वृक्षं छायावृक्षमिव । शाकपार्थिवादित्वात्समासः । हरिं विष्णुमभिजग्मुः ॥ ५ ॥

ते च प्रापुरुदन्वन्तं बुबुधे चादिपूरुषः ।
अव्याक्षेपो भविष्यन्त्याः कार्यसिद्धेर्हि लक्षणम् ॥ ६ ॥

यतः सामीप्येऽप्यत्रापि पञ्चमी । न चात्रास्मत्तदोषः । अनुग्रहायमर्षस्य शाप-प्रसक्तस्य शौर्यतः । मृगमिवमत्सम्पादैर्मत्यं प्रतिपीयते" इत्युक्तेः ॥ ८१ ॥

प्राप्तानुगः सपदि शासनमस्य राजा
सम्पाद्य पातकविलुप्तधृतिर्निवृत्तः ।
अन्तर्निविष्टपदमात्मविनाशहेतुं
शापं दधज्ज्वलनमौर्वमिवाम्बुराशिः ॥ ८२ ॥

प्राप्तेति । प्राप्तानुगः प्राप्तानुचरो राजा यजमानस्य मुनेः शासनं आज्ञासम्भार सकलं प्रागेवोऽपि सम्प्रति प्राप्तानुचरस्तस्सम्पाद्य पातकेन मुनिवधरूपेण विलुप्तधृतिर्नष्टधैर्यः सन् । अन्तर्निविष्टपदमन्तर्लब्धस्थानमात्मविनाशहेतुं शापम् । अम्बुराशिरौर्वं ज्वलनं वडवानलमिव । और्वस्तु वाडवो वडवानलः इत्यमरः । दधत् धृतवान्सन् । निवृत्तः वनादिति शेषः ॥ ८२ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया संजीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये मृगयावर्णनो नाम नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

दशमः सर्गः ।

मार्तण्डे नित्यमानन्दं रामनामकथामृतम् ।
सद्भिः स्वभवनैर्नित्यं पेयं पापं प्रणोदितुम् ॥

पृथिवीं शासतस्तस्य पाकशासनतेजसः ।
किंचिदूनमनूनर्द्धेः शरदामयुतं ययौ ॥ १ ॥

पृथिवीमिति । पृथिवीं शासतः पालयतः पाकशासनतेजस इन्द्रवर्चसः । अनूनर्द्धेर्महासमृद्धेस्तस्य दशरथस्य किंचिदूनमीषन्न्यूनं शरदां वत्सराणाम् । शरदी वत्सरे ऋतौ इत्यमरः । अयुतं दशसहस्रं ययौ । एकदशशतसहस्राण्ययुतं लक्षं तथा प्रयुतम् । कोट्यर्बुदं च पद्मं स्थानात्स्थानं दशगुणं स्यात् ॥ इत्यार्यभट्टः । इदं च मुनिशापात्परं वेदितव्यं न तु जननात् । "षष्टिर्वर्षसहस्राणि जातस्य मम कौशिक । दुःखेनोत्पादितश्चायं न रामं नेतुमर्हसि" ॥ इति रामायणविरोधात् । नाप्यभिषेकात्परं तस्यापि सम्यगिवनीतमव वर्षेदं कुमारमात्रस्य रक्षणविधौ विनियुक्तत्वान् न म् इति कुमारानुचितस्याभिधानात्स एव विरोध इति ॥ १ ॥

न चोपलेभे पूर्वेषामृणनिर्मोक्षसाधनम् ।
सुताभिधानं स ज्योतिः सद्यः शोकतमोपहम् ॥ २ ॥

नेति । स दशरथः पूर्वेषां पितॄणामृणनिर्मोक्षसाधनम् "एष वा अनृणो यः पुत्री" इति श्रुतेः । पितॄणामृणविमुक्तिकारणम् । सद्यः शोक एव तमस्तदपहन्तीति शोकतमोपहम् । अनामयङ्कर इतिवदुपपदेऽपि तदन्तविधिमाश्रित्य । "अपे क्लेशतमसोः" इति डप्रत्ययः । सुताभिधानं सुताख्यं ज्योतिर्नोपलेभे न प्राप च ॥ २ ॥

अतिष्ठत्प्रत्ययापेक्षसन्ततिः स चिरं नृपः ।
प्राङ्मन्थादनभिव्यक्तरत्नोत्पत्तिरिवार्णवः ॥ ३ ॥

अतिष्ठदिति । प्रत्ययं हेतुमपेक्षत इति प्रत्ययापेक्षा सन्ततिर्यस्य स तथोक्तः । "प्रत्ययोऽधीनशपथज्ञानविश्वासहेतुषु" इत्यमरः । स नृपः मन्थात्प्राङ्मन्थनात्पूर्वमनभिव्यक्ताऽप्रकाशा रत्नोत्पत्तिर्यस्य सोऽर्णव इव । चिरमतिष्ठत् । सामग्र्यभावाद्विलम्बो न तु वन्ध्यत्वादिति भावः ॥ ३ ॥

ऋष्यशृङ्गादयस्तस्य सन्तः सन्तानकाङ्क्षिणः ।
आरेभिरे जितात्मानः पुत्रीयामिष्टिमृत्विजः ॥ ४ ॥

ऋष्येति । ऋष्यशृङ्गादयः । ऋष्यशृङ्गो नाम कश्चिदृषिः तदादयः ऋतुमतो वा यजन्तीत्यृत्विजो याज्ञिकाः । "ऋत्विग्दधृक्स्रग्दिगुष्णिगञ्चुयुजिक्रुञ्चां च" इत्यनेन क्विन्नन्तो निपातः । जितात्मानो जितान्तःकरणाः सन्तः सन्तानकाङ्क्षिणः पुत्रार्थिनस्तस्य दशरथस्य पुत्रीयां पुत्रनिमित्ताम् । "पुत्राच्छ च" इति छप्रत्ययः । इष्टिं यागमारेभिरे प्रक्रमिरे ॥ ४ ॥

तस्मिन्नवसरे देवाः पौलस्त्योपप्लुता हरिम् ।
अभिजग्मुर्निदाघार्ताश्छायावृक्षमिवाध्वगाः ॥ ५ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्नवसरे पुत्रकामेष्टिप्रवृत्तिसमये देवाः पुलस्त्यस्य गोत्रापत्यं पुमान्पौलस्त्यो रावणः तेनोपप्लुताः पीडिताः सन्तः । निदाघार्ता घर्मातुराः । अध्वानं गच्छन्तीत्यध्वगाः पान्थाः । "अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः" इति डप्रत्ययः । छायाप्रधानं वृक्षं छायावृक्षमिव । शाकपार्थिवादित्वात्समासः । हरिं विष्णुमभिजग्मुः ॥ ५ ॥

ते च प्रापुरुदन्वन्तं बुबुधे चादिपूरुषः ।
अव्याक्षेपो भविष्यन्त्याः कार्यसिद्धेर्हि लक्षणम् ॥ ६ ॥

स इति । स देवाभ्येत्यमर्त्यं समुद्रम् "उदन्वानुदधौ च" इति निपातः । प्राप् । आदिपुरुषो विष्णुम् बुबुधे । योगनिद्रां जहाविसर्थः । गमनप्रतिबोधयोर निष्पन्नार्थौ व्यक्तौ । तथापि । अप्याक्षेपो धर्मस्याप्याधारः । अविलम्ब इति यावत् । भविष्यत्स्यः कार्यसिद्धेर्लक्षणं किं हि । उक्तं च— अनन्यपरता चास्य कार्यसिद्धेस्तु लक्षणम्' ॥ इति ॥ ६ ॥

भोगिभोगासीनमासीनं ददृशुस्तं दिवौकसः ।
तत्फणामण्डलोदर्चिर्मणिद्योतितविग्रहम् ॥ ७ ॥

भो तेति । द्यौरोको येषां ते दिवौकसो देवाः । पृषोदरादित्वात्साधु । यथा दिवमम्बोऽम्भोऽप्यस्ति । तथा च बुद्धचरिते— न शोभते तेन हि नो विना पुरं मरुत्वता वृत्रवधे यथा दिवम्" इति । तत्र 'दिवु क्रीडायाम्' इति धातोः । "इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः" इति कः । दिवमोक एषामिति विग्रहः । भोगिनः शेषस्य भोगः शरीरम् । 'भोग सुखे स्यादिभृत्याभ्वेश फणकाययोः' इत्यमरः । स एवासनं सिंहासनम् । तत्रासीनमुपविष्टम् । आसेः शानच् । "ईदासः" इतीकारादेशः । तस्य भोगिनः फणामण्डले च उदर्चिष उदग्रमयी मणयस्तैर्द्योतितविग्रहं तं विष्णुं ददृशुः ॥ ७ ॥

श्रियः पद्मनिषण्णायाः क्षौमान्तरितमेखले ।
अङ्के निक्षिप्तचरणमास्तीर्णकरपल्लवे ॥ ८ ॥

श्रिय इति । पुनश्च विष्णुं पद्मे निषण्णाया उपविष्टायाः श्रियः क्षौमान्त रिता दुकूलव्यवहिता मेखला यस्य तस्मिन् । आस्तीर्णौ करपल्लवौ पाणिपल्लवौ यस्मिन् । विशेषणद्वयेनापि चरणयोः सौकुमार्यातिशयत्वमानुशासनत्वं सूच्यते । तस्मिन्नङ्के निक्षिप्तौ चरणौ येन तम् ॥ ८ ॥

प्रबुद्धपुण्डरीकाक्षं बालातपनिभांशुकम् ।
दिवसं शारदमिव प्रारम्भसुखदर्शनम् ॥ ९ ॥

प्रबुद्धेति । पुन अचरम् । प्रबुद्धे विकसिते पुण्डरीके सिताम्भोजे इवाक्षिणी यस्य तम् । दिवसे तु पुण्डरीकमेवाक्षि यस्येति विग्रहः । बालातपनिभमंशुकं वस्त्रं यस्य तं प्रभापरामृष्टं च । अन्यत्र बालातपस्यांशुकमिवांशुकमिति सर्थः । विभी त्यागत दृश्या इति विग्रहः । प्रारम्भ आरम्भो योगा देवा ते प्रारम्भाः बोधिका । देवो

सुवर्णपीतम् । अन्यत्र प्रारम्भ आदौ सुवर्णपीतं शारदं शरत्सम्बन्धिनं दिवसमिव स्थितम् ॥ ९ ॥

प्रभानुलिप्तश्रीवत्सं लक्ष्मीविभ्रमदर्पणम् ।
कौस्तुभाख्यमपां सारं बिभ्राणं बृहतोरसा ॥ १० ॥

प्रभेति । पुनः किंविधम् । प्रभयाऽनुलिप्तमनुरञ्जितं श्रीवत्सं नाम लाञ्छनं येन तं । लक्ष्म्या विभ्रमदर्पणं कौस्तुभ इत्याख्या यस्य तम् । अपां समुद्राणां सारं स्थिरांशम् । अन्यतममणिमित्यर्थः । बृहतोरसा विशालवक्षःस्थलेन बिभ्राणम् ॥ १ ॥

बाहुभिर्विटपाकारैर्दिव्याभरणभूषितैः ।
आविर्भूतमपां मध्ये पारिजातमिवापरम् ॥ ११ ॥

बाहुभिरिति । विटपाकारैः दीर्घपीवरैरित्यर्थः । दिव्याभरणभूषितैर्बाहुभिरुपलक्षितम् । अत एवापां सैन्धवानां मध्ये आविर्भूतमपरं द्वितीयं पारिजातमिव स्थितम् ॥ ११ ॥

दैत्यस्त्रीगण्डलेखानां मदरागविलोपिभिः ।
हेतिभिश्चेतनावद्भिरुदीरितजयस्वनम् ॥ १२ ॥

दैत्येति । दैत्यस्त्रीगण्डलेखानामसुराङ्गनाकपोलस्थलीनां यो मदरागस्तं विलुम्पन्ति हरन्तीति मदरागविलोपिनः तैश्चेतनावद्भिः सजीवैर्हेतिभिः सुदर्शनादिभिः आयुधैः । 'रवेरर्चिश्च शस्त्रं च वह्निज्वाला च हेतयः' इत्यमरः । उदीरितजयस्वनं । जयशब्दमुद्घोषयन्तीभिर्मूर्तिमतीभिरस्त्रदेवताभिरुपास्यमानमित्यर्थः ॥ ११ ॥

मुक्तशेषविरोधेन कुलिशव्रणलक्ष्मणा ।
उपस्थितं प्राञ्जलिना विनीतेन गरुत्मता ॥ १३ ॥

मुक्तेति । मुक्तो भगवत्सेवाकारणात् शेषेणाहीश्वरेण सह विरोधः सहजमपि वैरं येन तेन । कुलिशव्रणस्य वज्रव्रणस्य अमृताहरणकाल इन्द्रयुद्धे यो वज्रप्रहारास्त एव लक्ष्माणि यस्य स तेन । प्रबद्धोऽञ्जलिर्येन तेन प्राञ्जलिना प्रबद्धाञ्जलिनेत्यर्थः । विनीतेनानुद्धतेन गरुत्मतोपस्थितमुपासितम् । पुरा किल मातृदास्यविमोचनेन भगवता तद्बुद्धिपूर्णपक्षोऽसि परन्तु भक्तविश्वस्य गरुडस्य भगवति हृते स्वामिवत्सलत्वमनु- मितं पक्षिराजं त्वद्दोर्दण्डं त्वत्तो बलवत् इति गर्वितं स्ववामतर्जनीमात्रेणैव भगवत्स्व- मपचान्वितमायेति महाभारतीयां कथां सूचयति विनीतेनेत्यनेन ॥ १३ ॥

योगनिद्रान्तविशदैः पावनैरवलोकनैः ।
भृग्वादीननुगृह्णन्तं सौखशायनिकानृषीन् ॥ १४ ॥

योगेति । योगो मनसो विषयान्तरव्यावृत्तिः तद्रूपा या निद्रा तस्या अन्तेऽवसाने विशदैः प्रसन्नैः पावनैः शोधनैरवलोकनैः सुखशयनं पृच्छन्तीति सौखशायनिकान् । 'पृच्छतौ सुस्नातादिभ्यः' इत्युपसंख्यानाट्ठक्प्रत्ययः । भृग्वादीनृषीननुगृह्णन्तम् ॥ १४ ॥

प्रणिपत्य सुरास्तस्मै शमयित्रे सुरद्विषाम् ।
अथैनं तुष्टुवुः स्तुत्यमवाङ्मनसगोचरम् ॥ १५ ॥

प्रणिपत्येति । अथ दर्शनानन्तरं सुराः सुरद्विषामसुराणां शमयित्रे विनाशकाय तस्मै विष्णवे प्रणिपत्य स्तुत्यं स्तोतार्हम् । 'एतिस्तुशास्वृदृजुषः क्यप्' इति क्यप्प्रत्ययः । वाक् च मनश्च वाङ्मनसे । 'अचतुर-' इत्यच्प्रत्ययान्तो निपातः । तयोर्गोचरो विषयो न भवतीत्यवाङ्मनसगोचरः ।—यथाह 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति श्रुतेः । तमेनं विष्णुं तुष्टुवुरस्तुवन् ॥ १५ ॥

नमो विश्वसृजे पूर्वं विश्वं तदनु बिभ्रते ।
अथ विश्वस्य संहर्त्रे तुभ्यं त्रेधास्थितात्मने ॥ १६ ॥

नम इति । पूर्वमादौ विश्वसृजे विश्वस्रष्ट्रे 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इति श्रुतेः । तदनु सर्गानन्तरं विश्वं बिभ्रते पुष्णते । अथ विश्वस्य संहर्त्रे । एवं त्रेधा सृष्टिस्थितिसंहारकर्तृत्वेन स्थित आत्मा स्वरूपं यस्य तस्मै । ब्रह्मविष्णुहरात्मने तुभ्यं नमः ॥ १६ ॥

ननु कूटस्थस्य कथं त्रैरूप्यमित्याशङ्क्योपाधिकमित्याह—

रसान्तराण्येकरसं यथा दिव्यं पयोऽश्नुते ।
देशे देशे गुणेष्वेवमवस्थास्त्वमविक्रियः ॥ १७ ॥

रसान्तराणीति । एकरसं मधुरैकरसं दिवि भवं दिव्यं पयो वर्षोदकं देशे देशे ऊषरादिदेशेऽन्यान्यरसान्तराणि लवणादीनि यथाश्नुते प्राप्नोति । एवमविक्रियो निर्विकारः एकरूप इत्यर्थः । त्वं गुणेषु सत्त्वादिष्ववस्थाः ब्रह्मत्वादिरूपा अश्नुषे ॥ १७ ॥

अमेयो मितलोकस्त्वमनर्थी प्रार्थनावहः ।
अजितो जिष्णुरत्यन्तमव्यक्तो व्यक्तकारणम् ॥ १८ ॥

अमेय इति । हे देव । त्वममेयो मर्यादारहिततया न परिच्छेद्यः मितलोकः परि च्छिन्नलोकः । अनर्थी निःस्पृहः । प्रार्थनामावहतीति प्रार्थनावहः । पचाद्यच् । प्रार्थ्यमानानामावहः अमरः । अजितोऽन्यैर्न जित । जिष्णुर्जयशीलः । अत्यन्तमव्यक्तोऽपि सूक्ष्मरूपः । व्यक्तस्य स्थूलरूपस्य कारणम् ॥ १८ ॥

हृदयस्थमनासन्नमकामं त्वां तपस्विनम् ।
दयालुमनघस्पृष्टं पुराणमजरं विदुः ॥ १९ ॥

हृदयस्थमिति । हे देव । त्वां हृदयस्थं सर्वान्तर्यामितया नित्यसन्निहितं तथाप्यनासन्नमगम्यरूपत्वाद्विप्रकृष्टं च विदुः । सन्निकृष्टस्यापि विप्रकृष्टत्वमिति विरोधः । तथाऽकामं न कामोऽभिलाषोऽस्य तं परिपूर्णत्वादिच्छारहितं निष्कामम् । तथापि तपस्विनं प्रशस्ततपोयुक्तं विदुः । यो निष्कामः स कथं तपः कुरुत इति विरोधः । परिहारस्तु ऋषिरूपेण दुश्चरं तपस्तप्यत इति । दयालुं परदुःखप्रहाणपरं तथाप्यनघस्पृष्टं नित्यानन्दस्वरूपत्वाद्दुःखिनं विदुः । अघं दुरितदुःखयोः इति विश्वः । दयालुर्दुःखी चेति विरोधः । 'इमौ हि पुरुषौ लोके नित्यौ दुःखितौ मतौ । परमार्थोपजीवी च यश्चैते नित्यदुःखिताः” । इति महाभारते । पुराणमनादिमजरं निर्विकारत्वादजरं विदुः । चिरन्तनं च जीर्णं च इति विरोधाभासः । उक्तं च— आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास इष्यते इति । विरोधेन चाक्षेपिकमहिम त्वं व्यज्यते ॥ १९ ॥

सर्वज्ञस्त्वमविज्ञातः सर्वयोनिस्त्वमात्मभूः ।
सर्वप्रभुरनीशस्त्वमेकस्त्वं सर्वरूपभाक् ॥ २० ॥

सर्वज्ञ इति । त्वं सर्वं जानासीति सर्वज्ञः । इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः इति कप्रत्ययः । अविज्ञातः न केनापि विज्ञात इत्यर्थः । त्वं सर्वस्य योनिः कारणं । त्वमात्मन एव भवतीत्यात्मभूः स्वयम्भूः न ते किंचित्कारणमस्तीत्यर्थः । त्वं सर्वस्य प्रभुः त्वमनीशः त्वमेकः सर्वरूपभाक् । त्वमेक एव सर्वात्मना वर्तस इत्यर्थः ॥ २० ॥

सप्तसामोपगीतं त्वां सप्तार्णवजलेशयम् ।
सप्तार्चिर्मुखमाचख्युः सप्तलोकैकसंश्रयम् ॥ २१ ॥

सप्तेति । हे देव । त्वां सप्तभिः सामभी रथन्तरबृहद्वामदेव्यवैरूप्य वामदेव्यवैराजमहानाम्नीरूपैरुपगीतम् "तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च" इत्युत्तरपदस माासः । सप्तानामर्णवानां जलं सप्तार्णवजलं । पूर्ववत्समासः । तत्र शेते यः स सप्ता

र्णवजलेशयः तम् । "[illegible]" इत्यमरः । सप्तार्चिर्मुखं यस्य तम् "अग्निमुखा वै देवाः" इति श्रुतिः । सप्तानां लोकानां भूर्भुवःस्वरादीनामेकमाश्रयम् । एवंभूतमाश्रयस्तु ॥ २१ ॥

चतुर्वर्गफलं ज्ञानं कालावस्थाश्चतुर्युगाः ।
चतुर्वर्णमयो लोकस्त्वत्तः सर्वं चतुर्मुखात् ॥ २२ ॥

चतुर्वर्गफलमिति । चतुर्णां धर्मार्थकाममोक्षाणां वर्गश्चतुर्वर्गः । 'त्रिवर्गो धर्मकामार्थैश्चतुर्वर्गः समोक्षकैः' इत्यमरः । तत्फलकं ज्ञानम् । चत्वारि युगानि कृतत्रेतादीनि यासु ताश्चतुर्युगाः कालावस्थाः कालपरिमाणम् । चत्वारो वर्णाः प्रकृता उच्यन्ते यस्मिन्निति चतुर्वर्णमयः चतुर्वर्णप्रचुर इत्यर्थः । तत्प्रकृतवचने मयट् । 'तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च' इत्यनेन तद्धितार्थे विषये तत्पुरुषः । स लोकः इत्येवं रूपं सर्वं चतुर्मुखाच्चतुर्मुखरूपिणस्त्वत्तः जातमिति शेषः । "इदं सर्वमसृजत यदिदं किंच" इति श्रुतेः ॥ २२ ॥

अभ्यासनिगृहीतेन मनसा हृदयाश्रयम् ।
ज्योतिर्मयं विचिन्वन्ति योगिनस्त्वां विमुक्तये ॥ २३ ॥

अभ्यासेति । अभ्यासेन निगृहीतं विषयान्तरेभ्यो निवर्तितम् । तेन मनसा योगिनो हृदयाश्रयं हृदयस्थं ज्योतिर्मयं त्वां विमुक्तये मोक्षार्थं विचिन्वन्त्यन्विष्यन्ति ध्यायन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

अजस्य गृह्णतो जन्म निरीहस्य हतद्विषः ।
स्वपतो जागरूकस्य याथार्थ्यं वेद कस्तव ॥ २४ ॥

अजस्येति । न जायत इत्यजः । "अन्येष्वपि दृश्यते" इति डप्रत्ययः । तस्याजस्य जन्मशून्यस्यापि जन्म गृह्णतः । मत्स्यादिरूपेण जायमानस्य । निरीहस्य चेष्टारहितस्यापि हतद्विषः शत्रुघातिनो जागरूकस्य सर्वसाक्षितया नित्यप्रबुद्धस्यापि स्वपतो योगनिद्रामनुभवतः । एवं विरुद्धचेष्टस्य तव याथार्थ्यं को वेद वेत्ति । 'विदो लटो वा' इति णलादेशः ॥ २४ ॥

शब्दादीन्विषयान्भोक्तुं चरितुं दुश्चरं तपः ।
पर्याप्तोऽसि प्रजाः पातुमौदासीन्येन वर्तितुम् ॥ २५ ॥

शब्दादीनिति । किंच कृष्णादिरूपेण शब्दादीन्विषयान्भोक्तुम् । नरनारायणादिरूपेण दुश्चरं तपश्चरितुम् । तथा दैत्यमर्दनेन प्रजाः पातुम् । औदासीन्येन

तावत्त्वमेव वर्णितुं न पर्याप्ता समर्थोऽसि । मौनतपसो वाङ्नौदासीन्यमोक्ष परस्प- रविरुद्धयोरप्युपाये त्वदन्यः कः समर्थ इत्यर्थः ॥ १५ ॥

बहुधाऽप्यागमैर्भिन्नाः पन्थानः सिद्धिहेतवः ।
त्वय्येव निपतन्त्योघा जाह्नवीया इवार्णवे ॥ २६ ॥

बहुधेति । आगमैस्त्रयीसांख्यादिभिर्दर्शनैर्बहुधा भिन्ना अपि सिद्धिहेतवः पु- रुषार्थसाधकाः पन्थान उपायाः जाह्नव्या इमे जाह्नवीया गाङ्गाः । "वृद्धाच्छः" इति छप्रत्ययः । ओघाः प्रवाहाः तेऽर्णवमुपत्यकाभिर्बहुधा भिन्नाः सिद्धिहेतवश्च अर्णव इव त्वय्येव निपतन्ति प्रविशन्ति । येन केनापि रूपेण त्वामेवोपगच्छन्तीत्यर्थः । यथा पुराणमो—"किं बहुना यतोऽपि विश्वकर्मैरुपास्यते" इति ॥ २६ ॥

त्वय्यावेशितचित्तानां त्वत्समर्पितकर्मणाम् ।
गतिस्त्वं वीतरागाणामभूयः संनिवृत्तये ॥ २७ ॥

त्वयीति । त्वय्यावेशितं निवेशितं चित्तं यैस्तेषां तुभ्यं समर्पितानि कर्माणि यैस्तेषां 'मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु । मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रति जाने प्रियोऽसि मे" इति भगवद्वचनात् । वीतरागाणां विरक्तानामभूयःसंनिवृत्तये ऽपुनरावृत्तये मोक्षायेत्यर्थः । त्वमेव गतिः साधनम् । "तमेव विदित्वातिमृत्युमेति । नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इति श्रुतेरित्यर्थः ॥ २७ ॥

प्रत्यक्षोऽप्यपरिच्छेद्यो मह्यादिर्महिमा तव ।
आप्तवागनुमानाभ्यां साध्यं त्वां प्रति का कथा ॥ २८ ॥

प्रत्यक्ष इति । प्रत्यक्षः प्रत्यक्षप्रमाणगम्योऽपि तव मह्यादिः पृथिव्यादिर्महि- मैश्वर्यमपरिच्छेद्यः । इयत्तया नावधार्यः । आप्तवाग्वेदः । "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यादिश्रुतेः । अनुमानं—क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदित्यादि- ताभ्यां साध्यं गम्यं त्वां प्रति का कथा प्रत्यक्षमपि त्वत्कार्यं जगदपरिच्छेद्यम् । त- त्कारणमप्रत्यक्षस्त्वमपरिच्छेद्य इति किमु वक्तव्यमित्यर्थः ॥ २८ ॥

केवलं स्मरणेनैव पुनासि पुरुषं यतः ।
अनेन वृत्तयः शेषा निवेदितफलास्त्वयि ॥ २९ ॥

केवलमिति । स्मरणेन केवलं कृत्स्नम् । 'केवलः कृत्स्नमेकश्च' इति शाश्वत । पुरुषं स्मर्तारं जनं पुनासि यतः पवित्रयसि । अनेन स्मृतिकार्येणैव त्वयि त्वद्विषये याः शेषा अवशिष्टा वृत्तयो दर्शनस्पर्शनादयो व्यापारास्ता निवेदितफला विज्ञापि-

तद्धर्मा । तव स्मरणस्यैवेत्थम् दर्शनादीनां तु किमिति नास्माकमाम इति भावः ॥ २९ ॥

उदधेरिव रत्नानि तेजांसीव विवस्वतः ।
स्तुतिभ्यो व्यतिरिच्यन्ते दूराणि चरितानि ते ॥ ३० ॥

उदधेरिति । उदधीयते इति उदधिस्तस्य रत्नानीव । विवस्वतस्तेजांसीव । दूराण्यवाङ्मनसगोचराणि ते चरितानि स्तुतिभ्यो व्यतिरिच्यन्ते । निःशेषं स्तोतुं न शक्यन्त इत्यर्थः ॥ ३० ॥

अनवाप्तमवाप्तव्यं न ते किंचन विद्यते ।
लोकानुग्रह एवैको हेतुस्ते जन्मकर्मणोः ॥ ३१ ॥

अनवाप्तमिति । अनवाप्तमप्राप्तम् अवाप्तव्यं प्राप्तव्यं ते तव किंचन किंचिदपि न विद्यते नित्यपरिपूर्णत्वादिति भावः । तर्हि किंनिमित्ते जन्मकर्मणी तत्राह—लोकेति । एको लोकानुग्रह एव ते तव जन्मकर्मणोर्हेतुः । परमकारुणिकस्य ते परार्थैव प्रवृत्तिः न स्वार्थेत्यर्थः ॥ ३१ ॥

महिमानं यदुत्कीर्त्य तव संह्रियते वचः ।
श्रमेण तदशक्त्या वा न गुणानामियत्तया ॥ ३२ ॥

महिमानमिति । तव महिमानमुत्कीर्त्य वचः संह्रियत इति यत् । तद्वचः संहरणं श्रमेण वाग्व्यापारश्रान्त्या । अशक्त्या अतःपरं वक्तुमसामर्थ्याद्वा । गुणानामियत्तया इदं परिमाणमस्य इयान् तस्य भावः इयत्ता तया एतावन्मात्रतया न तेषामानन्त्यादिति भावः ॥ ३२ ॥

इति प्रसादयामासुस्ते सुरास्तमधोक्षजम् ।
भूतार्थव्याहृतिः सा हि न स्तुतिः परमेष्ठिनः ॥ ३३ ॥

इतीति । इति ते सुरास्तमधोभूतमक्षमिन्द्रियजं ज्ञानं यस्मिंस्तमधोक्षजम् । विष्णुं प्रसादयामासुः प्रसन्नं चक्रुः । हि यस्मात्परमेष्ठिनः सर्वोत्तमस्य तस्य देवस्य सा देवैः कृता भूतार्थव्याहृतिर्भूतस्य सत्यस्यार्थस्य व्याहृतिरुक्तिः । 'युक्ते क्ष्मादावृते भूतम्' इत्यमरः । न स्तुतिर्न प्रशंसामात्रम् । महात्म्ये हि यथावद्वर्णितम् इति भावः । परमे स्थाने तिष्ठतीति परमेष्ठी । 'परमे कित्' इत्युणादिसूत्रेण इनिप्रत्ययः । तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति सप्तम्या अलुक् । "स्थास्थिन्स्थूनाम्—" इति षत्वम् ॥ ३३ ॥

> तस्मै कुशलसम्प्रश्नव्यञ्जितप्रीतये सुराः ।
> भयमप्रलयोद्वेलादाचख्युर्नैर्ऋतोदधेः ॥ १४ ॥

तस्मै इति । सुरा देवाः कुशलस्य सम्प्रश्नेन व्यञ्जिता प्रकटीकृता प्रीतिर्येन तस्मै कथितप्रसादायेत्यर्थः । अन्यथा अनवसरविज्ञप्तिर्मुखरत्वमिव निष्फला स्यादिति भावः । तस्मै विष्णवेऽप्रलये प्रलयाभावेऽप्युद्वेलादुन्मर्यादात् । नैर्ऋतो राक्षसः स एवोदधिः । तस्माद्भयमाचख्युः कथितवन्तः ॥ १४ ॥

> अथ वेलासमासन्नशैलरन्ध्रानुनादिना ।
> स्वरेणोवाच भगवान्परिभूतार्णवध्वनिः ॥ १५ ॥

अथेति । अथ वेलायामब्धिकूले समासन्नानां सन्निकृष्टानां शैलानां रन्ध्रेषु गह्वरेष्वनुनादिना प्रतिध्वनिमता स्वरेण परिभूतार्णवध्वनिस्तिरस्कृतसमुद्रघोषो भगवानुवाच ॥ १५ ॥

> पुराणस्य कवेस्तस्य वर्णस्थानसमीरिता ।
> बभूव कृतसंस्कारा चरितार्थैव भारती ॥ १६ ॥

पुराणस्येति । पुराणस्य चिरन्तनस्य कवेस्तस्य भगवतो वर्णस्थानेषूरःकण्ठादिषु समीरिता सम्यगुच्चारिता । अत एव कृतः सम्पादितः संस्कारः साधुत्वस्पष्टत्वादिप्रयत्नो यस्याः सा भारती वाणी चरितार्था कृतार्था बभूवैव । एवकारस्तस्य स्वाभाविपरीतभावनाव्युदासार्थः ॥ १६ ॥

> बभौ सदशनज्योत्स्ना सा विभोर्वदनोद्गता ।
> निर्यातशेषा चरणाद्गङ्गेवोर्ध्वप्रवर्तिनी ॥ १७ ॥

बभाविति । विभोर्विष्णोर्वदनादुद्गता निःसृता । सदशनज्योत्स्ना दन्तकान्तिसहिता । इदं च विशेषणं भावस्यातिशयार्थम् । अत एव सा भारती । चरणादङ्घ्रेर्निर्याता याऽतो शेषा च निर्यातशेषा निःशेषावशिष्टेत्यर्थः । "स्त्रियाः पुंवद्भाषितपुंस्कादनूङ् समानाधिकरणे स्त्रियामपूरणीप्रियादिषु" इत्यनुवर्त्य "पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेषु" इति पुंवद्भावः । निर्यातशब्दस्य या निर्याता सावशेषा सा गङ्गेवेति सामानाधिकरण्यनिर्वाहः । निर्यातायाः शेषेति विग्रहे पुंवद्भावो दुर्घट एव । ऊर्ध्वप्रवर्तिन्यूर्ध्वचारिणी गङ्गेव बभौ इत्युत्प्रेक्षा ॥ १७ ॥

यदाह भगवांस्तदाह—

> जाने वो रक्षसाऽऽक्रान्तावनुभावपराक्रमौ ।
> अङ्गिनां तमसेवोभौ गुणौ प्रथममध्यमौ ॥ १८ ॥

स्थान इति । हे देवाः ! यो युष्माकमनुभावपराक्रमौ महिमप्रभावौ रक्षसा रावणेन । अहिमा शरीरिणं प्रथममध्यमावुभौ गुणौ सत्त्वरजसी तमसेव तमोगुणेनेव । रुद्धौ स्थाने गुणे तमः इत्यमरः । आमन्त्रो याते । यथार्थः कर्म ॥ ३८ ॥

विदितं तप्यमानं च तेन मे भुवनत्रयम् ।
अकामोपनतेनेव साधोर्हृदयमेनसा ॥ ३९ ॥

विदितमिति । किञ्च अकामेनानिच्छयोपनतेन प्रमादवशगतेनैनसा पापेन साधोः सज्जनस्य हृदयमिव । तेन रक्षसा तप्यमानं सन्तप्यमानम् । तपेर्मोदयदिवच्च कर्मणि शानच् । भुवनत्रयं च मे विदितम् । मया ज्ञातं इत्यर्थः । 'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इत्यनेन वर्तमाने क्तः । 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी ॥ ३९ ॥

कार्येषु चैककार्यत्वादभ्यर्थ्योऽस्मि न वज्रिणा ।
स्वयमेव हि वातोऽग्नेः सारथ्यं प्रतिपद्यते ॥ ४० ॥

कार्येष्विति । किञ्च एककार्यत्वात् एकं कार्यं ययोस्तौ तयोर्भावः एककार्यत्वं तस्मात्समानकार्यत्वाद्धेतोः । कार्येषु कर्तव्यार्थेषु विषयेषु वज्रिणेन्द्रेणाभ्यर्थ्य इदं कुर्विति प्रार्थनीयो नास्मि । तथा हि । वातः स्वयमेवाग्नेः सारथ्यं साहाय्यं प्रतिपद्यते प्राप्नोति । न तु वह्निप्रार्थनया इत्येककार्यार्थः । प्रेक्षावतां हि स्वार्थेषु स्वत एव प्रवृत्तिः । न तु परप्रार्थनया । स्वार्थश्चायं ममापीत्यर्थः ॥ ४० ॥

पुरा किल त्रिपुरारिप्रीणनाय स्वशिरांसि छिन्दता दशकन्धरेण चक्रस्य शिरो ऽवशेषितं तन्मत्कार्यमित्याह—

स्वासिधारापरिहृतः कामं चक्रस्य तेन मे ।
स्थापितो दशमो मूर्धा लभ्यांश इव रक्षसा ॥ ४१ ॥

स्वेति । स्वासिधारया स्वखड्गधारया परिहृतः अच्छिन्न इत्यर्थः । दशमो मूर्धा मे मम चक्रस्य कामं पर्याप्तो लभ्यांशः प्राप्यमाण इव तेन रक्षसा स्थापितः । तदर्थमेव तमहं हनिष्यामीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

तर्हि किं प्रागुपेक्षितमत आह—

स्रष्टुर्वरातिसर्गात्तु मया तस्य दुरात्मनः ।
अत्यारूढं रिपोः सोढं चन्दनेनेव भोगिनः ॥ ४२ ॥

स्रष्टुरिति । किन्तु स्रष्टुर्ब्रह्मणो वरातिसर्गाद्वरदानाद्धेतोः । मया तस्य दुरात्मनो रिपो रावणस्यात्यारूढमत्याधिक्यम् अतिवृद्धिरित्यर्थः । नपुंसके भावे क्तः ।

मोचितः सर्पस्यास्यात्त्वं चन्दनेनेव सोऽहम् । चन्दनद्रुमस्यापि तथा सहर्षं वपुर्मिव तैरिति द्रष्टव्यम् ॥ ४१ ॥

सम्प्रति वरस्वरूपमाह—

> धातारं तपसा प्रीतं ययाचे स हि राक्षसः ।
> दैवात्सर्गादवध्यत्वं मर्त्येष्वास्थापराङ्मुखः ॥ ४२ ॥

धातारमिति । स राक्षसस्तपसा प्रीतं सन्तुष्टं धातारं ब्रह्माणम् । मर्त्येषु विषये आस्थापराङ्मुखः आदरविमुखः सन् मर्त्यमनादृत्यैवेत्यर्थः । दैवात्सर्गाद्देवसर्गादवध्यत्वं ययाचे हि ॥ ४२ ॥

तर्हि का गतिरित्याशङ्क्य मनुष्यावतारेण हनिष्यामीत्याह—

> सोऽहं दाशरथिर्भूत्वा रणभूमेर्बलिक्षमम् ।
> करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैस्तच्छिरःकमलोच्चयम् ॥ ४४ ॥

स इति । सोऽहं । दशरथस्यापत्यं पुमान्दाशरथिः । "अत इञ्" इति इञ्प्रत्ययः । रामो भूत्वा तीक्ष्णैः शरैस्तस्य रावणस्य शिरांस्येव कमलानि तेषामुच्चयं राशिं रणभूमेर्बलिक्षमं पूजार्हं करिष्यामि । पुष्पबलयो हि भूमेरिति भावः ॥ ४४ ॥

> अचिराद्यज्वभिर्भागं कल्पितं विधिवत्पुनः ।
> मायाविभिरनालीढमादास्यध्वे निशाचरैः ॥ ४५ ॥

अचिरादिति । हे देवाः । यज्वभिर्याज्ञिकैर्विधिवत्कल्पितमुपाहृतं भागं हविर्भागं मायाविभिर्मायावद्भिः । "अस्मायामेधास्रजो विनिः" इति विनिप्रत्ययः । निशाचरै रक्षोभिरनालीढमनास्वादितं यथा तथाऽचिरात्पुनरादास्यध्वे ग्रहीष्यध्वे ॥ ४५ ॥

> वैमानिकाः पुण्यकृतस्त्यजन्तु मरुतां पथि ।
> पुष्पकालोकसंक्षोभं मेघावरणतत्पराः ॥ ४६ ॥

वैमानिका इति । मरुतां देवानां पथि वायूनां पथि व्योम्नि वैमानिका विमानैश्चरन्तः । "चरति" इति ठक्प्रत्ययः । मेघावरणतत्पराः रावणभयान्मेघैरन्तर्धानतत्पराः पुण्यकृतः सुकृतिनः पुष्पकालोकेन पुष्पकस्य रावणविमानस्य दर्शनेन यः संक्षोभो भयं तं त्यजन्तु । "संक्षोभो भयचकितम्" इति शब्दार्णवे ॥ ४६ ॥

> मोक्ष्यध्वे स्वर्गबन्दीनां वेणीबन्धानदूषितान् ।
> शापयन्त्रितपौलस्त्यबलात्कारकचग्रहैः ॥ ४७ ॥

मोक्ष्यध्व इति । हे देवाः । पूर्वं यो येन नलकूबरशापेन यन्त्रितः प्रति

मन्दाः पौलस्त्यस्य रावणस्य भवत्सम्बन्धेन मे कथमहो केनाप्युपायेनोपशमनुपद्र-तास्वर्गवन्दीमा इवस्वर्गोद्भवानां देवीनामाम्नोद्भवे । पुरा किल नलकूबरेणरम्भा-मभिसरन्त्या रम्भाया बलात्कारेण सम्भोगात्कुद्धेन सुरम्भा रावणः शप्तः । स्त्रीणां बलाद्ग्रहणे मूर्धा ते शतधा भविष्यतीति भारतीया कथानुसन्धेया ॥ ४७ ॥

रावणावग्रहक्लान्तमिति वागमृतेन सः ।
अभिवृष्य मरुत्सस्यं कृष्णमेघस्तिरोदधे ॥ ४८ ॥

रावणेति । स कृष्णो विष्णुः स एव मेघो कृष्णमेघः । विश्रवसोऽपत्यं पुमानिति विग्रहे रावणः । विश्रव शब्दाच्छिवादित्वादणि विश्रवसः । "विश्रवसरवणौ" इत्यनुवर्तमाने विश्रवःशब्दस्य वृत्तिविषये रवणादेशे रावण इति सिद्धम् । स एवावग्रहो वर्षप्रतिबन्धः । तेन क्लान्तं म्लानं मरुतो देवा एव सस्यं तत् । इत्येवं रूपेण वागमृतेन वाक्सलिलेन । अमृतं यज्ञशेषे स्यात्पीयूषे सलिलेऽमृतम् इति विश्वः । अभिवृष्याभिषिच्य तिरोदधेऽन्तर्दधे ॥ ४८ ॥

पुरुहूतप्रभृतयः सुरकार्योद्यतं सुराः ।
अंशैरनुययुर्विष्णुं पुष्पैर्वायुमिव द्रुमाः ॥ ४९ ॥

पुरुहूतेति । पुरुहूतप्रभृतय इन्द्रादयः सुराः सुरकार्ये रावणवधरूपे उद्यतं विष्णुमंशैरात्मांशैः । द्रुमाः पुष्पैः स्वावयवैर्वायुमिव अनुययुः सुग्रीवादिरूपेण वानर-योनिषु जाता इत्यभिप्रायः ॥ ४९ ॥

अथ तस्य विशाम्पत्युरन्ते काम्यस्य कर्मणः ।
पुरुषः प्रबभूवाग्नेर्विस्मयेन सहर्त्विजाम् ॥ ५० ॥

अथेति । अथ तस्य विशाम्पत्युर्दशरथस्य सम्बन्धिनः काम्यस्य कामयितु-मर्हस्याभ्यासुत्रार्थं वाञ्छितस्य कर्मणः पुत्रकामेष्टेरन्तेऽवसानेऽग्नेः पायसपुरुषः ऋत्विजां पुरुषदर्शनजनितेन विस्मयेन सह प्रबभूव प्रादुर्बभूव । तदाविर्भावात्तेषामपि विस्मयोऽभूदित्यर्थः ॥ ५० ॥

तमेव पुरुषं विशिनष्टि—

हेमपात्रगतं दोर्भ्यामादधानः पयश्चरुम् ।
अनुप्रवेशादाद्यस्य पुंसस्तेनापि दुर्वहम् ॥ ५१ ॥

हेमेति । स तस्य पुमान् विष्णोरनुप्रवेशादधिष्ठानादेतोस्तेन दिव्यपुरुषेणापि दुर्वहम् । अनुदत्त ... भगवतो हरेरंशस्य सारोद्भूतमाधयम् । हेमपात्र-

गतं पयसि पक्वं चरुं पयश्चरुं पायसान्नं दोर्भ्यामादधानो वहन् । अनपत्यमितो-न्यस्म्यपक्व मोदनश्चरुः । इति शाश्वतः ॥ ५१ ॥

प्राजापत्योपनीतं तदन्नं प्रत्यग्रहीन्नृपः ।
वृषेव पयसां सारमाविष्कृतमुदन्वता ॥ ५२ ॥

प्राजापत्येति । नृपो दशरथः प्राजापत्येन प्रजापतिसम्बन्धिना पुरुषेणोपनीतं न तु वसिष्ठेन । "प्राजापत्यं नरं विद्धि मामिहाभ्यागतं नृप" इति रामायणात् । तदन्नं पायसान्नम् । वृषा इन्द्रः उदन्वतोदधिनाविष्कृतं प्रकाशितं पयसां सारममृतं वृषा वासव इव । "वासवो वृत्रहा वृषा" इत्यमरः । प्रत्यग्रहीत्स्वीचकार ५२

अनेन कथिता राज्ञो गुणास्तस्यान्यदुर्लभाः ।
प्रसूतिं चकमे तस्मिंस्त्रैलोक्यप्रभवोऽपि यत् ॥ ५३ ॥

अनेनेति । तस्य राज्ञो दशरथस्यान्यदुर्लभा असाधारण्या गुणा अनेन कथिता व्याख्याताः । यद्यस्मात्त्रैलोक्यम् । चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ् । तस्य प्रभवः कारणं विष्णुरपि तस्मिन्राज्ञि प्रसूतिमुत्पत्तिं चकमे कामितवान् । त्रिभुवनस्य कारणस्यापि कार्यमिति परमावधिर्गुणसमाधय इत्यर्थः ॥ ५३ ॥

स तेजो वैष्णवं पत्न्योर्विभेजे चरुसंज्ञितम् ।
द्यावापृथिव्योः प्रत्यग्रमहर्पतिरिवातपम् ॥ ५४ ॥

स इति । स नृपः चरुसंज्ञास्य संजाता चरुसंज्ञितम् । वैष्णवं तेजः । पत्न्योः द्वे सम्भावितेभ्यो । द्यौश्च पृथिवी च द्यावापृथिव्यौ । "दिवसश्च पृथिव्याम्" इति चकाराद्दिवशब्दस्य द्यावादेशः । तयोर्द्यावापृथिव्योः । अहः पतिरहर्पतिः सूर्यः । "अहरादीनां पत्यादिषु वा रेफः" इत्युपसंख्यानाद्विकल्पे रेफस्य रेफादेशो विसर्गापवादः । प्रत्यग्रं नूतनमातपं घर्मातपमिव । विभेजे । विभज्य दत्तवानित्यर्थः ॥ ५४ ॥

पत्नीद्वये सति द्वयोरेव विभागे कारणमाह—

अर्चिता तस्य कौसल्या प्रिया केकयवंशजा ।
अतः संभाविता ताभ्यां सुमित्रामैच्छदीश्वरः ॥ ५५ ॥

अर्चितेति । तस्य राज्ञः । कौ पृथिव्यां शलति गच्छतीति कोशलः । शल गतौ पचाद्यच् । कुशब्दस्य पृषोदरादित्वात्साधुः । कोशलस्य राज्ञोऽपत्यं स्त्री कौसल्या । "वृद्धेत्कोसलाजादाञ्ञ्यङ्" इति ञ्यङ् । "यङश्चाप्" इति चाप् । अत एव सूत्रे निर्देशात्कोसलशब्दो दन्त्यसकारमध्यमः । अर्चिता ज्येष्ठा मान्या । केकयवंशजा कैकेयी

प्रियेषा । अतो हेतोरीश्वरो भर्ता नृपः सुमित्रां ताभ्यां कौसल्याकैकेयीभ्यां सम्मानि ता मानदानेन मानितामैच्छदिच्छति स्म । एवं च तासामन्यं विग्रहं च भागप्रापण मिति राज्ञश्चिन्तितवता कौशलं च सम्भावी ॥ ५५ ॥

ते बहुज्ञस्य चित्तज्ञे पत्न्यौ पत्युर्महीक्षितः ।
चरोरर्धार्धभागाभ्यां तामयोजयतामुभे ॥ ५६ ॥

त इति । बहुज्ञस्य सर्वज्ञस्य । उचितज्ञस्येत्यर्थः । पत्युर्महीक्षितः क्षितीश्वरस्य विशेषणद्वयेन एतोऽनुसरणीयतामाह-चित्तज्ञे अभिप्रायज्ञे ते उभे पत्न्यौ कौसल्या-कैकेय्यौ । चरोर्धार्धभागौ समभागौ तयोर्धार्धयोः तौ च तौ भागौ चेत्यर्धभागावेव देशौ ताभ्यामर्धार्धभागाभ्याम् । पुंस्यर्धोऽर्धं समेंऽशके इत्यमरः । तां सुमित्रामयो जयतां युक्तां चक्रतुः । अर्धं च विभागो न एकावयवमात्रं । तत्र चरोरर्धं कौसल्या या अवशिष्टार्धं कैकेयी चेति पुनः सुमित्रायाः इत्यभिधानात् । किन्तु पुराणान्त रसंवादो द्रष्टव्यः । उक्तं च नारसिंहे— 'ते पिण्डप्राशने काले सुमित्रायै महीपतेः । पिण्डाभ्यामल्पमल्पं तु स्वर्णाभिन्नौ प्रयच्छतः' ॥ इति । एवमन्यत्रापि विरोधे पुराणान्तरसमाधानम् ॥ ५६ ॥

न चैवं सपत्नीर्ष्या स्यादित्याह—

सा हि प्रणयवत्यासीत्सपत्न्योरुभयोरपि ।
भ्रमरी वारणस्येव मदनिस्यन्दरेखयोः ॥ ५७ ॥

सेति । सा सुमित्रोभयोरपि । सत्यं एव पतिर्ययोस्तयोः सपत्न्योः । "नित्यं सपत्न्यादिषु इति ङीप् । नकारादेशश्च । भ्रमरी मधुकरी वारणस्य गजस्य मद निस्यन्दरेखयोरिव गण्डद्वयगतयोरिति भावः । प्रणयवती प्रेमवत्यासीत् । सपत्न्यो रित्यत्र समानमन्यत्र पादपूरणार्थं वारणस्येति ॥ ५७ ॥

ताभिर्गर्भः प्रजाभूत्यै दध्रे देवांशसम्भवः ।
सौरीभिरिव नाडीभिरमृताख्याभिरम्मयः ॥ ५८ ॥

ताभिरिति । ताभिः कौसल्यादिभिः प्रजानां भूत्यै अभ्युदयाय । देवस्य वि ष्णोरंशः सम्भवः कारणं यस्य स गर्भः । सूर्यस्येमाः सौर्यः । ताभिः सौरीभिः । सूर्यस्ये गास्त्यमत्स्यानां च उपधायाः इत्युपधायकारस्य लोपः । अमृता इत्याख्या यासां ताभिः अमृताख्याभिर्नाडीभिः । नाडीभिर्वृष्टिरूपत्वं गताभिर्नाडीभिरिव अम्मयः जलमयो गर्भ इव । दध्रे धृतः । आत्मैकवचनम् । गर्भो दधिरे इत्यर्थः । अत्र

यादवः— तासां चत्वारि चत्वारि रामस्य । चतुर्थं द्वितीयसर्गे तासाम् मेरुर्य पर्वते । यान्वायाः हि मेध्याय पूततमा पूतना इति । चतुर्भिश्च पृथिव्या- स्याः सर्वा अमृता इति ॥ ५८ ॥

सममापन्नसत्त्वास्ता रेजुरापाण्डुरत्विषः ।
अन्तर्गतफलारम्भाः सस्यानामिव सम्पदः ॥ ५९ ॥

सममिति । समं युगपदापन्ना गृहीताः सत्त्वाः प्राणिनो याभिस्ता आपन्नस त्वा गर्भिण्यः "आपन्नसत्त्वा स्याद्गुर्विण्यन्तर्वत्नी च गर्भिणी" इत्यमरः । अत एवा पाण्डुरत्विषः ईषत्पाण्डुरवर्णास्ता राजपत्न्यः । अन्तर्गता गूढाः फलारम्भाः फलप्रादुर्भावा यासां ताः । सस्यानां सम्पद इव रेजुर्बभुः ॥ ५९ ॥

सम्प्रति तासां स्वप्नदर्शनमाह—

गुप्तं ददृशुरात्मानं सर्वाः स्वप्नेषु वामनैः ।
जलजासिगदाशार्ङ्गचक्रलाञ्छितमूर्तिभिः ॥ ६० ॥

गुप्तमिति । सर्वास्ताः स्वप्नेषु जलजः शङ्खः जलजासिगदाशार्ङ्गचक्रैर्लाञ्छिता मूर्तयो येषां तैर्वामनैर्ह्रस्वैः पुरुषैर्गुप्तं रक्षितमात्मानं स्वरूपम् । ददृशुरित्यर्थः ॥ ६० ॥

हेमपक्षप्रभाजालं गगने च वितन्वता ।
उह्यन्ते स्म सुपर्णेन वेगाकृष्टपयोमुचा ॥ ६१ ॥

हेमेति । किञ्चेति चार्थः । हेम्नः सुवर्णस्य पक्षयोः प्रभाजालं कान्तिपुञ्जं वितन्वता विस्तारयता वेगेनाकृष्टाः पयोमुचो मेघा येन तेन । सुपर्णेन गरुत्मता गगने ता उह्यन्तेस्मोढाः ॥ ६१ ॥

बिभ्रत्या कौस्तुभन्यासं स्तनान्तरविलम्बिनम् ।
पर्युपास्यन्त लक्ष्म्या च पद्मव्यजनहस्तया ॥ ६२ ॥

बिभ्रत्येति । किञ्च स्तनयोरन्तरे मध्ये विलम्बितं लम्बमानम् । न्यस्यत इति न्यासः कौस्तुभ एव न्यासस्तम् । पत्या कौस्तुभन्यस्तं कौस्तुभमिवार्थः । बिभ्रत्या पद्ममेव व्यजनं हस्ते यस्यास्तया लक्ष्म्या पर्युपास्यन्तोपासिताः ॥ ६२ ॥

कृताभिषेकैर्दिव्यायां त्रिस्रोतसि च सप्तभिः ।
ब्रह्मर्षिभिः परं ब्रह्म गृणद्भिरुपतस्थिरे ॥ ६३ ॥

कृतेति । किञ्च । दिवि भवायां दिव्यायां त्रिस्रोतस्याकाशगङ्गायां कृताभि

षैः स्तूयमानं परं ब्रह्म वेदराशिं पश्यन्ति पठद्भिः सप्तभिर्महर्षिभिः अभ्युपगम्य तिमिरभ्यर्चितं उपासाञ्चक्रिरे ॥ ६३ ॥

ताभ्यस्तथाविधान् स्वप्नाञ्छ्रुत्वा प्रीतो हि पार्थिवः ।
मेने परार्ध्यमात्मानं गुरुत्वेन जगद्गुरोः ॥ ६४ ॥

ताभ्य इति । पार्थिवो दशरथस्ताभ्यः पत्नीभ्यः आख्यातोपयोगे इत्यपादानात्पञ्चमी । तथाविधानुक्तप्रकारान्स्वप्नाञ्छ्रुत्वा प्रीतः सन् आत्मानं जगद्गुरोर्विष्णोरपि गुरुत्वेन पितृत्वेन हेतुना परार्ध्यं सर्वोत्कृष्टं मेने हि ॥ ६४ ॥

विभक्तात्मा विभुस्तासामेकः कुक्षिष्वनेकधा ।
उवास प्रतिमाचन्द्रः प्रसन्नानामपामिव ॥ ६५ ॥

विभक्तेति । एक एकरूपो विभुर्विष्णुस्तासां राजपत्नीनां कुक्षिषु गर्भेषु प्रसन्नानां निर्मलानामपां कुक्षिषु प्रतिमाचन्द्रः प्रतिबिम्ब इव अनेकधा विभक्तात्मा सन् उवास ॥ ६५ ॥

अथाग्र्यमहिषी राज्ञः प्रसूतिसमये सती ।
पुत्रं तमोपहं लेभे नक्तं ज्योतिरिवौषधिः ॥ ६६ ॥

अथेति । अथ राज्ञो दशरथस्य सती पतिव्रता अग्र्या आद्या महिषी अग्र्यमहिषी कौसल्या प्रसूतिसमये प्रसूतिकाले ओषधिर्नक्तं रात्रिसमये तमः अपहन्तीति तमोपहम् 'अपे क्लेशतमसोः' इति डप्रत्ययः । ज्योतिरिव तमोऽपहं तमोनाशकरं पुत्रं लेभे प्राप ॥ ६६ ॥

राम इत्यभिरामेण वपुषा तस्य चोदितः ।
नामधेयं गुरुश्चक्रे जगत्प्रथममङ्गलम् ॥ ६७ ॥

राम इति । अभिरमतेऽस्मिन्नित्यभिरामं मनोहरम् । अधिकरणार्थे घञ्प्रत्ययः । तेन वपुषा चोदितः प्रेरितो गुरुः पिता दशरथस्तस्य पुत्रस्य जगतां प्रथमं मङ्गलं शुभरूपं राम इति नामधेयं चक्रे । अभिरामत्वमेव रामशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः ॥

रघुवंशप्रदीपेन तेनाप्रतिमतेजसा ।
रक्षागृहगता दीपाः प्रत्यादिष्टा इवाभवन् ॥ ६८ ॥

रघुवंशेति । रघुवंशस्य प्रदीपेन प्रकाशकेन अप्रतिमतेजसा तेन रामेण रक्षागृहगताः सूतिकागृहगता दीपाः प्रत्यादिष्टाः प्रतिहता इवाभवन् । महादीपसमीपे नाल्पाः स्फुरन्तीति भावः ॥ ६८ ॥

शय्यागतेन रामेण माता शातोदरी बभौ ।
सैकताम्भोजबलिना जाह्नवीव शरत्कृशा ॥ ६९ ॥

शय्यागतेनेति । शातोदरी कर्शोदरी कृशोदरी माता शय्यागतेन रामेण सैकते पुलिने योऽम्भोजबलिः पद्मोपहारस्तेन शरदि कृशा जाह्नवी गङ्गेव बभौ ॥

कैकेय्यास्तनयो जज्ञे भरतो नाम शीलवान् ।
जनयित्रीमलंचक्रे यः प्रश्रय इव श्रियम् ॥ ७० ॥

कैकेय्या इति । केकयस्य राज्ञोऽपत्यं स्त्री कैकेयी 'तस्यापत्यम्' इत्यणि कृते 'केकयमित्रयुप्रलयानां यादेरियः' इतीयादेशः । तस्या भरतो नाम शीलवांस्तनयो जज्ञे जातः । यस्तनयः प्रश्रयो विनयः श्रियमिव । जनयित्रीं मातरमलंचक्रे ॥

सुतौ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ सुमित्रा सुषुवे यमौ ।
सम्यगाराधिता विद्या प्रबोधविनयाविव ॥ ७१ ॥

सुताविति । सुमित्रा लक्ष्मणशत्रुघ्नौ नाम यमौ युग्मजातौ सुतौ पुत्रौ । सम्यगाराधिता सम्यक्सेविता विद्या प्रबोधविनयौ तत्त्वज्ञानेन्द्रियजयाविव । सुषुवे ॥ ७१ ॥

निर्दोषमभवत्सर्वमाविष्कृतगुणं जगत् ।
अन्वगादिव हि स्वर्गो गां गतं पुरुषोत्तमम् ॥ ७२ ॥

निर्दोषमिति । सर्वं जगत् भूर्लोको निर्दोषं दुर्भिक्षादिदोषरहितम् आविष्कृतगुणं प्रकटीकृतारोग्यादिगुणं चाभवत् । अत्रोत्प्रेक्षते—गां भुवं गतमवतीर्णं पुरुषोत्तमं विष्णुं स्वर्गोऽप्यन्वगमदिव । स्वर्गो हि गुणवान्निर्दोषश्चेत्यागमः । स्वर्गतुल्यमभूदित्यर्थः ॥ ७२ ॥

तस्योदये चतुर्मूर्तेः पौलस्त्यचकितेश्वराः ।
विरजस्कैर्नभस्वद्भिर्दिश उच्छ्वसिता इव ॥ ७३ ॥

तस्येति । चतुर्मूर्तेः रामादिरूपेण चतूरूपस्य तस्य हरेरुदये सति । पौलस्त्याद्रावणाच्चकिता भीता ईश्वरा नाथा इन्द्रादयो यासां ता दिशो विरजस्कैर्निर्धूलिभिर्नभस्वद्भिर्वायुभिः मिषेण उच्छ्वसिता इव लब्धोच्छ्वासा इव इत्युत्प्रेक्षा । इवशब्दः कर्तरि क्तः । स्वनाथपरवशानामस्तमुक्तानां दिशामुच्छ्वासवाता इव वाता ववुरित्यर्थः । चतुर्दिगीश्वरसर्वं मूर्तिचतुष्टयप्रयोजनमिति भावः ॥ ७३ ॥

कृशानुरपधूमत्वात्प्रसन्नत्वात्प्रभाकरः ।
रक्षोविप्रकृतावास्तामपविद्धशुचाविव ॥ ७४ ॥

कृशानुरिति। रक्षसा रावणेन विप्रकृतावपकृतौ पीडितावित्यर्थः। कृशानु-रग्निः प्रभाकरः सूर्यश्च यथासंख्यमपधूमत्वात्प्रसन्नत्वाच्चापगतविप्लवौ निरस्तधूमरजो-विकारावभवताम् ॥ ७४ ॥

दशाननकिरीटेभ्यस्तत्क्षणं राक्षसश्रियः।
मणिव्याजेन पर्यस्ताः पृथिव्यामश्रुबिन्दवः ॥ ७५ ॥

दशाननेति। तत्क्षणं तस्मिन्क्षणे रामोत्पत्तिसमये राक्षसश्रियोऽश्रुबिन्दवो दशाननकिरीटेभ्यो मणीनां व्याजेन मिषेण पृथिव्यां पर्यस्ताः पतिताः। रामोत्पत्तौ सति तद्वध्यस्य रावणस्य किरीटमणिभ्रंशलक्षणं दुर्निमित्तमभूदित्यर्थः ॥ ७५ ॥

पुत्रजन्मप्रवेश्यानां तूर्याणां तस्य पुत्रिणः।
आरम्भं प्रथमं चक्रुर्देवदुन्दुभयो दिवि ॥ ७६ ॥

पुत्रजन्मेति। पुत्रिणो जातपुत्रस्य तस्य दशरथस्य पुत्रजन्मनि प्रवेश्यानां प्रवेशयितव्यानां वादनीयानामित्यर्थः। तूर्याणां वाद्यानामारम्भमुपक्रमं प्रथमं दिवि देवदुन्दुभयश्चक्रुः। तस्मात्पितुर्दशरथादपि देवा अधिकं प्रहृष्टा इत्यर्थः ॥ ७६ ॥

सन्तानकमयी वृष्टिर्भवने चास्य पेतुषी।
सन्मङ्गलोपचाराणां सैवादिरचनाऽभवत् ॥ ७७ ॥

सन्तानेति। अस्य राज्ञो भवने सन्तानकानां कल्पवृक्षकुसुमानां विकारः सन्तानकमयी वृष्टिः पेतुषी पपात। "क्वसुश्च" इति क्वसुप्रत्ययः। "उगितश्च" इति ङीप्। सा वृष्टिरेव सन्तः [illegible] ये मङ्गलोपचारास्तेषामादिरचना प्रथमक्रियाऽभवत् ॥ ७७ ॥

कुमाराः कृतसंस्कारास्ते धात्रीस्तन्यपायिनः।
आनन्देनाग्रजेनेव समं ववृधिरे पितुः ॥ ७८ ॥

कुमारा इति। कृताः संस्कृता जातकर्मादयो येषां ते। धात्रीणामुपमातॄणां स्तन्यानि पयांसि पिबन्तीति तथोक्ताः। ते कुमाराः अग्रे जातेनाग्रजेन ज्येष्ठेनैव स्थितेन पितुरानन्देन समं ववृधिरे। कुमारवद्वपि पिता महान्तमानन्दमवापेत्यर्थः। कुमारजन्मनः प्रागेव जातत्वादग्रजत्वमानन्दस्य ॥ ७८ ॥

स्वाभाविकं विनीतत्वं तेषां विनयकर्मणा।
मुमूर्च्छ सहजं तेजो हविषेव हविर्भुजाम् ॥ ७९ ॥

स्वाभाविकमिति। तेषां कुमाराणां सम्बन्धि स्वाभाविकं सहजं विनीतत्वं

पितृकर्मणि सिक्ता । हविर्भुग्ममसौ सहजं तेजो हविषाऽऽत्पादितेनैव मुमूर्च्छ ववृधे । निसर्गसंस्काराभ्यां विनीता इत्यर्थः ॥ ७९ ॥

परस्पराविरुद्धास्ते तद्रघोरनघं कुलम् ।
अलमुद्द्योतयामासुर्देवारण्यमिवर्तवः ॥ ८० ॥

परस्परेति । परस्परमविरुद्धा अविद्विषः । सौभ्रात्रयुक्ता इत्यर्थः । ते कुमारास्तदनघं निष्पापं रघोः कुलम् । ऋतवो वसन्तादयो देवारण्यं नन्दनमिव । सहजविरोधानामप्यृतूनां सहावस्थानसम्भावनार्थं देवविशेषणम् । अलमत्यर्थमुद्द्योतयामासुः प्रकाशयामासुः । सौभ्रात्रवन्तः कुलमभूषयन्त इति भावः ॥ ८० ॥

समानेऽपि हि सौभ्रात्रे यथोभौ रामलक्ष्मणौ ।
तथा भरतशत्रुघ्नौ प्रीत्या द्वन्द्वं बभूवतुः ॥ ८१ ॥

समान इति । शोभनाः स्निग्धा भ्रातरो येषां ते सुभ्रातरः । "नद्यृतश्च" इति कप् न भवति । "वन्दिते भ्रातुः" इति निषेधात् । तेषां भावः सौभ्रात्रं सुभ्रा-तृत्वम् । तस्मिन्समाने चतुर्णां तुल्येऽपि यथोभौ रामलक्ष्मणौ प्रीत्या द्वन्द्वं बभूवतुः तथा भरतशत्रुघ्नौ प्रीत्या द्वन्द्वं द्वौ द्वौ साहचर्येणाभिव्यक्तौ बभूवतुः । "द्वन्द्वं रहस्यमर्यादावचनव्युत्क्रमणयज्ञपात्रप्रयोगाभिव्यक्तिषु" इत्यभिव्यक्त्यर्थे निपातः । कथितस्यापि स्नेहो नातिरिच्यत इति भावः ॥ ८१ ॥

तेषां द्वयोर्द्वयोरैक्यं बिभिदे न कदाचन ।
यथा वायुविभावस्वोर्यथा चन्द्रसमुद्रयोः ॥ ८२ ॥

तेषामिति । तेषां चतुर्णां मध्ये द्वयोर्द्वयोः रामलक्ष्मणयोर्भरतशत्रुघ्नयोश्चेत्यर्थः । यथा वायुविभावस्वोर्वातवह्न्योरिव चन्द्रसमुद्रयोरिव च ऐक्यमैकमत्यं कदाचन न बिभिदे एककार्यत्वं समानसुखदुःखत्वं च अन्योऽन्यमुपमानोपमेयभावेन कल्प्यते । सहचारौ हि पवनाग्नी चन्द्रवृद्धौ हि वर्धते सिन्धुस्तत्क्षये च क्षीयत इति ॥ ८२ ॥

ते प्रजानां प्रजानाथास्तेजसा प्रश्रयेण च ।
मनो जह्रुर्निदाघान्ते श्यामाभ्रा दिवसा इव ॥ ८३ ॥

त इति । प्रजानाथास्ते कुमारास्तेजसा प्रभावेण प्रश्रयेण विनयेन च निदाघान्ते ग्रीष्मान्ते श्यामान्यभ्राणि मेघा येषां ते श्यामाभ्राः नातिशीतोष्णा इत्यर्थः । दिवसा इव प्रजानां लोकानां मनश्चित्तं जह्रुः हरन्ति स्म ॥ ८३ ॥

स चतुर्धा बभौ व्यस्तः प्रसवः पृथिवीपतेः ।
धर्मार्थकाममोक्षाणामवतार इवाङ्गवान् ॥ ८४ ॥

स इति । स चतुर्धा । "संख्याया विधार्थे धा" इत्यनेन धाप्रत्ययः । व्यस्तो विभक्तः पृथिवीपतेर्दशरथस्य प्रसवः सन्तानः । चतुर्णामङ्गवान्मूर्तिमान्धर्मार्थकाममोक्षाणामवतार इव बभौ ॥ ८४ ॥

गुणैराराधयामासुस्ते गुरुं गुरुवत्सलाः ।
तमेव चतुरन्तेशं रत्नैरिव महार्णवाः ॥ ८५ ॥

गुणैरिति । गुरुवत्सलाः पितृभक्तास्ते कुमारा गुणैर्विनयादिभिर्गुरुं पितरं चतुर्णामन्तानां दिगन्तानामीशं चतुरन्तेशम् । 'तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च' इत्यनेनोत्तरपदसमासः । तं दशरथमेव महार्णवाश्चत्वारो रत्नैरिव आराधयामासुरानन्दयामासुः ॥ ८५ ॥

सुरगज इव दन्तैर्भग्नदैत्यासिधारैर्नय इव पणबन्धव्यक्तयोगैरुपायैः ।
हरिरिव युगदीर्घैर्दोर्भिरंशैस्तदीयैः पतिरवनिपतीनां तैश्चकाशे चतुर्भिः ॥

सुरगज इति । भग्ना दैत्यानामसिधारा यैस्तैश्चतुर्भिर्दन्तैः सुरगज ऐरावत इव । पणबन्धेन फलसिद्ध्या व्यक्तयोगैरनुमितप्रयोगैरुपायैश्चतुर्भिः सामादिभिर्नयो नीतिरिव । युगदीर्घैश्चतुर्भिर्दोर्भिर्भुजैर्हरिर्विष्णुरिव । 'यानाद्ये युगः पुंसि' इत्यमरः । तदीयैर्हरिसम्बन्धिभिरंशभूतैश्चतुर्भिस्तैः पुत्रैरवनिपतीनां पतिः राजराजो दशरथश्चकाशे दिद्युते ॥ ८६ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये रामावतारो नाम दशमः सर्गः ॥ १० ॥

एकादशः सर्गः ।

रामचन्द्रचरणारविन्दयोरन्तरङ्ग चर भृङ्ग लीलया ।
यत्र सन्ति हि रमाधनुर्विभास्तास्त्वचारपि सदैव निर्वृतः ॥

कौशिकेन स किल क्षितीश्वरो राममध्वरविघातशान्तये ।
काकपक्षधरमेत्य याचितस्तेजसां हि न वयः समीक्ष्यते ॥ १ ॥

कौशिकेनेति । कौशिकेन कुशिकापत्येन विश्वामित्रेणेत्यागत्य स क्षितीश्वरो दशरथः । अध्वरविघातशान्तये यज्ञविघ्ननिवर्तनाय । काकपक्षधरं बालकोचितशिखाधरम् । "बालानां तु शिखा प्रोक्ता काकपक्षः शिखण्डकः" इति हलायुधः । रामं याचितः किल प्रार्थितः खलु । "याचिर्द्विकर्मकप्रधाने कर्मणि लः अप्रधाने दुहादीनाम्" इति वचनात् । बालं याचितवान् इत्याशङ्क्याह—तेजसां तेजस्विनां वयो बाल्यादि न समीक्ष्यते हि, अप्रयोजकमित्यर्थः । अत्र सर्गे रथोद्धता वृत्तम् । लक्षणं च— 'रान्नराविह रथोद्धता लगौ' इति ॥ १ ॥

कृच्छ्रलब्धमपि लब्धवर्णभाक् तं दिदेश मुनये सलक्ष्मणम् ।
अप्यसुप्रणयिनां रघोः कुले न व्यहन्यत कदाचिदर्थिता ॥ २ ॥

कृच्छ्रेति । लब्धा वर्णाः प्रसिद्धयो येन स लब्धवर्णो विचक्षणः । "लब्धवर्णो विचक्षणः" इत्यमरः । तान् भजत इति लब्धवर्णभाक् विद्वत्सेवीत्यर्थः । स राजा कृच्छ्रलब्धमपि सलक्ष्मणं तं रामं मुनये दिदेशातिसृष्टवान् । तथा हि । असुप्रणयिनां प्राणार्थिनामप्यर्थिता याच्ञा रघोः कुले कदाचिदपि न व्यहन्यत न विहता न विफलीकृतेत्यर्थः । यैरर्थिभ्यः प्राणा अपि समर्प्यन्ते तेषां पुत्रादित्यागो न विस्मयावह इति भावः ॥ २ ॥

यावदादिशति पार्थिवस्तयोर्निर्गमाय पुरमार्गसंस्क्रियाम् ।
तावदाशु विदधे मरुत्सखैः सा सपुष्पजलवर्षिभिर्घनैः ॥ ३ ॥

यावदिति । पार्थिवः पृथिवीश्वरस्तयो रामलक्ष्मणयोर्निर्गमाय निष्क्रमणाय पुरमार्गसंस्क्रियां धूलिसम्मार्जनगन्धोदकसेचनपुष्पोपहाररूपसंस्कारं यावदादिशत्याज्ञापयति तावन्मरुत्सखैर्वायुसहायैः । अनेन धूलिसम्मार्जनं गम्यते । सपुष्पजलवर्षिभिः पुष्पसहितजलवर्षिभिर्घनैः सा मार्गसंस्क्रियाशु विदधे विहिता । एतेन देवकार्यप्रवृत्तयोर्दैवानुकूल्यं सूचितम् ॥ ३ ॥

तौ निदेशकरणोद्यतौ पितुर्धन्विनौ चरणयोर्निपेततुः ।
भूपतेरपि तयोः प्रवत्स्यतोर्नम्रयोरुपरि बाष्पबिन्दवः ॥ ४ ॥

ताविति । निदेशकरणोद्यतौ पित्राज्ञाकरणोद्युक्तौ धन्विनौ धनुष्मन्तौ तौ कुमारौ पितुश्चरणयोर्निपेततुः प्रणतावित्यर्थः । भूपतेरपि बाष्पबिन्दवः प्रवत्स्यतोः प्रवासं करिष्यतोः । अत एव नम्रयोः प्रणतयोः । "नमिकम्पि" इति रप्रत्ययः । तयोरुपरि निपेतुः पतिताः ॥ ४ ॥

तौ पितुर्नयनजेन वारिणा किंचिदुक्षितशिखण्डकावुभौ ।
धन्विनौ तमृषिमन्वगच्छतां पौरदृष्टिकृतमार्गतोरणौ ॥ ५ ॥

ताविति । पितुर्नयनजेन वारिणा किंचिदुक्षितशिखण्डकावीषत्सिक्तकाकपक्षौ । "शिखा चूडा शिखण्डः स्यात्" इत्यमरः । 'केशादिभ्यो वा' इति कप्रत्ययः । धन्विनौ तावुभौ । पौरदृष्टिभिः कृतानि मार्गतोरणानि वन्दनमालानि कुसुमदामानि ययो-स्तौ तथोक्तौ सन्तौ निरीक्ष्यमाणावित्यर्थः । तमृषिमन्वगच्छताम् ॥ ५ ॥

लक्ष्मणानुचरमेव राघवं नेतुमैच्छदृषिरित्यसौ नृपः ।
आशिषं प्रयुयुजे न वाहिनीं सा हि रक्षणविधौ तयोः क्षमा ॥ ६ ॥

लक्ष्मणेति । ऋषिर्विश्वामित्रो लक्ष्मणमात्रमनुचरं तं राघवं नेतुमैच्छदिति हेतोरसौ नृप आशिषं प्रयुयुजे प्रयुक्तवान् । वाहिनीं सेनां न प्रयुयुजे न प्रेषितवान् । हि यस्मात्सा आशीरेव तयोः कुमारयो रक्षणविधौ क्षमा शक्ता ॥ ६ ॥

मातृवर्गचरणस्पृशौ मुनेस्तौ प्रपद्य पदवीं महौजसः ।
रेजतुर्गतिवशात्प्रवर्तिनौ भास्करस्य मधुमाधवाविव ॥ ७ ॥

मातृवर्गेति । मातृवर्गस्य चरणान्स्पृशत इति मातृवर्गचरणस्पृशौ कृत-मातृवर्गनमस्कारावित्यर्थः । 'स्पृशोऽनुदके क्विन्' इति क्विन्प्रत्ययः । तौ महौजसो मुनेः पदवीं प्रपद्य । महौजसो भास्करस्य गतिवशान्मेषादिराशिसंक्रमणवशात्प्रव-र्तिनौ मधुमाधवाविव चैत्रवैशाखाविव रेजतुः । "फणां च सप्तानाम्" इति वैक-ल्पिकमेत्वाभ्यासलोपौ । "स्याच्चैत्रे चैत्रिको मधुः" इति । "वैशाखे माधवो राध" इति चामरः ॥ ७ ॥

वीचिलोलभुजयोस्तयोर्गतं शैशवाच्चपलमप्यशोभत ।
तोयदागम इवोद्ध्यभिद्ययोर्नामधेयसदृशं विचेष्टितम् ॥ ८ ॥

वीचीति । वीचिलोलभुजयोस्तयोः कुमारयोः । इदं विशेषणं नद्योपमानेऽपि द्रष्टव्यम् । तयोः शैशवाच्चपलमपि गतं गतिः शोभाहेतुत्वादशोभत । किमिव । तोयदागमे वर्षासमये उद्ध्यभिद्ययोः उद्ध्यनदभिद्यनदयोः । भिनत्ति कूलमिति भिद्यः । भिद्योद्ध्यौ नदे इति क्यबन्तौ निपातितौ । उद्ध्यभिद्ययोर्नदविशेषयोर्नामधेयसदृशं नामानु-रूपं विचेष्टितमिव । उद्ध्योद्गमनकूलभेदनरूपव्यापार इव । तयोस्तच्चापल्यमपि शोभत इति भावः ॥ ८ ॥

तौ बलातिबलयोः प्रभावतो विद्ययोः पथि मुनिप्रदिष्टयोः ।
मम्लतुर्न मणिकुट्टिमोचितौ मातृपार्श्वपरिवर्तिनाविव ॥ ९ ॥

ताविति । मणिकुट्टिमोचितौ मणिबद्धभूमिसञ्चारोचितौ तौ मुनिप्रदिष्टयोः मुनिनोपदिष्टयोः बलातिबलयोर्विद्ययोर्बलातिबलाख्ययोर्मन्त्रयोः प्रभावतः सामर्थ्यात् मातृपार्श्वपरिवर्तिनौ मातृसमीपवर्तिनाविव पथि न मम्लतुः न म्लानावित्यर्थः । अत्र रामायणश्लोकः— 'क्षुत्पिपासे न ते राम भविष्येते नरोत्तम । बलामतिबलां चैव पठतः पथि राघव' ॥ ९ ॥

पूर्ववृत्तकथितैः पुराविदः सानुजः पितृसखस्य राघवः ।
उह्यमान इव वाहनोचितः पादचारमपि न व्यभावयत् ॥ १० ॥

पूर्वेति । वाहनोचितः सानुजो राघवः । पुराविदः पूर्ववृत्ताभिज्ञस्य पितृसखस्य मुनेः पूर्ववृत्तकथितैः पुरावृत्तकथाभिरुह्यमान इव वाहनेन प्राप्यमाण इव । वहेर्धातोः कर्मणि शानच् । "उह्यमान" इत्यत्र दीर्घादिरपपाठः । दीर्घप्राप्त्यभावात् । पादचारमपि न व्यभावयत् ज्ञातवान् ॥ १० ॥

तौ सरांसि रसवद्भिरम्बुभिः कूजितैः श्रुतिसुखैः पतत्रिणः ।
वायवः सुरभिपुष्परेणुभिश्छायया च जलदाः सिषेविरे ॥ ११ ॥

ताविति । तौ राघवौ कर्मभूतौ सरांसि कर्तॄणि रसवद्भिर्मधुरैरम्बुभिः सिषेविरे । पतत्रिणः पक्षिणः । सुखयन्तीति सुखानि । पचाद्यच् । श्रुतीनां सुखानि तैः कूजितैः । वायवः सुरभिपुष्परेणुभिः सुगन्धिपरागैः । जलदाश्छायया च सिषेविरे इति सर्वत्र सम्बध्यते ॥ ११ ॥

नाम्भसां कमलशोभिनां तथा शाखिनां च न परिश्रमच्छिदाम् ।
दर्शनेन लघुना यथा तयोः प्रीतिमापुरुभयोस्तपस्विनः ॥ १२ ॥

नाम्भसामिति । तप एषामस्तीति तपस्विनः । 'तपःसहस्राभ्यां विनीनी' इति विनिप्रत्ययः । लघुनेत्येन 'प्रियेऽपि लघु' इत्यमरः । तयोरुभयोः कर्मभूतयोः । दर्शनेन यथा प्रीतिमापुः तथा कमलशोभिनामम्भसां दर्शनेन नापुः । परिश्रमच्छिदां शाखिनां दर्शनेन च नापुः ॥ १२ ॥

स्थाणुदग्धवपुषस्तपोवनं प्राप्य दाशरथिरात्तकार्मुकः ।
विग्रहेण मदनस्य चारुणा सोऽभवत्प्रतिनिधिर्न कर्मणा ॥ १३ ॥

स्थाणुदग्धेति । स आत्तकार्मुकः । दशरथस्यापत्यं पुमान्दाशरथी राम ।

अत एव दूरीभूतश्रमः । स्वादुतरः । 'स्वादु मिष्टे मनोज्ञे' इति विश्वः । तेन पदपङ्क्तिर्मदनस्य तपोवनं प्राप्य वास्तव्य विभ्रमेण भ्रमेण । 'विभ्रमः संभ्रमे भ्रमे' इति विश्वः । प्रतिनिधिः प्रतिकृतिः सदृशोऽभवत्कामोऽपि न पुनः स्वेन मदन सुन्दर इति भावः ॥ १३ ॥

तौ सुकेतुसुतया खिलीकृते कौशिकाद्विदितशापया पथि ।
निन्यतुः स्थलनिवेशिताटनी लीलयैव धनुषी अधिज्यताम् ॥ १४ ॥

ताविति । अत्र रामायणवचनम्—"अगस्त्यः परमक्रुद्धस्ताटकामभिशप्तवान् । पुरुषादी महायक्षी विरूपा विकृतानना । इदं रूपमपहाय दारुणं रूपमस्तु ते ।" इति । तदेतदाह—विदितशापयेति । कौशिकाद्विश्वामित्रात् । "आख्यातोपयोगे" इत्यपादानात्पञ्चमी । विदितशापया सुकेतुसुतया ताटकया खिलीकृते पथि । 'खिलमप्रहतं स्थानम्' इति हलायुधः । तौ रामलक्ष्मणौ । स्थले निवेशिते अटनी धनुःकोटी याभ्यां तौ तथोक्तौ । 'कोटिरस्याटनी' इत्यमरः । लीलयैव धनुषी । अधिगते ज्ये मौर्व्यौ ययोस्ते अधिज्ये । 'ज्या मौर्वीमातृभूमिषु' इति विश्वः । तयोर्भावस्तामधिज्यतां निन्यतुर्नीतवन्तौ नयतिर्द्विकर्मकः ॥ १४ ॥

ज्यानिनादमथ गृह्णती तयोः प्रादुरास बहुलक्षपाछविः ।
ताटका चलकपालकुण्डला कालिकेव निबिडा बलाकिनी ॥ १५ ॥

ज्यानिनादमिति । अथ तयोर्ज्यानिनादं गृह्णती जानती शृण्वतीत्यर्थः । बहुलक्षपाछविः कृष्णपक्षरात्रिवर्णा । 'बहुलः कृष्णपक्षे च' इति विश्वः । चले कपाले एव कुण्डले यस्याः सा तथोक्ता ताटका । निबिडा सान्द्रा बलाकिनी बलाकावती । व्रीह्यादिभ्यश्च इतीनिः । कालिकेव घनावलीव । 'कालिका योगिनीभेदे कार्ष्ण्ये गौर्यां घनावलौ' इति विश्वः । प्रादुरास प्रादुर्बभूव ॥ १५ ॥

तीव्रवेगधुतमार्गवृक्षया प्रेतचीवरवसा स्वनोग्रया ।
अभ्यभावि भरताग्रजस्तया वात्ययेव पितृकाननोत्थया ॥ १६ ॥

तीव्रवेगेति । तीव्रवेगेन धुताः कम्पिता मार्गवृक्षा यया तथोक्तया । प्रेतचीवराणि वस्त इति प्रेतचीवरवसा । तया प्रेतचीवरवसा । वसतेराच्छादनार्थात्क्विप् । स्वनेन सिंहनादेनोग्रया तया ताटकया । पितृकानने श्मशाने उत्थोत्पन्ना तया । "आतश्चोपसर्गे" इत्युपपूर्वात्तिष्ठतेः कर्तरि कप्रत्ययः । तया वात्ययेव वातसमूहेनेव । 'पाशा

रिम्बो मः इति वा । भरताग्रजो रामोऽप्यमाप्यभिभूतः । कर्मणि क्तः । तीव्रवेगे-त्यादिविशेषणानामपि सार्थक्यानि ॥ १६ ॥

उद्यतैकभुजयष्टिमायतीं श्रोणिलम्बिपुरुषान्त्रमेखलाम् ।
तां विलोक्य वनितावधे घृणां पत्रिणा सह मुमोच राघवः ॥ १७ ॥

उद्यतेति । उद्यतोऽन्नमित एको भुज एव यष्टिर्यस्यास्ताम् । आयतीमायान्तीम् । इणो धातोः शतरि । 'उगितश्च' इति ङीप् । श्रोणिलम्बिनी पुरुषान्त्राण्येव मेखला यस्यास्ताम् । इति विशेषणद्वयेनात्याततायित्वं सूचितम् । अत एव तां विलोक्य राघवो वनितावधे स्त्रीवधविषये घृणां जुगुप्सां करुणां वा । 'घृणा जुगुप्साकरुणे' इत्यमरः । पत्रिणेषुणा सह । 'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' इत्यमरः । मुमोच मुक्त-वान् । आततायिवधे मनुः— 'आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । विद्याधीनान् तेन महता भवेत् । नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन' इति ॥ १७ ॥

यच्चकार विवरं शिलाघने ताडकोरसि स रामसायकः ।
अप्रविष्टविषयस्य रक्षसां द्वारतामगमदन्तकस्य तत् ॥ १८ ॥

यदिति । स रामसायकः शिलावद्घने सान्द्रे ताडकोरसि यद्विवरं रन्ध्रं चकार तद्विवरं रक्षसामप्रविष्टविषयस्य अप्रविष्टदेशस्येत्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वा-त्समासः । 'विषयः स्यादिन्द्रियार्थे देशे जनपदेऽपि च' इति विश्वः । अन्तकस्य यमस्य द्वारतामगमत् । इयं प्रथमा रक्षोमृतिरिति भावः ॥ १८ ॥

बाणभिन्नहृदया निपेतुषी सा स्वकाननभुवं न केवलाम् ।
विष्टपत्रयपराजयस्थिरां रावणश्रियमपि व्यकम्पयत् ॥ १९ ॥

बाणभिन्नेति । बाणभिन्नहृदया निपेतुषी निपतिता सती । 'क्वसुश्च' इति क्वसुप्रत्ययः । 'उगितश्च' इति ङीप् । सा केवलामेकाम् । 'निर्णीते केवलमिति त्रिलिङ्गं त्वेककृत्स्नयोः' इत्यमरः । स्वकाननभुवं न व्यकम्पयत् । किन्तु विष्टप-त्रयस्य लोकत्रयस्य पराजयेन स्थिरां रावणश्रियमपि व्यकम्पयत् । ताडकावधे-नैव रावणस्यापि भयमुत्पन्नमिति भावः ॥ १९ ॥

अथ ताडकाया अभिसारिकया समाधिरभिधीयते—

राममन्मथशरेण ताडिता दुःसहेन हृदये निशाचरी ।
गन्धवद्रुधिरचन्दनोक्षिता जीवितेशवसतिं जगाम सा ॥ २० ॥

राममन्मथेति । सा निशासु चरतीति निशाचरी राक्षसी । अभिसारिका च ।

दुःसहेन सोढुमशक्येन राम एव मन्मथः। अन्यत्राभिरामो मन्मथः। तस्य शरेण हृदये उरसि मनसि च। 'हृदयं मन उरसोः' इति विश्वः। ताडिता निशाचरी म-न्मथवद्दुर्गन्धि गन्धवद्रुधिरमेव चन्दनं तेनोक्षिता सिक्ता। अपरत्र मन्मथपक्षे सुग-न्धिनी ये रुधिरचन्दने कुङ्कुमचन्दने ताभ्यामुक्षिता। यद्वा गन्धवत् रुधिरमिव चन्दनं हरिचन्दनमित्यर्थः। 'रुधिरं कुङ्कुमासृजोः' इत्युभयत्रापि विश्वः। जीविते-शस्यान्तकस्य प्राणेश्वरस्य च वसतिं जगाम ॥२०॥

नैर्ऋतघ्नमथ मन्त्रवन्मुनेः प्रापदस्त्रमवदानतोषितात्।
ज्योतिरिन्धननिपाति भास्करात्सूर्यकान्त इव ताडकान्तकः ॥२१॥

नैर्ऋतघ्नमिति। अथानन्तरं ताडकान्तको रामः। अवदानं पराक्रमः। 'परा-क्रमोऽवदानं स्यात्' इति भागुरिः। तेन तोषितान्मुनेः नैर्ऋतान् राक्षसान्हन्तीति नैर्ऋतघ्नम्। 'अमनुष्यकर्तृके च' इति टक्। मन्त्रवन्मन्त्रयुक्तमस्त्रम्। सूर्यकान्तो मणिविशेषो भास्करादिन्धनानि निपातयतीतीन्धननिपाति अग्न्याख्यं ज्योतिरिव। प्रापत्प्राप्तवान् ॥२१॥

वामनाश्रमपदं ततः परं पावनं श्रुतमृषेरुपेयिवान्।
उन्मनाः प्रथमजन्मचेष्टितान्यस्मरन्नपि बभूव राघवः ॥२२॥

वामनेति। ततः परं राघवः। ऋषेः कौशिकस्य वाक्यात् श्रुतं पावनं शोधनं वामनस्य स्वपूर्वावतारविशेषस्याश्रमपदमुपेयिवानुपगतः सन्। 'उपेयिवाननाश्वा-ननूचानश्च' इति निपातः। प्रथमजन्मचेष्टितानि रामवामनयोरैक्यात्स्वचेष्टितान्यपि रामस्यावतारान्तरत्वेन संस्कारदौर्बल्यादस्मरन्नपि उन्मना उत्सुको बभूव ॥२२॥

आससाद मुनिरात्मनस्ततः शिष्यवर्गपरिकल्पितार्हणम्।
बद्धपल्लवपुटाञ्जलिद्रुमं दर्शनोन्मुखमृगं तपोवनम् ॥२३॥

आससादेति। ततो मुनिः। शिष्यवर्गेण परिकल्पिता संपादितार्हणा पूजासा-मग्री यस्मिंस्तत्तथोक्तम्। 'सपर्यार्चार्हणाः समाः' इत्यमरः। बद्धाः पल्लवपुटा एवा-ञ्जलयो यैस्ते तथाभूता द्रुमा यस्मिंस्तत्तथोक्तम्। दर्शनेन मुनिदर्शनेनोन्मुखा मृगा यस्मिंस्तत्। आत्मनस्तपोवनमाससाद। एतेन विषयवासिष्वप्यतिथिसत्कारपरत्वा-त्स्वविनयवत्तया सूचिता ॥२३॥

तत्र दीक्षितमृषिं ररक्षतुर्विघ्नतो दशरथात्मजौ शरैः।
लोकमन्धतमसात्क्रमोदितौ रश्मिभिः शशिदिवाकराविव ॥२४॥

तत्रेति । तत्र तपोवने आश्रमे दशरथात्मजौ दीक्षितं दीक्षासंस्कृतमृषिं शरैर्विघ्नतो विघ्नेभ्यः । क्रमेण पर्यायेण रात्रिंदिवसयोरुदितौ शशिदिवाकरौ रश्मिभिः किरणैरन्धतमसाद्गाढान्धकारात् । 'ध्वान्ते गाढेऽन्धतमसम्' इत्यमरः । "अवसमन्धेभ्यस्तमसः" इति समासान्तोऽच्प्रत्ययः । लोकमिव ररक्षतुः । रथोद्धतावृत्तमिदम् ॥२४॥

वीक्ष्य वेदिमथ रक्तबिन्दुभिर्बन्धुजीवपृथुभिः प्रदूषिताम् ।
सम्भ्रमोऽभवदपोढकर्मणामृत्विजां च्युतविकङ्कतस्रुचाम् ॥ २५ ॥

वीक्ष्येति । अथ बन्धुजीवपृथुभिर्बन्धुजीवकुसुमस्थूलैः । 'रक्तकस्तु बन्धूको बन्धुजीवकः' इत्यमरः । रक्तबिन्दुभिः प्रदूषितामुपहतां वेदिं वीक्ष्य । अपोढकर्माणां त्यक्तकर्माणामस्तकर्मणां । च्युता विकङ्कतमुखी यज्ञपात्राणि येभ्यस्तेषामृत्विजां याजकानां सम्भ्रमोऽभवत् । विकङ्कतग्रहणं खदिरादीनामुपलक्षणम् । स्रुगादीनां खदिरादिप्रकृतिकत्वात् । स्रुवादिपात्रस्यैव विकङ्कतप्रकृतिकत्वात् । 'विकङ्कतः स्रुवावृक्षः' इत्यमरः । अतः स्रुक्शब्दस्य विकङ्कतप्रकृतिकत्वमस्तु । प्रकृतेऽपि याजकसम्भवात् । यथाह भगवानापस्तम्बः — खादिरः स्रुवः पर्णमयी जुहूर्वैकङ्कती ध्रुवा [illegible] ॥२५॥

उन्मुखः सपदि लक्ष्मणाग्रजो बाणमाश्रयमुखात्समुद्धरन् ।
रक्षसां बलमपश्यदम्बरे गृध्रपक्षपवनेरितध्वजम् ॥ २६ ॥

उन्मुख इति । सपदि लक्ष्मणाग्रजो रामो बाणमाश्रयमुखात्तूणीरमुखात्समुद्धरन् । उन्मुख ऊर्ध्वमुखोऽम्बरे । गृध्रपक्षपवनैरीरिताः कम्पिता ध्वजा यस्य तत्तथोक्तम् । रक्षसां दुर्निमित्तसूचनमेतत् । तदुक्तं शकुनार्णवे—"[illegible] चरन्ति पक्षिणो मूर्ध्नि ध्वजोर्ध्वभागे" इति । रक्षसां निशाचराणां बलमपश्यत् ॥२६॥

तत्र यावधिपती मखद्विषां तौ शरव्यमकरोत्स नेतरान् ।
किं महोरगविसर्पिविक्रमो राजिलेषु गरुडः प्रवर्तते ॥ २७ ॥

तत्रेति । स रामस्तत्र रक्षसां मध्ये यौ मखद्विषां मखं मखं द्विषन्तीति तेषाम् । अधिपती तौ सुबाहुमारीचौ शरव्यं लक्ष्यमकरोत् । 'लक्ष्यं लक्ष्यं शरव्यं च' इत्यमरः । इतरान्नाकरोत् । तथा हि महोरगविसर्पिविक्रमो गरुडो गरुत्मान्राजिलेषु जलव्यालेषु प्रवर्तते किम् न प्रवर्तत इत्यर्थः । 'अलगर्दो जलव्यालः समौ राजिलडुण्डुभौ' इत्यमरः ॥ २७ ॥

सोऽस्त्रमुग्रजवमस्त्रकोविदः सन्दधे धनुषि वायुदैवतम् ।
तेन शैलगुरुमप्यपातयत्पाण्डुपत्रमिव ताडकासुतम् ॥ २८ ॥

स इति । अस्त्रकोविदोऽस्त्रज्ञः स रामः उग्रजवमुत्कटवेगं वायुर्दैवतं देवता यस्य तद्वायव्यमस्त्रं धनुषि संदधे संहितवान् । कर्तरि लिट् । तेनास्त्रेण शैलगुरुमपि ताडकासुतं मारीचं पाण्डुपत्रमिव परिणतपर्णमिवेत्यर्थः । अपातयत्पातितवान् ॥ २८ ॥

यः सुबाहुरिति राक्षसोऽपरस्तत्र तत्र विससर्प मायया ।
तं क्षुरप्रशकलीकृतं कृती पत्रिणां व्यभजदाश्रमाद्बहिः ॥ २९ ॥

य इति । सुबाहुरिति । योऽपरो राक्षसस्तत्र तत्र मायया शाम्बर्याविद्यया विससर्प सञ्चचार । क्षुरप्रैः शरविशेषैः शकलीकृतं खण्डीकृतं तं सुबाहुं कृती कुशलो रामः । "इनद्यादिभ्यश्च" इति इनिः । कृती कुशल इत्यपि इत्यमरः । आश्रमाद्बहिः पत्रिणां पक्षिणाम् । पत्रिणौ शरपक्षिणौ इत्यमरः । व्यभजत् । विभज्य दत्तवानित्यर्थः ॥ २९ ॥

इत्यपास्तमखविघ्नयोस्तयोः सांयुगीनमभिनन्द्य विक्रमम् ।
ऋत्विजः कुलपतेर्यथाक्रमं वाग्यतस्य निरवर्तयन्क्रियाः ॥ ३० ॥

इतीति । इत्यपास्तमखविघ्नयोस्तयो राघवयोः । संयुगे रणे साधु सांयुगीनम् । "प्रतिजनादिभ्यः खञ्" इति खञ्प्रत्ययः । "सांयुगीनो रणे साधुः" इत्यमरः । विक्रममभिनन्द्य स्तुत्वा ऋत्विजो याज्ञिकाः । वाचि यतो वाग्यतो मौनी तस्य कुलपतेर्मुनिकुलेश्वरस्य क्रियाः । क्रतुक्रिया यथाक्रमं निरवर्तयन्नविघ्नमनिष्पादितवन्तः ॥ ३० ॥

तौ प्रणामचलकाकपक्षकौ भ्रातराववभृथाप्लुतो मुनिः ।
आशिषामनुपदं समस्पृशद्दर्भपाटिततलेन पाणिना ॥ ३१ ॥

ताविति । अवभृथे दीक्षान्त आप्लुतः स्नातो मुनिः । "दीक्षान्तोऽवभृथो यज्ञे" इत्यमरः । प्रणामेन चलकाकपक्षकौ चञ्चलचूडौ तौ भ्रातरावाशिषामनुपदमनु दर्भपाटिततलेन कुशक्षतान्तःप्रदेशेन पवित्रेणेत्यर्थः । पाणिना समस्पृशत्स्पृष्टवान् सन्तोषादिति भावः ॥ ३१ ॥

तं न्यमन्त्रयत सम्भृतक्रतुर्मैथिलः स मिथिलां व्रजन्वशी ।
राघवावपि निनाय बिभ्रतौ तद्धनुः श्रवणजं कुतूहलम् ॥ ३२ ॥

तमिति । सम्भृतक्रतुः संवर्धितसम्भारो मिथिलायां भवो मैथिलो जनकस्तं विश्वामित्रं न्यमन्त्रयदाहूतवान् । वशी स मुनिर्मिथिलां जनकनगरीं व्रजंस्तस्य जनकस्य तद्धनुःश्रवणजं कुतूहलं बिभ्रतौ राघवावपि निनाय नीतवान् ॥ ३२ ॥

तैः शिवेषु वसतिर्गताध्वभिः सायमाश्रमतरुष्वगृह्यत ।
येषु दीर्घतपसः परिग्रहो वासवक्षणकलत्रतां ययौ ॥ ३३ ॥

तैरिति । गताध्वभिस्तैस्त्रिभिः सायं शिवेषु रम्येष्वाश्रमतरुषु वसतिः स्थानं अगृह्यत । येष्वाश्रमतरुषु दीर्घतपसो गौतमस्य परिग्रहः पत्नी । 'पत्नीपरिजनादानमूलशापाः परिग्रहाः' इत्यमरः । अहल्येति यावत् । वासवस्येन्द्रस्य क्षणकलत्रतां ययौ ॥ ३३ ॥

प्रत्यपद्यत चिराय यत्पुनश्चारु गौतमवधूः शिलामयी ।
स्वं वपुः स किल किल्बिषच्छिदां रामपादरजसामनुग्रहः ॥ ३४ ॥

प्रत्यपद्यतेति । शिलामयी भर्तृशापाच्छिलात्वं प्राप्ता गौतमवधूरहल्या चारु स्वं वपुश्चिराय पुनः प्रत्यपद्यत प्राप्तवती यत् । स किल्बिषच्छिदां पापहारिणाम् । 'पापं किल्बिषकल्मषम्' इत्यमरः । रामपादरजसामनुग्रहः किल प्रसादः किलेति श्रूयते ॥ ३४ ॥

राघवान्वितमुपस्थितं मुनिं तं निशम्य जनको जनेश्वरः ।
अर्थकामसहितं सपर्यया देहबद्धमिव धर्ममभ्यगात् ॥ ३५ ॥

राघवेति । राघवाभ्यामन्वितं युक्तमुपस्थितमागतं तं मुनिं जनको जनेश्वरो निशम्य आकर्ण्य । अर्थकामाभ्यां सहितं देहबद्धं बद्धदेहं, मूर्तिमन्तमित्यर्थः । धर्मं ताभ्यामविरुद्धः । धर्ममिव । सपर्ययाऽभ्यगात्प्रत्युद्गतवान् ॥ ३५ ॥

तौ विदेहनगरीनिवासिनां गां गताविव दिवः पुनर्वसू ।
मन्यते स्म पिबतां विलोचनैः पक्ष्मपातमपि वञ्चनां मनः ॥ ३६ ॥

ताविति । दिवः सुरवर्त्मन आकाशात् । 'द्यौः स्वर्गसुरवर्त्मनोः' इति विश्वः । गां भुवं गतौ । 'स्वर्गेषु पशुवाग्वज्रदिङ्नेत्रघृणिभूजले । लक्ष्यदृष्ट्या स्त्रियां पुंसि गौः' इत्यमरः । पुनर्वसू इव तन्नामनक्षत्रविशेषाविव स्थितौ । तौ राघवौ विलोचनैः पिबताम् अत्यासक्त्या पश्यतामित्यर्थः । विदेहनगरी मिथिला तन्निवासिनां मनः कर्तृ पक्ष्मपातं निमेषमपि तद्दर्शनप्रतिबन्धकत्वाद्वञ्चनां विप्रलम्भं मन्यते स्म मेने । "लट् स्मे" इति भूतार्थे लट् ॥ ३६ ॥

यूपवत्यवसिते क्रियाविधौ कालवित्कुशिकवंशवर्धनः ।
राममिष्वसनदर्शनोत्सुकं मैथिलाय कथयांबभूव सः ॥ ३७ ॥

यूपवतीति । यूपवति क्रियाविधौ कर्मानुष्ठाने यज्ञविधिरर्थः । अवसिते समाप्ते

इति कथितवत्सरः कुशिकवंशवर्धनः स मुनी रामम् । अस्यतेऽनेनेत्यसनम् । धनुष्यसनमित्यसनं चापम् । तस्य दर्शने कौतुकं मैथिलस्य जनकस्य कथयाम्बभूव कथितवान् ॥ ४७ ॥

तस्य वीक्ष्य ललितं वपुः शिशोः पार्थिवः प्रथितवंशजन्मनः ।
स्वं विचिन्त्य च धनुर्दुरानमं पीडितो दुहितृशुल्कसंस्थया ॥ ४८ ॥

तस्येति । पार्थिवो जनकः । प्रथितवंशे जन्म यस्य तथोक्तस्य । एतेन वरसंपत्तिरुक्ता । शिशोस्तस्य रामस्य ललितं कोमलं वपुर्वीक्ष्य । स्वं स्वकीयं दुरानममानमयितुमशक्यम् । धनुर्विचिन्त्य च दुहितृशुल्कं कन्यामूल्यं नाम तृतीयम् । 'शुल्कं घट्टादिदेये स्याज्जामातुर्धनयाचनेऽपि च' इति विश्वः । तस्य धनुर्भङ्गरूपस्य संस्थया स्थित्या । सत्या स्थितौ व्रते नाशे' इति विश्वः । पीडितो बाधितः । शिशुना रामेण दुष्करमिति दुःखित इति भावः ॥ ४८ ॥

अब्रवीच्च भगवन्मतङ्गजैर्यद्बृहद्भिरपि कर्म दुष्करम् ।
तत्र नाहमनुमन्तुमुत्सहे मोघवृत्ति कलभस्य चेष्टितम् ॥ ४९ ॥

अब्रवीदिति । अब्रवीच्च । मुनिमिति शेषः । किमिति । हे भगवन्मुने ! बृहद्भिर्मतङ्गजैर्महागजैरपि दुष्करं यत्कर्म तत्र कर्मणि कलभस्य बालगजस्य । 'कलभः करिशावकः' इत्यमरः । मोघवृत्ति व्यर्थव्यापारं चेष्टितं साहसमनुमन्तुमहं नोत्सहे ॥

ह्रेपिता हि बहवो नरेश्वरास्तेन तात ! धनुषा धनुर्भृतः ।
ज्यानिघातकठिनत्वचो भुजान्स्वान्विधूय धिगिति प्रतस्थिरे ॥ ५० ॥

ह्रेपितेति । हे तात ! तेन धनुषा बहवो धनुर्भृतो नरेश्वरा ह्रेपिता ह्रियं प्रापिता हि । जिह्रेतेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः । "अर्तिह्रीव्लीरीक्नूयीक्ष्माय्यातां पुङ्णौ" इत्यनेन पुगागमः । ते नरेश्वरा ज्यानिघातैः कठिनत्वचः स्वान्भुजान्धिगिति विधूय धिक्कृत्य प्रतस्थिरे प्रस्थिताः ॥ ५० ॥

प्रत्युवाच तमृषिर्निशम्यतां सारतोऽयमथवा गिरा कृतम् ।
चाप एव भवतो भविष्यति व्यक्तशक्तिरशनिर्गिराविव ॥ ५१ ॥

प्रत्युवाचेति । ऋषिस्तं नृपं प्रत्युवाच । किमिति । अयं रामः सारतो बलेन निशम्यतां श्रूयताम् । अथवा गिरा सारवर्णनया कृतमलम् । 'गीर्णे वाक्येऽस्त्रियाम्' । युगपर्याप्तयोः कृतम्' इत्यमरः । अव्ययं चैतत् । 'तं निषेधनिषेधयोः' इति गणव्याख्याने । गिरेति करणे तृतीया । निषेधक्रियां प्रति करणत्वात् । किन्तु

निर्वृतो गिरिरिव । चापे धनुष्येव भवतस्तव व्यक्त्याविर्भूतसारो भविष्यति ॥ ४१ ॥

एवमाप्तवचनात्स पौरुषं काकपक्षकधरेऽपि राघवे ।
श्रद्दधे त्रिदशगोपमात्रके दाहशक्तिमिव कृष्णवर्त्मनि ॥ ४२ ॥

एवमिति । एवमाप्तस्य यथार्थवक्तुर्मुनेर्वचनात्स जनकः काकपक्षधरे बालेऽपि राघवे पुरुषस्य कर्म पौरुषं पराक्रमम् । "हायनान्तयुवादिभ्योऽण्" इति युवादित्वादण् । पौरुषं पुरुषस्योक्तं भावे कर्मणि तेजसि इति विश्वः । त्रिदशगोप इन्द्रगोपकीटः प्रमाणमस्य त्रिदशगोपमात्रः । "प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इत्येव मात्रच्प्रत्ययः । ततः स्वार्थे कप्रत्ययः । तस्मिन्कृष्णवर्त्मनि वह्नौ दाहशक्तिमिव श्रद्दधे विश्वस्तवान् ॥ ४२ ॥

व्यादिदेश गणशोऽथ पार्श्वगान्कार्मुकाभिहरणाय मैथिलः ।
तैजसस्य धनुषः प्रवृत्तये तोयदानिव सहस्रलोचनः ॥ ४३ ॥

व्यादिदेशेति । अथ मैथिलः पार्श्वगाननुचरान्कार्मुकाभिहरणाय कार्मुकमानेतुम् । "तुमर्थाच्च भाववचनात्" इति चतुर्थी । सहस्रलोचन इन्द्रस्तैजसस्य तेजोमयस्य धनुषः प्रवृत्तये आविर्भावाय तोयदान्मेघानिव गणशो गणशः । "संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्" इति शस्प्रत्ययः । व्यादिदेश प्रजिघाय ॥ ४३ ॥

तत्प्रसुप्तभुजगेन्द्रभीषणं वीक्ष्य दाशरथिराददे धनुः ।
विद्रुतक्रतुमृगानुसारिणं येन बाणमसृजद्वृषध्वजः ॥ ४४ ॥

तदिति । दाशरथी रामः प्रसुप्तभुजगेन्द्र इव भीषणं भयङ्करं तद्धनुर्वीक्ष्याददे जग्राह । वृषो ध्वजचिह्नं यस्य स शिवो येन धनुषा । क्रतुरेव मृगः । विद्रुतं पलायितं क्रतुमृगमनुसरति । ताच्छील्ये णिनिः । तं विद्रुतक्रतुमृगानुसारिणं बाणमसृजदमुञ्चत् ॥

आततज्यमकरोत्स संसदा विस्मयस्तिमितनेत्रमीक्षितः ।
शैलसारमपि नातियत्नतः पुष्पचापमिव पेशलं स्मरः ॥ ४५ ॥

आततज्यमिति । स रामः संसदा सभया विस्मयेन स्तिमिते नेत्रे यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथेक्षितः सन् । शैलस्येव सारो यस्य तच्छैलसारमपि धनुः । स्मरः पेशलं कोमलं पुष्पचापमिव नातियत्नतो नातियत्नात् । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । आततज्यमधिज्यमकरोत् ॥ ४५ ॥

भज्यमानमतिमात्रकर्षणात्तेन वज्रपरुषस्वनं धनुः ।
भार्गवाय दृढमन्यवे पुनः क्षत्रमुद्यतमिव न्यवेदयत् ॥ ४६ ॥

भज्यमानेति । तेन रामेणाकृष्यमाणत्वाद्भज्यमानमत एव वज्रपरुषस्वनम् । वज्रमिव परुषः स्वनो यस्य तत् । धनुः कर्तृ । उग्रमन्यवे उग्रक्रोधाय । 'मन्यु- र्दैन्ये क्रतौ क्रुधि' इति विश्वः । भार्गवाय क्षत्रं क्षत्रकुलं पुनरुद्यतं न्यवेदयदिव ज्ञा- पयामासेव ॥ ४६ ॥

दृष्टसारमथ रुद्रकार्मुके वीर्यशुल्कमभिनन्द्य मैथिलः ।
राघवाय तनयामयोनिजां रूपिणीं श्रियमिव न्यवेदयत् ॥४७॥

दृष्टसारमिति । अथ मैथिलो जनको रुद्रकार्मुके शाङ्करधनुषि दृष्टः सारः स्थिरांशो यस्य तद् दृष्टसारं निर्णीतविक्रमम् । 'सारो बले स्थिरांशे च' इति वि- श्वः । वीर्यमेव शुल्कं धनुर्भङ्गरूपमित्यर्थः । अभिनन्द्य राघवाय रामायायोनिजां देवयजनसम्भवां तनयां सीतां रूपिणीं श्रियमिव साक्षाल्लक्ष्मीमिव न्यवेदयदर्पित- वान् । वाचेति शेषः ॥ ४७ ॥

तदेवार्थं सोपस्करमाह—

मैथिलः सपदि सत्यसंगरो राघवाय तनयामयोनिजाम् ।
संनिधौ द्युतिमतस्तपोनिधेरग्निसाक्षिक इवातिसृष्टवान् ॥ ४८ ॥

मैथिल इति । सत्यसंगरः सत्यप्रतिज्ञः । अथ प्रतिज्ञाजिसंविदापत्सु संगरः' इत्यमरः । मैथिलो राघवायायोनिजां तनयां द्युतिमतस्तेजस्विनस्तपोनिधेः कौशि- कस्य संनिधौ । अग्निः साक्षी यस्य सोऽग्निसाक्षिकः । 'शेषाद्विभाषा' इति कप्रत्य- यः । स इव । अतिसृष्टवान् दत्तवान् ॥ ४८ ॥

प्राहिणोच्च महितं महाद्युतिः कोसलाधिपतये पुरोधसम् ।
भृत्यभावि दुहितुः परिग्रहाद्दिश्यतां कुलमिदं निमेरिति ॥ ४९ ॥

प्राहिणोदिति । महाद्युतिर्जनको महितं पूजितं पुरोधसं पुरोहितं कोसलाधिपतये दशरथाय प्राहिणोत्प्रहितवान् । किमिति । निमिर्नाम जनकानां पूर्वजः कश्चित् । इदं निमेः कुलं दुहितुः सीतायाः परिग्रहात्स्वीकारादेव । भृत्यस्य भावो भृ- त्यभावः सोऽस्यास्तीति भृत्यभावि दिश्यतामनुमन्यतामिति । सन्देशः ॥ ४९ ॥

अन्वियेष सदृशीं स च स्नुषां प्राप चैनमनुकूलवाग्द्विजः ।
सद्य एव सुकृतां हि पच्यते कल्पवृक्षफलधर्मि काङ्क्षितम् ॥५०॥

अन्वियेषेति । स दशरथश्च सदृशीमनुरूपां स्नुषामन्विष्येव । तावदित्यर्थः । अन्वयेषणवेलायामेवानुकूलवागनुकूलसन्देशवादी द्विजः पुरोधा

सदा नम्रत्वेन दशरथं प्राप । तथाहि । कल्पवृक्षफलस्य यो धर्मः स एव पाकरूपः सोऽस्यास्तीति कल्पवृक्षफलधर्मि । अतः सुकृतां पुण्यकारिणां काङ्क्षितं मनोरथः स्वयमेव पच्यते हि । कर्मकर्तरि लट् । स्वयमेव पक्वं भवतीत्यर्थः । "कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः" इति कर्मवद्भावात् । भावकर्मणोः इत्यात्मनेपदम् ॥ ५० ॥

तस्य कल्पितपुरस्क्रियाविधेः शुश्रुवान्वचनमग्रजन्मनः ।
उच्चचाल वलभित्सखो वशी सैन्यरेणुमुषितार्कदीधितिः ॥ ५१ ॥

तस्येति । वलभित्सख इन्द्रसखो वशी स्वाधीनत्वात् । "वशमायत्ततायां च" इति विश्वः । कल्पितपुरस्क्रियाविधेः कल्पितपूजाविधेस्तस्याग्रजन्मनो द्विजस्य वचनं जनकेन सन्दिष्टं शुश्रुवाञ्छ्रुतवान् । स्वार्थे क्वसुः । सैन्यरेणुमुषितार्कदीधितिः सन्नुच्चचाल प्रतस्थे ॥ ५१ ॥

आससाद मिथिलां स वेष्टयन्पीडितोपवनपादपां बलैः ।
प्रीतिरोधमसहिष्ट सा पुरी स्त्रीव कान्तपरिभोगमायतम् ॥ ५२ ॥

आससादेति । स दशरथो बलैः सैन्यैः पीडितोपवनपादपां मिथिलां वेष्टयन्परिवेष्टयन्नाससाद । सा पुरी स्त्री युवतिरायतमतिप्रवृद्धं कान्तपरिभोगं प्रियसम्भोगमिव । प्रीत्या रोधं प्रीतिरोधमसहिष्ट सोढवती । वैपरीत्ये तु न सहत इति भावः ॥ ५२ ॥

तौ समेत्य समये स्थितावुभौ भूपती वरुणवासवोपमौ ।
कन्यकातनयकौतुकक्रियां स्वप्रभावसदृशीं वितेनतुः ॥ ५३ ॥

ताविति । समये विवाहे स्थितावाचारनिष्ठौ । "समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः" इत्यमरः । वरुणवासवावुपमोपमानं ययोस्तौ तथोक्तौ । तावुभौ भूपती जनकदशरथौ समेत्य स्वप्रभावसदृशीमात्ममहिमानुरूपां कन्यकानां सीतादीनां तनयानां रामादीनां च कौतुकक्रियां विवाहोत्सवं वितेनतुर्विस्तृतवन्तौ-ना वर्तिरु ॥ ५३ ॥   यश

पार्थिवीमुदवहद्रघूद्वहो लक्ष्मणस्तदनुजामथोर्मिलाम् ।
यौ तयोरवरजौ वरौजसौ तौ कुशध्वजसुते सुमध्यमे ॥ ५४ ॥

पार्थिवीमिति । रघूद्वहो रघुश्रेष्ठः । रघूणामुद्वहो रघूद्वहो रामः पृथिव्या अपत्यं स्त्री पार्थिवी । "तस्यापत्यम्" इत्यण् । "टिड्ढाणञ्" इति ङीप् । तां सीतामुदवहत्परिणीतवान् । अथ लक्ष्मणस्तस्याः सीताया अनुजां

भज्यमानेति। तेन रामेणातिमात्रकर्षणाद्भज्यमानमत एव वज्रपरुषस्वनम्। वज्रस्येव परुषः स्वनो यस्य तत्। धनुः कर्तृ। दृष्टमन्यवे दृष्टकोपाय। मन्युः क्रोधे क्रतौ दैन्ये इति विश्वः। भार्गवाय क्षत्रं क्षत्रकुलं पुनरुद्धृतं न्यवेदयदिव ज्ञापयामासेव ॥ ४६ ॥

दृष्टसारमथ रुद्रकार्मुके वीर्यशुल्कमभिनन्द्य मैथिलः।
राघवाय तनयामयोनिजां रूपिणीं श्रियमिव न्यवेदयत् ॥४७॥

दृष्टसारमिति। अथ मैथिलो जनको रुद्रकार्मुके धनुष्यपि दृष्टः सारः स्थिरांशो यस्य तद्दृष्टसारं निर्णीतविक्रमम्। सारो बले स्थिरांशे च इति विश्वः। वीर्यमेव शुल्कं, धनुर्भङ्गरूपमित्यर्थः। अभिनन्द्य राघवाय रामायायोनिजां देवयजनसम्भवां तनयां सीतां रूपिणीं श्रियमिव साक्षाल्लक्ष्मीमिव न्यवेदयदर्पितवान्। भार्येति शेषः ॥ ४७ ॥

तदेवार्थं सोपस्कारमाह—

मैथिलः सपदि सत्यसङ्गरो राघवाय तनयामयोनिजाम्।
सन्निधौ द्युतिमतस्तपोनिधेरग्निसाक्षिक इवातिसृष्टवान् ॥ ४८ ॥

मैथिल इति। सत्यसङ्गरः सत्यप्रतिज्ञः। अथ प्रतिज्ञाजिसंविदापत्सु सङ्गरः इत्यमरः। मैथिलो राघवायायोनिजां तनयां द्युतिमतस्तेजस्विनस्तपोनिधेः कौशिकस्य सन्निधौ। अग्निः साक्षी यस्य सोऽग्निसाक्षिकः। "शेषाद्विभाषा" इति कप्प्रत्ययः। स इव। अतिसृष्टवान् दत्तवान् ॥ ४८ ॥

प्राहिणोच्च महितं महाद्युतिः कोसलाधिपतये पुरोधसम्।
भृत्यभावि दुहितुः परिग्रहाद्दिश्यतां कुलमिदं निमेरिति ॥ ४९ ॥

प्राहिणोदिति। महाद्युतिर्जनको महितं पूजितं पुरोधसं पुरोहितं कोसलाधिपतये दशरथाय प्राहिणोत्प्रहितवान्। किमिति। निमिर्नाम जनकानां पूर्वजः कश्चित्। इदं निमेः कुलं दुहितुः सीतायाः परिग्रहात्स्नुषात्वेन स्वीकाराद्धेतोः। भृत्यस्य भावो भृत्यभावः सोऽस्यास्तीति भृत्यभावि दिश्यतामनुमन्यतामिति। त्वयेति शेषः ॥ ४९ ॥

अन्वियेष सदृशीं स च स्नुषां प्राप चैनमनुकूलवाग्द्विजः।
सद्य एव सुकृतां हि पच्यते कल्पवृक्षफलधर्मि काङ्क्षितम् ॥५०॥

अन्वियेषेति। स दशरथश्च सदृशीमनुरूपां स्नुषामन्वियेष रामविवाहमाकाङ्क्षदित्यर्थः। अनुकूलवाक्स्नुषाप्रार्थनारूपानुकूलार्थवादी द्विजो जनकपुरोधाः

सततानन्यत्वेन समत्वं प्राप । तथाहि । कर्मस्थक्रियस्य यो धर्मः यथा पाकरूपः सोऽस्मास्तीति कर्मस्थक्रियधर्मि । अतः सुकरो पुष्पकारिणा कर्तृत्वं मयोरपा सम एव पच्यते हि । कर्मकर्तरि लट् । स्वयमेव पक्वं भवतीत्यर्थः । कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः" इति कर्मवद्भावात् । 'भावकर्मणोः' इत्यात्मनेपदम् ॥ ५० ॥

तस्य कल्पितपुरस्क्रियाविधेः शुश्रुवान्वचनमग्रजन्मनः ।
उच्चचाल वलभित्सखो वशी सैन्यरेणुमुषितार्कदीधितिः ॥ ५१ ॥

तस्येति । वलभित्सख इन्द्रसखः वशी स्वाधीनात्मा । 'वशगामसक्तायां च' इति विश्वः । कल्पितपुरस्क्रियाविधेः कृतपूजाविधेस्तस्याग्रजन्मनो द्विजस्य वचनं जनकेन सन्दिष्टं शुश्रुवाञ्छ्रुतवान् । स्मृतेः कसुः । सैन्यरेणुमुषितार्कदीधितिः सन्नुच्चचाल प्रतस्थे ॥ ५१ ॥

आससाद मिथिलां स वेष्टयन्पीडितोपवनपादपां बलैः ।
प्रीतिरोधमसहिष्ट सा पुरी स्त्रीव कान्तपरिभोगमायतम् ॥ ५२ ॥

आससादेति । स दशरथो बलैः सैन्यैः पीडितोपवनपादपां मिथिलां वेष्टयन्नवरोधं कुर्वन् आससाद । सा पुरी स्त्री युवतिरायतमतिप्रसक्तं कान्तपरिभोगं प्रियसम्भोगमिव । प्रीत्या रोधं प्रीतिरोधमसहिष्ट सोढवती । द्वेषरोधं तु न सहत इति भावः ॥ ५२ ॥

तौ समेत्य समये स्थितावुभौ भूपती वरुणवासवोपमौ ।
कन्यकातनयकौतुकक्रियां स्वप्रभावसदृशीं वितेनतुः ॥ ५३ ॥

ताविति । समये विवाहादौ स्थितावाचारनिष्ठौ । 'समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः' इत्यमरः । वरुणवासवावुपमोपमानं ययोस्तौ तथोक्तौ । उभौ भूपती जनकदशरथौ समेत्य स्वप्रभावसदृशीमात्ममहिमानुरूपां कन्यकानां सीतादीनां तनयानां रामादीनां च कौतुकक्रियां विवाहोत्सवं वितेनतुर्विस्तृतवन्तौ-रति दैर्भिद् ॥ ५३ ॥   रस्य

पार्थिवीमुदवहद्रघूद्वहो लक्ष्मणस्तदनुजामथोर्मिलाम् ।
यौ तयोरवरजौ वरौजसौ तौ कुशध्वजसुते सुमध्यमे ॥ ५४ ॥

पार्थिवीमिति । उदवहदुपयेमे । रघूणामुद्वहो रघूद्वहो रामः पृथिव्या अपत्यं स्त्री पार्थिवी । "तस्यापत्यम्" इत्यण् । 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् । तां सीतामुदवहत्परिणीतवान् । अथ लक्ष्मणस्तस्याः सीताया अनुजां

कन्यौरसीमूर्मिलामुपयमत् । यौ यवीयांसौ तयो रामलक्ष्मणयोरवरजावनुजातौ भरतशत्रुघ्नौ तौ सुमध्यमे कुशध्वजस्य जनकानुजस्य सुते कन्यके माण्डवीं श्रुतकीर्तिं चोद्वहताम् । नात्र व्युत्क्रमविवाहदोषो भिन्नोदरत्वात् । तदुक्तम्— "पितृव्यपुत्रे सापत्न्ये परनारीसुतेषु च । विवाहाधानयज्ञादौ परिवेत्राद्यदूषणम्" ॥ इति ॥ ५४ ॥

ते चतुर्थसहितास्त्रयो बभुः सूनवो नववधूपरिग्रहाः ।
सामदानविधिभेदविग्रहाः सिद्धिमन्त इव तस्य भूपतेः ॥ ५५ ॥

त इति । ते चतुर्थसहितास्त्रयः चत्वार इत्यर्थः । वृत्तानुसारेणैवमुक्तम् । सूनवो नववधूपरिग्रहाः । सिद्धिमन्तः फलसिद्धियुक्तास्तस्य भूपतेर्दशरथस्य सामदानविभेदनिग्रहाश्चत्वार उपाया इव बभुः । विधीयत इति विधिः । दानमेव विधिः । विग्रहो दण्डः सूनूनामुपायचतुर्भूता सिद्धिभिश्चौपम्यमित्यनुसन्धेयम् ॥ ५५ ॥

ता नराधिपसुता नृपात्मजैस्ते च ताभिरगमन्कृतार्थताम् ।
सोऽभवद्वरवधूसमागमः प्रत्ययप्रकृतियोगसंनिभः ॥ ५६ ॥

ता इति । ता नराधिपसुता जनककन्यका नृपात्मजैर्दशरथपुत्रैः कृतार्थतां कृतकृत्यत्वमवाप्य साफल्यमगमन् । ते राघवाश्च ताभिः सीतादिभिस्तथा । किं च स वराणां वधूनां च समागमः । प्रत्ययानां प्रकृतीनां च योग इव संनिभा तीति संनिभः अभवत् । पचाद्यच् । प्रत्ययाः सनादयो धातुभ्यो विधीयन्ते ताः प्रकृतयः । यथा प्रकृतिप्रत्यययोः सैकार्थसाधनत्वं तद्वदत्रापीति भावः ॥ ५६ ॥

एवमात्तरतिरात्मसम्भवांस्तान्निवेश्य चतुरोऽपि तत्र सः ।
अध्वसु त्रिषु विसृष्टमैथिलः स्वां पुरीं दशरथो न्यवर्तत ॥ ५७ ॥

एवमिति । एवमात्तरतिः प्राप्तानन्दः स दशरथस्तांश्चतुरोऽप्यात्मसम्भवान्सुतान् तत्र मिथिलायां निवेश्य विवाह्य । 'निवेशः शिबिरोद्वाहविन्यासेषु प्रकीर्तितः' इति विश्वः । त्रिष्वध्वसु प्रयाणेषु गतेषु विसृष्टमैथिलः सन् । स्वां पुरीं न्यवर्तत । स्वतन्त्रक्रियापेक्षया कर्मत्वं पुर्याः ॥ ५७ ॥

तस्य जातु मरुतः प्रतीपगा वर्त्मसु ध्वजतरुप्रमाथिनः ।
चिक्लिशुर्भृशतया वरूथिनीमुत्तटा इव नदीरयाः स्थलीम् ॥ ५८ ॥

तस्येति । जातु कदाचिद्वर्त्मसु ध्वजा एव तरवस्तान्प्रमथ्नन्ति ये ते ध्वजतरुप्रमाथिनः प्रतीपगाः प्रतिकूलगामिनो मरुतः । तस्य नदीरयाः स्थलीमकृत्रिमभू

मिमिव । 'भागपदकुम्भ—' इत्यादिना ङीप् । तस्य वक्षसि भीमे शेते महात्मा सर्प विविक्षुः क्षिपन्ति स्म ॥ ५८ ॥

लक्ष्यते स्म तदनन्तरं रविर्बद्धभीमपरिवेषमण्डलः ।
वैनतेयशमितस्य भोगिनो भोगवेष्टित इव च्युतो मणिः ॥ ५९ ॥

लक्ष्यत इति । तदनन्तरं प्रतीपपवनानन्तरं बद्धं भीमं भिषणमस्मादिति भीमं भयङ्करं परिवेषस्य परिधेर्मण्डलं यस्य सः । 'परिवेषस्तु परिधिरुपसूर्यकमण्डले' इत्यमरः । रविः वैनतेयशमितस्य गरुडहतस्य भोगिनः सर्पस्य भोगेन कायेन । 'भोगः सुखे स्त्र्यादिभृतावहेश्च फणकाययोः' इत्यमरः । वेष्टितश्च्युतः शिरोभ्रष्टो मणिरिव । लक्ष्यते स्म ॥ ५९ ॥

श्येनपक्षपरिधूसरालकाः सान्ध्यमेघरुधिरार्द्रवाससः ।
अङ्गना इव रजस्वला दिशो नो बभूवुरवलोकनक्षमाः ॥ ६० ॥

श्येनेति । श्येनपक्षा एव परिधूसरा अलका यासां तास्तथोक्ताः । सान्ध्यमेघा एव रुधिरार्द्राणि वासांसि यासां तास्तथोक्ताः । रजो धूलिरासामस्तीति रजस्वलाः । "रजःकृष्यासुतिपरिषदो वलच्" इति वलच्प्रत्ययः । दिशः रजस्वला ऋतुमत्योऽङ्गना इव । 'स्याद्रजः पुष्पमार्तवम्' इत्यमरः । अवलोकनक्षमा दर्शनार्हा नो बभूवुः एकत्र रजोदोषादपरत्र धामदोषादिति विवेकम् । अत्र रजोऽशिष्टत्वात् उपमा ॥ ६० ॥

भास्करश्च दिशमध्युवास यां तां श्रिताः प्रतिभयं ववाशिरे ।
क्षत्रशोणितपितृक्रियोचितं चोदयन्त्य इव भार्गवं शिवाः ॥ ६१ ॥

भास्कर इति । भास्करो यां दिशमध्युवास च यस्यां स्थितः । "उपान्वध्याङ्वसः" इति कर्मत्वम् । तां दिशं श्रिताः शिवा गोमायवः । 'शिवा शिवा भूरिमायुगोमायुमृगधूर्तकाः' इत्यमरः । क्षत्रशोणितेन या पितृक्रिया पितृतर्पणं तत्रोचितं परिचितं भार्गवं चोदयन्त्य इव प्रतिभयं भयङ्करं ववाशिरे चक्रुः । 'वाशृ शब्दे' इति धातोर्लिट् । 'त्रिषु भीषणं भयम्' इत्यमरः ॥ ६१ ॥

तत्प्रतीपपवनादि वैकृतं प्रेक्ष्य शान्तिमधिकृत्य कृत्यवित् ।
अन्वयुङ्क्त गुरुमीश्वरः क्षितेः स्वन्तमित्यलघयत्स तद्व्यथाम् ॥ ६२ ॥

तदिति । तत्प्रतीपपवनादि वैकृतं दुर्निमित्तं प्रेक्ष्य कृत्यवित्कार्यज्ञः क्षितेरीश्वरः शान्तिमनर्थनिवृत्तिमधिकृत्योद्दिश्य गुरुं वसिष्ठमन्वयुङ्क्तापृच्छत् । प्रत्योऽस्तु

योमः पुष्पम च इत्यमरः । स पुरा स्वर्गं सुमेरुर्भ भार्गविति तस्य राज्ञो भयाम भयमुत्पादयाम् ॥ ६२ ॥

तेजसः सपदि राशिरुत्थितः प्रादुरास किल वाहिनीमुखे ।
यः प्रमृज्य नयनानि सैनिकैर्लक्षणीयपुरुषाकृतिश्चिरात् ॥ ६३ ॥

तेजस इति । सपद्युत्थितस्तेजसो राशिर्वाहिनीमुखे सेनाग्रे प्रादुरास किल बभूव । यः सैनिकैर्नयनानि प्रमृज्य चिराल्लक्षणीया ज्ञापनीया पुरुषाकृतिर्यस्य स तथोक्तः अभूदिति शेषः ॥ ६३ ॥

पित्र्यमंशमुपवीतलक्षणं मातृकं च धनुरूर्जितं दधत् ।
यः ससोम इव घर्मदीधितिः सद्विजिह्व इव चन्दनद्रुमः ॥ ६४ ॥

पित्र्यमिति । उपवीतं लक्षणं चिह्नं यस्य तम् । पितुरयं पित्र्यः । 'वाय्वृतुपित्रुषसो यत्' 'पितुर्यच्च' इति यत्प्रत्ययः । तमंशम् । धनुषोर्जितं धनुरर्जितम् । मातुरयं मातृकः । 'ऋतष्ठञ्' इति ठञ्प्रत्ययः । तमंशं च दधद् भार्गवः । ससोमः सचन्द्रो घर्मदीधितिः सूर्य इव । सद्विजिह्वः ससर्पश्चन्दनद्रुम इव स्थितः ॥ ६४ ॥

येन रोषपरुषात्मनः पितुः शासने स्थितिभिदोऽपि तस्थुषा ।
वेपमानजननीशिरश्छिदा प्रागजीयत घृणा ततो मही ॥ ६५ ॥

येनेति । रोषपरुषा रोषेण क्रोधेन परुषः निष्ठुरः आत्मा बुद्धिर्यस्य सः । 'आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः' इत्यमरः । तस्य रोषपरुषात्मनः स्थितिभिदोऽपि मर्यादालङ्घिनोऽपि पितुः शासने । तस्थुषा स्थितेन वेपमानजननीशिरश्छिदा येन प्राग्घृणाऽजीयत । ततोऽनन्तरं मह्यजीयत । मातृवधे धर्मघातकृतो घृणापैति भावः ॥ ६५ ॥

अक्षबीजवलयेन निर्बभौ दक्षिणश्रवणसंस्थितेन यः ।
क्षत्रियान्तकरणैकविंशतेर्व्याजपूर्वगणनामिवोद्वहन् ॥ ६६ ॥

अक्षबीजेति । यो भार्गवो दक्षिणश्रवणे अपसव्यकर्णे संस्थितेन निक्षिप्तेन अक्षबीजवलयेनाक्षमालया । क्षत्रियान्तकरणानां क्षत्रियवधानामेकविंशतेरेकविंशतिसंख्याया व्याजो व्याजोऽक्षमालारूपः पूर्वो यस्यास्तां गणनामुद्वहन्निव निर्बभौ ॥ ६६ ॥

तं पितुर्वधभवेन मन्युना राजवंशनिधनाय दीक्षितम् ।
बालसूनुरवलोक्य भार्गवं स्वां दशां च विषसाद पार्थिवः ॥ ६७ ॥

तमिति । पितुर्वधभवेन वधभवेन क्षत्रियकर्तृकपितृवधोद्भवेन मन्युना क्रोधेन राजवंशानां क्षत्रियवंशानां निधनाय नाशाय दीक्षितम् । 'नियमं व्रतमाहुर्दीक्षा' इति विश्वः ।

कौशिकं प्रश्नमित्यर्थः । तं भार्गवं दृष्ट्वा दशरथः बालाः सूनवो यस्य स पार्थिवो विषसाद । स्वस्यापि वीर्यक्षत्रप्रभावातिक्रमेऽपत्यान्निजविषयेऽपि भयहेतोऽ-मपरिस्पर्शः ॥ ६७ ॥

नाम राम इति तुल्यमात्मजे वर्तमानमहिते च दारुणे ।
हृदयस्य भयदायि चाभवद्रत्नजातमिव हारसर्पयोः ॥ ६८ ॥

नामेति । आत्मजे पुत्रे दारुणे वैरिण्यहिते शत्रौ च तुल्यमविशेषेण वर्तमानं राम इति नाम । हारसर्पयोर्वर्तमानं रत्नजातं रत्नजातिरिव । 'जातिर्जातं च सामान्यं व्यक्तिस्तु पृथगात्मता' इत्यमरः । अस्य दशरथस्य हृदयं हृदयङ्गमं भय दायि भयङ्करं चाभवत् ॥ ६८ ॥

अर्घ्यमर्घ्यमिति वादिनं नृपं सोऽनवेक्ष्य भरताग्रजो यतः ।
क्षत्रकोपदहनार्चिषं ततः सन्दधे दृशमुदग्रतारकाम् ॥ ६९ ॥

अर्घ्यमिति । स भार्गवः । अर्घ्यमर्घ्यमिति वादिनं नृपमनवेक्ष्य । यतो यत्र भरताग्रजस्ततस्तत्र । "इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते" इति सार्वविभक्तिकस्तसिः । क्षत्रे क्षत्रकुले विषये यः कोपदहनो रोषाग्निस्तस्यार्चिषं ज्वालामिव स्थिताम् । 'ज्वाला-भासोर्नपुंस्यर्चिः' इत्यमरः । उदग्रा तारका कनीनिका यस्यास्ताम् । 'तारकाक्ष्णः कनीनिका' इत्यमरः । दृशं सन्दधे ॥ ६९ ॥

तेन कार्मुकनिषक्तमुष्टिना राघवो विगतभीः पुरोगतः ।
अङ्गुलीविवरचारिणं शरं कुर्वता निजगदे युयुत्सुना ॥ ७० ॥

तेनेति । कार्मुकनिषक्तमुष्टिना । शरमङ्गुलीविवरचारिणं कुर्वता युयुत्सुना यो-द्धुमिच्छता । तेन भार्गवेण कर्त्रा । विगतभीर्निर्भीकः सन् । पुरोगतोऽग्रगतो रा-घवो निजगदे उक्तः । कर्मणि लिट् ॥ ७० ॥

क्षत्रजातमपकारवैरि मे तन्निहत्य बहुशः शमं गतः ।
सुप्तसर्प इव दण्डघट्टनाद्रोषितोऽस्मि तव विक्रमश्रवात् ॥ ७१ ॥

क्षत्रजातमिति । क्षत्रजातं क्षत्रजातिर्मेऽपकारेण पितृवधरूपेण वैरि द्वेषि । तत्क्षत्रजातं बहुधा एकविंशतिवारान्निहत्य शमं गतोऽस्मि । तथापि सुप्तसर्पो दण्डघ-ट्टनात् यष्टिप्रहरणादिव तव विक्रमस्य श्रवणात्कर्णनाद्रोषितो रोषं प्रापितोऽस्मि ॥ ७१ ॥

मैथिलस्य धनुरन्यपार्थिवैस्त्वं किलानमितपूर्वमक्षणोः ।
तन्निशम्य भवता समर्थये वीर्यशृङ्गमिव भग्नमात्मनः ॥ ७२ ॥

मैथिलस्येति । धन्वैः पार्थिवैः । अनमितपूर्वं पूर्वमनमितम् । सुप्सुपेति समासः । तस्य मैथिलस्य धनुषस्तत्समस्य भञ्जनात् । किंवदन्ति वार्तायाम् । वार्ताप्रवृत्त्योः किंवदन्ती इत्यमरः । तच्छ्रुत्वैव निपातनाकर्ण्य भवता आत्मनो मम वीर्यमेव शृङ्गं भग्नमिव समर्थये मन्ये ॥ ७१ ॥

अन्यदा जगति राम इत्ययं शब्द उच्चरित एव मामगात् ।
व्रीडमावहति मे स सम्प्रति व्यस्तवृत्तिरुदयोन्मुखे त्वयि ॥७२॥

अन्यदेति । अन्यदाऽन्यस्मिन्काले । जगति राम इत्ययं शब्द उच्चरितः सन् मामेवागात् अगमत् । सम्प्रति त्वय्युदयोन्मुखे सति व्यस्तवृत्तिर्विपरीतवृत्तिः । अन्यगामीति यावत् । स शब्दो मे व्रीडमावहति लज्जां करोति ॥ ७२ ॥

बिभ्रतोऽस्त्रमचलेऽप्यकुण्ठितं द्वौ रिपू मम मतौ समागसौ ।
धेनुवत्सहरणाच्च हैहयस्त्वं च कीर्तिमपहर्तुमुद्यतः ॥ ७३ ॥

बिभ्रत इति । अचले क्रौञ्चाद्रावप्यकुण्ठितमस्त्रं बिभ्रतो मम द्वौ समागसौ तुल्यापराधौ रिपू मतौ । आगोऽपराधो मन्तुश्च इत्यमरः । धेनोः पितृहोमधेनोर्वत्सस्य हरणाद्धेतोर्हैहयः कार्तवीर्यश्च । कीर्तिमपहर्तुमुद्यत उद्युक्तस्त्वं च । वत्सहरणे भारताख्यानम्—"प्रमत्तस्याश्रमात्तस्य होमधेन्वास्तथा बलात् । जहार वत्सं क्रोशन्त्या बभञ्ज च महाद्रुमान्" ॥ इति ॥ ७३ ॥

क्षत्रियान्तकरणोऽपि विक्रमस्तेन मामवति नाजिते त्वयि ।
पावकस्य महिमा स गण्यते कक्षवज्ज्वलति सागरेऽपि यः ॥७४॥

क्षत्रियान्तेति । तेन कारणेन । क्रियते येनासौ करणः । क्षत्रियान्तस्य करणोऽपि विक्रमः । त्वय्यजिते । मां नावति न प्रीणाति । तथा हि । पावकस्याग्नेर्महिमा स गण्यते । यः कक्षवत्तृण इव । 'तत्र तस्येव' इति सप्तम्यर्थे वतिः । सागरेऽपि ज्वलति ॥ ७४ ॥

विद्धि चात्तबलमोजसा हरेरैश्वरं धनुरभाजि यत्त्वया ।
खातमूलमनिलो नदीरयैः पातयत्यपि मृदुस्तटद्रुमम् ॥ ७५ ॥

विद्धीति । किं च ऐश्वरं धनुर्हरेर्विष्णोरोजसा बलेनात्तबलं हृतसारं च विद्धि । यद्धनुस्त्वयाऽभाज्यभञ्जि । 'भञ्जेश्च चिणि' इति विभाषया नलोपः । तथा हि नदीरयैः खातमूलमवदारितपादं तटद्रुमं मृदुरप्यनिलः पातयति । ततः शिवस्यापि रौद्रं धनुरभाङ्क्षमिति मा गर्वीरिति भावः ॥ ७५ ॥

तन्मदीयमिदमायुधं ज्यया सङ्गमय्य सशरं विकृष्यताम् ।
तिष्ठतु प्रधनमेवमप्यहं तुल्यबाहुतरसा जितस्त्वया ॥ ७७ ॥

तदिति । तत्तस्मान्मदीयमिदमायुधं कार्मुकं ज्यया सङ्गमय्य संयोज्य । "ल्यपि लघुपूर्वात्" इति णेरयादेशः । सशरं यथा तथा त्वया विकृष्यताम् । प्रधनं रणस्तिष्ठतु, प्रधनं तावदास्तामित्यर्थः । "प्रधनं मारणे रणे" इति विश्वः । एवमपि मत्कार्मुककर्षेऽप्यहं तुल्यबाहुतरसा समबाहुबलेन । "रंहस्तरसी तु रयः स्यदः" इत्यमरः । त्वया जितः ॥ ७७ ॥

कातरोऽसि यदि वोद्गतार्चिषा तर्जितः परशुधारया मम ।
ज्यानिघातकठिनाङ्गुलिर्वृथा बध्यतामभययाचनाञ्जलिः ॥ ७८ ॥

कातर इति । यदि वोद्गतार्चिषोद्गतत्विषा मम परशुधारया तर्जितः कातरोऽसि भीतोऽसि । वृथा ज्यानिघातेन मौर्वीसङ्घट्टनेन कठिना अङ्गुल्यो यस्य स तथोक्तोऽभययाचनाञ्जलिरभयप्रार्थनाञ्जलिर्बध्यताम् । "द्वौ संयुतावञ्जलिः पुमान्" इत्यमरः ॥ ७८ ॥

एवमुक्तवति भीमदर्शने भार्गवे स्मितविकम्पिताधरः ।
तद्धनुर्ग्रहणमेव राघवः प्रत्यपद्यत समर्थमुत्तरम् ॥ ७९ ॥

एवमिति । भीमदर्शने भार्गवे एवमुक्तवति सति । राघवः स्मितेन हासेन विकम्पिताधरः सन् । तद्धनुर्ग्रहणमेव समर्थमुचितमुत्तरं प्रत्यपद्यताङ्गीचकार ॥ ७९ ॥

पूर्वजन्मधनुषा समागतः सोऽतिमात्रलघुदर्शनोऽभवत् ।
केवलोऽपि सुभगो नवाम्बुदः किं पुनस्त्रिदशचापलाञ्छितः ॥ ८० ॥

पूर्वजन्मेति । पूर्वजन्मनि नारायणावतारे यद्धनुस्तेन समागतः सङ्गतः स रामोऽतिमात्रमत्यन्तं लघुदर्शनः प्रियदर्शनोऽभवत् । तथा हि । नवाम्बुदः केवलो रिक्तोऽपि सुभगः सौम्यत्वात् । त्रिदशचापेनेन्द्रधनुषा लाञ्छितश्चेदस्ति किं पुनः । सुभग एवेति भावः ॥ ८० ॥

तेन भूमिनिहितैककोटि तत्कार्मुकं च बलिनाऽधिरोपितम् ।
निष्प्रभश्च रिपुरास भूभृतां धूमशेष इव धूमकेतनः ॥ ८१ ॥

तेनेति । बलिना तेन रामेण भूमिनिहितैककोटि यस्य तत् । कर्मणि प्रभवतीति कार्मुकं धनुः । "कर्मण उकञ्" इत्युकञ्प्रत्ययः । अधिरोपितम् । भूभृतां रिपुर्भार्गवश्च । धूमशेषो धूममात्रशेषोऽग्निरिव । निष्प्रभो निस्तेजस्क आस बभूव ।

र्निर्वापितो वह्निरिव हततेजा अभूदित्यर्थः । आहोस्विदिति विकल्पप्रतिरूपकमव्ययं दीप्त-र्भिकस्यास्ते रूपं वा ॥ ८१ ॥

तावुभावपि परस्परस्थितौ वर्धमानपरिहीनतेजसौ ।
पश्यति स्म जनता दिनात्यये पार्वणौ शशिदिवाकराविव ॥८२॥

ताविति । परस्परस्थितावन्योन्याभिमुखौ । वर्धमानं च परिहीनं चेति द्वन्द्वः । वर्धमानपरिहीने तेजसी ययोस्तावुभौ राघवभार्गवावपि । दिनात्यये सायङ्काले पर्वणि भवौ पार्वणौ शशिदिवाकराविव । जनता जनसमूहः । "ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तल्" इति तल्प्रत्ययः । पश्यति स्मापश्यत् । अत्र राघवस्य शशिना भार्गवस्य भानुनौपम्यं द्रष्टव्यम् ॥ ८२ ॥

तं कृपामृदुरवेक्ष्य भार्गवं राघवः स्खलितवीर्यमात्मनि ।
स्वं च संहितममोघमाशुगं व्याजहार हरसूनुसंनिभः ॥ ८३ ॥

तमिति । हरसूनुसंनिभः स्कन्दसमः । कृपामृदू राघवः । आत्मनि विषये स्खलितवीर्यं कुण्ठितशक्तिं तं भार्गवं स्वं स्वकीयं संहितममोघमाशुगं बाणं चावेक्ष्य । व्याजहार बभाषे ॥ ८३ ॥

न प्रहर्तुमलमस्मि निर्दयं विप्र इत्यभिभवत्यपि त्वयि ।
शंस किं गतिमनेन पत्त्रिणा हन्मि लोकमुत ते मखार्जितम् ॥८४॥

नेति । अभिभवत्यपि त्वयि । विप्र इति हेतोः । निर्दयं प्रहर्तुमलं समर्थो नास्मि किंत्वनेन पत्त्रिणा शरेण ते गतिं गमनं हन्मि । उत मखार्जितं लोकं स्वर्गं हन्मि शंस ब्रूहि ॥ ८४ ॥

प्रत्युवाच तमृषिर्न तत्त्वतस्त्वां न वेद्मि पुरुषं पुरातनम् ।
गां गतस्य तव धाम वैष्णवं कोपितो ह्यसि मया दिदृक्षुणा ॥८५॥

प्रत्युवाचेति । ऋषिर्भार्गवस्तं रामं प्रत्युवाच । किमिति । तत्त्वतः स्वरूपतस्त्वा पुरातनं पुरुषं न वेद्मीति न किन्तु वेद्म्येवेत्यर्थः । किन्तु गां गतस्य भुवमवनीगतस्य तव वैष्णवं धाम तेजो दिदृक्षुणा द्रष्टुमिच्छुना मया कोपितोऽसि ॥८५॥

भस्मसात्कृतवतः पितृद्विषः पात्रसाच्च वसुधां ससागराम् ।
आहितो जयविपर्ययोऽपि मे श्लाघ्य एव परमेष्ठिना त्वया ॥८६॥

भस्मसादिति । पितृद्विषः पितृवैरिणो भस्मसात्कृतवतः कोपेन भस्मीकृतवतः । "विभाषा साति कार्त्स्न्ये" इति सातिप्रत्ययः । ससागरां वसुधां च पात्रसा-

स्वात्मानं देवं स्तुवत । वेदे मा भव इति भगवत्स्तुति । कृतस्मयस्य मे पर-मेष्ठिना परमे लोके तिष्ठतीति तेन, परमपुरुषेण त्वयाऽऽश्रितः कृतो जयविपर्ययः पराभवोऽपि श्लाघ्य आधास्व एव ॥ ८६ ॥

तद्गतिं मतिमतां वरेप्सितां पुण्यतीर्थगमनाय रक्ष मे ।
पीडयिष्यति न मां खिलीकृता स्वर्गपद्धतिरभोगलोलुपम् ॥ ८७ ॥

तद्गतिमिति । यत्तस्मात्कारणात् हे मतिमतां वर । पुण्यतीर्थगमनायाप्युपेप्सितमी-प्सितां मे गतिं रक्ष पाहि । किन्तु खिलीकृता दुर्गमीकृतापि स्वर्गपद्धतिरभोगलो-लुपं भोगनिःस्पृहं मां न पीडयिष्यति । अतस्तामेव जहीत्यर्थः ॥ ८७ ॥

प्रत्यपद्यत तथेति राघवः प्राङ्मुखश्च विससर्ज सायकम् ।
भार्गवस्य सुकृतोऽपि सोऽभवत्स्वर्गमार्गपरिघो दुरत्ययः ॥ ८८ ॥

प्रतीति । राघवस्तथेति प्रत्यपद्यताङ्गीकृतवान् । प्राङ्मुख इन्द्रदिङ्मुखः सा-यकं विससर्ज च । स सायकः सुकृतोऽपि साधुकारिणोऽपि । करोतेः क्विप् । भार्ग-वस्य दुरत्ययो दुःखेन अत्ययो नाशो यस्य स दुरत्ययो दुरतिक्रमः स्वर्गमार्गस्य परिघः प्रतिबन्धोऽभवत् ॥ ८८ ॥

राघवोऽपि चरणौ तपोनिधेः क्षम्यतामिति वदन्समस्पृशत् ।
निर्जितेषु तरसा तरस्विनां शत्रुषु प्रणतिरेव कीर्तये ॥ ८९ ॥

राघव इति । राघवोऽपि क्षम्यतामिति वदंस्तपोनिधेर्भार्गवस्य चरणौ सम-स्पृशत्स्पृष्टवान् । तथा हि, तरस्विनां बलवतां तरसा बलेन निर्जितेषु शत्रुषु प्रणति-रेव कीर्तये । भवतीति शेषः ॥ ८९ ॥

राजसत्वमवधूय मातृकं पित्र्यमस्मि गमितः शमं यदा ।
नन्वनिन्दितफला मम त्वया निग्रहोऽप्ययमनुग्रहीकृतः ॥ ९० ॥

राजसत्वमिति । मातुरागतं मातृकं राजसत्वं रजोगुणप्रधानत्वमवधूय तिर-स्कृत्य पितुरागतं पित्र्यं शमं यदा गमितोऽस्मि तदा त्वया ममापेक्षितत्वादनिन्दि-तमगर्हितं फलं स्वर्गहानिलक्षणं यस्य सोऽयं निग्रहोऽपकारोऽप्यनुग्रहीकृत उप-कारीकृतः खलु ॥ ९० ॥

साधयाम्यहमविघ्नमस्तु ते देवकार्यमुपपादयिष्यतः ।
ऊचिवानिति वचः सलक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजमृषिस्तिरोदधे ॥ ९१ ॥

साधयामीति । अहं साधयामि गच्छामि । धातूनामनेकार्थत्वात् इति । देव-

कार्यमुपपादयिष्यतः सम्पादयिष्यतस्तेऽविघ्नमस्तु विघ्नमा भूदस्तु । अव्ययं विभक्तिसमीपसमृद्धिव्यृद्ध्यर्थाभावात्—" इत्यादिनाऽर्थाभावेऽव्ययीभावः । सह कमलेन सकमलमस्तम् । 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः । अस्तमयार्थं रामसिति वच छविवाशुप्मान । भूमः कतु । अपिरस्तिरोधनेऽन्तर्धने ॥ ९१ ॥

तस्मिन् गते विजयिनं परिरभ्य रामं
स्नेहादमन्यत पिता पुनरेव जातम् ।
तस्याभवत्क्षणशुचः परितोषलाभः
कक्षाग्निलङ्घिततरोरिव वृष्टिपातः ॥ ९२ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्भार्गवे गते सति । विजयिनं रामं पिता स्नेहात्परिरभ्यालिङ्ग्य पुनर्जातमेवामन्यत । क्षणं शुच्यस्येति विग्रहः । क्षणशुचस्तस्य दशरथस्य परितोषलाभः सन्तोषप्राप्तिः कक्षाग्निना दावानलेन । कक्षः शुष्कवनमवीरुधोः इति विश्वः । लङ्घितस्याभिद्रुतस्य तरोर्वृष्टिपातः वर्षपात इव अभवत् ॥ ९२ ॥

अथ पथि गमयित्वा क्लृप्तरम्योपकार्ये
कतिचिदवनिपालः शर्वरीः शर्वकल्पः ।
पुरमविशदयोध्यां मैथिलीदर्शनीनां
कुवलयितगवाक्षां लोचनैरङ्गनानाम् ॥ ९३ ॥

अथेति । अथ ईषदसमाप्तः शर्वः शर्वकल्पः । "ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः" इति कल्पप्प्रत्ययः । अवनिपालः दशरथः क्लृप्ता रम्या यत्र उपकार्या यस्मिन्स्तस्मिन्पथि कतिचिच्छर्वरी रात्रीर्गमयित्वा मैथिलीदर्शनीनामङ्गनानां लोचनैः कुवलयानि येषां सञ्जातानि कुवलयिताः । "तदस्य सञ्जातं तारकादिभ्य इतच्" इतीतच्प्रत्ययः । कुवलयिता गवाक्षा यस्यास्तां पुरमयोध्यामविशत्प्रविवेश ॥ ९३ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये सीताविवाहवर्णनो नामैकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

द्वादशः सर्गः ।

वन्दामहे महोदग्रदोर्दण्डौ रघुनन्दनौ ।
तेजोनिर्जितमार्तण्डमण्डलौ लोकनन्दनौ ॥

निर्विष्टविषयस्नेहः स दशान्तमुपेयिवान् ।
आसीदासन्ननिर्वाणः प्रदीपार्चिरिवोषसि ॥ १ ॥

निर्विष्टेति । स्नेहयन्ति प्रीणयन्ति पुरुषमिति स्नेहाः । पचाद्यच् । स्निह्यन्ति पुरुषा एष्विति वा स्नेहाः । अधिकरणार्थे घञ् । विषयाः शब्दादयस्त एव स्नेहा निर्विश्य भुक्ता विषयस्नेहा येन स तथोक्तः । 'निर्वेशो भृतिभोगयोः' इति विश्वः । दशा यौवनाद्यवस्था तस्य अन्तं वार्धकमुपेयिवान्स दशरथः । उषसि प्रदीपार्चिरिव दीपज्वालेव । आसन्नं निर्वाणं मोक्षो यस्य स तथोक्त आसीत् । अर्चिःपक्षे तु—विषयो देश आश्रयः । भाजनमिति यावत् । 'विषयः स्यादिन्द्रियार्थे देशे जनपदेऽपि च' इति विश्वः । स्नेहस्तैलादिः । 'स्नेहस्तैलादिकरसे द्रवे स्यात्सौहृदेऽपि च' इति विश्वः । दशा वर्तिका । 'दशा वर्तावस्थायाम्' इति विश्वः । निर्वाणं विनाशः । 'निर्वाणं निर्वृतौ मोक्षे विनाशे गजमज्जने' इति यादवः ॥ १ ॥

तं कर्णमूलमागत्य रामे श्रीर्न्यस्यतामिति ।
कैकेयीशङ्कयेवाह पलितच्छद्मना जरा ॥ २ ॥

तमिति । जरा कैकेयीशङ्कयेव पलितस्य केशादिशौक्ल्यस्य छद्मना मिषेण । 'पलितं जरसा शौक्ल्यं केशादौ विस्रसा जरा' इत्यमरः । कर्णमूलं कर्णोपकण्ठमागत्य रामे श्री राज्यलक्ष्मीर्न्यस्यतां निधीयतामिति तमाह । दशरथो वृद्धोऽभूदिति विचार्य रामस्य यौवराज्याभिषेकं चकाङ्क्षेत्यर्थः ॥ २ ॥

सा पौरान्पौरकान्तस्य रामस्याभ्युदयश्रुतिः ।
प्रत्यकं ह्लादयामास कुल्येवोद्यानपादपान् ॥ ३ ॥

सेति । सा पौरकान्तस्य रामस्याभ्युदयश्रुतिरभिषेकवार्ता । कुल्या कृत्रिमा सरित् । 'कुल्याल्पा कृत्रिमा सरित्' इत्यमरः । उद्यानपादपानिव पौरान्प्रत्येकं ह्लादयामास ॥ ३ ॥

तस्याभिषेकसंभारं कल्पितं क्रूरनिश्चया ।
दूषयामास कैकेयी शोकोष्णैः पार्थिवाश्रुभिः ॥ ४ ॥

तस्येति । क्रूरनिश्चया कैकेयी तस्य रामस्य कल्पितं सम्भृतमभिषेकस्य

सम्भारमुपकरणं सोऽभिषेकैः पार्थिवाभिषेकमाप । लघुत्वमूलेन रामशोकेन प्रति बबन्धेत्यर्थः ॥ ४ ॥

सा किलाश्वासिता चण्डी भर्त्रा तत्संश्रुतौ वरौ ।
उद्ववामेन्द्रसिक्ता भूर्बिलमग्नाविवोरगौ ॥ ५ ॥

सेति । चण्डी अतिकोपना 'चण्डस्त्वत्यन्तकोपनः' इत्यमरः । सा किल भर्त्रा आश्वासिताऽनुनीता सती तेन भर्त्रा संश्रुतौ प्रतिज्ञातौ वरौ । इन्द्रेण मेघेन सिक्ताभिषिक्ता । इन्द्रः फणिज्झके शक्रे पर्जन्यमघवतोर्मतो इति विश्वः । भूर्बिले वल्मीकरन्ध्रे मग्नावुरगाविव । उद्ववामोद्गार ॥ ५ ॥

तयोश्चतुर्दशैकेन रामं प्राव्राजयत्समाः ।
द्वितीयेन सुतस्यैच्छद्वैधव्यैकफलां श्रियम् ॥ ६ ॥

तयोरिति । सा तयोर्वरयोर्मध्ये एकेन वरेण रामं चतुर्दश समाः संवत्सरान् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । प्राव्राजयत्प्रावासयत् । द्वितीयेन वरेण सुतस्य भरतस्य वैधव्यैकफलां वैधव्यमात्रफलाम् । न तूपभोगफलामिति भावः । श्रियमैच्छदियेष ॥ ६ ॥

पित्रा दत्तां रुदन् रामः प्राङ्महीं प्रत्यपद्यत ।
पश्चाद्वनाय गच्छेति तदाज्ञां मुदितोऽग्रहीत् ॥ ७ ॥

पित्रेति । रामः प्राक् पित्रा दत्तां महीं रुदन् प्रत्यपद्यत प्रतीचकार । तस्या गुरुत्वादिति भावः । पश्चाद्वनाय गच्छेत्येवंरूपां तदाज्ञां पित्राज्ञां मुदितः सन्नग्रहीत् । पित्राज्ञाकरणकामादिति भावः ॥ ७ ॥

दधतो मङ्गलक्षौमे वसानस्य च वल्कले ।
ददृशुर्विस्मितास्तस्य मुखरागं समं जनाः ॥ ८ ॥

दधत इति । मङ्गलक्षौमे—माङ्गल्ये च ते क्षौमे दुकूले च दधतो वल्कले वसानस्याच्छादयतश्च तस्य रामस्य सममेकविधं मुखरागं मुखवर्णं जना विस्मिताः ददृशुः । सुखदुःखयोरविकृत इति भावः ॥ ८ ॥

स सीतालक्ष्मणसखः सत्याद्गुरुमलोपयन् ।
विवेश दण्डकारण्यं प्रत्येकं च सतां मनः ॥ ९ ॥

स इति । स रामः गुरुं पितरं सत्याद्वचनसत्यादप्रच्यावयन् । सीतालक्ष्मणयोः सखेति विग्रहः । ताभ्यां सहितः सन् दण्डकारण्यं दण्डकानामरण्यं पुण्यं वनं विवेश । सतां मनश्च प्रत्येकं विवेश । पितृभक्त्या सर्वे सन्तः सन्तुष्टा इति भावः ॥ ९ ॥

राजाऽपि तद्वियोगार्तः स्मृत्वा शापं स्वकर्मजम् ।
शरीरत्यागमात्रेण शुद्धिलाभममन्यत ॥ १० ॥

राजेति । तद्वियोगार्तः पुत्रवियोगदुःखितः राजाऽपि स्वकर्मणा मुनिपुत्रवधकर्मणा जातः स्वकर्मजस्तं शापं पुत्रशोकेन मरणरूपं स्मृत्वा शरीरत्यागमात्रेण देहत्यागेनैव शुद्धिलाभं प्रायश्चित्तममन्यत । मृत इत्यर्थः ॥ १० ॥

विप्रोषितकुमारं तद्राज्यमस्तमितेश्वरम् ।
रन्ध्रान्वेषणदक्षाणां द्विषामामिषतां ययौ ॥ ११ ॥

विप्रोषितेति । विप्रोषिताः प्रवासिताः कुमारा यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । अस्तमितो मृत ईश्वरो राजा यस्य तत्तथोक्तं तद्राज्यं रन्ध्रान्वेषणदक्षाणां द्विषां शत्रूणामामिषतां भोग्यवस्तुतां ययौ । 'आमिषं भोग्यवस्तुनि' इति केशवः ॥ ११ ॥

अथानाथाः प्रकृतयो मातृबन्धुनिवासिनम् ।
मौलैरानाययामासुर्भरतं स्तम्भिताश्रुभिः ॥ १२ ॥

अथेति । अनाथाः प्रकृतयोऽमात्याः । 'प्रकृतिः सहजे योनावमात्ये परमात्मनि' इति विश्वः । मातृबन्धुषु निवासिनं भरतं स्तम्भिताश्रुभिः । पितृमरणगुप्त्यर्थमिति भावः । मौलैराप्तैः सचिवैरानाययामासुरागमयामासुः ॥ १२ ॥

श्रुत्वा तथाविधं मृत्युं कैकेयीतनयः पितुः ।
मातुर्न केवलं स्वस्याः श्रियोऽप्यासीत्पराङ्मुखः ॥ १३ ॥

श्रुत्वेति । कैकेयीतनयो भरतः पितुस्तथाविधं रामवियोगादित्यर्थः । स्वमातृमूलं मृत्युं मरणं श्रुत्वा स्वस्या मातुः केवलं मातुरेव पराङ्मुखो न किन्तु श्रियोऽपि पराङ्मुख आसीत् ॥ १३ ॥

ससैन्यश्चान्वगाद्रामं दर्शितानाश्रमालयैः ।
तस्य पश्यन्ससौमित्रेरुदश्रुर्वसतिद्रुमान् ॥ १४ ॥

ससैन्यमिति । ससैन्यो भरतो राममन्वगात् । किं कुर्वन् । आश्रमालयैराश्रमवासिभिर्मुनिभिर्दर्शितानेते रामनिवासा इति कथितान् ससौमित्रेर्लक्ष्मणसहितस्य तस्य रामस्य वसतिद्रुमान्निवासवृक्षान् पश्यन्नुदश्रुरुद्गतबाष्पः सन् ॥ १४ ॥

चित्रकूटवनस्थं च कथितस्वर्गतिर्गुरोः ।
लक्ष्म्या निमन्त्रयाञ्चक्रे तमनुच्छिष्टसम्पदा ॥ १५ ॥

चित्रकूटेति । चित्रकूटवनस्थं तं रामं च गुरोः पितुः कथितस्वर्गतिः कथि

तपितृमरणः सन्निस्पर्धः । अमुष्मिन्ननुभूतमिव सम्पत् गुणोत्कर्षो यस्याः सा । सम्पत्पूर्ती गुणोत्कर्षे इति केशवः । तस्या अस्याः क्रमेण निमन्त्र्यमाणोऽपि मातुरवाप्तं, राज्यमनुमन्तेरग्राहीत्स्वयं ॥ १५ ॥

स हि प्रथमजे तस्मिन्नकृतश्रीपरिग्रहे ।
परिवेत्तारमात्मानं मेने स्वीकरणाद्भुवः ॥ १६ ॥

स इति । स हि भरतः प्रथमजेऽग्रजे तस्मिन् रामेऽकृतश्रीपरिग्रहे सति स्वयं भुवः स्वीकरणादात्मानं परिवेत्तारं मेने । परिवेत्तानुजोऽनूढे ज्येष्ठे दारपरिग्रहात् इत्यमरः । भूपरिग्रहोऽपि दारपरिग्रहसम इति भावः ॥ १६ ॥

तमशक्यमपाक्रष्टुं निदेशात्स्वर्गिणः पितुः ।
ययाचे पादुके पश्चात्कर्तुं राज्याधिदेवते ॥ १७ ॥

तमिति । स्वर्गिणः स्वर्गतस्य पितुर्निदेशादाज्ञातोऽपाक्रष्टुं निवर्तयितुमशक्यं तं रामं पश्चाद्राज्याधिदेवते स्वामिन्यौ कर्तुं पादुके ययाचे ॥ १७ ॥

स विसृष्टस्तथेत्युक्त्वा भ्रात्रा नैवाविशत्पुरीम् ।
नन्दिग्रामगतस्तस्य राज्यं न्यासमिवाभुनक् ॥ १८ ॥

स इति । स भरतो भ्रात्रा रामेण तथेत्युक्त्वा विसृष्टः सन् पुरीमयोध्यां नाविशदेव । किन्तु नन्दिग्रामगतः सन् तस्य रामस्य राज्यं न्यासमिव निक्षेपमिवा-भुनगपालयत् न तूपभुक्तवानित्यर्थः । अन्यथा "भुजोऽनवने" इत्यात्मनेपदप्रस-ङ्गात् । भुजेर्लङ् ॥ १८ ॥

दृढभक्तिरिति ज्येष्ठे राज्यतृष्णापराङ्मुखः ।
मातुः पापस्य भरतः प्रायश्चित्तमिवाकरोत् ॥ १९ ॥

दृढेति । ज्येष्ठे दृढभक्ती राज्यतृष्णापराङ्मुखो भरत इति पूर्वोक्तानुष्ठानेन मातुः पापस्य प्रायश्चित्तं तदपनोदकं कर्माकरोदिवेत्युत्प्रेक्षा । दृढभक्तिरित्यत्र दृढ-शब्दस्य । स्त्रियाः पुंवत्— इत्यादिना पुंवद्भावो दुर्घटः । अप्रियादिषु इति नि-षेधात् । भक्तिशब्दस्य प्रियादिषु पाठात् । अतो दृढं भक्तिरस्येति नपुंसकपूर्वपदो बहुव्रीहिरिति गणव्याख्याने दृढभक्तिरित्येवमादिषु पूर्वपदस्य नपुंसकस्य विवक्षित-त्वात्सिद्धमिति समाधेयम् । वृत्तिकारस्तु—दीर्घमित्यतिमात्रपरो दृढभक्तिशब्दो लिङ्ग-विशेषस्यानुपकारत्वात् स्त्रीत्वमविवक्षितमेव तस्मात्स्त्रीत्वाभावात् दृढभक्तिशब्दस्यास्य प्रयोग इत्यभिप्रायः । न्यासकारोऽप्येवम् । भोजराजस्तु—सर्वत्रासमस्तैव भक्ति-

स्य प्रियसखीपाठप्रभ्रामणीमधिरिवादौ कर्मसाधनत्वात् पुंवद्भावप्रतिषेधः दृढभक्ति-रित्यादौ भावसाधनत्वात् पुंवद्भावसिद्धिः पूर्वपदस्येत्यर्थः ॥ १९ ॥

रामोऽपि सह वैदेह्या वने वन्येन वर्तयन् ।
चचार सानुजः शान्तो वृद्धेक्ष्वाकुव्रतं युवा ॥ २० ॥

राम इति । सानुजः सलक्ष्मणः शान्तो रामोऽपि वैदेह्या सह वने वन्येन वनभवेन कन्दमूलादिना वर्तयन् वर्तमानः वृद्धेक्ष्वाकूणां व्रतं वनवासलक्षणं युवा यौवनस्थ एव चचार ॥ २ ॥

प्रभावस्तम्भितच्छायमाश्रितः स वनस्पतिम् ।
कदाचिदङ्के सीतायाः शिश्ये किंचिदिव श्रमात् ॥ २१ ॥

प्रभाव इति । स रामः कदाचित्प्रभावेण स्वमहिम्ना स्तम्भिता स्थिरीकृता छाया यस्य तं वनस्पतिमाश्रितः सन् । किंचिदीषच्छ्रमादिव सीताया अङ्के उत्सङ्गे शिश्ये सुष्वाप ॥ २१ ॥

ऐन्द्रिः किल नखैस्तस्या विददार स्तनौ द्विजः ।
प्रियोपभोगचिह्नेषु पौरोभाग्यमिवाचरन् ॥ २२ ॥

ऐन्द्रिरिति । ऐन्द्रिरिन्द्रस्य पुत्रो द्विजः पक्षी काकः । 'ऐन्द्रिः काकजयन्तयोः' इति विश्वः । तस्याः सीतायाः स्तनौ । प्रियस्य रामस्योपभोगचिह्नेषु तत्कृतनखक्षतेष्वित्यर्थः । पुरोभागिनो दोषैकदर्शिनः कर्म पौरोभाग्यम् । 'दोषैकदृक्पुरो-भागी' इत्यमरः । दुःखित्वदोषमात्रग्राहित्वमाचरन्निव नखैर्विददार विलिलेख । चि-क्षेपेत्यर्थः ॥ २२ ॥

तस्मिन्नास्थदिषीकास्त्रं रामो रामावबोधितः ।
आत्मानं मुमुचे तस्मादेकनेत्रव्ययेन सः ॥ २३ ॥

तस्मिन्निति । रामया सीतयाऽवबोधितो रामस्तस्मिन्काके इषीकास्त्रं आस्थ-त् । 'इषीका काशमुष्टौ' इति हलायुधः । आस्थत्क्षिप्तवान् इति यावत् । असु क्षेपणे इति धातोर्लुङ् । "अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्" इत्यङ्प्रत्ययः । "अस्यतेस्थुक्" इति थुगागमः । स काक एकनेत्रस्य व्ययेन नाशेन तस्मादस्त्रादात्मानं मुमुचे मुक्त-वान् । मुचेः कर्तरि लिट् । 'चिरं मुमोच' इत्यपपाठः ॥ २३ ॥

रामस्त्वासन्नदेशत्वाद्भरतागमनं पुनः ।
आशङ्क्योत्सुकसारङ्गां चित्रकूटस्थलीं जहौ ॥ २४ ॥

रामं इति । रामस्यावासलदेवत्वाद्देवो पुनर्भरतागमनमात्राद्‌पौरसुकुमाराजा सुलभ्यिंतहरिणं चित्रकूटस्यस्थी मही तत्याज । आसवस्थासी देवत्येति विग्रहः॥२४॥

प्रययावातिथेयेषु वसन्नृषिकुलेषु सः ।
दक्षिणां दिशमृक्षेषु वार्षिकेष्विव भास्करः ॥ २५ ॥

प्रययाविति । स रामः अतिथिषु साधून्यातिथेयानि । 'पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ्' इति ढञ्प्रत्ययः । तेष्वृषिकुलेष्वाश्रमेषु । कुलं कुलमे गवे देहे गेहे जनपदेऽन्वये इति हैमः । वर्षासु भवानि वार्षिकाणि । 'वर्षाभ्यष्ठक्' इति ठक्प्रत्ययः । तेष्वृक्षेषु नक्षत्रेषु राशिषु वा भास्कर इव वसन् दक्षिणां दिशं प्रययौ ॥२५॥

बभौ तमनुगच्छन्ती विदेहाधिपतेः सुता ।
प्रतिषिद्धापि कैकेय्या लक्ष्मीरिव गुणोन्मुखी ॥ २६ ॥

बभाविति । तं राममनुगच्छन्ती अनुयान्ती विदेहाधिपतेः सुता सीता कैकेय्या प्रतिषिद्धा निवारितापि गुणोन्मुखी गुणेष्वासक्ता लक्ष्मी राज्यलक्ष्मीरिव बभौ॥२६॥

अनसूयातिसृष्टेन पुण्यगन्धेन काननम् ।
सा चकाराङ्गरागेण पुष्पोच्चलितषट्पदम् ॥ २७ ॥

अनसूयेति । सा सीताऽनसूययाऽत्रिभार्ययाऽतिसृष्टेन दत्तेन पुण्यगन्धेनाङ्गरागेण काननं वनं पुष्पेभ्य उच्चलिता निर्गताः षट्पदा भ्रमरा यस्मिंस्तत्तथाभूतं चकार॥२७॥

सन्ध्याभ्रकपिशस्तस्य विराधो नाम राक्षसः ।
अतिष्ठन्मार्गमावृत्य रामस्येन्दोरिव ग्रहः ॥ २८ ॥

सन्ध्याभ्रेति । सन्ध्याभ्रकपिशः सन्ध्याभ्रवत्कपिशः पिङ्गो विराधो नाम राक्षसः । ग्रहो राहुरिन्दोरिव । तस्य रामस्य मार्गमध्वानमावृत्यावष्टभ्यातिष्ठत् ॥२८॥

स जहार तयोर्मध्ये मैथिलीं लोकशोषणः ।
नभोनभस्ययोर्वृष्टिमवग्रह इवान्तरे ॥ २९ ॥

स इति । लोकस्य शोषणः शोषकः जगत्सन्तापकारीत्यर्थः । स राक्षसस्तयो रामलक्ष्मणयोर्मध्ये मैथिलीम् । नभोनभस्ययोः श्रावणभाद्रपदयोरन्तरे मध्ये वृष्टिमवग्रहो वर्षप्रतिबन्ध इव जहार । 'वृष्टिर्वर्षं तद्विघातेऽवग्राहावग्रहौ समौ' इत्यमरः॥२९॥

तं विनिष्पिष्य काकुत्स्थौ पुरा दूषयति स्थलीम् ।
गन्धेनाशुचिना चेति वसुधायां निचख्नतुः ॥ ३० ॥

तमिति । ककुत्स्थस्य गोत्रापत्ये पुमांसौ काकुत्स्थौ रामलक्ष्मणौ तं विराधं

विनिमिम्य द्रष्टा । मद्विनाऽपवित्रेण गर्भेण स्वशरीरमात्मनस्सम्यक् पुरा पूतवति एव भविष्यतीति हेतोः । 'नञ्ग्रहपुरानिपातयोर्लट्' इति भविष्यदर्थे लट् । वसुधायां निषण्णतुर्मुखी वनिता निषिषयन्ती च ॥ ३० ॥

पञ्चवट्यां ततो रामः शासनात्कुम्भजन्मनः ।
अनपोढस्थितिस्तस्थौ विन्ध्याद्रिः प्रकृताविव ॥ ३१ ॥

पञ्चवट्यामिति । ततो रामः कुम्भजन्मनोऽगस्त्यस्य शासनात् । पञ्चानां वटानां समाहारः पञ्चवटी । "तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च" इति तत्पुरुषः । "संख्यापूर्वो द्विगुः" इति द्विगुसंज्ञायाम् । "द्विगोः" इति ङीप् । "द्विगुरेकवचनम्" इत्येकवचनम् । तस्यां पञ्चवट्याम् । विन्ध्याद्रिः प्रकृतौ स्वके पूर्वावस्थायामिव । अनपोढस्थितिरनतिक्रान्तमर्यादस्तस्थौ ॥ ३१ ॥

रावणावरजा तत्र राघवं मदनातुरा ।
अभिपेदे निदाघार्ता व्यालीव मलयद्रुमम् ॥ ३२ ॥

रावणेति । तत्र पञ्चवट्यां मदनातुरा रावणावरजा रावणानुजा शूर्पणखा । 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वम् । राघवम् । निदाघार्ता घर्मतप्ता व्याकुला व्याली भुजङ्गी मलयद्रुमं चन्दनद्रुममिव । अभिपेदे प्राप ॥ ३२ ॥

सा सीतासन्निधावेव तं वव्रे कथितान्वया ।
अत्यारूढो हि नारीणामकालज्ञो मनोभवः ॥ ३३ ॥

सेति । सा शूर्पणखा सीतासन्निधावेव कथितान्वया कथितस्ववंशा सती तं रामं वव्रे वृतवती । तथा हि अत्यारूढोऽतिप्ररूढो नारीणां मनोभवः कामः कालज्ञोऽवसरज्ञो न भवतीत्यकालज्ञोऽनवसरज्ञो हि ॥ ३३ ॥

कलत्रवानहं बाले ! कनीयांसं भजस्व मे ।
इति रामो वृषस्यन्तीं वृषस्कन्धः शशास ताम् ॥ ३४ ॥

कलत्रेति । वृषः पुमान् । 'वृषः स्यादासवे धर्मे सौरभेये च शुक्रले । पुंराशिभेदयोः श्रेष्ठे मूषकेऽप्योषधावपि ॥' इति विश्वः । वृषं पुरुषमात्मन इच्छतीति वृषस्यन्ती कामुकी । 'वृषस्यन्ती तु कामुकी' इत्यमरः । 'सुप आत्मनः क्यच्' इति क्यच्प्रत्ययः । "अश्वक्षीरवृषलवणानामात्मप्रीतौ क्यचि" इत्यसुगागमः । ततो लटः शत्रादेशः । "उगितश्च" इति ङीप् । इत्यर्थस्तु—वृषस्कन्धो रामो

रपसन्तीं तां राक्षसीम्। हे बाले! अहं कलत्रवान् मे कनीयांसं कनिष्ठं भजस्व इति सम्यगाज्ञापितवान् ॥ ३४ ॥

ज्येष्ठाभिगमनात्पूर्वं तेनाप्यनभिनन्दिता ।
साऽभूद्रामाश्रया भूयो नदीवोभयकूलभाक् ॥ ३५ ॥

ज्येष्ठेति। पूर्वं ज्येष्ठाभिगमनात्तेन लक्ष्मणेनाप्यनभिनन्दिता नाभिमता भूयो रामाश्रया रामसमीपं पुनरागच्छन्ती सा राक्षसी। उभे कूले भजतीत्युभयकूलभाक् नदीवाभूत्। सा हि वातवशात्पर्यायेण कूलद्वयगामिनी भवतीत्यभूदित्यर्थः ॥ ३५ ॥

संरम्भं मैथिलीहासः क्षणसौम्यां निनाय ताम् ।
निवातस्तिमितां वेलां चन्द्रोदय इवोदधेः ॥ ३६ ॥

संरम्भमिति। मैथिलीहासः क्षणं सौम्यां सौम्याकारां तां राक्षसीम्। निवातेन स्तिमितां निश्चलामुदधेर्वेलामम्बुविकृतिम् अम्बुपूरमित्यर्थः। अम्ब्वम्बुविकृतौ वेला इत्यमरः। चन्द्रोदय इव। संरम्भं संक्षोभं निनाय ॥ ३६ ॥

फलमस्योपहासस्य सद्यः प्राप्स्यसि पश्य माम् ।
मृग्याः परिभवो व्याघ्र्यामित्यवेहि त्वया कृतम् ॥ ३७ ॥

फलमिति। श्लोकद्वयेनान्वयः। अस्योपहासस्य फलं सद्यः सम्प्रत्येव प्राप्स्यसि। मां पश्य। त्वया कर्त्र्या कृतमुपहासरूपं कर्म व्याघ्र्यां विषये मृग्याः परिभव इत्यवेहि ॥ ३७ ॥

इत्युक्त्वा मैथिलीं भर्तुरङ्के निर्विशतीं भयात् ।
रूपं शूर्पणखा नाम्नः सदृशं प्रत्यपद्यत ॥ ३८ ॥

इतीति। भयाद्भर्तुरङ्के निर्विशतीमाविशन्तीं मैथिलीमित्युक्त्वा शूर्पणखा नाम्नः सदृशम्, शूर्पाकारनखयुक्तमित्यर्थः। रूपमाकारं प्रत्यपद्यत स्वीचकार, अदर्शयदित्यर्थः ॥ ३८ ॥

लक्ष्मणः प्रथमं श्रुत्वा कोकिलामञ्जुवादिनीम् ।
शिवाघोरस्वनां पश्चाद्बुबुधे विकृतेति ताम् ॥ ३९ ॥

लक्ष्मण इति। लक्ष्मणः प्रथमं कोकिलावन्मञ्जुवादिनीं पश्चाच्छिवावद्घोरस्वनां जम्बुकीघोरस्वनां तां शूर्पणखां श्रुत्वा तस्याः स्वरं श्रुत्वेत्यर्थः। सुन्दरं मञ्जु मञ्जुलम् इत्यमरः। विकृता मायाविनीति बुबुधे बुद्धवान्। कर्तरि लिट् ॥ ३९ ॥

पर्णशालामथ क्षिप्रं विकृष्टासिः प्रविश्य सः ।
वैरूप्यपौनरुक्त्येन भीषणां तामयोजयत् ॥ ४० ॥

पर्णशालामिति । अथ स लक्ष्मणो विकृष्टासिः कोशादुद्धृतखड्गः सन् क्षिप्रं पर्णशालां प्रविश्य । भीषयतीति भीषणाम् । नन्द्यादित्वाल्ल्युट् कर्तरि । तां राक्षसीं कर्णनासिकाच्छेदाद्वैरूप्यं तस्य वैरूप्यस्य पौनरुक्त्यं द्वैगुण्यं तेन । तेनायोजयदयोजितवान् । स्वभावत एव विरूपां तां कर्णनासिकाच्छेदेन पुनरपि विरूपामकरोदित्यर्थः ॥ ४० ॥

सा वक्रनखधारिण्या वेणुकर्कशपर्वया ।
अङ्कुशाकारयाङ्गुल्या तावतर्जयदम्बरे ॥ ४१ ॥

सेति । सा वक्रनखान्धारयतीति वक्रनखधारिणी । तया वेणुवत्कर्कशपर्वया । अत एवाङ्कुशस्याकार इवाकारो यस्याः सा तया अङ्गुल्या । तौ राघवावम्बरे व्योम्नि स्थिता । 'अम्बरं व्योम्नि वाससि' इत्यमरः । अतर्जयदभर्त्सयत् । 'तर्ज भर्त्सने' इति धातोर्भौवादिकत्वात्परस्मैपदेन भाव्यम् । तथापि चक्षिङो ङित्करणज्ञापकादनुदात्तेत्त्वनिमित्तस्यात्मनेपदस्यानित्यत्वात्परस्मैपदमूह्यमित्युक्तमाकरमतवचनिका-नाम् । "तर्जयते भर्त्सयते तर्जयतीत्यपि च दृश्यते क्वचित्" इति ॥ ४१ ॥

प्राप्य चाशु जनस्थानं खरादिभ्यस्तथाविधम् ।
रामोपक्रममाचख्यौ रक्षःपरिभवं नवम् ॥ ४२ ॥

प्राप्येति । सा आशु जनस्थानं प्राप्य खरादिभ्यो राक्षसेभ्यस्तथाविधं स्वाङ्गच्छे-दलक्षणं नासिकाच्छेदरूपम् । उपक्रम्यत इत्युपक्रमः । कर्मणि घञ्प्रत्ययः । रामस्य कर्तुरुपक्रमः । रामोपक्रमम् । रामेण प्रथमोपक्रान्तमित्यर्थः । "उपज्ञोपक्रमं तदाद्या-चिख्यासायाम्" इति क्लीबत्वम् । नवं रक्षसां कर्मभूतानां परिभवमाचख्यौ च ॥ ४२ ॥

मुखावयवलूनां तां नैर्ऋता यत्पुरो दधुः ।
रामाभियायिनां तेषां तदेवाभूदमङ्गलम् ॥ ४३ ॥

मुखेति । नैर्ऋता राक्षसाः । 'नैर्ऋतो यातुरक्षसी' इत्यमरः । मुखावयवेषु कर्णादिषु लूनां छिन्नां तां पुरो दधुरग्रे चक्रुरिति यत्तदेव रामाभियायिनां राममभि-यतां तेषाममङ्गलमभूत् ॥ ४३ ॥

उदायुधानापततस्तान्दृप्तान्प्रेक्ष्य राघवः ।
निदधे विजयाशंसां चापे सीतां च लक्ष्मणे ॥ ४४ ॥

उदायुधेति । उद्यतायुधानुद्यतायुधानापततः आगच्छतो दृप्तान् [illegible]

इव रामचापे मनुषि विजयस्यार्थसामाप्तौ अवसये सीता च निदधे । सीतारक्षणे लक्ष्मणं नियुज्य स्वयं युद्धाय सन्निद्ध इति भावः ॥ ४४ ॥

एको दाशरथिः कामं यातुधानाः सहस्रशः ।
ते तु यावन्त एवाजौ तावांश्च ददृशे स तैः ॥ ४५ ॥

एक इति । दाशरथी राम एकोऽद्वितीयः । यातुधानाः कामं सहस्रशः सन्तीति शेषः । तैर्यातुधानैस्तु स राम आजौ युद्धे ते यातुधाना यावन्तो यावत्संख्याकास्त एव तावांस्तावत्संख्याकश्च ददृशे ॥ ४५ ॥

असज्जनेन काकुत्स्थः प्रयुक्तमथ दूषणम् ।
न चक्षमे शुभाचारः स दूषणमिवात्मनः ॥ ४६ ॥

असज्जनेनेति । अथ शुभाचारो रमे साधुचारी सद्वृत्तः स काकुत्स्थोऽसज्जनेन दुर्जनेन रक्षोजनेन च प्रयुक्तं प्रतिप्रयुक्तं प्रेरितं च दूषणं दूषयतीति दूषणस्तं एव व्यवर्यं आत्मसमस्तमो दूषणं दोषमिव न चक्षमे न सेहे । प्रतिकर्तुं प्रावृतदित्यर्थः ॥ ४६ ॥

तं शरैः प्रतिजग्राह खरत्रिशिरसौ च सः ।
क्रमशस्ते पुनस्तस्य चापात्सममिवोद्ययुः ॥ ४७ ॥

तमिति । स रामस्तं दूषणं खरत्रिशिरसौ च शरैः प्रतिजग्राह, प्रतिजहारेत्यर्थः । क्रमशो यथाक्रमम् । प्रयुक्ता अपीति शेषः । तस्य ते शराः पुनश्चापात्समं युगपदिवोद्ययुः । अतिलघुहस्त इति भावः ॥ ४७ ॥

तैस्त्रयाणां शितैर्बाणैर्यथापूर्वविशुद्धिभिः ।
आयुर्देहातिगैः पीतं रुधिरं तु पतत्रिभिः ॥ ४८ ॥

तैरिति । देहमतीत्य गच्छन्तीति देहातिगाः । तैर्यथापूर्वविशुद्धिर्येषां तैः । अतिवेगत्वेन देहमेवात्मानमिव रुधिरलेपरहितैरित्यर्थः । शितैस्तीक्ष्णैस्तैर्बाणैस्त्रयाणां खरादीनामायुर्जीवितं पीतम् । रुधिरं तु पतत्रिभिः पक्षिभिः पीतम् ॥ ४८ ॥

तस्मिन्रामशरोत्कृत्ते बले महति रक्षसाम् ।
उत्थितं ददृशेऽन्यच्च कबन्धेभ्यो न किंचन ॥ ४९ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्रामशरैरुत्कृत्ते छिन्ने महति रक्षसां बले कबन्धसमुत्थानक्रियाविशिष्टं प्राणिनां कबन्धेभ्यः शिरोहीनशरीरेभ्यः । कबन्धोऽस्त्री क्रियायुक्तमपमूर्धकलेवरम् इत्यमरः । अन्यदन्यत्किंचन न ददृशे । कबन्धेभ्य इत्यत्र अन्यारात् इति पञ्चमी । निःशेषं हतमित्यर्थः ॥ ४९ ॥

सा बाणवर्षिणं रामं योधयित्वा सुरद्विषाम् ।
अप्रबोधाय सुष्वाप गृध्रच्छाये वरूथिनी ॥ ५० ॥

सेति । सा सुरद्विषां रक्षसां वरूथिनी सेना बाणवर्षिणं रामं योधयित्वा युद्धं कारयित्वा । गृध्राणां छाया गृध्रच्छायम् । 'छाया बाहुल्ये' इति क्लीबत्वम् । तस्मिन् अप्रबोधायापुनर्बोधाय सुष्वाप ममारेत्यर्थः । अत्र सुरतश्रान्तकान्तासमाधिर्व्यज्यते ॥५०॥

राघवास्त्रविदीर्णानां रावणं प्रति रक्षसाम् ।
तेषां शूर्पणखैवैका दुष्प्रवृत्तिहराऽभवत् ॥ ५१ ॥

राघवेति । शूर्पवन्नखानि यस्याः सा शूर्पणखा । 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वम् । 'नखमुखात्संज्ञायाम्' इति ङीप्प्रतिषेधः । सैव रावणं प्रति राघवास्त्रैर्विदीर्णानां हतानां तेषां रक्षसां खरादीनां दुष्प्रवृत्तिं वार्तां हरति प्रापयतीति दुष्प्रवृत्तिहराऽभवत् । वार्ता प्रवृत्तिर्वृत्तान्तः इत्यमरः । 'हरतेरनुद्यमनेऽच्' इत्यच्प्रत्ययः ॥५१॥

निग्रहात्स्वसुराप्तानां वधाच्च धनदानुजः ।
रामेण निहितं मेने पदं दशसु मूर्धसु ॥ ५२ ॥

निग्रहादिति । स्वसुः शूर्पणखाया निग्रहाद्वैरूप्यकरणादाप्तानां बन्धूनां खरादीनां वधाच्च धनदानुजो रावणो रामेण दशसु मूर्धसु पदं पादं निहितं मेने ॥५२॥

रक्षसा मृगरूपेण वञ्चयित्वा स राघवौ ।
जहार सीतां पक्षीन्द्रप्रयासक्षणविघ्नितः ॥ ५३ ॥

रक्षसेति । स रावणो मृगरूपेण रक्षसा मारीचेन राघवौ वञ्चयित्वा प्रतार्य पक्षीन्द्रस्य जटायुषः प्रयासेन युद्धरूपेण क्षणं विघ्नितः सञ्जातविघ्नः सन् सीतां जहार ॥ ५३ ॥

तौ सीतान्वेषिणौ गृध्रं लूनपक्षमपश्यताम् ।
प्राणैर्दशरथप्रीतेरनृणं कण्ठवर्तिभिः ॥ ५४ ॥

ताविति । सीतान्वेषिणौ तौ राघवौ लूनपक्षं रावणेन छिन्नपक्षं कण्ठवर्तिभिः प्राणैर्दशरथप्रीतेर्दशरथस्नेहस्यानृणमपर्णैर्विमुक्तं गृध्रं जटायुषमपश्यतां ददृशतुः । [illegible] क्रमम् ॥ ५४ ॥

स रावणहृतां ताभ्यां वचसाऽऽचष्ट मैथिलीम् ।
आत्मनः सुमहत्कर्म व्रणैरावेद्य संस्थितः ॥ ५५ ॥

स इति । स जटायू रावणहृतां मैथिलीं ताभ्यां राघवाभ्याम् । "क्रिया

"अन्यदपि कर्तव्यम्" इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । मयका नागस्त्वाऽयम् । मास्मन सुमहत्कर्म सुकृतं मनोरथेन संस्थितो मृतः ॥ ५५ ॥

तयोस्तस्मिन्नवीभूतपितृव्यापत्तिशोकयोः ।
पितरीवाग्निसंस्कारात्परा ववृतिरे क्रियाः ॥ ५६ ॥

तयोरिति । व्यापत्तिर्मरणम् । नवीभूतः पितृव्यापत्तिशोको ययोः पितुः दशरथस्य व्यापत्तेर्मरणस्य शोकः नवीभूतो ययोस्तौ तयो राघवयोस्तस्मिन्गृध्रे पितरीवाग्निसंस्कारात् अग्निसंस्कारमारभ्य परा उत्तराः क्रिया ववृतिरेऽवर्तन्त । तस्य पितृवदौर्ध्वदैहिकं चक्रतुरित्यर्थः ॥ ५६ ॥

वधनिर्धूतशापस्य कबन्धस्योपदेशतः ।
मुमूर्छ सख्यं रामस्य समानव्यसने हरौ ॥ ५७ ॥

वधेति । वधेन रामकृतेन निर्धूतशापस्य देवभुवं गतस्य कबन्धस्य दनोर्नाम दैत्यस्योपदेशतो रामस्य समानव्यसने समानापदि, कलत्रवियोगदुःखिते समानार्तिके इत्यर्थः । हरौ कपौ सुग्रीवे । 'शुकाहिकपिभेकेषु हरिर्ना कपिले त्रिषु' इत्यमरः । सख्यं मुमूर्छ ववृधे ॥ ५७ ॥

स हत्वा वालिनं वीरस्तत्पदे चिरकाङ्क्षिते ।
धातोः स्थान इवादेशं सुग्रीवं संन्यवेशयत् ॥ ५८ ॥

स इति । वीरः स रामो वालिनं कपीन्द्रं हत्वा चिरकाङ्क्षिते तत्पदे वालिस्थाने । धातोः स्थाने आदेशमिव आदेशभूतं धात्वन्तरमिवेत्यर्थः । सुग्रीवं संन्यवेशयत्स्थापितवान् । यथा "अस्तेर्भूः" इत्यस्तिधातोः स्थाने आदेशो भूधातुरस्तिकार्यमशेषं समश्नुते तद्वदिति भावः । आदेशो नाम शब्दान्तरस्य स्थाने विधीयमानं शब्दान्तरमभिधीयते ॥ ५८ ॥

इतस्ततश्च वैदेहीमन्वेष्टुं भर्तृचोदिताः ।
कपयश्चेरुरार्तस्य रामस्येव मनोरथाः ॥ ५९ ॥

इत इति । वैदेहीमन्वेष्टुं मार्गितुं भर्त्रा सुग्रीवेण चोदिताः प्रेरिताः कपयो हनूमत्प्रमुखा आर्तस्य विरहातुरस्य रामस्य मनोरथाः कामा इव । इतस्ततः सर्वेषु देशेषु चचरुः ॥ ५९ ॥

प्रवृत्तावुपलब्धायां तस्याः संपातिदर्शनात् ।
मारुतिः सागरं तीर्णः संसारमिव निर्ममः ॥ ६० ॥

प्रवृत्तामिति । सम्पातिर्नाम जटायुषो ज्यायान्भ्राता । तस्य दर्शनात् । तस्मादिति भाव । तस्याः सीतायाः प्रवृत्तौ वार्तायाम् । 'वार्ता प्रवृत्तिर्वृत्तान्तः' इत्यमरः । उपलब्धायां ज्ञातायां सत्याम् । मारुतस्यापत्यं पुमान्मारुतिः हनूमान् सागरम् । ममेत्येतद्बुद्धिर्ममता तद्रहितो निर्ममो निःस्पृहः संसारमिव भवबन्धनमिव । तीर्णस्ततार । तरतेः कर्तरि क्तः ॥ ६० ॥

दृष्टा विचिन्वता तेन लङ्कायां राक्षसीवृता ।
जानकी विषवल्लीभिः परीतेव महौषधिः ॥ ६१ ॥

दृष्टेति । लङ्कायां राक्षसराजधान्यां विचिन्वता मृगयमाणेन तेन मारुतिना राक्षसीभिर्वृता जानकी विषवल्लीभिः परीता परिवृता महौषधिः सञ्जीविन्यादिरिव दृष्टा ॥ ६१ ॥

तस्यै भर्तुरभिज्ञानमङ्गुलीयं ददौ कपिः ।
प्रत्युद्गतमिवानुष्णैस्तदानन्दाश्रुबिन्दुभिः ॥ ६२ ॥

तस्या इति । कपिर्हनूमान्भर्तू रामस्य सम्बन्ध्यभिज्ञानं अभिज्ञायत इत्यभिज्ञानं प्रत्यभिज्ञानसाधनमङ्गुलीयमूर्मिकाम् । 'अङ्गुलीयकमूर्मिका' इत्यमरः । 'चिह्ना मूलाङ्गुलेरछः' इति छप्रत्ययः । तस्यै जानक्यै ददौ । किंविधमङ्गुलीयम् । अनुष्णैः शीतलैस्तस्या आनन्दाश्रुबिन्दुभिः प्रत्युद्गतमिव स्थितम् । भर्त्रभिज्ञानदर्शनादानन्दबाष्पो जात इत्यर्थः ॥ ६२ ॥

निर्वाप्य प्रियसन्देशैः सीतामक्षवधोद्धतः ।
स ददाह पुरीं लङ्कां क्षणसोढारिनिग्रहः ॥ ६३ ॥

निर्वाप्येति । स कपिः । प्रियस्य रामस्य सन्देशैर्वाचिकैः सीतां निर्वाप्य सुखयित्वा । अक्षस्य रावणकुमारस्य वधेनोद्धतो दृप्तः सन् । क्षणं सोढोऽरिनिग्रहः शत्रुकृतो निग्रहो बन्धो ब्रह्मास्त्रबन्धरूपो येन स तथोक्तः सन् । लङ्कां पुरीं ददाह भस्मीचकार ॥ ६३ ॥

प्रत्यभिज्ञानरत्नं च रामायादर्शयत्कृती ।
हृदयं स्वयमायातं वैदेह्या इव मूर्तिमत् ॥ ६४ ॥

प्रत्यीति । कृती कृतार्थः कपिः स्वयमायातं मूर्तिमद्वैदेह्या हृदयमिव स्थितं तस्या एव प्रत्यभिज्ञानरत्नं च रामायादर्शयत् ॥ ६४ ॥

स प्राप हृदयन्यस्तमणिस्पर्शनिमीलितः ।
अपयोधरसंसर्गां प्रियालिङ्गननिर्वृतिम् ॥ ६५ ॥

स इति । हस्ते वक्षसि न्यस्तस्य हृतस्य मणेरभिज्ञानरत्नस्य स्पर्शेन विमी मितो मोदितः स रामोऽश्रीयमानः पयोधरसंसर्पः स्तनस्पर्शो यस्यास्तां तथाभूतां प्रियाया आलिङ्गनेन या निर्वृतिरानन्दस्तां प्राप ॥ ६५ ॥

श्रुत्वा रामः प्रियोदन्तं मेने तत्सङ्गमोत्सुकः ।
महार्णवपरिक्षेपं लङ्कायाः परिखालघुम् ॥ ६६ ॥

श्रुत्वेति । प्रियाया उदन्तं वार्त्ताम् । उदन्तः साधुवार्त्तयो इति विश्वः । श्रुत्वा तस्याः सीताया सङ्गम उत्सुको रामो लङ्कायाः सम्बन्धी यो महार्णव एव परिक्षेपः परिवेषस्तं परिखालघुं दुर्गवेष्टनमवस्तुतरं मेने ॥ ६६ ॥

स प्रतस्थेऽरिनाशाय हरिसैन्यैरनुद्रुतः ।
न केवलं भुवः पृष्ठे व्योम्नि सम्बाधवर्तिभिः ॥ ६७ ॥

स इति । केवलमेकं भुव पृष्ठे भूतले न किन्तु व्योम्नि च सम्बाधवर्तिभिः सङ्कटगामिभिर्हरिसैन्यैः कपिबलैरनुद्रुतोऽन्वितः सन् स रामोऽरिनाशाय प्रतस्थे चचाल ॥ ६७ ॥

निविष्टमुदधेः कूले तं प्रपेदे विभीषणः ।
स्नेहाद्राक्षसलक्ष्म्येव बुद्धिमाविश्य चोदितः ॥ ६८ ॥

निविष्टमिति । उदधेः कूले निविष्टं तं रामम् । विभीषण भीषयते यम्पृथिति विभीषणो रावणानुज । राक्षसलक्ष्म्या स्नेहाद् बुद्धिं कर्तव्याज्ञानमाविश्य चोदितः प्रेरित इव । प्रपेदे प्राप्त ॥ ६८ ॥

तस्मै निशाचरैश्वर्यं प्रतिशुश्राव राघवः ।
काले खलु समारब्धाः फलं बध्नन्ति नीतयः ॥ ६९ ॥

तस्मै इति । राघवस्तस्मै विभीषणाय । "प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्वस्य कर्ता" इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । निशाचरैश्वर्यं राक्षसाधिपत्यं प्रतिशुश्राव प्रतिज्ञातवान् । तथा हि । कालेऽवसरे समारब्धाः प्रक्रान्ता नीतयः फलं बध्नन्ति गृह्णन्ति खलु । जनयन्तीत्यर्थः ॥ ६९ ॥

स सेतुं बन्धयामास प्लवगैर्लवणाम्भसि ।
रसातलादिवोन्मग्नं शेषं स्वप्नाय शार्ङ्गिणः ॥ ७० ॥

स इति । स रामो लवणं क्षारमम्भो यस्यासौ लवणाम्भास्तस्मिँल्लवणाम्भसि प्लवगैः प्लवगैर्वानरैः । शार्ङ्गिणो विष्णोः स्वप्नाय शयनाय रसातलात्पातालादुन्मग्नमुत्थितं शेषमिव स्थितम् । सेतुं बन्धयामास ॥ ७० ॥

तेनोत्तीर्य पथा लङ्कां रोधयामास पिङ्गलैः ।
द्वितीयं हेमप्राकारं कुर्वद्भिरिव वानरैः ॥ ७१ ॥

तेनेति । रामस्तेन पथा सेतुमार्गेणोत्तीर्य । सागरमिति शेषः । पिङ्गलैः सुवर्णवर्णैरत एव द्वितीयं हेमप्राकारं कुर्वद्भिरिव स्थितैर्वानरैर्लङ्कां रोधयामास ॥ ७१ ॥

रणः प्रववृते तत्र भीमः प्लवगरक्षसाम् ।
दिग्विजृम्भितकाकुत्स्थपौलस्त्यजयघोषणः ॥ ७२ ॥

रण इति । तत्र लङ्कायां प्लवगानां रक्षसां च भीमो भयङ्करो दिग्विजृम्भिते काकुत्स्थपौलस्त्ययो रामरावणयोर्यथाक्रमं जयघोषणे यस्मिन्स तथोक्तो रणः प्रववृते प्रवृत्तः । अस्त्रियां समराणीकरणाः कलहविग्रहौ इत्यमरः ॥ ७२ ॥

पादपाविद्धपरिघः शिलानिष्पिष्टमुद्गरः ।
अतिशस्त्रनखन्यासः शैलरुग्णमतङ्गजः ॥ ७३ ॥

पादपेति । किंविधो रणः । पादपैर्वृक्षैराविद्धा भग्नाः परिघा लोहबद्धकाष्ठानि यस्मिन्स तथोक्तः । परिघः परिघातनः इत्यमरः । शिलाभिर्निष्पिष्टाश्चूर्णिता मुद्गरा अयोघना यस्मिन्स तथोक्तः । 'द्रुघणो मुद्गरघनौ' इत्यमरः । अतिशस्त्राः शस्त्राण्यतिक्रान्ता नखन्यासा यस्मिन्स तथोक्तः । शैलै रुग्णा भग्ना मतङ्गजा यस्मिन्स तथोक्तः ॥ ७३ ॥

अथ रामशिरश्छेददर्शनोद्भ्रान्तचेतनाम् ।
सीतां मायेति शंसन्ती त्रिजटा समजीवयत् ॥ ७४ ॥

अथेति । अथानन्तरम् । छिद्यत इति छेदः कर्मणि घञ् । शिर एव छेद इति विग्रहः । रामशिरश्छेदस्य विद्युज्जिह्वाख्यराक्षसमायानिर्मितस्य दर्शनेनोद्भ्रान्तचेतनां मतसंज्ञां सीतां त्रिजटा नाम काचित्सीतापक्षपातिनी राक्षसी मायाकल्पितं नत्वेतत्सत्यमिति शंसन्ती ब्रुवाणा । अपूर्वमानित्यम् इति नित्यं सुमायया । समजीवयत् ॥ ७४ ॥

कामं जीवति मे नाथ इति सा विजहौ शुचम् ।
प्राक्त्वा सत्यमस्यान्तं जीविताऽस्मीति लज्जिता ॥ ७५ ॥

काममिति । सा सीता मे नाथो जीवतीति हेतोः शुचं शोकं कामं विजहौ तत्याज । किन्तु प्राक्पूर्वमस्य नाथस्यान्तं नाशं सत्यं यथार्थं मत्वा जीविता जीवित्वास्मीति हेतोर्लज्जिता लज्जावती । क रिपः । दुःखादपि दुःसहो लज्जाभर इति भावः ॥ ७५ ॥

गरुडापातविश्लिष्टमेघनादास्त्रबन्धनः ।
दाशरथ्योः क्षणक्लेशः स्वप्नवृत्त इवाभवत् ॥ ७६ ॥

गरुडेति । गरुडस्यापातेनागमनेन विश्लिष्टं मेघनादस्येन्द्रजितोऽस्त्रेण नागपाशेन बन्धनं ययोस्तयोस्तथोक्तयोः । क्षणक्लेशो दाशरथ्यो रामलक्ष्मणयोः स्वप्नवृत्तः स्वप्नावस्थायां भूत इवाभवत् ॥ ७६ ॥

ततो बिभेद पौलस्त्यः शक्त्या वक्षसि लक्ष्मणम् ।
रामस्त्वनाहतोऽप्यासीद्विदीर्णहृदयः शुचा ॥ ७७ ॥

तत इति । ततः पौलस्त्यो रावणः शक्त्या कासूनामकेनायुधेन । कासूसामर्थ्ययोः शक्तिः इत्यमरः । लक्ष्मणं वक्षसि बिभेद विदारयामास । रामस्त्वनाहतोऽप्यप्रहृतोऽपि शुचा शोकेन विदीर्णहृदय आसीत् ॥ ७७ ॥

स मारुतिसमानीतमहौषधिहतव्यथः ।
लङ्कास्त्रीणां पुनश्चक्रे विलापाचार्यकं शरैः ॥ ७८ ॥

स इति । स लक्ष्मणो मारुतिना मरुत्सुतेन हनुमता समानीतया महौषध्या सञ्जीविन्या हतव्यथः सन् पुनः शरैर्लङ्कास्त्रीणां विलापे परिदेवने । विलापः परिदेवनम् इत्यमरः । आचार्यकमाचार्यकर्म । योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ् इति वुञ् । चक्रे । पुनरपि राक्षसाञ्जघानेति व्यज्यते ॥ ७८ ॥

स नादं मेघनादस्य धनुश्चेन्द्रायुधप्रभम् ।
मेघस्येव शरत्कालो न किंचित्पर्यशेषयत् ॥ ७९ ॥

स इति । स लक्ष्मणः । शरत्काले मेघस्येव । मेघनादस्येन्द्रजितो नादं सिंहनादम् । अन्यत्र गर्जितं च इन्द्रायुधप्रभं शक्रधनुःप्रभं धनुश्च किंचिदल्पमपि न पर्यशेषयदवशेषितवान् । तमवधीदित्यर्थः ॥ ७९ ॥

कुम्भकर्णः कपीन्द्रेण तुल्यावस्थः स्वसुः कृतः ।
रुरोध रामं शृङ्गीव टङ्कच्छिन्नमनःशिलः ॥ ८० ॥

कुम्भकर्ण इति । कपीन्द्रेण सुग्रीवेण स्वसुः शूर्पणखायास्तुल्यावस्थो नासाकर्णच्छेदेन समानदशः कृतः कुम्भकर्णः टङ्केन शिलाभेदकसाधनेन छिन्ना मनःशिला यस्य स तथोक्तः । टङ्कः पाषाणदारणः इति । धातुर्मनःशिलाद्याद्रेः इत्यमरः । शृङ्गी शिखरीव । रामं रुरोध ॥ ८० ॥

अकाले बोधितो भ्रात्रा प्रियस्वप्नो वृथा भवान् ।
रामेषुभिरितीवासौ दीर्घनिद्रां प्रवेशितः ॥ ८१ ॥

अकाल इति । प्रियस्वप्न इति निद्राप्रियो भवान् भ्रात्रा रावणेनाकाले बोधित इतीवासौ कुम्भकर्णो रामेषुभी रामबाणैर्दीर्घनिद्रां मरणं प्रवेशितो गमितः । यथा कश्चिन्निद्रालुरकाले प्रबोधितस्य ततोऽपि भूयिष्ठमुपपादते तद्वदिति भावः ॥ ८१ ॥

इतराण्यपि रक्षांसि पेतुर्वानरकोटिषु ।
रक्षांसि समरस्थानि तच्छोणितनदीष्विव ॥ ८२ ॥

इतराणीति । इतराण्यपि रक्षांस्यपि वानरकोटिषु । समरस्थानि रक्षांसि तेषां शोणितनदीषु रक्षःप्रवाहेष्विव पेतुः । निपत्य मृतानीत्यर्थः ॥ ८२ ॥

निर्ययावथ पौलस्त्यः पुनर्युद्धाय मन्दिरात् ।
अरावणमरामं वा जगदद्येति निश्चितः ॥ ८३ ॥

निर्ययाविति । अथ पौलस्त्यो रावणः । अद्य जगदरावणं रावणशून्यम् अरामं रामशून्यं वा भवेदिति निश्चितो निश्चितवान् । कर्तरि क्तः । विजयमरणयो-रन्यतरनिश्चयवान्पुनर्युद्धाय मन्दिराद्विनिर्गतो निर्ययाम ॥ ८३ ॥

रामं पदातिमालोक्य लङ्केशं च वरूथिनम् ।
हरियुग्यं रथं तस्मै प्रजिघाय पुरन्दरः ॥ ८४ ॥

राममिति । पादाभ्यामततीति पदातिः तं पादचारिणं रामम् । वरूथो रथ-गुप्तिः । 'रथगुप्तिर्वरूथो ना' इत्यमरः । अत्र वरूथेन रथो लक्ष्यते । वरूथिनं रथिनं लङ्केशं चालोक्य पुरन्दर इन्द्रः । युगं वहन्तीति युग्या अश्वाः । 'तद्वहति रथ-युगप्रासङ्गम्' इति यत्प्रत्ययः । हरियुग्यं कपिलवर्णाश्वम् । 'शुकाहिकपिभेकेषु हरिर्ना कपिले त्रिषु' इत्यमरः । रथं तस्मै रामाय प्रजिघाय प्रहितवान् ॥ ८४ ॥

तमाप्लुतध्वजपटं व्योमगङ्गोर्मिवायुभिः ।
देवसूतभुजालम्बी जैत्रमध्यास्त राघवः ॥ ८५ ॥

तमिति । व्योमगङ्गोर्मिवायुभिराप्लुतध्वजपटम् । मार्गवशादिति भावः । जेतैव जैत्रो जयनशीलः तं जैत्रम् । जेतृशब्दात्तस्मात् "प्रज्ञादिभ्यश्च" इति स्वार्थेऽण्प्रत्ययः । तं रथं देवसूतभुजालम्बी मातलिहस्तावलम्बः सन्नध्यास्त अधि-ष्ठितवान् । आरूढवान् ॥ ८५ ॥

मातलिस्तस्य माहेन्द्रमामुमोच तनुच्छदम् ।
यत्रोत्पलदलक्लैब्यमस्त्राण्यापुः सुरद्विषाम् ॥ ८६ ॥

मातलिरिति । मातलिरिन्द्रसारथिर्माहेन्द्रम् । तनुश्छाद्यतेऽनेनेति तनुच्छदो वर्म । "पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण" इति घः । तं तस्य रामस्यामुमोचाबन्धयामास । यत्र तनुच्छदे सुरद्विषामस्त्राण्युत्पलदलानां क्लैब्यं मृदुत्वं निर्वीर्यत्वं तदापुः ॥ ८६ ॥

अन्योन्यदर्शनप्राप्तविक्रमावसरं चिरात् ।
रामरावणयोर्युद्धं चरितार्थमिवाभवत् ॥ ८७ ॥

अन्योन्येति । चिरादन्योन्यदर्शनेन प्राप्तविक्रमावसरं रामरावणयोर्युद्धमायोधनं चरितार्थं सफलमभवदिव । प्राक्पराक्रमावसरदौर्लभ्यादविफलमासीत् तत्समारब्धं फलमधुनाऽभूदित्यर्थः ॥ ८७ ॥

भुजमूर्धोरुबाहुल्यादेकोऽपि धनदानुजः ।
ददृशे ह्ययथापूर्वो मातृवंश इव स्थितः ॥ ८८ ॥

भुजेति । यथाभूतं पूर्वं यथापूर्वम् । सुप्सुपेति समासः । यथापूर्वो न भवतीत्ययथापूर्वः । विकृतस्वरूपः परिवारवानिव इत्यर्थः । अत एवैकोऽपि धनदानुजो रावणः । भुजाश्च मूर्धानश्चोरवः पादाश्च भुजमूर्धोरु । प्राणितूर्याङ्गत्वाद्द्वन्द्वैकवद्भावः । तस्य बाहुल्याद्बहुत्वहेतोः । तद्बहुत्वे वाल्मीकिः— दशास्यो विंशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः' इति । मातृवंशे मातृसम्बन्धिनि वर्गे स्थित इव ददृशे हि । वंशो वर्गे कुले वर्णे इति विश्वः । अत्र रावणमातृ राक्षसीत्वाद्राक्षसवर्गो राक्षसा इति गम्यते । अतश्चैकोऽप्यनेकाकारः परिवृत इवालक्ष्यतेत्यर्थः ॥ ८८ ॥

जेतारं लोकपालानां स्वमुखैरर्चितेश्वरम् ।
रामस्तुलितकैलासमरातिं बह्वमन्यत ॥ ८९ ॥

जेतारमिति । लोकपालानामिन्द्रादीनां जेतारम् । "कर्तृकर्मणोः कृति" इति कर्मणि षष्ठी । स्वमुखैः स्वशिरोभिरर्चितेश्वरं तुलितकैलासमुद्धृतकैलासमरातिं तमेवं धैर्यशौर्यादिमन्तं महावीर्यमरातिं शत्रुं रामो गुणग्राहित्वाज्जेतव्योत्कर्षस्य जेतुः स्वोत्कर्षहेतुत्वाच्च बह्वमन्यत । साधु मदुचितप्रतिभटोऽयं पराक्रमी रिपुरिति बहुमानमकरोदित्यर्थः । बहुवीर्यविजयिनः उत्कर्षार्थत्वम् ॥ ८९ ॥

तस्य स्फुरति पौलस्त्यः सीतासंगमशंसिनि ।
निचखानाधिकक्रोधः शरं सव्येतरे भुजे ॥ ९० ॥

तस्येति । अभिक्रोधः पौलस्त्यः स्फुरति स्पन्दमानेऽत एव सीतासङ्गमशंसिनि सीतायाः सङ्गमं शंसतीति तस्मिन् तस्य रामस्य सव्ये इतरे सव्यादितरस्मिन् दक्षिणे । 'न बहुव्रीहौ' इतीतरशब्दस्य सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधः । भुजे शरं निचखान निखातवान् ॥ ९० ॥

रावणस्यापि रामास्तो भित्त्वा हृदयमाशुगः ।
विवेश भुवमाख्यातुमुरगेभ्य इव प्रियम् ॥ ९१ ॥

रावणस्येति । रामेणास्तः क्षिप्त आशुगो बाणः । विभक्तोऽस्त्यर्थं पुमानुरगः । विभवाभ्यादुपसर्गेऽर्थेऽण्प्रत्यये सति । 'विभवसो विभवमरगमौ' इति रूप भावेन । तस्य रावणस्यापि हृदयं वक्षो भित्त्वा विदार्य । उरगेभ्यः पातालवासिभ्यः प्रियमाख्यातुमिव भुवं विवेश ॥ ९१ ॥

वचसैव तयोर्वाक्यमस्त्रमस्त्रेण निघ्नतोः ।
अन्योन्यजयसंरम्भो ववृधे वादिनोरिव ॥ ९२ ॥

वचसैवेति । वाक्यं वचसैवास्त्रमस्त्रेण निघ्नतोः प्रतिकुर्वतोस्तयो रामरावणयोः । वादिनोः कथकयोरिव । अन्योन्यविषये जयसंरम्भो ववृधे ॥ ९२ ॥

विक्रमव्यतिहारेण सामान्याऽभूद्द्वयोरपि ।
जयश्रीरन्तरा वेदिर्मत्तवारणयोरिव ॥ ९३ ॥

विक्रमेति । जयश्रीर्विक्रमस्य व्यतिहारेण पर्यायक्रमेण द्वयोर्वीरयोरपि । अन्तरा मध्ये । अव्ययमेतत् । वेदिर्वेदाकारा भित्तिर्मत्तवारणयोरिव । सामान्या साधारण्यभूत् पक्षान्तरानियतेत्यर्थः । अत्र मत्तवारणयोरित्यत्र द्वयोरित्यत्र च "अन्तरान्तरेण युक्ते" इति द्वितीया न भवति । अन्तराशब्दस्योभयपदान्वयात्सम्बन्धात् । मध्ये कामपि भित्तिं कृत्वा गजौ योधयन्तीति प्रसिद्धिः ॥ ९३ ॥

कृतप्रतिकृतप्रीतैस्तयोर्मुक्तां सुरासुरैः ।
परस्परशरव्राताः पुष्पवृष्टिं न सेहिरे ॥ ९४ ॥

कृतेति । स्वयमन्योन्यं कृतं प्रतिकृतं परकृतप्रतीकारस्ताभ्यां प्रीतैः सुरासुरैर्देवदानवैस्तयो रामरावणयोर्मुक्तां पुष्पवृष्टिम् । इयमिति शेषः । परस्परं शरव्राता न सेहिरे । पाक्षिकानां कि तस्येति बन्धनस्य एकतरेतरबाणाधिक्षिप्ततेतरपुष्पवृष्टिमवारयन्नित्यर्थः ॥ ९४ ॥

अयःशङ्कुचितां रक्षः शतघ्नीमथ शत्रवे ।
हृतां वैवस्वतस्येव कूटशाल्मलिमक्षिपत् ॥ ९५ ॥

अथ इति । अथ रक्षो रावणोऽयसो लोहस्य शङ्कुभिः कीलैश्चितां व्याप्तां शतघ्नीं लोहकण्टकसंचितयष्टिविशेषाम् । 'शतघ्नी तु चतुर्हस्ता लोहकण्टकसंचिता । यष्टिः' इति केशवः । हृतां विजयसम्पन्नाम् । वैवस्वतस्यान्तकस्य कूटशाल्मलिमिव । शत्रवे रामायाक्षिपत्क्षिप्तवान् । कूटशाल्मलिरिव । कूटशाल्मलिरिति प्रसिद्धत्वाद् वैवस्वतपदस्य गौणी संज्ञा । कूटशाल्मलिर्नाम नीचमूलप्रकृतिः कण्टकी वृक्षविशेषः । 'रोचनः कूटशाल्मलिः' इत्यमरः । तस्य हस्ते च गदास्था अयःशङ्कुचितत्वात्तदुपम्येयम् ॥९५॥

राघवो रथमप्राप्तां तामाशां च सुरद्विषाम् ।
अर्धचन्द्रमुखैर्बाणैश्चिच्छेद कदलीसुखम् ॥ ९६ ॥

राघव इति । राघवो रथमप्राप्तां तां शतघ्नीं सुरद्विषां रक्षसामाशां विजयतृष्णां च । 'आशा तृष्णादिशोः प्रोक्ता' इति विश्वः । अर्धचन्द्र इव मुखं येषां तैर्बाणैः कदलीवत्सुखं यथा तथा चिच्छेद । अथवा कदल्यामिव सुखमक्लेशो यस्मिन्कर्मणि तदिति विग्रहः ॥ ९६ ॥

अमोघं सन्दधे चास्मै धनुष्येकधनुर्धरः ।
ब्राह्ममस्त्रं प्रियाशोकशल्यनिष्कर्षणौषधम् ॥ ९७ ॥

अमोघमिति । एकः प्रधानो धनुर्धरो रामः प्रियायाः शोक एव शल्यं तस्य निष्कर्षणमुद्धारकं यदौषधं तदमोघं सफलं ब्राह्मं ब्रह्मदैवत्यमस्त्रमभिमन्त्रितं बाणमस्मै रावणाय च तद्वधार्थमित्यर्थः । धनुषि सन्दधे ॥ ९७ ॥

तद्व्योम्नि शतधा भिन्नं ददृशे दीप्तिमन्मुखम् ।
वपुर्महोरगस्येव करालफणमण्डलम् ॥ ९८ ॥

तदिति । व्योम्नि शतधा भिन्नं प्रसृतं दीप्तिमन्ति मुखानि यस्य तद्ब्राह्मास्त्रम् । करालं भीषणं तुङ्गं वा फणमण्डलं यस्य तत्तथोक्तम् । 'करालो दन्तुरे तुङ्गे करालो भीषणेऽपि च' इति विश्वः । महोरगस्य शेषस्य वपुरिव । ददृशे दृष्टम् ॥९८॥

तेन मन्त्रप्रयुक्तेन निमेषार्धादपातयत् ।
स रावणशिरःपङ्क्तिमज्ञातव्रणवेदनाम् ॥ ९९ ॥

तेनेति । स रामो मन्त्रप्रयुक्तेन तेनास्त्रेणाज्ञातव्रणवेदनामतिशैघ्र्यादननुभूतव्रणपीडां रावणशिरःपङ्क्तिं निमेषार्धादपातयत्पातयामास ॥ ९९ ॥

बालार्कप्रतिमेवाप्सु वीचिभिन्ना पतिष्यतः ।
रराज रक्षःकायस्य कण्ठच्छेदपरम्परा ॥ १०० ॥

बालार्केति । पतिष्यत आसन्नपातस्य रक्षःकायस्य रावणकलेबरस्य छिद्यन्त इति छेद्याः कण्ठाः । कण्ठानां छेदास्तेषां परम्परा पङ्क्तिः । वीचिभिर्भिन्ना नाना कृताऽप्सु बालार्कस्य प्रतिमा प्रतिबिम्बमिव रराज । अर्कस्य बालविशेषणमारक्त्य सिद्ध्यर्थमिति भावः ॥ १ ॥

मरुतां पश्यतां तस्य शिरांसि पतितान्यपि ।
मनो नातिविशश्वास पुनः सन्धानशङ्किनाम् ॥ १०१ ॥

मरुतामिति । पतितानि तस्य रावणस्य शिरांसि पश्यतामपि पुनः सन्धानशङ्किनाम् । पूर्व तथादर्शनादिति भावः । मरुताममराणाम् । 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमरः । मनो चित्तं नातिविशश्वासातिविश्वासं न प्राप ॥ १ १ ॥

अथ मदगुरुपक्षैर्लोकपालद्विपानामनुगतमलिवृन्दैर्गण्डभित्तीर्विहाय ।
उपनतमणिबन्धे मूर्ध्नि पौलस्त्यशत्रोः सुरभि सुरविमुक्तं पुष्पवर्षं पपात॥१०२

अथेति । अथ मदेन गजमदस्यासारेणातिभरेण गुरुपक्षैर्भारायमाणपक्षैरलि-वृन्दैर्लोकपालद्विपानामैरावतादीनां गण्डवर्तिनीः गण्डभित्तीर्विहायानुगतमनुपतमनु-ह्रतं सुरभि सुगन्धि । 'सुरभिर्घ्राणतर्पणे सर्वे चाम्पेयजातिफलयोः । चम्पके क्षीरमेध्यां शल्लकीमातृभेदयोः ॥ सुगन्धौ च मनोज्ञे च वाच्यवत्सुरभिः स्मृतम्' । इति विश्वः । सुरविमुक्तं पुष्पवर्षमुपनतः प्राप्तो मणिबन्धो राज्याभिषेकसमये माला यस्य तस्मिन्पौलस्त्यशत्रौ रामस्य मूर्ध्नि शिरसि पपात । इदमेव राज्याभिषेकसूचकमिति भावः । मालिनीवृत्तमेतत् ॥ १ २ ॥

यन्ता हरेः सपदि संहृतकार्मुकज्य-
मापृच्छ्य राघवमनुष्ठितदेवकार्यम् ।
नामाङ्करावणशराङ्कितकेतुयष्टि-
मूर्ध्वं रथं हरिसहस्रयुजं निनाय ॥ १०३ ॥

यन्तेति । हरेरिन्द्रस्य यन्ता मातलिः सपदि संहृतकार्मुकज्यमनुष्ठितं देवकार्यं रावणवधरूपं येन तं राघवमापृच्छ्य साधु यामीत्यामन्त्र्य । नामाङ्कैर्नामाक्षरचिह्नै रावणशरैरङ्किता चिह्निता केतुयष्टिर्ध्वजदण्डो यस्य तम् । हरीणां वाजिनां सहस्रेण

पुंस्यपि इति हरिचन्दनमुक्तम् । समानिबिम्बसम्भ्रार्थमिमुधिराम्बुजाभिमु । सुम-
नसिपुष्पेषु हरिणा चपिति मिथुनस्सुमनसास्यमर । रथमूष्प नितान्त मालिनीवृत्तम् ॥ १०३ ॥

रघुपतिरपि जातवेदोविशुद्धां प्रगृह्य प्रियां
प्रियसुहृदि विभीषणे संगमय्य श्रियं वैरिणः ।
रविसुतसहितेन तेनानुयातः ससौमित्रिणा
भुजविजितविमानरत्नाधिरूढः प्रतस्थे पुरीम् ॥१०४॥

रघुपतिरिति । रघुपतिरपि जातवेदसाग्निना विशुद्धां जातशुद्धिं प्रियां सीतां प्रगृह्य स्वीकृत्य । प्रियसुहृदि विभीषणे वैरिणो रावणस्य श्रियं राज्यलक्ष्मीं संगमय्य संगतां कृत्वा । गमेर्ण्यन्तात्क्त्वो ल्यबादेशः । 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वः । "ल्यपि लघुपूर्वात्" इति णेरयादेशः । रविसुतसहितेन सुग्रीवयुक्तेन ससौमित्रिणा सलक्ष्मणेन तेन विभीषणेनानुयातोऽनुगतः सन् । विमानं रत्नमिव विमानरत्नमित्युपमितसमासः । भुजविजितं यद्विमानरत्नं पुष्पकं तदारूढः सन् । पुरीमयोध्यां प्रतस्थे । "समवप्रविभ्यः स्थः" इत्यात्मनेपदम् । अत्र प्रस्थानक्रियाया अकर्मकत्वेऽपि तदङ्गभूतदेशान्तरप्राप्तिक्रियापेक्षया सकर्मकत्वम् । अस्ति च धातूनां क्रियान्तरोपसर्जनकस्वार्थाभिधायकत्वम् । यथा 'कुसूलात्पचति' इत्यादावादानक्रियागर्भः पाको विधीयत इति ॥ १०४ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया संजीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये रावणवधो नाम द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशः सर्गः

प्रत्यक्षसम्यादरणाय सिम्भोयषमरं वर्ण्यं मरर्मं रिपूणाम् ।
पुण्यप्रणामं भुवनाभिरामं रामं विरामं विपदामुपासे ॥

अथात्मनः शब्दगुणं गुणज्ञः पदं विमानेन विगाहमानः ।
रत्नाकरं वीक्ष्य मिथः स जायां रामाभिधानो हरिरित्युवाच ॥१॥

अथेति । अथ प्रस्थानानन्तरम् । आत्मनस्तदीयं शः । शब्दगुणकमित्यर्थः ।
इत्यनेन कथ्यते । गुणानां ज्ञो गुणज्ञः । रत्नाकरादिवर्ण्यैः सर्वगुणाभिज्ञ इत्यर्थः ।

स रामाभिधानो हरिरित्यन्वयः । गुणो यस्य तत्स्वरूपगुणमात्मनः स्वस्य पदं विष्णुपदम् आकाशमित्यर्थः । 'वियद्विष्णुपदम्' इत्यमरः । "शब्दगुणकमाकाशम्" इति तार्किकाः । विमानेन पुष्पकेण विगाहमानः सन् । रत्नाकरं समुद्रं वीक्ष्य मिथो रहसि । 'मिथोऽन्योन्यं रहस्यपि' इत्यमरः । जायां पत्नीं सीतामिति वक्ष्यमाणप्रकारेणोवाच । रामस्य हरिरित्यभिधानं निरङ्कुशमहिमद्योतनार्थम् । मिथोग्रहणं गोष्ठीविश्रम्भसूचनार्थम् ॥ १ ॥

वैदेहि पश्यामलयाद्विभक्तं मत्सेतुना फेनिलमम्बुराशिम् ।
छायापथेनेव शरत्प्रसन्नमाकाशमाविष्कृतचारुतारम् ॥ २ ॥

वैदेहीति । हे वैदेहि सीते ! आ मलयात् मलयपर्यन्तम् । 'पञ्चम्यपाङ्परिभिः' इति पञ्चमी । पदद्वयं चैतत् । मत्सेतुना विभक्तं द्विधाकृतम् मत्कृतसेतुनेत्यर्थः । दर्पौत्कर्ष्याच्च मद्ग्रहणम् । फेनिलं फेनवन्तम् । 'फेनादिलच्च' इती इलच्प्रत्ययः । द्विप्रकारो भागमिति भावः । अम्बुराशिम् । छायापथेन विभक्तं शरत्प्रसन्नमाविष्कृतचारुतारमाकाशमिव । पश्य मम महान्तं प्रयाससंदर्भं इति तात्पर्यम् । छायापथो नाम ज्योतिश्चक्रमध्यवर्ती कश्चित्तिर्यगवस्थितोऽवकाशः ॥ २ ॥

गुरोर्यियक्षोः कपिलेन मेध्ये रसातलं संक्रमिते तुरङ्गे ।
तदर्थमुर्वीमवदारयद्भिः पूर्वैः किलायं परिवर्धितो नः ॥ ३ ॥

गुरोरिति । यियक्षोर्यष्टुमिच्छोः । यजेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । गुरोः—सगरस्य मेध्येऽश्वमेधार्हे तुरगे हये कपिलेन मुनिना रसातलं पातालं संक्रमिते सति । तदर्थमुर्वीमवदारयद्भिः खनद्भिर्नोऽस्माकं पूर्वैर्वृद्धैः सगरसुतैरयं समुद्रः परिवर्धितः किल । किलेत्यैतिह्ये । अतो नः पूज्य इति भावः । यद्यपि तुरङ्गहारी शतक्रतुस्तथापि तस्य कपिलसमीपे दर्शनात्तथेति तेषां भ्रान्तिः तन्मतेनैव कपिलेन कपिलेनेति निर्दिष्टम् ॥ ३ ॥

गर्भं दधत्यर्कमरीचयोऽस्माद्विवृद्धिमत्राश्नुवते वसूनि ।
अबिन्धनं वह्निमसौ बिभर्ति प्रह्लादनं ज्योतिरजन्यनेन ॥ ४ ॥

गर्भमिति । अर्कमरीचयोऽस्मात्समुद्रात् । अपादानात् । गर्भमम्मयं दधति धारयन्तीत्यर्थः । अयमर्थो रघुसर्गे— 'नाभिर्गर्भं' इत्यत्र स्पष्टीकृतः । अतः लोकोपकारीति भावः । अत्रास्मिन् वसूनि मणीनि । 'धने रत्ने वसु स्मृतम्' इति विश्वः । विवृद्धिमश्नुवते प्राप्नुवन्ति सम्पद्यन्त इत्यर्थः । असावाप इन्धनं दार्वं यस्य

तत्राह्ल‍ादं बहिर्बिभर्ति । अपघ्नोऽप्याश्रितं न त्यजतीति भावः । अनेन प्रह्लादन माह्लादकं ज्योतिश्चन्द्रोऽस्तीति चचितम् । अनेर्म्लात्कर्मणि ल्युट् । सौम्य इति भावः ॥ ४ ॥

तां तामवस्थां प्रतिपद्यमानं स्थितं दश व्याप्य दिशो महिम्ना ।
विष्णोरिवास्यानवधारणीयमीदृक्तया रूपमियत्तया वा ॥ ५ ॥

तामिति । तां तामवस्थाम् । "नित्यवीप्सयोः" इति वीप्सायां द्विरुक्तिः । अथ स्वामशोमायवस्थाम् । विष्णुपक्षे-सत्त्वाद्यवस्थाम् । प्रतिपद्यमानं भजमानं महिम्ना दश दिशो व्याप्य स्थितं विष्णोरिवास्य रत्नाकरस्य रूपं स्वरूपमुक्तरीत्या बहुप्रकारत्वादुपायपरमाणवैरकमैवं तया वा प्रकारत परिमाणमयानवधारणीयं दुर्निरूपम् ॥ ५ ॥

नाभिप्ररूढाम्बुरुहासनेन संस्तूयमानः प्रथमेन धात्रा ।
अमुं युगान्तोचितयोगनिद्रः संहृत्य लोकान्पुरुषोऽधिशेते ॥ ६ ॥

नाभीति । युगान्ते कल्पान्ते उचिता परिचिता योगाः अपरमनिद्रेव निद्रेव यस्य स पुरुषो विष्णुर्लोकान् भूर्भुवादीन्संहृत्य । नाभ्यां प्ररूढं यदम्बुरुहं पद्मं तदासनेन तदधिष्ठानमधरेव प्रथमेन धात्रा ब्रह्मादीनामपि प्रभुः पितामहेन संस्तूयमानः सन् । अमुमधिशेते अमुष्मिन्शेते इत्यर्थः । अस्यामन्तेऽप्यस्तीति भावः ॥ ६ ॥

पक्षच्छिदा गोत्रभिदात्तगन्धाः शरण्यमेनं शतशो महीध्राः ।
नृपा इवोपप्लविनः परेभ्यो धर्मोत्तरं मध्यममाश्रयन्ते ॥ ७ ॥

पक्षच्छिदेति । पक्षच्छिदा गोत्रभिदेन्द्रेण । उभयत्र "सत्सूद्विष -इत्या दिना क्विप् । आत्तगन्धा हृतगर्वाः अभिभूता इत्यर्थः । 'गन्धो गन्धक आमोदे लेशे सम्बन्धगर्वयोः' इति विश्वः । 'आत्तगन्धोऽभिभूतः स्यात्' इत्यमरः । महीं धारयन्तीति महीध्राः पर्वताः । मूलविभुजादित्वात्कप्रत्ययः । शतं शतं शतशः शरण्यं रक्षणसमर्थमेनं समुद्रम् । परेभ्यः शत्रुभ्य उपप्लविनो भयवन्तो नृपा धर्मोत्तरं धर्मप्रधानं मध्यमं मध्यमभूपालमिव । आश्रयन्ते । अरेश विजिगीषोश्च मध्यमो भूम्यनन्तरः इति कामन्दकः । आर्तबन्धुरिति भावः ॥ ७ ॥

रसातलादादिभवेन पुंसा भुवः प्रयुक्तोद्वहनक्रियायाः ।
अस्याच्छमम्भः प्रलयप्रवृद्धं मुहूर्तवक्त्राभरणं बभूव ॥ ८ ॥

रसातलादिति । आदिभवेन पुंसाऽऽदिवराहेण रसातलात्प्रयुक्तोद्वहनक्रियायाः उद्धरणक्रियायाः । विवाहक्रिया च व्यज्यते । भुवो भूदेवतायाः अस्य

प्रावमस्याम्भेरम्भमम्भो मुहूर्तं वक्त्राभरणं लज्जारक्षणार्थं मुखावगुण्ठनं बभूव । तदुक्तम्— उद्धृतासि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना" इति ॥ ८ ॥

मुखार्पणेषु प्रकृतिप्रगल्भाः स्वयं तरङ्गाधरदानदक्षः ।
अनन्यसामान्यकलत्रवृत्तिः पिबत्यसौ पाययते च सिन्धूः ॥ ९ ॥

मुखेति । अन्यैः पुंभिः सामान्या साधारणी न भवतीत्यनन्यसामान्या कलत्रेषु वृत्तिर्व्यवहारो यस्य स तथोक्तः । इममेवार्थं प्रतिपादयति—तरङ्गा एवाधरास्तेषां दाने समर्पणे दक्षश्चतुरोऽसौ समुद्रः मुखार्पणेषु प्रकृत्या स्वभावादेव शिक्षां विना प्रगल्भा धृष्टाः सिन्धूर्नदीः । 'सिन्धुः समुद्रे नद्यां च' इति विश्वः । स्वयं पिबति पाययते च । तरङ्गाधरमिति शेषः । न पादम्याङ्यमा इत्यादिना पिबतेर्ण्यन्तात्परस्मैपदनिषेधः । गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थ " इत्यणिकर्तुः सिन्धूनां कर्मत्वम् । इदम् स्त्रीपुंसयोः परस्परमधरपानमनन्यसाधारणमिति भावः ॥ ९ ॥

ससत्त्वमादाय नदीमुखाम्भः सम्मीलयन्तो विवृताननत्वात् ।
अमी शिरोभिस्तिमयः सरन्ध्रैरूर्ध्वं वितन्वन्ति जलप्रवाहान् ॥ १० ॥

ससत्त्वमिति । अमी तिमयो मत्स्यविशेषाः । तदुक्तम्—"अस्ति मत्स्यस्तिमिर्नाम शतयोजनमायतः" इति विवृताननत्वाद्व्यात्तमुखत्वाद्धेतोः आननं वि वृत्येत्यर्थः । ससत्त्वं मत्स्यादिप्राणिसहितं नदीमुखाम्भ आदाय सम्मीलयन्तः पिधानं कुर्वन्तः सन्तः सरन्ध्रैः शिरोभिर्जलप्रवाहानूर्ध्वं वितन्वन्ति । जलयन्त्रवी वासमाधिर्व्यज्यते ॥ १० ॥

मातङ्गनक्रैः सहसोत्पतद्भिर्भिन्नान्द्विधा पश्य समुद्रफेनान् ।
कपोलसंसर्पितया य एषां व्रजन्ति कर्णक्षणचामरत्वम् ॥ ११ ॥

मातङ्गेति । सहसोत्पतद्भिर्मातङ्गनक्रैर्गजाकारैर्ग्राहैर्द्विधा भिन्नान्समुद्रफेनान्पश्य । ये फेना एषां जलमातङ्गनक्राणां कपोलेषु संसर्पितया संसर्पणेन हेतुना कर्णेषु क्षणं चामरत्वं व्रजन्ति ॥ ११ ॥

वेलानिलाय प्रसृता भुजङ्गा महोर्मिविस्फूर्जथुनिर्विशेषाः ।
सूर्यांशुसम्पर्कसमृद्धरागैर्व्यज्यन्त एते मणिभिः फणस्थैः ॥ १२ ॥

वेलेति । वेलानिलाय । वेलानिलं पातुमित्यर्थः । "क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः" इत्यनेन चतुर्थी । प्रसृता निर्गता महोर्मीणां विस्फूर्जथुरिव । 'दृशि

तायुष् इत्यप्रत्ययः । तस्य विविधा द्रुमभेदा एते द्रुमाः सर्वोऽपुष्परेव समुद्राये भात्यन्तिमि फणस्थैर्मणिभिर्व्यज्यन्त इत्युच्यते ॥ १२ ॥

तवाधरस्पर्धिषु विद्रुमेषु पर्यस्तमेतत्सहसोर्मिवेगात् ।
ऊर्ध्वाङ्कुरप्रोतमुखं कथंचित्क्लेशादपक्रामति शङ्खयूथम् ॥ १३ ॥

तवेति । तवाधरस्पर्धिषु अधरसादृश्यैःस्पर्धः । विद्रुमेषु प्रवालेषु सहसोर्मिवेगात्पर्यस्तं प्रक्षिप्तमूर्ध्वाङ्कुरैर्विद्रुमप्ररोहैः प्रोतमुखं स्यूतवक्त्रमेतच्छङ्खानां यूथं कथंचित्क्लेशादपक्रामति विश्लिष्यापसरतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

प्रवृत्तमात्रेण पयांसि पातुमावर्तवेगाद्भ्रमता घनेन ।
आभाति भूयिष्ठमयं समुद्रः प्रमथ्यमानो गिरिणेव भूयः ॥ १४ ॥

प्रवृत्तेति । पयांसि पातुं प्रवृत्त एव प्रवृत्तमात्रो न तु पीतवांस्तेनावर्तवेगात् । स्यादावर्तोऽम्भसां भ्रम इत्यमरः । भ्रमता घनेन मेघेनायं समुद्रो भूयः पुनरपि गिरिणा मन्दरेण प्रमथ्यमान इव भूयिष्ठमत्यन्तमाभाति ॥ १४ ॥

दूरादयश्चक्रनिभस्य तन्वी तमालतालीवनराजिनीला ।
आभाति वेला लवणाम्बुराशेर्धारानिबद्धेव कलङ्करेखा ॥ १५ ॥

दूरादिति । अयश्चक्रनिभस्य लोहचक्रतुल्यस्य । लवणाम्बुराशेर्दूरात्तन्वी तनुप्रभागमात्रा तमालतालीवनराजिभिर्नीला वेला तीरभूमिर्धारानिबद्धा धारायां निबद्धा कलङ्करेखा मालिन्यरेखेवाभाति । मालिन्यरेखां तु कलङ्कमाहुः" इति सज्जनः ॥ १५ ॥

वेलानिलः केतकरेणुभिस्ते सम्भावयत्याननमायताक्षि ।
मामक्षमं मण्डनकालहानेर्वेत्तीव बिम्बाधरबद्धतृष्णम् ॥ १६ ॥

वेलेति । हे आयताक्षि वेला स्यात्तीरनीरयोः इति विश्वः । वेलानिलः [illegible] केतकरेणुभिस्त आननं सम्भावयति । बिम्बोपमितमधरं बिम्बाधरं तत्र [illegible] बद्धतृष्णं मां मण्डनेनालंकरणेन या कालहानिर्विलम्बस्तस्या अक्षमम् [illegible] । कालहानिमसहमानं वेत्तीव वेत्ति किम् । यो वेत्ति स [illegible] ॥ १६ ॥

एते वयं सैकतभिन्नशुक्तिपर्यस्तमुक्तापटलं पयोधेः ।
प्राप्ता मुहूर्तेन विमानवेगात्कूलं फलावर्जितपूगमालम् ॥ १७ ॥

एत इति । [illegible] सैकतेषु भिन्नाभिः स्फुटिताभिः शुक्तिभिः पर्यस्तानि [illegible] । पटलानि यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । फलैरावर्जिता आनमिता

पूयमानश्च यस्मिंस्तत्संयोगे सागरस्य कूलं तीरं विमानवेगात्पुनरपि विमानवेगाद्बहु-दूरेण प्राप्ताः ॥ १७ ॥

कुरुष्व तावत्करभोरु पश्चान्मार्गे मृगप्रेक्षिणि दृष्टिपातम् ।
एषा विदूरीभवतः समुद्रात्सकानना निष्पततीव भूमिः ॥ १८ ॥

कुरुष्वेति । मणिबन्धादाकनिष्ठं करस्य करभो बहिः इत्यमरः । करभ इवोरू यस्याः सा करभोरूः "ऊरूत्तरपदादौपम्ये" इत्यूङ् । तस्याः सम्बुद्धिः करभोरु । मृगवत्प्रेक्षत इति विग्रहः । हे मृगप्रेक्षिणि । तावत्पश्चान्मार्गे अनुषितान्यपि दृष्टिपातं कुरुष्व एषा सकानना भूमिर्विदूरीभवतः समुद्रान्निष्पततीव निर्गच्छतीव । विदूरत्वाच्छ्लिष्टेष्वनिष्पन्नविवेका ॥१८॥

क्वचित्पथा संचरते सुराणां क्वचिद्घनानां पततां क्वचिच्च ।
यथाविधो मे मनसोऽभिलाषः प्रवर्तते पश्य तथा विमानम् ॥१९॥

क्वचिदिति । हे देवि । विमानं पुष्पकं मे मनसोऽभिलाषो यथाविधस्तथा प्रवर्तते पश्य । क्वचित्सुराणां पथा मार्गेण संचरते । क्वचिद् घनानां क्वचित्पततां पक्षिणां च पथा संचरते । "समस्तृतीयायुक्तात्" इति संपूर्वाच्चरतेरात्मनेपदम् ॥ १९ ॥

असौ महेन्द्रद्विपदानगन्धिस्त्रिमार्गगावीचिविमर्दशीतः ।
आकाशवायुर्दिनयौवनोत्थानाचामति स्वेदलवान्मुखे ते ॥ २० ॥

असाविति । महेन्द्रद्विपदानगन्धिरैरावतमदगन्धिः त्रिभिर्मार्गैर्गच्छतीति त्रिमार्गगा गङ्गा "तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च" इत्यनेनोत्तरपदसमासः । तस्यास्तरङ्गमाला वीचीनां विमर्देन सम्पर्केण शीतोऽसावाकाशवायुर्दिनयौवनोत्थान्मध्याह्नसम्भवांस्ते मुखे स्वेदकणानाचामति हरति । अनेन सुरपथसंचारो दर्शितः ॥२०॥

करेण वातायनलम्बितेन स्पृष्टस्त्वया चण्डि कुतूहलिन्या ।
आमुञ्चतीवाभरणं द्वितीयमुद्भिन्नविद्युद्वलयो घनस्ते ॥ २१ ॥

करेणेति । हे चण्डि कोपने । "चण्डस्त्वत्यन्तकोपनः" इत्यमरः । कुतूहलिन्या विनोदार्थिन्या त्वया कर्त्र्या वातायने गवाक्षे लम्बितेनावलम्बितेन करेण स्पृष्ट उद्भिन्नविद्युद्वलयो घनस्ते द्वितीयमाभरणं वलयमामुञ्चतीव अर्पयतीव । चण्डीत्यनेन कोपनशीलत्वात्क्षिप्रं त्वां मुञ्चति मेघ इति गम्यते ॥ २१ ॥

अमी जनस्थानमपोढविघ्नं मत्वा समारब्धनवोटजानि ।
अध्यासते चीरभृतो यथास्वं चिरोज्झितान्याश्रममण्डलानि ॥२२॥

अमीति। अमी चीरभृतस्तापसा जनस्थानमपोढविघ्नमपास्तविघ्नं मत्वा प्रशस्ता समारब्धा नवा उटजाः पर्णशाला येषु तानि। 'पर्णशालोटजोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। चिरोज्झितानि रक्षोभयाच्चिरत्यक्तानि। आश्रममण्डलान्याश्रमविभागान्यथास्वं स्वमनतिक्रम्याध्यासतेऽधितिष्ठन्ति ॥ २२ ॥

सैषा स्थली यत्र विचिन्वता त्वां भ्रष्टं मया नूपुरमेकमुर्व्याम्।
अदृश्यत त्वच्चरणारविन्दविश्लेषदुःखादिव बद्धमौनम् ॥ २३ ॥

सैषेति। सा पूर्वानुभूता स्थल्येषा दृश्यत इत्यर्थः। यत्र स्थल्यां त्वां विचिन्वतान्विष्यता मया। त्वच्चरणारविन्देन यो विश्लेषो वियोगस्तेन यद् दुःखं तस्मादिव बद्धमौनं निःशब्दम् उर्व्यां भ्रष्टमेकं नूपुरं मञ्जीरः। 'मञ्जीरो नूपुरोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। अदृश्यत दृष्टम्। दैवगत्या ॥ २३ ॥

त्वं रक्षसा भीरु यतोऽपनीता तं मार्गमेताः कृपया लता मे।
अदर्शयन्वक्तुमशक्नुवत्यः शाखाभिरावर्जितपल्लवाभिः ॥ २४ ॥

त्वमिति। हे भीरु भयशीले! "ऊङुतः" इत्यूङ् ततो नदीत्वात्सम्बुद्धौ ह्रस्वः। त्वं रक्षसा रावणेन यतो येन मार्गेण। अपनीतासि। अपनीताऽपहृता तं मार्गं वक्तुमभिधातुमशक्नुवत्यः एता वीरुधो लता आवर्जिता नमिताः पल्लवाः पाणिस्थानीया याभिस्ताभिः शाखाभिः कृपया मेऽदर्शयन्। हस्तचेष्टया सूचयन्तीत्यर्थः। 'शाखा शाखान्तरे भुजे' इति विश्वः। लताऽऽदीनामपि ज्ञानमस्त्येव तदुक्तं मनुना— अन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः इति ॥ २४ ॥

मृग्यश्च दर्भाङ्कुरनिर्व्यपेक्षास्तवागतिज्ञं समबोधयन्माम्।
व्यापारयन्त्यो दिशि दक्षिणस्यामुत्पक्ष्मराजीनि विलोचनानि ॥ २५ ॥

मृग्य इति। दर्भाङ्कुरेषु भक्ष्येषु निर्व्यपेक्षा निःस्पृहा मृग्यो हरिण्यः उत्पक्ष्मराजीनि विलोचनानि दक्षिणस्यां दिशि व्यापारयन्त्यः प्रवर्तयन्त्यः तवागतिज्ञं त्वद्गतिमनभिज्ञं मां समबोधयन्। दक्षिणस्यां त्वामपनीतवानिति बोधयन्नित्यर्थः ॥ २५ ॥

एतद्गिरेर्माल्यवतः पुरस्तादाविर्भवत्यम्बरलेखि शृङ्गम्।
नवं पयो यत्र घनैर्मया च त्वद्विप्रयोगाश्रु समं विसृष्टम् ॥ २६ ॥

एतदिति। माल्यवतो नाम गिरेरम्बरलेखि अभ्रङ्कषं शृङ्गं शिखरमेतत्पुरस्तादग्रे आविर्भवति यत्र शृङ्गे घनैर्मेघैर्नवं पयो मया त्वद्विप्रयोगेण यदश्रु तच्च समं युगपद् विसृष्टं मुक्तम्। मेघदर्शनादुद्दीपनमश्रु निसृष्टमिति भावः ॥ २६ ॥

गन्धश्च धाराहतपल्वलानां कादम्बमर्धोद्गतकेसरं च ।
स्निग्धाश्च केकाः शिखिनां बभूवुर्यस्मिन्नसह्यानि विना त्वया मे २७

गन्ध इति । यस्मिन्पृष्ठे धाराभिर्वर्षधाराभिराहतानां पल्वलानां गन्धश्च अर्धोद्गतकेसरं कदम्बं नीपकुसुमं च स्निग्धाः मधुराः शिखिनां बर्हिणाम् 'शिखिनौ बर्हिबर्हिणौ' इत्यमरः । केकाश्च त्वया विना मेऽसह्यानि बभूवुः । 'नपुंसकमनपुंसकेन—' इति नपुंसकैकशेषः ॥ २७ ॥

पूर्वानुभूतं स्मरता च यत्र कम्पोत्तरं भीरु तवोपगूढम् ।
गुहाविसारीण्यतिवाहितानि मया कथंचिद्घनगर्जितानि ॥२८॥

पूर्वेति । किंच हे भीरु ! यत्र शृङ्गे पूर्वानुभूतं कम्पोत्तरं कम्पप्रधानं तवोपगूढमुपगूहनं मेघस्तनितश्रवणेन भीतत्वात्त्वया कृतमालिङ्गनमित्यर्थः । स्मरता मया गुहाविसारीण्यपि घनगर्जितानि कथंचिदतिवाहितानि स्मारकत्वेनोद्दीपकत्वात् कष्टेनैव यापितानीत्यर्थः ॥ २८ ॥

आसारसिक्तक्षितिबाष्पयोगान्मामक्षिणोद्यत्र विभिन्नकोशैः ।
विडम्ब्यमाना नवकन्दलैस्ते विवाहधूमारुणलोचनश्रीः ॥ २९ ॥

आसारेति । यत्र शृङ्गे विभिन्नकोशैर्विकसितकुड्मलैर्नवकन्दलैः कन्दलीकुसुमैरारुण्यवर्णैरासारेण धारासम्पातेन । 'धारासम्पात आसारः' इत्यमरः । सिक्तायाः क्षितेर्बाष्पस्य धूमवर्णस्य योगाद्धेतोर्विडम्ब्यमानाऽनुक्रियमाणा ते विवाहधूमेनारुणा लोचनश्रीः सादृश्यात्स्मर्यमाणेति शेषः । मामक्षिणोदपीडयत् ॥ २९ ॥

उपान्तवानीरवनोपगूढान्यालक्ष्यपारिप्लवसारसानि ।
दूरावतीर्णा पिबतीव खेदादमूनि पम्पासलिलानि दृष्टिः ॥ ३० ॥

उपान्तेति । उपान्तवानीरवनोपगूढानि पार्श्वस्थवञ्जुलवनच्छन्नान्यालक्ष्य ईषद्दृश्याः पारिप्लवाश्चञ्चलाः सारसा येषु तान्यमूनि पम्पासलिलानि पम्पासरोजलानि दूरावतीर्णा मे दृष्टिः खेद एव खेदात्पिबतीव न वितृष्णुर्भवतीत्यर्थः ॥ ३० ॥

अत्रावियुक्तानि रथाङ्गनाम्नामन्योन्यदत्तोत्पलकेसराणि ।
द्वन्द्वानि दूरान्तरवर्तिना ते मया प्रिये सस्पृहमीक्षितानि ॥ ३१ ॥

अत्रेति । अत्र पम्पासरस्यन्योन्यस्मै दत्तोत्पलकेसराण्यवियुक्तानि रथाङ्गनाम्नां द्वन्द्वानि चक्रवाकमिथुनानि ते तव दूरान्तरवर्तिना दूरदेशवर्तिना मया हे प्रिये ! सस्पृहं साभिलाषमीक्षितानि । तदानीं त्वामस्मार्षमित्यर्थः ॥ ३१ ॥

इमां तटाशोकलतां च तन्वीं स्तनाभिरामस्तबकाभिनम्राम् ।
त्वत्प्राप्तिबुद्ध्या परिरब्धुकामः सौमित्रिणा साश्रुरहं निषिद्धः ॥३२॥

इमामिति । किंच स्तनवदभिरामाभ्यां स्तबकाभ्यामभिनम्रां तन्वीमिमां तटाशोकस्य लतां शाखामतस्त्वत्प्राप्तिबुद्ध्या त्वमेव प्राप्तेति भ्रान्त्या परिरब्धुमालिङ्गितुं कामो यस्य सोऽहं सौमित्रिणा लक्ष्मणेन साश्रु निषिद्धः नेयं सीतेति निवारितः । परिरब्धुकाम इत्यत्र 'तुं काममनसोरपि' इति वचनान्मकारलोपः ॥ ३२ ॥

अमूर्विमानान्तरलम्बिनीनां श्रुत्वा स्वनं काञ्चनकिङ्किणीनाम् ।
प्रत्युद्व्रजन्तीव खमुत्पतन्त्यो गोदावरीसारसपङ्क्तयस्त्वाम् ॥३३॥

अमूरिति । विमानस्यान्तरेष्ववकाशेषु लम्बन्ते यास्तासां काञ्चनकिङ्किणीनां स्वनं श्रुत्वा खमुत्पतन्त्योऽमूर्गोदावरीसारसपङ्क्तयस्त्वां प्रत्युद्व्रजन्तीव ॥ ३३ ॥

एषा त्वया पेशलमध्ययापि घटाम्बुसंवर्धितबालचूता ।
आनन्दयत्युन्मुखकृष्णसारा दृष्टा चिरात्पञ्चवटी मनो मे ॥ ३४ ॥

एषेति । पेशलमध्ययापि भारासहमध्ययापि त्वया घटाम्बुभिः संवर्धिता बालचूता यस्याः सा उन्मुखा अस्मदभिमुखास्त्वत्संवर्धिता एव कृष्णसारा यस्यां सा चिराद् दृष्टा पञ्चवटी मे मन आनन्दयत्याह्लादयति । पञ्चवटीशब्दः पूर्वमेव व्याख्यातः ॥ ३४ ॥

अत्रानुगोदं मृगयानिवृत्तस्तरङ्गवातेन विनीतखेदः ।
रहस्त्वदुत्सङ्गनिषण्णमूर्धा स्मरामि वानीरगृहेषु सुप्तः ॥ ३५ ॥

अत्रेति । अत्र पञ्चवट्यां गोदा गोदावरी तस्याः समीपेऽनुगोदम् "अनुर्यत्समया" इत्यव्ययीभावः । मृगयाया निवृत्तस्तरङ्गवातेन विनीतखेदो हृतश्रमः रहः [illegible] द्वितीया । त्वदुत्सङ्गनिषण्णमूर्धा सन्नहं वानीरगृहेषु सुप्तः स्मरामि । वाक्यार्थः कर्म सुप्त इति यत्तत्स्मरामीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

भ्रूभेदमात्रेण पदान्मघोनः प्रभ्रंशयां यो नहुषं चकार ।
तस्याविलाम्भःपरिशुद्धिहेतोर्भौमो मुनेः स्थानपरिग्रहोऽयम् ॥३६॥

भ्रूभेदेति । यो मुनिर्भ्रूभेदमात्रेण भ्रुकुटिमात्रेणैव नहुषं राजानं मघोनः पदात् प्रभ्रंशयाञ्चकार भ्रंशयति स्म । आविलाम्भसां परिशुद्धिहेतोः कलुषजलप्रसादकस्य मुनेरगस्त्यस्य । अगस्त्योदये वारि पङ्कं प्रसीदतीत्युक्तं प्राक् ।

भूमौ भवो भौमः स्थानपरिग्रह आश्रमोऽयं दृश्यत इति शेषः । भौम इत्यनेन दिव्योऽप्यस्तीति सूच्यते । परिगृह्यत इति परिग्रहः । स्थानमेव परिग्रह इति विग्रहः ॥ ३६ ॥

त्रेताऽग्निधूमाग्रमनिन्द्यकीर्तेस्तस्येदमाक्रान्तविमानमार्गम् ।
घ्रात्वा हविर्गन्धि रजोविमुक्तः समश्नुते मे लघिमानमात्मा ॥ ३७ ॥

त्रेताऽग्नीति । अनिन्द्यकीर्तेस्तस्यामरस्याक्रान्तविमानमार्गं हविर्गन्धोऽस्यास्तीति हविर्गन्धि त्रेताऽग्निसंभवम् । 'अग्नित्रयमिदं त्रेता' इत्यमरः । पृषोदरादित्वात्साधुः । त्रेताऽग्नेर्धूमाग्रमिदं घ्रात्वाऽऽघ्राय रजसो गुणाद्विमुक्तो मे ममात्माऽन्तःकरणं लघिमानं लघुत्वगुणं समश्नुते प्राप्नोति ॥ ३७ ॥

एतन्मुनेर्मानिनि शातकर्णेः पञ्चाप्सरो नाम विहारवारि ।
आभाति पर्यन्तवनं विदूरान्मेघान्तरालक्ष्यमिवेन्दुबिम्बम् ॥ ३८ ॥

एतदिति । हे मानिनि ! शातकर्णेर्मुनेः सम्बन्धि पञ्चाप्सरो नाम पञ्चाप्सर इति प्रसिद्धम् । पञ्चाप्सरसो यस्मिन्निति विग्रहः । पर्यन्तेषु वनानि यस्य तत्पर्यन्तवनमेतद्विहारवारि क्रीडासरो विदूरात् । मेघानामन्तरे मध्य आलक्ष्यमीषद् दृश्यम् । 'आङीषदर्थेऽभिव्याप्तौ' इत्यमरः । इन्दुबिम्बमिव आभाति ॥ ३८ ॥

पुरा स दर्भाङ्कुरमात्रवृत्तिश्चरन्मृगैः सार्धमृषिर्मघोना ।
समाधिभीतेन किलोपनीतः पञ्चाप्सरोयौवनकूटबन्धम् ॥ ३९ ॥

पुरेति । पुरा पूर्वस्मिन्काले दर्भाङ्कुरमात्रवृत्तिस्तन्मात्राहारो मृगैः सार्धं सह चरन्स ऋषिः समाधेस्तपसो भीतेन मघोनेन्द्रेण पञ्चानामप्सरसां यौवनम् । तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च इत्युत्तरपदसमासः । तदेव कूटबन्धं कपटयन्त्रमुपनीतः । 'उन्माथः कूटयन्त्रं स्यात्' इत्यमरः । किलेत्यैतिह्ये । मृगसाहचर्यान्मृगवदेव बद्ध इति भावः ॥ ३९ ॥

तस्यायमन्तर्हितसौधभाजः प्रसक्तसंगीतमृदङ्गघोषः ।
वियद्गतः पुष्पकचन्द्रशालाः क्षणं प्रतिश्रुन्मुखराः करोति ॥ ४० ॥

तस्येति । अन्तर्हितसौधभाजो जलान्तर्गतप्रासादवर्तिनस्तस्य शातकर्णेरयं प्रसक्तः सन्ततः संगीतमृदङ्गघोषो वियद्गतः सन्पुष्पकस्य चन्द्रशालाः शिरोगृहाणि । 'चन्द्रशाला शिरोगृहम्' इत्यमरः । क्षणं प्रतिश्रुद्भिः प्रतिध्वानैर्मुखरा वाचालाः करोति । 'स्त्री प्रतिश्रुत्प्रतिध्वाने' इत्यमरः ॥ ४० ॥

हविर्भुजामेधवतां चतुर्णां मध्ये ललाटन्तपसप्तसप्तिः ।
असौ तपस्यत्यपरस्तपस्वी नाम्ना सुतीक्ष्णश्चरितेन दान्तः ॥४१॥

हविरिति । नाम्ना सुतीक्ष्णः सुतीक्ष्णनामा चरितेन दान्तः सौम्योऽसावपरस्तपस्वी एधवतामिन्धनवताम् । "काष्ठं दार्विन्धनं त्वेधः" इत्यमरः । चतुर्णां हविर्भुजामग्नीनां मध्ये ललाटं तपतीति ललाटन्तपः सूर्यः । "असूर्यललाटयोर्दृशितपोः" इति खश्प्रत्ययः । "अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्" इत्यनेन मुमागमः । ललाटन्तपः सप्तसप्तिः सप्ताश्वा यस्य स तथोक्तः सन् तपस्यति तपश्चरति । "कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः" इति क्यङ् । "तपसः परस्मैपदं च" इति वक्तव्यम् ॥४१॥

अमुं सहासप्रहितेक्षणानि व्याजार्धसन्दर्शितमेखलानि ।
नालं विकर्तुं जनितेन्द्रशङ्कं सुराङ्गनाविभ्रमचेष्टितानि ॥४२॥

अमुमिति । जनितेन्द्रशङ्कं जनिता इन्द्रस्य शङ्का भयं येन तं तपस्विनमिति शेषः । अमुं सुतीक्ष्णं सहासं प्रहितान्यीक्षणानि दृष्टयो येषु तानि व्याजेन केनचिन्मिषेण । "पुंस्यर्धोऽर्धं समेंऽशके" इति विश्वः । अर्धेनांशेन सन्दर्शिता मेखला काञ्ची येषु तानि सुराङ्गनानामप्सरसां विभ्रमा विलासा एव चेष्टितानि विकर्तुं स्खलयितुमलं समर्थानि न बभूवुरिति शेषः ॥४२॥

एषोऽक्षमालावलयं मृगाणां कण्डूयितारं कुशसूचिलावम् ।
सभाजने मे भुजमूर्ध्वबाहुः सव्येतरं प्राध्वमितः प्रयुङ्क्ते ॥४३॥

एष इति । ऊर्ध्वबाहुरेष सुतीक्ष्णोऽक्षमालैव वलयं यस्य तं मृगाणां कण्डूयितारं कुशा एव सूचयस्ता लुनातीति कुशसूचिलावस्तम् । "कर्मण्यण्" इत्यण् । एभिर्विशेषणैर्जपशीलत्वं भूतदया कर्मठत्वं च द्योत्यते । सव्यादितरं दक्षिणं भुजं मे मम सभाजने सम्माननिमित्ते "निमित्तात्कर्मयोगे" इति सप्तमी । इतः प्राध्वं प्रह्वानुकूलं यथा प्रयुङ्क्ते प्रेरयति । "आनुकूल्यार्थकं प्राध्वम्" इत्यमरः । अव्ययं चैतत् ॥४३॥

वाचंयमत्वात्प्रणतिं ममैष कम्पेन किंचित्प्रतिगृह्य मूर्ध्नः ।
दृष्टिं विमानव्यवधानमुक्तां पुनः सहस्रार्चिषि संनिधत्ते ॥४४॥

वाचंयमत्वादिति । एष सुतीक्ष्णो वाचं यच्छति नियमयतीति वाचंयमो मौनव्रती । "वाचि यमो व्रते" इति खच्प्रत्ययः । "वाचंयमपुरन्दरौ च" इति मुम् । तस्य भावस्तत्त्वान्मम प्रणतिं किंचिन्मूर्ध्नः कम्पेन प्रतिगृह्य विमानेन व्यव-

यानं शिशिरार्त्तं तस्मात् सुखम् । “अपेतापोढमुक्तपतितापत्रस्तैरल्पशः” इत्यनेन पञ्चमीसमासः । यद्वि पुनः सहसाविति सूत्रे सविधये, सन्धयनिवर्त इत्यर्थः । अन्यथाऽनर्थकत्वप्रसङ्गात् ॥ ४४ ॥

अदः शरण्यं शरभङ्गनाम्नस्तपोवनं पावनमाहिताग्नेः ।
चिराय सन्तर्प्य समिद्भिरग्निं यो मन्त्रपूतां तनुमप्यहौषीत् ॥४५॥

अद इति । शरणे रक्षणे साधु शरण्यं पावयतीति पावनम् । अदो इदम् आहिताग्नेः शरभङ्गनाम्नो मुनेः तपोवनम् । यः शरभङ्गश्चिराय चिरमग्निं समिद्भिः सन्तर्प्य तर्पयित्वा ततो मन्त्रैः पूतां शुद्धां तनुमप्यहौषीदहुतवान् जुहोतेर्लुङ् ॥

छायाविनीताध्वपरिश्रमेषु भूयिष्ठसम्भाव्यफलेष्वमीषु ।
तस्यातिथीनामधुना सपर्या स्थिता सुपुत्रेष्विव पादपेषु ॥ ४६ ॥

छायेति । अधुनाऽस्मिन्काले तस्य शरभङ्गस्य स्वर्गमिव्यतिथीनां सपर्याऽतिथिपूजा । ‘पूजा नमस्यापचितिः सपर्यार्चार्हणाः समाः’ इत्यमरः । छायाभिर्विनीतोऽध्वपरिश्रमो यैस्तेषु भूयिष्ठानि बहुतमानि सम्भाव्यानि श्लाघ्यानि फलानि येषां तेष्वमीषु पादपेष्वाश्रमवृक्षेषु सुपुत्रेष्विव स्थिता तत्पुत्रैरिव पादपैरनुष्ठीयत इत्यर्थः ॥४६॥

धारास्वनोद्गारिदरीमुखोऽसौ शृङ्गाग्रलग्नाम्बुदवप्रपङ्कः ।
बध्नाति मे बन्धुरगात्रि चक्षुर्दृप्तः ककुद्मानिव चित्रकूटः ॥ ४७ ॥

धारेति । धारा निर्झरधाराः ताः धारया स्वनस्येव स्वनोद्गारि दर्येव मुखं यस्य सः शृङ्गं शिखरं विषाणं च तस्याग्रे लग्नोऽम्बुद एव वप्रपङ्कः वप्रक्रीडासक्तपङ्को यस्य सः असौ चित्रकूटो हे बन्धुरगात्रि । उन्नतानतगात्रि ! 'बन्धुरं तून्नतानतम्' इत्यमरः । दृप्तः ककुद्मान्वृषभ इव मे चक्षुर्बध्नात्यासक्तं करोति ॥ ४७ ॥

एषा प्रसन्नस्तिमितप्रवाहा सरिद्विदूरान्तरभावतन्वी ।
मन्दाकिनी भाति नगोपकण्ठे मुक्तावली कण्ठगतेव भूमेः ॥४८॥

एषेति । प्रसन्नो निर्मलः स्तिमितो निःस्पन्दः प्रवाहो यस्याः सा विदूरस्यान्तरस्यावकाशस्य भावेन भावात्तन्वी दूरदेशवर्तित्वात्सूक्ष्मत्वेनावभासमाना मन्दाकिनी नाम चित्रकूटनिकटगैषा सरिन्नगोपकण्ठे भूमेः कण्ठगता मुक्तावलीव भाति । अत्र नगस्य शिरस्त्वं तदुपकण्ठस्य च गम्यते ॥ ४८ ॥

अयं सुजातोऽनुगिरं तमालः प्रवालमादाय सुगन्धि यस्य ।
यवाङ्कुरापाण्डुकपोलशोभी मयाऽवतंसः परिकल्पितस्ते ॥४९॥

अयमिति। गिरेः समीपेऽनुगिरम्। 'गिरेश्च सेनकस्य' इति समासान्तष्टच्-प्रत्ययः। सुजातः स तमालोऽयं दृश्यते यस्य तमालस्य शोभनो गन्धो यस्य तत्सुगन्धि। 'गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्यः' इत्यनेनेकारः समासान्तः। प्रवालं पल्लवमादाय मया ते यवाङ्कुरवदापाण्डुनी कपोले शोभी शोभते वा सोऽवतंसः कर्ण-पूरः परिकल्पितः ॥ ४९ ॥

अनिग्रहत्रासविनीतसत्त्वमपुष्पलिङ्गात्फलबन्धिवृक्षम् ।
वनं तपःसाधनमेतदत्रेराविष्कृतोदग्रतरप्रभावम् ॥ ५० ॥

अनिग्रहेति। अनिग्रहत्रासाः दण्डभयरहिता अपि विनीताः सत्त्वा जन्तवो यस्मिंस्तत्। अपुष्पलिङ्गात्पुष्परूपनिमित्तं विनैव फलबन्धिनः फलग्राहिणो वृक्षा यस्मिंस्तत्। अत एवाविष्कृतोदग्रतरप्रभावमत्रेर्मुनेस्तपसः साधनं वनमेतत् ॥ ५० ॥

अत्राभिषेकाय तपोधनानां सप्तर्षिहस्तोद्धृतहेमपद्माम् ।
प्रवर्तयामास किलानुसूया त्रिस्रोतसं त्र्यम्बकमौलिमालाम् ॥ ५१ ॥

अत्रेति। अत्र वनेऽनुसूयात्रिपत्नी यस्य च त्र्यम्बकस्य सप्तर्षयः। 'दिक्संख्ये संज्ञायाम्' इति तत्पुरुषसमासः। तेषां हस्तैरुद्धृतानि हेमपद्मानि यस्यास्तां त्र्यम्बकमौलिमालां हरशिरःसक्तां त्रिस्रोतसं भागीरथीं तपोधनानामृषीणामभिषेकस्य स्नानाय प्रवर्तयामास प्रवाहयामास। किलेत्यैतिह्ये ॥ ५१ ॥

वीरासनैर्ध्यानजुषामृषीणाममी समध्यासितवेदिमध्याः ।
निवातनिष्कम्पतया विभान्ति योगाधिरूढा इव शाखिनोऽपि ॥ ५२ ॥

वीरासनैरिति। वीरासनैर्ध्यानसाधनैः ध्यानं जुषन्ते सेवन्त इति ध्यानजुषः समाधिनिष्ठेन इत्यर्थः। तेषां वीरासनस्य ध्यानजुषामृषीणां सम्बन्धिनः समध्यासित-वेदिमध्याः इदं वीरासनस्थानीयम्। अमी शाखिनोऽपि निवाते निष्कम्पतया योगाधिरूढा इव ध्यानमाज इव विभान्ति ध्यानस्थाऽपि निश्चला भवन्ति। वीरासनं वसिष्ठः — एकपादमथैकस्मिन्विन्यस्योरुणि संस्थितम्। इतरस्मिंस्तथा चान्यं वीरासनमुदाहृतम् ॥ इति ॥ ५२ ॥

त्वया पुरस्तादुपयाचितो यः सोऽयं वटः श्याम इति प्रतीतः ।
राशिर्मणीनामिव गारुडानां सपद्मरागः फलितो विभाति ॥ ५३ ॥

त्वयेति। त्वया पुरस्तात्पूर्वं च उपयाचितः प्रार्थितः। तथा च रामायणे— न्यग्रोधं समुपागम्य वैदेही वाक्यमब्रवीत्। नमस्तेऽस्तु महावृक्ष पारयेन्मे पतिर्व

यतिः ॥" इति । श्याम इति प्रतीतः वटोऽयं कथितः सन् । उपभरामो मारकतानां मणीनां भरम्भा राशिरिव विभाति ॥ ५३ ॥

क्वचित्—इत्यादिभिश्चतुर्भिः श्लोकैः प्रयागे गङ्गायमुनासङ्गमं वर्णयति—

क्वचित्प्रभालेपिभिरिन्द्रनीलैर्मुक्तामयी यष्टिरिवानुविद्धा ।
अन्यत्र माला सितपङ्कजानामिन्दीवरैरुत्खचितान्तरेव ॥ ५४ ॥

क्वचित्खगानां प्रियमानसानां कादम्बसंसर्गवतीव पङ्क्तिः ।
अन्यत्र कालागुरुदत्तपत्रा भक्तिर्भुवश्चन्दनकल्पितेव ॥ ५५ ॥

क्वचित्प्रभा चान्द्रमसी तमोभिश्छायाविलीनैः शबलीकृतेव ।
अन्यत्र शुभ्रा शरदभ्रलेखा रन्ध्रेष्विवालक्ष्यनभःप्रदेशा ॥ ५६ ॥

क्वचिच्च कृष्णोरगभूषणेव भस्माङ्गरागा तनुरीश्वरस्य ।
पश्यानवद्याङ्गि विभाति गङ्गा भिन्नप्रवाहा यमुनातरङ्गैः ॥ ५७ ॥

क्वचिदित्यादि । हे अनवद्याङ्गि । यमुनातरङ्गैर्भिन्नप्रवाहा व्यामिश्रौघा गङ्गा जाह्नवी विभाति । त्वं पश्य । केन क्वचित्प्रदेशे प्रभया लिम्पन्ति इति प्रभालेपिभिरिन्द्रनीलैरनुविद्धा सह गुम्फिता मुक्तामयी यष्टिरिव हारावलिरिव विभाति । अन्यत्र प्रदेशे इन्दीवरैर्नीलोत्पलैरुत्खचितान्तरा सह ग्रथिता सितपङ्कजानां पुण्डरीकाणां मालेव विभातीति सर्वत्र सम्बन्धः । क्वचित्कादम्बसंसर्गवती नीलहंससंसर्गवती प्रियं मानसं नाम सरो येषां तेषां खगानां राजहंसानां पङ्क्तिरिव । "राजहंसास्तु ते चञ्चुचरणैर्लोहितैः सिताः" इत्यमरः । अन्यत्र कालागुरुणा दत्तपत्रा रचितपत्ररचना भुवश्चन्दनकल्पिता भक्तिरिव क्वचिच्छायासु विलीनैः स्थितैस्तमोभिः शबलीकृता कर्बुरीकृता चान्द्रमसी प्रभा चन्द्रिकेव । अन्यत्र रन्ध्रेष्वालक्ष्यनभःप्रदेशा शुभ्रा शरदभ्रलेखा शरन्मेघपङ्क्तिरिव क्वचित्कृष्णोरगभूषणा भस्माङ्गरागेश्वरस्य तनुरिव विभाति । वेणी व्याख्याता । चतुष्कम् ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥

समुद्रपत्न्योर्जलसंनिपाते पूतात्मनामत्र किलाभिषेकात् ।
तत्त्वावबोधेन विनाऽपि भूयस्तनुत्यजां नास्ति शरीरबन्धः ॥ ५८ ॥

समुद्रेति । अत्र समुद्रपत्न्योर्गङ्गायमुनयोर्जलसंनिपाते सङ्गमे अभिषेकात्स्नानात् पूतात्मनां शुद्धात्मनां पुंसां तत्त्वावबोधेन तत्त्वज्ञानेन विनाऽपि तनुत्यजां प्रारब्धशरीरत्यागानन्तरं भूयः पुनः शरीरबन्धः शरीरयोगो नास्ति किल । अन्यत्र ज्ञानादेव मुक्तिः । अत्र तु स्नानादेव मुक्तिरित्यर्थः ॥ ५८ ॥

पुरं निषादाधिपतेरिदं तद्यस्मिन्मया मौलिमणिं विहाय ।
जटासु बद्धास्वरुदत्सुमन्त्रः कैकेयि कामाः फलितास्तवेति ॥५९॥

पुरमिति । निषादाधिपतेर्गुहस्य तत्पुरमिदम् । यस्मिन्पुरे मया मौलिमणिं विहाय जटासु बद्धासु रचितासु सतीषु सुमन्त्रः । 'हे कैकेयि । तव कामा मनोरथाः फलिताः सफला जाताः' इत्यरुदत् । "रुदिर् अश्रुविमोचने" इति धातोर्लङ् ॥ ५९ ॥

पयोधरैः पुण्यजनाङ्गनानां निर्विष्टहेमाम्बुजरेणु यस्याः ।
ब्राह्मं सरः कारणमाप्तवाचो बुद्धेरिवाव्यक्तमुदाहरन्ति ॥ ६० ॥

पयोधरैरिति । पुण्यजनाङ्गनानां यक्षस्त्रीणां पयोधरैः स्तनैर्निर्विष्ट उपभुक्तो हेमाम्बुजरेणुर्यस्य तत् । तत्र ताः क्रीडन्तीति गम्यते । ब्रह्मण इदं ब्राह्मम् । 'ब्रह्मवर्चसे' इति निर्देशः । ब्राह्मं सरो मानसाख्यं यस्याः सरय्वाः बुद्धेर्महत्तत्त्वस्याव्यक्तं प्रधानमिव कारणम् आप्तस्य वाच आप्तवाचो वेदाः । यद्वा मनुर्वसिष्ठप्रभृतयः उदाहरन्ति प्रवदन्ति ॥ ६० ॥

जलानि या तीरनिखातयूपा वहत्ययोध्यामनु राजधानीम् ।
तुरङ्गमेधावभृथावतीर्णैरिक्ष्वाकुभिः पुण्यतरीकृतानि ॥ ६१ ॥

जलानीति । यूपः संस्कृतः पशुबन्धनार्थो दारुविशेषः । तीरनिखातयूपा या सरयूस्तुरङ्गमेधा अश्वमेधास्तेषामवभृथार्थमेवावतीर्णैरवगाढैरिक्ष्वाकुभिरिक्ष्वाकुगोत्रापत्यैर्नृपैः । तस्यापत्यं पुमान् । पुण्यतरीकृतान्यतिशयेन पुण्यानि कृतानि जलानि अयोध्यामनु राजधानीं नगरीमनुसमीपे तथा वहति । अनुर्लक्षणे । 'अनुर्लक्षणे' इति कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । 'कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया' । वहति प्रापयति ॥ ६१ ॥

यां सैकतोत्सङ्गसुखोचितानां प्राज्यैः पयोभिः परिवर्धितानाम् ।
सामान्यधात्रीमिव मानसं मे सम्भावयत्युत्तरकोसलानाम् ॥६२॥

यामिति । यां सरयूं मे मानसं मनः सैकतं पुलिनं तदेवोत्सङ्गः तत्र सुखं नर्मोचितानां प्राज्यैः प्रभूतैः पयोभिरम्बुभिः क्षीरैश्च । 'पयः क्षीरं पयोऽम्बु च' इत्यमरः । परिवर्धितानां पुष्टानामुत्तरकोसलानामुत्तरकोसलेश्वराणां सामान्यधात्रीं साधारणमातरमिव सम्भावयति । धात्री जनन्यामलकीवसुमत्युपमातृषु इति विश्वः ॥ ६२ ॥

सेयं मदीया जननीव तेन मान्येन राज्ञा सरयूर्वियुक्ता ।
दूरे वसन्तं शिशिरानिलैर्मां तरङ्गहस्तैरुपगूहतीव ॥ ६३ ॥

सेयमिति । मदीया जननी कौसल्येव मान्येन पूज्येन तेन राज्ञा दशरथेन वियुक्ता सेयं सरयूर्दूरे वसन्तम् प्रोष्यागच्छन्तमित्यर्थः । मां पुत्रभूतं शिशिरानिलैस्तरङ्गैरेव हस्तैरुपगूहतीवालिङ्गतीव ॥ ६३ ॥

विरक्तसन्ध्याकपिशं पुरस्ताद्यतो रजः पार्थिवमुज्जिहीते ।
शङ्के हनूमत्कथितप्रवृत्तिः प्रत्युद्गतो मां भरतः ससैन्यः ॥ ६४ ॥

विरक्तेति । विरक्ता अतिरक्ता या सन्ध्या तद्वत्कपिशं ताम्रवर्णम् । पृथिव्या इदं पार्थिवम् । रजो धूलिः पुरस्तादग्रे यतो यस्मात्कारणादुज्जिहीते उद्गच्छति । तस्मात् हनुरस्यास्तीति हनूमान् । "शरादीनां च" इति दीर्घः । तेन कथिता प्रवृत्तिरस्मदागमनवार्ता यस्मै स भरतः ससैन्यः सन्मां प्रत्युद्गत इति शङ्के तर्कयामि । "शङ्का भयवितर्कयोः" इति शब्दार्णवे । अत्र भरतोर्नित्यसम्बन्धात्-ऽनुमानम् ॥ ६४ ॥

अद्धा श्रियं पालितसङ्गराय प्रत्यर्पयिष्यत्यनघां स साधुः ।
हत्वा निवृत्ताय मृधे खरादीन्संरक्षितां त्वामिव लक्ष्मणो मे ॥ ६५ ॥

अद्धेति । किंच साधुः सज्जनः स भरतः । "साधुर्वार्धुषिके चारौ सज्जने चापि वाच्यवत्" इति विश्वः । पालितसङ्गराय पालितपितृप्रतिज्ञाय मे मह्यमनघामदोषां भोग्यामनास्वादितां किंतु संरक्षितां श्रियम् । मृधे युद्धे खरादीन्हत्वा निवृत्ताय मे लक्ष्मणः संरक्षितामनघां त्वामिव प्रत्यर्पयिष्यत्यद्धा सत्यम् । "तत्त्वे त्वद्धाऽञ्जसा द्वयम्" इत्यमरः ॥ ६५ ॥

असौ पुरस्कृत्य गुरुं पदातिः पश्चादवस्थापितवाहिनीकः ।
वृद्धैरमात्यैः सह चीरवासा मामर्घ्यपाणिर्भरतोऽभ्युपैति ॥ ६६ ॥

असाविति । असौ पदातिः पादाभ्यामततीति पदातिः पादचारी चीरवासा वल्कलवसनो भरतः पश्चात्पृष्ठभागेऽवस्थापिता वाहिनी सेना येन स तथोक्तः सन् । "नद्यृतश्च" इति कप् । गुरुं वसिष्ठं पुरस्कृत्य वृद्धैरमात्यैः सहार्घ्यपाणिः सन्मामभ्युपैति ॥ ६६ ॥

पित्रा विसृष्टां मदपेक्षया यः श्रियं युवाप्यङ्कगतामभोक्ता ।
इयन्ति वर्षाणि तया सहोग्रमभ्यस्यतीव व्रतमासिधारम् ॥ ६७ ॥

पित्रेति । यो भरतः पित्रा विसृष्टां दत्तामप्युत्सृष्टां च गतामपि यो श्रियं युवाऽपि मदपेक्षया मद्भक्त्याऽभोक्ता सन् । युवन्तत्वात् "न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्" इति षष्ठीनिषेधः । इयन्ति वर्षाण्येतावतो वत्सरान् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । तया श्रिया सह स्त्रियेति च गम्यते । उग्रं दुष्करमसिधारं नाम व्रतमभ्यस्यतीव वर्तयतीव । युवा युवत्या सार्धं यन्मुग्धभर्तृवदाचरेत् । अन्तर्निवृत्तसङ्गः स्यादसिधारव्रतं हि तत् ॥ इति यादवः । इदं चासिधारव्रतमनुष्ठिता-दसिधारव्रतमित्युक्तम् ॥ ६७ ॥

एतावदुक्तवति दाशरथौ तदीयामिच्छां विमानमधिदेवतया विदित्वा ।
ज्योतिष्पथादवततार सविस्मयाभिरुद्वीक्षितं प्रकृतिभिर्भरतानुगाभिः ॥ ६८ ॥

एतावदिति । दाशरथौ रामे एतावदुक्तवति सति विमानं पुष्पकं कर्तृ, तदीयां रामसम्बन्धिनीमिच्छामधिदेवतया निजेन विदित्वा, तत्प्रेरितं सविस्मयैः । सविस्मयाभिर्भरतानुगाभिः प्रकृतिभिः प्रजाभिरुद्वीक्षितम् ऊर्ध्वं दृष्टं सत् ज्योतिष्पथादाकाशादवततार ॥ ६८ ॥

तस्मात्पुरःसरविभीषणदर्शितेन सेवाविचक्षणहरीश्वरदत्तहस्तः ।
यानादवातरददूरमहीतलेन मार्गेण भङ्गिरचितस्फटिकेन रामः ॥ ६९ ॥

तस्मादिति । रामः सेवायां विचक्षणः कुशलो हरीश्वरः सुग्रीवस्तेन दत्तो हस्तो हस्तावलम्बो यस्य तादृशः सन् । स्वयं पुरःसरो विभीषणस्तेन दर्शितेनादूरमासन्नं महीतलं यस्य तेन भङ्गिभिर्विच्छित्तिभी रचितस्फटिकेन बद्धस्फटिकेन सोपानपर्वणा मार्गेण तस्माद्यानात्पुष्पकादवातरदवतीर्णवान् । तरतेर्लङ् ॥ ६९ ॥

इक्ष्वाकुवंशगुरवे प्रयतः प्रणम्य स भ्रातरं भरतमर्घ्यपरिग्रहान्ते ।
पर्यश्रुरस्वजत मूर्धनि चोपजघ्रौ तद्भक्त्यपोढपितृराज्यमहाभिषेके ॥ ७० ॥

इक्ष्वाकिति । प्रयतः स रामः इक्ष्वाकुवंशगुरवे वसिष्ठाय प्रणम्य नमस्कृत्यार्घ्यस्य परिग्रहः स्वीकारस्तस्यान्ते पर्यश्रुः परिगतानन्दबाष्पः सन् भ्रातरं भरतम् अस्वजताश्लिष्यत् । तस्मिन्रामे भक्त्यापोढः परिहृतः पितृराज्यमहाभिषेको येन तस्मिन्मूर्धन्युपजघ्रौ च । घ्रा गन्धोपादाने" इति रूपम् ॥ ७० ॥

श्मश्रुप्रवृद्धिजनिताननविक्रियांश्च प्लक्षान्प्ररोहजटिलानिव मन्त्रिवृद्धान् ।
अन्वग्रहीत्प्रणमतः शुभदृष्टिपातैर्वार्तानुयोगमधुराक्षरया च वाचा ॥ ७१ ॥

श्मश्र्विति । श्मश्रूणां मुखरोम्णां प्रवृद्ध्या दैर्घ्यरूपयाऽभिवृद्ध्या जनिता-

गतेषु विविधा विकृतिर्येषां तावत एव प्रार्थ। शाखामृगसम्भिन्नमिरयोमुखैर्मुखैर्दिक्षु पदार्थतः प्लवङ्गान्यमयेपानिव स्थितान् । प्रथमतो मनिनाथोन सुमेः कृपार्द्रविषा- तैरपमेकजैर्योर्दस्याहुमोगेन कृपकपूर्वेण मधुरतरया वाचा काममपीदमुपरतिनामय॥

दुर्जातबन्धुरयमृक्षहरीश्वरो मे पौलस्त्य एष समरेषु पुरःप्रहर्ता ।
इत्यादृतेन कथितौ रघुनन्दनेन व्युत्क्रम्य लक्ष्मणमुभौ भरतो ववन्दे ॥७२॥

दुर्जातेति । अयं मे दुर्जातबन्धुरापद्बन्धुः । 'दुर्जातं व्यसनं प्रोक्तम्' इति विश्वः । ऋक्षहरीश्वरः सुग्रीवः । एष समरेषु पुरः प्रहर्ता पौलस्त्यो विभीषण इत्यादृतेनादरवता । कर्तरि क्तः । रघूणां नन्दनेन रामेण कथितावुभौ विभीषणसुग्रीवौ लक्ष्मणमनुजमपि व्युत्क्रम्याभिवादनादिभिरसम्भाव्य भरतो ववन्दे ॥ ७२ ॥

सौमित्रिणा तदनु संससृजे स चैनमुत्थाप्य नम्रशिरसं भृशमालिलिङ्ग ।
रूढेन्द्रजित्प्रहरणव्रणकर्कशेन क्लिश्यन्निवास्य भुजमध्यमुरःस्थलेन ॥७३॥

सौमित्रिणेति । तदनु सुग्रीवादिवन्दनानन्तरं स भरतः सौमित्रिणा संससृजे सङ्गतः । 'सृज विसर्गे' दैवादिकात्कर्तरि लिट् । नम्रशिरसं प्रणतमेनं सौमित्रिमुत्थाप्य भृशं गाढमालिलिङ्ग च । किं कुर्वन् । रूढेन्द्रजित्प्रहरणव्रणे कर्कशेनास्य सौमित्रेरुरःस्थलेन भुजमध्यं स्वकीयं क्लिश्यन्निव पीडयन्निव क्लिश्नातिरयं सकर्मकः । 'क्लिश्नाति मुखमक्षरम्' इति दर्शनात् । ननु रामायणे—"ततो लक्ष्मणमासाद्य वैदेहीं च परन्तपः । अभिवाद्य ततः प्रीतो भरतो नाम चाब्रवीत् ॥" इति भरतस्य ज्यायसं प्रत्यभिवादनमवगम्यते । अतः कथमिदं व्याख्यानम् । सत्यम् । किन्तु रामायणस्थोऽयमर्थो भरतस्य भूयताम् । ततो लक्ष्मणमासाद्य—इत्यादि श्लोके आसादनं लक्ष्मणवैदेह्योः अभिवादनं तु वैदेह्या एव अन्यथा पूर्वोक्तभरतस्य ज्येष्ठत्व विरुध्येतेति ॥ ७३ ॥

रामाज्ञया हरिचमूपतयस्तदानीं कृत्वा मनुष्यवपुरारुरुहुर्गजेन्द्रान् ।
तेषु क्षरत्सु बहुधा मदवारिधाराः शैलाधिरोहणसुखान्युपलेभिरे ते ॥

रामेति । तदानीं हरिचमूपतयो रामाज्ञया मनुष्यवपुः कृत्वा गजेन्द्रानारुरुहुः । बहुधा मदवारिधाराः क्षरत्सु वर्षत्सु तेषु गजेन्द्रेषु ते कपियूथनाथाः शैलाधिरोहणसुखान्युपलेभिरेऽनुबभूवुः ॥ ७४ ॥

सानुप्लवः प्रभुरपि क्षणदाचराणां भेजे रथान्दशरथप्रभवानुशिष्टः ।
मायाविकल्परचितैरपि ये तदीयैर्न स्यन्दनैस्तुलितकृत्रिमभक्तिशोभाः ॥

सानुप्लव इति । सानुप्लवः सानुचरः । 'अभिसारस्त्वनुचरः सहायोऽनुप्लवोऽनुगः' इति यादवः । क्षणदाचराणां रक्षसां प्रभुर्विभीषणोऽपि प्रभवत्यस्मादिति प्रभवो जनको दशरथः प्रभवो यस्य स दशरथप्रभवो रामः तेनानुशिष्ट आज्ञप्तः सन् रथान् भेजे । तानेव विशिनष्टि—ये रथा मायाविकल्परचितैः सङ्कल्पविशेष-निर्मितैरपि तदीयैर्विभीषणीयैः स्यन्दनैः रथैस्तुलितकृत्रिमभक्तिशोभास्तुलिता समीकृता कृत्रिमा भिन्नाकारा विरचना भक्तीनां शोभा येषां ते तथोक्ता न भवन्ति । तेऽपि तत्साम्यं न लभन्त इत्यर्थः । कृत्रिमैरत्र 'द्विगतः शिवः' इति भिन्नप्रत्ययः । 'भक्तिर्भिन्नेऽपि' इति यादवः ॥ ७५ ॥

भूयस्ततो रघुपतिर्विलसत्पताक-
मध्यास्त कामगति सावरजो विमानम् ।
दोषातनं बुधबृहस्पतियोगदृश्य-
स्तारापतिस्तरलविद्युदिवाभ्रवृन्दम् ॥ ७६ ॥

भूय इति । ततो रघुपतिः सावरजो भरतलक्ष्मणसहितः सन् विलसत्पताकं कामगति इच्छानुसारेण गतिः यस्य तद्विमानं भूयः पुनरपि । बुधबृहस्पतिभ्यां योगेन दृश्यो दर्शनीयस्तारापतिश्चन्द्रो दोषातनं दोषाभवम् । "सायंचिरंप्राह्णेप्रगेऽव्यये-भ्यष्ट्युट्युलौ तुट् च" इत्यनेन दोषाशब्दादव्ययात् ट्युप्रत्ययः । तरलविद्युत्वन्त-द्विद्युत्वदभ्रवृन्दमिव अध्यास्त अधिष्ठितवान् ॥ ७६ ॥

तत्रेश्वरेण जगतां प्रलयादिवोर्वीं वर्षात्ययेन रुचमभ्रघनादिवेन्दोः ।
रामेण मैथिलसुतां दशकण्ठकृच्छ्रात्प्रत्युद्धृतां धृतिमतीं भरतो ववन्दे ॥ ७७ ॥

तत्रेति । तत्र विमाने । जगतामीश्वरेणादिवराहेण प्रलयादुर्वीमिव वर्षात्ययेन शरदाभ्रघनादभ्रमेघादिन्दो रुचं चन्द्रिकामिव । रामेण दशकण्ठ एव कृच्छ्रं सङ्कटं तस्मात्प्रत्युद्धृतां धृतिमतीं सन्तोषवतीं मैथिलसुतां सीतां भरतो ववन्दे ॥ ७७ ॥

लङ्केश्वरप्रणतिभङ्गदृढव्रतं तद्वन्द्यं युगं चरणयोर्जनकात्मजायाः ।
ज्येष्ठानुवृत्तिजटिलं च शिरोऽस्य साधोरन्योन्यपावनमभूदुभयं समेत्य ॥ ७८ ॥

लङ्केश्वरेति । लङ्केश्वरस्य रावणस्य प्रणतीनां भङ्गेन निरासेन दृढव्रतम-स्थिरपातिव्रत्यव्रतम् एव वन्द्यं तज्जनकात्मजायाश्चरणयोर्युगं ज्येष्ठानुवृत्त्या जटिलं जटायुक्तं साधोः सज्जनस्यास्य भरतस्य शिरश्चैतदुभयं समेत्य मिलित्वाऽन्योन्यस्य पावनं शोधकमभूत् ॥ ७८ ॥

कोशार्धं प्रकृतिपुरःसरेण गत्वा काकुत्स्थः स्तिमितजवेन पुष्पकेण ।
शत्रुघ्नप्रतिविहितोपकार्यमार्यः साकेतोपवनमुदारमध्युवास ॥ ७९ ॥

कोशार्धमिति । आर्यः पूज्यः काकुत्स्थो रामः प्रकृतयः प्रजाः पुरःसरा यस्य तेन स्तिमितजवेन मन्दवेगेन पुष्पकेण । क्रोशोऽध्वपरिमाणविशेषः । क्रोशार्धं क्रोशैकदेशं गत्वा शत्रुघ्नेन प्रतिविहिताः सज्जिता उपकार्याः पटभवनानि यस्मिंस्तदुदारं महत्साकेतस्यायोध्याया उपवनमध्युवासाधितष्ठौ । 'साकेतः स्यादयोध्यायां कोसलानन्दिनी तथा' इति यादवः ॥ ७९ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया संजीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये दण्डकाप्रत्यागमनो नाम त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

चतुर्दशः सर्गः ।

सर्वोत्तमं मैथिलकन्यकायाः सौन्दर्यसर्वस्वमहानिधानम् ।
सुधाद्यपदैकसद्मोः समार्थं रामस्य वन्दे रमणीयमास्यम् ॥

भर्तुः प्रणाशादथ शोचनीयं दशान्तरं तत्र समं प्रपन्ने ।
अपश्यतां दाशरथी जनन्यौ छेदादिवोपघ्नतरोर्व्रतत्यौ ॥ १ ॥

भर्तुरिति । अथोपवनाधिष्ठानानन्तरं दाशरथी रामलक्ष्मणौ । उपघ्नतरोराश्रयवृक्षस्य । 'उपघ्न आश्रये' इति निपातः । तस्य छेदाद् व्रतत्यौ लते इव । 'वल्ली तु व्रततिर्लता' इत्यमरः । भर्तुर्दशरथस्य प्रणाशाच्छोचनीयं दशान्तरमवस्थान्तरम् । 'अवस्थायां दशान्ते स्याद्दशापि' इति विश्वः । प्रपन्ने प्राप्ते जनन्यौ कौसल्यासुमित्रे तत्र साकेतोपवने समं युगपदपश्यताम् । दृशेः कर्तरि लङ् ॥ १ ॥

उभावुभाभ्यां प्रणतौ हतारी यथाक्रमं विक्रमशोभिनौ तौ ।
विस्पष्टमस्रान्धतया न दृष्टौ ज्ञातौ सुतस्पर्शसुखोपलम्भात् ॥ २ ॥

उभाविति । यथाक्रमं ज्येष्ठानुपूर्व्येण प्रणतौ नमस्कुर्वन्तौ हतारी हतशत्रू विक्रमशोभिनौ तावुभौ रामलक्ष्मणावुभाभ्यां मातृभ्यामस्रैरश्रुभिरन्धतया हेतुना । 'अस्रमश्रु च शोणितम्' इति यादवः । विस्पष्टं न दृष्टौ किन्तु सुतस्पर्शेन यत्सुखं तस्योपलम्भादनुभवाज्ज्ञातौ ॥ २ ॥

आनन्दजः शोकजमश्रु बाष्पस्तयोरशीतं शिशिरो बिभेद ।
गङ्गासरय्वोर्जलमुष्णतप्तं हिमाद्रिनिस्यन्द इवावतीर्णः ॥ ३ ॥

आनन्दज इति । तयोर्मात्रोरानन्दजः शिशिरः शीतलः, बाष्पः शोकजम् अशीतमुष्णमश्रु । उष्णतप्तं ग्रीष्मतप्तं गङ्गासरय्वोर्जलं कर्म अवतीर्णो हिमाद्रेर्निस्यन्दो निर्झर इव बिभेद । आनन्देन शोकस्तिरस्कृत इत्यर्थः ॥ ३ ॥

ते पुत्रयोर्नैरृतशस्त्रमार्गानार्द्रानिवाङ्गे सदयं स्पृशन्त्यौ ।
अपीप्सितं क्षत्रकुलाङ्गनानां न वीरसूशब्दमकामयेताम् ॥ ४ ॥

ते इति । ते मातरौ पुत्रयोरङ्गे शरीरे नैरृतशस्त्राणां राक्षसशस्त्राणां मार्गान् प्रहारव्रणानार्द्रानिव सदयं स्पृशन्त्यौ क्षत्रकुलाङ्गनानामीप्सितमिष्टमपि वीरसूर्वीरमातेति शब्दं नाकामयेताम् । वीरप्रसवो दुःखहेतुरिति भावः ॥ ४ ॥

क्लेशावहा भर्तुरलक्षणाऽहं सीतेति नाम स्वमुदीरयन्ती ।
स्वर्गप्रतिष्ठस्य गुरोर्महिष्यावभक्तिभेदेन वधूर्ववन्दे ॥ ५ ॥

क्लेशावहा इति । भर्तुर्वधूः सीता भर्तुः क्लेशावहा क्लेशकारिणी अत एवालक्षणाऽहं सीतेति स्वं नामोदीरयन्ती स्वर्गः प्रतिष्ठाऽऽस्पदं यस्य तस्य स्वर्गस्थितस्य गुरोः श्वशुरस्य महिष्यौ समम् । वधूः स्नुषा "वधूर्जाया स्नुषा" इत्यमरः । अभक्तिभेदेन ववन्दे । स्वर्गप्रतिष्ठस्येत्यनेन श्वशुरस्य दर्शनदुःखं सूचितम् ॥ ५ ॥

उत्तिष्ठ वत्से ननु सानुजोऽसौ वृत्तेन भर्ता शुचिना तवैव ।
कृच्छ्रं महत्तीर्ण इति प्रियार्हां तामूचतुस्ते प्रियमप्यमिथ्या ॥ ६ ॥

उत्तिष्ठेति । ननु वत्से ! उत्तिष्ठ । असौ सानुजो भर्ता तवैव शुचिना वृत्तेन महत्कृच्छ्रं दुःखं तीर्णस्तीर्णवान् इति प्रियार्हां तां वधूं प्रियमप्यमिथ्या सत्यं ते श्वश्र्वावूचतुः । तथ्यं दुर्लभमिति भावः ॥ ६ ॥

अथाभिषेकं रघुवंशकेतोः प्रारब्धमानन्दजलैर्जनन्योः ।
निर्वर्तयामासुरमात्यवृद्धास्तीर्थाहृतैः काञ्चनकुम्भतोयैः ॥ ७ ॥

अथेति । अथ जनन्योरानन्दजलैरानन्दबाष्पैः प्रारब्धं प्रक्रान्तं रघुवंशकेतो रामस्याभिषेकममात्यवृद्धास्तीर्थेभ्यो गङ्गाप्रमुखेभ्य आहृतैरानीतैः काञ्चनकुम्भतोयै-र्निर्वर्तयामासुर्निष्पादयामासुः ॥ ७ ॥

सरित्समुद्रान्सरसीश्च गत्वा रक्षःकपीन्द्रैरुपपादितानि ।
तस्यापतन्मूर्ध्नि जलानि जिष्णोर्विन्ध्यस्य मेघप्रभवा इवापः ॥ ८ ॥

सरयूविति । रक्तकपोलैः चरितो भरताः समुद्रा नूपुरोम्मरक्षीमानसलीक यस्ता वपणारितामुपनीतापि जटाभि स्निग्धैर्वपनीतस्य । 'रक्ताविस्तव रसकुः' इति ग्रन्थसञ्चः । तस्य रामस्य मूर्ध्नि स्निग्धस्य स्निग्धाईर्मूर्ध्नि मेघप्रभवा आप उदकानीव अपतन् ॥ ८ ॥

तपस्विवेषक्रिययाऽपि तावद्यः प्रेक्षणीयः सुतरां बभूव ।
राजेन्द्रनेपथ्यविधानशोभा तस्योदिताऽऽसीत्पुनरुक्तदोषा ॥ ९ ॥

तपस्वीति । यो रामस्तपस्विवेषक्रिययाऽपि तपस्विवेषरचनयाऽपि सुतरामत्यन्तं प्रेक्षणीयस्तद्दर्शनीय एव बभूव । तस्य राजेन्द्रनेपथ्यविधानेन राजवेषरचनयोदिता या शोभा सा पुनरुक्तं नाम दोषो यस्याः सा पुनरुक्तदोषा स्थिताऽऽ-सीत् ॥ ९ ॥

स मौलरक्षोहरिभिः ससैन्यस्तूर्यस्वनानन्दितपौरवर्गः ।
विवेश सौधोद्गतलाजवर्षामुत्तोरणामन्वयराजधानीम् ॥ १० ॥

स इति । स रामः ससैन्यस्तूर्यस्वनैरानन्दितपौरवर्गः सन्, मूले भवा मौला मन्त्रिप्रभृतयो रक्षोभिर्हरिभिश्च सह सौधेभ्य उद्गतलाजवर्षामुत्तोरणामन्वयराजधानीमयोध्यां विवेश प्रविवेश ॥ १० ॥

सौमित्रिणा सावरजेन मन्दमाधूतबालव्यजनो रथस्थः ।
धृतातपत्रो भरतेन साक्षादुपायसङ्घात इव प्रवृद्धः ॥ ११ ॥

सौमित्रिणेति । सावरजेन शत्रुघ्नयुक्तेन सौमित्रिणा लक्ष्मणेन मन्दमाधूते बालव्यजने चामरे यस्य स रथस्थो भरतेन धृतातपत्र एव चतुर्मूर्त्ती रामः प्रवृद्धः साक्षादुपायानां सामादीनां सङ्घातः समाहार इव । विवेशेति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ ११ ॥

प्रासादकालागुरुधूमराजिस्तस्याः पुरो वायुवशेन भिन्ना ।
वनान्निवृत्तेन रघूत्तमेन मुक्ता स्वयं वेणिरिवाबभासे ॥ १२ ॥

प्रासादेति । वायुवशेन भिन्ना प्रासादे यः कालागुरुधूमस्तस्य राजी रेखा । वनान्निवृत्तेन रघूत्तमेन रामेण स्वयं मुक्ता तस्याः पुरः पुर्या वेणिरिव आबभासे । पुर्योऽपि पतिव्रतासमाधिरिव ।। 'न प्रोषिते तु संस्कुर्यान्न वेणीं च प्रमोचयेत्' इति हारीतः ॥ ११ ॥

श्वश्रूजनानुष्ठितचारुवेषां कर्णीरथस्थां रघुवीरपत्नीम् ।
प्रासादवातायनदृश्यबन्धैः साकेतनार्योऽञ्जलिभिः प्रणेमुः ॥ १३ ॥

आमुक्तेति । प्रभुणा रघुपतिना प्रदेशितो दृष्टसौम्यनेपथ्याम् । 'आकल्पवेषौ नेपथ्यम्' इत्यमरः । कर्णीरथो स्त्रीयोग्यो रथः । 'कर्णीरथः प्रवहणं डयनं च समं त्रयम्' इति यादवः । तत्रस्थां रघुपतिपत्नीं सीतां साकेतनार्यः प्रासादवातायनेषु स्थिताः पौरैर्निर्व्यपुरैरञ्जलिभिः प्रणेमुः ॥ १३ ॥

स्फुरत्प्रभामण्डलमानुसूयं सा बिभ्रती शाश्वतमङ्गरागम् ।
रराज शुद्धेति पुनः स्वपुर्यै संदर्शिता वह्निगतेव भर्त्रा ॥ १४ ॥

स्फुरदिति । स्फुरत्प्रभामण्डलमनुसूयया दत्तं शाश्वतं सदातनमङ्गरागं विलेपनद्रव्यं बिभ्रती सा सीता भर्त्रा स्वपुर्यै शुद्धेति संदर्शिता पुनर्वह्निगतेव रराज ॥ १४ ॥

वेश्मानि रामः परिबर्हवन्ति विश्राण्य सौहार्दनिधिः सुहृद्भ्यः ।
बाष्पायमाणो बलिमन्निकेतमालेख्यशेषस्य पितुर्विवेश ॥ १५ ॥

वेश्मानीति । सुहृदो भावः सौहार्दं सौजन्यम् । "हृद्भगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च" इत्युभयपदवृद्धिः । सौहार्दनिधी रामः सुहृद्भ्यः परिबर्हवन्त्युपकरणवन्ति वेश्मानि विश्राण्य दत्त्वा । आलेख्यशेषस्य चित्रमात्रशेषस्य पितुर्बलिमत्पूजायुक्तं निकेतं गृहं बाष्पायमाणो बाष्पमुद्वमन्विवेश । "बाष्पोष्मभ्यामुद्वमने" इति क्यङ्-प्रत्ययः ॥ १५ ॥

कृताञ्जलिस्तत्र यदम्ब सत्यान्नाभ्रश्यत स्वर्गफलाद्गुरुर्नः ।
तच्चिन्त्यमानं सुकृतं तवेति जहार लज्जां भरतस्य मातुः ॥ १६ ॥

कृताञ्जलिरिति । तत्र निकेतने कृताञ्जलिः सन् रामः । हे अम्ब ! नो गुरुः पिता स्वर्गः फलं यस्य तस्मात्सत्यान्नाभ्रश्यत न भ्रष्टवानिति यदस्खलनं तच्चिन्त्यमानं विचार्यमाणं तव सुकृतम् । इत्येवं प्रकारेण भरतस्य मातुः कैकेय्या लज्जां जहारापनयत् । राज्ञो प्रतिज्ञापरिपालनं स्वर्गसाधनमित्यर्थः । भरतमातुरपि तदपेक्षयाऽपि कैकेय्यपराधोऽतमार्थम् ॥ १६ ॥

तथैव सुग्रीवविभीषणादीनुपाचरत्कृत्रिमसंविधाभिः ।
संकल्पमात्रोदितसिद्धयस्ते क्रान्ता यथा चेतसि विस्मयेन ॥ १७ ॥

तथैवेति । सुग्रीवविभीषणादीन् । संविधानं संविधा इति संविधा भोगवस्तूनि । कृत्रिमसंविधाभिस्तथा तेन प्रकारेणैवोपाचरत् । यथा संकल्पमात्रेणैवाभासमानोदितसिद्धयस्ते सुग्रीवादयश्चेतसि विस्मयेन क्रान्ता आक्रान्ताः ॥ १७ ॥

सभाजनायोपगतान्स दिव्यान्मुनीन्पुरस्कृत्य हतस्य शत्रोः ।
शुश्राव तेभ्यः प्रभवादि वृत्तं स्वविक्रमे गौरवमादधानम् ॥ १८ ॥

सभाजनेति । स रामः सभाजनायाभिनन्दनायोपगतान्दिव्यान्मुनीन्पुरस्कृत्य हतस्य शत्रो रावणस्य प्रभवादि जन्मादिकं वृत्तं स्वविक्रमे गौरवमुत्कर्षमादधानं वृत्तं तेभ्यो मुनिभ्यः शुश्राव श्रुतवान् । निर्जितोत्कर्षोत्कर्षः स्वोत्कर्ष इत्यर्थः ॥ १८ ॥

प्रतिप्रयातेषु तपोधनेषु सुखादविज्ञातगतार्धमासान् ।
सीतास्वहस्तोपहृताग्र्यपूजान्रक्षःकपीन्द्रान्विससर्ज रामः ॥ १९ ॥

प्रतीति । तपोधनेषु मुनिषु प्रतिप्रयातेषु प्रतिनिवृत्त्य गतेषु सत्सु सुखादविज्ञात एव गतोऽर्धमासो येषां तानथानन्तरं सीतायाः स्वहस्तेनोपहृता दत्ताग्र्यपूजोत्तमसम्भावना येभ्यस्तान् । एतेन सीताया सौभाग्यमुक्तम् । रक्षःकपीन्द्रान्रामो विससर्ज विसृष्टवान् ॥ १९ ॥

तच्चात्मचिन्तासुलभं विमानं हृतं सुरारेः सह जीवितेन ।
कैलासनाथोद्वहनाय भूयः पुष्पं दिवः पुष्पकमन्वमंस्त ॥ २० ॥

तदिति । तच्चात्मचिन्तासुलभं स्मरणमात्रसुलभं सुरारे रावणस्य जीवितेन सह हृतं दिवः पुष्पं पुष्पवदाभरणभूतं पुष्पकं विमानं भूयः पुनरपि कैलासनाथस्य कुबेरस्योद्वहनाय वाहनायान्वमंस्तानुज्ञातवान् । समर्पितवान् । भूलोकवासेन पूर्वमप्येतदस्तीति सूच्यते ॥ २० ॥

पितुर्नियोगाद्वनवासमेवं निस्तीर्य रामः प्रतिपन्नराज्यः ।
धर्मार्थकामेषु समां प्रपेदे यथा तथैवावरजेषु वृत्तिम् ॥ २१ ॥

पितुरिति । राम एवं पितुर्नियोगाज्ञावशाद्वनवासं निस्तीर्यानन्तरं प्रतिपन्नराज्यः प्राप्तराज्यः सन् । धर्मार्थकामेषु यथा तथैवावरजेष्वनुजेषु समां वृत्तिं प्रपेदे । सर्वेष्वप्येकरूपेण व्यवहृतवानित्यर्थः ॥ २१ ॥

सर्वासु मातृष्वपि वत्सलत्वात्स निर्विशेषप्रतिपत्तिरासीत् ।
षडाननापीतपयोधरासु नेता चमूनामिव कृत्तिकासु ॥ २२ ॥

सर्वास्विति । स रामो वात्सल्याद्स्निग्धत्वात् न तु लौकिकप्रतीत्यर्थम् । स्निग्धस्तु वत्सलः इत्यमरः । सर्वासु मातृष्वपि निर्विशेषप्रतिपत्तिस्तुल्यसत्कार

आसीत् । कथमिव अमूनी सेता चन्द्रबः पद्मिनमैरापीताः पयोधराः स्तना यासां तासु इतीकथित ॥ २२ ॥

तेनार्थवाँल्लोभपराङ्मुखेन तेन घ्नता विघ्नभयं क्रियावान् ।
तेनास लोकः पितृमान्विनेत्रा तेनैव शोकापनुदेन पुत्री ॥ २३ ॥

तेनेति । लोभे लोभपराङ्मुखेन वदान्येन तेन रामेणार्थवान् धनिक आस बभूव । तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययमेतत् । विघ्नेभ्यो भयं घ्नता ध्नता तेन क्रियावा-ननुष्ठानवानास । विनेत्रा नियामकेन तेन पितृमानास पितृमत्प्रयोजनसर्थः । शोकमपनुदतीति शोकापनुदो दुःखस्य हर्ता तेन । "तुन्दशोकयोः परिमृजापनुदोः" इति कप्रत्ययः । तेन पुत्री पुत्रवानास पुत्रवानभ्यतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

स पौरकार्याणि समीक्ष्य काले रेमे विदेहाधिपतेर्दुहित्रा ।
उपस्थितश्चारु वपुस्तदीयं कृत्वोपभोगोत्सुकयेव लक्ष्म्या ॥ २४ ॥

स इति । स रामः काले अवसरे पौराणां कार्याणि प्रयोजनानि समीक्ष्य विदेहा-धिपतेर्दुहित्रा सीतया उपभोगोत्सुकयाऽत एव तदीयं सीतासम्बन्धि चारु वपुः कृत्वा स्थितया लक्ष्म्येव । उपस्थितः सङ्गतः सन् रेमे । उपस्थायं तु सङ्गतिः इति वा दवः ॥ २४ ॥

तयोर्यथाप्रार्थितमिन्द्रियार्थानासेदुषोः सद्मसु चित्रवत्सु ।
प्राप्तानि दुःखान्यपि दण्डकेषु संचिन्त्यमानानि सुखान्यभूवन् ॥ २५ ॥

तयोरिति । चित्रवत्सु वनवासवृत्तान्तालेख्यवत्सु सद्मसु यथाप्रार्थितं यथेष्ट-मिन्द्रियार्थानिन्द्रियविषयान्रूपरसादीनासेदुषोः प्राप्तवतोस्तयोः सीतारामयोर्दण्डकेषु दण्डकारण्येषु प्राप्तानि दुःखान्यपि विरहविप्रयोगादीनि संचिन्त्यमानानि स्मर्यमाणानि सुखान्यभूवन् । स्मारकं तु चित्रदर्शनमिति द्रष्टव्यम् ॥ २५ ॥

अथाधिकस्निग्धविलोचनेन मुखेन सीता शरपाण्डुरेण ।
आनन्दयित्री परिणेतुरासीदनक्षरव्यञ्जितदोहदेन ॥ २६ ॥

अथेति । अथ सीताधिकस्निग्धविलोचनेनात्यन्तप्रसन्नलोचनेन शरपुष्प-वत्पाण्डुरेणात एवानक्षरमवाच्यव्यापारं यथा भवति तथा व्यञ्जितं प्रकटितं दोहदं गर्भो येन तेन मुखेन परिणेतुः पत्युः । कर्मणि षष्ठी । आनन्दयित्र्यासीत् ॥ २६ ॥

तामङ्कमारोप्य कृशाङ्गयष्टिं वर्णान्तराक्रान्तपयोधराग्राम् ।
विलज्जमानां रहसि प्रतीतः पप्रच्छ रामां रमणोऽभिलाषम् ॥ २७ ॥

तामिति । प्रतीतो गर्भलक्षणवान् । रमयतीति रमणः प्रियो कुशाग्रवर्ति बर्ह-न्तरेण बौद्धिमाऽऽकामतपयोधरायां विलज्जमानां तां रामां रहस्यादमारोप्याभिमर्प मनोरथं पप्रच्छ । एतच—"दोहदस्याप्रदानेन गर्भो दोषमवाप्नुयात्" इति श्रवणात्, न तु औत्सुक्यादित्यनुसन्धेयम् ॥ २७ ॥

सा दष्टनीवारबलीनि हिंस्रैः सम्बद्धवैखानसकन्यकानि ।
इयेष भूयः कुशवन्ति गन्तुं भागीरथीतीरतपोवनानि ॥ २८ ॥

सेति । सा सीता हिंस्रैर्दष्टनीवाराः एव बलयो येषु तानि । तिर्यग्भिस्तृणधान्यानि भक्षितानि । सम्बद्धाः कृतसम्बन्धाः कृतसख्या वैखानसानां कन्यका येषु तानि कुश-वन्ति भागीरथीतीरतपोवनानि भूयः पुनरपि गन्तुमिषेवाभिलाषं ॥ २८ ॥

तस्यै प्रतिश्रुत्य रघुप्रवीरस्तदीप्सितं पार्श्वचरानुयातः ।
आलोकयिष्यन्मुदितामयोध्यां प्रासादमभ्रंलिहमारुरोह ॥ २९ ॥

तस्या इति । रघुप्रवीरो रामस्तस्यै सीतायै तदूर्ध्वमीप्सितं मनोरथं प्रति-श्रुत्य पार्श्वचरैस्तत्कालोचितैरनुयातः सन् मुदितां तामयोध्यामालोकयिष्यन् अभ्रं मेघो-लिहतीत्यभ्रंलिहमभ्रङ्कषं प्रासादमारुरोह । वहाभ्रे लिह इति खश्प्रत्ययः । "अरुर्द्विष दजन्तस्य मुम्" इति मुमागमः ॥ २९ ॥

ऋद्धापणं राजपथं स पश्यन्विगाह्यमानां सरयूं च नौभिः ।
विलासिभिश्चाध्युषितानि पौरैः पुरोपकण्ठोपवनानि रेमे ॥३०॥

ऋद्धेति । स रामः ऋद्धाः समृद्धाः आपणाः पण्यभूमयो यस्मिंस्तं राजपथं नौभिः समुद्रयानैर्विगाह्यमानां सरयूं च । पौरैर्विलासिभिरध्युषितानि पुरो-पकण्ठोपवनानि च पश्यन् रेमे । विलसितुमेषां शीलमिति विलासिनः । 'युजा दिभ्यश्च' इत्यनेकधेयः ॥ ३० ॥

स किंवदन्तीं वदतां पुरोगः स्ववृत्तमुद्दिश्य विशुद्धवृत्तः ।
सर्पाधिराजोरुभुजोऽपसर्पं पप्रच्छ भद्रं विजितारिभद्रः ॥ ३१ ॥

स इति । वदतां वाग्मिनां पुरोगः श्रेष्ठो विशुद्धवृत्तः सर्पाधिराजः शेषस्तद्वत् पृथुरू भुजौ यस्य स विजितारिभद्रो विजितारिश्रेष्ठः स रामः स्ववृत्तमुद्दिश्य भद्रं भद्र नामकमपसर्पं चरं किंवदन्तीं जनवादं पप्रच्छ । अपसर्पश्चरः स्पशः इति 'किंव दन्ती जनश्रुतिः' इति चामरः ॥ ३१ ॥

निर्बन्धपृष्टः स जगाद सर्वं स्तुवन्ति पौराश्चरितं त्वदीयम् ।
अन्यत्र रक्षोभवनोषितायाः परिग्रहान्मानवदेव देव्याः ॥ ३२ ॥

निर्बन्धेति । निर्बन्धेनाग्रहेण पृष्टः सोऽपसर्पो जगाद । किमिति । हे मानवदेव । रक्षोभवन उषिताया देव्याः सीतायाः परिग्रहात्स्वीकारादन्यत्रेतरस्मिन् सर्वविषये स्थले । त्वदीयं सर्वं चरितं पौराः स्तुवन्ति ॥ ३२ ॥

कलत्रनिन्दागुरुणा किलैवमभ्याहतं कीर्तिविपर्ययेण ।
अयोघनेनाय इवाभितप्तं वैदेहिबन्धोर्हृदयं विदद्रे ॥ ३३ ॥

कलत्रेति । एवं किल कलत्रनिन्दया गुरुणा दुःसहेन कीर्तिविपर्ययेणापकीर्त्याऽभ्याहतं वैदेहिबन्धोर्वैदेहीवल्लभस्य । "ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलम्" इति ह्रस्वः कालिदास इतिवत् । हृदयम् । अयोघनेनाभितप्तम् अयस्तप्तमय इव विदद्रे विदीर्णम् । कर्तरि लिट् ॥ ३३ ॥

किमात्मनिर्वादकथामुपेक्षे जायामदोषामुत सन्त्यजामि ।
इत्येकपक्षाश्रयविक्लवत्वादासीत्स दोलाचलचित्तवृत्तिः ॥ ३४ ॥

किमिति । आत्मनो निर्वादोऽपवाद एव कथा ताम् । किमुपेक्षे । उत अदोषां साध्वीं जायां सन्त्यजामि । उभयत्रापि प्रश्ने लट् । इत्येकपक्षाश्रयेऽन्यतरपक्षपरिग्रहे विक्लवत्वादपरिच्छेत्तृत्वात्स रामो दोलेव चला चित्तवृत्तिर्यस्य स आसीत् ॥ ३४ ॥

निश्चित्य चानन्यनिवृत्ति वाच्यं त्यागेन पत्न्याः परिमार्ष्टुमैच्छत् ।
अपि स्वदेहात्किमुतेन्द्रियार्थाद्यशोधनानां हि यशो गरीयः ॥ ३५ ॥

निश्चित्येति । किंच । वाच्यमपवादं, नास्त्यन्येन त्यागव्यतिरिक्तोपायेन निवृत्तिर्यस्य तदनन्यनिवृत्ति निश्चित्य पत्न्यास्त्यागेन परिमार्ष्टुं परिहर्तुमैच्छत् । तथा हि, यशोधनानां पुंसां स्वदेहादपि यशो गरीयो गुरुतरम् । इन्द्रियार्थात्स्रक्चन्दनवनितादेरिन्द्रियविषयादिति किमुत वक्तव्यम् । "पञ्चमी विभक्ते" इत्युभयत्रापि पञ्चमी । सीता चेन्द्रियार्थ एव ॥ ३५ ॥

स सन्निपात्यावरजान्हतौजास्तद्विक्रियादर्शनलुप्तहर्षान् ।
कौलीनमात्माश्रयमाचचक्षे तेभ्यः पुनश्चेदमुवाच वाक्यम् ॥ ३६ ॥

स इति । हतौजा निस्तेजस्कः स रामस्तस्य रामस्य विक्रिया दर्शनेन लुप्तहर्षानवरजान्भ्रातॄन्संनिपात्य आत्माश्रयमात्मविषयं कौलीनं निन्दां तेभ्य आचचक्षे । पुनरिदं वाक्यमुवाच च ॥ ३६ ॥

राजर्षिवंशस्य रविप्रसूतेरुपस्थितः पश्यत कीदृशोऽयम् ।
मत्तः सदाचारशुचेः कलङ्कः पयोदवातादिव दर्पणस्य ॥ ३७ ॥

राजर्षीति । रवेः प्रसूतिर्जन्म यस्य तस्य राजर्षिवंशस्य सदाचारशुचेः स-दाचारपूतस्य मत्तो मत्सकाशात् । दर्पणस्य पयोदवातादिव [illegible] । कीदृशोऽयं कलङ्क उपस्थितः प्राप्तः पश्यत ॥ ३७ ॥

पौरेषु सोऽहं बहुलीभवन्तमपां तरङ्गेष्विव तैलबिन्दुम् ।
सोढुं न तत्पूर्वमवर्णमीशे आलानिकं स्थाणुमिव द्विपेन्द्रः ॥ ३८ ॥

पौरेष्विति । सोऽहम् । अपां तरङ्गेषु तैलबिन्दुमिव पौरेषु बहुलीभवन्तं प्रसरन्तम् । स एव पूर्वो यस्य स तम् । तत्पूर्वमवर्णमपवादम् । अवर्णाक्षेपनिर्वाद-परीवादापवादवत् इत्यमरः । द्विपेन्द्रः । आलानमेवालानिकम् । विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । अथवाऽऽलानं बन्धनं प्रयोजनमस्येत्यालानिकम् । "प्रयोजनम्" इति ठक् । स्थाणुं स्तम्भमिव । [illegible] इतिपाठसामान्यविशेषमात्रपौनरुक्त्यं द्रष्टव्यम् । सोढुं नेशे न शक्नोमि ॥ ३८ ॥

तस्यापनोदाय फलप्रवृत्तावुपस्थितायामपि निर्व्यपेक्षः ।
त्यक्ष्यामि वैदेहसुतां पुरस्तात्समुद्रनेमिं पितुराज्ञयेव ॥ ३९ ॥

तस्येति । तस्यावर्णस्यापनोदाय दूरीकरणाय फलप्रवृत्तावपत्योत्पत्त्युपस्थि-तायां तस्यामपि निर्व्यपेक्षो निःस्पृहः सन् । वैदेहसुताम् । पुरस्तात्पूर्वं पितुराज्ञया समुद्रनेमिं समुद्रो नेमिरिव नेमिर्यस्याः सा भूमिः । तामिव त्यक्ष्यामि ॥ ३९ ॥

ननु सर्वथा साध्वी न त्याज्येत्यत्राह—

अवैमि चैनामनघेति किंतु लोकापवादो बलवान्मतो मे ।
छाया हि भूमेः शशिनो मलत्वेनारोपिता शुद्धिमतः प्रजाभिः ॥ ४० ॥

अवैमीति । एनां सीतामनघां पापरहितां चावैमि । किंतु मे मम लोकापवादो बलवान्मतः । कुतः । हि यस्मात्प्रजाभिर्भूमेश्छाया प्रतिबिम्बं शुद्धिमतो निर्मलस्य शशिनो मलत्वेन कलङ्कत्वेनारोपिता । अतो लोकापवाद एव बलवानित्यर्थः ॥ ४० ॥

रक्षोवधान्तो न च मे प्रयासो व्यर्थः स वैरप्रतिमोचनाय ।
अमर्षणः शोणितकाङ्क्षया किं पदा स्पृशन्तं दशति द्विजिह्वः ॥ ४१ ॥

रक्ष इति । किंच । मे रक्षोवधान्तः प्रयासो व्यर्थो न किंतु स वैरप्रतिमो-

नाथ वैरशोधनम् । तथा हि, अमर्षणोऽसहनो जिह्मगः सर्पः पदा पादेन स्पृष्टं पुरुषं दौष्टिकमुपा दशति किम् ? किन्तु वैरनिर्यातनमेवेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

तदेष सर्गः करुणार्द्रचित्तैर्न मे भवद्भिः प्रतिषेधनीयः ।
यद्यर्थिता निर्हृतवाच्यशल्यान्प्राणान्मया धारयितुं चिरं वः ॥४२॥

तदिति । ततस्मादेष मे सर्गो निश्चयः । सर्गः स्वभावनिर्मोक्षनिश्चयाध्यायसृष्टिषु इत्यमरः । करुणार्द्रचित्तैर्भवद्भिर्न प्रतिषेधनीयः । निर्हृतं वाच्यमेव शल्यं येषां तान्प्राणान्मया चिरं धारयितुं धारयितुं वा युष्माकमर्थितार्थित्वमिच्छा यदि । अस्तीति शेषः ॥ ४२ ॥

इत्युक्तवन्तं जनकात्मजायां नितान्तरूक्षाभिनिवेशमीशम् ।
न कश्चन भ्रातृषु तेषु शक्तो निषेद्धुमासीदनुमोदितुं वा ॥४३॥

इतीति । इत्युक्तवन्तं जनकात्मजायां सीतायां नितान्तरूक्षाभिनिवेशमतिक्रूर-निर्बन्धं स्वामिनं तेषु भ्रातृषु मध्ये कश्चनापि निषेद्धुं निवारयितुमनुमोदितुं प्रवर्तयितुं वा शक्तो नासीत् पक्षद्वयस्यापि प्रबलत्वादित्यर्थः ॥ ४३ ॥

स लक्ष्मणं लक्ष्मणपूर्वजन्मा विलोक्य लोकत्रयगीतकीर्तिः ।
सौम्येति चाभाष्य यथार्थभाषी स्थितं निदेशे पृथगादिदेश ॥४४॥

स इति । लोकत्रयगीतकीर्तिर्लोकत्रये प्रथितयशा यथार्थभाषी सत्यवादी लक्ष्मणपूर्वजन्मा लक्ष्मणाग्रजः स रामो निदेशे स्थितमाज्ञाकारिणं लक्ष्मणं विलोक्य 'हे सौम्य' इत्याभाष्य च पृथग्भरतशत्रुघ्नाभ्यां विनाकृत्यादिदेशाज्ञापयामास ॥ ४४ ॥

प्रजावती दोहदशंसिनी ते तपोवनेषु स्पृहयालुरेव ।
स त्वं रथी तद्व्यपदेशनेयां प्रापय्य वाल्मीकिपदं त्यजैनाम् ॥४५॥

प्रजेति । दोहदो गर्भिणीमनोरथः तच्छंसिनी ते प्रजावती भ्रातृजाया । प्रजावती भ्रातृजाया इत्यमरः । तपोवनेषु स्पृहयालुरेव सस्पृहैव । स्पृहिगृहि-पतिदयिनिद्रातन्द्राश्रद्धाभ्य आलुच् इत्यनेनालुच्प्रत्ययः । स त्वं रथी सन् । तद्व्य-पदेशेन दोहदमिषेण नेयां नेतव्यामेनां सीतां वाल्मीकेः पदं स्थानं प्रापय्य गमयित्वा विसर्जय इत्यादेशः । त्यज ॥ ४५ ॥

स शुश्रुवान्मातरि भार्गवेण पितुर्नियोगात्प्रहृतं द्विषद्वत् ।
प्रत्यग्रहीदग्रजशासनं तदाज्ञा गुरूणां ह्यविचारणीया ॥ ४६ ॥

स इति । पितुर्जमदग्नेर्नियोगादाज्ञामात्रेण भार्गवेण कर्त्रा । ...

भीषाभ्यपनिन्दाकर्मतुल्यम् इत्यनेन वतिप्रतिषेधः । मातरि रिपाविव हिंसावत् । 'तत्र तस्येव' इति वतिप्रत्ययः । प्रहृतं प्रहारं प्रत्युपगम्य भुक्तवान् । 'भावे' इति क्तप्रत्ययः । स भार्गवस्तद्वचनमाज्ञां प्रत्यग्रहीत् । किं अस्माद् गुरुवचनमाज्ञाऽविचारणीया ॥ ४६ ॥

अथानुकूलश्रवणप्रतीतामत्रस्नुभिर्युक्तधुरं तुरङ्गैः ।
रथं सुमन्त्रप्रतिपन्नरश्मिमारोप्य वैदेहसुतां प्रतस्थे ॥ ४७ ॥

अथेति । अथासौ लक्ष्मणः । अनुकूलश्रवणेन प्रतीतामभिप्रायज्ञेन हृष्टां वैदेहसुतामत्रस्नुभिरभीतैरभिर्यैः सिन्धुदेशजैरश्वैः । "त्रसिगृधिधृषिक्षिपेः क्नुः" इति क्नुप्रत्ययः । तुरङ्गैर्युक्तधुरं सुमन्त्रेण प्रतिपन्नरश्मिं गृहीतप्रग्रहं रथमारोप्य प्रतस्थे ॥ ४७ ॥

सा नीयमाना रुचिरान्प्रदेशान्प्रियंकरो मे प्रिय इत्यनन्दत् ।
नाबुद्ध कल्पद्रुमतां विहाय जातं तमात्मन्यसिपत्रवृक्षम् ॥ ४८ ॥

सेति । सा सीता रुचिरान्मनोज्ञान्प्रदेशान्नीयमाना प्राप्यमाणा सती मे मम प्रियः प्रियं करोतीति प्रियंकरः प्रियकारीत्यनन्दत् । 'क्षेमप्रियमद्रेऽण् च' इति खच्प्रत्ययः । तं प्रियमात्मनि विषये कल्पद्रुमतां सुरतरुतां विहायासिपत्रवृक्षं जातं नाबुद्ध नाज्ञासीत् । बुध्यतेर्लुङ् । असिपत्रः खड्गाकारदलः कोऽप्यपूर्वो वृक्षविशेषः । असिपत्रो भवेत्कोशाकारे च नरकान्तरे इति विश्वः । आत्मघातुक इति भावः ॥ ४८ ॥

जुगूह तस्याः पथि लक्ष्मणो यत्सव्येतरेण स्फुरता तदक्ष्णा ।
आख्यातमस्यै गुरु भावि दुःखमत्यन्तलुप्तप्रियदर्शनेन ॥ ४९ ॥

जुगूहेति । पथि लक्ष्मणो यद् दुःखं तस्याः सीताया जुगूह अतिरहस्यत्वात् गुरु भावि भविष्यद् दुःखमत्यन्तलुप्तं प्रियदर्शनं यस्य तेन स्फुरता सव्येतरेण च दक्षिणेनाक्ष्णाऽस्यै सीतायै आख्यातम् । स्त्रीणां दक्षिणाक्षिस्फुरणं दुर्निमित्तमाहुः ॥ ४९ ॥

सा दुर्निमित्तोपगताद्विषादात्सद्यः परिम्लानमुखारविन्दा ।
राज्ञः शिवं सावरजस्य भूयादित्याशशंसे करणैरबाह्यैः ॥ ५० ॥

सेति । सा सीता दुर्निमित्तेन दक्षिणाक्षिस्फुरणरूपेणोपगतात् प्राप्ताद्विषादाद् दुःखात्सद्यः परिम्लानमुखारविन्दा सती अन्तर्मुखकरणा सती सावरजस्य सानुजस्य राज्ञो रामस्य शिवं भूयादित्यबाह्यैः करणैरन्तःकरणैराशशंसे । शंसतिरपेक्षायामात्मने पदमिच्छति । करणैरिति बहुवचनं क्रियासमभिहारम् । पुनः पुनराशशंसेत्यर्थः ॥ ५० ॥

गुरोर्नियोगाद्वनितां वनान्ते साध्वीं सुमित्रातनयो विहास्यन्।
अवार्यतेवोत्थितवीचिहस्तैर्जह्नोर्दुहित्रा स्थितया पुरस्तात् ॥५१॥

गुरोरिति। गुरोर्ज्येष्ठस्य नियोगादाज्ञया साध्वीं वनिताम् अस्मात्साध्वीमित्यर्थे। वनान्ते विहास्यंस्त्यक्ष्यन्सुमित्रातनयो लक्ष्मणः पुरस्तादग्रे स्थितया जह्नोर्दुहित्रा ज- ह्न्वोत्थितवीचिहस्तैरवार्यतेव। अकार्यं मा कुर्विति वारितेव। इत्युत्प्रेक्षा ॥ ५१ ॥

रथात्स यन्त्रा निगृहीतवाहात्तां भ्रातृजायां पुलिनेऽवतार्य।
गङ्गां निषादाहृतनौविशेषस्ततार सन्धामिव सत्यसन्धः ॥ ५२ ॥

रथादिति। सत्यसन्धः सत्यप्रतिज्ञः स लक्ष्मणो यन्त्रा सारथिना निगृही- तवाहान्निरुद्धाश्वाद्रथात् तां भ्रातृजायां पुलिनेऽवतार्यावरोप्य निषादेन किरातेनाहृतनौविशेषेण आनीतनौकः सन्। गङ्गां भागीरथीं सन्धां प्रतिज्ञामिव ततार। सन्धा प्रतिज्ञा मर्यादा इत्यमरः ॥ ५२ ॥

अथ व्यवस्थापितवाक्कथंचित्सौमित्रिरन्तर्गतबाष्पकण्ठः।
औत्पातिकं मेघ इवाश्मवर्षं महीपतेः शासनमुज्जगार ॥ ५३ ॥

अथेति। अथ कथंचिद्व्यवस्थापिता प्रकृतिमापादिता वाग्येन सः अन्तर्गत- बाष्पः कण्ठे यस्य सः कण्ठस्तम्भितबाष्प इत्यर्थः। सौमित्रिर्महीपतेः शासनम्। मेघ उत्पाते भवमौत्पातिकमश्मवर्षं शिलावर्षमिव उज्जगारोद्गीर्णवान्। राजशासनमत्य- त्युग्रमरुन्तुदम् ॥ ५३ ॥

ततोऽभिषङ्गानिलविप्रविद्धा प्रभ्रश्यमानाभरणप्रसूना।
स्वमूर्तिलाभप्रकृतिं धरित्रीं लतेव सीता सहसा जगाम ॥ ५४ ॥

तत इति। ततः अभिषङ्गः मनःपरिभवरूपः पराभवः। अभिषङ्गः पराभवे इत्यमरः। स एवानिलस्तेन विप्रविद्धा अभिहता। प्रभ्रश्यमानानि पतमानान्याभरणान्येव प्रसूनानि यस्याः सा सीता लतेव। सहसा स्वमूर्तिलाभस्य स्वशरीरलाभस्य स्वो- त्पत्तेः प्रकृतिं कारणं धरित्रीं जगाम भूमौ पपातेत्यर्थः। लीयमानापि मातैव श- रणमिति भावः ॥ ५४ ॥

इक्ष्वाकुवंशप्रभवः कथं त्वां त्यजेदकस्मात्पतिरार्यवृत्तः।
इति क्षितिः संशयितेव तस्यै ददौ प्रवेशं जननी न तावत् ॥५५॥

इक्ष्वाक्विति। इक्ष्वाकुवंशप्रभवः महाकुलप्रसूत इत्यर्थः। आर्यवृत्तः साधु- चरितः पतिर्भर्ता त्वामकस्मादकारणं कथं त्यजेत् असम्भावितमित्यर्थः। इति संश

पितेव सन्निधानेन तावत् त्वामीदृशावस्थः प्राणिसर्गः । जननी क्षितिस्त्वं सीतायै प्रवेशम्, आस्यतीति शेषः । न ददौ ॥ ५५ ॥

सा लुप्तसंज्ञा न विवेद दुःखं प्रत्यागतासुः समतप्यतान्तः ।
तस्याः सुमित्राऽऽत्मजयत्नलब्धो मोहादभूत्कष्टतरः प्रबोधः ॥५६॥

सेति । लुप्तसंज्ञा नष्टचेतना मूर्च्छिता सा दुःखं न विवेद । प्रत्यागतासुर्लब्धसंज्ञा सत्यन्तः समतप्यत तु खेदाद्रयतेस्तर्न । तपेः कर्मणि लङ् । कर्मकर्तरीति केचित् । तन्न । "तपस्तपः कर्मकस्यैव" इति यङ्नियमात् । तस्याः सीतायाः सुमित्राऽऽत्मजयत्नलब्धः प्रबोधो मोहात्कष्टतरोऽतिदुःखकरोऽभूत् । दुःखवेदनाकारणत्वादिति भावः ॥ ५६ ॥

न चावदद्भर्तुरवर्णमार्या निराकरिष्णोर्वृजिनादृतेऽपि ।
आत्मानमेव स्थिरदुःखभाजं पुनः पुनर्दुष्कृतिनं निनिन्द ॥ ५७ ॥

नेति । आर्या साध्वी सा सीता वृजिनादृत एनसो विनाऽपि । "कलुषं वृजिनै-नोऽघम्" इत्यमरः । "अन्यारादितरर्तेदिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते" इत्यनेन पञ्चमी । निराकरिष्णोर्निराकर्तुः । "अलंकृञ्निराकृञ्" इत्यादिनेष्णुच्प्रत्ययः । भर्तुरवर्णमपवादं न चावदन्नैवावादीत् । किन्तु स्थिरदुःखभाजमत एव दुष्कृतिनमा-त्मानं पुनः पुनर्निनिन्द ॥ ५७ ॥

आश्वास्य रामावरजः सतीं तामाख्यातवाल्मीकिनिकेतमार्गः ।
निघ्नस्य मे भर्तृनिदेशरौक्ष्यं देवि क्षमस्वेति बभूव नम्रः ॥ ५८ ॥

आश्वास्येति । रामावरजो लक्ष्मणः सतीं साध्वीं तामाश्वास्य आख्यात उप दिष्टो वाल्मीकेर्निकेतस्याश्रमस्य मार्गो येन स तथोक्तः सन् । निघ्नस्य पराधीनस्य । "अधीनो निघ्न आयत्तः" इत्यमरः । मे भर्तृनिदेशेन स्वाम्याज्ञया हेतुना यद्रौक्ष्यं पारुष्यं तद् देवि क्षमस्व इति नम्रः प्रह्वो बभूव ॥ ५८ ॥

सीता तमुत्थाप्य जगाद वाक्यं प्रीताऽस्मि ते सौम्य चिराय जीव ।
बिडौजसा विष्णुरिवाग्रजेन भ्रात्रा यदित्थं परवानसि त्वम् ॥५९॥

सीतेति । सीता तं लक्ष्मणमुत्थाप्य वाक्यं जगाद । किमिति । हे सौम्य साधो । ते प्रीताऽस्मि चिराय चिरं जीव । यद्यस्मात् । बिडौजसेन्द्रेणैव विष्णुरुपेन्द्र इव अग्रजेनैव भ्रात्रा त्वमित्थं परवान् परतन्त्रोऽसि ॥ ५९ ॥

श्वश्रूजनं सर्वमनुक्रमेण विज्ञापय प्रापितमत्प्रणामः।
प्रजानिषेकं मयि वर्तमानं सूनोरनुध्यायत चेतसेति ॥ ६० ॥

श्वश्रूजनमिति। सर्वं श्वश्रूजनमनुक्रमेण प्रापितमत्प्रणामः सन् मत्प्रणाममनु-क्त्वेत्यर्थः। विज्ञापय। किमिति। निषिच्यत इति निषेकः। मयि वर्तमानं सूनो-स्तव पुत्रस्य प्रजानिषेकं गर्भं चेतसाऽनुध्यायत शिवमस्त्विति चिन्तयतेति ॥ ६० ॥

वाच्यस्त्वया मद्वचनात्स राजा वह्नौ विशुद्धामपि यत्समक्षम्।
मां लोकवादश्रवणादहासीः श्रुतस्य किं तत्सदृशं कुलस्य ॥ ६१ ॥

वाच्य इति। स राजा त्वया मद्वचनान्मद्वचनमिति कृत्वा। ल्यब्लोपे पञ्चमी। वाच्यो वक्तव्यः। किमिति तत्राह— वह्नाविति त्रिभिः श्लोकैः। अक्ष्णोः समीपे समक्षम्। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः सामीप्यार्थे वा। "अव्ययीभावे शरत्प्रभृतिभ्यः" इति समासान्तष्टच्प्रत्ययः। समक्षमग्नौ विशुद्धामपि मां लोकवादस्य मिथ्याऽपवादस्य श्रवणाद्धेतोरहासीरत्याक्षीरिति यत्तच्छ्रुतस्य प्रख्यातस्य कुलस्य सदृशं किम्? किन्त्वसदृशमित्यर्थः। यद्वा श्रुतस्य शब्दस्य चेति योजना। [illegible] वार्यसीति भावः ॥ ६१ ॥

कल्याणबुद्धेरथवा तवायं न कामचारो मयि शङ्कनीयः।
ममैव जन्मान्तरपातकानां विपाकविस्फूर्जथुरप्रसह्यः ॥ ६२ ॥

कल्याणेति। अथवा कल्याणबुद्धेः शुभचिन्तकस्य तव कर्तुः मयि विषयेऽयं त्यागो न कामचार इच्छया करणं न शङ्कनीयः कामचारलेशोऽपि न किंचित् इत्यर्थः। किन्तु ममैव जन्मान्तरपातकानामप्रसह्यो विपच्यत इति विपाकः फलं स एव विस्फूर्जथुरशनिनिर्घोषः। "स्फूर्जथुर्वज्रनिर्घोषः" इत्यमरः ॥ ६२ ॥

उपस्थितां पूर्वमपास्य लक्ष्मीं वनं मया सार्धमसि प्रपन्नः।
तदास्पदं प्राप्य तयातिरोषात्सोढाऽस्मि न त्वद्भवने वसन्ती ॥ ६३ ॥

उपस्थितामिति। पूर्वमुपस्थितां प्राप्तां लक्ष्मीमपास्य मया सार्धं वनं प्रपन्नोऽसि प्राप्तोऽसि। तत्तस्मात्तया लक्ष्म्याऽतिरोषादत्यन्तक्रोधात् त्वद्भवन आस्पदं प्रतिष्ठाम्। "आस्पदं प्रतिष्ठायाम्" इति निपातः। प्राप्य वसन्त्यहं सोढा नास्मि ॥ ६३ ॥

निशाचरोपप्लुतभर्तृकाणां तपस्विनीनां भवतः प्रसादात्।
भूत्वा शरण्या शरणार्थमन्यं कथं प्रपत्स्ये त्वयि दीप्यमाने ॥ ६४ ॥

निशाचर इति। निशाचरैरुपप्लुताः पीडिता भर्तारो यासां ता निशाचरो-

वचनमर्हथा । "अव्ययम्" इति कल्पतरुः । तासां तपस्विनीनां भवतः प्रसादात् शुभहस्ताभरण्या शरण्यसमर्था भूत्वा । अथ त्वयि दीयमाने प्रसाद्यमाने सत्येव दार पार्श्वमन्यं तपस्विनं कथं प्रपत्स्ये प्राप्स्यामि ॥ ६४ ॥

किं वा तवात्यन्तवियोगमोघे कुर्यामुपेक्षां हतजीवितेऽस्मिन् ।
स्याद्रक्षणीयं यदि मे न तेजस्त्वदीयमन्तर्गतमन्तरायः ॥ ६५ ॥

किं वेति । किं वाऽथवा तव अत्यन्तम् आत्यन्तिकेन पुनःप्राप्तिरहितेन वियोगेन मोघे निष्फलेऽस्मिन्हतजीविते कुत्सितजीविते उपेक्षां कुर्यां कुर्यामेव । रक्षणीयं रक्षार्हमन्तर्गतं कुक्षिस्थं त्वदीयं तेजः शुक्रं गर्भरूपम् । "शुक्रं तेजोरेतसी च बीजवीर्येन्द्रियाणि च" इत्यमरः । मे ममान्तरायो विघ्नो न स्याद्यदि ॥ ६५ ॥

साहं तपः सूर्यनिविष्टदृष्टिरूर्ध्वं प्रसूतेश्चरितुं यतिष्ये ।
भूयो यथा मे जननान्तरेऽपि त्वमेव भर्ता न च विप्रयोगः ॥ ६६ ॥

साहमिति । साहं प्रसूतेरूर्ध्वं सूर्यनिविष्टदृष्टिः सती तपोविधिं तपश्चरितुं यतिष्ये यथा भूयस्तेन तपसा मे मम जननान्तरेऽपि त्वमेव भर्ता स्याः विप्रयोगश्च न स्यात् ॥ ६६ ॥

नृपस्य वर्णाश्रमपालनं यत्स एव धर्मो मनुना प्रणीतः ।
निर्वासिताप्येवमतस्त्वयाहं तपस्विसामान्यमवेक्षणीया ॥ ६७ ॥

नृपस्येति । वर्णानां ब्राह्मणादीनामाश्रमाणां ब्रह्मचर्यादीनां च पालनं यत्स एव नृपस्य धर्मो मनुना प्रणीत उक्तः । अतः कारणादेवं त्वया निर्वासिता निष्कासिताऽप्यहं तपस्विभिः सामान्यं साधारण्यं यथा भवति तथाऽवेक्षणीया । अत्रत्र अपमानेऽपि धर्मभरदृष्टिः सीतायां कर्तव्येत्यर्थः ॥ ६७ ॥

तथेति तस्याः प्रतिगृह्य वाचं रामानुजे दृष्टिपथं व्यतीते ।
सा मुक्तकण्ठं व्यसनातिभाराच्चक्रन्द विग्ना कुररीव भूयः ॥ ६८ ॥

तथेतीति । तथेति तस्याः सीताया वाचं प्रतिगृह्याङ्गीकृत्य रामानुजे लक्ष्मणे दृष्टिपथं व्यतीतेऽतिक्रान्ते सति सा सीता व्यसनातिभाराद् दुःखातिरेकान्मुक्तकण्ठं यथा स्यात्तथा चाक्रन्दयेत्यर्थः । विग्ना भीता कुररीवोत्क्रोशीव । "उत्क्रोशकुररौ समौ" इत्यमरः । भूयो भूयिष्ठं चक्रन्द शुशोच ॥ ६८ ॥

नृत्तं मयूराः कुसुमानि वृक्षा दर्भानुपात्तान्विजहुर्हरिण्यः ।
तस्याः प्रपन्ने समदुःखभावमत्यन्तमासीद्रुदितं वनेऽपि ॥ ६९ ॥

नृत्यमिति। मयूरा नृत्यं विजहुस्तत्यजुः। वृक्षाः कुसुमानि। हरिण्यश्च पात्तान्दर्भान्। इत्थं तस्याः सीतायाः समदुःखभावं प्रपन्ने समदुःखत्वं प्राप्ते वने ऽप्यत्यन्तं रुदितमासीत्। यथा रामपीडेऽपीत्यपिशब्दार्थः ॥ ६९ ॥

तामभ्यगच्छद्रुदितानुसारी कविः कुशेध्माहरणाय यातः ।
निषादविद्धाण्डजदर्शनोत्थः श्लोकत्वमापद्यत यस्य शोकः ॥ ७० ॥

तामिति। कुशेध्माहरणाय यातः कविर्वाल्मीकी रुदितानुसारी संस्तां सीतामभ्यगच्छत्। कविमेव विशिनष्टि—निषादेति। निषादेन व्याधेन विद्धस्याण्डजस्य क्रौञ्चस्य दर्शनेनोत्थ उत्पन्नो यस्य शोकः श्लोकत्वमापद्यत श्लोकरूपेणाविरभवत्। स च श्लोकः पठ्यते—"मा निषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः। यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥" इति। तिरश्चामपि दुःखं न सेहे किमुतान्येषामिति भावः ॥ ७० ॥

तमश्रु नेत्रावरणं प्रमृज्य सीता विलापाद्विरता ववन्दे ।
तस्यै मुनिर्दोहदलिङ्गदर्शी दाश्वान्सुपुत्राशिषमित्युवाच ॥ ७१ ॥

तमिति। सीता विलापाद्विरता सती नेत्रावरणं दृष्टिप्रतिबन्धकमश्रु प्रमृज्य तं मुनिं ववन्दे। दोहदलिङ्गदर्शी गर्भचिह्नदर्शी मुनिस्तस्यै सीतायै सुपुत्राशिषं सत्पुत्रप्राप्तिरूपमाशिषं दाश्वान्दत्तवानिति वक्ष्यमाणप्रकारेणोवाच। "दाश्वान्साह्वान्मीढ्वांश्च" इति क्वसन्तो निपातः ॥ ७१ ॥

जाने विसृष्टां प्रणिधानतस्त्वां मिथ्यापवादक्षुभितेन भर्त्रा ।
तन्मा व्यथिष्ठा विषयान्तरस्थं प्राप्तासि वैदेहि पितुर्निकेतम् ॥ ७२ ॥

जाने इति। त्वां मिथ्यापवादेन क्षुभितेन भर्त्रा विसृष्टां त्यक्तां प्रणिधानतः समाधिबलाज्जाने। हे वैदेहि! विषयान्तरस्थं देशान्तरस्थं पितुर्जनकस्यैव निकेतं गृहं प्राप्तासि। ततस्तस्मान्मा व्यथिष्ठा मा शोचीः। व्यथेर्लुङ्। "न माङ्योगे" इत्यडागमप्रतिषेधः। मन्त्रोपदेशितानां पितृत्वे मम युक्तमिति भावः ॥ ७२ ॥

उत्खातलोकत्रयकण्टकेऽपि सत्यप्रतिज्ञेऽप्यविकत्थनेऽपि ।
त्वां प्रत्यकस्मात्कलुषप्रवृत्तावस्त्येव मन्युर्भरताग्रजे मे ॥ ७३ ॥

उत्खातेति। उत्खातलोकत्रयकण्टकेऽपि। रावणादिकण्टकोद्धारेण सर्वलोकोपकारिण्यपीत्यर्थः। सत्यप्रतिज्ञे सत्यसंधेऽपि अविकत्थनेऽनात्मश्लाघिन्यपि इत्थं

स्नेहपात्रेऽपि त्वां प्रसभत्यागात्परद्युम्नस्य गर्हितत्वापरे भरताम्न्ये ये मन्यु पेपोऽस्त्येव । सर्वं गुणाक्षरकोऽयं दोष इत्यर्थः । सीताऽनुनयार्थोऽयं रामोपालम्भः ॥ ७३ ॥

तवोरुकीर्तिः श्वशुरः सखा मे सतां भवोच्छेदकरः पिता ते ।
धुरि स्थिता त्वं पतिदेवतानां किं तन्न येनासि ममानुकम्प्या ॥ ७४ ॥

तवेति । उरुकीर्तिस्तव श्वशुरो दशरथो मे सखा । ते पिता जनकः सतां विदुषां भवोच्छेदकरो ज्ञानोपदेशादिना संसारदुःखध्वंसकारी । त्वं पतिदेवतानां पतिव्रतानां धुर्यग्रे स्थिता । येन निमित्तेन ममानुकम्प्याऽनुग्राह्या नासि तत्किम् । न किंचिदित्यर्थः ॥ ७४ ॥

तपस्विसंसर्गविनीतसत्त्वे तपोवने वीतभया वसास्मिन् ।
इतो भविष्यत्यनघप्रसूतेरपत्यसंस्कारमयो विधिस्ते ॥ ७५ ॥

तपस्वीति । तपस्विसंपर्केण विनीतसत्त्वे शान्तजन्तुकेऽस्मिंस्तपोवने वीतभया निर्भीका वस । इतोऽस्मिन्ननघप्रसूते शुभप्रसूतेस्तेऽपत्यसंस्कारमयो जातकर्मादिरूपो विधिरनुष्ठानं भविष्यति ॥ ७५ ॥

अशून्यतीरां मुनिसंनिवेशैस्तमोपहन्त्रीं तमसां वगाह्य ।
तत्सैकतोत्सङ्गबलिक्रियाभिः सम्पत्स्यते ते मनसः प्रसादः ॥ ७६ ॥

अशून्येति । संनिविशन्ते येष्विति संनिवेशा उटजाः । अधिकरणार्थे घञ्प्रत्ययः । मुनीनां संनिवेशैरशून्यतीरां पूर्णतीरां तमसः शोकस्य पापस्य वा हन्त्रीम् । तमस्तु राहौ पापे शोकध्वान्तयोः इत्यमरः । तमसां नदीं वगाह्य तत्र स्नात्वा । वष्टि भागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः इत्यल्लोपः । तस्याः सैकतोत्सङ्गेषु बलिक्रियाभिर्देवतापूजादिविधिभिस्ते मनसः प्रसादः सम्पन्नो भविष्यति ॥ ७६ ॥

पुष्पं फलं चार्तवमाहरन्त्यो बीजं च बालेयमकृष्टरोहि ।
विनोदयिष्यन्ति नवाभिषङ्गामुदारवाचो मुनिकन्यकास्त्वाम् ॥ ७७ ॥

पुष्पमिति । ऋतुरस्य प्राप्त आर्तवम् तत्कालप्राप्तमित्यर्थः । पुष्पं फलं च । अकृष्टरोहि अकृष्टपच्यमित्यर्थः । बलये हितं बालेयं पूजायोग्यम् । 'छदिरुपधिबलेर्ढञ्' इति ढञ्प्रत्ययः । बीजं नीवारादि धान्यं चाहरन्त्य उदारवाचः प्रगल्भगिरो मुनिकन्यका नवाभिषङ्गां नूतनदुःखां त्वां विनोदयिष्यन्ति ॥ ७७ ॥

पयोघटैराश्रमबालवृक्षान्संवर्धयन्ती स्वबलानुरूपैः ।
असंशयं प्राक्तनयोपपत्तेः स्तनन्धयप्रीतिमवाप्स्यसि त्वम् ॥ ७८ ॥

पय इति । स्वपदानुरूपैः स्वपादन्यासानुसारिभिः पथसामान्यसौ पदैः स्तम्भे-रिति च मन्यते । मामनपायत्वाम्बवर्षवृष्टौ स्वं प्रभवोपपत्तेः प्रकल्पितमर्थं यथा तथा । स्तनं पयति पिबतीति स्तनन्धयः शिशुः । "नासिकास्तनयोर्ध्माधेटोः" इति खश्प्रत्ययः । 'अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्' इत्यनेन मुमागमः । तस्मिन्प्रीतिस्त्वामवाप्स्यति । ततः परं शुश्रूष एव विनोद इति भावः ॥ ७८ ॥

अनुग्रहप्रत्यभिनन्दिनीं तां वाल्मीकिरादाय दयार्द्रचेताः ।
सायं मृगाध्यासितवेदिपार्श्वं स्वमाश्रमं शान्तमृगं निनाय ॥ ७९ ॥

अनुग्रहेति । दयार्द्रचेता वाल्मीकिः अनुग्रहं प्रत्यभिनन्दतीति तथोक्तां तां सीतामादाय सायं मृगैरध्यासितवेदिपार्श्वमधिष्ठितवेदिप्रान्तं शान्तमृगं स्वमाश्रमं निनाय ॥ ७९ ॥

तामर्पयामास च शोकदीनां तदागमप्रीतिषु तापसीषु ।
निर्विष्टसारां पितृभिर्हिमांशोरन्त्यां कलां दर्श इवौषधीषु ॥ ८० ॥

तामिति । शोकदीनां तां सीतां तस्याः सीताया आगमनेन प्रीतिर्यासां तासु तापसीषु । पितृभिरग्निष्वात्तादिभिर्निर्विष्टसारां भुक्तसारां हिमांशोश्चन्द्रस्यान्त्यामवशिष्टां कलां दर्शोऽमावास्या ओषधीष्विव । अर्पयामास च । अत्र पराशरः– 'पिबन्ति विमलं सोमं विशिष्टा तस्य या कला । सुधामृतमयीं पुण्यां तामिन्दोः पितरो मुने' ॥ इति । व्यासश्च–"अमायां तु सदा सोम ओषधीः प्रतिपद्यते" इति ॥ ८० ॥

ता इङ्गुदीस्नेहकृतप्रदीपमास्तीर्णमेध्याजिनतल्पमन्तः ।
तस्यै सपर्यानुपदं दिनान्ते निवासहेतोरुटजं वितेरुः ॥ ८१ ॥

ता इति । तास्तापस्यस्तस्यै सीतायै सपर्यानुपदं पूजानन्तरं दिनान्ते सायङ्काले निवास एव हेतुस्तस्य निवासहेतोः निवासार्थमित्यर्थः । "षष्ठी हेतुप्रयोगे" इति षष्ठी । 'इङ्गुदी तापसतरुर्भूर्जे चर्मिमृदुत्वचौ' इत्यमरः । इङ्गुदीस्नेहेन कृतप्रदीपमन्तरास्तीर्णं मेध्यं शुद्धमजिनमेव तल्पं यस्मिंस्तमुटजं पर्णशालां वितेरुर्ददुः ॥ ८१ ॥

तत्राभिषेकप्रयता वसन्ती प्रयुक्तपूजा विधिनातिथिभ्यः ।
वन्येन सा वल्कलिनी शरीरं पत्युः प्रजासन्ततये बभार ॥ ८२ ॥

तत्रेति । तत्राश्रमेऽभिषेकेण स्नानेन प्रयता नियता वसन्ती विधिना शास्त्रो-

भाविबिम्बः प्रभुरूपा स्वसत्त्वस्य चक्रवर्तिनी सा सीता यस्याः प्रजासन्ततये च स्वामाविष्कोशस्य हेतोः । वन्येन कन्दमूलादिना शरीरं बभार पुपोष ॥ ८२ ॥

अपि प्रभुः सानुशयोऽधुना स्यात्किमुत्सुकः शक्रजितोऽपि हन्ता ।
शशंस सीतापरिदेवनान्तमनुष्ठितं शासनमग्रजाय ॥ ८३ ॥

अपीति । प्रभुः रामोऽधुनापि सानुशयः सानुतापः स्यात्किम् । इति शक्रजितः शत्रुघ्नस्य... हन्ता लक्ष्मणोऽपि सीतापरिदेवनान्तं सीताविलापान्तम् अनुष्ठितं शासनमग्रजाय शशंस कथयामास ॥ ८३ ॥

बभूव रामः सहसा सबाष्पस्तुषारवर्षीव सहस्यचन्द्रः ।
कौलीनभीतेन गृहान्निरस्ता न तेन वैदेहसुता मनस्तः ॥ ८४ ॥

बभूवेति । सहसा सपदि सबाष्पो रामः तुषारवर्षी सहस्यचन्द्रः पौषेन्दुरिव बभूव । अस्यभूतया तुषारवर्षित्व पौषचन्द्रेण तुल्योऽभूत् । पौषे तैषसहस्यौ द्वौ इत्यमरः । पुंसि कौलीनं स्यात्–कौलीनं लोकवादापवादात् । स्यात्कौलीनं लोकवादे इत्य मरः । भीतेन तेन रामेण वैदेहसुता सीता गृहान्निरस्ता । मनस्तो मनसस्तु न निरस्ता । पञ्चम्यास्तसिल् ॥ ८४ ॥

निगृह्य शोकं स्वयमेव धीमान्वर्णाश्रमावेक्षणजागरूकः ।
स भ्रातृसाधारणभोगमृद्धं राज्यं रजोरिक्तमनाः शशास ॥ ८५ ॥

निगृह्येति । धीमान्वर्णानामाश्रमाणां चावेक्षणेऽनुसन्धाने जागरूकोऽप्रमत्तः । "जागरूकः" इत्यूकप्रत्ययः । रजो रिक्तमना रजोगुणरहितचेताः स रामः स्वयमेव शोकं निगृह्य निरुध्य भ्रातृभिः साधारणभोगम् ... ऋद्धं समृद्धं राज्यं शशास ॥ ८५ ॥

तामेकभार्यां परिवादभीरोः साध्वीमपि त्यक्तवतो नृपस्य ।
वक्षस्यसंघट्टसुखं वसन्ती रेजे सपत्नीरहितेव लक्ष्मीः ॥ ८६ ॥

तामिति । परिवादभीरोर्निन्दाभीरोरत एवैकभार्यामपि साध्वीमपि तां सीतां त्यक्तवतो नृपस्य रामचन्द्रस्य वक्षसि असंघट्टसुखं यथा तथा वसन्ती लक्ष्मीः सपत्नीरहितेव रेजे दिदीपे । तस्य स्वन्तरपरिग्रहो नाभूदिति भावः ॥ ८६ ॥

सीतां हित्वा दशमुखरिपुर्नोपयेमे यदन्यां
तस्या एव प्रतिकृतिसखो यत्क्रतूनाजहार ।
वृत्तान्तेन श्रवणविषयप्रापिणा तेन भर्तुः
सा दुर्वारं कथमपि परित्यागदुःखं विषेहे ॥ ८७ ॥

सीतामिति । एवमुक्तोऽपि रामः सीतां हित्वा त्यक्त्वाऽन्यां स्त्रियं नोपयेमे न परिणीतवानिति यत् । 'उपाद्यमः स्वकरणे' इत्यात्मनेपदम् । किंच । तस्याः सीताया एव प्रतिकृतेः प्रतिमाया हिरण्मय्याः सख्या प्रतिकृतिसखः सन् क्रतूनाजह्रे आहृतवानिति । 'सपत्नीको धर्ममाचरेत्' इति धर्मशास्त्रात् । अतीव [illegible]-पित्य [illegible] भर्तुर्वृत्तान्तेन वार्तया हेतुना सा सीता दुर्वारं दुर्निरोधं परित्यागेन यद् दुःखं तत्कष्टमपि विषेहे विसोढवती ॥ ८७ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये सीतापरित्यागो नाम चतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

पञ्चदशः सर्गः ।

आरम्भकं गृहस्थानां स्फुरति महतः कथाः ।
लक्ष्मोहारिणे येषां तस्मै रामाय ते नमः ॥

कृतसीतापरित्यागः स रत्नाकरमेखलाम् ।
बुभुजे पृथिवीपालः पृथिवीमेव केवलाम् ॥ १ ॥

कृतेति । कृतसीतापरित्यागः स पृथिवीपालो रामो रत्नाकर एव मेखला यस्यास्ताम्, सार्वभौमामित्यर्थः । केवलाम्, एकामित्यर्थः । पृथिवीमेव बुभुजे भुक्तवान्, न तु पार्थिवीमित्यर्थः । साऽपि रत्नकाञ्चिमेखला । पृथिव्याः भार्यासमाधिर्व्यज्यते । रामस्य स्त्र्यन्तरपरिग्रहो नास्तीति श्लोकाभिप्रायः ॥ १ ॥

लवणेन विलुप्तेज्यास्तामिस्रेण तमभ्ययुः ।
मुनयो यमुनाभाजः शरण्यं शरणार्थिनः ॥ २ ॥

लवणेनेति । लवणेन लवणाख्येन तामिस्रेण तमिस्राचारिण रक्षसेत्यर्थः । विलुप्तेज्या लुप्तयागक्रिया अत एव शरणार्थिनो यमुनाभाजो यमुनातीरवासिनो मुनयः शरण्यं शरणार्हं रक्षणसमर्थं तं रामं रक्षितारमभ्ययुः प्राप्ताः । यातेर्लङ् ॥ २ ॥

अवेक्ष्य रामं ते तस्मिन्न प्रजह्रुः स्वतेजसा ।
त्राणाभावे हि शापास्त्राः कुर्वन्ति तपसो व्ययम् ॥ ३ ॥

अवेक्ष्येति । ते मुनयो राममवेक्ष्य । रक्षितारमिति शेषः । तस्मिँल्लवणे स्व

तैरेषां शापरूपेण न प्रयोगः । तथा हि, त्रायते इति त्राणं रक्षणम् । कर्तरि ल्युट् । तदभावे त्राण एवास्त्रं येषां ते शापास्त्राः सन्तस्तपसो व्ययं कुर्वन्ति । शा पतमात्रतपसो व्यय इति प्रसिद्धेः ॥ ३ ॥

प्रतिशुश्राव काकुत्स्थस्तेभ्यो विघ्नप्रतिक्रियाम् ।
धर्मसंरक्षणार्थैव प्रवृत्तिर्भुवि शार्ङ्गिणः ॥ ४ ॥

प्रतीति । काकुत्स्थो रामस्तेभ्यो मुनिभ्यो विघ्नप्रतिक्रियां विघ्नप्रतीकारं प्रतिशुश्राव प्रतिजज्ञे । "प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्वस्य कर्ता" इत्यनेन चतुर्थी । तथा हि भुवि शार्ङ्गिणो विष्णोः प्रवृत्ती रामरूपेणावतरणं धर्मसंरक्षणमेवार्थः प्रयोजनं यस्याः सा तथैव ॥ ४ ॥

ते रामाय वधोपायमाचख्युर्विबुधद्विषः ।
दुर्जयो लवणः शूली विशूलः प्रार्थ्यतामिति ॥ ५ ॥

त इति । ते मुनयो रामाय विबुधद्विषः सुरवैरिणो लवणस्य वधोपायमाचख्युः । लुनातीति लवणः । नन्द्यादित्वाल्ल्युः । तत्रैव निपातनाण्णत्वम् । अयमः शूली शूलवान् दुर्जयोऽजय्यः । किन्तु विशूलः शूलरहितः प्रार्थ्यतामभियुज्यताम् । शूलाभाव मियाने न प्रभवा लभ्यते युधे इति शेषः ॥ ५ ॥

आदिदेशाथ शत्रुघ्नं तेषां क्षेमाय राघवः ।
करिष्यन्निव नामास्य यथार्थमरिनिग्रहात् ॥ ६ ॥

आदिदेशेति । अथ तेषां मुनीनां क्षेमाय क्षेमकरणाय राघवो रामः शत्रुघ्नमादिदेश । उत्प्रेक्षते—अस्य शत्रुघ्नस्य नामारिनिग्रहाच्छत्रुहननाद्धेतोः । यथाभूतोऽर्थो यस्य तद्यथार्थं करिष्यन्निव । शत्रून् हन्तीति शत्रुघ्नः । "अमनुष्यकर्तृके च" इति चकारात्कृत्यप्रत्ययान्त सिद्ध इति दुर्गसिंहः । पाणिनीयेऽपि बहुलग्रहण-यथेष्टसिद्धिः । "कृत्यल्युटो बहुलम्" इति ॥ ६ ॥

रामस्य स्वयमप्रयाणे हेतुमाह—

यः कश्चन रघूणां हि परमेकः परन्तपः ।
अपवाद इवोत्सर्गं व्यावर्तयितुमीश्वरः ॥ ७ ॥

य इति । हि यस्मात् परानन्यमपि शत्रून् तापयतीति परन्तपः । "द्विषत्परयोस्तापेः" इति खच्प्रत्ययः । "खचि ह्रस्वः" इति ह्रस्वः । रघूणां मध्ये यः कश्चन एकः । अपवादो

विशेषशास्त्रमुत्सर्गं सामान्यशास्त्रमिव । परं प्रभुं स्वातन्त्र्येण बाधितुमीश्वरः समर्थः । अतः शत्रुघ्नमेवाभिषिषेचेति पूर्वेणान्वयः ॥ ७ ॥

अग्रजेन प्रयुक्ताशीस्ततो दाशरथी रथी ।
ययौ वनस्थलीः पश्यन्पुष्पिताः सुरभीरभीः ॥ ८ ॥

अग्रजेनेति । ततोऽग्रजेन रामेण प्रयुक्ताशीः कृताशीर्वादो रथी रथिकोऽभीर्निर्भीको दाशरथिः पुष्पाणि सञ्जातानि यासां ताः पुष्पिताः सुरभीः सुगन्धीर्वनस्थलीः पश्यन् ययौ ॥ ८ ॥

रामादेशादनुगता सेना तस्यार्थसिद्धये ।[1]
पश्चादध्ययनार्थस्य धातोरधिरिवाभवत् ॥ ९ ॥

रामेति । रामादेशादनुगता सेना तस्य शत्रुघ्नस्य । अध्ययनमर्थोऽभिधेयो यस्य तस्य । धातोः "इङ् अध्ययने" इत्यस्य धातोः पश्चादधिरुपसर्ग इव । अर्थसिद्धये प्रयोजनसाधनायैवेत्येवम् । अभ्यर्थाभिधेयसाधनाय चाभवत् । अर्थोऽभिधेयरैवस्तुप्रयोजननिवृत्तिषु इत्यमरः । यथा "इङिकावध्युपसर्गं न व्यभिचरतः" इति व्याकरणादधिरुपसर्गः स्वयमेवार्थसाधकस्य धातोः सन्निधिमात्रमेवोपकरोति सेनाऽपि तस्य तद्वदिति भावः ॥ ९ ॥

आदिष्टवर्त्मा मुनिभिः स गच्छंस्तपतां वरः ।
विरराज रथप्रष्ठैर्वालखिल्यैरिवांशुमान् ॥ १० ॥

आदिष्टेति । रथप्रष्ठै रथाग्रगामिभिः । "प्रष्ठोऽग्रगामिनि" इति निपातः । मुनिभिः पूर्वोक्तैरादिष्टवर्त्मा निर्दिष्टमार्गो गच्छंस्तपतां दीप्यमानानां मध्ये वरः श्रेष्ठः स शत्रुघ्नः । वालखिल्यैर्मुनिभिरंशुमान्सूर्य इव विरराज । तेऽपि रथाग्रगा इत्यनुसन्धेयम् ॥ १० ॥

तस्य मार्गवशादेका बभूव वसतिर्यतः ।
रथस्वनोत्कण्ठमृगे वाल्मीकीये तपोवने ॥ ११ ॥

तस्येति । यतो गच्छतः । इण्धातोः शतृप्रत्ययः । तस्य शत्रुघ्नस्य मार्गवशात् रथस्वनेन उत्कण्ठा उद्ग्रीवा मृगा यस्मिंस्तस्मिन्वाल्मीकीये वाल्मीकिसम्बन्धिनि । "वृद्धाच्छः" इति छप्रत्ययः । तपोवन एका वसती रात्रिर्बभूव । तत्रैका रात्रिमुषित इत्यर्थः । "वसती रात्रिवेश्मनोः" इत्यमरः ॥ ११ ॥

तमृषिः पूजयामास कुमारं क्लान्तवाहनम् ।
तपःप्रभावसिद्धाभिर्विशेषप्रतिपत्तिभिः ॥ १२ ॥

तमिति । क्लान्तवाहनं श्रान्तधुर्यं तं कुमारं शत्रुघ्नमृषिर्वाल्मीकिस्तपःप्रभावसिद्धाभिर्विशेषप्रतिपत्तिभिरसाधारणसम्भावनाभिः आसनशयनपानादिभिः पूजयामास ॥ १२ ॥

तस्यामेवास्य यामिन्यामन्तर्वत्नी प्रजावती ।
सुतावसूत सम्पन्नौ कोशदण्डाविव क्षितिः ॥ १३ ॥

तस्यामिति । तस्यामेव यामिन्यां रात्रावस्य शत्रुघ्नस्य । अन्तरस्या अस्तीत्यन्तर्वत्नी गर्भिणी । 'अन्तर्वत्नी च गर्भिणी' इत्यमरः । "अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक्" इति ङीप् नुगागमश्च । प्रजावती भ्रातृजाया सीता । क्षितिः सम्पन्नौ समग्रौ कोशदण्डाविव सुतावसूत ॥ १३ ॥

सन्तानश्रवणाद्भ्रातुः सौमित्रिः सौमनस्यवान् ।
प्राञ्जलिर्मुनिमामन्त्र्य प्रातर्युक्तरथो ययौ ॥ १४ ॥

सन्तानेति । भ्रातुर्ज्येष्ठस्य सन्तानश्रवणाद्धेतोः सौमनस्यवान्प्रीतिमान्सौमित्रिः शत्रुघ्नः प्रातर्युक्तरथः सज्जरथः सन् । प्राञ्जलिः कृताञ्जलिर्मुनिमामन्त्र्यापृच्छ्य ययौ ॥ १४ ॥

स च प्राप मधूपघ्नं कुम्भीनस्याश्च कुक्षिजः ।
वनात्करमिवादाय सत्त्वराशिमुपस्थितः ॥ १५ ॥

स इति । स शत्रुघ्नश्च मधूपघ्नं नाम लवणपुरं प्राप । कुम्भीनसी नाम रावणस्वसा तस्याः कुक्षिजः पुत्रो लवणश्च वनात्करं बलिमिव सत्त्वानां प्राणिनां राशिमाहृत्योपस्थितः प्राप्तः ॥ १५ ॥

धूमधूम्रो वसागन्धी ज्वालाबभ्रुशिरोरुहः ।
क्रव्याद्गणपरीवारश्चिताग्निरिव जङ्गमः ॥ १६ ॥

धूमेति । किम्भूतो लवणः । धूम इव धूम्रः कृष्णलोहितवर्णः । 'धूमधूम्रौ कृष्णलोहिते' इत्यमरः । वसागन्धी हृन्मेदोगन्धः । सोऽस्यास्तीति वसागन्धी । 'हृन्मेदस्तु वपा वसा' इत्यमरः । ज्वाला इव बभ्रवः पिङ्गलाः शिरोरुहाः केशा यस्य स तथोक्तः । 'विपुले नकुले विष्णौ बभ्रुः स्यात्पिङ्गले त्रिषु' इत्यमरः । क्रव्यं मांसमदन्तीति क्रव्यादो राक्षसाः, तेषां गण एव परीवारो यस्य स तथोक्तः । अत एव

जङ्गमश्चिताग्निरिव स्थितः । धूमधूम्रः—धूमैर्धूम्रवर्णः । ज्वाला एव शिरो-रुहाः । क्रव्यादो मांसादाः रक्षःसम्बन्धेयम् ॥ १६ ॥

अपशूलं तमासाद्य लवणं लक्ष्मणानुजः ।
रुरोध सम्मुखीनो हि जयो रन्ध्रप्रहारिणाम् ॥ १७ ॥

अपशूलमिति । लक्ष्मणानुजः शत्रुघ्नोऽपशूलं शूलरहितं तं लवणमासाद्य रुरोध । तथा हि, रन्ध्रप्रहारिणां रन्ध्रप्रहरणशीलानाम् । अपशूलत्वमेवात्र रन्ध्रम् । जयः सम्मुखीनो हि सम्मुखस्य दर्शनो हि । "यथामुखसम्मुखस्य दर्शनः खः" इति खप्रत्ययः । अभिमुखरक्षःपक्षे तु दुर्लभ एव ॥ १७ ॥

नातिपर्याप्तमालक्ष्य मत्कुक्षेरद्य भोजनम् ।
दिष्ट्या त्वमसि मे धात्रा भीतेनेवोपपादितः ॥ १८ ॥
इति सन्तर्ज्य शत्रुघ्नं राक्षसस्तज्जिघांसया ।
प्रांशुमुत्पाटयामास मुस्तास्तम्बमिव द्रुमम् ॥ १९ ॥

नातीत्यादि । युग्मम् । राक्षसो लवणः । अद्य मत्कुक्षेः । कुक्षेरिति भोजनम् । भोज्यं मृगादिकं नातिपर्याप्तमपरिसमाप्तमालक्ष्य ध्रुवं भीतेनेव धात्रा दिष्ट्या भोज्यत्वेन मे त्वमुपपादितः कल्पितोऽसि । इति शत्रुघ्नं सन्तर्ज्य तस्य शत्रुघ्नस्य जिघांसया हन्तुमिच्छया प्रांशुमुन्नतं द्रुमम् । मुस्तास्तम्बमिव लघुत्वेनोत्पाटयामास ॥ १८–१९ ॥

सौमित्रेर्निशितैर्बाणैरन्तरा शकलीकृतः ।
गात्रं पुष्परजः प्राप न शाखी नैरृतेरितः ॥ २० ॥

सौमित्रेरिति । नैरृतेरितो रक्षःप्रेरितः शाखी अन्तरा मध्ये निशितैर्बाणैः शकलीकृतः सन्सौमित्रेः शत्रुघ्नस्य गात्रं न प्राप । किन्तु पुष्परजः प्राप ॥ २० ॥

विनाशात्तस्य वृक्षस्य रक्षस्तस्मै महोपलम् ।
प्रजिघाय कृतान्तस्य मुष्टिं पृथगिव स्थितम् ॥ २१ ॥

विनाशादिति । रक्षो लवणस्तस्य वृक्षस्य विनाशाद्धेतोः । महोपलं महान्तं पाषाणम् । पृथक्स्थितं कृतान्तस्य यमस्य मुष्टिमिव । मुष्टिशब्दो द्विलिङ्गः । तस्मै शत्रुघ्नाय प्रजिघाय प्रहितवान् ॥ २१ ॥

ऐन्द्रमस्त्रमुपादाय शत्रुघ्नेन स ताडितः ।
सिकतात्वादपि परां प्रपेदे परमाणुताम् ॥ २२ ॥

ऐन्द्रमिति । स महोपलः शत्रुघ्नेनेन्द्रदेवताकमस्त्रमुपादाय ताडितोऽभि-

हतः सन् । सिक्तासारसिक्थमानानपि परां परमाणुतां प्रपेदे । यतोऽणुर्नास्ति परमाणुरित्याहुः ॥ २२ ॥

तमुपाद्रवदुद्यम्य दक्षिणं दोर्निशाचरः ।
एकताल इवोत्पातपवनप्रेरितो गिरिः ॥ २३ ॥

तमिति । निशाचरो राक्षसो दक्षिणं दोः 'ककुद्दोषणी' इति भगवतो भाष्यकारस्य प्रयोगाद्दोषन्शब्दस्य नपुंसकत्वं द्रष्टव्यम् । 'भुजबाहू प्रवेष्टो दोः' इति पुंलिङ्गसाहचर्यात्पुंस्त्वं च । तथा च प्रयोगः— "दोषं तस्य तथाविधस्य भजतः" इति उद्यम्य उद्धृत्य एकस्तालस्तालतरुर्यस्मिन्स एकतालः । उत्पातपवनेन प्रेरितो गिरिरिव । तं शत्रुघ्नमुपाद्रवदभिद्रुतः ॥ २३ ॥

कार्ष्णेन पत्रिणा शत्रुः स भिन्नहृदयः पतन् ।
आनिनाय भुवः कम्पं जहाराश्रमवासिनाम् ॥ २४ ॥

कार्ष्णेनेति । स शत्रुर्लवणः । कार्ष्णेन वैष्णवेन पत्रिणा बाणेन । उक्तं च रामायणे— "एवमेव प्रकामितो विष्णोस्तेजोमयः शरः" इति । 'विष्णुर्नारायणः कृष्णः' इत्यमरः । भिन्नहृदयः पतन्भुवः कम्पमानिनायानीतवान्, द्वैकर्मकत्वमस्यैः आश्रमवासिनां कम्पं जहार । तथाकारकर्मोपमया समुच्चयोऽस्त्यर्थः ॥ २४ ॥

वयसां पङ्क्तयः पेतुर्हतस्योपरि विद्विषः ।
तत्प्रतिद्वन्द्विनो मूर्ध्नि दिव्याः कुसुमवृष्टयः ॥ २५ ॥

वयसामिति । हतस्य विद्वेष्टीति विद्विट् तस्य विद्विषो राक्षसस्योपरि वयसां पक्षिणां पङ्क्तयः पेतुः । तत्प्रतिद्वन्द्विनः शत्रुघ्नस्य मूर्ध्नि तु दिव्याः कुसुमवृष्टयः पेतुः

स हत्वा लवणं वीरस्तदा मेने महौजसः ।
भ्रातुः सोदर्यमात्मानमिन्द्रजिद्वधशोभिनः ॥ २६ ॥

स इति । स वीरः शत्रुघ्नो लवणं हत्वा तदात्मानं महौजसो महाबलस्येन्द्रजिद्वधेन शोभिनो भ्रातुर्लक्ष्मणस्य समानोदरे शयितं सोदर्यमेवोदर्यं मेने । 'सोदराद्यः' इति यत्प्रत्ययः ॥ २६ ॥

तस्य संस्तूयमानस्य चरितार्थैस्तपस्विभिः ।
शुशुभे विक्रमोदग्रं व्रीडयावनतं शिरः ॥ २७ ॥

तस्येति । चरितार्थैः कृतार्थैः कृतकार्यैस्तपस्विभिः संस्तूयमानस्य तस्य शत्रुघ्नस्य विक्रमेणोदग्रमुन्नतं व्रीडया लज्जयावनतं नम्रं शिरः शुशुभे । विनयस्य सर्वत्र भूषणमिति भावः ॥ २७ ॥

उपकूलं स कालिन्द्याः पुरीं पौरुषभूषणः ।
निर्ममे निर्ममोऽर्थेषु मथुरां मधुराकृतिः ॥ २८ ॥

उपकूलमिति । पौरुषभूषणः । अर्थेषु विषयेषु निर्ममो निःस्पृहः । मधुराकृतिः सौम्यरूपः स शत्रुघ्नः कालिन्द्या यमुनाया उपकूलं कूले । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । मथुरां नाम पुरीं निर्ममे निर्मितवान् ॥ २८ ॥

या सौराज्यप्रकाशाभिर्बभौ पौरविभूतिभिः ।
स्वर्गाभिष्यन्दवमनं कृत्वेवोपनिवेशिता ॥ २९ ॥

येति । या पूः । शत्रुघ्नः शोभनो राजा यस्याः पुरः सा सुराज्ञी सुराज्ञ्या भावः सौराज्यम् । तत्र प्रकाशाभिः प्रकाशमानाभिः पौराणां विभूतिभिरैश्वर्यैः । स्वर्गस्याभिष्यन्दोऽतिरिक्तजनः तस्य वमनमाहरणं कृत्वोपनिवेशितेवोपस्थापितेव बभौ । अत्र कौटिल्यः— भूतपूर्वमभूतपूर्वं वा जनपदं परदेशप्रवाहेण स्वदेशाभिष्यन्दवमनेन वा निवेशयेत् इति ॥ २९ ॥

तत्र सौधगतः पश्यन्यमुनां चक्रवाकिनीम् ।
हेमभक्तिमतीं भूमेः प्रवेणीमिव पिप्रिये ॥ ३० ॥

तत्रेति । तत्र मथुरायां सौधगतो हर्म्यारूढः स चक्रवाकिनीं चक्रवाकवतीं यमुनाम् । हेमभक्तिमतीं सुवर्णरचनावतीं भूमेः प्रवेणीं वेणीमिव । 'वेणिः प्रवेणी' इत्यमरः । पश्यन्पिप्रिये प्रीतः । 'प्रीञ् प्रीणने' इति धातोर्दैवादिकाल्लिट् ॥ ३० ॥

सम्प्रति रामसन्तानवृत्तान्तमाह—

सखा दशरथस्यापि जनकस्य च मन्त्रकृत् ।
संचस्कारोभयप्रीत्या मैथिलेयौ यथाविधि ॥ ३१ ॥

सखेति । दशरथस्य जनकस्य च सखा मन्त्रकृन्मन्त्रद्रष्टा स वाल्मीकिरपि । "सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः" इति क्विप् । उभयोर्दशरथजनकयोः प्रीत्या स्नेहेन मैथिलेयौ मैथिलीपुत्रौ यथाविधि यथाशास्त्रं संचस्कार संस्कृतवान् । जातकर्मादिभिरिति शेषः ॥ ३१ ॥

स तौ कुशलवोन्मृष्टगर्भक्लेदौ तदाख्यया ।
कविः कुशलवावेव चकार किल नामतः ॥ ३२ ॥

स इति । स कविर्वाल्मीकिः कुशैर्दर्भैर्लवैर्गोपुच्छलोमभिः । 'लवो लवनविच्छेद-पक्ष्मगोपुच्छलोमसु' इति वैजयन्ती । उन्मृष्टौ गर्भक्लेदो गर्भोदकं ययोस्तौ कुश-

न्मृष्टगर्भक्लेदौ मैथिलौ तेषां कुशानां च लवानां चाख्यया नामतो नाम्ना यथार्थत्वं कुशलवावेव चकार किल । कुशोन्मृष्टः कुशः । लवोन्मृष्टो लवः ॥३२॥

साङ्गं च वेदमध्याप्य किंचिदुत्क्रान्तशैशवौ ।
स्वकृतिं गापयामास कविप्रथमपद्धतिम् ॥ ३३ ॥

साङ्गमिति । किंचिदुत्क्रान्तशैशवावतिक्रान्तबाल्यौ तौ साङ्गं च वेदमध्याप्य कवीनां प्रथमपद्धतिम् कविताबीजमित्यर्थः । स्वकृतिं स्वकाव्यं रामायणाख्यं गापयामास । गापयतेर्द्विकर्मकत्वात् 'गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माकर्मकाणामणि कर्ता स णौ' इत्यनेन द्विकर्मकत्वम् ॥ ३३ ॥

रामस्य मधुरं वृत्तं गायन्तौ मातुरग्रतः ।
तद्वियोगव्यथां किंचिच्छिथिलीचक्रतुः सुतौ ॥ ३४ ॥

रामस्येति । तौ सुतौ रामस्य वृत्तं मातुरग्रतो मधुरं गायन्तौ तद्वियोगव्यथां रामविरहवेदनां किंचिच्छिथिलीचक्रतुः अल्पीकृतवन्तौ ॥ ३४ ॥

इतरेऽपि रघोर्वंश्यास्त्रयस्त्रेताग्नितेजसः ।
तद्योगात्पतिवत्नीषु पत्नीष्वासन्द्विसूनवः ॥ ३५ ॥

इतरेऽपीति । रघोर्वंश्या वंशे भवाः । त्रेतास्त्रयस्त्रेताग्नयः । तेषां तेज इव तेजो येषां ते त्रेताग्नितेजसः । इतरे रामादन्ये त्रयो भरतादयोऽपि तद्योगात्तेषां योगात्सम्बन्धात्पतिवत्नीषु सभर्तृकासु जीवत्पतिकासु, पत्नीषु भार्यास्वित्यर्थः । 'पतिवत्नी सभर्तृका' इत्यमरः । 'अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक्' इति ङीप्प्रत्ययो नुगागमश्च । पत्नीषु द्विसूनव आसन् । द्वौ द्वौ सूनू येषां ते द्विसूनव इति विग्रहः । [illegible] मध्यस्य इतिविपदे लोपाभावेऽत समासर्थविवत् ॥ ३५ ॥

शत्रुघातिनि शत्रुघ्नः सुबाहौ च बहुश्रुते ।
मथुराविदिशे सून्वोर्निदधे पूर्वजोत्सुकः ॥ ३६ ॥

शत्रुघ्नेति । पूर्वजोत्सुको ज्येष्ठप्रियः शत्रुघ्नो बहुश्रुते शत्रुघातिनि सुबाहौ च यथाक्रमयोः सून्वोर्मथुरां च विदिशां च द्वे नगर्यौ निदधे । निधाय गत इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

भूयस्तपोव्ययो मा भूद्वाल्मीकेरिति सोऽत्यगात् ।
मैथिलीतनयोद्गीतनिःस्पन्दमृगमाश्रमम् ॥ ३७ ॥

भूय इति । स शत्रुघ्नो मैथिलीतनययोः कुशलवयोरुद्गीतेन निःस्पन्दमृगं पंक्तिस्थितया निश्चलहरिणं वाल्मीकेराश्रमम् । भूयः पुनरपि तपोव्ययः प्रतिबन्धम-

चार्थं तपोवननिर्गमं मुनिरिति हेतोः अत्ययात् । अतिक्रम्य गत इत्यर्थः ॥ ३७ ॥

वशी विवेश चायोध्यां रथ्यासंस्कारशोभिनीम् ।
लवणस्य वधात्पौरैरीक्षितोऽत्यन्तगौरवम् ॥ ३८ ॥

वशीति । वशी स लवणस्य वधाद्धेतोः पौरैः पौरजनैरत्यन्तं गौरवं यस्मिन्कर्मणि तत्तथेक्षितः सन् । रथ्यासंस्कारैस्तोरणादिभिः शोभते या तामयोध्यां विवेश च ॥ ३८ ॥

स ददर्श सभामध्ये सभासद्भिरुपस्थितम् ।
रामं सीतापरित्यागादसामान्यपतिं भुवः ॥ ३९ ॥

स इति । स शत्रुघ्नः सभामध्ये सभासद्भिः सभायां सीदन्ति ते तैः सभ्यैरुपस्थितं सेवितं सीतापरित्यागाद्भुवोऽसामान्यपतिमसाधारणपतिं रामं ददर्श ॥ ३९ ॥

तमभ्यनन्दत्प्रणतं लवणान्तकमग्रजः ।
कालनेमिवधात्प्रीतस्तुराषाडिव शार्ङ्गिणम् ॥ ४० ॥

तमिति । अग्रजो रामो लवणस्यान्तकं हन्तारं प्रणतं तं शत्रुघ्नम् । कालनेमिर्नाम राक्षसः तस्य वधात्प्रीतः । तुरं वेगं सहत इति तुराषाडिन्द्रः । "छन्दसि सहः" इति ण्विः । बाहुलकादिति छन्दसोऽपि क्विप् । "अन्येषामपि दृश्यते" इति पूर्वपदस्य दीर्घः । "सहेः साडः सः" इति षत्वम् । शार्ङ्गिणमुपेन्द्रमिव अभ्यनन्दत् ॥ ४० ॥

स पृष्टः सर्वतो वार्तमाख्यद्राज्ञे न संततिम् ।
प्रत्यर्पयिष्यतः काले कवेराद्यस्य शासनात् ॥ ४१ ॥

स इति । स शत्रुघ्नः पृष्टः सन् । सर्वतो वार्तं कुशलं राज्ञे रामायाख्यदकथयत् । वक्तेर्लुङ् । "अस्ति ख्यातेः" इति ख्याञादेशः । "अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्" इत्यङ् । "आतो लोप इटि च" इत्याकारलोपः । ख्यातेर्वा लुङ् । सन्ततिं कुशलवोत्पत्तिं नाख्यत् । कुतः । काले अवसरे प्रत्यर्पयिष्यतः आद्यस्य कवेर्वाल्मीकेः शासनात् ॥ ४१ ॥

अथ जानपदो विप्रः शिशुमप्राप्तयौवनम् ।
अवतार्याङ्कशय्यास्थं द्वारि चक्रन्द भूपतेः ॥ ४२ ॥

अथेति । अथ जनपदे भवो जानपदो विप्रः । कश्चिदिति शेषः । अप्राप्तयौवनं शिशुम् । मृतमिति शेषः । भूपते रामस्य द्वारि अङ्कशय्यास्थं यथा तथाऽवतार्याङ्कस्थलेनैवावरोप्य चक्रन्द चुक्रोश ॥ ४२ ॥

शोचनीयाऽसि वसुधे या त्वं दशरथाच्च्युता ।
रामहस्तमनुप्राप्य कष्टात्कष्टतरं गता ॥ ४३ ॥

शोचनीयेति । हे वसुधे ! दशरथाच्च्युता प्राप्य या त्वं रामहस्तमनुप्राप्य कष्टात्कष्टतरं गता सती शोचनीयाऽसि ॥ ४३ ॥

श्रुत्वा तस्य शुचो हेतुं गोप्ता जिह्राय राघवः ।
न ह्यकालभवो मृत्युरिक्ष्वाकुपदमस्पृशत् ॥ ४४ ॥

श्रुत्वेति । गोप्ता रक्षको राघवस्तस्य विप्रस्य शुचः शोकस्य हेतुं पुत्रमरणरूपं श्रुत्वा जिह्राय लज्जितः । कुतः । हि यस्मादकालभवः अप्रस्तावोत्पन्नः मृत्युरिक्ष्वाकूणां पदं राज्यं नास्पृशत् । वृद्धे जीवति यूनो न म्रियत इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

स मुहूर्तं क्षमस्वेति द्विजमाश्वास्य दुःखितम् ।
यानं सस्मार कौबेरं वैवस्वतजिगीषया ॥ ४५ ॥

स इति । स रामो दुःखितं द्विजं मुहूर्तं क्षमस्वेत्याश्वास्य वैवस्वतस्यान्तकस्यापि जिगीषया जेतुमिच्छया कौबेरं यानं पुष्पकं सस्मार ॥ ४५ ॥

आत्तशस्त्रस्तदध्यास्य प्रस्थितः स रघूद्वहः ।
उच्चचार पुरस्तस्य गूढरूपा सरस्वती ॥ ४६ ॥

आत्तेति । स रघूद्वहो राम आत्तशस्त्रः सन् तत्पुष्पकमध्यास्य प्रस्थितः । अथ तस्य पुरो गूढरूपा सरस्वत्यशरीरा वागुच्चचारोद्बभूव ॥ ४६ ॥

राजन्प्रजासु ते कश्चिदपचारः प्रवर्तते ।
तमन्विष्य प्रशमयेर्भवितासि ततः कृती ॥ ४७ ॥

राजन्निति । हे राजन् ! ते प्रजासु कश्चिदपचारो वर्णधर्मव्यतिकरः प्रवर्तते । तमपचारमन्विष्य प्रशमयेः । ततः कृती कृतकृत्यो भवितासि भविष्यसि ॥ ४७ ॥

इत्याप्तवचनाद्रामो विनेष्यन्वर्णविक्रियाम् ।
दिशः पपात पत्रेण वेगनिष्कम्पकेतुना ॥ ४८ ॥

इतीति । इत्याप्तवचनाद्रामो वर्णविक्रियां वर्णापचारं विनेष्यन्नपनेष्यन्वेगेन निष्कम्पकेतुना पत्रेण वाहनेन पुष्पकेण । पत्रं वाहनपक्षयोः इत्यमरः । दिशः पपात पतति स्म ॥ ४८ ॥

अथ धूमाभिताम्राक्षं वृक्षशाखावलम्बिनम् ।
ददर्श कञ्चिदैक्ष्वाकस्तपस्यन्तमधोमुखम् ॥ ४९ ॥

अथेति । अथेक्ष्वाकुवंशप्रभव ऐक्ष्वाको राजा । ऐक्ष्वाकम् इत्यपि पाठे "दाण्डिनायन—" इत्यादिनोपपदस्यैव निपातः । धूमेन पीयमानेनाभिताम्राक्षं पादाऽधःप्रज्वलितमधोमुखं तपस्यन्तं तपश्चरन्तं कञ्चित्पुरुषं ददर्श ॥ ४९ ॥

पृष्टनामान्वयो राज्ञा स किलाचष्ट धूमपः ।
आत्मानं शम्बुकं नाम शूद्रं सुरपदार्थिनम् ॥ ५० ॥

पृष्टेति । राज्ञा नाम चान्वयश्च तौ पृष्टौ नामान्वयौ यस्य स तथोक्तः । धूमं पिबतीति धूमपः । 'सुपि' इति योगविभागात्कप्रत्ययः । स पुरुष आत्मानं सुरपदार्थिनं स्वर्गार्थिनम् । अनेन प्रयोजनमपि पृष्टमिति ज्ञेयम् । शम्बुकं नाम शूद्रमाचष्ट अभाषे किल ॥ ५० ॥

तपस्यनधिकारित्वात्प्रजानां तमघावहम् ।
शीर्षच्छेद्यं परिच्छिद्य नियन्ता शस्त्रमाददे ॥ ५१ ॥

तपस्येति । तपस्यनधिकारित्वात्प्रजानामघावहं दुःखावहं तं शूद्रं शीर्षच्छेद्यम् । 'शीर्षच्छेदाद्यच्च' इति यत्प्रत्ययः । परिच्छिद्य निश्चित्य नियन्ता रघूद्वहो रामः शस्त्रमाददे जग्राह ॥ ५१ ॥

स तद्वक्त्रं हिमक्लिष्टकिञ्जल्कमिव पङ्कजम् ।
ज्योतिष्कणाहतश्मश्रु कण्ठनालादपातयत् ॥ ५२ ॥

स इति । स रामो ज्योतिष्कणैः स्फुलिङ्गैराहतानि दग्धानि श्मश्रूणि यस्य तत्तस्य वक्त्रम् । हिमक्लिष्टकिञ्जल्कं पङ्कजमिव । कण्ठ एव नालं तस्मादपातयत् ॥ ५२ ॥

कृतदण्डः स्वयं राज्ञा लेभे शूद्रः सतां गतिम् ।
तपसा दुश्चरेणापि न स्वमार्गविलङ्घिना ॥ ५३ ॥

कृतदण्ड इति । शूद्रः शम्बुको राज्ञा स्वयं कृतदण्डः कृतशिक्षः सन् । सतां गतिं लेभे । दुश्चरेणापि स्वमार्गविलङ्घिना अनधिकारदुष्टेनेत्यर्थः । तपसा न लेभे । अत्र मनुः — "राजभिः कृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥" इति ॥ ५३ ॥

रघुनाथोऽप्यगस्त्येन मार्गसन्दर्शितात्मना ।
महौजसा संयुयुजे शरत्काल इवेन्दुना ॥ ५४ ॥

रघुनाथ इति । रघुनाथोऽपि मार्गसन्दर्शितात्मना महौजसाऽगस्त्येन । इन्दुना शरत्काल इव संयुयुजे सङ्गतः । इत्यत्रापि विशेषणं योज्यम् । रघुनाथेनाप्य [illegible] ॥ ५४ ॥

कुम्भयोनिरलङ्कारं तस्मै दिव्यपरिग्रहम् ।
ददौ दत्तं समुद्रेण पीतेनेवात्मनिष्क्रयम् ॥ ५५ ॥

कुम्भेति । कुम्भयोनिरगस्त्यः पीतेन समुद्रेणात्मनिष्क्रयमिवात्मनोऽपमूल्यमिव दत्तम् । अत एव परिगृह्यते इति व्युत्पत्त्या दिव्यपरिग्रहः दिव्यानां परिग्राह्य इत्यर्थः । तमलङ्कारं तस्मै रामाय ददौ ॥ ५५ ॥

स पृथग्मैथिलीकण्ठनिर्व्यापारेण बाहुना ।
पश्चान्निववृते रामः प्राक्परासुर्द्विजात्मजः ॥ ५६ ॥

तमिति । मैथिलीकण्ठनिर्व्यापारेण आलिङ्गनवर्जितेन बाहुना तमलङ्कारं दधत् रामः पश्चान्निववृते निवृत्तः । परासुर्मृतो द्विजात्मजः प्राग्रामात्पूर्वं निववृते ॥ ५६ ॥

तस्य पूर्वोदितां निन्दां द्विजः पुत्रसमागतः ।
स्तुत्या निवर्तयामास त्रातुर्वैवस्वतादपि ॥ ५७ ॥

तस्येति । पुत्रसमागतः पुत्रेण सङ्गतो द्विजो वैवस्वताद्यमादपि त्रातू रक्षकस्य । भीमार्थानां भयहेतुः इत्यपादानात्पञ्चमी । तस्य रामस्य पूर्वोदितां पूर्वोक्तां निन्दां स्तुत्या निवर्तयामास ॥ ५७ ॥

तमध्वराय मुक्ताश्वं रक्षःकपिनरेश्वराः ।
मेघाः सस्यमिवाम्भोभिरभ्यवर्षन्नुपायनैः ॥ ५८ ॥

तमिति । अध्वरायाश्वमेधाय मुक्ताश्वं तं रामं रक्षःकपिनरेश्वराः सुग्रीवविभीषणादयो राजानश्च मेघा अम्भोभिः सस्यमिव उपायनैरभ्यवर्षन् ॥ ५८ ॥

दिग्भ्यो निमन्त्रिताश्चैनमभिजग्मुर्महर्षयः ।
न भौमान्येव धिष्ण्यानि हित्वा ज्योतिर्मयान्यपि ॥ ५९ ॥

दिग्भ्य इति । निमन्त्रिता आहूता महर्षयश्च भूम्यां सम्भवानि भौमानि धिष्ण्यानि स्थानान्येव न । धिष्ण्यं स्थाने गृहे भेऽग्नौ इत्यमरः । किन्तु ज्योतिर्मयानि नक्षत्ररूपाणि धिष्ण्यान्यपि हित्वा दिग्भ्य एनं राममभिजग्मुः ॥ ५९ ॥

उपशल्यनिविष्टैस्तैश्चतुर्द्वारमुखी बभौ ।
अयोध्या सृष्टलोकेव सद्यः पैतामही तनुः ॥ ६० ॥

उपशल्येति । चत्वारि द्वाराण्येव मुखानि यस्याः सा चतुर्द्वारमुख्ययोध्या । उपशल्येषु ग्रामान्तेषु निविष्टैः । ग्रामान्त उपशल्यं स्यात् इत्यमरः । तैर्महर्षिभिः । सद्यः सृष्टलोका पितामहस्येयं पैतामही तनुर्मूर्तिरिव बभौ ॥ ६० ॥

श्लाघ्यस्त्यागोऽपि वैदेह्याः पत्युः प्राग्वंशवासिनः ।
अनन्यजानेः सैवासीद्यस्माज्जाया हिरण्मयी ॥ ६१ ॥

श्लाघ्य इति । वैदेह्यास्त्यागोऽपि श्लाघ्यो वर्ण्य एव । कुतः । यस्मात् । प्राग्वंशः प्राचीनस्थूणो यजमानगृहविशेषः तद्वासिनः । नास्त्यन्या जाया यस्य तस्यानन्यजानेः । "जायाया निङ्" इति समासान्तो निङादेशः । पत्यू रामस्य हिरण्मयी सौवर्णी । "दाण्डिनायन-" इत्यादिसूत्रेण निपातः । सा सीतैव जाया पत्न्यासीत् । कविवाक्यमेतत् ॥ ६१ ॥

विधेरधिकसम्भारस्ततः प्रववृते मखः ।
आसन्यत्र क्रियाविघ्ना राक्षसा एव रक्षिणः ॥ ६२ ॥

विधेरिति । ततो विधेः शास्त्रादधिकसम्भारोऽतिरिच्यमानपरिकरो मखः प्रववृते प्रवृत्तः । यत्र मखे विघ्नन्त्येभिरिति विघ्नाः प्रत्यूहाः । "घञर्थे कविधानम्" इति कः । क्रियाविघ्ना अनुष्ठानविघातका राक्षसा एव रक्षिणो रक्षका आसन् ॥ ६२ ॥

अथ प्राचेतसोपज्ञं रामायणमितस्ततः ।
मैथिलेयौ कुशलवौ जगतुर्गुरुचोदितौ ॥ ६३ ॥

अथेति । अथ मैथिलेयौ मैथिलीतनयौ । "स्त्रीभ्यो ढक्" । कुशलवौ गुरुणा वाल्मीकिना चोदितौ प्रेरितौ सन्तौ । प्राचेतसो वाल्मीकिः । उपज्ञायत इत्युपज्ञा । "आतश्चोपसर्गे" इति कर्मण्यङ्प्रत्ययः । प्राचेतसस्योपज्ञा प्राचेतसोपज्ञम् । प्राचेतसेनादौ ज्ञातमित्यर्थः । "उपज्ञा ज्ञानमाद्यं स्यात्" इत्यमरः । "उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचिख्यासायाम्" इति नपुंसकत्वम् । अय्यते ज्ञायतेऽनेनेत्ययनं रामस्यायनं चरितं रामायणं रामायणसंज्ञं काव्यम् । "पूर्वपदात्संज्ञायामगः" इति णत्वम् । तत्रतत्र-मितिवत् । इतस्ततो जगतुः । गायतेर्लिट् ॥ ६३ ॥

वृत्तं रामस्य वाल्मीकेः कृतिस्तौ किन्नरस्वनौ ।
किं तद्येन मनो हर्तुमलं स्यातां न शृण्वताम् ॥ ६४ ॥

वृत्तमिति । रामस्य वृत्तं वर्ण्यम् । अस्तीति शेषः । वाल्मीकेः कृतिः काव्यम् गेयमिति शेषः । तौ कुशलवौ किन्नरस्वनौ किन्नरकण्ठौ गायकौ पुनरिति शेषः । अत एव तत्किं येन निमित्तेन तौ शृण्वतां मनो हर्तुमलं पर्याप्तौ न स्याताम् । सर्वं सरसमित्यर्थः ॥ ६४ ॥

रूपे गीते च माधुर्यं तयोस्तज्ज्ञैर्निवेदितम् ।
ददर्श सानुजो रामः शुश्राव च कुतूहली ॥ ६५ ॥

रूप इति । ते जानन्तीति तज्ज्ञाः । तैस्तज्ज्ञैरभिज्ञैर्निवेदितं तयोः कुमारयो रूपे माधुर्यं गीते च माधुर्यं तमन्वीयर्क सानुजो रामः कुतूहली सानन्दः सन् यथासंख्यं ददर्श शुश्राव च ॥ ६५ ॥

तद्गीतश्रवणैकाग्रा संसदश्रुमुखी बभौ ।
हिमनिष्यन्दिनी प्रातर्निर्वातेव वनस्थली ॥ ६६ ॥

तदिति । तयोर्गीतश्रवणे एकाग्रा अश्रुमुखी । आनन्दादिति भावः । संसत्सभा प्रातर्हिमनिष्यन्दिनी निर्वाता वातरहिता वनस्थलीव । बभौ शुशुभे । आनन्दपारवश्यादनिस्पन्दमासीदित्यर्थः ॥ ६६ ॥

वयोवेषविसंवादि रामस्य च तयोस्तदा ।
जनता प्रेक्ष्य सादृश्यं नाक्षिकम्पं व्यतिष्ठत ॥ ६७ ॥

वय इति । जनता जनानां समूहः । "ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तल्" इति तल्प्रत्ययः । वयोवेषाभ्यामेव विसंवादि विसदृशं तदा तयोः कुमारयो रामस्य च सादृश्यं प्रेक्ष्य । नास्त्यक्षिकम्पं यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा । अनर्थकस्य बहुव्रीहिः । व्यतिष्ठत । "समवप्रविभ्यः स्थः" इत्यात्मनेपदम् । विस्मयादनिमिषमतिष्ठदित्यर्थः ॥ ६७ ॥

उभयोर्न तथा लोकः प्रावीण्येन विसिष्मिये ।
नृपतेः प्रीतिदानेषु वीतस्पृहतया यथा ॥ ६८ ॥

उभयोरिति । लोको जन उभयोः कुमारयोः प्रावीण्येन नैपुण्येन तथा न विसिष्मिये न विस्मितवान् यथा नृपतेः प्रीतिदानेषु वीतस्पृहतया नैःस्पृह्येन विसिष्मिये ॥ ६८ ॥

गेये को नु विनेता वां कस्य चेयं कृतिः कवेः ।
इति राज्ञा स्वयं पृष्टौ तौ वाल्मीकिमशंसताम् ॥ ६९ ॥

गेय इति । गेये गीते को नु वां युवयोर्विनेता शिक्षकः । नुशब्दः प्रश्ने । 'नु पृच्छायां विकल्पे च' इत्यमरः । इयं च कस्य कवेः कृतिरिति राज्ञा स्वयं पृष्टौ तौ कुमारौ वाल्मीकिमशंसतामुक्तवन्तौ विनेतारं कविं चेत्यर्थः । 'गेये केन विनीतौ वाम्' इति पाठे वामिति युष्मदर्थप्रतिपादकमव्ययं द्रष्टव्यम् । तथा चामरः—

येन पुत्रा वा पुत्री गेये गीतविषये विनीतौ शिक्षितौ । धर्मेण निग्रहसमः ॥६९॥

अथ सावरजो रामः प्राचेतसमुपेयिवान् ।
ऊरीकृत्यात्मनो देहं राज्यमस्मै न्यवेदयत् ॥ ७० ॥

अथेति । अथ सावरजो रामः प्राचेतसं वाल्मीकिमुपेयिवान्प्राप्तः सन् । देहमात्मानम् ऊरीकृत्य आत्मानं स्वाधीनविशेषणैः । राज्यमस्मै प्राचेतसाय न्यवेदयत्समर्पितवान् ॥ ७० ॥

स तावाख्याय रामाय मैथिलेयौ तदात्मजौ ।
कविः कारुणिको वव्रे सीतायाः सम्परिग्रहम् ॥ ७१ ॥

स इति । करुणा प्रयोजनमस्य कारुणिको दयालुः । "प्रयोजनम्" इति ठञ् । स्यात्दयालुः कारुणिकः इत्यमरः । स कवी रामाय मैथिलेयौ तदात्मजौ रामपुत्रावाख्याय सीतायाः सम्परिग्रहं स्वीकारं वव्रे ययाचे ॥ ७१ ॥

तात शुद्धा समक्षं नः स्नुषा ते जातवेदसि ।
दौरात्म्याद्रक्षसस्तां तु नात्रत्याः श्रद्दधुः प्रजाः ॥ ७२ ॥

तातेति । हे तात । ते स्नुषा सीता नोऽस्माकमक्ष्णोः समीपं समक्षम् । "अव्ययीभावे शरत्प्रभृतिभ्यः" इति समासान्तष्टच् । जातवेदसि वह्नौ शुद्धा नात्मा कमलिनाश इत्यर्थः । किन्तु रक्षसो रावणस्य दौरात्म्याद्दुष्टात्मत्वात्तां प्रजास्तां न श्रद्दधुः विश्वसमुः ॥ ७२ ॥

ताः स्वचारित्रमुद्दिश्य प्रत्याययतु मैथिली ।
ततः पुत्रवतीमेनां प्रतिपत्स्ये त्वदाज्ञया ॥ ७३ ॥

ता इति । मैथिली स्वचारित्रमुद्दिश्य ताः प्रजाः प्रत्याययतु विश्वासयतु । विश्वासस्य बुद्धिरूपत्वात् । "णौ गमिरबोधने" इति इणो गम्यादेशो नास्ति । ततोऽनन्तरं पुत्रवतीमेनां सीतां त्वदाज्ञया प्रतिपत्स्ये स्वीकरिष्ये ॥ ७३ ॥

इति प्रतिश्रुते राज्ञा जानकीमाश्रमान्मुनिः ।
शिष्यैरानाययामास स्वसिद्धिं नियमैरिव ॥ ७४ ॥

इतीति । राज्ञेति प्रतिश्रुते प्रतिज्ञाते सति मुनिराश्रमाज्जानकीं शिष्यैः प्रयोज्यैः स्वसिद्धिं स्वार्थसिद्धिं नियमैस्तपोभिरिव आनाययामास ॥ ७४ ॥

अन्येद्युरथ काकुत्स्थः संनिपात्य पुरौकसः ।
कविमाह्वाययामास प्रस्तुतप्रतिपत्तये ॥ ७५ ॥

अन्येद्युरिति । अथ काकुत्स्थो रामः । अन्येद्युरन्यस्मिन्नहनि प्रस्तुतप्रतिपत्तये प्रस्तुतकार्योपसम्पादनाय पुरौकसः पौरान् प्रतिपाद्य मेलयित्वा कविं वाल्मीकिमाह्वापयामासाह्वानमकारयामास ॥ ७५ ॥

स्वरसंस्कारवत्यासौ पुत्राभ्यामथ सीतया ।
ऋचेवोदर्चिषं सूर्यं रामं मुनिरुपस्थितः ॥ ७६ ॥

स्वरेति । अथ । स्वर उदात्तादिः । संस्कारः वर्णशुद्धिः तद्वत्या ऋचा सावित्र्योदर्चिषं सूर्यमिव पुत्राभ्यामुपलक्षितया सीतया ऋचेवोदर्चिषं राममसौ मुनिरुपस्थित उपतस्थे ॥ ७६ ॥

काषायपरिवीतेन स्वपदार्पितचक्षुषा ।
अन्वमीयत शुद्धेति शान्तेन वपुषैव सा ॥ ७७ ॥

काषायेति । कषायेण रक्तं काषायम् । 'तेन रक्तं रागात्' इत्यण् । तेन परिवीतेन संवीतेन स्वपदार्पितचक्षुषा शान्तेन प्रसन्नेन वपुषैव सा सीता शुद्धा साध्वीत्यन्वमीयतानुमिता ॥ ७७ ॥

जनास्तदालोकपथात्प्रतिसंहृतचक्षुषः ।
तस्थुस्तेऽवाङ्मुखाः सर्वे फलिता इव शालयः ॥ ७८ ॥

जना इति । तस्याः सीतायाः कर्मणि आलोकपथाद्दर्शनमार्गात्प्रतिसंहृतचक्षुषो निवर्तितदृष्टयः सर्वे जनाः । फलिताः शालय इव । अवाङ्मुखा अवनतमुखास्तस्थुः ॥

तां दृष्टिविषये भर्तुर्मुनिरास्थितविष्टरः ।
कुरु निःसंशयं वत्से स्ववृत्ते लोकमित्यशात् ॥ ७९ ॥

तामिति । आस्थितविष्टरोऽधिष्ठितासनो मुनिः । हे वत्से । भर्तुर्दृष्टिविषये समक्षं स्ववृत्ते स्वचरिते विषये लोकं निःसंशयं कुरु । इति तां सीतामशाच्छास्ति स्म ॥

अथ वाल्मीकिशिष्येण पुण्यमावर्जितं पयः ।
आचम्योदीरयामास सीता सत्यां सरस्वतीम् ॥ ८० ॥

अथेति । अथ वाल्मीकिशिष्येणावर्जितं दत्तं पुण्यं पूतं पयो जलमाचम्य सीता सत्यां सरस्वतीं वाचमुदीरयामासोच्चारयामास ॥ ८० ॥

वाङ्मनःकर्मभिः पत्यौ व्यभिचारो यथा न मे ।
तथा विश्वम्भरे देवि मामन्तर्धातुमर्हसि ॥ ८१ ॥

वागिति । वाङ्मनःकर्मभिः पत्यौ विषये मे व्यभिचारः स्खलितं न यथा

नास्ति यदि तथा तर्हि । विश्वं बिभर्तीति विश्वम्भरा भूमिः । "संज्ञायां भृतृ—" इत्यादिना खच्प्रत्ययः । "अरुर्द्विषद्—" इत्यादिना मुमागमः । हे विश्वम्भरे देवि ! मामन्तर्धातुं गर्भे वासयितुमर्हसि ॥ ८१ ॥

एवमुक्ते तया साध्व्या रन्ध्रात्सद्योभवाद् भुवः ।
शातह्रदमिव ज्योतिः प्रभामण्डलमुद्ययौ ॥ ८२ ॥

एवमिति । साध्व्या पतिव्रतया तया सीतयैवमुक्ते सति सद्योभवाद् भुवो रन्ध्राच्छातह्रदं वैद्युतं ज्योतिरिव प्रभामण्डलमुद्ययौ ॥ ८२ ॥

तत्र नागफणोत्क्षिप्तसिंहासननिषेदुषी ।
समुद्ररशना साक्षात्प्रादुरासीद्वसुन्धरा ॥ ८३ ॥

तत्रेति । तत्र प्रभामण्डले नागफणोत्क्षिप्ते सिंहासने निषेदुष्यासीना समुद्ररशना समुद्रमेखला साक्षात् । वसूनि धारयतीति वसुन्धरा भूमिः । "खचि ह्रस्वः" इति ह्रस्वः । प्रादुरासीत् ॥ ८३ ॥

सा सीतामङ्कमारोप्य भर्तृप्रणिहितेक्षणाम् ।
मा मेति व्याहरत्येव तस्मिन्पातालमभ्यगात् ॥ ८४ ॥

सेति । सा वसुन्धरा भर्तरि प्रणिहितेक्षणां दत्तदृष्टिं सीतामङ्कमारोप्य तस्मिन् भर्तरि रामे मामेति मा हरेति व्याहरति सत्येव व्याहरन्तमनादृत्यैवेत्यर्थः । "षष्ठी चानादरे" इति सप्तमी । पातालमभ्यगात् ॥ ८४ ॥

धरायां तस्य संरम्भं सीताप्रत्यर्पणैषिणः ।
गुरुर्विधिबलापेक्षी शमयामास धन्विनः ॥ ८५ ॥

धरायामिति । सीताप्रत्यर्पणमिच्छतीति तथोक्तस्य धन्विन आत्तधनुष्कस्य रामस्य धरायां विषये संरम्भं विधिबलापेक्षी दैवबलदर्शी गुरुर्वसिष्ठः शमयामास । अवश्यम्भावी विधिरिति भावः ॥ ८५ ॥

ऋषीन्विसृज्य यज्ञान्ते सुहृदश्च पुरस्कृतान् ।
रामः सीतागतं स्नेहं निदधे तदपत्ययोः ॥ ८६ ॥

ऋषीनिति । रामो यज्ञान्ते पुरस्कृतान्पूजितानृषीन्वाल्मीकिप्रभृतीन्सुहृदश्च विभीषणादीन् विसृज्य सीतागतं स्नेहं तदपत्ययोः कुशलवयोर्निदधे ॥ ८६ ॥

युधाजितश्च सन्देशात्स देशं सिन्धुनामकम् ।
ददौ दत्तप्रभावाय भरताय भृतप्रजः ॥ ८७ ॥

युधेति । किञ्च । भृतप्रजः स रामो युधाजितो भरतमातुलस्य सन्देशात्सिन्धुनामकं देशं दत्तप्रभावाय दत्तैश्वर्याय रामेणेति शेषः । भरताय ददौ ॥ ८७ ॥

> भरतस्तत्र गन्धर्वान्युधि निर्जित्य केवलम् ।
> आतोद्यं ग्राहयामास समत्याजयदायुधम् ॥ ८८ ॥

भरत इति । तत्र सिन्धुदेशे भरतोऽपि युधि गन्धर्वान्निर्जित्य केवलमातोद्यं वीणाम् । 'ततं वीणादिकं वाद्यमानद्धं मुरजादिकम् । वंशादिकं तु सुषिरं कांस्यतालादिकं घनम् ॥ चतुर्विधमिदं वाद्यं वादित्रातोद्यनामकम् ॥' इत्यमरः । ग्राहयामास । आयुधं समत्याजयत्त्याजितवान् । ग्रहिसन्त्यज्योर्ण्यन्तयोर्द्विकर्मकत्वमित्यनुसन्धेयम् ॥ ८८ ॥

> स तक्षपुष्कलौ पुत्रौ राजधान्योस्तदाख्ययोः ।
> अभिषिच्याभिषेकार्हौ रामान्तिकमगात्पुनः ॥ ८९ ॥

स इति । स भरतः । अभिषेकार्हौ तक्षपुष्कलौ नाम पुत्रौ तदाख्ययोः तक्षपुष्कलाख्ययोरित्यर्थः । पुष्कलं पुष्कलावती तक्षं तक्षशिलामिति राजधान्योर्नगर्योरभिषिच्य पुना रामान्तिकमगात् ॥ ८९ ॥

> अङ्गदं चन्द्रकेतुं च लक्ष्मणोऽप्यात्मसम्भवौ ।
> शासनाद्रघुनाथस्य चक्रे कारापथेश्वरौ ॥ ९० ॥

अङ्गदमिति । लक्ष्मणोऽपि रघुनाथस्य रामस्य शासनादङ्गदं चन्द्रकेतुं च तदाख्यावात्मसम्भवौ पुत्रौ । कारापथो नाम देशः । तस्येश्वरौ चक्रे ॥ ९ ॥

> इत्यारोपितपुत्रास्ते जननीनां जनेश्वराः ।
> भर्तृलोकप्रपन्नानां निवापान्विदधुः क्रमात् ॥ ९१ ॥

इतीति । इत्यारोपितपुत्रास्ते जनेश्वरा रामादयो भर्तृलोकप्रपन्नानां स्वर्यातानां जननीनां क्रमान्निवापाञ्छ्राद्धादीन्विदधुश्चक्रुः । 'पितृदानं निवापः स्यात्' इत्यमरः ॥ ९१ ॥

> उपेत्य मुनिवेषोऽथ कालः प्रोवाच राघवम् ।
> रहःसंवादिनौ पश्येदावां यस्तं त्यजेरिति ॥ ९२ ॥

उपेत्येति । अथ कालोऽन्तको मुनिवेषः सन्नुपेत्य राघवं प्रोवाच । किमित्याह—रहस्येकान्ते संवादिनौ सम्भाषिणावावां यः पश्येत् । रहस्यभङ्गं कुर्यादित्यर्थः । तं त्यजेरिति ॥ ९२ ॥

तथेति प्रतिपन्नाय विवृतात्मा नृपाय सः ।
आचख्यौ दिवमध्यास्व शासनात्परमेष्ठिनः ॥ ९३ ॥

तथेतीति । स कालस्तथेति प्रतिपन्नाय नृपाय रामाय विवृतात्मा प्रकाशितनिजस्वरूपः सन् । परमेष्ठिनो ब्रह्मणः शासनाद्दिवमध्यास्वेत्याचख्यौ ॥ ९३ ॥

विद्वानपि तयोर्द्वाःस्थः समयं लक्ष्मणोऽभिनत् ।
भीतो दुर्वाससः शापाद्रामसन्दर्शनार्थिनः ॥ ९४ ॥

विद्वानिति । द्वाःस्थो द्वारि नियुक्तो लक्ष्मणो विद्वानपि पूर्वस्मिन्भेदे वधम-पि रामसन्दर्शनार्थिनो दुर्वाससो मुनेः शापाद्भीतः सन् । तयोः कालरामयोः समयं संवादमभिनद्बिभेद ॥ ९४ ॥

स गत्वा सरयूतीरं देहत्यागेन योगवित् ।
चकारावितथां भ्रातुः प्रतिज्ञां पूर्वजन्मनः ॥ ९५ ॥

स इति । योगविद्ध्यानमार्गवेदी स लक्ष्मणः सरयूतीरं गत्वा देहत्यागेन पूर्वजन्मनो भ्रातुः प्रतिज्ञामवितथां सत्यां चकार ॥ ९५ ॥

तस्मिन्नात्मचतुर्भागे प्राङ्नाकमधितस्थुषि ।
राघवः शिथिलं तस्थौ भुवि धर्मस्त्रिपादिव ॥ ९६ ॥

तस्मिन्निति । चतुर्थो भागश्चतुर्भागः । संख्यापन्नस्य इतिमिमते पूरणार्थत्वं प्रतापवत् । आत्मचतुर्भागे तस्मिंल्लक्ष्मणे प्राङ्नाकमधितस्थुषि पूर्वं स्वर्गं गतवति सति राघवो रामः । भुवि त्रिपाद्धर्म इव शिथिलं तस्थौ । पादविकलत्वे हि शिथिलं तिष्ठतीति भावः । त्रेतायां धर्मस्त्रिपादित्यागमः । पादश्चतुर्थांशः चरणश्च कथ्यते । पादा रश्म्यङ्घ्रितुर्यांशा इत्यमरः । त्रयः पादा यस्यासौ त्रिपात् । "संख्यासुपूर्वस्य" इत्यकारलोपः समासान्तः ॥ ९६ ॥

स निवेश्य कुशावत्यां रिपुनागाङ्कुशं कुशम् ।
शरावत्यां सतां सूक्तैर्जनिताश्रुलवं लवम् ॥ ९७ ॥

उदक्प्रतस्थे स्थिरधीः सानुजोऽग्निपुरःसरः ।
अन्वितः पतिवात्सल्याद्गृहवर्जमयोध्यया ॥ ९८ ॥

स इत्यादीति । कुलकम् । स्थिरधीः स रामः । रिपव एव नागा गजास्तेषामङ्कुशं निवारकं कुशं कुशावत्यां पुर्यां निवेश्य स्थापयित्वा । सूक्तैः समीचीनवचनैः सतां जनिता अश्रुलवा अश्रुलेशा येन तं लवं शरावत्यां पुरम् । "लवो लेशे विलासे च छे-

वने रामगमने इति निश्चयः । शरावत्यां पुरीम् । "शरादीनां च" इति सलुकासः मतुपोर्दीर्घः । निवेश्य सानुजोऽग्निपुरःसरः सन् । पत्यौ भर्तरि वात्सल्यादनुरागात् गृहवर्जमित्यत्र गृहवर्जम् । द्वितीयायां च इति णमुल् । सर्व कश्चिदपरीप्साया मपीष्यते । अनुसार्त पत्मेकवर्जम्" इत्येव च वीप्सया व्याख्यानात् । परीप्सा त्वरा । अयोध्ययाऽन्वितोऽनुगत उदक्प्रतस्थे ॥ ९७ ॥ ९८ ॥

जगृहुस्तस्य चित्तज्ञाः पदवीं हरिराक्षसाः ।
कदम्बमुकुलस्थूलैरभिवृष्टां प्रजाश्रुभिः ॥ ९९ ॥

जगृहुरिति । चित्तज्ञा हरिराक्षसाः कदम्बमुकुलस्थूलैः प्रजाश्रुभिरभिवृष्टां तस्य रामस्य पदवीं मार्गं जगृहुः तेऽप्यनुजग्मुरित्यर्थः ॥ ९९ ॥

उपस्थितविमानेन तेन भक्तानुकम्पिना ।
चक्रे त्रिदिवनिःश्रेणिः सरयूरनुयायिनाम् ॥ १०० ॥

उपस्थितेति । उपस्थितं प्राप्तं विमानं यस्य तेन । भक्तमनुकम्पत इति भक्तानुकम्पिना । तेन रामेणानुयायिनां सरयूस्त्रिदिवनिःश्रेणिः स्वर्गाधिरोहिणी चक्रे । निःश्रेणिस्त्वधिरोहिणी इत्यमरः ॥ १०० ॥

यद्गोप्रतरकल्पोऽभूत्सम्मर्दस्तत्र मज्जताम् ।
अतस्तदाख्यया तीर्थं पावनं भुवि पप्रथे ॥ १०१ ॥

यदिति । यद्यस्मात्तत्र सरय्वां मज्जतां सम्मर्दः गोप्रतरो गोप्रतरणम् । तत्कल्पोऽभूत् । अतस्तदाख्यया गोप्रतराख्यया पावनं शोधकं तीर्थं भुवि पप्रथे ॥ १०१ ॥

स विभुर्विबुधांशेषु प्रतिपन्नात्ममूर्तिषु ।
त्रिदशीभूतपौराणां स्वर्गान्तरमकल्पयत् ॥ १०२ ॥

स इति । विभुः प्रभुः स रामो विबुधांशेषु सुग्रीवादिषु प्रतिपन्नात्ममूर्तिषु सत्सु त्रिदशीभूता देवभुवनं गता ये पौरास्तेषां भूतनयुत्पन्नं स्वर्गान्तरमकल्पयत् ॥

निर्वर्त्यैवं दशमुखशिरश्छेदकार्यं सुराणां
विष्वक्सेनः स्वतनुमविशत्सर्वलोकप्रतिष्ठाम् ।
लङ्कानाथं पवनतनयं चोभयं स्थापयित्वा
कीर्तिस्तम्भद्वयमिव गिरौ दक्षिणे चोत्तरे च ॥ १०३ ॥

निर्वर्त्यैति । विष्वक्सेनो विष्णुरेवं सुराणां दशमुखशिरश्छेदकार्यं निर्वर्त्य नि ष्पाद्य । लङ्कानाथं विभीषणं पवनतनयं हनूमन्तं चोभयं कीर्तिस्तम्भद्वयमिव । दक्षिणे

गिरौ चित्रकूटे चोत्तरे गिरौ हिमवति च स्थापयित्वा । सर्वलोकप्रथितां सर्वलोकाश्रय भूतां स्वतनुं स्वमूर्तिमविशत् ॥ १०३ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया संजीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये श्रीरामस्वर्गारोहणो नाम पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

षोडशः सर्गः ।

इन्दारभ्य यस्य भवन्ति मुक्ता मन्दाकिनी मन्दमरन्दबिन्दुः ।
तदारविन्दाक्ष पदारविन्दं वन्दे चतुर्वर्गचतुष्पदं तत् ॥

अथेतरे सप्त रघुप्रवीरा ज्येष्ठं पुरोजन्मतया गुणैश्च ।
चक्रुः कुशं रत्नविशेषभाजं सौभ्रात्रमेषां हि कुलानुसारि ॥ १ ॥

अथेति । अथ रामनिर्वाणानन्तरमितरे सप्त सप्तसंख्याः रघुप्रवीराः पुरः पूर्वं जन्म यस्य तस्य भावस्तत्ता तया। गुणैश्च ज्येष्ठं कुशं रत्नविशेषभाजं उत्कृष्टवस्तुभागिनं चक्रुः । तदुक्तम्—"जातौ जातौ यदुत्कृष्टं तद्रत्नमभिधीयते" इति । तथा हि, सुभ्रातॄणां भावः सौभ्रात्रम्। "हायनान्तयुवादिभ्योऽण्" इत्यनेन युवादित्वादण्प्रत्ययः। एषां कुशलवादीनां कुलानुसारि वंशानुगतं हि ॥ १ ॥

ते सेतुवार्तागजबन्धमुख्यैरभ्युच्छ्रिताः कर्मभिरप्यवन्ध्यैः ।
अन्योन्यदेशप्रविभागसीमां वेलां समुद्रा इव न व्यतीयुः ॥ २ ॥

त इति । सेतुर्जलबन्धः । वार्ता कृषिगोरक्षणादिः । "वार्ता कृष्यादिवृत्तयो" इति विश्वः । गजबन्धः वारणेभ्यो गजग्रहणं ते मुख्याः प्रधानाः येषां तैरवन्ध्यैः सफलैः कर्मभिरभ्युच्छ्रिता अतिसमृद्धा अपीत्यर्थः । ते कुशादयः । प्रविभज्यन्त इति प्रविभागाः अन्योन्यदेशप्रविभागानां या सीमा ताम्। वेलां समुद्रा इव । न व्यतीयुर्नातिचक्रमुः । अत्र कामन्दकः— कृषिर्वणिक्पथो दुर्गं सेतुः कुञ्जरबन्धनम् । खन्याकरवनादानं शून्यानां च निवेशनम् ॥ अष्टवर्गमिमं साधुः स्वयं वृद्धोऽपि वर्धयेत् ॥ इति ॥ २ ॥

चतुर्भुजांशप्रभवः स तेषां दानप्रवृत्तेरनुपारतानाम् ।
सुरद्विपानामिव सामयोनिर्भिन्नोऽष्टधा विप्रससार वंशः ॥ ३ ॥

चतुर्भुजांशप्रभव इति । चतुर्भुजो विष्णुः तस्यांशा रामादयः । ते प्रभवाः कारणानि यस्य स तथोक्तः । वर्णं स्थाने मतम् । 'वर्यं पक्षमदे स्थाने' इति विश्वः । प्रकृतिभ्योऽधिकः प्रजाश्च । दानप्रवृत्तेरनुपारतानां तेषां कुशलवादीनां च वंशः । दान योनिः दानवेदप्रभवो दानप्रवृत्तेरनुपारतानां सुरद्विपानां दिग्गजानां वंश इव अवध्य मिथः सन् । विश्वसार विस्तृतोऽभूत् । दानयोनिरित्यत्र पालकाप्य:— सर्वेषा मरुणाभे हि समानीय प्रजापतिः । हस्ताभ्यां परिगृह्याथ सप्त सामान्यगायत । गायतो ब्रह्मणस्तस्मात्समुत्पेतुर्मतङ्गजाः ॥ इति ॥ ३ ॥

अथार्धरात्रे स्तिमितप्रदीपे शय्यागृहे सुप्तजने प्रबुद्धः ।
कुशः प्रवासस्थकलत्रवेषामदृष्टपूर्वां वनितामपश्यत् ॥ ४ ॥

अथेति । अथ । अर्धं रात्रेरर्धरात्रः । 'अर्धं नपुंसकम्' इत्येकदेशिसमासः । "अहः सर्वैकदेशसंख्यातपुण्याच्च रात्रेः" इति समासान्तोऽच्प्रत्ययः । 'रात्राह्नाहाः पुंसि' इति नियमात्पुंस्त्वम् । अर्धरात्रे निशीथे स्तिमितप्रदीपे सुप्तजने शय्यागृहे प्रबुद्धः न तु सुप्तः । कुशः प्रवासस्थकलत्रवेषां प्रोषितभर्तृकावेषाम् । अदृष्ट पूर्वं मिति अदृष्टपूर्वां । सुप्सुपेति समासः । वनितामपश्यत् ॥ ४ ॥

सा साधुसाधारणपार्थिवर्द्धेः स्थित्वा पुरस्तात्पुरुहूतभासः ।
जेतुः परेषां जयशब्दपूर्वं तस्याञ्जलिं बन्धुमतो बबन्ध ॥ ५ ॥

सेति । सा वनिता साधुसाधारणपार्थिवर्द्धेः सज्जनसाधारणराजश्रियः पुरुहूतभास इन्द्रतेजसः परेषां शत्रूणां जेतुर्बन्धुमतस्तस्य कुशस्य पुरस्तात्स्थित्वा जय शब्दः पूर्वं यथा तथाऽञ्जलिं बबन्ध ॥ ५ ॥

अथानपोढार्गलमप्यगारं छायामिवादर्शतलं प्रविष्टाम् ।
सविस्मयो दाशरथेस्तनूजः प्रोवाच पूर्वार्धविसृष्टतल्पः ॥ ६ ॥

अथेति । अथ सविस्मयः पूर्वार्धेन शरीरपूर्वभागेन विसृष्टतल्पस्त्यक्तशय्यो दाशरथेस्तनूजः कुशः । अनपोढार्गलमनुद्घाटितविष्कम्भमपि । 'तद्विष्कम्भोऽर्गलं न ना' इत्यमरः । अगारम् । आदर्शतलं छायामिव प्रविष्टां तां वनितां प्रोवाचावदत् ॥ ६ ॥

लब्धान्तरा सावरणेऽपि गेहे योगप्रभावो न च लक्ष्यते ते ।
बिभर्षि चाकारमनिर्वृतानां मृणालिनी हैममिवोपरागम् ॥ ७ ॥

का त्वं शुभे कस्य परिग्रहो वा किं वा मदभ्यागमकारणं ते ।
आचक्ष्व मत्वा वशिनां रघूणां मनः परस्त्रीविमुखप्रवृत्ति ॥ ८ ॥

सम्ध्यान्तरेति । सुगमम् । यावरपेऽपि मेहे कम्यान्तरा कम्यासवधा । त्वमिति शेषः । योगप्रभावमवते न मम्यते । मुमुक्षिणी हैमं हिमाम्बुपरागमुपलब्धमिव । अभिवृत्तानां दुःखितानामाचार्य विमर्शि च । न हि योगिनां दुःखमस्तीति भावः । किं च । हे शुभे ! त्वं का । कस्य वा परिग्रहः पत्नी । ते तव मदभ्यागमे कारणं वा किम् । वशिनां जितेन्द्रियाणां रघूणां मनः परस्त्रीषु विषये विमुखा प्रवृत्तिर्यस्य तत्तथाभूतं मत्वाऽऽचक्ष्व ॥ ७ ॥ ८ ॥

तमब्रवीत्सा गुरुणाऽनवद्या या नीतपौरा स्वपदोन्मुखेन ।
तस्याः पुरः सम्प्रति वीतनाथां जानीहि राजन्नधिदेवतां माम् ॥९॥

तमिति । सा वनिता तं कुशमब्रवीत् । अनवद्याऽदोषा या पूः स्वपदोन्मुखेन विष्णुपदोन्मुखेन गुरुणा त्वत्पित्रा नीतपौरा हे राजन् ! मां सम्प्रति वीतनाथामनाथां तस्याः पुरो नगर्या अयोध्याया अधिदेवतां जानीहि ॥ ९ ॥

वस्वौकसारामभिभूय साऽहं सौराज्यबद्धोत्सवया विभूत्या ।
समग्रशक्तौ त्वयि सूर्यवंश्ये सति प्रपन्ना करुणामवस्थाम् ॥ १० ॥

वस्वौकसारामिति । साऽहं सौराज्येन राजन्वत्तया हेतुना बद्धोत्सवया विभूत्या । वस्वौकसाराऽलकापुरी । अलकापुरी वस्वौकसारा स्यात् इति कोशः । अथवा मानसोत्तरशैलशिखरवर्तिनी शक्रनगरी । वस्वौकसा । शक्रस्य इति विष्णुपुराणात् । तामभिभूय तिरस्कृत्य समग्रशक्तौ त्वयि सूर्यवंश्ये सति करुणामवस्थां दीनां दशां प्रपन्ना प्राप्ता ॥ १० ॥

विशीर्णतल्पाट्टशतो निवेशः पर्यस्तसालः प्रभुणा विना मे ।
विडम्बयत्यस्तनिमग्नसूर्यं दिनान्तमुग्रानिलभिन्नमेघम् ॥ ११ ॥

विशीर्णेति । तल्पान्यट्टालिकाः । 'तल्पं शय्याट्टदारेषु' इत्यमरः । अट्टानि प्रासादा । 'अट्टं भक्ते च क्षौमे च क्षौमिस्त्वर्थे प्रासादके' इति विश्वः । विशीर्णानि तल्पानामट्टानां च शतानि यस्य स तथोक्तः । 'विशीर्णकल्याट्टशतो निवेशः' इति वा पाठः । अट्टा क्षौमा । 'स्यादट्टः क्षौममस्त्रियाम्' इत्यमरः । ईषदसमाप्तं विशीर्णमिति विशीर्णकल्पान्यट्टशतानि यस्य स तथोक्तः । पर्यस्तसालः स्रस्तप्राकारः । 'प्राकारो वरणः सालः' इत्यमरः । प्रभुणा स्वामिना विना त्वत्पुरो मे निवेशो निवेशनम् । अस्तनिमग्नसूर्यमस्ताद्रिनिमग्नसूर्यमुग्रानिलैर्भिन्नमेघं दिनान्तं विडम्बयत्यनुकरोति ॥ ११ ॥

निशासु भास्वत्कलनूपुराणां यः संचरोऽभूदभिसारिकाणाम् ।
नदन्मुखोल्काविचितामिषाभिः स वाह्यते राजपथः शिवाभिः ॥१२॥

निशास्विति । निशासु भास्वन्ति दीप्तिमन्ति कलान्यव्यक्तमधुराणि नूपुराणि यासां तासामभिसारिकाणाम् । 'कान्तार्थिनी तु या याति संकेतं साऽभिसारिका' इत्यमरः । यो राजपथः । संचरत्यनेनेति संचरः । संचारसाधनमभूत् । 'गोचरसंचरवहव्रजव्यजापणनिगमाश्च' इत्यनेन घप्रत्ययान्तो निपातः । नदत्सु मुखेषु या उल्कास्ताभिर्विचितान्यामिषाणि याभिस्ताभिः शिवाभिः क्रोष्ट्रीभिः स राजपथो वाह्यते गम्यते । महोरग्यो वल्मीकादुरगस्तीत्युपदेशः ॥ १२ ॥

आस्फालितं यत्प्रमदाकराग्रैर्मृदङ्गधीरध्वनिमन्वगच्छत् ।
वन्यैरिदानीं महिषैस्तदम्भः शृङ्गाहतं क्रोशति दीर्घिकाणाम् ॥१३॥

आस्फालितमिति । यदम्भः प्रमदाकराग्रैरास्फालितं ताडितं सत् । जलक्रीडास्विति शेषः । मृदङ्गानां यो धीरध्वनिस्तमन्वगच्छदन्वकरोत् । तद्दीर्घिकाणामम्भ इदानीं वन्यैर्महिषैः शृङ्गैर्विषाणैराहतं सत्क्रोशति न तु मृदङ्गध्वनिमनुकरोतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

वृक्षेशया यष्टिनिवासभङ्गान्मृदङ्गशब्दापगमादलास्याः ।
प्राप्ता दवोल्काहतशेषबर्हाः क्रीडामयूरा वनबर्हिणत्वम् ॥ १४ ॥

वृक्षेशया इति । यष्टिरेव निवासः स्थानं तस्य भङ्गात् । वृक्षे शेरत इति वृक्षेशयाः । "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । "शयवासवासिष्वकालात्" इत्यलुक्समासः । मृदङ्गशब्दानामपगमादपगमान्नृत्यरहिता अलास्याः । दवोऽरण्यवह्निः । दवदावौ वनारण्यवह्नी इत्यमरः । तस्योल्काभिः स्फुलिङ्गैर्हतेभ्यः शेषाणि बर्हाणि येषां ते क्रीडामयूरा वनबर्हिणत्वं वनमयूरत्वं प्राप्ताः ॥ १४ ॥

सोपानमार्गेषु च येषु रामा निक्षिप्तवत्यश्चरणान्सरागान् ।
सद्यो हतन्यङ्कुभिरस्रदिग्धं व्याघ्रैः पदं तेषु निधीयते मे ॥ १५ ॥

सोपानेति । किंच । येषु सोपानमार्गेषु रामा रमण्यः सरागाँल्लाक्षारसार्द्रांश्चरणान्निक्षिप्तवत्यः । तेषु मे मम मार्गेषु व्याघ्रैः सद्यो हतन्यङ्कुभिर्मारितमृगैर्व्याघ्रैरस्रदिग्धं रुधिरलिप्तं पदं निधीयते ॥ १५ ॥

चित्रद्विपाः पद्मवनावतीर्णाः करेणुभिर्दत्तमृणालभङ्गाः ।
नखाङ्कुशाघातविभिन्नकुम्भाः संरब्धसिंहप्रहृतं वहन्ति ॥ १६ ॥

चित्रेति । पद्मवनमवतीर्णाः प्रविष्टाः तथा लिखिता इत्यर्थः । करेणुभिः क-रिणीभिः । चित्रगताभिरेव । 'करेणुरिभ्यां स्त्री नेभे' इत्यमरः । दत्तमृणालभङ्गाश्चित्रद्विपा आलेख्यमातङ्गाः । नखा एवाङ्कुशाः तेषामाघातैर्विभिन्नकुम्भाः सन्तः संरब्धसिंहप्रहृतं कुपितसिंहप्रहारं वहन्ति ॥ १६ ॥

स्तम्भेषु योषित्प्रतियातनानामुत्क्रान्तवर्णक्रमधूसराणाम् ।
स्तनोत्तरीयाणि भवन्ति सङ्गान्निर्मोकपट्टाः फणिभिर्विमुक्ताः ॥१७॥

स्तम्भेष्विति । उत्क्रान्तवर्णक्रमा विशीर्णवर्णविन्यासास्ताश्च धूसराश्च यास्ता-सां स्तम्भेषु योषित्प्रतियातनानां स्त्रीप्रतिकृतीनां दारुमयीनां फणिभिर्विमुक्ता नि-र्मोकाः कञ्चुका एव पट्टाः । 'समौ कञ्चुकनिर्मोकौ' इत्यमरः । सङ्गात्सम्पर्कात्स्तनो-त्तरीयाणि स्तनाच्छादनवस्त्राणि भवन्ति ॥ १७ ॥

कालान्तरश्यामसुधेषु नक्तमितस्ततो रूढतृणाङ्कुरेषु ।
त एव मुक्तागुणशुद्धयोऽपि हर्म्येषु मूर्च्छन्ति न चन्द्रपादाः ॥१८॥

कालान्तरेति । कालान्तरेण कालक्षेपेण श्यामसुधेषु मलिनचूर्णेष्वितस्त-तो रूढतृणाङ्कुरेषु हर्म्येषु गेहेषु नक्तं रात्रौ मुक्तागुणवच्छुद्धिरिव शुद्धिः स्वाच्छ्यं येषां तादृशा अपि । ततः पूर्वं ये मूर्च्छन्ति स्म त एव चन्द्रपादाश्चन्द्ररश्मयः । 'पा-दा रश्म्यङ्घ्रितुर्यांशाः' इत्यमरः । न मूर्च्छन्ति न प्रतिफलन्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

आवर्ज्य शाखाः सदयं च यासां पुष्पाण्युपात्तानि विलासिनीभिः ।
वन्यैः पुलिन्दैरिव वानरैस्ताः क्लिश्यन्त उद्यानलता मदीयाः ॥१९॥

आवर्ज्येति । किञ्च । विलासिनीभिः सदयं शाखा आवर्ज्य आनमय्य यासां लतानां पुष्पाण्युपात्तानि गृहीतानि ता मदीया उद्यानलताः वन्यैः पुलिन्दैः म्लेच्छविशेषैरिव वानरैः शाखामृगैरित्यर्थः । क्लिश्यन्ते पीड्यन्ते । क्लिशधातोः कर्मणि लट् । 'भेदाः किरातशबरपुलिन्दा म्लेच्छजातयः' इत्यमरः ॥ १९ ॥

रात्रावनाविष्कृतदीपभासः कान्तामुखश्रीवियुता दिवाऽपि ।
तिरस्क्रियन्ते कृमितन्तुजालैर्विच्छिन्नधूमप्रसरा गवाक्षाः ॥ २० ॥

रात्राविति । रात्रावनाविष्कृतदीपभासः अप्रकटीकृतदीपदीप्तयः दीपप्रभा-शून्या इत्यर्थः । दिवाऽपि दिवसेऽपि कान्तामुखश्रिया कान्तामुखकान्त्या वियुता रहिता विच्छिन्नो नष्टो धूमप्रसरो येषां ते गवाक्षाः कृमितन्तुजालैर्लूतातन्तुवितानैस्तिर-स्क्रियन्ते छाद्यन्ते ॥ २० ॥

बलिक्रियावर्जितसैकतानि स्नानीयसंसर्गमनाप्नुवन्ति ।
उपान्तवानीरगृहाणि दृष्ट्वा शून्यानि दूये सरयूजलानि ॥ २१ ॥

बलीति । "बलिः पूजोपहारः स्यात्" इति यादवः । बलिक्रियावर्जितानि सैकतानि येषां तानि । स्नानीयानि स्नानसाधनानि चूर्णादीनि । "कृत्यल्युटो बहुलम्" इति करणेऽनीयर्प्रत्ययः । स्नानीयसंसर्गमनाप्नुवन्ति सरयूजलानि शून्यानि रिक्तान्युपान्तेषु वानीरगृहाणि येषां तानि च दृष्ट्वा दूये परितप्ये ॥ २१ ॥

तदर्हसीमां वसतिं विसृज्य मामभ्युपैतुं कुलराजधानीम् ।
हित्वा तनुं कारणमानुषीं तां यथा गुरुस्ते परमात्ममूर्तिम् ॥२२॥

तदिति । तत्तस्मादिमां वसतिं कुशावतीं विसृज्य कुलराजधानीं राज्ञा धीयतेऽस्यामिति राजधानी तामयोध्यां मामभ्युपैतुमर्हसि । कथमिव । ते गुरुः पिता रामस्तां प्रसिद्धां कारणवशान्मानुषीं तनुं मानुषमूर्तिं हित्वा परमात्ममूर्तिं यथा विष्णुमूर्तिमिव ॥ २२ ॥

तथेति तस्याः प्रणयं प्रतीतः प्रत्यग्रहीत्प्राग्रहरो रघूणाम् ।
पूरप्यभिव्यक्तमुखप्रसादा शरीरबन्धेन तिरोबभूव ॥ २३ ॥

तथेतीति । रघूणां प्राग्रहरः श्रेष्ठः कुशस्तस्याः पुरः प्रणयं याच्ञां प्रतीतो हृष्टः संस्तथेति प्रत्यग्रहीत्स्वीकृतवान् । पूः पुराधिदेवताप्यभिव्यक्तमुखप्रसादा सती । कृतार्थत्वादिति भावः । शरीरबन्धेन शरीरयोगेन करणेन तिरोबभूवान्तर्दधे । मानवं रूपं विहाय दैवं रूपमग्रहीदित्यर्थः ॥ २३ ॥

तदद्भुतं संसदि रात्रिवृत्तं प्रातर्द्विजेभ्यो नृपतिः शशंस ।
श्रुत्वा त एनं कुलराजधान्या साक्षात्पतित्वे वृतमभ्यनन्दन् ॥२४॥

तदिति । नृपतिः कुशस्तदद्भुतं रात्रिवृत्तं रात्रिवृत्तान्तं प्रातः संसदि सभायां द्विजेभ्यः शशंस । ते द्विजाः श्रुत्वैनं कुशं कुलराजधान्या साक्षात्स्वयमेव पतित्वे विषये वृतमभ्यनन्दन् । पतित्वेन वृतोऽसीत्यपूजयन् । आशीर्भिरिति शेषः । अत्र मार्कण्डेयः— दृष्ट्वा स्वप्नं शोभनं नैव सुप्यात्पश्चाद्दृष्टो यः स पाकं विधत्ते । शंसेदिष्टं तत्र साधुद्विजेभ्यस्ते चाशीर्भिः प्रीणयेयुर्नरेन्द्रम् ॥ अद्भुतमपि स्वप्नतुल्यमिति भावः ॥२४॥

कुशावतीं श्रोत्रियसात्स कृत्वा यात्रानुकूलेऽहनि सावरोधः ।
अनुद्रुतो वायुरिवाभ्रवृन्दैः सैन्यैरयोध्याभिमुखः प्रतस्थे ॥ २५ ॥

कुशावतीमिति । स कुशः कुशावतीं श्रोत्रियेभ्यश्छान्दसेभ्योऽधीनां श्रोत्रियसात् ।

'तदधीनवचने' इति सातिप्रत्ययः। "श्रोत्रियंश्छन्दोऽधीते" इति निपातः। "श्रोत्रिय-च्छान्दसौ समौ" इत्यमरः। कृत्वा मात्राश्च कुशोऽपि सावरोधः सान्तःपुरः सन्। सा-नुरजनैरिव। सैन्यैरनुद्रुतोऽनुगतः स्वसीमाऽभिमुखः प्रतस्थे ॥ २५ ॥

सा केतुमालोपवना बृहद्भिर्विहारशैलानुगतेव नागैः।
सेना रथोदारगृहा प्रयाणे तस्याभवज्जङ्गमराजधानी ॥ २६ ॥

सेति। केतुमाला एवोपवनानि यस्याः सा बृहद्भिर्नागैर्गजैर्विहारशैलैः क्रीडा-पर्वतैरनुगतेव स्थिता। रथा एवोदारगृहा यस्याः सा सा सेना तस्य कुशस्य प्रयाणे जङ्गमराजधानी सञ्चारिणी नगरीवाभवदभूत् ॥ २६ ॥

तेनातपत्रामलमण्डलेन प्रस्थापितः पूर्वनिवासभूमिम्।
बभौ बलौघः शशिनोदितेन वेलामुदन्वानिव नीयमानः ॥ २७ ॥

तेनेति। आतपत्रमेवामलं मण्डलं बिम्बं यस्य तेन तेन कुशेन पूर्वनिवासभू-मिमयोध्यां प्रति प्रस्थापितो बलौघः। आतपत्रवदमलमण्डलेनोदितेन शशिना वेलां नीयमानः प्राप्यमाणः। उदकमस्यास्तीत्युदन्वान् उदधिरिव बभौ। "उदन्वानुदधौ च" इति निपातनात्साधुः ॥ २७ ॥

तस्य प्रयातस्य वरूथिनीनां पीडामपर्याप्तवतीव सोढुम्।
वसुन्धरा विष्णुपदं द्वितीयमध्यारुरोहेव रजश्छलेन ॥ २८ ॥

तस्येति। प्रयातस्य प्रस्थितस्य तस्य कुशस्य वरूथिनीनां सेनानां कर्त्रीणाम्। "कर्तृकर्मणोः कृति" इति कर्तरि षष्ठी। पीडां सोढुमपर्याप्तवतीवासमर्थेव वसुन्धरा रजश्छलेन द्वितीयं विष्णुपदमाकाशमध्यारुरोहेव। उत्प्रेक्षा ॥ २८ ॥

उद्यच्छमाना गमनाय पश्चात्पुरो निवेशे पथि च व्रजन्ती।
सा यत्र सेना ददृशे नृपस्य तत्रैव सामग्र्यमतिं चकार ॥ २९ ॥

उद्यच्छमानेति। पश्चात्प्रयाणसमये गमनाय प्रयाणाय तथा पुरोऽपि निवेशे शिबिरे निवेष्टुं सेना। उद्यच्छमानोद्योगं कुर्वती। "समुदाङ्भ्यो यमोऽग्रन्थे" इत्यस्य सकर्मकविषयत्वादात्मनेपदम्। पथि च व्रजन्ती नृपस्य कुशस्य सा सेना यत्र पश्चात्पुरो मध्ये वा ददृशे तत्रैव सामग्र्यमतिं इयत्ताबुद्धिं चकार, अपरिमिता तस्य सेनेत्यर्थः ॥ २९ ॥

तस्य द्विपानां मदवारिसेकात्खुराभिघाताच्च तुरङ्गमाणाम्।
रेणुः प्रपेदे पथि पङ्कभावं पङ्कोऽपि रेणुत्वमियाय नेतुः ॥ ३० ॥

तस्येति । नेतुस्तस्य कुशस्य द्विपानां मदवारिभिः सेकात्तुरङ्गमाणां खुराभि-घाताच्च यथाक्रमं पथि रेणू रजः पङ्कभावं पङ्कतां प्रपेदे पङ्कोऽपि रेणुत्वमियाय तस्य तावदश्वोत्सर्पः ॥ ३० ॥

मार्गैषिणी सा कटकान्तरेषु वैन्ध्येषु सेना बहुधा विभिन्ना ।
चकार रेवेव महाविरावा बद्धप्रतिश्रुन्ति गुहामुखानि ॥ ३१ ॥

मार्गैषिणीति । वैन्ध्येषु विन्ध्यसम्बन्धिषु कटकान्तरेषु नितम्बावकाशेषु । "कटकोऽस्त्री नितम्बोऽद्रेः" इत्यमरः । मार्गैषिणी मार्गान्वेषिणी । अत एव बहुधा विभिन्ना । महाविरावा दीर्घघोषा सा सेना । रेवेव नर्मदेव । "रेवा तु नर्मदा सोमोद्भवा मेकलकन्यका" इत्यमरः । गुहामुखानि बद्धप्रतिश्रुन्ति प्रतिध्वानवन्ति चकार ॥ ३१ ॥

स धातुभेदारुणयाननेमिः प्रभुः प्रयाणध्वनिमिश्रतूर्यः ।
व्यलङ्घयद्विन्ध्यमुपायनानि पश्यन्पुलिन्दैरुपपादितानि ॥ ३२ ॥

स इति । धातूनां गैरिकादीनां भेदैश्चूर्णैरारुणा याननेमयो रथचक्रधारा यस्य । प्रयाणे ये ध्वनयः स्वे स्वे शब्दाः तैर्मिश्राणि तूर्याणि यस्यैवंविधः स प्रभुः कुशः । पुलिन्दैः किरातैरुपपादितानि समर्पितान्युपायनानि पश्यन् । विन्ध्यं व्यलङ्घयत् ॥ ३२ ॥

तीर्थे तदीये गजसेतुबन्धात्प्रतीपगामुत्तरतोऽस्य गङ्गाम् ।
अयत्नबालव्यजनीबभूवुर्हंसा नभोलङ्घनलोलपक्षाः ॥ ३३ ॥

तीर्थ इति । तदीये विन्ध्ये तीर्थेऽवतारे गजा एव सेतुस्तस्य बन्धात्प्रतीपगां पश्चिमवाहिनीं गङ्गामुत्तरतोऽस्य कुशस्य नभोलङ्घनेन लोलपक्षा हंसा अयत्नेन बालव्यजनीबभूवुश्चामराण्यभूवन् । अभूततद्भावे च्विः ॥ ३३ ॥

स पूर्वजानां कपिलेन रोषाद्भस्मावशेषीकृतविग्रहाणाम् ।
सुरालयप्राप्तिनिमित्तमम्भस्त्रैस्रोतसं नौलुलितं ववन्दे ॥ ३४ ॥

स इति । स कुशः कपिलेन मुनिना रोषाद्भस्मावशेषीकृता विग्रहा देहा येषां तेषां पूर्वजानां सगराणां सुरालयस्य स्वर्गस्य प्राप्तौ निमित्तं नौभिर्लुलितं क्षुभितम् । त्रिस्रोतस इदं त्रैस्रोतसं गाङ्गमम्भो ववन्दे ॥ ३४ ॥

इत्यध्वनः कैश्चिदहोभिरन्ते कूलं समासाद्य कुशः सरय्वाः ।
वेदिप्रतिष्ठान्वितताध्वराणां यूपानपश्यच्छतशो रघूणाम् ॥ ३५ ॥

इतीति । इति कैश्चिदहोभिरध्वनोऽन्तेऽवसाने कुशः सरय्वाः कूलं समासाद्य

विततामरण्यं विस्तृतमकरोद् रघूणाम् । येषां प्रतिष्ठास्पदं येषां तासाम् । पूर्णम्कण्ठोऽपस्मरत् ॥ १५ ॥

आधूय शाखाः कुसुमद्रुमाणां स्पृष्ट्वा च शीताम्सरयूतरङ्गान् ।
तं क्लान्तसैन्यं कुलराजधान्याः प्रत्युज्जगामोपवनान्तवायुः ॥ १६ ॥

आधूयेति । कुलराजधान्या उपवनान्तवायुः कुसुमद्रुमाणां शाखा आधूय कम्पयित्वा सुरभिर्मन्दश्चेत्यर्थः । शीताम्सरयूतरङ्गांश्च स्पृष्ट्वा । अनेन शैत्योक्तिः । क्लान्तसैन्यं तं कुशं प्रत्युज्जगाम ॥ १६ ॥

अथोपशल्ये रिपुमग्नशल्यस्तस्याः पुरः पौरसखः स राजा ।
कुलध्वजस्तानि चलध्वजानि निवेशयामास बली बलानि ॥ १७ ॥

अथेति । अथ रिपुषु मग्नं शल्यं शङ्कुः शरो वा यस्य सः । शल्यं शङ्कौ शरे वंशे इति विश्वः । पौराणां सखा पौरसखः । राजाहःसखिभ्यष्टच् इत्यनेन टच् प्रत्ययः । कुलस्य ध्वजश्चिह्नभूतो बली स राजा चलाश्चलन्तो वा ध्वजा येषां तानि तानि बलानि सैन्यानि तस्याः पुरः पुर्या उपशल्ये ग्रामान्ते । ग्रामान्त उपशल्यं स्यात् इत्यमरः । निवेशयामास ॥ १७ ॥

तां शिल्पिसङ्घाः प्रभुणा नियुक्तास्तथागतां सम्भृतसाधनत्वात् ।
पुरं नवीचक्रुरपां विसर्गान्मेघा निदाघग्लपितामिवोर्वीम् ॥ १८ ॥

तामिति । प्रभुणा नियुक्ताः शिल्पिनां तक्षादीनां सङ्घाः सम्भृतसाधनत्वा त्सिद्धोपकरणत्वात् तथागतां पूर्वोक्तामित्यर्थः । पुरमयोध्याम् । मेघा अपां विसर्गान्निदाघग्लपितां ग्रीष्मतप्तामुर्वीमिव । नवीचक्रुः परिपूर्णां चक्रुः ॥ १८ ॥

ततः सपर्यां सपशूपहारां पुरः परार्ध्यप्रतिमागृहायाः ।
उपोषितैर्वास्तुविधानविद्भिर्निर्वर्तयामास रघुप्रवीरः ॥ १९ ॥

तत इति । ततो रघुप्रवीरः कुशः प्रतिमा देवताप्रतिकृतयः अर्चा इत्यर्थः । परार्ध्यप्रतिमागृहायाः प्रशस्तदेवतायतनायाः पुरः उपोषितैर्वास्तुविधानविद्भिः प्रयोज्यैः पशूपहारैः सहितां सपशूपहारां सपर्यां पूजां निर्वर्तयामास कारयामास । अत्र ण्यन्तात् ण्यन्तात्पुनरित्यनुसन्धेयम् । अन्यथा स्वेतरकर्मकस्य करोतेरर्थत्वे कारक-स्वभावाभावप्रसङ्गात् । सति तस्य स्वेतरकर्तृकर्त्री प्रयोज्यत्वेन तद्विवेचनप्रयोगस्यान्तर-स्यापेक्षितत्वात् ॥ १९ ॥

तस्याः स राजोपपदं निशान्तं कामीव कान्ताहृदयं प्रविश्य ।
यथार्हमन्यैरनुजीविलोकं सम्भावयामास यथाप्रधानम् ॥ ४० ॥

तस्या इति । स कुशस्तस्याः पुरः सम्बन्धि राजोपपदं राजशब्दपूर्वं निशान्तं राजभवनमित्यर्थः । निशान्तं भवनोषसोः इति विश्वः । कामी कान्ता हृदयमिव प्रविश्य । अन्यैर्निशान्तैरनुजीविलोकमनुजीविजनमासनादिकं यथाप्रधानं मान्यानुसारेण । यथार्हं यथोचितं तत्तदुचितपदैरित्यर्थः । सम्भावयामास सम्भावितवान् ॥ ४० ॥

सा मन्दुरासंश्रयिभिस्तुरङ्गैः शालाविधिस्तम्भगतैश्च नागैः ।
पूराबभासे विपणिस्थपण्या सर्वाङ्गनद्धाभरणेव नारी ॥ ४१ ॥

सेति । विपणिस्थानि पण्यानि क्रयविक्रयार्हवस्तूनि यस्याः सा । 'विपणिः पण्यवीथिका' इत्यमरः । सा पूरयोध्या मन्दुरासंश्रयिभिरश्वशालासंश्रयवद्भिः । 'वाजिशाला तु मन्दुरा' इत्यमरः । 'विप्रि—' इत्यादिनेनिप्रत्ययः । तुरङ्गैरश्वैः । शालासु गृहेषु ये विधिना स्थापिताः स्तम्भास्तान्गतैः प्राप्तैर्नागैश्च । सर्वाङ्गेषु नद्धान्याभरणानि यस्याः सा नारीव । आबभासे ॥ ४१ ॥

वसन्स तस्यां वसतौ रघूणां पुराणशोभामधिरोपितायाम् ।
न मैथिलेयः स्पृहयाम्बभूव भर्त्रे दिवो नाप्यलकेश्वराय ॥ ४२ ॥

वसन्निति । स मैथिलेयः कुशः पुराणशोभां पूर्वशोभामधिरोपितायां तस्यां रघूणां वसतावावासभूतायां वसन् । दिवो भर्त्रे देवेन्द्राय तथाऽलकेश्वराय कुबेरायापि न स्पृहयाम्बभूव तावपि न गणयामासेत्यर्थः । "स्पृहेरीप्सितः" इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । एतेनायोध्याया अन्यनगरातिशायित्वं गम्यते ॥ ४२ ॥

कुशस्य कुमुद्वतीसङ्गमं प्रस्तौति—

अथास्य रत्नग्रथितोत्तरीयमेकान्तपाण्डुस्तनलम्बिहारम् ।
निःश्वासहार्यांशुकमाजगाम घर्मः प्रियावेषमिवोपदेष्टुम् ॥ ४३ ॥

अथास्येति । अथास्य कुशस्य । रत्नैर्मुक्तामणिभिर्ग्रथितान्युत्तरीयाणि यस्मिंस्तम् । एकान्तमत्यन्तं पाण्ड्वोः स्तनयोर्लम्बिनो हारा यस्मिंस्तम् । निःश्वासहार्याण्यतिसूक्ष्माण्यंशुकानि यत्र तम् । एवं शीतलक्षणं प्रियाया वेषं वेषग्रहमुपदेष्टुमिव घर्मो ग्रीष्म आजगाम ॥ ४३ ॥

अगस्त्यचिह्नादयनात्समीपं दिगुत्तरा भास्वति संनिवृत्ते ।
आनन्दशीतामिव बाष्पवृष्टिं हिमस्रुतिं हैमवतीं ससर्ज ॥ ४४ ॥

अगस्त्येति । अगस्त्यः चिह्नं यस्य तस्मादयनान्मार्गाद्दक्षिणमार्गात् भास्वति समीपं संनिवृत्ते सति । उत्तरा दिक् । आनन्दशीतां बाष्पवृष्टिमिव । हैमवतीं हिमवत्सम्बन्धिनीं हिमस्रुतिं हिमनिष्यन्दं ससर्ज । अत्र प्रोषितप्रियासमागमसमाधिर्गम्यते ॥ ४४ ॥

प्रवृद्धतापो दिवसोऽतिमात्रमत्यर्थमेव क्षणदा च तन्वी ।
उभौ विरोधक्रियया विभिन्नौ जायापती सानुशयाविवास्ताम् ॥ ४५ ॥

प्रवृद्ध इति । अतिमात्रं प्रवृद्धतापो दिवसः । अत्यर्थमेवात्यन्तं तन्वी कृशा क्षणदा च इत्येतावुभौ । विरोधक्रियया प्रणयकलहादिना विरोधाचरणेन विभिन्नौ सानुशयौ सानुतापौ जायापती दम्पती इव आस्ताम् । तयोरपि तापकार्श्यसम्भवा-त्तत्सदृशावभूतामित्यर्थः ॥ ४५ ॥

दिने दिने शैवलवन्त्यधस्तात्सोपानपर्वाणि विमुञ्चदम्भः ।
उद्दण्डपद्मं गृहदीर्घिकाणां नारीनितम्बद्वयसं बभूव ॥ ४६ ॥

दिने दिन इति । दिने दिने प्रतिदिनं शैवलवन्त्यधस्तात्स्थानि सोपानानां पर्वाणि भङ्गपदानि विमुञ्चत् । अत एवोद्दण्डपद्मं गृहदीर्घिकाणामम्भः । नारीनितम्बः प्रमाणमस्य नारीनितम्बद्वयसं बभूव विहारयोग्यमभूदित्यर्थः । "प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इति द्वयसच्प्रत्ययः ॥ ४६ ॥

वनेषु सायन्तनमल्लिकानां विजृम्भणोद्गन्धिषु कुड्मलेषु ।
प्रत्येकनिक्षिप्तपदः सशब्दं संख्यामिवैषां भ्रमरश्चकार ॥ ४७ ॥

वनेष्विति । वनेषु विजृम्भणेन विकासेनोद्गन्धिषूत्कटसौरभेषु । "गन्धस्य—" इत्यादिना समासान्त इकारादेशः । सायन्तनमल्लिकानां कुड्मलेषु सशब्दं यथा तथा प्रत्येकमेकैकस्मिन्निक्षिप्तपदः मकरन्दलोभादित्यर्थः । भ्रमर एषां कुड्मलानां संख्यां गणनां चकारेव ॥ ४७ ॥

स्वेदानुविद्धार्द्रनखक्षताङ्के भूयिष्ठसंदष्टशिखं कपोले ।
च्युतं न कर्णादपि कामिनीनां शिरीषपुष्पं सहसा पपात ॥ ४८ ॥

स्वेदानुविद्धेति । स्वेदानुविद्धमार्द्रं नूतनं नखक्षतमङ्को यस्य तस्मिन्कामिनीनां कपोले भूयिष्ठमत्यर्थं संदष्टशिखं श्लिष्टकेसरम् । अत एव कर्णाच्च्युतमपि शिरीषपुष्पं सहसा न पपात ॥ ४८ ॥

यन्त्रप्रवाहैः शिशिरैः परीतान्रसेन धौतान्मलयोद्भवस्य ।
शिलाविशेषानधिशय्य निन्युर्धारागृहेष्वातपमृद्धिमन्तः ॥ ४९ ॥

यन्त्रप्रवाहैरिति । ऋद्धिमन्तो धनिनः धारागृहेषु यन्त्रधारागृहेषु शिशिरैर्यन्त्रप्रवाहैर्यन्त्रपयःप्रवाहैः परीतान्व्याप्तान्मलयोद्भवस्य रसेन चन्दनोदकेन धौतान्क्षालिताञ्छिलाविशेषानधिशय्याधिशय्य तेषु शयित्वाऽऽतपं निन्युरातपपरिहारं चक्रुः ॥ ४९ ॥

स्नानार्द्रमुक्तेष्वनुधूपवासं विन्यस्तसायन्तनमल्लिकेषु ।
कामो वसन्तात्ययमन्दवीर्यः केशेषु लेभे बलमङ्गनानाम् ॥ ५० ॥

स्नानार्द्रेति । वसन्तस्यात्ययः परिणामोऽत्ययेनातिक्रमेण मन्दवीर्योऽल्पवीर्यकः कामः स्नानार्द्राश्च ते मुक्ताश्च धूपसंस्कारार्थमिति सर्वं । तेषु अनुधूपवासं धूपवासानन्तरं विन्यस्ताः सायन्तनमल्लिका येषु तेषु । अङ्गनानां केशेषु बलं लेभे वैरशोधित इत्यर्थः ॥ ५० ॥

आपिञ्जरा बद्धरजःकणत्वान्मञ्जर्युदारा शुशुभेऽर्जुनस्य ।
दग्ध्वाऽपि देहं गिरिशेन रोषात्खण्डीकृता ज्येव मनोभवस्य ॥५१॥

आपिञ्जरेति । बद्धरजः कणत्वाद् व्याप्तरेणुकणत्वादापिञ्जरोदारा प्रशस्ताऽर्जु- नस्य ककुभवृक्षस्य । इन्द्रद्रुः ककुभोऽर्जुनः इत्यमरः । मञ्जरी देहं दग्ध्वाऽपि रोषाद्गिरिशेन गिरिरस्यास्य निवासत्वेन गिरिशस्तेन । लोमादित्वाच्छप्रत्ययः । गिरौ शेत इति विग्रहे तु । "गिरौ डश्छन्दसि" इत्यस्य छन्दसि विधानाल्लोके प्रयोगानुपपत्तिः स्यात् । तस्मात्पूर्वोक्तमेव विग्रहवाक्यं न्याय्यम् । खण्डीकृता मनोभवस्य ज्येव मौर्वीव शुशुभे ॥ ५१ ॥

मनोज्ञगन्धं सहकारभङ्गं पुराणशीधु नवपाटलं च ।
सम्बध्नता कामिजनेषु दोषाः सर्वे निदाघावधिना प्रमृष्टाः ॥५२॥

मनोज्ञेति । मनोज्ञगन्धमिति सर्वत्र सम्बध्यते । सहकारभङ्गं चूतपल्लवम् । पुराणं चिरस्थितं शीधुः पक्वेक्षुरसकृतः सुराविशेषस्तम् । "शीङो धुक्" इत्युणादिसूत्रेण शीङ् स्वप्ने इत्यस्माद्धातोर्धुक्प्रत्ययः । 'पक्वैरिक्षुरसैः सिद्धः शीधुः पक्वरसः स्मृतः' इति यादवः । नवं पाटलायाः पुष्पं पाटलं च सम्बध्नता घटयता निदाघावधिना ग्रीष्मकालेन । अवधिस्त्ववधाने स्यात्सीम्नि काले बिलेऽपि च इति विश्वः । कामिजनेषु विषये सर्वे दोषास्तापादयः प्रमृष्टाः परिहृताः ॥ ५२ ॥

जनस्य तस्मिन्समये विगाढे बभूवतुर्द्वौ सविशेषकान्तौ ।
तापापनोदक्षमपादसेवौ स चोदयस्थौ नृपतिः शशी च ॥ ५३ ॥

जनस्येति । तस्मिन्समये ग्रीष्मे विगाढे कठिने सति जनस्य द्वौ सविशेषं सातिशयं यथा तथा कान्तौ बभूवतुः । कौ द्वौ । तापापनोदे क्षमा योग्या पाद-सेव्यन्ताः पादानां रश्मीनां च सेवा ययोस्तावुदयस्थावभ्युदयस्थौ स च नृपतिः शशी च ॥ ५३ ॥

अथोर्मिलोलोन्मदराजहंसे रोधोलतापुष्पवहे सरय्वाः ।
विहर्तुमिच्छा वनितासखस्य तस्याम्भसि ग्रीष्मसुखे बभूव ॥ ५४ ॥

अथेति । अथोर्मिषु लोलाः सतृष्णा उन्मदा राजहंसा यस्मिंस्तस्मिन् । "लोलश्चलसतृष्णयोः" इत्यमरः । रोधोलतापुष्पाणां वहे प्रापके । पचाद्यच् । ग्रीष्मेषु सुखे सुखकरे सरय्वा अम्भसि पयसि तस्य कुशस्य वनितासखस्य वनिताभिः सहितस्य विहर्तुमिच्छा बभूव ॥ ५४ ॥

स तीरभूमौ विहितोपकार्यामानायिभिस्तामपकृष्टनक्राम् ।
विगाहितुं श्रीमहिमानुरूपं प्रचक्रमे चक्रधरप्रभावः ॥ ५५ ॥

स इति । चक्रधरप्रभावो विष्णुतेजाः स कुशस्तीरभूमौ विहितोपकार्या यस्यास्ताम् । आनायो जालमेषामस्तीत्यानायिनो धीवराः । "आनायः पुंसि जालं स्यात्" इत्यमरः । "जालमानायः" इति निपातः । तैरपकृष्टनक्रामपनीतग्राहां तां सरयूं श्रीमहिम्नोः सम्पत्प्रभावयोरनुरूपं योग्यं यथा तथा विगाहितुं प्रचक्रमे । अत्र कामन्दकः— "परितापिषु वासरेषु पयःस्वटकैराप्तसमाप्तधन्वकम् । सुविशोधितनक्रमीनजालं व्यवगाहेत जलं सुखस्पृहः ॥" इति ॥ ५५ ॥

सा तीरसोपानपथावतारादन्योन्यकेयूरविघट्टिनीभिः ।
सनूपुरक्षोभपदाभिरासीदुद्विग्नहंसा सरिदङ्गनाभिः ॥ ५६ ॥

सेति । सा सरित्सरयूस्तीरसोपानपथेनावतारादवतरणादन्योन्यं केयूरविघट्टिनीभिः सनूपुरक्षोभाणि सनूपुरस्वनानि पदानि यासां ताभिरङ्गनाभिरुद्विग्नहंसा भीतहंसाऽऽसीत् ॥ ५६ ॥

परस्पराभ्युक्षणतत्पराणां तासां नृपो मज्जनरागदर्शी ।
नौसंश्रयः पार्श्वगतां किरातीमुपात्तबालव्यजनां बभाषे ॥ ५७ ॥

परस्परेति । नौसंश्रयः परस्परमभ्युक्षणे सेचने तत्पराणामासक्तानां तासां

कीर्णा मज्जने रामोऽभिलापस्तद्दर्शी नृपः पार्श्वमतामुपात्तामचामरां प्रहीतचामरां किराती चामरग्राहिणी समीपे । 'किरातस्तु कुमान्तरे । स्त्रियां चामरधारिण्यां मत्स्यमांसान्तरे द्वयोः ॥' इति केशवः ॥ ५७ ॥

पश्यावरोधैः शतशो मदीयैर्विगाह्यमानो गलिताङ्गरागैः ।
सन्ध्योदयः साभ्र इवैष वर्णं पुष्यत्यनेकं सरयूप्रवाहः ॥ ५८ ॥

पश्यति । गलिताङ्गरागैर्मदीयैः शतशोऽवरोधैर्विगाह्यमानो विलोड्यमान एष सरयूप्रवाहः । साभ्रः समेघः सन्ध्योदयः सन्ध्याऽऽविर्भाव इव । अनेकं नानाविधं वर्णं रक्तपीतादिकं पुष्यति पश्य । वाक्यार्थः कर्म ॥ ५८ ॥

विलुप्तमन्तःपुरसुन्दरीणां यदञ्जनं नौलुलिताभिरद्भिः ।
तद्बध्नतीभिर्मदरागशोभां विलोचनेषु प्रतिमुक्तमासाम् ॥ ५९ ॥

विलुप्तमिति । नौलुलिताभिर्नौक्षुभिताभिरद्भिरन्तःपुरसुन्दरीणां यदञ्जनं कज्जलं विलुप्तं हृतं तदञ्जनं विलोचनेषु नयनेषु मदेन या रागशोभा तां बध्नतीभिर्बध्नन्तीभिरद्भिरासां प्रतिमुक्तं प्रत्यर्पितम् । प्रतिनिधिदानमपि तत्समर्थधरित्वात्प्रत्यर्पणमेवेति भावः ॥ ५९ ॥

एता गुरुश्रोणिपयोधरत्वादात्मानमुद्वोढुमशक्नुवत्यः ।
गाढाङ्गदैर्बाहुभिरप्सु बालाः क्लेशोत्तरं रागवशात्प्लवन्ते ॥ ६० ॥

एता इति । गुरु दुर्वहं श्रोणिपयोधरं यस्यासौ गुरुश्रोणिपयोधरः तस्य भावस्तत्त्वम् इति विग्रहः । गुरुश्रोणिपयोधरत्वादात्मानं शरीरमुद्वोढुमशक्नुवत्य एता बालाः गाढाङ्गदैः श्लिष्टाङ्गदैर्बाहुभिः क्लेशोत्तरं दुःखप्रायं यथा तथा रागवशात्प्रेमविशेषपारतन्त्र्यात्प्लवन्ते तरन्ति ॥ ६० ॥

अमी शिरीषप्रसवावतंसाः प्रभ्रंशिनो वारिविहारिणीनाम् ।
पारिप्लवाः स्रोतसि निम्नगायाः शैवाललोलांश्छलयन्ति मीनान् ॥ ६१ ॥

अमी इति । वारिविहारिणीनामासां प्रभ्रंशिनो भ्रष्टा निम्नगायाः स्रोतसि पारिप्लवाश्चञ्चलाः । 'चञ्चलं तरलं चैव पारिप्लवपरिप्लवे' इत्यमरः । अमी शिरीषप्रसवा एवावतंसाः कर्णपूराः शैवाललोलाञ्छैवालप्रियान् । 'जलनीली तु शैवालम्' इत्यमरः । मीनांश्छलयन्ति प्रतारयन्ति । शैवालविलासलिप्सुमीनेषु शैवालभ्रममुन्मेषयन्तीत्यर्थः ॥ ६१ ॥

आसां जलास्फालनतत्पराणां मुक्ताफलस्पर्धिषु शीकरेषु ।
पयोधरोत्सर्पिषु शीर्यमाणः संलक्ष्यते न च्छिदुरोऽपि हारः ॥ ६२ ॥

आसामिति । जलास्फालने तत्पराणामासक्तानामासां स्त्रीणां मुक्ताफलस्पर्धिषु मौक्तिकानुकारिषु पयोधरेषु स्तनेषूत्सर्पिषूपसर्पत्सु तेषु शीकरेषु शीकराणां मध्ये शीर्यमाणो गलन्हारोऽस्य एव छिदुरः स्वयं छिन्नोऽपि न संलक्ष्यते । 'विदिभिदिच्छिदेः कुरच्' इति कुरच्प्रत्ययः । शीकरसंपर्कात्तद्भिन्न इति न ज्ञायत इति भावः ॥ ६२ ॥

आवर्तशोभा नतनाभिकान्तेर्भङ्गो भ्रुवां द्वन्द्वचराः स्तनानाम् ।
जातानि रूपावयवोपमानान्यदूरवर्तीनि विलासिनीनाम् ॥ ६३ ॥

आवर्तशोभेति । विलासिनीनां विलसनशीलानां स्त्रीणाम् । "वौ कषलसकत्थस्रम्भः" इति घिनुण्प्रत्ययः । रूपावयवानामुपमेयानां यान्युपमानानि प्रसिद्धानि तान्यदूरवर्तीन्यन्तिकगतानि जातानि । तत्र किमुपमानमित्याह—नतनाभिकान्तेर्निम्ननाभिशोभाया आवर्तशोभा । 'स्यादावर्तोऽम्भसां भ्रमः' इत्यमरः । भ्रुवां भङ्गस्तरङ्गः । स्तनानां द्वन्द्वचराश्चक्रवाकाः । उपमानमिति सर्वत्र सम्बध्यते ॥ ६३ ॥

तीरस्थलीबर्हिभिरुत्कलापैः प्रस्निग्धकेकैरभिनन्द्यमानम् ।
श्रोत्रेषु सम्मूर्छति रक्तमासां गीतानुगं वारिमृदङ्गवाद्यम् ॥ ६४ ॥

तीरस्थलीति । उत्कलापैरुद्बर्हैः प्रस्निग्धा मधुराः केका येषां तैस्तीरस्थलीषु बर्हिभिर्मयूरैरभिनन्द्यमानं रक्तं श्राव्यं गीतानुगं गीतानुसार्यासां स्त्रीणां सम्बन्धि वारिणि मृदङ्ग इव तस्य वाद्यं वादनानि श्रोत्रेषु सम्मूर्छति व्याप्नोति ॥ ६४ ॥

सन्दष्टवस्त्रेष्वबलानितम्बेष्विन्दुप्रकाशान्तरितोडुतुल्याः ।
अमी जलापूरितसूत्रमार्गा मौनं भजन्ते रशनाकलापाः ॥ ६५ ॥

सन्दष्टेति । सन्दष्टवस्त्रेषु वस्त्रैः संश्लिष्टेष्वबलानितम्बेष्विन्दुप्रकाशेन ज्योत्स्नयाऽन्तरितान्याच्छादितानि यान्युडूनि नक्षत्राणि तत्तुल्याः । शुभ्रत्वान्निष्प्रभत्वाच्चेति भावः । अमी जलापूरितसूत्रमार्गाः, निःशब्दा इत्यर्थः । रशना एव कलापा भूषाः । 'कलापो भूषणे बर्हे' इत्यमरः । मौनं निःशब्दतामित्यर्थः । भजन्ते ॥ ६५ ॥

एताः करोत्पीडितवारिधारा दर्पात्सखीभिर्वदनेषु सिक्ताः ।
वक्रेतराग्रैरलकैस्तरुण्यश्चूर्णारुणान्वारिलवान्वमन्ति ॥ ६६ ॥

एता इति । दर्पात्सखीजनं प्रति करैरुत्पीडिता उत्क्षिप्ता वारिधारा याभि-स्ताः । स्वयमपि पुनस्ताभिः सखीभिर्वदनेषु सिक्ता एतास्तरुण्यो वक्रेतराग्रैरलकैश्च

न्यभेत्सीत् करपेषूर्भ कुङ्कुमादिभिरम्भसामारिभ्याकुलत्वभिन्नत्वमस्ति वर्धन्ति ॥६६॥

उद्वृत्तकेशश्च्युतपत्रलेखो विश्लेषिमुक्ताफलपत्रवेष्टः ।
मनोज्ञ एव प्रमदामुखानामम्भोविहाराकुलितोऽपि वेषः ॥ ६७ ॥

उद्वृत्तकेशेति । उद्वृत्ता उद्भ्रान्ताः केशा यस्मिन्सः । च्युतपत्रलेखः च्युत पत्ररचनम् । विश्लेषिणो विस्रंसिनो मुक्ताफलपत्रवेष्टा मुक्तामयताटङ्का यस्मिन्सः । एवमम्भोविहाराकुलितोऽपि प्रमदामुखानां वेषो नेपथ्यं मनोज्ञ एव । 'रम्याणां विकृतिरपि श्रियं तनोति' इति भावः ॥ ६७ ॥

स नौविमानादवतीर्य रेमे विलोलहारः सह ताभिरप्सु ।
स्कन्धावलग्नोद्धृतपद्मिनीकः करेणुभिर्वन्य इव द्विपेन्द्रः ॥ ६८ ॥

स इति । स कुशो नौर्विमानमिव नौविमानम् । उपमितसमासः । तस्माद् अवतीर्य विलोलहारः संस्ताभिः स्त्रीभिः सह करेणुभिः सह स्कन्धावलग्नादुद्धृतपद्मिनीकः उद्धृता नलिनी यस्य स तथोक्तः सन् । "नद्यृतश्च" इति कप्प्रत्ययः । वन्यो द्विपेन्द्र इव । अप्सु रेमे ॥ ६८ ॥

ततो नृपेणानुगताः स्त्रियस्ता भ्राजिष्णुना सातिशयं विरेजुः ।
प्रागेव मुक्ता नयनाभिरामाः प्राप्येन्द्रनीलं किमुतोन्मयूखम् ॥६९॥

तत इति । ततो भ्राजिष्णुना प्रकाशनशीलेन । 'भुवश्च' इति चकारादिष्णुच् । नृपेणानुगतास्ताः स्त्रियः सातिशयं यथा तथा विरेजुः । प्रायेण इन्द्रनीलस्तोमात्पूर्वमेव केवलं श्लोकार्थः । मुक्ता मणयो नयनाभिरामाः उन्मयूखमिन्द्रनीलं प्राप्य किमुत अभिरामा इति किमु वक्तव्यमित्यर्थः ॥ ६९ ॥

वर्णोदकैः काञ्चनशृङ्गमुक्तैस्तमायताक्ष्यः प्रणयादसिञ्चन् ।
तथागतः सोऽतितरां बभासे सधातुनिष्यन्द इवाद्रिराजः ॥ ७० ॥

वर्णोदकैरिति । तं कुशमायताक्ष्यः काञ्चनस्य शृङ्गैर्मुक्तानि तैर्वर्णोदकैः कुङ्कुमादिवर्णद्रव्यमिश्रितैः प्रणयात्स्नेहादसिञ्चन् । तथागतस्तथाविधः वर्णोदक सिक्त इत्यर्थः । स कुशः सधातुनिष्यन्दो गैरिकादिद्रवयुक्तोऽद्रिराज इव । अतितरां बभासे ॥ ७० ॥

तेनावरोधप्रमदासखेन विगाहमानेन सरिद्वरां ताम् ।
आकाशगङ्गारतिरप्सरोभिर्वृतो मरुत्वाननुयातलीलः ॥ ७१ ॥

तेनेति । अवरोधप्रमदासखेनान्तःपुरसुन्दरीसहचरेण तां सरिद्वरां सरयूं

विगाहमानेन तेन कुशेनावधूतग्रावा रतिः क्रीडा यस्य सोऽम्बुरोभिर्धुत आपातो नरस्यानिम्नोऽनुपातमोऽनुरूपभोः। अभूदिति शेषः। इमामनुप्रासवाचिस्तके ॥ ७१ ॥

यत्कुम्भयोनेरधिगम्य रामः कुशाय राज्येन समं दिदेश।
तदस्य जैत्राभरणं विहर्तुरज्ञातपातं सलिले ममज्ज ॥ ७२ ॥

यदिति। यदाभरणं रामः कुम्भयोनेरगस्त्यादधिगम्य प्राप्य कुशाय राज्येन समं दिदेश ददौ राज्यसममूल्यमित्यर्थः। सलिले विहर्तुः क्रीडितुरस्य कुशस्य तज्जैत्राभरणं जयशीलमाभरणमज्ञातपातं सत् ममज्ज बुडोड ॥ ७२ ॥

स्नात्वा यथाकाममसौ सदारस्तीरोपकार्यां गतमात्र एव।
दिव्येन शून्यं वलयेन बाहुमपोढनेपथ्यविधिर्ददर्श ॥ ७३ ॥

स्नात्वेति। असौ कुशः सदारः सपत्नीकः यथाकामं यथेच्छं स्नात्वा विगाह्य। तीरोपकार्यां पूर्वोक्तां तां गतमात्रो गत एवापोढनेपथ्यविधिरकृतप्रसाधन एव दिव्येन वलयेन शून्यं बाहुं ददर्श ॥ ७३ ॥

जयश्रियः संवननं यतस्तदामुक्तपूर्वं गुरुणा च यस्मात्।
सेहेऽस्य न भ्रंशमतो न लोभात्स तुल्यपुष्पाभरणो हि धीरः ॥ ७४ ॥

जयश्रिय इति। यतः कारणात्तदाभरणं जयश्रियः संवननं वशीकरणम्। 'वशक्रिया संवननम्' इत्यमरः। यस्माच्च गुरुणा पित्राऽऽमुक्तपूर्वं पूर्वमामुक्तम् आबद्धमित्यर्थः। सुप्सुपेति समासः। अतो हेतोरस्याभरणस्य भ्रंशं नाशं न सेहे। लोभात्तु। कुतः। हि यस्माद्धीरो विद्वान्स कुशस्तुल्यानि पुष्पाण्याभरणानि च यस्य स। पुष्पाभिन्नाभरणेषु रत्नेषु निर्लोभबुद्धिं करोतीत्यर्थः ॥ ७४ ॥

ततः समाज्ञापयदाशु सर्वानानायिनस्तद्विचये नदीष्णान्।
वन्ध्यश्रमास्ते सरयूं विगाह्य तमूचुरम्लानमुखप्रसादाः ॥ ७५ ॥

तत इति। ततः नद्यां स्नान्ति कौशलेनेति नदीष्णाः तान्। 'सुपि' इति योगविभागात्कप्रत्ययः। 'निनदीभ्यां स्नातेः कौशले' इति षत्वम्। सर्वानानायिनो जालिकास्तस्याभरणस्य विचयेऽन्वेषणे निमित्त आशु समाज्ञापयदादिदेश। ते आनायिनः सरयूं विगाह्य विलोड्य वन्ध्यश्रमा विफलप्रयासास्तथाऽपि तमूचुः अम्लानमुखप्रसादाः सभीरमुखाः सन्तस्तं कुशमूचुः ॥ ७५ ॥

कृतः प्रयत्नो न च देव लब्धं मग्नं पयस्याभरणोत्तमं ते।
नागेन लौल्यात्कुमुदेन नूनमुपात्तमन्तर्ह्रदवासिना तत् ॥ ७६ ॥

कृत इति । हे देव ! प्रयत्नः कृतः । यदपि मरणं च आभरणोत्तमं च न लब्धम् । किन्तु तदाभरणमन्तर्ह्रदवासिना कुमुदेन कुमुदाख्येन नागेन पन्नगेन लौल्यात्क्षेमाजुपात्तं गृहीतम् । नूनमिति वितर्के ॥ ७६ ॥

ततः स कृत्वा धनुराततज्यं धनुर्धरः कोपविलोहिताक्षः ।
गारुत्मतं तीरगतस्तरस्वी भुजङ्गनाशाय समाददेऽस्त्रम् ॥ ७७ ॥

तत इति । ततो धनुर्धरः कोपविलोहिताक्षस्तरस्वी बलवान्स कुशस्तीरगतः सन्धनुराततज्यमधिज्यं कृत्वा भुजङ्गस्य कुमुदस्य नाशाय गारुत्मतं गरुडदेवताकमस्त्रं समादद ॥ ७७ ॥

तस्मिन्ह्रदः संहितमात्र एव क्षोभात्समाविद्धतरङ्गहस्तः ।
रोधांसि निघ्नन्नवपातमग्नः करीव वन्यः परुषं ररास ॥ ७८ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्नस्त्रे संहितमात्रे सत्येव ह्रदः क्षोभाद्धेतोः समाविद्धाः संचलितास्तरङ्गा एव हस्ता यस्य स रोधांसि निघ्नन्पातयन् । अवपाते गजग्रहणार्थे गर्त्ते मग्नः पतितः । अवपातस्तु हस्त्यर्थं गर्त्तश्छन्नस्तृणादिना इति यादवः । वन्यः करीव परुषं घोरं ररास दध्वान ॥ ७८ ॥

तस्मात्समुद्रादिव मथ्यमानादुद्वृत्तनक्रात्सहसोन्ममज्ज ।
लक्ष्म्येव सार्धं सुरराजवृक्षः कन्यां पुरस्कृत्य भुजङ्गराजः ॥ ७९ ॥

तस्मादिति । मथ्यमानात्समुद्रादिव । उद्वृत्तनक्रादुन्मिषितमकरात्तस्माद् ह्रदात् । लक्ष्म्या सार्धं सुरराजवृक्षः पारिजात इव । कन्यां पुरस्कृत्य भुजङ्गराजः कुमुदः सहसोन्ममज्ज ॥ ७९ ॥

विभूषणप्रत्युपहारहस्तमुपस्थितं वीक्ष्य विशांपतिस्तम् ।
सौपर्णमस्त्रं प्रतिसंजहार प्रह्वेष्वनिर्बन्धरुषो हि सन्तः ॥ ८० ॥

विभूषणेति । विशां पतिर्मनुष्यपतिः कुशः । 'द्वौ विशौ वैश्यमनुजौ' इत्यमरः । विभूषणं प्रत्युपहरति प्रत्यर्पयतीति विभूषणप्रत्युपहारः । कर्मण्यण् । विभूषणप्रत्युपहारो हस्तो यस्य तम् । उपस्थितं प्राप्तं तं कुमुदं वीक्ष्य सौपर्णं गारुत्मतमस्त्रं प्रतिसंजहार । तथा हि सन्तः प्रह्वेषु नम्रेष्वनिर्बन्धरुषोऽनिबद्धकोपा हि ॥ ८० ॥

त्रैलोक्यनाथप्रभवं प्रभावात्कुशं द्विषामङ्कुशमस्त्रविद्वान् ।
मानोन्नतेनाप्यभिवन्द्य मूर्ध्ना मूर्धाभिषिक्तं कुमुदो बभाषे ॥ ८१ ॥

त्रैलोक्येति । अस्त्रं विद्वानस्त्रवित् । 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' इत्य

मेव चाद्रीसमत्वमविवेकः। 'द्वितीया श्रित—' इत्यत्र गम्यादीनामुपसंख्यानाद् द्वितीयेति योगविभागाद्वा समासः। गाम्भीर्यमहिमाभिव इत्यर्थः। कुमुदः। अयो लोकस्ते लोकपम्। चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ्प्रत्ययः। नैमित्तिकमायो रामः प्रभवो जन्मभूमिर्यस्य तम्। अत एव प्रभावाद् हितमकृत्वा निवारकं मूर्धाभिषिक्तं राजानं कुमुदं मानोद्धतेनापि मूर्ध्नाऽभिगम्य प्रणम्य ययाचे ॥ ८१ ॥

अवैमि कार्यान्तरमानुषस्य विष्णोः सुताख्यामपरां तनुं त्वाम् ।
सोऽहं कथं नाम तवाचरेयमाराधनीयस्य धृतेर्विघातम् ॥ ८२ ॥

अवैमीति। त्वाम्। भोदमानन्तरस्तत्कारम इतिपरमर्थान्तरः कार्यार्थः। रघावासीभाम्यतावर्ण्यरभ्यान्तर्येषु चान्तरम्' इति शाश्वतः। स चासौ मानुषश्चेति तस्य विष्णो रामस्य सुताख्यां पुत्रसंज्ञामपरां तनुं मूर्तिमवैमि। 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुतेरित्यर्थः। स चाहमाराधनीयस्योपास्यस्य तव धृतेः प्रीतेः। 'धृ प्रीतौ' इति धातोः स्त्रियां क्तिन्। विघातं कथं नामाचरेयम्, अयुक्तमित्यर्थः ॥ ८२ ॥

कराभिघातोत्थितकन्दुकेयमालोक्य बालातिकुतूहलेन ।
ह्रदात्पतज्ज्योतिरिवान्तरिक्षादादत्त जैत्राभरणं त्वदीयम् ॥ ८३ ॥

कराभिघातेति। कराभिघातेनोत्थित ऊर्ध्वं गतः कन्दुको यस्याः सा। कन्दुकार्थमूर्ध्वं पश्यन्तीत्यर्थः। इयं बालातिकुतूहलेनान्तरिक्षात्पतदुल्कान्तरिक्षाज्ज्योतिर्नक्षत्रमिव। 'ज्योतिर्भद्योतदृष्टिषु' इत्यमरः। ह्रदात्पतत्त्वदीयं जैत्रमाभरणमादत्त ॥ ८३ ॥

तदेतदाजानुविलम्बिना ते ज्याघातरेखाकिणलाञ्छनेन ।
भुजेन रक्षापरिघेण भूमेरुपैतु योगं पुनरंसलेन ॥ ८४ ॥

तदेतदिति। तदेतदाभरणमाजानुविलम्बिना दीर्घेण। ज्याघातेन या रेखा रेखाकाराऽऽमन्त्रयस्तासां किणं चिह्न तदेव लाञ्छनं यस्य तेन। भूमे रक्षायां परिघेण रक्षाऽयमन। 'परिघो योगभेदास्त्रमुद्गरेऽर्गलघातयोः' इत्यमरः। अंसलेन बलवता ते भुजेन पुनर्योगं सङ्गतिमुपैतु। एतेनास्य धर्मसाम्यमपराधपरिहारार्थत्वमवगम्यते ॥

इमां स्वसारं च यवीयसीं मे कुमुद्वतीं नार्हसि नानुमन्तुम् ।
आत्मापराधं नुदतीं चिराय शुश्रूषया पार्थिव पादयोस्ते ॥ ८५ ॥

इमामिति। किंच। हे पार्थिव! ते तव पादयोश्चिराय शुश्रूषया परिचर्यया।

कुम्भूता ज्येष्ठमित्यमरः परिचर्याप्रसादयोः इति विश्वः । अस्मापराधमार्जनार्थं मरूपं कुद्वतीम् परिचिकीर्षन्तीमित्यर्थः । 'आर्तंशब्दो मूलबन्ध' इति कमधातोरर्थे मानार्थे ल्युप्रत्ययः । "आच्छीनद्योर्नुम्" इत्यत्र वैकल्पिकत्वान्नुमभावः । इमां मे यवीयसीं भगिनीं त्वत्सारे मयि मे कुमुद्वतीमनुमन्तुमर्हसीति च अर्हसीत्यर्थः॥८५॥

इत्यूचिवानुपहृताभरणः क्षितीशं श्लाघ्यो भवान्स्वजन इत्यनुभाषितारम्।
संयोजयां विधिवदास समेतबन्धुः कन्यामयेन कुमुदः कुलभूषणेन ॥८६॥

इतीति । इति पूर्वोक्तप्रकारेणानुविचारमुक्त्वान् । ब्रुव वक्तुः । उपहृताभरणः उपहृतमाभरणं यस्मै प्रत्यर्पिताभरणः कुमुदः । हे कुमुद । भवान्स्माकं श्लाघ्यः स्वजनो बन्धुः इत्यनुभाषितारं प्रत्युत्तरं क्षितीशं कुशं समेतबन्धुर्मिलितबन्धुः सन् कन्यामयेन कन्यारूपेण कुलयोर्भूषणेन विधिवत्संयोजयामास । न केवलं तदीयमेव किन्तु स्वकीयमपि भूषणं तस्मै दत्तवानिति ध्वनिः । आम्प्रत्ययवदनुप्रयोगस्यापि व्यवधानं तु प्रामेव समाहितम् ॥ ८६ ॥

तस्याः स्पृष्टे मनुजपतिना साहचर्याय हस्ते
मांगल्योर्णावलयिनि पुरः पावकस्योच्छिखस्य ।
दिव्यस्तूर्यध्वनिरुदचरद्व्यश्नुवानो दिगन्तान्
गन्धोदग्रं तदनु ववृषुः पुष्पमाश्चर्यमेघाः ॥ ८७ ॥

तस्या इति । मनुजपतिना कुशेन साहचर्याय सहधर्माचरणायेत्यर्थः । मांगल्या मङ्गले साधुर्योर्णा मेषादिलोम । ऊर्णा मेषादिलोम्नि स्यात् इत्यमरः । सा वलयं कङ्कणं यस्मिन्निति तद्वलयि । तथा वलयिनि मङ्गलवति तस्याः कुमुद्वत्या हस्ते पाणावुच्छिखस्योर्ध्वशिखस्य पावकस्य पुरोऽग्रे स्पृष्टे गृहीते सति दिगन्तान्व्यश्नुवानो व्याप्नुवन्दिव्यस्तूर्यध्वनिरुदचरदुदपतत् । तदनु आश्चर्या अद्भुता मेघा गन्धेनोदग्रं सुरभि पुष्पं पुष्पाणि । जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । ववृषुः । आश्चर्यं वृष्टस्य । रौद्रं त्वदभुतं पूर्ववृष्टिमेघैः दैवात्कौतुकं विस्मयनीयम् । 'आश्चर्यमद्भुतम्' इत्यमरः । मन्दाक्रान्तावृत्तम् ॥ ८७ ॥

इत्थं नागस्त्रिभुवनगुरोरौरसं मैथिलेयं
लब्ध्वा बन्धुं तमपि च कुशः पञ्चमं तक्षकस्य ।
एकः शङ्कां पितृवधरिपोरत्यजद्वैनतेया-
च्छान्तव्यालामवनिमपरः पौरकान्तः शशास ॥ ८८ ॥

इत्थमिति । इत्थं नागः कुमुदः । त्रयाणां भुवनानां समाहारस्त्रिभुवनम् । "त

हितार्थं" इत्यादिना तद्गुरवः । मदन्यच्छिद्रान्वेषेऽपि पौत्राचक्षत्वादिपुंसत्वम् । "पाश्चात्यदर्शीरिचर्मौ त्रिपुर्णमलागुपारवः" इत्यमरः । तस्य गुरु रामः । तस्यौरसं धर्म- पत्नीजं पुत्रम् । "औरसो धर्मपत्नीजः" इति याज्ञवल्क्यः । मैथिलेयं कुशं बन्धुं लब्ध्वा । कुमुदोऽपि च तक्षकस्य पञ्चमं पुत्रं तं कुमुदं बन्धुं लब्ध्वा एकस्तयोरन्य- तरः कुमुदः पितृवधेन रिपोर्वैनतेयाद्भयात् । गुरुस्थानीयेन कुशेन त्यक्तभयत्वमे- वादिति भावः । तदुभौ नवमभयत् । अपरः कुशः । शान्तभयत्वात् कुमुद्वत्या वी- तसर्पभयामवनिमत एव पौरजन्तः पौरप्रियः सम्बभूव ॥ ८८ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमा-
ख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महा-
काव्ये कुमुद्वतीपरिणयो नाम षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

सप्तदशः सर्गः ।

नमो रामपदाम्भोजरेणवो यत्र सन्ततम् ।
कुर्वन्ति कुमुदश्रीतिमरण्यगतयोषितः ॥

अतिथिं नाम काकुत्स्थात्पुत्रं प्राप कुमुद्वती ।
पश्चिमाद्यामिनीयामात्प्रसादमिव चेतना ॥ १ ॥

अतिथिमिति । कुमुद्वती काकुत्स्थात्कुशादतिथिं नाम पुत्रम् । चेतना बुद्धिः *पश्चिमाद्यामिनीयामाद्रात्रेश्चरमयामात् । "द्वौ यामप्रहरौ समौ" इत्यमरः ।* प्रसादं वैशद्यमिव प्राप । ब्राह्मे सर्वेषां बुद्धिवैशद्यं भवतीति प्रसिद्धिः ॥ १ ॥

स पितुः पितृमान्वंशं मातुश्चानुपमद्युतिः ।
अपुनात्सवितेवोभौ मार्गावुत्तरदक्षिणौ ॥ २ ॥

स इति । पितृमान् प्रशस्तपितृकः । प्रशंसायां मतुप् । द्युतिरिव द्युतिर्यस्य । अनुपमद्युतिः । सवितुरेव विशेषणम् । सोऽतिथिः पितुः कुशस्य मातुः कुमुद्वत्याः वंशम् । सविता उत्तरदक्षिणौ मार्गाविव । अपुनात्पवित्रीकृतवान् ॥ २ ॥

तमादौ कुलविद्यानामर्थमर्थविदां वरः ।
पश्चात्पार्थिवकन्यानां पाणिमग्राहयत्पिता ॥ ३ ॥

तमिति । अर्थोऽभ्युपायोऽनर्थप्रतिविधानादीनि प्रयोजनानि च विदन्तीत्यर्थ

सिद्धः । तेषां मध्ये श्रेयः पिता कुशस्तमतिथिमात्मजं प्रथमं कुलविद्यानामान्वीक्षिकी-त्रयीवार्तादण्डनीतीनामर्थमभिधेयमग्राहयदबोधयत् । पश्चात्पार्थिवकन्यानां पाणि-मग्राहयत्स्वीकारितवान् उदवाहयदित्यर्थः । ग्रहेर्ण्यन्तस्य सर्वत्र द्विकर्मकत्वम-स्तीत्युक्तं प्राक् ॥ ३ ॥

जात्यस्तेनाभिजातेन शूरः शौर्यवता कुशः ।
अमन्यतैकमात्मानमनेकं वशिना वशी ॥ ४ ॥

जात्य इति । जातौ भवो जात्यः कुलीनः शूरो वशी कुशोऽभिजातेन कुली-नेन । 'अभिजातः कुलीनः स्यात्' इत्यमरः । शौर्यवता वशिना तेनातिथिना कर-णेन एकमात्मानम् । एको न भवतीत्यनेकस्तम् । अमन्यत । सर्वगुणसामान्या-दात्मजमात्मन एव रूपान्तरममंस्तेत्यर्थः ॥ ४ ॥

स कुलोचितमिन्द्रस्य साहायकमुपेयिवान् ।
जघान समरे दैत्यं दुर्जयं तेन चावधि ॥ ५ ॥

स इति । स कुशः कुलोचितं कुलाभ्यस्तमिन्द्रस्य साहायकं सहायत्वम् । 'योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ्' इत्यनेन वुञ् । उपेयिवान्प्राप्तः सन्समरे नामतोऽ-प्यस्य दुर्जयं दैत्यं जघानावधीत् । तेन दैत्येनावधि हतश्च । 'लुङि च' इति हनो वधादेशः ॥ ५ ॥

तं स्वसा नागराजस्य कुमुदस्य कुमुद्वती ।
अन्वगात्कुमुदानन्दं शशाङ्कमिव कौमुदी ॥ ६ ॥

तमिति । कुमुदस्य नाम नागराजस्य स्वसा कुमुद्वती कुशपत्नी । कुमुदा-नन्दं शशाङ्कं कौमुदी ज्योत्स्नेव । तं कुशमन्वगात् । कुशस्तु । कुः पृथ्वी तस्या मुत्प्रीतिः सैवानन्दो यस्येति कुमुदानन्दः परमानन्देन स्वयमानन्दतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

तयोर्दिवस्पतेरासीदेकः सिंहासनार्धभाक् ।
द्वितीयापि सखी शच्याः पारिजातांशभागिनी ॥ ७ ॥

तयोरिति । तयोः कुशकुमुद्वत्योर्मध्ये एकः कुशो दिवस्पतेरिन्द्रस्य सिंहास-नार्धं सिंहासनैकदेशः सहाध्यासीत् । द्वितीया कुमुद्वती शच्या इन्द्राण्याः पारिजा-तांशस्य भागिनी सखी । "सम्पृच—" इत्यादिना भजेर्घिनुण्प्रत्ययः । सख्यासीत् । तत्सहचरितत्वादिन्द्रपतिः साधु ॥ ७ ॥

तदात्मसम्भवं राज्ये मन्त्रिवृद्धाः समादधुः ।
स्मरन्तः पश्चिमामाज्ञां भर्तुः सङ्ग्रामयायिनः ॥ ८ ॥

तदिति । सङ्ग्रामयायिनः सङ्ग्रामं यास्यतः । आवश्यकाधमर्ण्ये णिनिः । "अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः" इति षष्ठीनिषेधः । भर्तुः स्वामिनः कुशस्य पश्चिमामन्तिमामाज्ञां विपर्यये पुत्रोऽभिषेक्तव्य इत्येवंरूपां स्मरन्तो मन्त्रिवृद्धास्तदात्मसम्भवमतिथिं राज्ये समादधुर्निदधुः ॥ ८ ॥

ते तस्य कल्पयामासुरभिषेकाय शिल्पिभिः ।
विमानं नवमुद्वेदि चतुःस्तम्भप्रतिष्ठितम् ॥ ९ ॥

त इति । ते मन्त्रिणस्तस्यातिथेरभिषेकाय शिल्पिभिरुन्नतवेदिकं चतुःस्तम्भप्रतिष्ठितं चतुर्षु स्तम्भेषु प्रतिष्ठितं नवं विमानं मण्डपं कल्पयामासुः कारयामासुः ॥ ९ ॥

तत्रैनं हेमकुम्भेषु सम्भृतैस्तीर्थवारिभिः ।
उपतस्थुः प्रकृतयो भद्रपीठोपवेशितम् ॥ १० ॥

तत्रेति । तत्र विमाने भद्रपीठे पीठविशेषे उपवेशितमेनमतिथिं हेमकुम्भेषु सम्भृतैः सङ्गृहीतैस्तीर्थवारिभिः करणैः प्रकृतयो मन्त्रिण उपतस्थुः ॥ १० ॥

नदद्भिः स्निग्धगम्भीरं तूर्यैराहतपुष्करैः ।
अन्वमीयत कल्याणं तस्याविच्छिन्नसन्तति ॥ ११ ॥

नदद्भिरिति । आहतं पुष्करं मुखं येषां तैः । "पुष्करं करिहस्ताग्रे वाद्यभाण्डमुखे जले" इत्यमरः । स्निग्धं मधुरं गम्भीरं च नदद्भिस्तूर्यैस्तस्यातिथेरविच्छिन्नसन्तत्यविच्छिन्नपारम्पर्यं कल्याणं भावि शुभमन्वमीयतानुमितम् ॥ ११ ॥

दूर्वायवाङ्कुरप्लक्षत्वगभिन्नपुटोत्तरान् ।
ज्ञातिवृद्धैः प्रयुक्तान्स भेजे नीराजनाविधीन् ॥ १२ ॥

दूर्वेति । सोऽतिथिः । दूर्वाश्च यवाङ्कुराश्च प्लक्षत्वचश्चाभिन्नपुटाः बालपल्लवाः उत्तराणि प्रधानानि येषु तान् । अभिन्नपुटानि अस्फुटपुष्पाणीति केचित् । कमलानीत्यन्ये । ज्ञातिषु ये वृद्धास्तैः प्रयुक्तान्नीराजनाविधीन्भेजे ॥ १२ ॥

पुरोहितपुरोगास्तं जिष्णुं जैत्रैरथर्वभिः ।
उपचक्रमिरे पूर्वमभिषेक्तुं द्विजातयः ॥ १३ ॥

पुरोहितेति । पुरोहितपुरोगाः पुरोहितप्रमुखा द्विजातयो ब्राह्मणा जिष्णुं जयशीलं तमतिथिं जैत्रैर्जयावहैरथर्वभिर्मन्त्रविशेषैः करणैः पूर्वमभिषेक्तुमुपचक्रमिरे ॥ १३ ॥

तस्यौघमहती मूर्ध्नि निपतन्ती व्यरोचत ।
सशब्दमभिषेकश्रीर्गङ्गेव त्रिपुरद्विषः ॥ १४ ॥

तस्येति । तस्यातिथेर्मूर्ध्नि सशब्दं निपतन्त्योघमहती महाप्रवाहा । अभिषिच्यतेऽनेनेत्यभिषेको जलम् । स एव श्रीः । सा तस्य श्रीः सशब्दं त्रिपुरद्विषः शिवस्य मूर्ध्नि निपतन्ती गङ्गेव व्यरोचत । त्रयाणां पुराणां द्वेष्टीति विग्रहः ॥ १४ ॥

स्तूयमानः क्षणे तस्मिन्नलक्ष्यत स बन्दिभिः ।
प्रवृद्ध इव पर्जन्यः सारङ्गैरभिनन्दितः ॥ १५ ॥

स्तूयमान इति । तस्मिन्क्षणेऽभिषेककाले बन्दिभिः स्तूयमानः सोऽतिथिः प्रवृद्धः प्रवर्षवान् । कर्मणि लङ् । अत एव सारङ्गैश्चातकैरभिनन्दितः पर्जन्यो मेघ इव । अलक्ष्यत ॥ १५ ॥

तस्य सन्मन्त्रपूताभिः स्नानमद्भिः प्रतीच्छतः ।
ववृधे वैद्युतस्याग्नेर्वृष्टिसेकादिव द्युतिः ॥ १६ ॥

तस्येति । सन्मन्त्रैः पूताभिः शुद्धाभिरद्भिः स्नानं प्रतीच्छतः स्वीकुर्वतस्तस्य वृष्टिसेकात् । विद्युतोऽयं वैद्युतस्तस्याबिन्धनस्याग्नेरिव । द्युतिर्ववृधे ॥ १६ ॥

स तावदभिषेकान्ते स्नातकेभ्यो ददौ वसु ।
यावतैषां समाप्येरन्यज्ञाः पर्याप्तदक्षिणाः ॥ १७ ॥

स इति । सोऽतिथिरभिषेकान्ते स्नातकेभ्यो गृहस्थेभ्यस्तावत्तावत्परिमाणं वसु धनं ददौ । यावता वसुनैषां स्नातकानां पर्याप्तदक्षिणाः सम्पूर्णदक्षिणा यज्ञाः समाप्येरन् तावद्ददातीत्यर्थः ॥ १७ ॥

ते प्रीतमनसस्तस्मै यामाशिषमुदैरयन् ।
सा तस्य कर्मनिर्वृत्तैर्दूरं पश्चात्कृता फलैः ॥ १८ ॥

त इति । प्रीतमनसस्ते स्नातकास्तस्मै अतिथये यामाशिषमुदैरयन्नुदचारयन् सा आशीस्तस्य कर्मनिर्वृत्तैः पूर्वपुण्यनिष्पन्नैः फलैः साम्राज्यादिभिर्दूरं दूरतः पश्चात्कृता । स्वफलस्थानस्य तत्फलैरेवाक्रान्तत्वादाशीरपूर्वं व्यर्थेत्यर्थः ॥ १८ ॥

बन्धच्छेदं स बद्धानां वधार्हाणामवध्यताम् ।
धुर्याणां च धुरो मोक्षमदोहं चादिशद्गवाम् ॥ १९ ॥

बन्धच्छेदेति । सोऽतिथिर्बद्धानां बन्धच्छेदं वधार्हाणामवध्यताम् । धुरं

वहन्तीति धुर्या धर्मभारोद्वहनसमर्था धुरो भारस्य मोक्षं यथाकामं वत्सानां पानार्थं दोहनिवृत्तिं चाधिजग्मुरित्यर्थः ॥ १९ ॥

क्रीडापतत्रिणोऽप्यस्य पञ्जरस्थाः शुकादयः ।
लब्धमोक्षास्तदादेशाद्यथेष्टगतयोऽभवन् ॥ २० ॥

क्रीडापतत्रिण इति । पञ्जरस्थाः शुकादयोऽस्यातिथेः क्रीडापतत्रिणोऽपि किमुतान्ये इत्यपिशब्दार्थः । तदादेशात्तस्यातिथेराज्ञया लब्धमोक्षाः सन्तो यथेष्टं गतिर्येषां ते यथेष्टगतयोऽभवन् ॥ २० ॥

ततः कक्ष्यान्तरन्यस्तं गजदन्तासनं शुचि ।
सोत्तरच्छदमध्यास्त नेपथ्यग्रहणाय सः ॥ २१ ॥

तत इति । ततः सोऽतिथिर्नेपथ्यग्रहणाय प्रसाधनस्वीकाराय । कक्ष्यान्तरं हर्म्याग्रविशेषः । कक्ष्या प्रकोष्ठे हर्म्यादेः इत्यमरः । तत्र न्यस्तं स्थापितं शुचि निर्मलं सोत्तरच्छदमास्तरणसहितं गजदन्तस्यासनं पीठमध्यास्त तत्रोपविष्ट इत्यर्थः ॥ २१ ॥

तं धूपाश्यानकेशान्तं तोयनिर्णिक्तपाणयः ।
आकल्पसाधनैस्तैस्तैरुपसेदुः प्रसाधकाः ॥ २२ ॥

तमिति । तोयेन निर्णिक्तपाणयः क्षालितहस्ताः प्रसाधका अलङ्कर्तारो धूपेन आश्यानमीषच्छुष्कं केशान्तं शोभितकेशपाशान्तं तमतिथिं तैस्तैराकल्पस्य वेषस्य साधनैर्गन्धमाल्याभरणादिभिरुपसेदुरुपतस्थुः अलंचक्रुरित्यर्थः ॥ २२ ॥

तेऽस्य मुक्तागुणोन्नद्धं मौलिमन्तर्गतस्रजम् ।
प्रत्यूपुः पद्मरागेण प्रभामण्डलशोचिषा ॥ २३ ॥

त इति । ते प्रसाधका मुक्तागुणेन मौक्तिकसरेणोन्नद्धमुद्ग्रथितमन्तर्गतस्रजमस्यातिथेर्मौलिं धम्मिल्लं प्रभामण्डलशोचिषा पद्मरागेण माणिक्येन प्रत्यूपुः प्रत्युप्तं चक्रुः ॥ २३ ॥

चन्दनेनाङ्गरागं च मृगनाभिसुगन्धिना ।
समापय्य ततश्चक्रुः पत्रं विन्यस्तरोचनम् ॥ २४ ॥

चन्दनेनेति । किं च । मृगनाभ्या कस्तूरिकया सुगन्धिना चन्दनेनाङ्गरागमङ्गविलेपनं समापय्य समाप्य ततोऽनन्तरं विन्यस्ता रोचना गोरोचना यस्मिंस्तत्पत्रं पत्ररचनं चक्रुः ॥ २४ ॥

आमुक्ताभरणः स्रग्वी हंसचिह्नदुकूलवान् ।
आसीदतिशयप्रेक्ष्यः स राज्यश्रीवधूवरः ॥ २५ ॥

आमुक्तेति । आमुक्ताभरण आमुक्ताभरणः । स्रजोऽस्यास्तीति स्रग्वी । "अस्मायामेधास्रजो विनिः" इति विनिप्रत्ययः । हंसाश्चिह्नमस्येति हंसचिह्नं यद्दुकूलं तद्वान् । अत्र बहुव्रीह्यैवार्थसिद्धेर्मतुबानर्थक्येऽपि सर्वधनीत्यादिवत्कर्मधारयादपि मत्वर्थीयं प्रत्ययमिच्छन्ति । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । राज्यश्रीरेव वधूर्नवोढा तस्या वरो वोढा । 'वधूः स्नुषा नवोढा स्त्री वरो जामातृषिड्गयोः' इति विश्वः । सोऽतिशयेन प्रेक्ष्यो दर्शनीय आसीत् । वरोऽप्येवंविधो भवति ॥ २५ ॥

नेपथ्यदर्शिनश्छाया तस्यादर्शे हिरण्मये ।
विरराजोदिते सूर्ये मेरौ कल्पतरोरिव ॥ २६ ॥

नेपथ्येति । हिरण्मये सौवर्ण आदर्शे दर्पणे नेपथ्यदर्शिनो वेषं पश्यतस्तस्य छाया प्रतिबिम्बम् । उदिते सूर्ये दर्पणस्थानीये मेरौ कल्पतरोस्तस्य छायेव विरराज । तत्र सूर्यसद्मान्तर्बिम्बस्य सम्भवान्मेरावित्युक्तम् ॥ २६ ॥

स राजककुदव्यग्रपाणिभिः पार्श्ववर्तिभिः ।
ययावुदीरितालोकः सुधर्मानवमां सभाम् ॥ २७ ॥

स इति । सोऽतिथी राजककुदानि राजचिह्नानि छत्रचामरादीनि । 'प्राधान्ये राजलिङ्गे च वृषाङ्गे ककुदोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । तेषु व्यग्राः पाणयो येषां तैः पार्श्ववर्तिभिरुदीरितालोक उच्चारितजयशब्दः । 'आलोको जयशब्दः स्यात्' इति हलायुधः । सुधर्माया देवसभाया अनवमामन्यूनां सभामास्थानीं ययौ । 'स्यात्सुधर्मा देवसभा' इत्यमरः ॥ २७ ॥

वितानसहितं तत्र भेजे पैतृकमासनम् ।
चूडामणिभिरुद्घृष्टपादपीठं महीक्षिताम् ॥ २८ ॥

वितानेति । तत्र सभायां वितानेनोल्लोचेन सहितम् । 'अस्त्री वितानमुल्लोचः' इत्यमरः । महीक्षितां राज्ञां चूडामणिभिः शिरोरत्नैरुद्घृष्टमुल्लिखितं पादपीठं यस्य तत् । पितुरिदं पैतृकम् । "ऋतष्ठञ्" इति ठञ्प्रत्ययः । आसनं सिंहासनं भेजे ॥ २८ ॥

शुशुभे तेन चाक्रान्तं मङ्गलायतनं महत् ।
श्रीवत्सलक्षणं वक्षः कौस्तुभेनेव कैशवम् ॥ २९ ॥

शुशुभ इति । तेन चाक्रान्तम् । श्रीवत्सो नाम चिह्नविशेषः । तल्लक्षणं श्रीव

वत्सरूपम् । 'श्रीवत्सलक्ष्मावर्तोऽभिनिष्क्रोऽस्य वक्षसो भवेत्' इति लक्षणात् । महदिदं महाप्रयतनं महाध्वगसमानम् । कौस्तुभेन मणिनाऽऽक्रान्तं श्रीवत्सलाञ्छनम् । केशवस्येदं केशवम् । वत्स इव शुशुभे ॥ २९ ॥

यमौ भूयः कुमारत्वादाधिराज्यमवाप्य सः ।
रेखाभावादुपारूढः सामग्र्यमिव चन्द्रमाः ॥ ३० ॥

यमाविति । सोऽतिथिः कुमारत्वाद्बाल्याद्भूयो यौवराज्यमवाप्यैवानन्तरम् । अधिराजस्य भाव आधिराज्यं महाराज्यमवाप्य । रेखामात्रत्वेनोपलक्षितोऽपि सामग्र्यमुपारूढः पूर्णतां गतश्चन्द्रमा इव यमौ इति व्याख्यानम् । यद्यपि यौवराज्याभावनिश्चये व्याप्य एव ॥ ३० ॥

प्रसन्नमुखरागं तं स्मितपूर्वाभिभाषिणम् ।
मूर्तिमन्तममन्यन्त विश्वासमनुजीविनः ॥ ३१ ॥

प्रसन्नेति । प्रसन्नो मुखरागो मुखकान्तिर्यस्य तं स्मितपूर्वं यथा तथाऽभिभाषिणमाभाषणशीलं तमतिथिमनुजीविनः सेवकाः मूर्तिमन्तं विग्रहवन्तं विश्वासं विस्रम्भममन्यन्त । 'समौ विस्रम्भविश्वासौ' इत्यमरः ॥ ३१ ॥

स पुरं पुरुहूतश्रीः कल्पद्रुमनिभध्वजाम् ।
क्रममाणश्चकार द्यां नागेनैरावतौजसा ॥ ३२ ॥

स इति । पुरुहूतश्रीः सोऽतिथिः कल्पद्रुमाणां निभाः समाना ध्वजा यस्यास्तां पुरमयोध्यां ऐरावतस्य ओज इवौजो बलं यस्य तेन नागेन कुञ्जरेण क्रममाणश्चरन् । 'अनुपसर्गाद्वा' इति वैकल्पिकमात्मनेपदम् । द्यां चकार, स्वर्गं चकारेत्यर्थः । 'द्यौः स्वर्गसुरवर्त्मनोः' इति विश्वः ॥ ३२ ॥

तस्यैकस्योच्छ्रितं छत्रं मूर्ध्नि तेनामलत्विषा ।
पूर्वराजवियोगौष्ण्यं कृत्स्नस्य जगतो हृतम् ॥ ३३ ॥

तस्येति । तस्यैकस्य मूर्ध्नि छत्रमातपत्रमुच्छ्रितम् । अमलत्विषा तेन छत्रेण कृत्स्नस्य जगतः पूर्वराजस्य कुशस्य वियोगेन यदौष्ण्यं सन्तापस्तद्धृतं नाशितम् । अत्र छत्रोच्छ्रयणसन्तापहरणलक्षणयोः कारणकार्ययोर्भिन्नदेशत्वादसङ्गत्यलङ्कारः । तदुक्तम्— 'कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वे त्वसङ्गतिः' इति ॥ ३३ ॥

धूमादग्नेः शिखाः पश्चादुदयादंशवो रवेः ।
सोऽतीत्य तेजसां वृत्तिं सममेवोत्थितो गुणैः ॥ ३४ ॥

धूमादिति । अग्नेर्धूमसंभवात् पश्चादनन्तरमित्यर्थः । शिखा ज्वालाः । रवेरुदयात्पश्चादनन्तरमंशवः । उत्तिष्ठन्त इति शेषः । सोऽतिथिस्तेजसामग्न्यादीनां वृत्तिं स्वभावमतीत्य गुणैः समं सहैवोत्थित उदितः । अपूर्वमिदमित्यर्थः ॥ १४ ॥

स प्रीतिविशदैर्नेत्रैरन्वयुः पौरयोषितः ।
शरत्प्रसन्नैर्ज्योतिर्भिर्विभावर्य इव ध्रुवम् ॥ १५ ॥

तमिति । पौरयोषितः प्रीत्या विशदैः प्रसन्नैर्नेत्रैः करणैस्तमतिथिमन्वयुरनुजग्मुः सादरं प्रसादमद्राक्षुरित्यर्थः । कथमिव । शरदि प्रसन्नैर्ज्योतिर्भिर्नक्षत्रैर्विभावर्यो रात्रयो ध्रुवमिव ध्रुवाख्यमुत्तानपादापत्यमित्यर्थः ॥ १५ ॥

अयोध्यादेवताश्चैनं प्रशस्तायतनार्चिताः ।
अनुदध्युरनुध्येयं सान्निध्यैः प्रतिमागतैः ॥ १६ ॥

अयोध्येति । प्रशस्तेष्वायतनेष्वालयेष्वर्चिता अयोध्याधिदेवताश्चैनमनुध्येयमनुग्राह्यमेनमतिथिं प्रतिमागतैरर्चासंक्रान्तैः सान्निध्यैः संनिधानैरनुदध्युरनुजगृहुः । अनुध्यानमनुग्रहः इत्युत्पलमालायाम् । तदनुग्रहबुद्ध्या संनिदधुरित्यर्थः ॥ १६ ॥

यावन्नाश्यायते वेदिरभिषेकजलाप्लुता ।
तावदेवास्य वेलान्तं प्रतापः प्राप दुःसहः ॥ १७ ॥

यावदिति । अभिषेकजलैराप्लुता सिक्ता वेदिरभिषेकवेदिर्नाश्यायते नाश्यामतां न शुष्यति । कर्तरि लट् । तावदेवास्य राज्ञो दुःसहः प्रतापो वेलान्तं समुद्रपर्यन्तं प्राप ॥ १७ ॥

वसिष्ठस्य गुरोर्मन्त्राः सायकास्तस्य धन्विनः ।
किं तत्साध्यं यदुभये साधयेयुर्न संगताः ॥ १८ ॥

वसिष्ठस्येति । गुरोर्वसिष्ठस्य मन्त्राः । धन्विनस्तस्यातिथेः सायकाः । इत्युभये संगताः सन्तो यत्साध्यं न साधयेयुस्तत्साध्यं किम् । न किंचिदित्यर्थः । देवानामसाध्यं नास्तीति भावः ॥ १८ ॥

स धर्मस्थसखः शश्वदर्थिप्रत्यर्थिनां स्वयम् ।
ददर्श संशयच्छेद्यान्व्यवहारानतन्द्रितः ॥ १९ ॥

स इति । धर्मे तिष्ठन्तीति धर्मस्थाः सभ्याः । "राज्ञा सभासदः कार्या रिपौ मित्रे च ये समाः" इत्युक्तलक्षणाः । तेषां सखा धर्मस्थसखः तत्सहित इत्यर्थः । अत एवातन्द्रितोऽनलसः स नृपः शश्वत् अनवरतमित्यर्थः । अर्थिनां धनार्थिनां वादिनां प्रत्यर्थिनां प्रतिवादिनां च संशयच्छेद्यान्संशयाद्धेतोश्छेद्यान्परिच्छेद्यान् स्वयमत्यादरात्

स्वमित्र्यैवासनिस्यर्थः। व्यवहारदर्शनादिविचारात्स्वयं ददर्शैवमन्वयी न तु प्राड्विवाकमेव नियुज्यासीदित्यर्थः। अत्र याज्ञवल्क्यः—"व्यवहारान्नृपः पश्येद्विद्वद्भिर्ब्राह्मणैः सह" इति ॥ ३९ ॥

ततः परमभिव्यक्तसौमनस्यनिवेदितैः।
युयोज पाकाभिमुखैर्भृत्यान्विज्ञापनाफलैः ॥ ४० ॥

तत इति। ततः परं व्यवहारदर्शनानन्तरं भृत्याननुजीविनः। अभिव्यक्तं मुखप्रसादादिभिः स्फुटीभूतं यत्सौमनस्यं स्वामिनः प्रसन्नत्वं तेन निवेदितैः सूचितैः पाकाभिमुखैः सिद्ध्युन्मुखैर्विज्ञापनानां विज्ञप्तीनां फलैः प्रार्थितार्थैर्युयोज योजयामास। अत्र बृहस्पतिः—"नियुक्तः कर्मणि न्यस्तो विरक्तो न गतक्लमः। भृत्यान्यैर्भोगयेत्तु नवोऽप्यसौम्यता भवेत्॥" इति। अपि च वक्ष्यति—'नवोऽन्यः स नवोऽप्यासीत्' इत्यादिना। अत्र सौमनस्यफलयोर्विज्ञापनादिभिर्दर्पस्य हेतुसमाधिर्भवत इत्यनुसन्धेयम् ॥ ४० ॥

प्रजास्तद्गुरुणा नद्यो नभसेव विवर्धिताः।
तस्मिंस्तु भूयसीं वृद्धिं नभस्ये ता इवाययुः ॥ ४१ ॥

प्रजा इति। प्रजास्तस्यातिथेर्गुरुणा पित्रा कुशेन। नभसा श्रावणमासेन नद्य इव विवर्धिताः। तस्मिन्नतिथौ तु नभस्ये भाद्रपदे मासे ता इव नद्य इव भूयसीं वृद्धिमभ्युदयमाययुः। प्रजापोषणेन पितरमतिशयितवानित्यर्थः ॥ ४१ ॥

यदुवाच न तन्मिथ्या यद्ददौ न जहार तत्।
सोऽभूद्भग्नव्रतः शत्रूनुद्धृत्य प्रतिरोपयन् ॥ ४२ ॥

यदिति। सोऽतिथिर्यद्वाक्यं दानवाक्यमविविषयमुवाच तन्न मिथ्याऽसत्यं नाभूत्। यद्वस्तु ददौ तन्न जहार न पुनरादत्ते। किन्तु शत्रूनुद्धृत्योत्खाय प्रतिरोपयन्पुनः स्थापयन्भग्नव्रतो भग्ननियमोऽभूत् ॥ ४२ ॥

वयोरूपविभूतीनामेकैकं मदकारणम्।
तानि तस्मिन्समस्तानि न तस्योत्सिषिचे मनः ॥ ४३ ॥

वय इति। वयोरूपविभूतीनां यौवनसौन्दर्यैश्वर्याणां मध्ये एकैकं मदकारणं भवेत्तु। तानि मदकारणानि तस्मिन्नतिथौ समस्तानि। मिलितानीति शेषः। तथापि तस्यातिथेर्मनो नोत्सिषिचे न जगर्व। स्थिरत्वेः सारस्वितैः स्वात्मसमृद्धिपरम्। अत्र वयो रूपादीनां गर्वहेतुत्वान्मदस्य च मदिराकार्यत्वेनातत्कारणत्वान्मदशब्देन गर्वो ल-

स्यत इत्याहुः । उक्तं च— 'ऐश्वर्यमदतारुण्यकुलविद्याकृतैरपि । इच्छामात्रेण चे-
ष्टामदस्तु मद ईरितः । मदस्त्वानन्दसंमोहः संभेदो मदिरादिजः ॥' इति । अत
एव कविनाऽपि 'मदविद्वेषिणः' इत्युक्तम् । न तु तन्मात्रम् इति ॥ ४३ ॥

इत्थं जनितरागासु प्रकृतिष्वनुवासरम् ।
अक्षोभ्यः स नवोऽप्यासीद् दृढमूल इव द्रुमः ॥ ४४ ॥

इत्थमिति । इत्थमनुवासरमन्वहं प्रकृतिषु प्रजासु जनितरागासु जनित
रागो रागः प्रीतिर्यासु तासु सतीषु स राजा नवोऽपि । दृढमूलो द्रुम इव ।
अक्षोभ्योऽप्रधृष्य आसीत् ॥ ४४ ॥

अनित्याः शत्रवो बाह्या विप्रकृष्टाश्च ते यतः ।
अतः सोऽभ्यन्तरान्नित्यान्षट् पूर्वमजयद्रिपून् ॥ ४५ ॥

अनित्या इति । यतो बाह्याः शत्रवः प्रतिनृपा अनित्याः क्षिपन्ति स्थि
यन्ति नैसर्गिकाः । किंच । ते बाह्या विप्रकृष्टा दूरस्थाश्च । अतः सोऽभ्यन्तरानन्तर्व-
र्तिनो नित्यान्षड्रिपून्कामक्रोधादीन्पूर्वमजयत् । अन्तःशत्रुजये बाह्या अपि न
दुर्जया इति भावः ॥ ४५ ॥

प्रसादाभिमुखे तस्मिंश्चपलाऽपि स्वभावतः ।
निकषे हेमरेखेव श्रीरासीदनपायिनी ॥ ४६ ॥

प्रसादाभिमुख इति । स्वभावतश्चपला चञ्चलाऽपि श्रीः प्रसादाभिमुखे तस्मि-
न्नृपे । निकषे निकषोपले हेमरेखेव । अनपायिनी स्थिराऽऽसीत् ॥ ४६ ॥

कातर्यं केवला नीतिः शौर्यं श्वापदचेष्टितम् ।
अतः सिद्धिं समेताभ्यामुभाभ्यामन्वियेष सः ॥ ४७ ॥

कातर्यमिति । केवला शौर्यवर्जिता नीतिः कातर्यं भीरुत्वम् । शौर्यं केव-
लमित्युपजनीयम् । केवलं नीतिरहितं शौर्यं श्वापदचेष्टितम् व्याघ्रादिचेष्टाप्रा-
यमित्यर्थः । व्याघ्रादयो वनचराः पशवः श्वापदा मता इति हलायुधः । अतो
हेतोः सोऽतिथिः समेताभ्यां संहताभ्यामुभाभ्यां नीतिशौर्याभ्यां सिद्धिं कार्यप्राप्ति-
मन्विरेष गवेषितवान् ॥ ४७ ॥

न तस्य मण्डले राज्ञो न्यस्तप्रणिधिदीधितेः ।
अदृष्टमभवत्किंचिद्व्यभ्रस्येव विवस्वतः ॥ ४८ ॥

नेति । न्यस्ताः सर्वतः प्रहिताः प्रणिधयश्चरा एव दीधितयो रश्मयो यस्य

तस्य । 'प्रणिधिः प्रार्थने चरे' इति यादवः । तस्य राज्ञः । व्यग्रस्य निर्मलस्य बिम्बस्य सूर्यस्येव । मण्डले स्वविषये छिद्रविच्छिन्नमप्युद्घाटितमसमर्थं यामप्रकाशीत् स चारचक्षुषा सर्वमपश्यदित्यर्थः ॥ ४८ ॥

रात्रिंदिवविभागेषु यथादिष्टं महीक्षिताम् ।
तत्सिषेवे नियोगेन स विकल्पपराङ्मुखः ॥ ४९ ॥

रात्रिंदिवमिति । रात्रौ च दिवा च रात्रिंदिवम् । 'अचतुरविचतुरसुचतुरस्त्रीपुंसधेन्वनडुह—' इत्यादिनाधिकरणार्थे द्वन्द्वेऽच्प्रत्ययान्तो निपातः । अव्यया-गतत्वादव्ययत्वम् । अत्र यथापर्यायस्था रात्रिंदिवमिति अहोरात्रयोरित्यर्थः । तयोर्विभागा अंशा प्रहरादयः । तेषु महीक्षितां राज्ञां यथादिष्टमिदमस्मिन्काले कर्तव्यमिति मन्वादिभिरुपदिष्टं तत्स राजा विकल्पपराङ्मुखः संशयरहितः सन् । नियोगेन निश्चयेन सिषेवे अनुष्ठितवानित्यर्थः । अत्र कौटिल्यः— 'पर्यायो नियोगविकल्पसमुच्चया भवन्ति । अनेनैवोपायेन नान्येनेति नियोगः । अनेन वान्येन वेति विकल्पः । अनेन चेति समुच्चयः' इति ॥ ४९ ॥

मन्त्रः प्रतिदिनं तस्य बभूव सह मन्त्रिभिः ।
स जातु सेव्यमानोऽपि गुप्तद्वारो न सूच्यते ॥ ५० ॥

मन्त्र इति । तस्य राज्ञः प्रतिदिनं मन्त्रिभिः सह मन्त्रो विचारो बभूव । स मन्त्रः सेव्यमानोऽप्यावर्त्यमानोऽपि जातु कदाचिदपि न सूच्यते न प्रकाश्यते । तत्र हेतुर्गुप्तद्वार इति संवृतेङ्गिताकाराविद्योतकत्वम् इत्यर्थः ॥ ५ ॥

परेषु स्वेषु च क्षिप्तैरविज्ञातपरस्परैः ।
सोऽपसर्पैर्जजागार यथाकालं स्वपन्नपि ॥ ५१ ॥

परेष्विति । यथाकालमनुरूपकालानतिक्रमेण स्वपन्नपि सोऽतिथिः परेषु शत्रुषु स्वेषु स्वकीयेषु च । मन्त्र्यादितीर्थेष्विति शेषः । क्षिप्तैः प्रहितैरविज्ञाताः परस्परे येषां तैः अन्योन्याविज्ञातैरित्यर्थः । अपसर्पैश्चरैः । 'अपसर्पश्चरः स्पशः' इत्यमरः । जजागार बुबुधे । चारचक्षुषा सर्वमपश्यदित्यर्थः । अत्र कामन्दकः— 'चारान्विचारयेत्तीर्थेष्वात्मनश्च परस्य च । पाषण्डादीनविज्ञातानन्योन्यमितरैरपि ॥' इति ॥ ५१ ॥

दुर्गाणि दुर्ग्रहाण्यासंस्तस्य रोद्धुरपि द्विषाम् ।
न हि सिंहो गजास्कन्दी भयाद्गिरिगुहाशयः ॥ ५२ ॥

दुर्गाणीति । द्विषां रोद्धुः रोधकस्यापि न तु स्वयं रोध्यस्येत्यर्थः । तस्य

राज्ञो दुर्गाणि परैर्दुर्धर्षाणि दुर्गाणि महीदुर्गादीन्यासन् । न च निर्भीकस्य किं दुर्गैरिति वाच्यमित्यर्थान्तरन्यासमुखेनाह—न हीति । गजानास्कन्दति हिनस्तीति गजास्कन्दी सिंहो भयाद्धेतो । गिरिगुहासु शेत इति गिरिगुहाशयो न हि, किन्तु स्वभावत एवेति शेषः । "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । अत्र मनुः—"धन्वदुर्गं महीदुर्गमब्दुर्गं वार्क्षमेव वा । नृदुर्गं गिरिदुर्गं वा समाश्रित्य वसेत्पुरम् ॥" इति ॥ ५२ ॥

मन्त्रमुख्याः समारम्भाः प्रत्यवेक्ष्या निरत्ययाः ।
गर्भशालिसधर्माणस्तस्य गूढं विपेचिरे ॥ ५३ ॥

मन्त्रमुख्या इति । मन्त्रमुखाः मन्त्रप्रधानाः न तु विपरीताः । प्रत्यवेक्ष्या एतावत्कृतमेतावत्कर्तव्यमित्यनुसन्धानेन विचारणीयाः । अत एव निरत्ययाः निर्दोषाः गर्भेऽभ्यन्तरे पच्यन्ते ये शालयस्तेषां सधर्माणः, अतिनिगूढा इत्यर्थः । "धर्मादनिच् केवलात्" इत्यनिच्प्रत्ययः समासान्तः । तस्य राज्ञः समारभ्यन्त इति समारम्भाः कर्माणि गूढमप्रकाशं विपेचिरे, फलिता इत्यर्थः । फलानुमेयाः प्रारम्भाः इति भावः ॥ ५२ ॥

अपथेन प्रववृते न जातूपचितोऽपि सः ।
वृद्धौ नदीमुखेनैव प्रस्थानं लवणाम्भसः ॥ ५४ ॥

अपथेनेति । सोऽतिविरूपचितोऽपि ऋद्धिं गतोऽपि सन् । जातु कदाचिदप्यपथेन कुमार्गेण न प्रववृते न प्रवृत्तः मर्यादां न जहावित्यर्थः । तथा हि, लवणाम्भसो लवणसागरस्य वृद्धौ पूर्णोत्साहे सत्यां नदीमुखेनैव नदीप्रवेशमार्गेणैव प्रस्थानं निःसरणम् न त्वन्यथेत्यर्थः ॥ ५४ ॥

कामं प्रकृतिवैराग्यं सद्यः शमयितुं क्षमः ।
यस्य कार्यः प्रतीकारः स तन्नैवोदपादयत् ॥ ५५ ॥

काममिति । प्रकृतिवैराग्यं प्रजाविरागम् । वैरानुरागमिति शेषः । सद्यः कामं सम्यक्शमयितुं प्रतिकर्तुं क्षमः शक्तः स राजा यस्य प्रकृतिवैरागस्य प्रतीकारः कार्यः कर्तव्यः, तदर्थं हेतुत्वादित्यर्थः । तद्वैरागं नोदपादयत् । वस्तुप्रतीकाराद् अनुत्पादनं वरमिति भावः । अत्र कौटिल्यः—"क्षीणाः प्रकृतयो लोभं लुब्धा यान्ति विरागताम् । विरक्ता यान्त्यमित्रं वा भर्तारं घ्नन्ति वा स्वयम् ॥ तस्मात्प्रकृतीनां विरागकारणानि नोत्पादयेदित्यर्थः ॥ ५५ ॥

शक्येष्वेवाभवद्यात्रा तस्य शक्तिमतः सतः ।
समीरणसहायोऽपि नाम्भःप्रार्थी दवानलः ॥ ५६ ॥

शक्येष्विति । शक्तिमतः शक्तिसम्पन्नस्यापि सतस्तस्य राज्ञः शक्येषु शक्तिविषयेषु स्वस्माद्धीनबलेष्वेव विषये यात्रा दण्डयात्रा अभवत् न तु समधिके विषय इत्यर्थः । तथा हि समीरणसहायोऽपि दवानलोऽम्भःप्रार्थी जलाभ्येषी न । दग्धुमिति शेषः । किन्तु तृणकाष्ठादिविषय एवाभियातीत्यर्थः । अत्र कौटिल्यः— 'समज्यायोभ्यां सन्दधीत हीनेन विगृह्णीयात्' इति ॥ ५६ ॥

न धर्ममर्थकामाभ्यां बबाधे न च तेन तौ ।
नार्थं कामेन कामं वा सोऽर्थेन सदृशस्त्रिषु ॥ ५७ ॥

नेति । स राजाऽर्थकामाभ्यां धर्मं न बबाधे न बाधितवान् । तेन धर्मेण च तावर्थकामौ न । अर्थं कामेन कामं वाऽर्थेन न बबाधे एकमन्यस्माद्बाधितं नाभूदित्यर्थः । किन्तु त्रिषु धर्मार्थकामेषु सदृशस्तुल्यवृत्तिरभूदित्यर्थः ॥ ५७ ॥

हीनान्यनुपकर्तॄणि प्रवृद्धानि विकुर्वते ।
तेन मध्यमशक्तीनि मित्राणि स्थापितान्यतः ॥ ५८ ॥

हीनानीति । मित्राणि हीनान्यतिक्षीणानि चेदनुपकर्तॄण्यनुपकारीणि । प्रवृद्धान्यतिसमृद्धानि चेद्विकुर्वते विरुद्धं चेष्टन्ते अपकुर्वन्तीत्यर्थः । 'अकर्मकाच्च' इत्यात्मनेपदम् । अतः कारणात्तेन राज्ञा मित्राणि सुहृदः । 'मित्रं सुहृदि मित्रोऽर्के' इति विश्वः । मध्यमशक्तीनि नातिक्षीणान्यतिवृद्धानि यथा तथा स्थापितानि ॥ ५८ ॥

शक्येष्वेवाभवद्यात्रा इत्यादिनोक्तमर्थं सोपस्कारमाह—

परात्मनोः परिच्छिद्य शक्त्यादीनां बलाबलम् ।
ययावेभिर्बलिष्ठश्चेत्परस्मादास्त सोऽन्यथा ॥ ५९ ॥

परात्मन इति । सोऽतिथिः परात्मनोः शत्रोरात्मनश्च शक्त्यादीनां शक्तिदेशकालादीनां बलाबलं न्यूनाधिकभावं परिच्छिद्य निश्चित्य । एभिः शक्त्यादिभिः परस्माच्छत्रोर्बलिष्ठः स्वयमतिशयेन बलवांश्चेत् । बलवच्छब्दान्मतुबन्तादिष्ठन्प्रत्ययः । 'विन्मतोर्लुक्' इति मतुपो लुक् । ययौ यात्रां चक्रे । अन्यथा बलिहीनश्चेदास्त तस्थौ न ययावित्यर्थः । अत्र मनुः — 'यदा मन्येत भावेन हृष्टं पुष्टं बलं स्वकम् । परस्य विपरीतं चेत्तदा यायाद्रिपुं प्रति ॥ यदा तु स्यात्परिक्षीणो वाहनेन बलेन च । तदासीत प्रयत्नेन शनकैः सान्त्वयन्नरीन् ॥' इति ॥ ५९ ॥

कोशेनाश्रयणीयत्वमिति तस्यार्थसंग्रहः ।
अम्बुगर्भो हि जीमूतश्चातकैरभिनन्द्यते ॥ ६० ॥

कोशेनेति । कोशेनार्थचयेनाश्रयणीयत्वं भजनीयत्वम् । भवतीति शेषः । इति हेतोस्तस्य राज्ञोऽर्थसंग्रहः अर्थसञ्चयः न तु लोभादिति भावः । तथा हि अम्बु गर्भे यस्य सोऽम्बुगर्भः । जीवनस्य जलस्य मूतः पुटबन्धो जीमूतो मेघः । 'मूङ् बन्धने' पृषोदरादित्वात्साधुः । चातकैरभिनन्द्यते सेव्यते । अत्र कामन्दकः— 'धर्महेतोस्तथार्थाय भृत्यानां रक्षणाय च । आपदर्थं च संरक्ष्यः कोशो धर्मवता सदा ॥' इति ॥ ६० ॥

परकर्मापहः सोऽभूदुद्यतः स्वेषु कर्मसु ।
आवृणोदात्मनो रन्ध्रं रन्ध्रेषु प्रहरन्रिपून् ॥ ६१ ॥

परकर्मापह इति । स राजा परेषां कर्माणि सेतुवार्तादीन्यपहन्तीति परकर्मापहः सन् । अन्येष्वपि दृश्यते इत्यपिशब्दाद्धन्तेर्डप्रत्ययः । स्वेषु कर्मसूद्यत उद्युक्तोऽभूत् । किञ्च । रिपून्रन्ध्रेषु प्रहरन्नात्मनो रन्ध्रं व्यसनमावृणोत् आसंवरणेनैव रक्षितवान् । अत्र मनुः— नास्य छिद्रं परो विद्याद्विद्याच्छिद्रं परस्य तु । गूहेत्कूर्म इवाङ्गानि रक्षेद्विवरमात्मनः ॥ इति ॥ ६१ ॥

पित्रा संवर्धितो नित्यं कृतास्त्रः साम्परायिकः ।
तस्य दण्डवतो दण्डः स्वदेहान्न व्यशिष्यत ॥ ६२ ॥

पित्रेति । दण्डो दमः सैन्यं वा तद्वतो दण्डवतो दण्डसम्पन्नस्य तस्य राज्ञः पित्रा कुशेन नित्यं संवर्धितः पुष्टः कृतास्त्रः शिक्षितास्त्रः । सम्परायो युद्धम् । 'युद्धा यस्त्री सम्परायः' इत्यमरः । तमर्हतीति साम्परायिकः । 'तदर्हति' इति ठक्प्रत्ययः । दण्डः सैन्यम् । 'दण्डो यमे मानभेदे लगुडे दमसैन्ययोः' इति विश्वः । स्वदेहान्न व्यशिष्यत नातिशेते । स्वदेहेऽपि विशेषणानि योज्यानि । मूर्तं स्वदेहमिवारक्षदित्यर्थः ॥ ६२ ॥

सर्पस्येव शिरोरत्नं नास्य शक्तित्रयं परः ।
स चकर्ष परस्मात्तदयस्कान्त इवायसम् ॥ ६३ ॥

सर्पस्येवेति । सर्पस्य शिरोरत्नमिव अस्य राज्ञः शक्तित्रयं परः शत्रुर्न चकर्ष । स तु परस्मात्तच्छक्तित्रयं चकर्ष । अयस्कान्तो मणिविशेष आयसं लोह-मायसमिव चकर्ष ॥ ६३ ॥

वापीष्विव स्रवन्तीषु वनेषूपवनेष्विव ।
सार्थाः स्वैरं स्वकीयेषु चेरुर्वेश्मस्विवाद्रिषु ॥ ६४ ॥

वापीष्विति । स्रवन्तीषु नदीषु । वापीषु दीर्घिकास्विव । 'वापी तु दीर्घिका' इत्यमरः । वनेष्वरण्येषूपवनेष्वारामेष्विव । 'आरामः स्यादुपवनम्' इत्यमरः । अद्रिषु स्वकीयेषु वेश्मस्विव सार्था वणिक्प्रभृतयः स्वैरं स्वेच्छया चेरुश्चरन्ति स्म ॥ ६४ ॥

तपो रक्षन्स विघ्नेभ्यस्तस्करेभ्यश्च सम्पदः ।
यथास्वमाश्रमैश्चक्रे वर्णैरपि षडंशभाक् ॥ ६५ ॥

तप इति । विघ्नेभ्यस्तपो रक्षन् । तस्करेभ्यः सम्पदश्च रक्षन् । स राजाश्रमैर्ब्रह्मचर्यादिभिर्वर्णैरपि ब्राह्मणादिभिश्च यथास्वं स्वमनतिक्रम्य षडंशभाक्चक्रे । तत्तदाश्रमैस्तपसो वर्णैः सम्पदां च षष्ठांशभाक्कृत इत्यर्थः । षष्ठोंऽशः षडंशः । सङ्ख्याया अल्पस्य वृत्तिविषये पूरणार्थत्वमुक्तम् ॥ ६५ ॥

खनिभिः सुषुवे रत्नं क्षेत्रैः सस्यं वनैर्गजान् ।
दिदेश वेतनं तस्मै रक्षासदृशमेव भूः ॥ ६६ ॥

खनिभिरिति । भूर्भूमिस्तस्मै राज्ञे रक्षासदृशं रक्षणानुरूपमेव वेतनं भृतिं दिदेश ददौ । कथम् । खनिभिराकरैः । 'खनिः स्त्रियामाकरः स्यात्' इत्यमरः । रत्नं माणिक्यादिकं सुषुवेऽजीजनत् । क्षेत्रैः सस्यम् । वनैर्गजान्हस्तिनः सुषुवे ॥ ६६ ॥

स गुणानां बलानां च षण्णां षण्मुखविक्रमः ।
बभूव विनियोगज्ञः साधनीयेषु वस्तुषु ॥ ६७ ॥

स इति । षण्मुखविक्रमः स राजा षण्णां गुणानां सन्धिविग्रहादीनां बलानां मूलभृत्यादीनां च साधनीयेषु वस्तुषु साध्येष्वर्थेषु विनियोगं व्यापारं वेत्तीति । विनियोगस्य ज्ञ इति वा विनियोगज्ञः । कर्मविवक्षायामुपपदसमासः । "आतोऽनुपसर्गे क" इति कप्रत्ययः । शेषविवक्षायां षष्ठीसमासः । "इगुपध—" इत्यादिना कप्र- त्ययः । बभूव । [illegible] इत्याद्यपौनरुक्त्यमित्यर्थः ॥ ६७ ॥

इति क्रमात्प्रयुञ्जानो राजनीतिं चतुर्विधाम् ।
आतीर्थादप्रतीघातं स तस्याः फलमानशे ॥ ६८ ॥

इतीति । इति चतुर्विधाम् । सामाद्युपायैरिति शेषः । राजनीतिं दण्डनीतिं क्रमात्प्रयुञ्जानः स राजा आतीर्थमन्त्र्यादयष्टादशस्थानीयपर्यन्तम् । [illegible]

इति हलायुधः । तस्य नीतेः फलमप्रतीकारमप्रतिबन्धं यथा तथा आससाद प्राप । मन्त्रादिषु मन्त्रिषु च उपायः प्रयुज्यते च तस्य फलतीत्यर्थः ॥ ६८ ॥

कूटयुद्धविधिज्ञेऽपि तस्मिन्सन्मार्गयोधिनि ।
भेजेऽभिसारिकावृत्तिं जयश्रीर्वीरगामिनी ॥ ६९ ॥

कूटयुद्धेति । कूटयुद्धविधिज्ञेऽपि कपटयुद्धप्रकाराभिज्ञेऽपि सन्मार्गेण योधिनि धर्मयोद्धरि तस्मिन्नतिथौ वीरगामिनी जयश्रीरभिसारिकावृत्तिं भेजे । 'कान्तार्थिनी तु या याति संकेतं साभिसारिका' इत्यमरः । जयश्रीस्तमभिगम्यागच्छदित्यर्थः ॥ ६९ ॥

प्रायः प्रतापभग्नत्वादरीणां तस्य दुर्लभः ।
रणो गन्धद्विपस्येव गन्धभिन्नान्यदन्तिनः ॥ ७० ॥

प्राय इति । अरीणां सर्वेषामपि प्रतापेनातिशयबलेन भग्नत्वात्तस्य राज्ञः । गन्धेन मदगन्धेनैव भिन्ना भग्ना अन्ये दन्तिनो येन तस्य गन्धद्विपस्येव । प्रायः प्रायेण रणो दुर्लभः । कर्तृर्थयोगेऽपि शेषविवक्षया षष्ठीमिच्छन्तीत्युक्तम् ॥ ७० ॥

प्रवृद्धौ हीयते चन्द्रः समुद्रोऽपि तथाविधः ।
स तु तत्समवृद्धिश्च न चाभूत्ताविव क्षयी ॥ ७१ ॥

प्रवृद्धाविति । प्रवृद्धौ सत्यां चन्द्रो हीयते । समुद्रोऽपि तथाविधश्चन्द्रवदेव प्रवृद्धो हीयते । 'प्रवृद्धः' इति वा पाठः । स राजा तु ताभ्यां चन्द्रसमुद्राभ्यां समा वृद्धिर्यस्य स तत्समवृद्धिश्चाभूत् । तौ चन्द्रसमुद्राविव क्षयी । 'जिदृक्षि—' इत्यादिनेनिप्रत्ययः । नाभूत् ॥ ७१ ॥

सन्तस्तस्याभिगमनादत्यर्थं महतः कृशाः ।
उदधेरिव जीमूताः प्रापुर्दातृत्वमर्थिनः ॥ ७२ ॥

सन्त इति । अत्यर्थं कृशा दरिद्रा अत एवार्थिनो याचनशीलाः सन्तो विद्वांसो महतस्तस्य राज्ञोऽभिगमनात् । उदधेरभिगमनाज्जीमूता इव दातृत्वं वदान्यत्वं प्रापुः । अर्थिषु रत्नभोगपर्याप्तं धनं प्रयच्छन्तीत्यर्थः ॥ ७२ ॥

स्तूयमानः स जिह्राय स्तुत्यमेव समाचरन् ।
तथाऽपि ववृधे तस्य तत्कारिद्वेषिणो यशः ॥ ७३ ॥

स्तूयमान इति । स राजा स्तुत्यं स्तोत्रार्हमेव कर्म समाचरन्नपि स्तूयमानः सन् । जिह्राय लज्जितः । तथाऽपि ह्रीणस्येऽपि तामसिका स्तोत्रकारिणो

वर्धीति तत्परिक्षेपिणस्तस्य राज्ञो यशो ववृधे । "गुप्तस्य सतः पुंसः स्तुतौ च ज्वलेव भूषणम्" इति माघः ॥ ७३ ॥

दुरितं दर्शनेन घ्नंस्तत्त्वार्थेन नुदंस्तमः ।
प्रजाः स्वतन्त्रयांचक्रे शश्वत्सूर्य इवोदितः ॥ ७४ ॥

दुरितमिति । स राजा । उदितः सूर्य इव । दर्शनेन दुरितं पापं घ्नन् । तथा च स्मर्यते— अग्निचित्कपिला सत्री राजा भिक्षुर्महोदधिः । दृष्टमात्राः पुनन्त्येते तस्मात्पश्येत नित्यशः ॥ इति । तत्त्वस्य वस्तुतत्त्वस्यार्थेन समर्थनेन च तमोऽज्ञानं ध्वान्तं च नुदन्प्रजाः स्वतन्त्रयांचक्रे स्वाधीना व्यधात् ॥ ७४ ॥

इन्दोरगतयः पद्मे सूर्यस्य कुमुदेऽंशवः ।
गुणास्तस्य विपक्षेऽपि गुणिनो लेभिरेऽन्तरम् ॥ ७५ ॥

इन्दोरिति । इन्दोरंशवः पद्मेऽगतयः प्रवेशरहिता इत्यर्थः । सूर्यस्यांशवः कुमुदेऽगतयः । गुणिनस्तस्य गुणास्तु विपक्षे शत्रावप्यन्तरमवकाशं लेभिरे प्रापुः ॥ ७५ ॥

पराभिसन्धानपरं यद्यप्यस्य विचेष्टितम् ।
जिगीषोरश्वमेधाय धर्म्यमेव बभूव तत् ॥ ७६ ॥

पराभिसन्धानपरमिति । अश्वमेधाय जिगीषोरस्य विचेष्टितं विजिगीषुकर्म यद्यपि पराभिसन्धानपरं शत्रुवञ्चनप्रधानं तथापि तद्धर्म्यं धर्मादनपेतमेव । "धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते" इति यत्प्रत्ययः । बभूव । 'मन्त्रप्रभावोत्साहशक्तिभिः परान्संदध्यात्' इति कौटिल्यः ॥ ७६ ॥

एवमुद्यन्प्रभावेण शास्त्रनिर्दिष्टवर्त्मना ।
वृषेव देवो देवानां राज्ञां राजा बभूव सः ॥ ७७ ॥

एवमिति । एवं शास्त्रनिर्दिष्टवर्त्मना शास्त्रोपदिष्टमार्गेण प्रभावेण कोशदण्डजेन तेजसा । 'स प्रतापः प्रभावश्च यत्तेजः कोशदण्डजम्' इत्यमरः । उद्यन्नुद्गच्छन् । स वृषा वासवो देवानां देवो देवदेव इव राज्ञां राजा राजराजो बभूव ॥ ७७ ॥

पञ्चमं लोकपालानामूचुः साधर्म्ययोगतः ।
भूतानां महतां षष्ठमष्टमं कुलभूभृताम् ॥ ७८ ॥

पञ्चममिति । तम् । राजानमिति शेषः । साधर्म्ययोगतो धर्माङ्गं लोकसंरक्षणपरोपकारभूधारणक्षमसमानधर्मत्वसम्बन्धाल्लोकपालानामिन्द्रादीनां चतुर्णां पञ्चमम्

भूत् । महतां भूतानां पृथिव्यादीनां पञ्चानां पञ्चमोऽभूत् । कुलभूभृतां कुलाचलानां महेन्द्रमलयादीनां सप्तानामष्टमोऽभूत् ॥ ७८ ॥

दूरापवर्जितच्छत्रैस्तस्याज्ञां शासनार्पिताम् ।
दधुः शिरोभिर्भूपाला देवाः पौरन्दरीमिव ॥ ७९ ॥

दूरापवर्जितच्छत्रैरिति । भूपालाः । शासनेषु पत्रेष्वर्पितामुपन्यस्तां तस्य राज्ञः आज्ञाम् । देवाः पौरन्दरीमैन्द्रीमाज्ञामिव । दूरापवर्जितच्छत्रैर्दूरपरिहृतातपत्रैः शिरोभिर्दधुः ॥ ७९ ॥

ऋत्विजः स तथाऽऽनर्च दक्षिणाभिर्महाक्रतौ ।
यथा साधारणीभूतं नामास्य धनदस्य च ॥ ८० ॥

ऋत्विज इति । स राजा महाक्रतावश्वमेधे ऋत्विजो याजकान्दक्षिणाभिस्तथाऽऽनर्चार्चयामास । अर्चतेर्भौवादिकाल्लिट् । यथाऽस्य राज्ञो धनदस्य च नाम साधारणीभूतमेकीभूतम् । कमलोऽपि धनदसंज्ञो यथा स्यात्तथेत्यर्थः ॥ ८० ॥

इन्द्राद्वृष्टिर्नियमितगदोद्रेकवृत्तिर्यमोऽभू-
द्यादोनाथः शिवजलपथः कर्मणे नौचराणाम् ।
पूर्वापेक्षी तदनु विदधे कोषवृद्धिं कुबेर-
स्तस्मिन्दण्डोपनतचरितं भेजिरे लोकपालाः ॥ ८१ ॥

इन्द्रादिति । इन्द्राद्वृष्टिरभूत् । यमो नियमिता निवारिता गदस्य रोगस्योद्रेक एव वृत्तिर्येन सोऽभूत् । यादोनाथो वरुणो नौचराणां नाविकानां कर्मणे व्यापाराय शिवजलपथः सुचरजलमार्गोऽभूत् । तदनु पूर्वापेक्षी रघुप्रभृतिमहिमाभिज्ञः कुबेरः कोषवृद्धिं विदधे । इत्थं लोकपालास्तस्मिन्नतिथौ विषये दण्डोपनतस्य शरणापन्नस्य चरितं वृत्तं भेजिरे । दुर्बलो बलवत्सेवी विरुद्धाच्छङ्कितादिभिः । वर्तेत दण्डोपनतो भर्तर्येवमवस्थितः ॥ इति कौटिल्यः ॥ ८१ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये अतिथिवर्णनो नाम सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

अष्टादशः सर्गः ।

यत्पादपांसुसम्पर्कादहल्याऽऽसीदपांसुला ।
भरताग्रजन्मने तस्मै नमो मैथिलिजानये ॥

स नैषधस्यार्थपतेः सुतायामुत्पादयामास निषिद्धशत्रुः ।
अनूनसारं निषधान्नगेन्द्रात्पुत्रं यमाहुर्निषधाख्यमेव ॥ १ ॥

स इति । निषिद्धशत्रुर्निवारितरिपुः सोऽतिथिर्नैषधस्य निषधदेशाधीश्वरस्यार्थपते राज्ञः सुतायां निषधाभिधानान्नगेन्द्रात्पर्वतादनूनसारमन्यूनबलं पुत्रमुत्पादयामास । यं पुत्रं निषधाख्यं निषधनामकमेवाहुः ॥ १ ॥

तेनोरुवीर्येण पिता प्रजायै कल्पिष्यमाणेन ननन्द यूना ।
सुवृष्टियोगादिव जीवलोकः सस्येन सम्पत्तिफलोन्मुखेन ॥ २ ॥

तेनेति । उरुवीर्येणातिपराक्रमेणात एव प्रजायै लोकरक्षणार्थं कल्पिष्यमाणेन तेन यूना निषधेन पिताऽतिथिः सुवृष्टियोगात्सम्पत्तिफलोन्मुखेन पाकोन्मुखेन सस्येन जीवलोक इव । ननन्द जहर्ष ॥ २ ॥

शब्दादि निर्विश्य सुखं चिराय तस्मिन्प्रतिष्ठापितराजशब्दः ।
कौमुद्वतेयः कुमुदावदातैर्द्यामर्जितां कर्मभिरारुरोह ॥ ३ ॥

शब्दादीति । कुमुद्वत्या अपत्यं पुमान्कौमुद्वतेयोऽतिथिः शब्दादि शब्दस्पर्शादि सुखं सुखसाधनं विषयवर्गं निर्विश्योपभुज्य चिराय तस्मिन्निषधाख्ये पुत्रे प्रतिष्ठापितराजशब्दो दत्तराज्यः सन् । कुमुदावदातैर्निर्मलैः कर्मभिरश्वमेधादिभिरर्जितां सम्पादितां द्यां स्वर्गमारुरोह ॥ ३ ॥

पौत्रः कुशस्यापि कुशेशयाक्षः ससागरां सागरधीरचेताः ।
एकातपत्रां भुवमेकवीरः पुरार्गलादीर्घभुजो बुभोज ॥ ४ ॥

पौत्र इति । कुशेशयाक्षः शतपत्रलोचनः । शतपत्रं कुशेशयम् इत्यमरः । सागरधीरचेताः समुद्रवद्गम्भीरचित्त एकवीरोऽसहायशूरः पुरस्यार्गलेव दीर्घभुजः । तद्विष्कम्भोऽर्गलं च ना इत्यमरः । तद्दीर्घभुजः कुशस्य पौत्रो निषधोऽपि ससागरामेकातपत्रां भुवं बुभोज पालयामास । 'भुजोऽनवने' इत्युक्तेः परस्मैपदम् ॥ ४ ॥

तस्यानलौजास्तनयस्तदन्ते वंशश्रियं प्राप नलाभिधानः ।
यो नड्वलानीव गजः परेषां बलान्यमृद्नान्नलिनाभवक्त्रः ॥ ५ ॥

तस्येति । अनलौजा वह्नितेजा नलाभिधानो नलाख्यस्तस्य निषधस्य तन यस्तस्य निषधस्यान्तेऽवसाने वंशश्रियं राज्यलक्ष्मीं प्राप । नलिनाभवक्त्रो यो नलः । गजो नड्वलानि नडप्रायस्थलानीव । 'नडशादाड्ड्वलच्' इति ड्वलच्प्रत्ययः । परेषां बलान्यमृद्नान्ममर्द ॥ ५ ॥

नभश्चरैर्गीतयशाः स लेभे नभस्तलश्यामतनुं तनूजम् ।
ख्यातं नभःशब्दमयेन नाम्ना कान्तं नभोमासमिव प्रजानाम् ॥६॥

नभ इति । नभश्चरैर्गन्धर्वादिभिर्गीतयशाः स नलो नभस्तलश्यामतनुं नभः शब्दमयेन नाम्ना ख्यातम् नभःसंज्ञकमित्यर्थः । नभोमासमिव श्रावणमासमिव । प्रजानां कान्तं प्रियं तनूजं पुत्रं लेभे ॥ ६ ॥

तस्मै विसृज्योत्तरकोसलानां धर्मोत्तरस्तत्प्रभवे प्रभुत्वम् ।
मृगैरजर्यं जरसोपदिष्टमदेहबन्धाय पुनर्बबन्ध ॥ ७ ॥

तस्मा इति । धर्मोत्तरो धर्मप्रधानः स नलः प्रभवे समर्थाय तस्मै नभसे उत्तरकोसलानां प्रभुत्वमाधिपत्यं विसृज्य दत्त्वा जरसा जरयोपदिष्टम् वार्धके विहितमित्यर्थः । मृगैरजर्यं तैः सह सङ्गतम् । 'अजर्यं सङ्गतम्' इति निपातः । अदेहबन्धाय पुनर्देहसम्बन्धनिवृत्तये बबन्ध मोक्षार्थं वनं गत इत्यर्थः । अदेह बन्धायेत्यत्र प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि समास इष्यते ॥ ७ ॥

तेन द्विपानामिव पुण्डरीको राज्ञामजय्योऽजनि पुण्डरीकः ।
शान्ते पितर्याहृतपुण्डरीका यं पुण्डरीकाक्षमिव श्रिता श्रीः ॥८॥

तेनेति । तेन नभसा । द्विपानां पुण्डरीको दिग्गजविशेष इव । राज्ञामजय्यो जेतुमशक्यः । 'क्षय्यजय्यौ शक्यार्थे' इति निपातनात्साधुः । पुण्डरीकः पुण्डरीकाख्यः पुत्रोऽजनि जनितः । पितरि शान्ते स्वर्याते सति । आहृतपुण्डरीका गृहीतश्वेतपद्मा श्रीर्यं पुण्डरीकं पुण्डरीकाक्षं विष्णुमिव श्रिता ॥ ८ ॥

स क्षेमधन्वानममोघधन्वा पुत्रं प्रजाक्षेमविधानदक्षम् ।
क्ष्मां लम्भयित्वा क्षमयोपपन्नं वने तपः क्षान्ततरश्चचार ॥ ९ ॥

स इति । अमोघं धनुर्यस्य सोऽमोघधन्वा । "धनुषश्च" इत्यनङादेशः समासान्तः । स पुण्डरीकः प्रजानां क्षेमविधाने दक्षं क्षमयोपपन्नं शान्तियुक्तं क्षेमं धनुर्यस्य तं क्षेमधन्वानं नाम पुत्रम् । "वा संज्ञायाम्" इत्यनङादेशः । क्ष्मां लम्भ

पित्रा प्रपन्नम् । अमेयसत्त्वत्वाद् द्विषमेकत्वम् । शान्ततरोऽप्यन्यसहिष्णुः सन् पत्ते तपश्चचार ॥ ९ ॥

अनीकिनीनां समरेऽग्रयायी तस्यापि देवप्रतिमः सुतोऽभूत् ।
व्यश्रूयतानीकपदावसानं देवादि नाम त्रिदिवेऽपि यस्य ॥ १० ॥

अनीकिनीनामिति । तस्य क्षेमधन्वनोऽपि समरेऽनीकिनीनां चमूनामग्रयायी देवप्रतिम इन्द्रविक्रमः सुतोऽभूत् । अनीकपदावसानमनीकशब्दान्तं देवादि देवशब्दपूर्वं यस्य नाम देवानीक इति नामधेयं त्रिदिवे स्वर्गेऽपि व्यश्रूयत विश्रुतम् ॥ १० ॥

पिता समाराधनतत्परेण पुत्रेण पुत्री स यथैव तेन ।
पुत्रस्तथैवात्मजवत्सलेन स तेन पित्रा पितृमान्बभूव ॥ ११ ॥

पितेति । स पिता क्षेमधन्वा समाराधनतत्परेण शुश्रूषापरेण तेन पुत्रेण यथैव पुत्री बभूव तथैव स पुत्रो देवानीक आत्मजवत्सलेन तेन पित्रा पितृमान्बभूव लोके पितृमत्पुत्रवत्त्वयोः फलमनयोरेवासीदित्यर्थः ॥ ११ ॥

पूर्वस्तयोरात्मसमे चिरोढामात्मोद्भवे वर्णचतुष्टयस्य ।
धुरं निधायैकनिधिर्गुणानां जगाम यज्वा यजमानलोकम् ॥ १२ ॥

पूर्व इति । गुणानामेकनिधिर्यज्वा विधिवदिष्टवांस्तयोः पितृपुत्रयोर्मध्ये पूर्वः पिता क्षेमधन्वाऽऽत्मसमे स्वतुल्य आत्मोद्भवे पुत्रे देवानीके चिरोढां चिरधृतां वर्णचतुष्टयस्य धुरं रक्षाभारं निधाय यजमानलोकं यज्ञलोकं नाकं जगाम ॥ १२ ॥

वशी सुतस्तस्य वशंवदत्वात्स्वेषामिवासीद् द्विषतामपीष्टः ।
सकृद्विविग्नानपि हि प्रयुक्तं माधुर्यमीष्टे हरिणान्ग्रहीतुम् ॥ १३ ॥

वशीति । तस्य देवानीकस्य वशी वश्यः सुतोऽहीनगुर्नामेति वक्ष्यमाणनामकः । वशं वशंकरं मधुरं वदतीति वशंवदः । "प्रियवशे वदः खच्" इति खच्प्रत्ययः । तस्य भावस्तत्त्वम् । तस्माद्वशंवदत्वात्स्वेषामिव द्विषतामपीष्टः प्रिय आसीत् । अपारेवानीकमित्यर्थं मन्यते । तथा हि, प्रयुक्तमुच्चारितं माधुर्यं सकृद्विविग्नानपि हरिणान्ग्रहीतुं वशीकर्तुमीष्टे शक्नोति ॥ १३ ॥

अहीनगुर्नाम स गां समग्रामहीनबाहुद्रविणः शशास ।
यो हीनसंसर्गपराङ्मुखत्वाद् युवाप्यनर्थैर्व्यसनैर्विहीनः ॥ १४ ॥

अहीनगुरिति । अहीनबाहुद्रविणः समग्रभुजपराक्रमः । 'द्रविणं बलम्'

सितं ग्रथितं च पराक्रमः इति विश्वः । दीर्घसंवर्गपराक्रमबलाभ्यां दीर्घसंवर्गाभिधु बलाद्देवोऽप्युपायान्यनर्थकरैर्व्यसनैः पानद्यूतादिभिर्विहीनो रहितो योऽहीनगुर्नाम स पूर्वोक्तो देवानीकसुतः समग्रां सर्वां गां भुवं शशास ॥ १४ ॥

गुरोः स चानन्तरमन्तरज्ञः पुंसां पुमानाद्य इवावतीर्णः ।
उपक्रमैरस्खलितैश्चतुर्भिश्चतुर्दिगीशश्चतुरो बभूव ॥ १५ ॥

गुरोरिति । पुंसामन्तरज्ञो विशेषज्ञश्चतुरो निपुणः सोऽहीनगुश्च गुरोः पितुरनन्तरम् । अवतीर्णो भुवं प्राप्त आद्यः पुमान्विष्णुरिव । अस्खलितैरप्रतिहतैश्चतुर्भिरुपक्रमैः सामाद्युपायैः । "सामादिभिरुपक्रमैः" इति मनुः । चतुर्दिगीशश्चतुर्णां दिशामीशो बभूव ॥ १५ ॥

तस्मिन्प्रयाते परलोकयात्रां जेतर्यरीणां तनयं तदीयम् ।
उच्चैःशिरस्त्वाज्जितपारियात्रं लक्ष्मीः सिषेवे किल पारियात्रम् ॥

तस्मिन्निति । अरीणां जेतरि तस्मिन्नहीनगौ परलोकयात्रां प्रयाते प्राप्ते सति । उच्चैः शिरस्त्वादुन्नतशिरस्त्वाज्जितः पारियात्रः कुलपर्वतविशेषो येन तं पारियात्रं पारियात्राख्यं तदीयं तनयं लक्ष्मीः सिषेवे किल ॥ १६ ॥

तस्याभवत्सूनुरुदारशीलः शिलः शिलापट्टविशालवक्षाः ।
जितारिपक्षोऽपि शिलीमुखैर्यः शालीनतामव्रजदीड्यमानः ॥ १७ ॥

तस्येति । तस्य पारियात्रस्योदारशीलो महाशयः । 'शीलं स्वभावे सद्वृत्ते' इत्यमरः । शिलापट्टविशालवक्षाः शिलः शिलाख्यः सूनुरभवत् । यः सुतः शिलीमुखैर्बाणैः । 'अलिबाणौ शिलीमुखौ' इत्यमरः । जितारिपक्षोऽपीड्यमानः स्तूयमानः सन् । शालीनतामधृष्टतां लज्जामव्रजदगच्छत् । 'स्यादधृष्टे तु शालीनः' इत्यमरः । 'शालीनकौपीने अधृष्टाकार्ययोः' इति निपातः ॥ १७ ॥

तमात्मसम्पन्नमनिन्दितात्मा कृत्वा युवानं युवराजमेव ।
सुखानि सोऽभुङ्क्त सुखोपरोधि वृत्तं हि राज्ञामुपरुद्धवृत्तम् ॥ १८ ॥

तमिति । अनिन्दितात्माऽगर्हितस्वभावः स पारियात्र आत्मसम्पन्नं बुद्धिसम्पन्नम् । 'आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्म वर्ष्म च' इत्यमरः । युवानं तं शिलं युवराजं कृत्वैव सुखान्यभुङ्क्त, न तावत्स्वेच्छयेत्यर्थः । किमर्थं युवराजपदकरणमित्याशङ्क्यागमया सुखोपभोगो दुर्लभ इत्याह—सुखोपरोधीति । हि यस्माद्राज्ञां वृत्तं प्रजा-

पाककारिरूपं सुखोपरोधि बहुलस्तासुखप्रतिबन्धकम् । अत एवोपकरदहनम् ध्वनितिकारदरामित्यर्थः । उपस्थस्य स्वयमनुमारस्य च सुखं भासतीति भावः ॥१८॥

तं रागबन्धिष्ववितृप्तमेव भोगेषु सौभाग्यविशेषभोग्यम् ।
विलासिनीनामरतिक्षमापि जरा वृथा मत्सरिणी जहार ॥१९॥

तमिति । रागं बध्नन्तीति रागबन्धिनः रागप्रवर्तका इत्यर्थः । तेषु भोगेषु विषयेष्ववितृप्तमेव सन्तम् । किंच । विलासिनीनां भोक्त्रीणां सौभाग्यविशेषेण सौन्दर्यातिशयेन हेतुना भोग्यं भोगार्हम् । "भगो हि त्रिभगतौ" इति सूत्रम् । तं पारियात्रं रतिक्षमा न भवतीत्यरतिक्षमापि अत एव वृथा मत्सरिणी रतिक्षमासु विलासिनीष्वित्यर्थः । जरा जहार वशीचकार ॥ १९ ॥

उन्नाभ इत्युद्गतनामधेयस्तस्यायथार्थोन्नतनाभिरन्ध्रः ।
सुतोऽभवत्पङ्कजनाभकल्पः कृत्स्नस्य नाभिर्नृपमण्डलस्य ॥२०॥

उन्नाभेति । तस्य पितुरन्नाभो नाम इत्युद्गतनामधेयः प्रसिद्धनामा यथार्थं यथा तथोन्नतं नाभिरन्ध्रं यस्य सः गम्भीरनाभिरित्यर्थः । तदुक्तम्– स्वरः सत्त्वं च नाभिश्च गाम्भीर्यं त्रिषु शस्यते । पङ्कजनाभकल्पो विष्णुसदृशः कृत्स्नस्य नृपमण्डलस्य नाभिः प्रधानम् । 'नाभिः प्रधाने कस्तूरीमदेऽपि क्वचिदीरितः' इति विश्वः । सुतोऽभवत् । मध्यपदलोपी समासः इत्याभिति सौमनिकाया- पुरुषप्रतिपाद्य सिद्धः ॥ २० ॥

ततः परं वज्रधरप्रभावस्तदात्मजः संयति वज्रघोषः ।
बभूव वज्राकरभूषणायाः पतिः पृथिव्याः किल वज्रणाभः ॥२१॥

तत इति । ततः परं वज्रधरप्रभाव इन्द्रतेजाः संयति युद्धभूमौ वज्रघोषोऽशनिरिव घोषो यस्य वज्रणाभो नाम तस्योन्नाभस्यात्मजो वज्राणां हीरकाणामाकराः खनय एव भूषणानि यस्यास्तस्याः पृथिव्याः पतिर्बभूव किल खलु । 'वज्रं त्वस्त्री कुलिशे शस्त्रयोः । मणिवेधे रत्नभेदेऽप्यशनावप्यनन्तरे' इति वैजयन्ती ॥ २१ ॥

तस्मिन्गते द्यां सुकृतोपलब्धां तत्संभवं शङ्खणमर्णवान्ता ।
उत्खातशत्रुं वसुधोपतस्थे रत्नोपहारैरुदितैः खनिभ्यः ॥ २२ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन्वज्रणाभे सुकृतोपलब्धां सुकर्मार्जितां द्यां स्वर्गं गते सति ... उत्खातशत्रुमुद्धृतशत्रुं शङ्खणं नाम तत्संभवं तदात्मजमर्णवान्ता वसुधा

[illegible] पतिवैसत्पत्नी रत्नोपहारैः ... सिषेवे । 'भानी मानी प्रकुलं तदरत्नमभिधीयते' इति भरतविश्वौ ॥ २२ ॥

तस्यावसाने हरिदश्वधामा पित्र्यं प्रपेदे पदमश्विरूपः ।
वेलातटेषूषितसैनिकाश्वं पुराविदो यं व्युषिताश्वमाहुः ॥ २३ ॥

तस्येति । तस्य व्युष्टस्यावसानेऽन्ते हरिदश्वधामा सूर्यतेजाः । अश्विनोरिव रूपमस्येत्यश्विरूपोऽतिसुन्दरः । व्युष्ट इति शेषः । पित्र्यमिति सम्बन्धिपदसामर्थ्यात् । पित्र्यं पदं प्रपेदे । वेलातटेषूषिता निविष्टाः सैनिका अश्वाश्च यस्य तम् । अन्वर्थनामानमित्यर्थः । यं पुत्रं पुराविदो वृद्धा व्युषिताश्वमाहुः ॥ २३ ॥

आराध्य विश्वेश्वरमीश्वरेण तेन क्षितेर्विश्वसहो विजज्ञे ।
पातुं सहो विश्वसखः समग्रां विश्वम्भरामात्मजमूर्तिरात्मा ॥ २४ ॥

आराध्येति । तेन क्षितीश्वरेण व्युषिताश्वेन विश्वेश्वरं काशीपतिमाराध्योपास्य विश्वसहो नाम विश्वसखः समग्रां सर्वां विश्वम्भरां भुवं पातुं रक्षितुं सहत इति सहः क्षमः । पचाद्यच् । आत्मजमूर्तिः पुत्ररूप आत्मा स्वयमेव । 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुतेः । विजज्ञे प्रसुवे । विपूर्वो जनिर्गर्भविमोचने वर्तते । यथाऽऽह भगवान्पाणिनिः— 'समां समां विजायते' इति ॥ २४ ॥

अंशे हिरण्याक्षरिपोः स जाते हिरण्यनाभे तनये नयज्ञः ।
द्विषामसह्यः सुतरां तरूणां हिरण्यरेता इव सानिलोऽभूत् ॥ २५ ॥

अंश इति । नयज्ञो नीतिज्ञः स विश्वसहः । हिरण्याक्षरिपोर्विष्णोरंशे हिरण्यनाभे नाम्नि तनये जाते सति । तरूणां सानिलो हिरण्यरेता वह्निरिव द्विषां सुतरामसह्योऽभूत् ॥ २५ ॥

पिता पितॄणामनृणस्तमन्ते वयस्यनन्तानि सुखानि लिप्सुः ।
राजानमाजानुविलम्बिबाहुं कृत्वा कृती वल्कलवान्बभूव ॥ २६ ॥

पितेति । पितॄणामनृणः निस्तीर्णपितृऋण इत्यर्थः । "प्रजया पितृभ्यः" इति श्रुतेः । अत एव कृती कृतकृत्य इत्यर्थः । पिता विश्वसहोऽन्ते वयसि वार्धकेऽनन्तान्यविनाशीनि सुखानि लिप्सुः मुमुक्षुरित्यर्थः । आजानुविलम्बिबाहुं दीर्घबाहुम् । भाग्यलक्षणमिति भावः । तं हिरण्यनाभं राजानं कृत्वा वल्कलवान्बभूव वनं गत इत्यर्थः ॥ २६ ॥

कौसल्य इत्युत्तरकोसलानां पत्युः पतङ्गान्वयभूषणस्य ।
तस्यौरसः सोमसुतः सुतोऽभून्नेत्रोत्सवः सोम इव द्वितीयः ॥ २७ ॥

कौसल्य इति । उत्तरकोसलानां पत्युः पतङ्गान्वयभूषणस्य सूर्यवंशाभरणस्य सोमसुतः सोमं सुतवतः यज्वन इत्यर्थः । "सोमे सुञः" इति क्विप् । तस्य हिरण्यनाभस्य । द्वितीयः सोमश्चन्द्र इव । नेत्रोत्सवो नयनानन्दकरः कौसल्य इति प्रसिद्ध औरसो धर्मपत्नीजः सुतोऽभूत् ॥ २७ ॥

यशोभिराब्रह्मसभं प्रकाशः स ब्रह्मभूयं गतिमाजगाम ।
ब्रह्मिष्ठमाधाय निजेऽधिकारे ब्रह्मिष्ठमेव स्वतनुप्रसूतम् ॥ २८ ॥

यशोभिरिति । आ ब्रह्मसभाया आब्रह्मसभं ब्रह्मसभापर्यन्तम् । अभिविधावव्ययीभावः । यशोभिः प्रकाशः प्रसिद्धः स कौसल्योऽतिशयेन ब्रह्मवन्तं ब्रह्मिष्ठम् ब्रह्मनिष्ठमित्यर्थः । ब्रह्मशब्दान्मतुबन्तादिष्ठन्प्रत्यये "विन्मतोर्लुक्" इति मतुपो लुक् । "नस्तद्धिते" इति टिलोपः । ब्रह्मिष्ठं ब्रह्मिष्ठाख्यं स्वतनुप्रसूतमात्मजमेव निजे स्वकीयेऽधिकारे प्रजापालनकृत्ये आधाय निधाय । ब्रह्मणो भावो ब्रह्मभूयं ब्रह्मत्वं तदेव गतिस्तामाजगाम मुक्तोऽभूदित्यर्थः । 'स्याद् ब्रह्मभूयं ब्रह्म-त्वम्' इत्यमरः । "भुवो भावे" क्यप् ॥ २८ ॥

तस्मिन्कुलापीडनिभे विपीडं सम्यङ्महीं शासति शासनाङ्काम् ।
प्रजाश्चिरं सुप्रजसि प्रजेशे ननन्दुरानन्दजलाविलाक्ष्यः ॥ २९ ॥

तस्मिन्निति । कुलापीडनिभे कुलश्रेष्ठतुल्ये । 'वैकक्ष्यं तु तत् । यत्तिर्यक्क्षिप्तमुरसि शिखास्वापीडशेखरौ' इत्यमरः । 'सुप्रजसि सत्सन्तानवति' । 'नित्यमसिच्प्रजामेधयोः' इत्यसिच्प्रत्ययः । तस्मिन्प्रजेशे प्रजेश्वरे शासनाङ्कां शासनचिह्नां महीं विपीडं निर्बाधं यथा तथा सम्यक्शासति सति । आनन्दजलावि-लाक्ष्य आनन्दबाष्पाकुलनेत्राः प्रजाश्चिरं ननन्दुः ॥ २९ ॥

पात्रीकृतात्मा गुरुसेवनेन स्पष्टाकृतिः पत्ररथेन्द्रकेतोः ।
तं पुत्रिणां पुष्करपत्रनेत्रः पुत्रः समारोपयदग्रसंख्याम् ॥ ३० ॥

पात्रीकृतात्मेति । गुरुसेवनेन पित्रादिशुश्रूषया पात्रीकृतात्मा योग्यीकृता-त्मा । 'योग्यभाजनयोः पात्रम्' इत्यमरः । पत्ररथेन्द्रकेतोर्गरुडध्वजस्य स्पष्टाकृतिः स्पष्टवपुः तत्सदृश इत्यर्थः । 'आकृतिः कथिता रूपे सामान्यवपुषोरपि' इति वि-श्वः । पुष्करपत्रनेत्रः पद्मपत्राक्षः पुत्रः पुत्राख्यो राजा । यद्वा पुत्रपदं नामधेयो-

ता । पुत्रः पुत्राख्यः । पुत्रः सुतः । तं मतिमान् पुत्रिन्नामसंख्यायां समारोपयत्, अममर्थ्य चकारेत्यर्थः ॥ १० ॥

वंशस्थितिं वंशकरेण तेन सम्भाव्य भावी स सखा मघोनः ।
उपस्पृशन्स्पर्शनिवृत्तलौल्यस्त्रिपुष्करेषु त्रिदशत्वमाप ॥ ११ ॥

वंशस्थितिमिति । स्पर्शन्त इति स्पर्शा विषयाः । तेभ्यो निवृत्तलौल्यो निवृत्ततृष्णः । अत एव मघोन इन्द्रस्य सखा मित्रं भावी भविष्यन् सर्वं विगमि पुरित्यर्थः । स मतिमान् वंशकरेण वंशप्रवर्तकेन तेन पुत्रेण वंशस्थितिं कुलप्रतिष्ठां सम्भाव्य सम्पाद्य त्रिषु पुष्करेषु तीर्थविशेषेषु । तद्धितार्थे 'संख्यापूर्वो द्विगुः' इति समासः । उपस्पृशन्स्नानं कुर्वन्त्रिदशत्वं देवत्वमाप ॥ ११ ॥

तस्य प्रभानिर्जितपुष्परागं पौष्यां तिथौ पुष्यमसूत पत्नी ।
तस्मिन्नपुष्यन्नुदिते समग्रां पुष्टिं जनाः पुष्य इव द्वितीये ॥ १२ ॥

तस्येति । तस्य पुत्राख्यस्य पत्नी पौष्यां पुष्यनक्षत्रयुक्तायां पौर्णमास्यां तिथौ । 'पुष्ययुक्ता पौर्णमासी पौषी' इत्यमरः । 'नक्षत्रेण युक्तः कालः' इत्यण्प्रत्ययः । 'टिड्ढाणञ्—' इत्यादिना ङीप् । प्रभया निर्जितः पुष्परागो मणिविशेषो येन तं पुष्यं पुष्याख्यमसूत । द्वितीये पुष्ये पुष्यनक्षत्र इव तस्मिन्नुदिते सति जनाः समग्रां पुष्टिं समृद्धिमपुष्यन् ॥ १२ ॥

महीं महेच्छः परिकीर्य सूनौ मनीषिणे जैमिनयेऽर्पितात्मा ।
तस्मात्सयोगादधिगम्य योगमजन्मनेऽकल्पत जन्मभीरुः ॥ १३ ॥

महीमिति । महेच्छो महाशयः । 'महेच्छस्तु महाशयः' इत्यमरः । जन्मभीरुः संसारभीरुः स पुष्यः सूनौ महीं परिकीर्य विसृज्य मनीषिणे महर्षये जैमिनये मुनयेऽर्पितात्मा शिष्यभूतः सन्नित्यर्थः । सयोगाद्योगिनस्तस्माज्जैमिनेर्योगं योगविद्यामधिगम्याजन्मने जन्मनिवृत्तये मोक्षायाकल्पत असमर्थत । 'क्लृपि सम्पद्यमाने चतुर्थी वक्तव्या' इति चतुर्थी ॥ १३ ॥

ततः परं तत्प्रभवः प्रपेदे ध्रुवोपमेयो ध्रुवसन्धिरुर्वीम् ।
यस्मिन्नभूज्ज्यायसि सत्यसन्धे सन्धिर्ध्रुवः सन्नमतामरीणाम् ॥ १४ ॥

तत इति । ततः परं स पुष्यः प्रभवः कारणं यस्य स तत्प्रभवस्तदात्मज इत्यर्थः । ध्रुवेणोत्तानपादिनोपमेयः । 'ध्रुव औत्तानपादिः स्यात्' इत्यमरः । ध्रुवस

ल्पिवती प्रपेदे । ज्याघातेऽपि भोगे सत्यसम्बे सत्यप्रतिज्ञे यस्मिन्नृपसम्बौ शस्त्रमहाम् अनुद्धतानामित्यर्थः । भरोपम् सम्निर्भुजः स्थिरोऽभूत् । तत्र सार्थक्नामेत्यर्थः ॥ १४ ॥

श्रुते शिशावेव सुदर्शनाख्ये दर्शात्ययेन्दुप्रियदर्शने सः ।
मृगायताक्षो मृगयाविहारी सिंहादवापद्विपदं नृसिंहः ॥ १५ ॥

श्रुत इति । मृगायताक्षो नरसिंहः पुरुषश्रेष्ठः स ध्रुवसन्धिर्दर्शात्ययेन्दुप्रियदर्शने प्रतिपच्चन्द्रप्रिये सुदर्शनाख्ये सुते शिशौ सत्येव मृगयाविहारी सन्सिंहाद्विपदं मरणमवापत् । व्यसनासक्तिरनर्थहेतुरिति भावः ॥ १५ ॥

स्वर्गामिनस्तस्य तमैकमत्यादमात्यवर्गः कुलतन्तुमेकम् ।
अनाथदीनाः प्रकृतीरवेक्ष्य साकेतनाथं विधिवच्चकार ॥ १६ ॥

स्वर्गामिन इति । स्वर्गामिनः स्वर्गतस्य तस्य ध्रुवसन्धेरमात्यवर्गः । अनाथा नाथहीना अत एव दीनाः शोच्याः प्रकृतीः प्रजा अवेक्ष्य । कुलतन्तुं कुलावलम्बनमेकमद्वितीयं तं सुदर्शनमैकमत्याद्विधिवत्साकेतनाथमयोध्याधीश्वरं चकार ॥ १६ ॥

नवेन्दुना तन्नभसोपमेयं शावैकसिंहेन च काननेन ।
रघोः कुलं कुड्मलपुष्करेण तोयेन चाप्रौढनरेन्द्रमासीत् ॥ १७ ॥

नवेन्दुनेति । अप्रौढनरेन्द्रं तद्रघोः कुलं नवेन्दुना बालचन्द्रेण नभसा व्योम्ना । शावः शिशुरेकः सिंहो यस्मिन् । 'पृथुकः शावकः शिशुः' इत्यमरः । तेन काननेन च । कुड्मलं कुड्मलावस्थं पुष्करं पद्मं यस्मिंस्तेन तोयेन चोपमेयमुपमातुमर्हमासीत् । नवेन्द्वाद्युपमानेन तस्य वर्धिष्णुतावश्यम्भाविनी सूचितेति ॥ १७ ॥

लोकेन भावी पितुरेव तुल्यः संभावितो मौलिपरिग्रहात्सः ।
दृष्टो हि वृण्वन्कलभप्रमाणोऽप्याशाः पुरोवातमवाप्य मेघः ॥ १८ ॥

लोकेनेति । स बालो मौलिपरिग्रहात्किरीटस्वीकारात् भावी पितुस्तुल्यः पितृसरूप एव भावी भविष्यति लोकेन जनेन संभावितस्तर्कितः । तथा हि, कलभप्रमाणः कलभमात्रोऽपि मेघः पुरोवातमवाप्याशा दिशो वृण्वन्नाच्छादयन्दृष्टो हि ॥ १८ ॥

तं राजवीथ्यामधिहस्ति यान्तमाधोरणालम्बितमग्र्यवेशम् ।
षड्वर्षदेशीयमपि प्रभुत्वात्प्रैक्षन्त पौराः पितृगौरवेण ॥ १९ ॥

तमिति । राजवीथ्यां राजमार्गेऽधिहस्ति हस्तिनि । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । यान्तं गच्छन्तम् हस्तिनमारुह्य गच्छन्तमित्यर्थः । आधोरणालम्बितं पतनभयादाधोरणैर्हस्तिपकैर्धृतमग्र्यवेशमुत्कृष्टनेपथ्यं षड्वर्षदेशीयमीषदूनषड्वर्षम् । "ईषदसमाप्तौ—" इत्य-

रिव समासः । 'तमधीष्टो भृतो भृती मासी' इत्यधिकारे 'चित्तवति नित्यम्' इति
प्रत्ययस्य लुक् । ईषदसमाप्तः पद्मपदं पद्मपदेशीयः । 'ईषदसमाप्तौ—' इत्यादि-
ना देशीयर्प्रत्ययः । तं पद्मपदेशीयमपि बालमपि तं सुदर्शनं पौराः प्रकृतयः
पितृगौरवेण प्रपन्नाः । पितरि यावद्गौरवं तावत्तेनैव ददृशुरित्यर्थः ॥ ३९ ॥

कामं न सोऽकल्पत पैतृकस्य सिंहासनस्य प्रतिपूरणाय ।
तेजोमहिम्ना पुनरावृतात्मा तद्व्याप चामीकरपिञ्जरेण ॥ ४० ॥

काममिति । स सुदर्शनः पैतृकस्य सिंहासनस्य कामं सम्यक् प्रतिपूरणाय
नाकल्पत बालत्वादाप्तुं न पर्याप्त इत्यर्थः । चामीकरपिञ्जरेण कनकगौरेण तेजोम-
हिम्ना पुनस्तेजःसम्पदा त्वावृतात्मा विस्तारितदेहः संस्तत्सिंहासनं व्याप व्याप्तवान् ॥

तस्मादधः किंचिदिवावतीर्णावसंस्पृशन्तौ तपनीयपीठम् ।
सालक्तकौ भूपतयः प्रसिद्धैर्ववन्दिरे मौलिभिरस्य पादौ ॥ ४१ ॥

तस्मादिति । तस्मात्सिंहासनादधस्तादधोऽधोभागं प्रति किंचिदिवावतीर्णौ
तपनीयपीठं काञ्चनपीठमसंस्पृशन्तावस्पृशन्तावल्पत्वादप्राप्तौ सालक्तकौ लाक्षार
सारसिक्तस्य सुदर्शनस्य पादौ भूपतयः प्रसिद्धैरुन्नतैर्मौलिभिर्मुकुटैर्ववन्दिरे प्रणेमुः ॥

मणौ महानील इति प्रभावादल्पप्रमाणेऽपि यथा न मिथ्या ।
शब्दो महाराज इति प्रतीतस्तथैव तस्मिन्युयुजेऽर्भकेऽपि ॥ ४२ ॥

मणाविति । अल्पप्रमाणेऽपि मणाविन्द्रनीले प्रभावात्तेजोमहत्त्वात्महानील
इति शब्दो यथा मिथ्या निरर्थको न तथैवार्भके शिशावपि तस्मिन्सुदर्शने प्रतीतः
प्रसिद्धो महाराज इति शब्दो न मिथ्या युयुजे ॥ ४२ ॥

पर्यन्तसंचारितचामरस्य कपोललोलोभयकाकपक्षात् ।
तस्याननादुच्चरितो विवादश्चस्खाल वेलास्वपि नार्णवानाम् ॥ ४३ ॥

पर्यन्तेति । पर्यन्तयोः पार्श्वयोः संचारिते चामरे यस्य तस्य बालस्य स
म्बन्धिनः कपोलयोर्लोलावुभौ काकपक्षौ यस्य तस्मादाननादुच्चरितो विवादो वच
नमर्णवानां वेलास्वपि न चस्खाल शिशोरपि तस्याज्ञामर्णवा नातीयुरित्यर्थः । यथ
र्णवतटेऽपि महान्तो न लङ्घन्तीति भावः । उभयकाकपक्षादित्यत्र 'द्वित्रिभ्यां उ-
भयपुत्र इति वृत्तिसमासे उभयशब्दप्रयोगः' इत्युक्तं प्राक् ॥ ४३ ॥

निर्वृत्तजाम्बूनदपट्टशोभे न्यस्तं ललाटे तिलकं दधानः ।
तेनैव शून्यान्यरिसुन्दरीणां मुखानि स स्मेरमुखश्चकार ॥ ४४ ॥

निर्वृत्तेति । निर्वृत्ता जाम्बूनदपट्टशोभा यस्य तस्मिन्भूतलकपट्टशोभे कपाटे न्यस्तं तिलकं यस्य स्मेरमुखः स्मितमुखः स राजा उरसि सुन्दरं मुक्ता फलानि तेनैव कि समेनैव धृत्ये ति पप्रर । अधिकमपि अनुपर्यमपश्यदिति भावः ॥ ४४ ॥

शिरीषपुष्पाधिकसौकुमार्यः खेदं स यायादपि भूषणेन ।
नितान्तगुर्वीमपि सोऽनुभावाद्धुरं धरित्र्या बिभरांबभूव ॥४५॥

शिरीषेति । शिरीषपुष्पाधिकसौकुमार्यः, कोमलश्च स्वयं । अत एव स राजा भूषणेनापि खेदं श्रमं यायाद्गच्छेत् । एवम्भूतः स नितान्तगुर्वीमपि धरित्र्या धुरं भुवो भारमनुभावात्सामर्थ्याद्बिभरांबभूव बभार । "भीह्रीभृहुवां श्लुवच्च" इति विकल्पादाम्प्रत्ययः ॥ ४५ ॥

न्यस्ताक्षरामक्षरभूमिकायां कार्त्स्न्येन गृह्णाति लिपिं न यावत् ।
सर्वाणि तावच्छ्रुतवृद्धयोगात्फलान्युपायुङ्क्त स दण्डनीतेः ॥ ४६ ॥

न्यस्ताक्षरामिति । अक्षरभूमिकायामक्षरलेखनस्थाने न्यस्ताक्षरां रचिताक्षरपङ्क्तिरेखामिमां लिपिं पञ्चाशद्वर्णात्मिकां मातृकां कार्त्स्न्येन साकल्येन गृह्णाति स यावन्न गृह्णाति तावच्छ्रुतवृद्धयोगात्पण्डितसंसर्गात्सर्वाण्यपि दण्डनीतेर्दण्डशास्त्रस्य फलान्युपायुङ्क्त अन्वभूत् । प्रायेण बाल्यकालस्य तस्य पण्डितसंसर्गमात्रं शास्त्रसंवादार्थमिति भावः ॥ ४६ ॥

उरस्यपर्याप्तनिवेशभागा प्रौढीभविष्यन्तमुदीक्षमाणा ।
संजातलज्जेव तमातपत्रच्छायाच्छलेनोपजुगूह लक्ष्मीः ॥ ४७ ॥

उरसीति । उरस्यपर्याप्तो निवेशभागो निवासावकाशो यस्याः सा अत एव प्रौढीभविष्यन्तं वर्धिष्यमाणमुदीक्षमाणा प्रतीक्षमाणा लक्ष्मीः संजातलज्जेव साक्षादालिङ्गितुं लज्जितेव तं कुमारमातपत्रच्छायाच्छलेनोपजुगूहालिलिङ्ग । छत्रच्छाया लक्ष्मीरूपेति प्रसिद्धिः । प्रौढाङ्गनायाः प्रौढपुरुषाश्रये लज्जा भवतीति ध्वनिः ॥ ४७ ॥

अनश्नुवानेन युगोपमानमबद्धमौर्वीकिणलाञ्छनेन ।
अस्पृष्टखड्गत्सरुणापि चासीद्रक्षावती तस्य भुजेन भूमिः ॥४८॥

अनश्नुवानेनेति । युगोपमानं युगसादृश्यमनश्नुवानेनाप्राप्नुवता । अबद्धं मौर्वीकिणो ज्याघातग्रन्थिरेव लाञ्छनं यस्य तेन । अस्पृष्टः खड्गत्सरुः खड्गमुष्टिर्येन

तेन । 'स्तब्ध वाङ्गादिबुध्ये स्यात्' इत्यमरः । एवंविधेनापि च तस्य सुदर्शनस्य भुजेन भूमी रक्षामसासीत् । शिशावपि तस्य तेजस्त्वात्पितरवर्त ॥ ४८ ॥

न केवलं गच्छति तस्य काले ययुः शरीरावयवा विवृद्धिम् ।
वंश्या गुणाः खल्वपि लोककान्ताः प्रारम्भसूक्ष्माः प्रथिमानमापुः ॥४९॥

नेति । काले गच्छति सति तस्य केवलं शरीरावयवा एव विवृद्धिं प्रसारं न ययुः । किन्तु वंश्ये भवा वंश्या लोककान्ता जनप्रियाः प्रारम्भे आदौ सूक्ष्मास्तस्य गुणाः शौर्यौदार्यादयोऽपि प्रथिमानं पृथुत्वमापुः खलु ॥ ४९ ॥

स पूर्वजन्मान्तरदृष्टपाराः स्मरन्निवाक्लेशकरो गुरूणाम् ।
तिस्रस्त्रिवर्गाधिगमस्य मूलं जग्राह विद्याः प्रकृतीश्च पित्र्याः ॥५०॥

स इति । स सुदर्शनः पूर्वस्मिञ्जन्मान्तरे जन्मविशेषे दृष्टपाराः स्मरन्निव गुरूणामक्लेशकरः सन् । त्रयाणां धर्मार्थकामानां वर्गस्त्रिवर्गः तस्याधिगमस्य प्राप्तेर्मूलं तिस्रो विद्यास्त्रयीवार्तादण्डनीतीः पित्र्याः पितृसम्बन्धिनीः प्रकृतीः प्रजाश्च जग्राह स्वायत्तीचकार । अत्र कौटिल्यः—"धर्माधर्मौ त्रय्यामर्थानर्थौ वार्तायां नयानयौ दण्डनीत्याम्" इति । अत्र दण्डनीतिर्नयद्वारा धर्ममूलमिति द्रष्टव्यम् । आन्वीक्षिक्या अनुपादानं त्रय्यन्तर्भावपक्षमाश्रित्य । यथाऽऽह कामन्दकः—"त्रयीवार्तादण्डनीतिस्तिस्रो विद्या मनोर्मताः । त्रय्या एव विभागोऽयं येन सान्वीक्षिकी मता ॥" इति ॥ ५० ॥

व्यूह्य स्थितः किंचिदिवोत्तरार्धमुन्नद्धचूडोऽञ्चितसव्यजानुः ।
आकर्णमाकृष्टसबाणधन्वा व्यरोचतास्त्रेषु विनीयमानः ॥ ५१ ॥

व्यूह्येति । अस्त्रेषु धनुर्विद्यासु विनीयमानः शिक्ष्यमाणोऽयं उत्तरार्धं पूर्वकायं किंचिदिव व्यूह्य विस्तीर्य स्थितः । उन्नद्धचूड ऊर्ध्वमुत्क्षिप्य बद्धकेशः । अञ्चितं समाकुञ्चितं सव्यं जानु यस्य स आकर्णमाकृष्टं सबाणं धनुर्धन्वा येन स तथोक्तः व्यरोचताशोभत ॥ ५१ ॥

अथ मधु वनितानां नेत्रनिर्वेशनीयं
मनसिजतरुपुष्पं रागबन्धप्रवालम् ।
अकृतकविधि सर्वाङ्गीणमाकल्पजातं
विलसितपदमाद्यं यौवनं स प्रपेदे ॥ ५२ ॥

अथेति । अथ स सुदर्शनो वनितानां नेत्रैर्निर्वेशनीयं भोग्यम् नेत्रपेयमित्यर्थः । 'निर्वेशो भृतिभोगयोः' इत्यमरः । मधु मद्यम् । रागबन्धोऽनुरागबन्धस्तम

एव प्रवालः पल्लवो यस्य तत् । मनसिज एव तरुस्तस्य पुष्पं पुष्पभूतम् । अकृत-कविभ्रमकृत्रिमसम्पादनम् । सर्वाङ्गं व्याप्नोतीति सर्वाङ्गीणम् । "तत्सर्वादेः पथ्य ङ्गकर्मपत्रपात्रं व्याप्नोति" इत्यनेन खप्रत्ययः । आकल्पवालसमाभरणमधुरम्भूतम् । भार्या निर्व्यूढपदं निषण्णस्थानं यौवनं प्रपेदे । विविधकुसुमाभरणजातविकासप्र सरेण यौवनस्य चतुर्विकल्पसमविशेषणमात्रकमेतत् ॥ ५२ ॥

प्रतिकृतिरचनाभ्यो दूतिसन्दर्शिताभ्यः
समधिकतररूपाः शुद्धसन्तानकामैः ।
अधिविविदुरमात्यैराहृतास्तस्य यूनः
प्रथमपरिगृहीते श्रीभुवौ राजकन्याः ॥ ५३ ॥

प्रतिकृतिरचनाभ्य इति । दूतिभिः कन्यापरीक्षणार्थं प्रेषिताभिः सम्यग्द र्शिताभ्यो दूतिसन्दर्शिताभ्यः प्रतिकृतीनां तूलिकादिलिखितकन्याप्रतिमानां रचनाभ्यो लिपिभ्यश्च । 'पञ्चमी विभक्ते' इति पञ्चमी । समधिकतररूपाः । चित्रनिर्माणाद पि रमणीयनिर्माणा इत्यर्थः । शुद्धसन्तानकामैरमात्यैराहृता आनीता राजकन्या यूनस्तस्य सुदर्शनस्य सम्बन्धिन्यौ प्रथमपरिगृहीते श्रीभुवौ श्रीश्च भूश्च ते अधि विविदुरधिकमूढवत्यः । आसमन्तात् सपत्नीभावं चक्रुरित्यर्थः । कृतसापत्निकाध्यू ढाधिविन्ना इत्यमरः ॥ ५३ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सञ्जीविनीसमाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महाकाव्ये सुदर्श-नानुक्रमो नामाष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

एकोनविंशः सर्गः ।

मनसो मम संसारबन्धमुच्छेत्तुमिच्छतः ।
रामचन्द्रपदाम्भोजयुगलं विपदापहम् ॥

अग्निवर्णमभिषिच्य राघवः स्वे पदे तनयमग्नितेजसम् ।
शिश्रिये श्रुतवतामपश्चिमः पश्चिमे वयसि नैमिषं वशी ॥ १ ॥

अग्निवर्णमिति । श्रुतवतां श्रुतसम्पन्नानामपश्चिमः प्रथमो वशी जितेन्द्रियो राघवः सुदर्शनः पश्चिमे वयसि वार्धके स्वे पदे स्थानेऽभिषिक्तमग्नितेजसं तनयमग्निवर्णमभि षिच्य नैमिषं नैमिषारण्यं शिश्रिये श्रितवान् ॥ १ ॥

तत्र तीर्थसलिलेन दीर्घिकास्तल्पमन्तरितभूमिभिः कुशैः ।
सौधवासमुटजेन विस्मृतः संचिकाय फलनिःस्पृहस्तपः ॥ २ ॥

तत्रेति । तत्र नैमिषे तीर्थसलिलेन दीर्घिका विहारवापीरन्तरितभूमिभिः कुशैस्तल्पं शय्यामुटजेन पर्णशालया सौधवासं अट्टमन्दिरं विस्मृतो विस्मृतवान्सः । कर्तरि क्तः । फले स्वर्गादिफले निःस्पृहस्तपः संचिकाय संचितवान् ॥ २ ॥

लब्धपालनविधौ न तत्सुतः खेदमाप गुरुणा हि मेदिनी ।
भोक्तुमेव भुजनिर्जितद्विषा न प्रसाधयितुमस्य कल्पिता ॥ ३ ॥

लब्धपालनविधाविति । तत्सुतः सुदर्शनपुत्रोऽग्निवर्णो लब्धस्य राज्यस्य पालनकर्मणि खेदं नाप अक्लेशेनानायासेनारक्षदित्यर्थः । कुतः । हि यस्माद् भुजनिर्जितद्विषा गुरुणा पित्रा मेदिनी अस्याग्निवर्णस्य भोक्तुमेव कल्पिता । प्रसाधयितुं न । प्रसाधनं कण्टकशोधनम् । अकण्टकीकृतिर्मन्यते । तथा च यथाऽन्यकृत्या सुमतिः वैभवमुपभुज्यते तद्वदिति भावः ॥ ३ ॥

सोऽधिकारमभिकः कुलोचितं काश्चन स्वयमवर्तयत्समाः ।
संनिवेश्य सचिवेष्वतःपरं स्त्रीविधेयनवयौवनोऽभवत् ॥ ४ ॥

स इति । अभिकः कामुकः । 'अनुकाभिकाभीकः कमिता' इति निपातः । 'कम्रः कामयिताभीकः कमनः कामनोऽभिकः' इत्यमरः । सोऽग्निवर्णः कुलोचितमधिकारं प्रजापालनं काश्चन समाः कतिचिद्वत्सरान्स्वयमवर्तयदकरोत् । अतः परं सचिवेषु संनिवेश्य निधाय स्त्रीविधेयं स्त्र्यधीनं नवं यौवनं यस्य सोऽभवत् स्त्र्यासक्तोऽभूदित्यर्थः ॥ ४ ॥

कामिनीसहचरस्य कामिनस्तस्य वेश्मसु मृदङ्गनादिषु ।
ऋद्धिमन्तमधिकर्द्धिरुत्तरः पूर्वमुत्सवमपोहदुत्सवः ॥ ५ ॥

कामिनीसहचरस्येति । कामिनीसहचरस्य कामिनस्तस्य मृदङ्गनादिषु मृदङ्गनादवत्सु वेश्मसु अधिकर्द्धिः पूर्वस्मादधिकसम्भार उत्तर उत्सवः । ऋद्धिमन्तं सम्पन्नसम्भारं पूर्वमुत्सवमपोहदपानुदत् । उत्तरमुत्तरमधिका तस्योत्सवपरम्परा इति भावः ॥ ५ ॥

इन्द्रियार्थपरिशून्यमक्षमः सोढुमेकमपि स क्षणान्तरम् ।
अन्तरेव विहरन्दिवानिशं न व्यपैक्षत समुत्सुकाः प्रजाः ॥ ६ ॥

इन्द्रियार्थपरिशून्यमिति । इन्द्रियार्थपरिशून्यं शब्दादिविषयरहितमेकमपि

अभ्यन्तरं तस्यैव योऽनुमतस्तोऽसाधारणः सोऽग्निवर्णो दिवा च निशा च निशान्तसमन्तरेण विहरन्नसुलभ दर्शनाकाङ्क्षिणीः प्रजा न व्यपेक्षत नापेक्षितवान् ॥ ६ ॥

गौरवाद्यदपि जातु मन्त्रिणां दर्शनं प्रकृतिकाङ्क्षितं ददौ ।
तद्गवाक्षविवरावलम्बिना केवलेन चरणेन कल्पितम् ॥ ७ ॥

गौरवादिति । जातु कदाचिन्मन्त्रिणां गौरवाद् गुरुत्वहेतोः मन्त्रिवचनानुरोधादित्यर्थः । प्रकृतिभिः प्रजाभिः काङ्क्षितं यदपि दर्शनं ददौ तदपि गवाक्षविवरावलम्बिना केवलेन चरणेन चरणमात्रेण कल्पितं सम्पादितम् । न तु मुखावलोकनप्रदानेनेत्यर्थः ॥ ७ ॥

तं कृतप्रणतयोऽनुजीविनः कोमलात्मनखरागरूषितम् ।
भेजिरे नवदिवाकरातपस्पृष्टपङ्कजतुलाऽधिरोहणम् ॥ ८ ॥

तमिति । कोमलेन मृदुनात्मनखानां रागेणारुण्येन रूषितं छुरितम् । अत एव नवदिवाकरातपेन स्पृष्टं व्याप्तं यत्पङ्कजं तस्य तुलां साम्यतामधिरोहति प्राप्नोतीति तुलाऽधिरोहणम् । तं चरणमनुजीविनः कृतप्रणतयः कृतनमस्काराः सन्तो भेजिरे सिषेविरे ॥ ८ ॥

यौवनोन्नतविलासिनीस्तनक्षोभलोलकमलाश्च दीर्घिकाः ।
गूढमोहनगृहास्तदम्बुभिः स व्यगाहत विगाढमन्मथः ॥ ९ ॥

यौवनेति । विगाढमन्मथः प्रौढमदनः सोऽग्निवर्णो यौवनेन हेतुनोन्नतानां विलासिनीस्तनानां क्षोभेणाघातेन लोलानि चञ्चलानि कमलानि यासां ताः । तदम्बुभिस्तासां दीर्घिकाणामम्बुभिर्गूढान्यन्तरितानि मोहनगृहाणि सुरतभवनानि यासु ताश्च दीर्घिका व्यगाहत व्यलोडयत् । ताभिः सह दीर्घिकासु विजहारेत्यर्थः ॥ ९ ॥

तत्र सेकहृतलोचनाञ्जनैर्धौतरागपरिपाटलाधरैः ।
अङ्गनास्तमधिकं व्यलोभयन्नर्पितप्रकृतकान्तिभिर्मुखैः ॥ १० ॥

तत्रेति । तत्र दीर्घिकास्वङ्गना सेकेन हृतं लोचनाञ्जनं नेत्रकज्जलं येषां तैः । रज्यतेऽनेनेति रागो रागद्रव्यं लाक्षादि । धौतस्य परिपाटलोऽरुणः । गुणे शुक्लादयः पुंसि इत्यमरः । धौतो रागपरिपाटलश्चाधरो येषां तैस्तथोक्ता अधरा येषां तै निरञ्जनत्वादभिरामैरित्यर्थः । अत एवार्पितप्रकृतकान्तिभिः अभिव्यञ्जितस्वाभाविकशोभैरित्यर्थः । एवम्भूतैर्मुखैस्तमग्निवर्णमधिकं व्यलोभयन् प्रलोभितवत्यः ॥ १० ॥

प्राणकान्तमधुगन्धकर्षिणीः पानभूमिरचनाः प्रियासखः ।
अभ्यपद्यत स वासितासखः पुष्पिताः कमलिनीरिव द्विपः ॥ ११ ॥

प्राणकान्तेति । प्रियासखः सोऽग्निवर्णः प्राणकान्तेन प्राणतर्पकेन मधुगन्धेन कर्षिणीर्मनोहारिणीः । रच्यन्त इति रचनाः । पानभूमय एव रचनाः रचिताः पानभूमय इत्यर्थः । वासितासखः करिणीसहचरः । 'वासिता स्त्रीकरिण्योश्च' इत्यमरः । द्विपः पुष्पिताः कमलिनीरिव अभ्यपद्यताभिगतः ॥ ११ ॥

सातिरेकमदकारणं रहस्तेन दत्तमभिलेषुरङ्गनाः ।
ताभिरप्युपहृतं मुखासवं सोऽपिबद्बकुलतुल्यदोहदः ॥ १२ ॥

सातीति । अङ्गना रहो रहसि सातिरेकस्य सातिशयस्य मदस्य कारणं तेनाग्निवर्णेन दत्तं मुखासवं मद्यमभिलेषुः । बकुलेन तुल्यदोहदस्तुल्याभिलाषः । 'अथ दोहदम् । इच्छाकाङ्क्षा स्पृहेहा तृट्' इत्यमरः । बकुलद्रुमस्याङ्गनामुखार्पितासवतुल्याभिलाषवत्त्वम् । सोऽपि ताभिरङ्गनाभिरुपहृतं दत्तं मुखासवमपिबत् ॥ १२ ॥

अङ्कमङ्कपरिवर्तनोचिते तस्य निन्यतुरशून्यतामुभे ।
वल्लकी च हृदयङ्गमस्वना वल्गुवागपि च वामलोचना ॥ १३ ॥

अङ्कमिति । अङ्कपरिवर्तनोचिते उत्सङ्गविहारार्हे उभे तस्याग्निवर्णस्याङ्कमशून्यतां पूर्णतां निन्यतुः । के उभे । हृदयङ्गमस्वना मनोहरध्वनिर्वल्लकी वीणा च । वल्गुवाग्मधुरभाषिणी वामलोचना कामिन्यपि च । हृदयं गच्छतीति हृदयङ्गमः । खच्प्रकरणे गमेः सुप्युपसंख्यानात् खच्प्रत्ययः । अत्रापि तेऽपितयोर्वीणा वामलोचनयोरुपमीताभ्यामङ्कोऽस्तीत्यर्थः ॥ १३ ॥

स स्वयं प्रहतपुष्करः कृती लोलमाल्यवलयो हरन्मनः ।
नर्तकीरभिनयातिलङ्घिनीः पार्श्ववर्तिषु गुरुष्वलज्जयत् ॥ १४ ॥

स इति । कृती कुशलः स्वयं प्रहतपुष्करो वादितवाद्यमुखो लोलानि माल्यानि वलयानि च यस्य स तयोक्तो मनो हरन् । नर्तकीनामिति शेषः । सोऽग्निवर्णोऽभिनयातिलङ्घिनीः अभिनयेषु स्खलन्तीरित्यर्थः । नर्तकीर्विलासिनीः । 'शिल्पिनि ष्वुन्' इति ष्वुन्प्रत्ययः । 'षिद्गौरादिभ्यश्च' इति ङीप् । 'नर्तकीलासिके समे' इत्यमरः । गुरुषु नाट्याचार्येषु पार्श्ववर्तिषु समीपस्थेषु सत्स्वेवालज्जयल्लज्जामप्रापयत् ॥ १४ ॥

चारु नृत्यविगमे च तन्मुखं स्वेदभिन्नतिलकं परिश्रमात् ।
प्रेमदत्तवदनानिलः पिबन्नत्यजीवदमरालकेश्वरौ ॥ १५ ॥

चार्विति। किञ्च। चारु सुन्दरं नृत्यविगमे नृत्यावसाने परिश्रमान्नर्तनप्रया-सात्स्वेदेन भिन्नतिलकं विशीर्णतिलकं तन्मुखं नर्तकीमुखं प्रेम्णा दत्तवदनानिलः प्रवर्तितमुखमारुतः पिबन्। अमरानमरेश्वरमलकेश्वरं कुबेरं चातिक्रम्याजीवत्। ताभ्यामप्युत्कृष्टजीवित आसीदित्यर्थः। इन्द्रकुबेरयोरपि दुर्लभमीदृशं सौभाग्यमिति भावः ॥ १५ ॥

तस्य सावरणदृष्टसन्धयः काम्यवस्तुषु नवेषु सङ्गिनः ।
वल्लभाभिरुपसृत्य चक्रिरे सामिभुक्तविषयाः समागमाः ॥ १६ ॥

तस्येति। उपसृत्यान्तिकं गत्वा नवेषु नूतनेषु काम्यवस्तुषु अभ्यर्थितविषयेषु सङ्गिनः आसक्तिमतः सतस्तस्य सावरणाः प्रच्छन्नाः दृष्टाः प्रकाशाश्च सन्धयः साधनानि येषु ते समागमाः सङ्गमा वल्लभाभिः प्रेयसीभिः सामिभुक्तविषया अर्धो-पभुक्तेन्द्रियार्थाश्चक्रिरे। नवेषु सुखेष्वेतासां निःस्पृहः सन्नस्य समीपं नागच्छतीति भावः। अत्र गोनर्दीयः—"सन्धिर्द्विविधः सावरणः प्रकाशश्च। सावरणो भिक्षु-क्यादिना। प्रकाशः स्वयमुपेत्य केनापि" इति। "इतः स्वयमुपसृत्य विरोधार्थं तत्र स्थिताऽनुकल्पं स्वयं दर्शयेत् इति नाट्यशास्त्रम्। अन्यत्र गतं चमत्कृत्य पुनरुपगमनायार्धोपभोगमेवाभिलाषवृद्ध्यै चक्रुरित्यर्थः ॥ १६ ॥

अङ्गुलीकिसलयाग्रतर्जनं भ्रूविभङ्गकुटिलं च वीक्षितम् ।
मेखलाभिरसकृच्च बन्धनं वञ्चयन्प्रणयिनीरवाप सः ॥ १७ ॥

अङ्गुलीकिसलयेति। सोऽग्निवर्णः प्रणयिनीः प्रेयसीर्वञ्चयन्नन्यासक्त्या प्रतारयन् अङ्गुल्यः किसलयानीव तेषामग्रैस्तर्जनं भर्त्सनं भ्रूविभङ्गेन भ्रूभेदेन कुटिलं वक्रं वीक्षितं वीक्षणं चासकृन्मेखलाभिर्बन्धनं चावाप। अपराधिनो दण्ड्या इति भावः ॥ १७ ॥

तेन दूतिविदितं निषेदुषा पृष्ठतः सुरतवाररात्रिषु ।
शुश्रुवे प्रियजनस्य कातरं विप्रलम्भपरिशङ्किनो वचः ॥ १८ ॥

तेनेति। सुरतस्य वारो वासरः तस्य रात्रिषु दूतीभिर्विदितं यथा तथा पृष्ठतः प्रियजनस्य पश्चाद्भागे निषेदुषा तेनाग्निवर्णेन विप्रलम्भपरिशङ्किनो विरहशङ्किनः। प्रियभाषी जनश्च प्रियजनः। तस्य कातरं वचः प्रियागमनेन मां पाहीत्येवमादि दीनवचनं शुश्रुवे ॥ १८ ॥

लौल्यमेत्य गृहिणीपरिग्रहान्नर्तकीष्वसुलभासु तद्वपुः ।
वर्तते स्म स कथंचिदालिखन्नङ्गुलीक्षरणसन्नवर्तिकः ॥ १९ ॥

सौख्यमिति । पृष्टिपरिमह्यायतिभिः सप्तपमानैतोर्मेलकेषु वैस्वास्वसुक-माञ्च दुर्लभाञ्च सतीषु सौख्यमीक्षुनमनेत्य प्राप्य । अङ्गस्यो मरणेन स्वेदनेन सत्व सिक्ते विगलितघनमध्य सोऽग्निवर्णस्तासां नर्तकीनां मधुस्तन्मधुरामिकम्बकमिव्हर्तते स्मापर्तत ॥ १९ ॥

प्रेमगर्वितविपक्षमत्सरादायताच्च मदनान्महीक्षितम् ।
निन्युरुत्सवविधिच्छलेन तं देव्य उज्झितरुषः कृतार्थताम् ॥२०॥

प्रेमगर्वितेति । प्रेम्णा स्वविषयेण प्रियस्यानुरागेण हेतुना गर्विते विपक्षे सप-त्नीजने मत्सरात्परस्परवैरात्मायताच्च मदनाच्च हेतोर्देव्यो राज्ञ्य उज्झितरुषस्त्यक्तकोपाः सत्यस्तं महीक्षितमुत्सवविधिच्छलेन महोत्सवकर्मव्याजेन । कृतोऽर्थः प्रयोजनं येन स कृतार्थः तस्य भावस्तत्तां निन्युः । मदनमहोत्सवव्याजमानीतेन तेन स्वमनोरथं चरितामानुरिसर्षः ॥ २० ॥

प्रातरेत्य परिभोगशोभिना दर्शनेन कृतखण्डनव्यथाः ।
प्राञ्जलिः प्रणयिनीः प्रसादयन्सोऽदुनोत्प्रणयमन्थरः पुनः ॥२१॥

प्रातरिति । सोऽग्निवर्णः प्रातरेत्यागत्य परिभोगशोभिना दर्शनेन हेतुना । रतोर्भोग्यासम्भवत् । कृता खण्डनव्यथा यासां तास्तथोक्ताः खण्डिता इत्यर्थः । तदु-क्तम्— ज्ञातेऽन्यासङ्गविकृते खण्डितेर्ष्याकषायिता इति । प्रणयिनीः प्राञ्जलिः प्रसादयंस्तथापि प्रणयमन्थरः प्रणयेन सर्वासांप्रणयेन मन्थरोऽलसः तत्र शिथिल-प्रयत्नः सन्निसर्गः । पुनरदुनोत्सन्तापयत् ॥ २१ ॥

स्वप्नकीर्तितविपक्षमङ्गनाः प्रत्यभैत्सुरवदन्त्य एव तम् ।
प्रच्छदान्तगलिताश्रुबिन्दुभिः क्रोधभिन्नवलयैर्विवर्तनैः ॥ २२ ॥

स्वप्नकीर्तितमिति । स्वप्ने कीर्तितो विपक्षः सपत्नीजनो येन तम् । तमभि-सर्पम् । अवदन्त्य एव । तस्य गोत्रस्खलनं कृतमित्यनुभाष्यमाणा एव । अङ्गनाः स्त्रियः प्रच्छदस्यास्तरणपटस्यान्ते मध्ये गलिता अश्रुबिन्दवो येषु तैः क्रोधेन भिन्ना-नि भग्नानि वलयानि येषु तैर्विवर्तनैः पराङ्मुखवर्तनैः प्रत्यभैत्सुः प्रतिचक्रुः तिरश्च-क्रुरित्यर्थः ॥ २२ ॥

क्लृप्तपुष्पशयनाँल्लतागृहानेत्य दूतिकृतमार्गदर्शनः ।
अन्वभूत्परिजनाङ्गनारतं सोऽवरोधभयवेपथूत्तरम् ॥ २३ ॥

क्लृप्तपुष्पशयनानिति । सोऽग्निवर्णो दूतिभिः कृतमार्गदर्शनः सन् । क्लृ

प्रयुज्यमानमिस्त्याद्यनेनास्य पेलवमतासुरुत्कमलद्वेन यौ वेपथुः कम्पस्तदुत्तरं त स्मधानं यथा तथा परिजनाङ्गनास्ते दासीत्वमन्वभूत् । परिजनशब्दाङ्गना वेति विग्रहः । अत्र यौवनस्यापि दासीत्वस्य कम्पोमङ्गमशाहृतस्तत्पं कृतम् । अपि चार्यं मर्यं कुर्याज्जयोमतं सखीत्वम्' इत्युपदेशात् ॥ २३ ॥

नाम वल्लभजनस्य ते मया प्राप्य भाग्यमपि तस्य काङ्क्ष्यते ।
लोलुपं ननु मनो ममेति तं गोत्रविस्खलितमूचुरङ्गनाः ॥ २४ ॥

नामेति । मया ते वल्लभजनस्य प्रियजनस्य नाम प्राप्य तन्नाम्नाऽऽह्वानं क-र्मणा तस्य वल्लभजनस्य भाग्यमपि । तत्परिग्रहमपरमिति शेषः । तदपि काङ्क्ष्यते । ननु यत मम मनो लोलुपं पश्य । इत्यनेन प्रकारेण अङ्गनाः गोत्रे नाम्नि विस्खलितं स्खलितवन्तं तमग्निवर्णमूचुः । गोत्रं नाम्नि कुलेऽचले इति यादवः । तन्नामश्रवणे सति तद्भाग्यमपि काङ्क्षति मनः । अहो लुब्धेति सोल्लुण्ठमुपालम्भन्तीत्यर्थः ॥ २४ ॥

चूर्णबभ्रु लुलितस्रगाकुलं छिन्नमेखलमलक्तकाङ्कितम् ।
उत्थितस्य शयनं विलासिनस्तस्य विभ्रमरतान्यपावृणोत् ॥ २५ ॥

चूर्णबभ्रुमित्यादि । चूर्णैः बभ्रु चूर्णैर्मालतकपरैर्योगुत्पापदिपताया: क्रियाभि कुरयसितैः कुङ्कुमादिभिर्बभ्रु पिङ्गलम् । 'बभ्रुः स्यात्पिङ्गले त्रिषु' इत्यमरः । लुलितस्रगाकुलं करिपदाम्बवन्धे क्रिया भूमिपतमस्तकतया पतिताभिर्लुलितस्रभिराकुलम् । छिन्नमेखलं हरिविक्रमबन्धः क्रिया सम्मुखतैकपरतस्ताद्रछिन्नमेखलम् । अलक्तका-ङ्कितं वेणुबन्धे भूतलनिहितबाह्यावरणस्यालक्तकारागपरस्विरं शयनं कर्तृ । उत्थि-तस्य । शयनादिति भावः । विलासिनस्तस्याग्निवर्णस्य विभ्रमरतानि सविभ्रमरतानि सुरतबन्धविशेषाननिरवर्य । अपावृणोत्प्रकटीचकार । व्यासमतसीमो बन्धनं रतिरह-स्ये— व्यानतं रतमिदं प्रिया यदि स्यादधोमुखचतुष्पदाकृतिः । तत्कटिं समधिरुह्य वल्लभः स्यात् यथाविपशुवत्स्थितस्तिति ॥ भूगतस्तनभुजास्यमस्तकामुन्नतस्फिजमधो-मुखीं स्त्रियम् । क्रामति स्वकरकृष्टमेहने वल्लभे करिपदं तदुच्यते ॥ योषिदेकचरणे समुत्थिते जायते हि हरिविक्रमाह्वयम् । व्यस्तहस्तयुगला प्रिये परे योषिदिति कटि-बद्धमस्तका ॥ अग्रतो यदि कमीरयोमुखी वेणुकं तदनुकम्पते प्रिये ॥" इति ॥२५॥

स स्वयं चरणरागमादधे योषितां न च तथा समाहितः ।
लोभ्यमाननयनः श्लथांशुकैर्मेखलागुणपदैर्नितम्बिभिः ॥ २६ ॥

स इति । सोऽग्निवर्णः स्वयमेव चोदितो यत्नतो रागं व्याहरसमाप्य देऽर्पयामास । किञ्च । स्वयोरुभिः प्रियाकरस्पर्शानिति शेषः । नितम्बिनीभिर्नितम्बवतीभिर्वेव चाटुमयोक्तैर्वचोभिः । ‘वरारोहा मत्तकाशिन्युत्तमा वरवर्णिनी’ इत्यमरः । प्रेमपात्रतया नम्रस्तुतिप्रियोऽभूत् सन् । तथा समाहितोऽवहितो वादयेद् यथा सम्यगायत्तमा स्यादिति भावः ॥ २६ ॥

चुम्बने विपरिवर्तिताधरं हस्तरोधि रशनाविघट्टने ।

विघ्नितेच्छमपि तस्य सर्वतो मन्मथेन्धनमभूद्वधूरतम् ॥ २७ ॥

चुम्बन इति । चुम्बने प्रवृत्ते सति विपरिवर्तिताधरं परिहृतोष्ठम् । रशनाविघट्टने ग्रन्थिविश्लेषणे प्रसक्ते सति हस्तं रुणद्धि वारयतीति हस्तरोधि । इत्थं सर्वतः सर्वत्र विघ्नितेच्छं प्रतिहतमनोरथमपि वधूनां रतं सुरतं तस्याग्निवर्णस्य मन्मथेन्धनं कामोद्दीपनमभूत् ॥ २७ ॥

दर्पणेषु परिभोगदर्शिनीर्नर्मपूर्वमनुपृष्ठसंस्थितः ।

छायया स्मितमनोज्ञया वधूर्ह्रीनिमीलितमुखीश्चकार सः ॥ २८ ॥

दर्पणेष्विति । सोऽग्निवर्णो दर्पणेषु परिभोगदर्शिनीः सम्भोगचिह्नानि पश्यन्तीर्वधूर्नर्मपूर्वं परिहासपूर्वमनुपृष्ठं तासां पृष्ठभागे संस्थितः सन् । स्मितेन मनोज्ञया छायया दर्पणगतेन स्वप्रतिबिम्बेन ह्रीनिमीलितमुखीर्लज्जयाऽवनतमुखीश्चकार । तमागतं दृष्ट्वा लज्जिता इत्यर्थः ॥ २८ ॥

कण्ठसक्तमृदुबाहुबन्धनं न्यस्तपादतलमग्रपादयोः ।

प्रार्थयन्त शयनोत्थितं प्रियास्तं निशात्ययविसर्गचुम्बनम् ॥ २९ ॥

कण्ठसक्तेति । प्रियाः शयनादुत्थितं तमग्निवर्णं कण्ठसक्तं कण्ठार्पितं मृदु बाहुबन्धनं यस्मिंस्तत् । अग्रपादयोः स्वाग्रिमयोर्न्यस्ते पादतले यस्मिंस्तत् । निशात्यये विसर्गो विसर्जनं यस्य तत् तच्चुम्बनं प्रार्थयन्त । ‘दुहाच्’ इत्यादिना द्विकर्मकत्वम् । अत्र घोटकमुखः— ‘रजन्यन्ते यदि चुम्बनानि प्रयुज्य यायात्प्रियतमोऽस्य दासाः’ इति ॥ २९ ॥

प्रेक्ष्य दर्पणतलस्थमात्मनो राजवेषमतिशक्रशोभिनम् ।

पिप्रिये न स तथा यथा युवा व्यक्तलक्ष्म परिभोगमण्डनम् ॥ ३० ॥

प्रेक्ष्येति । युवा सोऽग्निवर्णोऽतिशक्रं यथा तथा शोभमानमतिशक्रशोभिनं दर्पणतलस्थं दर्पणसङ्क्रान्तमात्मनो राजवेषं प्रेक्ष्य तथा न पिप्रिये न तुतोष यथा व्यक्तलक्ष्म प्रकटचिह्नं परिभोगमण्डनं प्रेक्ष्य पिप्रिये ॥ ३० ॥

मित्रकृत्यमपदिश्य पार्श्वतः प्रस्थितं तमनवस्थितं प्रियाः ।
विद्म हे शठ पलायनच्छलान्यञ्जसेति रुरुधुः कचग्रहैः ॥ ३१ ॥

मित्रकृत्यमिति । मित्रकृत्यं सुहृत्कार्यमपदिश्य व्याजीकृत्य पार्श्वतः प्रस्थितमपसृतं गन्तुमुद्युक्तमनवस्थितमवस्थानुमक्षमं तमग्निवर्णं प्रियाः हे शठ हे गूढविप्रियकारिन् । "गूढविप्रियकृच्छठः" इति दशरूपके । तव पलायनस्य छलान्यपदेशा तस्याः । तस्ये स्यादञ्जसा द्रुतम्' इत्यमरः । विद्म जानीमः । 'विदो लटो वा' इ.. वैकल्पिको मादेशः । इति । कचग्रहैः केशग्रहणैः रुरुधुः । अत्र ... —"मृदुस्वभावाऽभिमते मित्रकार्ये यथाऽऽपदि । विप्रेशेषु प्रियतमः ...यो ...गम्यता ॥" इति । विरुद्धकल्पप्रस्तावे वात्स्यायनः—"मित्रकृत्यं ...न्यत्र येन इति ॥ ३१ ॥

तस्य निर्दयरतिश्रमालसाः कण्ठसूत्रमपदिश्य योषितः ।
अध्यशेरत बृहद्भुजान्तरं पीवरस्तनविलुप्तचन्दनम् ॥ ३२ ॥

तस्येति । निर्दयरतिश्रमेण्यलसा निश्चेष्टा योषितः कण्ठसूत्रमालिङ्गनविशेषमपदिश्य व्याजीकृत्य पीवरस्तनाभ्यां विलुप्तचन्दनं प्रमृष्टचन्दनं तस्याग्निवर्णस्य बृहद्भुजान्तरमध्यशेरत वक्षःस्थले शेरते स्म । कण्ठसूत्रलक्षणं तु—"यत्कुर्वते ... वक्षसि भर्तुः स्तनाभिभातं निबिडोपगूहात् । परिश्रमार्थं शनकैर्विदग्धास्तत्क... प्रवदन्ति सन्त ॥ इदमेव रतिरहस्ये स्तनालिङ्गनमित्युक्तम् । तथा च—... मे कामुकस्य परिरभ्य ... स्तनयुगमुपधत्ते स्तनालिङ्गनं तत्" ... ॥ ३२ ॥

सङ्गमाय निशि गूढचारिणं चारदूतिकथितं पुरोगताः ।
वञ्चयिष्यसि कुतस्तमोवृतः कामुकेति चकृषुस्तमङ्गनाः ॥ ३३ ॥

सङ्गमायेति । सङ्गमाय सुरतार्थं निशि गूढमज्ञातं चरतीति गूढचारी । तं चारदूतिकथितम् । चरन्तीति गूढचारिण्यः । ... सम्प्रति ... अग्निवर्णमङ्गनाः पुरोऽग्रे गताः । ... हे कामुक तमसा वृतो गूढः अत कुतो वञ्चयिष्यसीति ... । चकृषुः स्वगृहं निन्युरित्यर्थः ॥ ३३ ॥

योषितामुडुपतेरिवार्चिषां स्पर्शनिर्वृतिमसाववाप्नुवन् ।
आरुरोह कुमुदाकरोपमां रात्रिजागरपरो दिवाशयः ॥ ३४ ॥

योषितामिति । उडुपतेरिन्दोर्निर्मला भास इव । "ज्योत्स्ना भासो नपुंसकाः" इत्यमरः । योषितां स्पर्शनिर्वृतिं स्पर्शसुखमवाप्नुवन् । किंच रात्रिषु व्यपगता दिवा दिवसेषु शेते स्वपितीति दिवाशयः । "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । अवधानमिवार्कः कुमुदाकरसमीपमात्मसाम्यमारोहं प्राप ॥ १४ ॥

वेणुना दशनपीडिताधरा वीणया नखपदाङ्कितोरवः ।
शिल्पकार्य उभयेन वेजितास्तं विजिह्मनयना व्यलोभयन् ॥१५॥

वेणुनेति । दशनैः पीडिताधरा दष्टाधराः । नखपदैर्नखक्षतैरङ्कितोरवश्चिह्नितोरवः । अन्यथा भर्त्रोपस्पर्शनरमा इत्यर्थः । तथापि वेणुना वीणया वेणुवादनेन । अथ वीणावादनेनेत्यर्थः । वेजिताः पीडिताः शिल्पं वेणुवीणावादनादिकं कर्मेत्यपि शिल्पकर्मार्थे वादिताः । "कर्मण्यण्" इत्यण् "टिड्ढाणञ्द्वयसज्दघ्नञ्मात्रच्तयप्ठक्ठञ्कञ्क्वरपः" इत्यनेन ङीप् । तं विजिह्मनयनाः कुटिलदृशः सत्यः । स्वं पीडितं ज्ञापयन्त्यपि वृथा नः पीडयसीति सामिभयं पश्यन्त्य इत्यर्थः । व्यलोभयन् । तथाभिभावोऽलसमपि तस्यात्यन्तमेवाभूदिति भावः ॥ १५ ॥

अङ्गसत्त्ववचनाश्रयं मिथः स्त्रीषु नृत्यमुपधाय दर्शयन् ।
स प्रयोगनिपुणैः प्रयोक्तृभिः संजघर्ष सह मित्रसंनिधौ ॥१६॥

अङ्गेति । अङ्गं हस्तादि । सत्त्वमन्तःकरणम् । वचनं गेयं वाक्यम् आश्रयं यस्य तदङ्गसत्त्ववचनाश्रयम् । आङ्गिकसात्त्विकवाचिकरूपेण त्रिविधमित्यर्थः । यथाह भरतः —"सामान्याभिनयो नाम ज्ञेयो वागङ्गसत्त्वजः" इति । नृत्यमभिनयं मिथो रहसि स्त्रीषु नर्तकीषूपधाय निधाय दर्शयन् । स मित्रसंनिधौ सहचरसमक्षं प्रयोगे अभिनये निपुणैः कृतिभिः प्रयोक्तृभिरभिनयाचार्यैः सह संजघर्ष स्पर्धां कृतवान् । संघर्षः परस्परमभिभवेच्छा ॥ १६ ॥

इतः प्रभृति तस्य कृत्रिमाद्रिषु विरचितविहारप्रकारमाह—

अंसलम्बिकुटजार्जुनस्रजस्तस्य नीपरजसाङ्गरागिणः ।
प्रावृषि प्रमदबर्हिणेष्वभूत्कृत्रिमाद्रिषु विहारविभ्रमः ॥ १७ ॥

अंसलम्बि इति । प्रावृषि अंसलम्बिन्यः कुटजानामर्जुनानां कुसुमानां च स्रजो यस्य तस्य । नीपानां कदम्बकुसुमानां रजसा परागेणाङ्गरागिणोऽङ्गरागवतस्तस्याग्निवर्णस्य प्रमदबर्हिणेषु मत्तमयूरेषु कृत्रिमाद्रिषु विहार एव विभ्रमो विलासोऽभूदभवत् ॥१७॥

विग्रहाच्च शयने पराङ्मुखीर्नानुनेतुमबलाः स तत्वरे ।
आचकाङ्क्ष घनशब्दविक्लवास्ता विवृत्य विशतीर्भुजान्तरम् ॥३८॥

विग्रहाच्चेति । प्रणयकलहजन्ये । सोऽग्निवर्णः विग्रहात्प्रणयकलहाच्छयने पराङ्मुखीरबला अनुनेतुं न तत्वरे त्वरितवान् । किन्तु घनशब्देन मेघगर्जितेन विक्लवाः भीताः अत एव विवृत्य स्वयमेवाभिमुखीभूय भुजान्तरं विशतीः प्रविशन्तीः । "आच्छीनद्योर्नुम्" इति नुमभावः । ता अबलाः आचकाङ्क्ष । स्वयं ग्रहणेव साम्मुख्यमैच्छदित्यर्थः ॥ ३८ ॥

कार्तिकीषु सवितानहर्म्यभाग्यामिनीषु ललिताङ्गनासखः ।
अन्वभुङ्क्त सुरतश्रमापहां मेघमुक्तविशदां स चन्द्रिकाम् ॥३९॥

कार्तिकीष्विति । कृत्तिकायोगेन कार्तिक्यः । "तदस्येदम्" इत्यण् । तासु यामिनीषु निशासु, ललिताभिरङ्गनाभिः सखा । सवितानान्युपरिवस्त्राणि हर्म्याणि भजतीति सवितानहर्म्यभाक् । भजेर्ण्विः प्रत्ययः । हिमवारणार्थं सवितानमुक्तम् । ललिताङ्गनासखः सोऽग्निवर्णः सुरतश्रमापहां मेघमुक्तत्वाद्विशदां च ताम् । सुरतश्रमापहां चन्द्रिकाम् अन्वभुङ्क्त ॥ ३९ ॥

सैकतं च सरयूं विवृण्वतीं श्रोणिबिम्बमिव हंसमेखलम् ।
स्वप्रियाविलसितानुकारिणीं सौधजालविवरैर्व्यलोकयत् ॥४०॥

सैकतमिति । किञ्च हंसा एव मेखला यस्य तत्सैकतं पुलिनं श्रोणिबिम्बमिव विवृण्वतीम् । अत एव स्वप्रियाविलसितान्यनुकरोतीति तथोक्तां सरयूम् । सौधस्य जालानि गवाक्षाः त एव विवराणि तैर्व्यलोकयत् ॥ ४० ॥

मर्मरैरगुरुधूपगन्धिभिर्व्यक्तहेमरशनैस्तमेकतः ।
जह्रुराग्रथनमोक्षलोलुपं हैमनैर्निवसनैः सुमध्यमाः ॥४१॥

मर्मरैरिति । मर्मरैः संस्पर्शविशेषाच्छब्दायमानैः । "अथ मर्मरः । स्वनिते वस्त्रपर्णानाम्" इत्यमरः । अगुरुधूपगन्धिभिर्व्यक्तहेमरशनैर्दृश्यमानकाञ्चीगुणैः हैमनैर्हेमन्ते भवैः । "सर्वत्राण् च तलोपश्च" इति हेमन्तशब्दादण्प्रत्ययस्तलोपश्च । निवसनैरंशुकैः सुमध्यमाः स्त्रियः एकतो निवसनैरेव आग्रथनमोक्षयोर्लोलुपमभिलाषवन्तं तं जह्रुराकृष्टवत्यः ॥ ४१ ॥

अर्पितस्तिमितदीपदृष्टयो गर्भवेश्मसु निवातकुक्षिषु ।
तस्य सर्वसुरतान्तरक्षमाः साक्षितां शिशिररात्रयो ययुः ॥ ४२ ॥

अर्पितेति । निवाता वातरहिताः कुक्षयोऽभ्यन्तराणि येषां तेषु मर्मवेश्मसु रात्रावर्पिता दत्ताः स्तिमिता निवातत्वादेव निश्चला दीपा एव रजन्यो नामिता । अनिमिषाक्षिणं च मन्यते । सर्वसुरतान्तरसाक्षित्वापदेशापनीतनताशिरस्क-त्वात्त सर्वेषां सुरतान्तराणां सुरतभेदानां क्षमाः । मिथ्यार्थः शिशिरशमयस्तस्याभिन मैत्र्य सक्षिता बभुः । निविडकामकेलिकलापमपेक्ष्य विपहारेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

दक्षिणेन पवनेन सम्भृतं प्रेक्ष्य चूतकुसुमं सपल्लवम् ।
मन्वनैषुरवधूतविग्रहास्तं दुरुत्सहवियोगमङ्गनाः ॥ ४२ ॥

दक्षिणेनेति । अङ्गना दक्षिणेन पवनेन मलयानिलेन सम्भृतं जनितं सप-ल्लवं चूतकुसुमं प्रेक्ष्यावधूतविग्रहास्त्यक्तविरोधाः सत्यो दुरुत्सहवियोगं दुःसह-विरहं तमन्वनैषुः । तद्विरहमसहमानाः स्वयमेवानुनीतवत्य इत्यर्थः ॥ ४२ ॥

ताः स्वमङ्कमधिरोप्य दोलया प्रेङ्खयन्परिजनापविद्धया ।
मुक्तरज्जु निबिडं भयच्छलात्कण्ठबन्धनमवाप बाहुभिः ॥४४॥

ता इति । ता अङ्गनाः स्वमङ्कं स्वक्रोडमुत्सङ्गमधिरोप्य परिजनेनापविद्धया सम्प्रेरितया दोलया प्रेङ्खयन् स्वक्रोडमुपवेश्य यथा तथा प्रेङ्खयन्भयच्छलात्प्र-पतनभयनिपाताद्बाहुभिरङ्गनाभुजैर्निबिडं कण्ठबन्धनमवाप । स्वयमेवाश्लेषसु-खमन्वभूदित्यर्थः ॥ ४४ ॥

तं पयोधरनिषिक्तचन्दनैर्मौक्तिकग्रथितचारुभूषणैः ।
ग्रीष्मवेषविधिभिः सिषेविरे श्रोणिलम्बिमणिमेखलैः प्रियाः ॥४५॥

तमिति । प्रियाः पयोधरेषु स्तनेषु निषिक्तमुषितं चन्दनं येषु तैः । मौक्तिकैः ग्रथितानि प्रोतानि चारुभूषणानि येषु तैः सुन्दराभरणैरित्यर्थः । श्रोणिलम्बिन्यो मणिमेखला मरकतादिमणिगुम्फितरशना येषु तादृशैर्ग्रीष्मवेषविधिभिरुष्णकालोचि-तवेषरचनाविशेषैः । ग्रीष्मवेशरचनैरित्यर्थः । तमग्निवर्णं सिषेविरे ॥ ४५ ॥

यत्स लग्नसहकारमासवं रक्तपाटलसमागमं पपौ ।
तेन तस्य मधुनिर्गमात्कृशश्चित्तयोनिरभवत्पुनर्नवः ॥४६॥

यत्सेति । सोऽग्निवर्णो लग्नः सहकारश्चूतपल्लवो यस्मिंस्तं रक्तपाटलस्य पा-टलकुसुमस्य समागमो यस्य तथाविधं मद्यं पपौ । इति यत्तेनासवपानेन मधुनिर्ग-मात्सरसवसन्तात्ययात्कृशो मन्दवीर्यस्तस्य चित्तयोनिः कामः पुनर्नवः प्रबलोऽभवत् ॥४६॥

एवमिन्द्रियसुखानि निर्विशन्नन्यकार्यविमुखः स पार्थिवः ।
आत्मलक्षणनिवेदितानृतूनत्यवाहयदनङ्गवाहितः ॥ ४७ ॥

एवमिति । एवमनङ्गवाहितः कामप्रेरितोऽन्यकार्यविमुखः स पार्थिव इन्द्रियाणां सुखानि सुखकराणि वस्तूनि निर्विशन्ननुभवन्नात्मनो लक्षणैः कुसुमाकारादिचिह्नैर्निवेदितान् । वयमृतुरिदानीं वर्तत इति ज्ञापितान् । ऋतूनत्यवाहयदत्यगमयत् ॥ ४७ ॥

तं प्रमत्तमपि न प्रभावतः शेकुराक्रमितुमन्यपार्थिवाः ।
आमयस्तु रतिरागसम्भवो दक्षशाप इव चन्द्रमक्षिणोत् ॥४८॥

तमिति । प्रमत्तं व्यसनासक्तमपि तं नृपं प्रभावतोऽन्यपार्थिवा आक्रमितुमभिभवितुं न शेकुर्न शक्ताः । रतिरागसम्भव आमयो व्याधिस्तु, क्षयरोग इत्यर्थः । दक्षस्य दक्षप्रजापतेः शापश्चन्द्रमिव । अक्षिणोदकर्शयत् । शापोऽपि रतिराग सम्भव इति । अत्र दक्षः किलात्मनः स्वकन्यास्वपि रोहिण्यामेव रममाणं राजानं क्षयं शशाप । शापव्याधि क्षयरूपेण तं क्षिणोतीत्युपमासङ्गतिः ॥ ४८ ॥

दृष्टदोषमपि तन्न सोऽत्यजत्सङ्गवस्तु भिषजामनाश्रवः ।
स्वादुभिस्तु विषयैर्हृतस्ततो दुःखमिन्द्रियगणो निवार्यते ॥४९॥

दृष्टदोषमपीति । भिषजां वैद्यानामनाश्रवो वचसि न स्थितः । 'वचने स्थित आश्रवः' इत्यमरः । अविधेय इत्यर्थः । स दृष्टदोषमपि । रोगहेतुत्वेन ज्ञातमिति शेषः । तत्सङ्गस्य वस्तु सङ्गवस्तु स्त्रीमद्यादिकं सङ्गजनकं वस्तु नात्यजत् । तथा हि । इन्द्रियगणः स्वादुभिर्मधुरैर्विषयैर्हृतस्तु हृतश्चेत्ततस्तेभ्यो विषयेभ्यो दुःखं कृच्छ्रेण निवार्यते । यदि वार्यत इति शेषः । दुस्त्यजाः खलु विषया इत्यर्थः ॥ ४९ ॥

तस्य पाण्डुवदनाल्पभूषणा सावलम्बगमना मृदुस्वना ।
राजयक्ष्मपरिहाणिराययौ कामयानसमवस्थया तुलाम् ॥५०॥

तस्येति । तस्य राज्ञः पाण्डुवदना । अल्पभूषणा परिमिताभरणा सावलम्बं दासादिहस्तावलम्बनसहितं गमनं यस्याः सा सावलम्बगमना । मृदुस्वना दीनस्वरा । राज्ञः सोमस्य यक्ष्मा राजयक्ष्मा क्षयरोगः तेन या परिहाणिः क्षीणावस्था सा । कामयते विषयानिच्छतीति कामयानः । कमेर्णिङभावपक्षे शानच् । "अनित्यमागमशासनम्" इति मुगभावः । एतदेवाभिप्रेत्योक्तं वामनेनापि—"कामयानशब्दः सिद्धोऽनादिश्चेत्" इति । तस्य समवस्थया कामुकावस्थया तुलां साम्यमाययौ प्राप । अवस्थाकालिको विशेषोऽवस्था । 'विशेषः कालिकोऽवस्था' इत्यमरः ॥ ५० ॥

व्योम पश्चिमकलास्थितेन्दु वा पङ्कशेषमिव घर्मपल्वलम् ।
राज्ञि तत्कुलमभूत्क्षयातुरे वामनार्चिरिव दीपभाजनम् ॥५१॥

व्योमेति । राज्ञि क्षयातुरेऽसति तत्कुलं पश्चिमकलया स्थित इन्दुर्यस्मिंस्तत्पश्चिमकलास्थितेन्दु व्योम वा व्योमेव । वाशब्द इवार्थे । यथाह दण्डी— इववद्वायथाशब्दा इति । पङ्कशेषं घर्मपल्वलमिव । वामनार्चिरल्पशिखं दीपभाजनं दीपपात्रमिवाभूत् ५१

बाढमेष दिवसेषु पार्थिवः कर्म साधयति पुत्रजन्मने ।
इत्यदर्शितरुजोऽस्य मन्त्रिणः शश्वदूचुरघशङ्किनीः प्रजाः ॥५२॥

बाढमिति । बाढं सत्यमेष पार्थिवो दिवसेषु पुत्रजन्मने पुत्रोदयार्थं कर्म व्रतादिकं साधयति । इत्येवमदर्शितरुजो निगूहितरोगाः सन्तोऽस्य राज्ञो मन्त्रिणोऽघशङ्किनीरनिष्टशङ्किनीः प्रजाः शश्वदूचुः ॥ ५२ ॥

स त्वनेकवनितासखोऽपि सन्पावनीमनवलोक्य सन्ततिम् ।
वैद्ययत्नपरिभाविनं गदं न प्रदीप इव वायुमत्यगात् ॥५३॥

स इति । स त्वग्निवर्णोऽनेकवनितासखः सन्नपि । पावनीं पितृऋणमोचनीं सन्ततिमनवलोक्य, पुत्रमनवाप्येत्यर्थः । वैद्ययत्नपरिभाविनं गदं रोगम् । प्रदीपो वायुमिव । नात्यगान्नातिचक्राम ममारेत्यर्थः ॥ ५३ ॥

तं गृहोपवन एव संगताः पश्चिमक्रतुविदा पुरोधसा ।
रोगशान्तिमपदिश्य मन्त्रिणः सम्भृते शिखिनि गूढमादधुः ॥५४॥

तमिति । पश्चिमक्रतुविदान्त्येष्टिविधिविदा पुरोधसा संगताः समेता मन्त्रिणस्तं गृहोपवन एव गृहाराम एव । आरामः स्यादुपवनम् इत्यमरः । रोगशान्तिमपदिश्य व्याजीकृत्य सम्भृते समिद्धे शिखिन्यग्नौ गूढमप्रकाशमादधुर्निदधुः अग्निसंस्कारं चक्रुरित्यर्थः ॥ ५४ ॥

तैः कृतप्रकृतिमुख्यसंग्रहैराशु तस्य सहधर्मचारिणी ।
साधुदृष्टशुभगर्भलक्षणा प्रत्यपद्यत नराधिपश्रियम् ॥५५॥

तैरिति । आशु शीघ्रं कृतः प्रकृतिमुख्यानां पौरजनप्रधानानां संग्रहः संनिपातनं यैस्तैर्मन्त्रिभिः साधु निपुणं दृष्टशुभगर्भलक्षणा परीक्षितशुभगर्भचिह्ना तस्याग्निवर्णस्य सहधर्मचारिणी नराधिपश्रियं प्रत्यपद्यत राज्यलक्ष्मीं प्राप ॥ ५५ ॥

तस्यास्तथाविधनरेन्द्रविपत्तिशोका-
दुष्णैर्विलोचनजलैः प्रथमाभितप्तः ।

निर्वापितः कनककुम्भमुखोज्झितेन
वंशाभिषेकविधिना शिशिरेण गर्भः ॥ ५६ ॥

तस्या इति । तथाविधा नरेन्द्रविपत्त्या यः शोकस्तस्मादुष्णैर्विलोचनजलैः प्रथमाभितप्तस्तस्या गर्भः कनककुम्भानां मुखैर्निःसृतेन शिशिरेण शीतलेन वंशाभिषेकविधिना कुलक्रमाभिषेककर्मणा निर्वापित आप्यायितः ॥ ५६ ॥

तं भावाय प्रसवसमयाकाङ्क्षिणीनां प्रजाना-
मन्तर्गूढं क्षितिरिव नभोबीजमुष्टिं दधाना ।
मौलैः सार्धं स्थविरसचिवैर्हेमसिंहासनस्था
राज्ञी राज्यं विधिवदशिषद्भर्तुरव्याहताज्ञा ॥ ५७ ॥

तमिति । प्रसवो गर्भमोचनम् । फलं च विवक्षितम् । "स्यादुत्पादे फले पुष्पे प्रसवो गर्भमोचने" इत्यमरः । तस्य यः समयस्तस्याकाङ्क्षिणीनां प्रजानां भावाय भूतय इत्यर्थः । भावो "भावोऽभिप्रायवस्तुस्वभावसत्तात्मजन्मसु" इति यादवः । क्षितिरन्तर्गूढं नभोबीजमुष्टिमिव । भाद्रपदमाससम्बन्धी बीजमुष्टिं यथा धत्ते तादृशम् । श्रावण्यो हितिकः । "नभस्यो भुष्टिसुत्तमो" इति यादवः । अन्तर्गूढमन्तर्गतं तं गर्भं दधाना हेमसिंहासनस्थाऽव्याहताज्ञा राज्ञी मौलैर्मूलभवैः क्रमागतैर्वा । आन्वीक्षिक्यर्थः । स्थविरसचिवैर्वृद्धामात्यैः सार्धं भर्तू राज्यं विधिवदशिषदन्वशात् यथाशास्त्रमित्यर्थः । शासेर्लुङि च्लिप्रत्ययः । अशिषदमस्ति सः । "सर्तिशास्त्यर्तिभ्यश्च" इति च्लेरङ् । "शास इदङ्हलोः" इतीत्वम् ॥ ५७ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया संजीविनी-
समाख्यया व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवंशे महा-
काव्ये अग्निवर्णशृङ्गारो नामैकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥

समाप्तं रघुवंशमहाकाव्यम् ।

अपूर्व अवसर। अपूर्व अवसर।

परीक्षार्थियों के लिये सुवर्णसुयोग

चन्द्रालोक—

गागाभट्ट कृत राकागम टीका सहित।

संस्कृतसाहित्य से जिसका कुछ भी परिचय है उसको बतलाने की आवश्यकता नहीं कि पीयूषवर्ष जयदेव का चन्द्रालोक अलङ्कार का कैसा विलक्षण ग्रन्थ है। बड़ी आनन्दकी बात है कि काशिक राजकीय संस्कृतपाठशाला की साहित्यमध्यमा परीक्षा में यह ग्रन्थ निर्धारित किया गया है। परीक्षा में निर्धारित ग्रन्थ कैसे अच्छी तरह पढ़े जाने चाहिये यह बात विद्वज्जन से छिपी नहीं है। चन्द्रालोक वैसे बहुत ही सरस ग्रन्थ है किन्तु परीक्षार्थियों को केवल मूलग्रन्थ पढ़नेसे पूर्ण प्रसन्नता अनिश्चित रूप से प्रतीत होगी। यद्यपि इस ग्रन्थ की दो एक टीकाएं उपलब्ध हैं तथापि उनसे विद्यार्थियों को पूर्णतया लाभ होगा या नहीं इस विषय में सन्देह ही है। इन्हीं सब बातों का विचार कर हमने उपर्युक्त टीका सहित इस ग्रन्थ का नवीन संस्करण निकालने की आयोजना की और ईश्वर की कृपासे आज यह कार्य सुचारु रूप से सम्पन्न भी होगया।

प्रायः यह देखने में आता है कि अति अर्वाचीन टीकाओं पर लोगों की अच्छी श्रद्धा नहीं होती। इस बातको ध्यान में रख कर हम ऐसी एक चन्द्रालोक की टीका के खोज में थे जो प्राचीन होकर भी हमारे विद्यार्थियों के सर्वथा उपयोगी हो। सौभाग्य से ऐसी टीका हम लोगों को उपलब्ध हुई और उस का योग्य सम्पादन भी योग्य व्यक्ति के हाथ से हुआ।

इस टीका का नाम राकागम है इसके लिखने वाले अपने समय के अपूर्व पण्डित छत्रपति शिवाजी के समकालीन श्री पं० गागाभट्ट महोदय हैं। ऐसा कहा जाता है कि छत्रपति शिवाजी का राज्याभिषेक इन्हीं के करकमलों से सुसम्पन्न हुआ था। यह टीका ग्रन्थके भावों को स्पष्ट करने में बहुत ही सफल हुई है। इस टीका को खोज निकालने का तथा सुचारु रूपसे इस ग्रन्थ के सम्पादन करनेका श्रेय काशी के सुप्रसिद्ध विद्वान् श्री पं० अनन्तरामशास्त्रीवेतालसाहित्याचार्यजीको है। सम्पादक ने इसमें कितना परिश्रम किया है यह ग्रन्थके देखनेही से विदित होगा। सर्वसाधारण इससे लाभ उठा सकें इसलिये [illegible] मूल्य १) रुपया ही रक्खा गया है।

प्राप्तिस्थान—चौखम्बा-संस्कृत-पुस्तकालय बनारस सिटी।